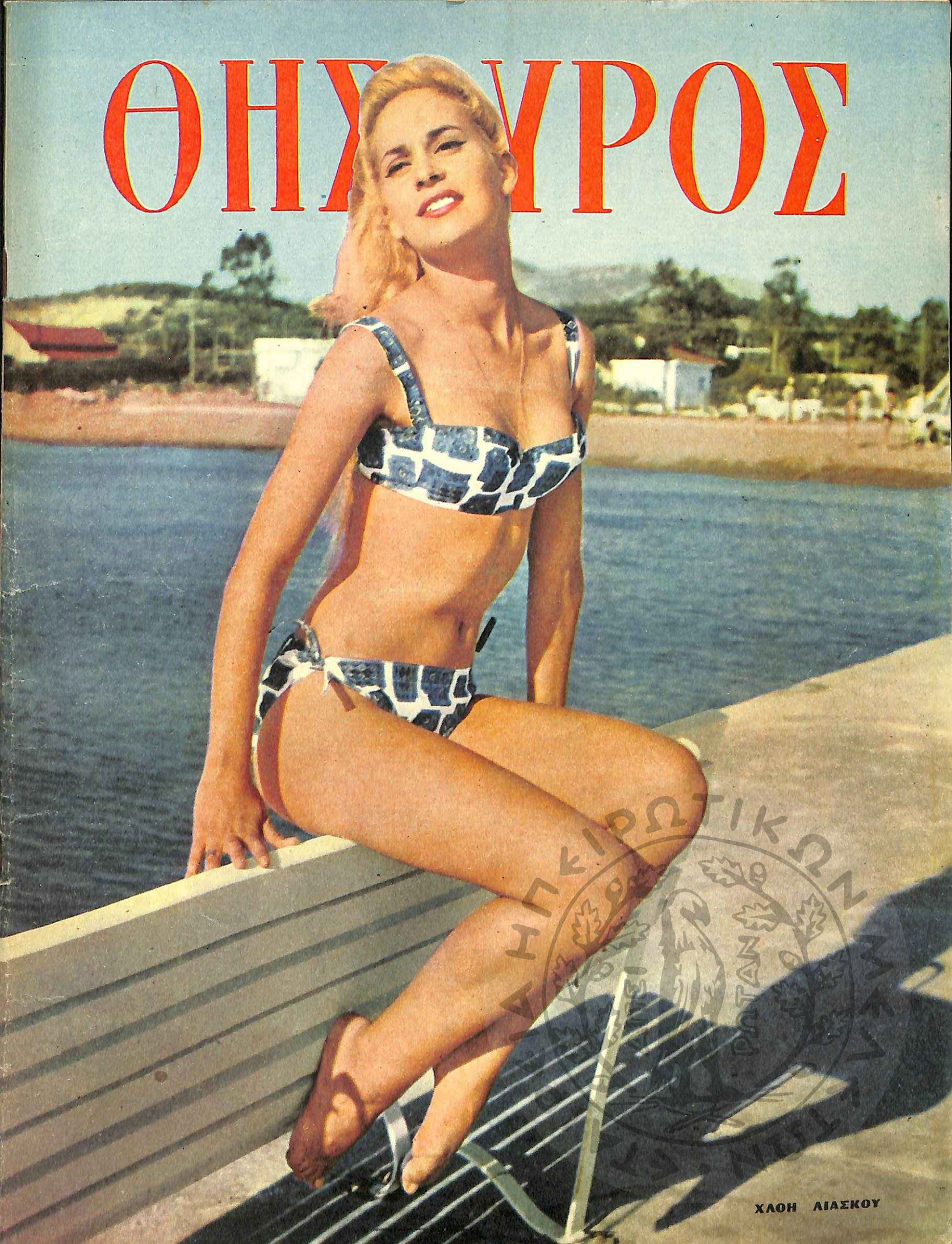
ΘΗΣΑΥΡΟΣ



ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ

ΑΡΧΕΙΑ ΕΠΙΚΙΡΩΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ



'Ενῶ, ὅμως, ἐκεῖνος εἶναι πολὺ θερμός, ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ τὸν παρακολουθήσω...

ΦΟΒΕΡΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

ΠΑΤΕΡΑΣ εἶναι αὐτὸς ἡ μπαμπούλας; Πανικὸς ὅταν πλησιάζῃ ἡ ὥρα νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του. Βαρύς, σκυτὶς, αὐταρχικός, ἀμίλητος, μὲ τὸ γέλιο ἐξόριστο ἀπὸ τὰ χείλη του, μὲ χέρια ποὺ δὲν κινοῦνται σὲ θωπεῖα. Ἀνεμος ποὺ σβήνει τὶς λαμπάδες τῆς χαρᾶς. Ψυχρὸ γεῦο, ποὺ κρατᾶ στὴν κατάψυξι τὸν κόσμο ποὺ τὸν περιβάλλει. Μὴ ὁμιλεῖτε, μὴ θορυβεῖτε, μὴ γελᾶτε. Σὲ μονὴ τραπιστῶν, ὅπου δὲ μιλοῦν οἱ μοναχοί, μετατάθηκε τὸ σπίτι ὅταν εἶναι παρὼν ὁ πατέρας.

Ὑπῆρχαν τέτοιοι τύποι στὸ παρελθόν. Πατέρες δεσποτικοί, τραχεῖς στὴν ἔκφρασι, μονάρχες τοῦ οἴκου.

—Ἔρχεται ὁ πατέρας, εἰδοποιοῦσε ἡ μητέρα.

Καὶ ἦταν σὰ νὰ ἔλεγε ὅτι ἔρχεται ἡ συγὴ καὶ ἡ κατήφεια. Νὰ σηκωθοῦν ἀπὸ τὴ μέση τὰ παιχνίδια τῶν παιδιῶν, νὰ σκάψουν βόλοι στὰ βιβλία. Ἔρχεται ὁ πατέρας...

Οἱ πατέρες, ὅμως, ἐκεῖνοι, φαινομενικὰ σκληροί, διατηροῦσαν τρυφερότητα στὴν ψυχή τους. Αὐστηροὺς τοὺς ἤθελε ἡ παράδοσι. Αὐστηρότητα ἐπέβαλλε τὸ κλίμα τῆς ἐποχῆς τους. Μήπως δὲν ἦσαν αὐστηροὶ καὶ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους; Ἀπὸ τὴ βουλευὰ στὸ σπίτι. Στάνιες σὶ ψυχαγωγίες τους. Μοναστῆρι τὸ σπίτι, μὲ ἡγούμενο τὸν πατέρα ποὺ ἔβλεπε τὸ σύνθημα τῆς τάξεως καὶ τῆς ἐγκράτειας.

Διαφορετικὸς εἶναι ὁ σημερινὸς πατέρας, ὅπως τὸν παρουσιάζει ἡ ἀνήλικη κόρη του. «Τὸν πατέρα μου δὲν τὸν χωνεύω. Ἂν ἑξέρατε πῶς βασανίζει τὴ μητέρα μου καὶ τὴ γιαγιά μου... Ἀφήνω πιὰ ἐμένα.... Τί κακὸ τοῦ ἔχουμε κάμει; Ἡ μαμὰ τὸν κυττάζει στὰ μάτια γιὰ νὰ προλάβῃ τὶς ἐπιθυμίες του. Ἡ γιαγιὰ τρώει τὶς ὧρες της στὴν κουζίνα γιὰ νὰ τὸν εἰχαριστήσῃ. Ἐγὼ δὲν βγαίνω ἔξω καὶ φέρνω ὅλο καλοὺς βαθμοὺς ἀπὸ τὸ σχολειο. Οὔτε σινεμά, οὔτε μπάνια, οὔτε πάρτυ.

Ὅ,τι ὅμως καὶ νὰ κάνουμε δὲν ἠμερεύει. Κι' ἀλλοίμονό μας ὅταν ἐπιστρέφῃ στὸ σπίτι μεθυσμένος...».

Τὰ κοπανᾶ συχνὰ ὁ πατέρας. Εἶναι πότες ποὺ γίνονται εὐχάριστοι ὕστερ' ἀπὸ δυὸ - τρία ποτηράκια. Γελοῦν, εἶναι διαχυτικοί, χάνουν τὶς κακίες τους, ἀνοίγουν τὴν καρδιὰ τους... Εἶναι ὅμως κι' ἄλλοι ποὺ μεταβάλλονται σὲ θηρία ἔτοιμοι γιὰ σπάσιμο, γιὰ καυγά, γιὰ ἐπεισόδιο. Ἀναστατώνει τὸν κόσμο ὁ πατέρας ὅταν εἶναι μεθυσμένος. «Μᾶς ντροπιάζει ὁ μπαμπᾶς στὴν πολυκατοικία. Κάθε τόσο χτυπᾶ τὴν πόρτα μας ὁ θυρωρὸς γιὰ νὰ πῇ ὅτι παραπονιοῦνται ἀπὸ τ' ἄλλα διαμερίσματα. Μιὰ φορὰ ἔφεραν καὶ ἀστυνομία. Ἡ δυστυχία μας εἶναι ὁ μπαμπᾶς...».

Ἀνήλικη εἶναι· ὄχι ὅμως καὶ τόσο γιὰ νὰ μὴ καταλαβαίνῃ ὅτι ἐκτος ἀπὸ τὰ ἄλλα, ὁ πατέρας κάνει δικιὴ τζωή. Καταλαβαίνει καὶ παραξαναλαβαίνει ἕνα κορίτσι ποὺ ἔκλεισε τὰ δεκατέσσερα.

Ἡ μητέρα τὸ πῆρε ἀπόφασι. Μαύρη ἀπόφασι. Ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; Δὲν ἀνήκει στὶς γυναίκες μὲ πρωτοβουλία ποὺ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ διαλύουν τὶς βρώμικες καταστάσεις.

Ἔπειτα, ὑπάρχει καὶ θέμα οἰκονομικό. Πῶς θὰ συντηρηθοῦν οἱ τρεῖς ἐξανεμισθέντες ἢ πράκα τῆς μητέρας, ποὺ δὲν ἦταν εὐκαταφρόνητη.

Ἐλογιαζόμενος μεθυσμένος καὶ τυραννικός, Ἄλλοι σύζυγοι ποὺ βρῶμίζουν τὴ φωλιὰ τους, ὅταν ἐπιστρέφουν στὰ σπίτια τους εἶναι σὰ βρεγμένες γάτες. Ταῦρος αὐτός, τὰ κάνει γῆς Μαδιάμ. Ἀκάμη καὶ χέρι σηκώνει, μὲ πρῶτο στάχο τὴν κόρη καὶ δεύτερο τὴ γυναίκα του. Μόνο τὴν πεθερά του δὲν τόλμησε ἀκόμη νὰ χειροτονήσῃ...

«Ὅλα αὐτὰ μὲ κάνουν πολὺ δυστυχισμένη. Ὑποφέρω πολύ. Ἂν δὲν ἤμουν τόσο μικρὴ θάφευγα. Ἀλλὰ καὶ πάλι πῶς ν' ἀφήσω τὴ μητέρα μου;... Ὕστερα, κατηγοροῦν τὰ κορίτσια ὅτι παίρνουν τὸν κακὸ δρόμο...»

Φωνὴ ἀπογνώσεως. Πόσες κοπέλες ὅλων τῶν ἡλικιῶν ἔχουν τὶς ἴδιες κραυγὲς ἕτοιμες στὰ χείλη. Ζητήσατε τὸ σπίτι, τὸν πατέρα, τὴ μητέρα, τοὺς δυὸ μαζὶ κάποτε. Ἀπὸ σπίτια ξεχαρβαλωμένα προέρχονται τὰ περισσότερα ναυάγια. Τὰ βάνουν συχνὰ μὲ τὰ νειάτα. «Φοβερὰ παιδιά». Πρόσεξαν ὅμως ἀπὸ ποιὰ σπίτια προέρχονται, ποιὲς συνθῆκες ζωῆς ἀντιμετωπίζουν; Πρόσεξαν ὅτι πιὸ φοβεροὶ ἀπὸ τὰ παιδιὰ εἶναι οἱ γονεῖς;

Εἴδαμε ἕνα τύπο πατέρα. Πατέρας μέθυσος γαρτοπαίκτης, ἐλεγιασμένος, τύραννος τῶν παιδιῶν καὶ τῆς γυναίκας του ἢ ἀδιάφορος ἀπέναντι γυναίκας καὶ παιδιῶν. Σ' αὐτούς, κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς, ἔχουν προστεθῆ καὶ οἱ ἀνώμαλοι, ἄνθρωποι ἱκανοὶ νὰ γίνουν πατέρες ἀλλὰ καὶ μὲ διαστροβὲς ποὺ τοὺς ὁδηγοῦν στὸ ἴδιο τὸ φυλό τους.

Δὲν ἔχουν τὸ μονοπώλιο. Δὲν ξέρω μάλιστα ἂν οἱ κακὲς μητέρες δὲν εἶναι περισσότερες ἀπὸ τοὺς κακοὺς πατέρες. Ἰδιως τῆς μεσαίας καὶ τῆς λεγάμενης ἀνώτερης τάξεως. Στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς τους τὸ παιδί. Προέχουν τὰ κοσμικά, τὰ κοινωνικά, τὰ ἐξωσπιτικά. Ἀπὸ τὴ μεγάλη πληγή, τὸ κομμωτήριο. Δαπάνη καὶ σπατάλη χρόνου. Βασίλισσα τοῦ σπιτιοῦ ἡ τραπουλα. Ξυπνᾶ τὸ πρωῒ τὸ παιδὶ νὰ πάῃ στὸ σχολειο του καὶ βλέπῃ τὴ μητέρα στὸ τραπέζι τοῦ χαρτιοῦ ὅπου τὴν ἄφησε ἀπὸ τὸ βράδυ τῆς προηγουμένης ἡμέρας. Πάρτυ, ταξέρνες, δεξιώσεις. Ἄσχημα ποὺ αἰσθάνεται ἂν τρεις φορὲς τουλάχιστον τὴν ἑβδομάδα δὲν ἀποκαύσῃ τοὺς ἀστέρες τῆς ὀθόνης.

Ποῦ ὥρα γιὰ παιδί; Καὶ εἶναι ἀθῶες ἐκδηλώσεις αὐτά, ἐμπρὸς στὶς ἐκδηλώσεις ἄλλων μητέρων μὲ διπλὴ ζωή, μὲ τὸ φίλο ποὺ μπαινοβγαίνει στὸ σπίτι.

Πόσες ἐπιστολὲς κοριτσιῶν ποὺ ξεσποῦν στὴ σελίδα αὐτὴ γιὰ νὰ μᾶς ποῦν μὲ συντριβὴ ὅτι ἡ μαμὰ ἔχει ἐραστή. Ἄλλες μητέρες ποὺ οὔτε τὰ προσχήματα τηροῦν καὶ ἐμήπως σὲ στιγμὲς ἐξάψεων προχωρήσουν σὲ τέρματα στὰ ὁποῖα δὲ θέλουν νὰ φθάσουν. Ἐνῶ οἱ ἄλλες, ξέροντας τὸν ἑαυτό τους, ἀποκρούουν προσεγγίσεις, ποὺ θὰ τὶς ζαλίσουν, θὰ τὶς κάνουν νὰ χάσουν τὸν αὐτοέλεγχο καὶ τὴν ἀντίστασί τους.

Ὑποχωρητικὴ ἡ κυρία στὰ παιδικά της φλέρτ. Φιλάκια, χαδάκια. Ἐρήμην ὅλα τῶν αἰσθήσεών της.

Δὲν εἶχε ὅμως συνειδητοποιήσει τὴν ἀφλογιστία της. Νόμιζε ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ κανόνας. Ὅταν μεγάλωσε κάπως περισσότερο καὶ ἄρχισαν νὰ παντρεύωνται οἱ παλιὲς συμμαθήτριές της, ἄκουε ἀπ' αὐτὲς τὰ μυστικὰ τοῦ συζυγικοῦ κοιτῶνα. Μὲ πόση ἔξαψι μιλοῦσαν... «Ἔλεγα τότε μέσα μου ὅτι γιὰ νὰ αἰσθανθῶ κι' ἐγὼ χρειαζόταν ὁ ὁλοκληρωτικὸς ἔρωτας καὶ περίμενα τὸ γάμο. Εἶμαι ὅμως ἕνα χρόνο τώρα παντρεμένη καὶ ἐξακολουθῶ νὰ μένω ἀσυγκίνητη. Ὁ ἄντρας μου εἶναι πολὺ καλὸ παιδί. Δὲν ὑστερεῖ σὲ τίποτα, ἀπὸ ὅ,τι καταλαβαίνω. Ἐνῶ ὅμως ἐκεῖνος εἶναι πολὺ θερμός, ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ τὸν παρακολουθήσω. Προσπαθῶ νὰ προσποιηθῶ τὴ θερμή, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι θὰ μὲ καταλάβῃ. Τώρα μοῦ μπῆκε στὸ νοῦ ἂν δὲν πρέπει νὰ δοκιμάσω μὲ κανένα ἄλλον. Ἀρκετοὶ μὲ φλερτάρουν. Κανένας δὲ μὲ συγκινεῖ. Θέλω, ὅμως, τάσο πολὺ νὰ καταλάβω τὶ μοῦ συμβαίνει».

Δοκιμὲς ἐπικίνδυνες. Θὰ ἐκθέσῃ ἄδικα τὴν ὑπόληψί της. Κι' ὕστερα δὲ θάχῃ μόνο τὸν καῦμὸ τῆς ἀδυναμίας της. Θὰ ντρέπεται γιατὶ ἀπάτησε τὸν ἄντρα της. Ἀπάτη χωρὶς νὰ τὴν ἐλκύῃ ἄλλος. Ἕνα εἶδος φαρμάκου γιὰ νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ τὴν ἐρωτική της ἀπάθεια.

Ξέρω ἀνάλογη περίπτωσι. Μιὰ κυρία ποὺ ἀνάλωσε τὴ ζωή της στὶς δοκιμές. Ὁ ἄντρας της ποὺ τῆς συχωροῦσε τὴν ψυχρότητα, δὲν τῆς συχώρεσε τὴν ἀπιστία καὶ τὴν ἐδιωξε. Πῆρε δεύτερο. Τὰ ἴδια καὶ μ' αὐτόν. Συνεχίζει. Ἀπὸ τὸν ἕνα στὸν ἄλλον. Πάντα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βρεθῇ ὁ ἕνας ποὺ θὰ ταράξῃ τὰ νερά της. Πόσα χρόνια. Καὶ ὁ ἕνας δὲ βρίσκεται. Κουρέλιασμα τῆς ὑπολήψεώς της στὰ πειράματα...

Ματαιοπονία. Τὸ κακὸ δὲ βρίσκεται ἔξω ἀπ' αὐτήν. Μεγάλο τὸ ποσοστὸ τῶν ὁμοιοπαθῶν της. Ἕνας διακεκριμένος ψυχίατρος καὶ νευρολόγος τ' ἀνεδάτει σὲ ἀγδόντα τοῖς ἑκατό. Ἴσως ἐπειδὴ κρίνει ἀπὸ τὴν πελατεία του ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀναφρόδιτες γυναῖκες. Ὑπερβολὲς βέβαια. Πάντως τὸ ποσοστὸ εἶναι σημαντικό.

Μήπως τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει καὶ στὴν ἄλλη ὄχθη; Ἀνεπάρκεια ραμουσιάζουν καὶ οἱ ἄντρες. Πόσοι νέοι ποὺ ἀπογοητεύουν... Μὲ ὅλα τὰ ἐξωτερικὰ γνωρίσματα τῆς ρώμης, τῆς ὑγείας, τῆς πληρότητας, χωρὶς ὅμως ἀπάδοσι στὸν αἰσθησιακὸ τομέα.

Φαινόμενο ποὺ ἐκδηλώνεται πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε στὴν ἐποχή μας. Συνέπειες τῶν πολέμων ποὺ γνώρισαν οἱ γονεῖς τῶν σημερινῶν νέων. Συνέπειες σειρᾶς ὁλόκληρης ψυχικῶν καὶ σωματικῶν κακουχιῶν. Ἀλλὰ καὶ συνέπειες τῆς νευρικότητας ποὺ εἶναι τὸ γνώρισμα τῆς ἐποχῆς. Πληρώνεται ὁ πυρετὸς αὐτὸς τῆς ζωῆς, τὸ ἄγχος γιὰ τὶς σπουδές, γιὰ τὴν ἐπαγγελματικὴ ἀποκατάστασι, γιὰ τὸ ἀβέβαιο αὔριο. Πληρώνεται ἡ φυγὴ ἀπὸ τὴ φύσι, ὁ συνωστισμός, ἡ ἀνεμοζάλη τῶν πόλεων, ἡ βοή, οἱ ράδες τῶν αὐτοκινήτων, ὁ ἰλιγγος τῆς ταχύτητος, ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν κάλυψι τῶν ἀναγκῶν ποὺ ὅλο καὶ πληθαίνουν.

Νεῦρα εἶναι αὐτά. Τί νὰ σοῦ κάνουν; Σπασμένα τὰ νεῦρα τῶν γονέων, σπασμένα καὶ τῶν παιδιῶν. Πλήθος τὰ συμπλέγματα ποὺ εἶναι κι' αὐτὰ βασικὸς παράγων στὸ γενετήσιο ἐνστικτο. Τὸ κακὸ τοῦ αἷνα μας. Ἡ θεραπεία ὅμως δὲν εἶναι στὶς δοκιμές. Ἂν μπορῇ νὰ γίνῃ κάτι, θὰ γίνῃ μὲ τὴν ἐπιστήμη

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἱδρυτὴς Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσανίου 4 — Τηλ. 236.781

Θέματα τῆς ἐποχῆς

ΛΕΥΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Οἱ πόλεις ἔχουν τὰ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα. Τὰ χωριὰ δὲν ἔχουν αὐτοκίνητα κι' ἔτσι δὲν ἔχουν κι' αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα. Καλύπτουν, ὅμως, τὴν ἔλλειψι αὐτή, ποὺ θὰ τὰ ἔφερνε ἀλλοιῶς σὲ μειονεκτικὴ θέσι, ἀπέναντι στὶς πόλεις, ἀπὸ πλευρᾶς δυστυχημάτων, μὲ τὴ χρῆσι τοῦ παραθείου. Γιὰ κάθε σχεδὸν ἀπρόσεκτο ὁδηγό, ποὺ ρίχνει στὴν πόλι, τὸ αὐτοκίνητό του πάνω σ' ἕνα στύλο ἢ σ' ἕναν πεζό, παρουσιάζεται, στὸ χωριό, καὶ μιὰ ἀπρόσεκτη νοικοκυρά, ποὺ ρίχνει, στὸν καφὲ ἢ στὰ κόλλυβα, παραθεῖο ἀντὶ ζάχαρη. «Οἱ ἐκ παραθείου θάνατοι —παρατηροῦσε πρὸ ἡμερῶν, ἐπειτα ἀπὸ τραγικὸ ξεκλήρισμα τοῦ ὀρεινοῦ χωριοῦ τῆς Ναυπακτίας, μιὰ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα— κατήντησαν εἰς τὴν πεπολιτισμένην Ἑλλάδα τόσον πληκτικὸς συχνοί, ὥστε νὰ περνοῦν εἰς τὰ «φίλα» τῶν ἐφημερίδων». Ἀκριδῶς ἐκεῖ, ποὺ περνοῦν καὶ τὰ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα.

Ἡ μόνη διαφορά, ἀνάμεσα στὰ αὐτοκινητικὰ δυστυχήματα καὶ στὶς δηλητηριάσεις ἀπὸ παραθεῖο, εἶναι πὼς τὰ πρῶτα δὲν ἀρκεῖ πάντα νὰνται προσεχτικὸς ὁ ὁδηγὸς γιὰ ν' ἀποφευχθοῦν, γιατὶ εἶναι χίλιοι-δυὸ οἱ παράγοντες, ποὺ τὰ προκαλοῦν, ἐνῶ οἱ δεύτερες θὰ μποροῦσαν κάλιστα νὰ εἶχαν λείψει, ἂν οἱ Ἕλληνίδες χωρικὲς ἔκαναν κάθε φορὰ τὴν ἁπλούστατη σκέψι, πὼς «ὅ, τι ἄσπρο δὲν εἶναι ζάχαρη», ἀκριδῶς, ὅπως «ὅ,τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός».

Κι' ἐδῶ ἀκριδῶς βρίσκεται τὸ μεγάλο μυστήριο τῶν δηλητηριάσεων ἀπὸ παραθεῖο, ποὺ ἔχουν γίνει, ὅπως σωστὰ διαπίστωνε ἡ ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα, «πληκτικὰ συχνὲς» στὴν Ἑλλάδα: "Οτι, παρ' ὅλο ποὺ τὰ κρούσματα εἶναι ἀλλεπάλληλα, παρ' ὅλο ποὺ οἱ δηλητηριάσεις διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, παρ' ὅλο ποὺ καὶ στὸ τελευταῖο χωριὸ εἶναι πασίγνωστος πιὰ ὁ κίνδυνος, ποὺ κρύδει ἡ λευκὴ συμφωνία τῆς ζάχαρης μὲ τὸ παραθεῖο, οἱ ἴδιοι οἱ κάτοικοι, τὰ ὑποφήνια θύματα, δὲν ἐννοοῦν νὰ πάρουν κανένα μέτρο προφυλάξεως. Ρίχνουν ἀμέριμνα στὸν καφὲ ἢ στὸ γλύκισμα παραθεῖο οἱ νοικοκυρὲς τῆς ὑπαίθρου, ὅπως ρίχνουν σόδα στὸ οὐΐσκυ τους οἱ πρωτευουσιάνες κυρίες.

Φταῖνε οἱ «ἁρμόδιες ὑπηρεσίες» —καταγγέλλει κάδε τόσο ὁ Τύπος — ἐπειδή, ἀφοῦ δλέπουν τί γίνεται, δὲ φροντίζουν νὰ νοθεύσουν τὴν ὀλέθρια «λευκὴ συμφωνία»: Νὰ χρωματίσουν τὸ παραθεῖο, ὥστε νὰ πάψῃ νὰ μοιάζῃ μὲ ζάχαρη καὶ νὰ «συγχέεται μετ' αὐτῆς», ἢ νὰ προσθέσουν σ' αὐτὸ μιὰ οὐσία ποὺ νὰ τοῦ δίνῃ «ὀσμὴν ἰδιάζουσαν» —ἢ... ἀηδιάζουσαν.

"Ομως, ἄσχετα ἀπ' τὸ ἂν φταίνε καὶ οἱ «ἁρμόδιες ὑπηρεσίες» κι' ἀπ' τὸ τί θάπρεπε νὰ κάνουν γιὰ νὰ μὴ συγχέεται στὸ ἑξῆς τὸ παραθεῖο μὲ τὴ ζάχαρη, δὲν παύει νάναι ἀκατανόητο κι' ἀνεξήγητο, ὅτι οἱ ἄμεσα ἐνδιαφερόμενοι, ἐκεῖνοι ποὺ ἡ δική τους ζωὴ κινδυνεύει ἀπὸ τὴν ἐνδεχόμενη σύγχυσι, δὲν παίρνουν κανένα μέτρο γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν ἀπὸ τὸν κίνδυνο.

Ξεχνάν, ὅσοι ρίχνουν ὅλες τὶς εὐθῦνες γιὰ τὶς ἀλλεπάλληλες δηλητηριάσεις ἀπὸ παραθεῖο στὶς «ἁρμόδιες ὑπηρεσίες» τοῦ κράτους, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅπως ὅλα τὰ ζωντανὰ πλάσματα, εἶναι προικισμένος μὲ τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Κι' ὅτι τὸ ἔνστικτο αὐτὸ εἶναι ἀσχετο μὲ τὸ βαθμὸ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως καθενός, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ σταθῇ ἡ δικαιολογία πὼς οἱ συχνοὶ θάνατοι ἀπὸ παραθεῖο (οἱ τυχαῖοι, ἐννοεῖται, κι' ὄχι ὅσοι ὀφείλονται σ' ἐγκληματικὴ πρόθεσι) ἔχουν τὴν αἰτία τους στὴν «καθυστέρησι» τῆς ὑπαίθρου.

Ξέρουν πολὺ καλὰ οἱ νοικοκυρὲς τοῦ χωριοῦ, ποὺ ἔχουν πλάϊ-πλάϊ, στὸ ἴδιο ράφι, τὴ ζάχαρη καὶ τὸ παραθεῖο, ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴ μιὰ ἀντὶ γιὰ τὴν ἄλλη, δὲν πρόκειται νὰ γλυτώσῃ τὸ θάνατο τὸ θῦμα τοῦ λάθους τους. Κι' ὅμως, παρ' ὅλο ποὺ τὸ ξέρουν, τὰ «λάθη» ἐξακολουθοῦν νὰ γίνωνται —κι' οἱ θάνατοι ἀπὸ παραθεῖο, «πληκτικὰ συχνοί», νὰ παίρνουν τὴ θέσι τους στὰ «ψιλὰ» τῶν ἐφημερίδων.

Τὴν ἐξήγησι τοῦ μυστηρίου δὲν εἶν' εὔκολο νὰ τὴ δώσῃ κανείς. "Ισως ἡ αἰτία νάναι ἡ ὑπερβολικὴ σιγουριά, ποὺ ἔχουν, συνήθως, οἱ γυναῖκες, γιὰ τὴν προσοχὴ καὶ τὴ μνήμη τους. Θυμοῦνται —ἡ νομίζουν ὅτι θυμοῦνται— πὼς ἔβαλαν «ἐδῶ» τὴ μιὰ σακκούλα κι' «ἐκεῖ» τὴν ἄλλη. Καὶ τὸ «θυμοῦνται» μὲ τόση δεβαιότητα, ὥστε δὲν ὑποβάλλονται στὸν κόπο νὰ ἐξακριδώσουν ἂν τὸ θυμοῦνται σωστά. Ὅλες ἐκεῖνες, ποὺ ρίχνουν παραθεῖο στὸν καφὲ ἢ στὸ γλύκισμα, μὲ τὴ μακάρια δεβαιότητα πὼς εἶναι ζάχαρη, ἀποκλείουν τὸ ἐνδεχόμενο ἑνὸς λάθους. Καὶ δὲν ἀμφιδάλλω πὼς ἀν, τὴ στιγμὴ ποὺ κάνουν τὸ μοιραῖο αὐτὸ λάθος, δρεθῇ κάποιος νὰ ἐπισήσῃ τὴν προσοχή τους καὶ νὰ τοὺς πῇ ὅτι ἴσως αὐτὸ ποὺ νομίζουν γιὰ ζάχαρη εἶναι παραθεῖο, θὰ τὸν ἀγριοκυττάξουν καὶ θὰ τοῦ ποῦν:

— Τέτοια λάθη μονάχα κάτι ξεμυαλισμένες τὰ κάνουν! Ἐγὼ ξέρω πάντα ποῦ δάζω τὸ κάδε πρᾶγμα!

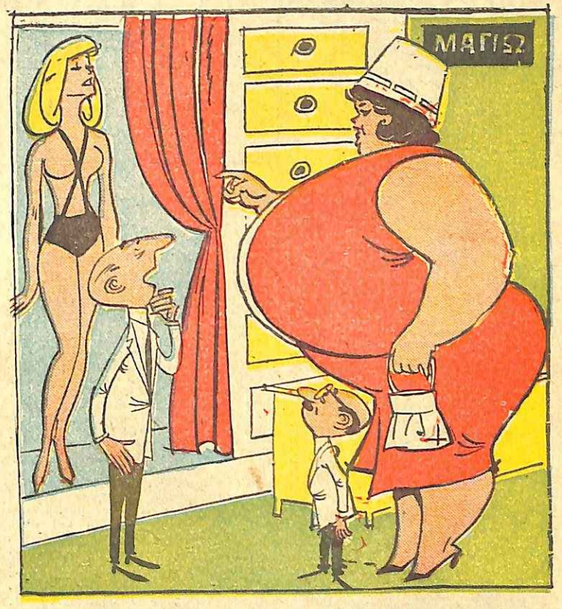
«Ξέρουν» — καὶ τὴν παδαίνουν. Κι' ὅτι εἶναι τόσο πολλὲς ἐκεῖνες ποὺ τὴν παδαίνουν, δὲ φτάνει γιὰ νὰ πείσῃ τὶς ἄλλες πὼς μπορεῖ νὰ τὴν πάδουν μὲ τὴ σειρά τους κι' ἀπὸ τὶ πρέπει νὰ πάνουν μερικὰ ἐντελῶς ἁπλὰ κι' ἐντελῶς στοιχειώδη μέτρα προφυλάξεως, γιὰ νὰ μὴν συμδῇ κάτι τέτοιο.

Οἱ μόνες, κατὰ περίεργη σύμπτωσι, ποὺ εἶναι πάντα προσεχτικὲς καὶ δὲν κάνουν λάδος ποτέ, εἶναι ὅσες ἀποφασίζουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ παραθεῖο, γιὰ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ ἕναν δύστροπο σύζυγο ἢ ἕναν ἐνοχλητικὸ συγγενῆ.

Αὐτὲς ρίχνουν πάντα παραθεῖο στὸν καφὲ ποὺ θὰ ψήσουν στὸ θῦμα τους. Δὲ ρίχνουν ποτὲ ζάχαρη.. κατὰ λάδος!

Κι' αὐτὸ ἀκριδῶς δείχνει πόσο ἀσυγχώρητες εἶναι οἱ ἄλλες, ποὺ στέλνουν, χωρὶς πρόδεσι ἐγκληματική, ἀπὸ ὑπερδολικὴ σιγουριὰ ἢ ἀφηρημάδα, τοὺς ἄντρες τους καὶ τοὺς συγγενεῖς τους στὸν ἄλλο κόσμο!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ



—*Μήπως ἔχετε κανένα «τάπλες» καὶ γιὰ μένα;*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΔΙΑΤΡΟΦΗ... ΣΕΛ. 5
Πῶς ἄλλαξε ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς τοῦ μαθητοῦ.

ΙΤΑΛΙΑ: ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ » 6
Πολιτικὲς κρίσεις καὶ μέλλον.

ΡΙΧΑΡΝΤ ΣΤΡΑΟΥΣ » 15
Μιὰ μουσικὴ ἰδιοφυΐα μεταξὺ ρομαντικῆς καὶ μοντέρνας ἐποχῆς.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ » 16
Ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος γιὰ τὴν πρόσφατη ἔκλειψι τῆς Σελήνης.

ΝΙΝΕΤ ΔΑΒΑΡ » 32
Μιὰ δεδνὴς τραγουδίστρια.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ » 33
"Ενα φτωχόπαιδο ποὺ ἔγινε πρίγκηπας.

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ» ΞΑΝΑΓΥΡΙΖΕΙ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ » 35
"Επειτα ἀπὸ 13 χρόνια, ἡ Βαρδάρα Στάνγουικ γυρίζει ἕνα φίλμ μαζὶ μὲ τὸν πρώην σύζυγό της.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΗΜΙΚΡΑΝΙΑΣ » 36
"Αγνωστες οἱ οὐσίες ποὺ τὴν ἀνεκδάλουν...

ΙΔΡΩΝΕΤΕ ΠΟΛΥ; ΦΤΑΙΝΕ ΙΣΩΣ ΤΑ ΝΕΥΡΑ ΣΑΣ » 37
Οἱ πιὸ συνηδισμένες δεραπεῖες τῆς ὑπεριδρώσεως.

ΟΙ ΚΡΕΜΕΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΒΛΑΠΤΟΥΝ; » 44
"Οτι ἀπασχολεῖ πολὺ τὶς γυναίκες.

ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΦΥΛΑΧΤΗΤΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ » 56
Πολύτιμες συμδουλὲς ἑνὸς διάσημου κακοποιοῦ.

ΤΑ ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΛΕΦΩΝΑ » 57
"Οταν ἕνα τηλέφωνο «τρελλαίνεται», μπορεῖ νὰ συμδοῦν τὰ πιὸ ἐκκεντρικὰ πράγματα.

Η ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ » 60
Μιὰ σύζυγος κάνει καρριέρα χωρὶς νὰ παραμελῇ τὴν οἰκογένειά;

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ » 63
Πρωτότυπα μαγιό. — Παντελόνι καὶ τὸ δράδυ. — Μπουρνούζια καμπίνες καὶ «Κὰς μαγιὸ» πεταλούδες κλπ.

ΕΝΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ! » 71
"Οταν μιὰ παραλία γεμίση «φονιάδες», καλοῦν τὸν δότορα Γουάτσον.

Η ΚΑΛΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ » 78
Η γυναίκα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὰ ἀμέτρητα καθήκοντά της.

Η ΑΤΥΧΙΑ ΤΗΣ «ΤΥΧΗΣ» » 81
Ὁ τραγικὸς θάνατος μιᾶς μητέρας μὲ πέντε παιδιά.



ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἐρωτική παγίδα

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Λιζέττα 'Αρτιλιέρι πρὸς τὴν κυρία Κλάρα Σερβιλιόνε:

«'Αγαπητή μου Κλάρα,

Δὲ φαντάζομαι νὰ μοῦ θυμώσης καὶ νὰ μὲ νομίσης γι' ἀδιάντροπη, ποὺ τολμᾶ νὰ σὲ λέω «'Αγαπητή μου Κλάρα!» Ο,τιδήποτε κι' ἂν σκέφτεσαι γιὰ μένα, ξέρε ἀκόμη καὶ τοῦτο: πὼς εἶμαι πάντα φίλη σου καὶ σοῦ συγχωρῶ, χωρὶς καμμιὰ κακία στὴν καρδιά μου, τὶς ὑβριστικὲς φράσεις ποὺ μοῦγραψες στὴ σημερινὴ σου ἐπιστολή.

'Ομολογῶ πὼς μὲ τὸ δίκιο σου πόνεσες, πὼς πραγματικὰ μάτωσε ἡ καρδιά σου, ὅταν ἀνακάλυψες, ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἄντρος σου, ὅτι ἐγώ, ἡ καλύτερή σου φίλη, ἡ παιδική σου φίλη, ἤμουνα ἐπὶ δέκα χρόνια ἡ ἀγαπημένη φιλενάδα ἐκείνου ποὺ πενθεῖς, ἐκείνου ποὺ κλαῖς ὁκόμη.

'Ομολογῶ πὼς μὲ τὸ δίκιο σου μοῦ ἔγραψες ὅτι, σὲ ὁλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὑπῆρξα «ἕνα τέρας ὑποκρισίας»!...

"Ας ἀφίσουμε καλύτερα ὅμως, ἀγαπητή μου Κλάρα, τὴ σκέψι μας νὰ φτερουγίσῃ γιὰ λίγες στιγμὲς στὰ περασμένα μας χρόνια, ὅταν ἀκόμη ἤμαστε νέα κορίτσια, παιδούλες ἐγγνοιαστες καὶ χαρούμενες. Θυμήσου πόσο ἤμαστε τότε κι' οἱ δυὸ μας ὁμορφες καὶ πεταχτές, σὰν τρελλὲς πεταλουδίτσες, καὶ πόσο τὰ ὁλόξανθα μαλλιὰ μου καὶ τὰ δικά σου τὰ σγουρόμαυρα σαγήνευαν τοὺς ἄντρες, ποὺ μᾶς πλησιάζαν...

Πάνε ἀπὸ τότε δεκαπέντε χρόνια! Θά θυμᾶμαι ὅμως παντοτεινὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ποὺ εἴχαμε πάει προσκαλεσμένες στοὺς Ντὲ Λὰ Γκροτόλια, ὅπου καὶ μᾶς παρουσίασαν τὸν 'Ερνέστο Σερβιλιόνε. Θά ἦταν τότε περίπου τριάντα χρόνων, ψηλός, λυγερός, μ' ὁλόγλυκα μάτια καὶ γοητευτικὴ φωνή. Φλέρταρε μαζί μου, φλέρταρε καὶ μαζί σου. "Οταν ἀργότερα ἔφυγε ἀπὸ τὴ συντροφιά μας, μοῦ ἐξομολογήθηκες ὅτι ἤσουν καταγοητευμένη μαζί του, ὅτι τὸν εἶχες ἀγαπήσει τρελλὰ κι' ἐπειδὴ ἤσουν βέβαιη ὅτι καὶ σὺ τοῦ εἶχες κάμει μεγάλη ἐντύπωσι, θὰ προσπαθοῦσες νὰ τὸν κατακτήσῃς...

"Αν δὲν πρόφτανες νὰ μοῦ κάνης αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι, ἀπὸ σοῦ ὡμολογοῦσα κι' ἐγώ, ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ που τὸν ἀντίκρυσα, τὸν εἶχα ἐρωτευθῆ τρελλά, παράφορα!

"Ετσι, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησί σου, οὔτε σκέφτηκα κάν, νὰ γίνω ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης σου. Μοῦ εἶχε φανῆ ἀλλωστε, ὅτι ὁ 'Ερνέστο σὲ κύτταζε μὲ μεγάλη συμπάθεια, κι' ἔπεισα μὲ βία τὸν ἑαυτό μου νὰ λησμονήσῃ, ὅτι τὸ ἴδιο εἶχε κάμει καὶ σὲ μένα.

"Ετσι, τὸ ὄνειρό σου πραγματοποιήθηκε. "Υστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἀρραβωνιαστήκατε κι' ὅταν πέρασε τὸ καλοκαίρι κάματε τοὺς γάμους σας, στοὺς ὁποίους ἔγινα παράνυμφός σου. Καὶ σοῦ ὁρκίζομαι τώρα πὼς, ὅταν κατὰ τὴ στέψι σου σὲ φίλησα, δὲν ἔνοιωθα στὴν καρδιά μου παρὰ μονάχα μιὰ εἰλικρινῆ φιλία γιὰ τὸν ἄντρα σου, μιὰ φιλία πολὺ ζωηρὴ καὶ τίποτ' ἄλλο.

Δυὸ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε."Ενα πρωὶ συνάντησα, ἔτσι τυχαία, σ' ἕνα ἀπόμερο δρομάκο τοῦ πάρκου «Πίντσιο», τὸ Σερβιλιόνε μαζὶ μὲ μιὰ νέα γυναίκα. Τὴν κρατοῦσε σφιχτὰ ἀπὸ τὴ μέση της καὶ κόβονταν σ' ἕνα πάγκο, κάτω ἀπὸ τὶς βαθόσκιες φυλλωσιές. Μόλις μὲ εἶδε, τὴν ἀποχαιρέτησε βιαστικὰ καὶ ἤρθε κοντά μου. "Ημουν τόσο ταραγμένη, ποὺ ἄκουγα σὰν ἀφηρημένη τὶς διαικολογίες, ποὺ προσπαθοῦσε νά μοῦ δώσῃ. Φυσικὰ μὲ παρακάλεσε νὰ μὴ σοῦ ἀποκαλύψω τίποτα.

Γιατί, ὅμως, ἤμουν τόσο ταραγμένη; Μάταια προσπάθησα, ἐνῶ ἐκεῖνος μοῦ μιλοῦσε, νὰ νοιώσω τί συνέβαινε μέσ' στὴν καρδιά μου, τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Ὁ 'Ερνέστος ὅμως μάντεψε. Κι' ἀφοῦ μοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά, μιὰ παράξενη ματιά, στὴν ὁποία διέκρινα ἔκπληξι καὶ χαρά, μ' ἀγκάλιασε τρυφερὰ καὶ μὲ φίλησε μ' ἕνα παράφορο πάθος στὰ χείλη.

"Υστερ' ἀπὸ τὸ φιλὶ ἐκεῖνο, ποὺ μὲ ξετρέλλανε, ὕστερ' ἀπὸ τὸ φιλὶ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ ἀποκάλυψε τὴν ἐρωτική του λαχτάρα, ἔγινα πιὰ ἕνα φτωχὸ πλασματάκι, χωρὶς θέλησι. Ἡ ἴδια μου ἡ ἀδυναμία μ' ἔκαμε ἐπιεικὴ γιὰ τοὺς ἄλλους. Κι' ἄκουσα τότε, χωρὶς ἀγανάκτησι — γιατί νὰ μὴ σοῦ τὸ ὁμολογήσω; — τὴν ἐξομολόγησί του.

Μοῦ εἶπε πὼς ἔκαμε κακὰ ποὺ παντρεύτηκε. 'Αγαποῦσε πολὺ τὶς γυναῖκες, ὥστε τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀφοσιωθῆ μονάχα σὲ μιά. Παραδεχόταν ὅτι ἡ διαγωγή του αὐτὴ δὲν ἦταν ἄξια οὔτε τῆς ἐλάχιστης συγγνώμης. Μὲ βεβαίωνε ὡστόσο, ὅτι ἔτρεφε γιὰ σένα πολὺ ζωηρὴ συμπάθεια. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ κυνηγᾶ διαρκῶς καινούργιες ἀγάπες. Μοῦ ὁμίλησε ἔπειτα, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μὲ πρωτογνώρισε, μὲ εἶχε ἀγαπήσει παράφορα. Μοῦ ἐξήγησε, ὅτι ἕνας ἄντρας μπορεῖ ν' ἀγαπᾶῃ τὴ γυναίκα του καὶ νὰ λατρεύῃ ταὐτοχρόνως καὶ μιὰ ἄλλη.

"Ηταν εὐγλωττος, ἐπιδέξιος, πειστικός. Καὶ ὅταν χωριστήκαμε, μιὰ ἐνδόμυχη φωνὴ μοῦ ἔλεγε, ὅτι δὲ θὰ γλύτωνα ἀπὸ τὴ μοῖρα μου κι' ὅτι γραφτό μου ἦταν νὰ γίνω φίλη του. Κι' ἔγινα, μὰ ὁπόρερα φριχτά.

"Α, φτωχή μου Κλάρα, σὺ δὲ γνώρισες παρὰ δυὸ - τρεῖς μόνο τρέλλες του, χωρὶς σημασία, κι' ἔκαμες πολὺ φρόνιμα ποὺ δὲ συγκινήθηκες γι' αὐτὲς περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε. Ἐγὼ ὅμως ὑπῆρξα ὁ πρωτεμένος μάρτυς πολλῶν περιπετειῶν του, ποὺ κινδύνεψαν νὰ καταστρέψουν ὁλόκληρη τὴν εὐτυχία σου.

Μιὰ μέρα, ὁ 'Ερνέστος, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὰ πλάσματα ἐκεῖνα, ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλη ἀποστολὴ στὸν κόσμο, παρὰ νὰ προκαλοῦν καταστροφές, γνώρισε τὴν 'Ισπανίδα Ντολορές, ἡ ὁποία ὁλόκληρο τὸ χειμῶνα εἶχε ξετρελλάνει τοὺς θεατὲς τοῦ «Κιρινάλου» μὲ τοὺς ὁλόγυμνους χορούς της. Θὰ τὴ θυμᾶσαι, βέβαια, γιατί ἔγινε κοντὰ στ' ἄλλα, κι' ἀφορμὴ ν' αὐτοκτονήσῃ γιὰ τὸ χατῆρι της ὁ μαρκήσιος Ντελακρότσε, τὸν ὁποῖο περιφρόνησε, παρ' ὅλα του τὰ ἑκατομμύρια.

"Ε, λοιπόν, ὁ 'Ερνέστος ἔγινε φίλος τῆς Ντολορὲς καὶ σὲ λίγο καιρὸ εἶδα μὲ τρόμο, ὅτι ἡ ἀθλία αὐτὴ γυναίκα, ἡ ὁποία ἄλλωστε ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του, εἶχε κατορθώσει νὰ τοῦ ἐπιβάλλεται κατά τρόπο πολὺ ἀνησυχητικό.

Μάταια τὸν ἐπέπληξα, τοῦ ἔκαμα φιλικὲς παρατηρήσεις, τὸν ἀπείλησα. Κι' ἐπὶ τέλους, ἕνα βράδυ τοῦ εἶπα καθαρὰ καὶ ξέστερα:

—"Αν δὲ διακόψῃς κάθε σχέσι μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα, ποὺ θέλει νὰ σὲ χωρίση ἀπὸ τὴν Κλάρα ,γιὰ νὰ σὲ κρατήσῃ ἐντελῶς δικό της, δὲ θὰ μὲ ξαναδῆς πιά.

Συγκινήθηκε τότε ποὺ μὲ εἶδε τόσο ταραγμένη, τόσο ἀγανακτισμένη ἀπὸ τὴ διαγωγή του, καὶ μοῦ εἶπε, σφίγγοντας τρυφερὰ τὸ χέρι μου μέσα στὰ δικά του:

— Συγχώρεσέ με, Λιζέττα! Τὸ νοιώθω πὼς εἶμαι ἕνας πολὺ ἄθλιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἐσὺ δὲ μὲ κρατοῦσες τόσο καιρὸ μακρυά σου, δὲ θὰ γινόμουν ποτὲ κουρέλι αὐτῆς τῆς γυναίκας, ποὺ κατώρθωσε τόσο πολὺ νὰ μὲ σαγηνέψῃ. Γιατί, βλέπεις, αὐτὸ ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ σένα, δὲ μοιάζει διόλου μὲ τὰ αἰσθήματα ποὺ μοῦ ἐμπνέουν οἱ ἄλλες γυναῖκες. Σὲ ποθῶ, μὰ χαλιναγωγεῖ τὸν πόθο μου ἡ ἐκτίμησι ποὺ μ' ἀνάγκασες νὰ τρέφω γιὰ σένα. "Επαψα πιὰ νὰ ἐπιδιώκω τὴν κατάκτησί σου. Ξέρε το, ὅμως, καλά, ὅτι εἶσαι ἡ μόνη ἴσως γυναίκα, στὴν ὁποία θὰ μποροῦσα νὰ ἤμουν παντοτεινὰ πιστός!

"Ενοιωσα πὼς μοῦ μιλοῦσε εἰλικρινά. Καὶ τὴν ἴδια μέρα ἔγινα δικὴ του! Ναί, ἔγινα δική του, ὄχι τόσο γιατὶ τὸν ἀγαποῦσα, ὅσο γιατὶ ἔνοιωσα πὼς μ' αὐτή, τὴν ὑπέρτατη θυσία μου, θ' ἀπομάκρυνα κάθε κίνδυνο ἀπὸ σένα!

Ἡ Ντολορὲς ἐσθησε πιὰ ἀπὸ τὴ σκέψι του, ἀπὸ τὴν καρδιά του. "Ετσι, ἀγαπητή μου Κλάρα, μὲ τὴ δικὴ μου θυσία, μὲ τὴν ἀθῶα θυσία τῆς παιδικῆς σου φιλης, ἐξαγόρασες τὴ συζυγικὴ σου εὐτυχία, χωρὶς ποτὲ νὰ καταλάβῃ τὸ σπαραγμὸ τῆς φτωχῆς μου καρδιᾶς.

Τώρα, ὁ 'Ερνέστος δὲ ζῇ πιά!

Σὺ ἔχεις γιὰ παρηγοριὰ σου δυὸ παιδάκια, δυὸ χαριτωμένα παιδάκια. Ἐγὼ ἀπόμεινα μόνη κι' ἔρημη στὸν κόσμο, περιφρονημένη ἀπὸ τὴ μοῖρα κι' ἀπὸ σένα, τὴν παιδικη μου φίλη.

Δὲ μετάνοιωσα, ποὺ ἀγάπησα τόσο πολὺ τὸν 'Ερνέστο, ποὺ ἀπαρνήθηκα γι' αὐτὸν κάθε μελλοντικὴ μου χαρά καὶ κάθε οἰκογενειακὴ εὐτυχία. Θυμᾶσαι, βέβαια, τὴν ἔκπληξι τῶν συγγενῶν μου, γιὰ τὴν ἐπίμονη ἄρνησί μου, κάθε φορὰ ποὺ μοῦ πρότειναν νὰ παντρευτῶ. Καὶ σὺ ἡ ἰδία ἀποροῦσες μὲ τὴν ἐπιμονή μου αὐτή, χωρίς, ὅμως, ποτὲ νὰ ὑποπτευθῆς τὴν ἀλήθεια. Τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια, ποὺ τώρα ξέρεις.

Τελειώνοντας τὸ γράμμα μου, σοῦ ὁρκίζομαι, ὅτι ποτὲ δὲ θὰ μετανοιώσω γιὰ ὅ,τι ἔκαμα γιὰ χάρι σου. Χαρακτήρισέ με ὅπως θέλεις στὴ συνείδησί σου.

Σὺ εἶσαι, ἡ κυρία Σερβιλιόνε, ἡ χῆρα, ποὺ τὴ λυποῦνται καὶ τὴ σέβονται. 'Εγώ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησι τῆς θλιερῆς μου αὐτῆς ἱστορίας, εἶμαι ἡ ἄπιστη φίλη: «ἕνα τέρας ὑποκρισίας», ἡ ὑστερόβουλη, ἡ πόρτα γιὰ πού... Εἶμαι ἐκείνη ποὺ θὰ γεράσῃ θλιμμένη, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ποτὲ τὴν ὁμορφιὰ καὶ τὴν ἡδονὴ νὰ μιλᾶῃ γιὰ τὸν ἀγαπημένο της νεκρό...

Εἶμαι ἀπὸ σήμερα, γιὰ σένα ἡ παρανομη, ποὺ τὴ συγχωροῦν καμμιὰ φορά, τὴν ἀποφεύγουν ὅμως πάντα πού πρέπει νὰ περιμένῃ πότε θὰ εἰμπορέσῃ νὰ γονατίσῃ πάνω σ' ἕνα τάφο!...

Λιζέττα
ΕΛΙΖΑ ΜΙΣΩΜΑΝ



ΤΑ ΓΥΑΛΙΑ ΤΟΥ 1964.
Δυὸ ἀστέρια τῆς Ἰταλικῆς τηλεοράσεως. Ἡ Τζούλια Λατζαρίνι καὶ ἡ Λουκίλλα Μορλάκι σὰς παρουσιάζουν δυὸ νέα ἰταλικὰ μοντέλα γυαλιῶν ἡλίου, γιὰ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1964. "Αν ὡ: "Ενα ζευγάρι ἐλαφρὰ γυαλιὰ ποὺ θεωροῦνται πολὺ προστατευτικά, γιατὶ ἀκολουθοῦν τὴν καμπύλη τοῦ προσώπου καὶ προπλάγια. Κάτω: Ὀλοστρόγγυλα Λουκίλλα Μορλάκι, ποὺ τὰ φορεῖ, ναι 27 χρόνων κι' ἔκανε ὰγνωστη. Εἰτογραφικό της ντεμποῦτο μὲ ἕνα μικρο ρόλο στὸ φίλμ «Γατόπαρδος».



Η ΝΕΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΝΩΝ MANNEKEN

'Απὸ πέρυσι τὸν 'Ιούλιο, ποὺ πέθανε ἀπὸ καρκίνο ἡ Λάκο, ἡ «Βασίνα τῶν Παρισινῶν Μαννεκὲν» τὸ συνδικάτο ἔμενε χωρὶς πρόεδρο καὶ σὴ τὸ ζηλευτὸ τίτλο. Τώρα ὅμως Μισὲλ Ταλιέ, ἡ νέα τῆς φωτογραφοὺ ἔδωσε στοὺς δημοσιογράφους τὴ ἑξῆς: «Τὸ ἀπάγγελμά μας εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ξεκούραστο. Πηγαίνουμε μπροστὰ στοὺς πελάτες, γιὰ νὰ ἐπιδείξουμε τὰ διάφορα μοντέλα, διανύοντας 3 χιλιάδες χιλιόμετρα τὸ χρόνο. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἐμφανιζόμαστε μὲ μαγὸ στὸν 'Ιαούαριο καὶ μὲ πολτὰ ἀπὸ βιζόν τὸν Αὔγουστο. Ζοῦμε μιὰ σκληρὴ ζωὴ καὶ δὲν τρῶμε ποτὲ κατὰ βούλησιν, γιατὶ πρέπει νὰ διατηρήσουμε τὴ γραμμή μας».

Πῶς ἄλλαξε ὁ ρυθμὸς τῆς ζωῆς τοῦ μαθητοῦ

ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ καὶ δωρεὰν διατροφή...

"Ηταν μεγάλο τὸ δράμα τῆς νεολαίας μας. 'Απερίγραπτο. Σκληρὸς κι' ἄνισος ὁ ἀγώνας. Τὰ παιδιὰ εἶχαν ν' ἀγωνισθοῦν καὶ νὰ πολεμήσουν πολλὰ χρόνια. Καὶ συχνά, πολὺ συχνὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν ἄρνησι. Τὸν ἐπιτήδειο, ποὺ κατόρθωνε καὶ πετύχαινε μ' ἐλάχιστη προσπάθεια. Καὶ τὸ παιδὶ ποὺ ἦταν δοσμένο στὸ βιβλίο καὶ στὴν οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα δοκίμαζε τόσες ἀπογοητεύσεις, ποὺ ἔφθαναν στὸ σημεῖον νὰ διαφοροποιήσουν κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸν χαρακτῆρα του! Κι' ὕστερα, μέχρι πρό τινος, ἡ σπουδὴ ἦταν μιὰ πολὺ μεγάλη ὑπόθεσις γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ. Πόσα χρήματα μπορούσε νὰ διαθέσῃ ὁ πατέρας ἑνὸς παιδιοῦ; 'Ο μισθὸς ἦταν πάντα τὸ καθημερινὸ τοῦ στιτιοῦ. Γιὰ τὰ βιβλία, τὰ δίδακτρα, τὸ φροντιστήριο ἔπρεπε νὰ γίνουν αἰματηρὲς οἰκονομίες. Σιγὰ-σιγὰ ἡ οἰκογένεια ἐστερεῖτο τὰ πάντα: τὴ διασκέδασι, τὸ ντύσιμο, τὴν ἐκδρομή, τὸ φροῦτο, τὸ καλὸ φαΐ, κάθε κοινωνικὴ ἐμφάνισι. Τὰ πάντα γινόντουσαν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ μάθουν γράμματα τὰ παιδιά! Νὰ καταφέρουν νὰ τελειώσουν τὸ γυμνάσιο, νὰ μποῦνε σὲ μιὰ ἀνώτερη σχολή, νὰ μάθουν μιὰ γλῶσσα, νὰ ὁπλισθοῦν τέλος πάντων μὲ τὰ στοιχεῖωδη ἐκεῖνα ἐφόδια γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀντιμετωπίσουν νικηφόρα τὸ μέλλον τους.

'Ο ἀγώνας ἦταν σκληρός. Ὑπῆρχαν πολλοὶ οἱ λαθωμένοι. Κι' ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν ὅλες τὶς ἀνέσεις δὲν ἦταν πάντα οἱ καλλίτεροι. Κι' ὅσα παιδιὰ εἶχαν μεγάλο ἔρωτα γιὰ τὰ γράμματα δὲν εἶχαν τὸ κουράγιο ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὴν ἀνέχεια νὰ ἀντιμετωπίσουν ὅλες αὐτὲς τὶς παγίδες ποὺ συναντοῦσαν στὸν δρόμο τῆς σπουδῆς. Τὸ κακό, χρόνο μὲ χρόνο, χειροτέρευε. Τὸ μικρὸ παιδὶ ἀντὶ νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο πήγαινε στὸ πρεβαντόριο... Κι' ὁ νέος ἀναγκαζόταν νὰ φύγῃ στὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι, ἴσως, ἐκεῖ θὰ μποροῦσε νὰ ἐργαστῇ καὶ νὰ σπουδάσῃ.. Μὰ οἱ περισσότεροι ἀναγκαζόνταν νὰ προσαρμοστοῦν στὴν τραγικὴ κατάστασι τῆς φτωχῆς ζωῆς τους. Μάζευαν τὰ φτερὰ καὶ τὰ ὄνειρα μιᾶς ἐπιστημονικῆς καρριέρας κι' ἔσκυβαν σ' ἕνα ἐπαγγελματικὸ ἐπάγγελμα.

Μά, ξαφνικά, ὁ σκοτεινὸς οὐρανὸς τῆς θυέλλης καὶ τῶν καταιγίδων ξαστέρωσε. 'Η Δημοκρατικὴ Κυβέρνησι ἐξήγγειλε στὰ πρῶτα βήματά της τὴν δωρεὰν παιδεία. Οὔτε δίδακτρα, οὔτε ἐξέταστρα, οὔτε ἐγγραφές, οὔτε ἀμοιβὲς ἰδιαίτερες. Τὸ παιδὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ τὸ βιβλίο του καὶ τὸ σχολεῖο του. Τὸν καλὰ ἀμειβόμενο δάσκαλο, ὥστε μὲ κέφι νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸ μάθημά του καὶ νὰ μὴ ζητᾶῃ ἀφορμὴ γιὰ νὰ ξεσπάσουν ἐπάνω του ὅλες του οἱ κακουχίες. Τὸ παιδὶ του θὰ μποροῦσε νὰ προετοιμασθῇ γιὰ τὸν ἀγώνα τῆς ζωῆς, χωρὶς νὰ χρειάζεται τὴν οἰκονομικὴ βοήθειά του. Μὲ μόνο τὰ χαρτόσημα θὰ μποροῦσε νὰ τὸ γράψῃ στὶς ἀνώτερες σχολές, στὸ πανεπιστήμιο!... Καὶ τὸ ἔγραψε κι' αὐτὸ ἄρχισε, πράγματι, νὰ παίρνῃ κουράγιο ὅτι ἐδῶ στὴν 'Ελλάδα εἶχε γίνει τὸ πρῶτο σταθερὸ βῆμα γιὰ τὴν πραγματικὴ πρόοδό του...

Λίγο ἀργότερα ἤρθαν τὰ μέτρα γιὰ τὴν εἴσοδο τῶν μαθητῶν χωρὶς ἐξετάσεις στὰ ἀνώτατα ἐκπαιδευτικὰ ἱδρύματα. 'Η συγκρότησι τῶν «μικτῶν» ἐπιτροπῶν στὶς ὁποίες ὁ τελειόφοιτος τοῦ γυμνασίου θὰ ἔδινε ἐξετάσεις γιὰ νὰ πάρῃ τὸ προδίπλωμα. 'Ο βαθμὸς ἐπιτυχίας του θὰ τοῦ ἐξησφάλιζε τὴν τελικὴ νίκη. Τὴν πανηγυρικὴ εἴσοδο του χωρὶς ἐξετάσεις στὸ πανεπιστήμιο καὶ στὸ πολυτεχνεῖο. 'Ο ἀγώνας εἶχε ἀρχίσει. Ἐκεῖνοι ποὺ ἀγαποῦσαν τὰ γράμματα, τὰ παιδιὰ τῆς μελέτης, ποὺ ἤθελαν νὰ γίνουν κάτι καλύτερο στὴ ζωή τους, μποροῦσαν νὰ συγκεντρωθοῦν στὸν κόσμο τους, στὰ βιβλία τους καὶ μὲ τὴν ἱκανοτητά τους νὰ ἀνοίξουν τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἐπιστήμη, ποὺ εἶχαν ὀνειρευτῆ καὶ ποὺ ἄλλοτε τοὺς ἦταν ἀνέγγιχτο ὄνειρο!...

Οἱ Ικανοί. Αὐτοὶ ποὺ εἶχαν θέλησι. Ὅσοι εἶχαν τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπιτύχουν στὴν ζωή τους μποροῦσαν, τώρα νὰ δοκιμάσουν...

Μὰ ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐφαρμογῆς τῆς «δωρεὰν παιδείας» ἡ Δημοκρατικὴ Κυβέρνησι ἀντιμετώπισε ἕνα ἄλλο ἀκόμη πιὸ ζωτικὸ θέμα: τὴν κατάστασι τῆς ὑγείας τῶν μικρῶν μαθητῶν. Οἱ διαπιστώσεις τοῦ ὑπουργείου Προνοίας καὶ τῶν διαφόρων ὀργανισμῶν ὑγείας, ἦταν ἀληθινὰ τραγικές. Ὑπῆρχε τόση φτώχεια στὶς λαϊκὲς τάξεις τῶν πόλεων καὶ στὸν ἀγροτικὸ πληθυσμὸ τῆς 'Ελλάδος, ὥστε ὅλα αὐτὰ τὰ τρυφερὰ βλαστάρια εἶχαν σοβαρὰ κλονισμένο τὸν ὀργανισμό τους. Κανένα ἀπόθεμα δυνάμεως. Κανένα ὁπλισμὸ γιὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν. Πῶς ἦταν δυνατὸ ὑποστιτιζόμενα νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο καὶ νὰ σκύψουν στὰ βιβλία τους; Μὲ τί χαρὰ νὰ κυττάζουν τὰ γράμματα; Κι' οἱ ἐκθέσεις τῶν σχολιάτρων καὶ τῶν κοινωνικῶν λειτουργῶν ἀνέφεραν ἀληθινὰ δραματικὲς περιπτώσεις. Χιλιάδες παιδιὰ, ἐπῆγαιναν τὸ πρωὶ νηστικὰ στὸ σχολεῖο τους ἢ μ' ἕνα κομμάτι ξερὸ ψωμί. Τὸ μεσημέρι, ἐπίσης, ὕστερα ἀπὸ ἕξη ὧρες μελέτης ποὺ γύριζαν πεινασμένα στὸ σπίτι τοῦ φαΐ που τοὺς οἰκονομοῦσαν οἱ τραγικοὶ γονεῖς τους ἦταν τόσο λίγο, τόσο ἀκατάλληλο γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ παιδικοῦ ὀργανισμοῦ, ὥστε ἦταν ἀδύνατο νὰ χορτάσουν!...

Μεγάλο κι' ἀπερίγραπτο τὸ δράμα τοῦ φτωχοῦ μικροῦ μαθητοῦ. Λιμασμένο τὸ μάτι του. Τραγικὲς οἱ ἐλλείψεις τῆς συντηρήσεώς του. Κι' οἱ περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς τὶς τραγωδίες ἦταν κρυφὲς. Τελεῖως ἄγνωστες. Τὶς ἐμάντευε κανεὶς ἀπὸ τὸ χλωμὸ πρόσωπάκι, ἀπὸ τὰ χεράκια καὶ τὰ ποδαράκια ποὺ ἦταν λιπόσαρκα. Κατοχικά. Καὶ μόνο τὰ μάτια ἦταν τεράστια σ' αὐτὸ τὸ παιδικὸ πρόσωπο. Τὰ μάτια, ποὺ ἔβλεπαν ὁλα τ' ἀγαθὰ στὰ μαγαζιὰ κι' ὅλες τὶς λιχουδιὲς στὶς βιτρίνες, χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ δοκιμάσουν τίποτε!...

Καὶ τότε πάλι ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατικῆς Κυβερνήσεως , γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς 'Ελλάδος, ἐξήγγειλε τὸ ἐκπληκτικὸ μέτρο: τὴν συντήρησι, τὴν διατροφὴ τῶν μικρῶν μαθητῶν στὰ σχολεῖα τους: ρόφημα, προαρίστιον, πλῆρες γεῦμα! Τὸ παιδὶ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἐφιάλτη τῆς πείνας.

Τὰ ἔχασαν οἱ τραγικοὶ ἄνθρωποι τῆς διπλῆς ἀνάγκης. Μὰ ἦταν δυνατὸ νὰ γίνῃ στὴν 'Ελλάδα ἕνα τέτοιο θαῦμα; Κι' ὅμως φαίνεται ὅτι ἤδη ἄρχισε νὰ γίνεται. Οἱ ἀμοιβὲς ὑπηρεσίες ἔπεσαν μὲ τὰ μοῦτρα στοὺς λογαριασμοὺς γιὰ νὰ βρουνε τὸ ὕψος τῆς δαπάνης.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν καρδιά, ἐκεῖνοι ποὺ ἐγκλημάτησαν κατὰ τῆς νεολαίας καὶ τοῦ παιδιοῦ γέλασαν μὲ κακία.

— Χειμερινὰ ὀνειρα!... δήλωσαν. Πῶς εἶναι δυνατὸν τὸ κράτος μὲ τόσες ἀνοικτὲς πληγὲς νὰ τρέφῃ τοὺς μαθητάς;

Πῶς εἶναι δυνατόν; Ὅλα μποροῦν νὰ γίνουν ὅταν ὑπάρχῃ ἕνας τίμιος ἄνθρωπος μὲ χρυσὴ καρδιά: ὁ κ. Γ. Παπανδρέου κι' ἕνας ὑφυπουργὸς τῆς Παιδείας πασίγνωστος γιὰ τὴν ἐντιμότητα καὶ τὴν εἰλικρίνειά του, ὁ ἐκλεκτὸς συνάδελφος καὶ φίλος κ. Λουκῆς 'Ακρίτας.

Καὶ ἄρχισε μὲ νοικοκυρωσύνη ὁ καθορισμὸς τῶν πόρων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἐξευρίσκεται τὸ ποσὸν τῆς διατροφῆς τῶν μαθητῶν.

Πρῶτο κονδύλι: Ὁ ἴδιος ὁ δημοκρατικὸς βασιλεὺς 'Ολυμπιονίκης Κωνσταντῖνος θὰ κάνῃ οἰκονομία, ὅπως ἀνεφέρθη, στὰ ἔξοδα τοῦ γαμηλίου ταξιδιοῦ του. Δὲν πρόκειται νὰ ταξιδέψῃ στὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὴν "Αννα Μαρία. Τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος θὰ τὸ κάνῃ στὴν 'Ελλάδα. Θὰ πάρῃ μετὰ τὸν γάμο τὴ γυναίκα του καὶ θὰ γυρίσουν ὅλη τὴ χώρα. Θὰ τῆς δείξῃ αὐτὸν τὸν ἀξιοθαύμαστο τόπο μὲ τὰν γενναῖο λαό του καὶ θὰ τὴ φέρῃ σ' ἐπαφὴ μαζί του, γιὰ νὰ τὸν γνωρίσῃ καλλίτερα καὶ νὰ τὴν γνωρίσῃ κι' αὐτός. Κι' ὁ γάμος του ἐπίσης δὲν θὰ ἐντυπωσιάσῃ μὲ τὴν πολυτέλειά του. Κι' οἱ καλεσμένοι θὰ πληρώσουν μόνοι τους ὅλα τὰ ἔξοδα τῆς ἀφίξεώς τους καὶ τῆς παραμονῆς τους στὴν 'Ελλάδα. Δεκάρα δὲ θὰ διαθέσῃ τὸ κράτος. Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα θὰ διατεθοῦν γιὰ τὸ συσσίτιο τοῦ μικροῦ μαθητοῦ. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο συμβολικὸ ἔσοδο. Ὑπολογίζεται ὅτι αὐτὴ ἡ οἰκονομία θὰ δώσῃ στὸ μαθητικὸ συσσίτιο περὶ τὰ 75 ἑκατομμύρια δραχμές!... Κι' ἀκολουθοῦν ἕνα σωρὸ ἄλλες οἰκονομίες καὶ ἔσοδα ποὺ θὰ ἐξασφαλίσουν τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ μαθητικοῦ συσσιτίου. "Ολα τὰ παιδιὰ θὰ τρώνε στὰ σχολεῖα τους καὶ στὶς τεχνικὲς νυκτερινὲς σχολές. "Ολα τὰ 'Ελληνόπουλα.



'Η νέα γενεὰ μὲ τὸ νέο ἐκπαιδευτικὸ νόμο, θὰ σπουδάξῃ δωρεὰν καὶ τὰ φτωχόπαιδα θὰ παίρνουν τὸ καθημερινό τους συσσίτιο.

'Εκπληκτικὸ τὸ κατόρθωμα. Μεγάλο τὸ βῆμα γιὰ τὴν πρόοδο τῆς 'Ελλάδος. Δίκαια ἡ ἀπαίτησις, τὸ παιδὶ νὰ στρωθῇ νὰ μελετήσῃ. Νὰ γίνῃ ὅ,τι ἐ



Ἄλντο Μόρο, Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως.

Πιέτρο Νέννι, ὁ ἡγέτης τῶν Σοσιαλιστῶν.



ΙΤΑΛΙΑ: στὸ σταυροδρόμι τῶν ἐξελίξεων

Πολιτικὲς κρίσεις καὶ μέλλον

ΣΤΟ Φιουμιτσῖνο — τὸ ὑπερμοντέρνο ἀεροδρόμιο τῆς Ρώμης — τὰ ἀεροπλάνα φτάνουν συνεχῶς, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς Γῆς. Ὁλόκληρες περιοχὲς τῆς χώρας, ποὺ βγῆκε ὑλικὰ καὶ ἠθικὰ κατεστραμμένη ἀπὸ τὸν πόλεμο καὶ ἀπὸ ἕνα τέταρτο σχεδὸν αἰῶνα φασισμοῦ, κυριολεκτικὰ μεταμορφώθηκαν. Τὸ ἐπίπεδο τῆς ζωῆς τῶν Ἰταλῶν ἔκανε ἕνα τεράστιο ἅλμα πρὸς τὰ ἐπάνω. Ὅ,τι ὁ φασισμὸς δὲν εἶχε ὀνειρευτῆ κἂν πὼς θὰ μποροῦσε νὰ προσφέρη στὴ χώρα, ἡ Ἰταλικὴ Δημοκρατία τὸ πραγματοποίησε, χωρὶς μάλιστα τυμπανοκρουσίες καὶ περιττοὺς καὶ «ἀσεμνους» πανηγυρισμούς.

ΤΟ «ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΘΑΥΜΑ»

Ἡ χώρα, ἀφοῦ, μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, πέρασε δύσκολες στιγμές, ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀνασαίνη, γιὰ ν' ἀρχίση, κυρίως μετὰ τὸ 1952, ν' ἀναπτύσσεται τὸ περίφημο «οἰκονομικὸ θαῦμα» τῆς Ἰταλίας.

Ὁ φασισμὸς εἶχε νεκρώσει τὶς καλύτερες δυνάμεις τῆς χώρας καὶ ἡ τυχοδιωκτικὴ καὶ ἀνανδρη ἐξωτερική του πολιτικὴ εἶχε κυριολεκτικὰ γελοιοποιήσει τὴν Ἰταλία.

Οἱ καλύτεροι Ἰταλοί — κι' αὐτοὶ βέβαια ἦτανε οἱ ἀντιφασίστες ὅλων τῶν παρατάξεων — νοιώθανε μέχρι τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς τους, τὴν ταπείνωση τῆς χώρας τους, τὴν καταστροφή της καὶ κυρίως τὴν πολιτικὴ καὶ ἠθική της ἐξαθλίωση.

ΤΟ ΚΟΠΑΔΙ

Ἡ μάζα τοῦ λαοῦ στὴν ἀπελευθέρωσι, στὸ σύνολό της, ἔμοιαζε μὲ ἕνα χαμένο κοπάδι. Γιατί, ὅπου περάση ὁ φασισμός, ὁ λαὸς γίνεται ἀγέλη, χάνει κάθε προσωπικότητα καὶ κάθε ἠθικὸ ἀνάστημα.

Χρειάστηκαν σκληροὶ ἀγῶνες ἀπὸ τοὺς ἡγέτες καὶ τὰ στελέχη τῶν δημοκρατικῶν κομμάτων, γιὰ νὰ βρῆ, πρὶν ἀπ' ὅλα, ὁ Ἰταλικὸς λαὸς τὸν ἑαυτό του.

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ

Εἶναι ἀναμφίβολο, ὅτι ὁ κεντροικὸς ἄξονας τῶν μεταπολεμικῶν ἐξελίξεων τῆς Ἰταλίας, ἦτανε καὶ εἶναι τὸ κόμμα τῶν Χριστιανοδημοκρατῶν. Οὐσιαστικά, βέβαια, δὲν πρόκειται γιὰ ἕνα κόμμα, ἀλλὰ γιὰ ἕνα συνασπισμὸ κομμάτων, κατευθύνσεων καὶ ἰδεολογικῶν τάσεων. Μεγαλοβιομήχανοι τοῦ Μιλάνου καὶ διανοούμενοι τῆς Ρώμης, πιστοὶ πάμπτωχοι καθολικοὶ τῆς Νεαπόλεως καὶ ἀστοὶ τοῦ Τουρίνου, ἐργάτες τῆς Γένουας καὶ ἔμποροι τῆς Βερόνας, ἀνήκουν στὸ μεγάλο αὐτὸ κόμμα, ποὺ μοιραία ἔχει τὴ δεξιά του, τὸ κέντρο του καὶ τὴν ἀριστερά του.

Καὶ οἱ τάσεις αὐτές, μέσα στὸ ἴδιο κόμμα, ἀποτελοῦν ἕνα ἀπὸ τὰ μυστικὰ ὡρισμένων πολιτικῶν κρίσεων τῆς Ἰταλίας.

Τὸ Ἰταλικὸ «οἰκονομικὸ θαῦμα», ἀφοῦ κατέπληξε τὴν Εὐρώπη καὶ τὸν κόσμο, ἄρχισε νὰ βηματίζη ἐπὶ τόπου...

Κι' ἐδῶ φτάνουμε στὸ ἄλλο μυστικὸ τῆς βαθύτερης — ὄχι τῆς ἐπιφανειακῆς — πολιτικῆς κρίσεως τῆς Ἰταλίας.

Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ βαθύτατη κρίσι, πολυσύνθετη, συχνὰ ἀντιφατική, ἀλλὰ ὁπωσδήποτε σοβαρή, περνάει τώρα ἡ Ἰταλία.

Ἡ κρίσι, βέβαια, ἄρχισε σὰ μιὰ πολιτικὴ συνηθισμένη κρίσι, μὲ τὴν παραίτηση τῆς Κυβερνήσεως Μόρο, ποὺ ἔμεινε στὴν ἐξουσία ἑφτὰ σχεδὸν μῆνες.

ΑΛΝΤΟ ΜΟΡΟ

Ὁ Ἄλντο Μόρο, καθηγητὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Μπάρι, γενικὸς γραμματεὺς τῶν Χριστιανοδημοκρατῶν ἀπὸ τὸ 1959, ἦτανε ὁ νεώτερος πρωθυπουργὸς τῶν 25 Κυβερνήσεων τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τὸ 1943 μέχρι σήμερα. (Γεννήθηκε τὸ 1916).

Ὁ Ἄλντο Μόρο, ποὺ ἀντιπροσωπεύει τὸ «Κέντρο» τῶν Χριστιανοδημοκρατῶν, διαδέχτηκε στὴν ἐξουσία τὸν Ἀμεντέο Φανφάνι, ποὺ ἦτανε ὁ δημιουργὸς τοῦ περιφήμου «ἀνοίγματος πρὸς τ' ἀριστερά», δηλαδὴ τῆς κυβερνητικῆς συνεργασίας τοῦ Χριστιανοδημοκρατικοῦ κόμματος μὲ τοὺς σοσιαλιστὲς τοῦ Νέννι.

Ἡ Κυβέρνησι Μόρο πέτυχε τὴ συμμετοχὴ σ' αὐτὴ καὶ τοῦ γηραιοῦ σοσιαλιστοῦ ἡγέτη, ποὺ γνώρισε τὶς φυλακὲς τοῦ φασισμοῦ, διευθύνει τὸ ὄργανο τοῦ κόμματος, τὸ «Ἀβάντι» καὶ ἔγραψε ἀξιόλογα πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ δοκίμια.

ΕΠΙΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ ΒΑΘΥΤΕΡΑ ΑΙΤΙΑ

Ἡ ἐπιφάνεια τῆς κρίσεως, δηλαδὴ τῆς παραιτήσεως τῆς Κυβερνήσεως Μόρο, ἦτανε κοινή, κοινότατη: μιὰ διαφωνία γιὰ τὶς κρατικὲς ἐπιχορηγήσεις στὰ ἰδιωτικὰ καθολικὰ σχόλια.

Οἱ σοσιαλιστὲς τοῦ Νέννι, οἱ σοσιαλδημοκράτες τοῦ Σαραγκάτ — μιᾶς ἀπὸ τὶς πιὸ ἐνδιαφερουσες φυσιογνωμίες τῆς ἰταλικῆς πολιτικῆς — καὶ οἱ ρεπουμπλικάνοι, ἀπέσχον ἀπὸ τὴν ψηφοφορία.

Οἱ κομμουνισταί, ποὺ μὲ τὰ 1.600.000 περίπου μέλη, ἀποτελοῦν ἀσφαλῶς τὸ ἰσχυρότερο κομμουνιστικὸ κόμμα τῆς Δύσεως καὶ διαθέτουν τὴν ἀπεριόριστη πίστι καὶ τὸ φανατισμὸ μεγάλης λαϊκῆς μάζας, κατεψήφισαν τὸ κυβερνητικὸ νομοσχέδιο. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ἡ ἄκρα δεξιὰ (νεοφασίστες, μοναρχικοὶ καὶ «φιλελεύθεροι»).

Τὸ θέμα τῆς ψηφοφορίας ἦτανε βέβαια δευτερεύον, ἀλλὰ ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἀποκαλυφθοῦν οἱ βαθύτατες — καὶ συχνὰ ἀγεφύρωτες — διαφορὲς τοῦ κυβερνητικοῦ συνασπισμοῦ, δηλαδὴ τῆς Κυβερνήσεως συνεργασίας Κέντρου - Ἀριστερᾶς.

Ἀλλὰ ἴσως ἡ Κυβέρνησι Μόρο δὲ θὰ ἔφθανε στὴν παραίτησι, ἂν δὲ διαζόταν ἐσωτερικὰ — δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ — τὸ ἰσχυρότερο κυβερνητικὸ κόμμα, οἱ χριστιανοδημοκράτες.

Πέρα ἀπὸ τὸ θέμα τῆς ψηφοφορίας, ποὺ ἔρριξε τὴν Κυβέρνησι, ἡ κρίσι εἶχε βαθύτερους, ποτελευταία περίοδο στὴ χώρα.

Ἡ οἰκονομία τῆς χώρας βρίσκεται σὲ πραγματικὸ κίνδυνο.

Ἡ ὑποτίμησι τῆς λιρέττας ἔφτασε στὸ σημεῖο νὰ συζητήται καὶ νὰ διαψεύδεται, κι' ὅταν, γιὰ τέτοια κρίσιμα θέματα, φτάσουμε στὴν περίοδο τῶν ἐπισήμων «διαψεύσεων», ὁ κίνδυνος εἶναι πραγματικὰ μεγάλος.

Δύο ἡμέρες μετὰ τὴν παραίτησι τῆς Κυβερνήσεως Μόρο, θὰ ἐρχόταν στὴ Βουλὴ τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὴ λῆψι δραστικῶν μέτρων οἰκονομικῆς ἐξυγιάνσεως, κι' αὐτό, βεβαίως, γιὰ λόγους μεγάλων συμφερόντων, δὲν τὸ ἤθελαν οὔτε ἡ δεξιὰ τῶν Χριστιανοδημοκρατῶν, ἀλλὰ οὔτε — γιὰ λόγους δημαγωγικοὺς καὶ ἄλλους — οἱ σοσιαλιστὲς τοῦ Νέννι.

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

Κι' ἐδῶ ἀκριβῶς φτάνουμε στὸ σταυροδρόμι τῆς Ἰταλικῆς κρίσεως.

Κανένας δὲ συμφωνεῖ γιὰ τὰ «φάρμακα» τῆς σημερινῆς κρίσεως. Τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα, ὅπου οἱ σοσιαλισταὶ τοῦ Νέννι ἐξακολουθοῦν νὰ συνεργάζωνται μὲ τοὺς κομμουνιστάς — ζητάνε τὴν υἱοθέτησι ριζικῶν μέτρων, δηλαδή, μεγάλες «θυσίες» ἀπὸ τὴν ἰθύνουσα οἰκονομικὴ ὀλιγαρχία.

Γι' αὐτὸ — χωρὶς κανεὶς νὰ θέλη νὰ γίνη μάντις κακῶν — ἀργὰ ἢ γρήγορα, περιμένει ἴσως τὴν Ἰταλία περίοδος ἀνωμαλίας, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται καὶ ἡ δημιουργία πραγματικῆς ἐπαναστατικῆς ἀτμόσφαιρας, μὲ πρωταγωνιστὲς τὴν ἄκρα δεξιὰ καὶ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, ποὺ πάντως, μέχρι αὐτὴ τὴ στιγμή, δίνει δείγματα μεγάλης προσοχῆς καὶ συνέσεως, γιατὶ φοβᾶται τὴν ἐνίσχυσι τῶν δικτατορικῶν λύσεων ὡρισμένων σκληρῶν πυρήνων τῆς δεξιᾶς.

ΑΝΑΤΑΡΑΧΗ ΚΑΙ ΦΗΜΕΣ

Σὲ πολλὰ σημεῖα, ἡ σημερινὴ Ἰταλία μοιάζει μὲ τὴν κατάστασι τῆς Γαλλίας, πρὶν ἀπὸ τὴν ἄνοδο τοῦ Ντὲ Γκὼλ στὴν ἐξουσία.

Οἱ χριστιανοδημοκράτες κυμαίνονται ἀνάμεσα στὶς κλασσικὲς λύσεις — ὅπως ἡ αὔξησι τῶν ἐμμέσων φόρων, ποὺ εἶναι μέτρο καθαρὰ ἀντιλαϊκό — καὶ σὲ μιὰ δραστικώτερη ἀντιμετώπισι τῆς καταστάσεως, μὲ τὴ λῆψι σειρᾶς ἀντιπληθωριστικῶν μέτρων.

Γενικά — κι' ἐδῶ φτάνουμε σὲ μιὰ ἄλλη πλευρὰ τῆς Ἰταλικῆς κρίσεως — ὅλα περίπου τὰ προτεινόμενα μέτρα, καὶ κυρίως τὰ δραστικώτερα καὶ ἐπομένως τὰ πιὸ σωτήρια, εἶναι ἀντιδημοτικά.

Κι' αὐτὸ εἶναι κάτι, ποὺ ὑπολογίζουν ὅλα τὰ κόμματα, ὅταν μάλιστα ἔχουν πλάϊ τους τὸ πανίσχυρο κομμουνιστικὸ κόμμα, πού, σὰν ἀντιπολίτευσι, προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐπωφεληθῆ.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ

Τὸ κλειδὶ τῆς καταστάσεως εἶναι τὸ σοσιαλιστικὸ κόμμα τοῦ Νέννι, ποὺ ἡ πολιτική του τῆς συνεργασίας μὲ τοὺς χριστιανοδημοκράτες ἐγκρίθηκε ἀπὸ τὰ δύο τρίτα τοῦ κόμματος, ἀφοῦ ἀπειλήθηκε νέο σχίσμα, τὸ τέταρτο ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ πολέμου.

Τελικά, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας Σέννι, ζήτησε ἀπὸ τὸ Μόρο νὰ διαδεχθῆ τὸν ἑαυτό του, μὲ μιὰ νέας μορφῆς κεντροαριστερὴ Κυβέρνησι.

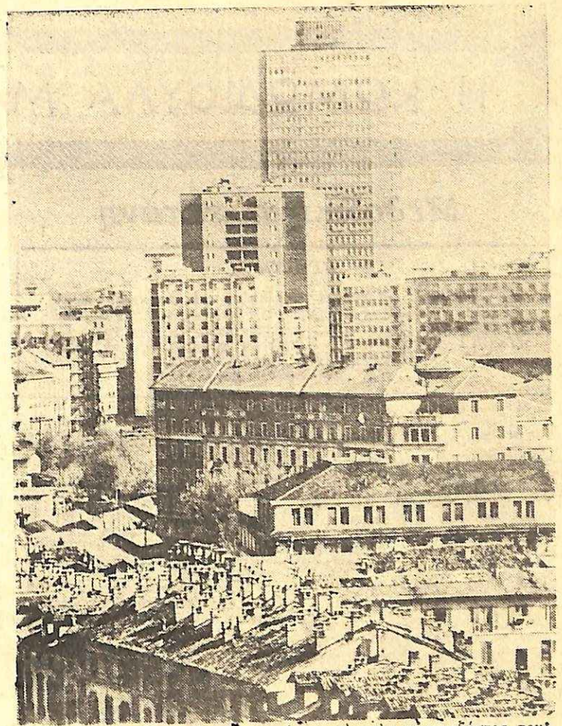
Ἀλλὰ αὐτό, βέβαια, δὲν εἶναι τὸ ἀληθινὸ φάρμακο τῆς κρίσεως...

Ἐκτὸς ἂν...

Ἐκτὸς ἂν ἡ νέα Κυβέρνησι προχωρήση μὲ θάρρος στὴν ἐφαρμογὴ τῶν ριζικῶν μεταρρυθμίσεων, ποὺ ἔχουν συμφωνηθῆ — θεωρητικά — ἀπ' ὅλα τὰ κυβερνητικὰ κόμματα.

ΚΟΜΜΑΤΙΚΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ

Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι μᾶλλον δύσκολο, γιατὶ τὰ κόμματα κυττάζουν δυστυχῶς τὸ στενὸ κομματικό τους συμφέρον καὶ δὲ θέλουν νὰ βλέπουν τὸ πλατύτερο ἐθνικό.



Τὸ παλαιὸ Μιλάνο καὶ τὸ καινούγιο μὲ τοὺς οὐρανοξύστες του: Ἕνα σύμβολο.

Στὴ Γαλλία, ὅμως, ὑπῆρχε τὸ πρόβλημα τῆς Ἀλγερίας, ποὺ χρησίμευε — ἀλλὰ καὶ χρησιμοποιήθηκε — σὰν ὁ ἀποφασιστικὸς «καταλυτὴς» τῆς καταστάσεως.

Ὁπωσδήποτε, πέρα ἀπὸ τὸ σχηματισμὸ τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἀναταραχὴ σ' ὅλη τὴν Ἰταλία δυναμώνει. Φῆμες πραξικοπήματος τοῦ στρατοῦ κυκλοφοροῦν, ἄλλες φῆμες κομμουνιστικῆς «ἐπαναστάσεως» «τίθενται» ἐπιμόνως σὲ κυκλοφορία.

Ἡ ἐργατικὴ τάξι, μὲ τὰ συνδικάτα της, ἀγρυπνεῖ καὶ ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς ἀποφασιστικὸ παράγοντα τῶν μελλοντικῶν ἐξελίξεων.

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΟΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Ἡ Κυβέρνησι τῆς Κεντροαριστερᾶς χτυπιέται ἀλύπητα ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ὀλιγαρχία, ἀλλὰ ὑπονομεύεται ἐσωτερικὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἀτολμία καὶ τὶς ἀμφιταλαντεύσεις τῶν ἡγετῶν της.

Οἱ τιμὲς τῶν εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης ἀνεβαίνουν ραγδαία, κι' αὐτὸ εἶναι ὁ «χειρότερος» σύμβουλος γιὰ τὶς λαϊκὲς τάξεις.

Οἱ χριστιανοδημοκράτες εἶναι ἀποφασισμένοι — στὸ σύνολό τους — νὰ ἐφαρμόσουν ριζικὲς μεταρρυθμίσεις;

Τὰ ἄλλα κυβερνητικὰ κόμματα, ποὺ τὶς προτείνουν μὲ πάθος καὶ ἐμφασι, θὰ ἔχουν τὸ θάρρος νὰ δεχτοῦν καὶ τὴν πλευρὰ τῶν μέτρων, ποὺ δυσαρεστοῦν — προσωρινὰ τοὐλάχιστον — ὡρισμένες λαϊκὲς τάξεις;

Ἡ λιρέττα μπορεῖ νὰ σωθῆ ἀπὸ τὴν ὑποτίμησι;

Αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνη, ἀλλὰ μόνο μὲ τὴν ἄμεση λῆψι τῶν καταλλήλων μέτρων.

ΑΠΗΧΗΣΕΙΣ...

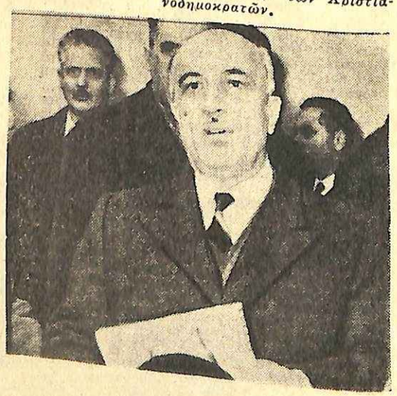
Ἡ Κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἀγορά — καὶ κυρίως ἡ Γαλλία καὶ ἡ Γερμανία — εἶναι ἕτοιμη νὰ βοηθήση οἰκονομικὰ τὴν Ἰταλία.

Ἀλλὰ τὸ πολιτικὸ κλίμα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἐκρηκτικό. Ἡ κατάστασι παρακολουθεῖται ἄγρυπνα καὶ ἀπὸ τὶς Δυνάμεις τῆς Δύσεως καὶ ἀπὸ τὴν Ἀνατολή. Γιατὶ τὰ προβλήματα τῆς Ἰταλίας δὲ συναντιῶνται μόνο στὴν Ἰταλία. Καὶ γιατί, ἀπὸ τὸν τελικὸ προσανατολισμὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς μεσογειακῆς χώρας, θὰ κριθοῦν καὶ οἱ γενικώτερες εὐρωπαϊκὲς ἐξελίξεις.



Ἀντόνιο Σένι, Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας.

Ἀμεντέο Φανφάνι, πολὺν πρωθυπουργὸς καὶ ἡγέτης τῆς «ἀριστερᾶς» τῶν Χριστιανοδημοκρατῶν.



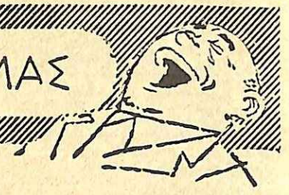
Γκιουζέππε Σαραγκάτ, ἡγέτης τῶν Σοσιαλδημοκρατῶν.



Οὐγκο Λὰ Μάλφα, ἡγέτης τῶν ἀνεξαρτήτων.



Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ



Μεθοδική πλεκτάνη

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΠΡΟΥΝΕΛΑ: Μοντέρνα ὑπάλληλος μὲ ποακτικὸ μυαλό.
ΤΕΝΤ: Συνάδελφος καὶ φίλος τῆς καρδιᾶς της. 'Ο Κ. ΜΑΝΙΦΟΛΝΤ: Διευθυντής, κουστουγνακᾶς, μηγανορράφος.
ΠΕΓΚΥ ΦΕ·Υ·ΡΦΑΞ: 'Ιδιαίτερη γραμματεύς του. ΜΙΣ ΝΤΟΟΥΚΙΝΣ: Δακτυλογράφος.
('Η ὑπόθεσις στὸ Λονδίνο)

ΣΚΗΝΗ 1η.

(Σ' ἕνα κεντρικὸ δρόμο τοῦ Λονδίνου).

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Εἶμαι τρομερὰ ἐκνευρισμένη μὲ τὴν ἰδιαιτέρα: τὴν Πέγκυ Φεὔρφαξ. Τὸ φλέρτ ποὺ κάνει στὸν κ. Μάνιφολντ εἶναι γλυκανάλατο.

ΤΕΝΤ: Γιατί νὰ σὲ ἀνησυχῆ αὐτό; Ἄστην νὰ φλερτάρη. Τὸ φλέρτ εἶναι ἡ παρηγοριὰ τῶν ἄσχημων γυναικῶν.

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Ναί. Ἀλλὰ μὲ τὰ χαμόγελά της καὶ τὰ χουνήματά της κατώρθωσε νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ γίνῃ ἰδιαίτερη γραμματεύς του.

ΤΕΝΤ: Κι' ἴσως αὔριο σύζυγός του.

ΠΡΟΤΝΕΛΑ (μὲ νεῦρα): Ἀκριβῶς! Βλέπεις, λοιπόν, ὅτι ἡ ἀσχήμια δὲν παΐζει κανένα ρόλο: Τὴ μισῶ γιατὶ μὲ παραμέρισε στὸ γραφεῖο καὶ ἀπόστησε τὴν εὔνοια τοῦ κ. διευθυντοῦ.

ΤΕΝΤ: Ἴσως νὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία τῆς ἀποτυχίας σου: 'Ο κ. Μάνιφολντ ξέρει ὅτι ἀγαπιόμαστε. Δὲν ἐπιθυμεῖ λοιπόν, νὰ προκαλέση σῦγμα στὴν ἀγάπη μας.

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Κολοκύθια! Ἁπλούστατα ἔχει καιρὸ γοῦστο!

ΤΕΝΤ: Δηλαδή; Θὰ ἐπιθυμοῦσες νά...

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Ἀκριβῶς. Τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ ν' ἀποστήσω τὴν εὔνοια τοῦ διευθυντοῦ μας.

ΤΕΝΤ: Βλέπω ὅτι σκέπτεσαι πρακτικὰ καὶ σύγχρονα.

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Ἔτσι πρέπει. Ἂν θέλῃς νὰ προχώρησωμε.

ΤΕΝΤ (ἀναστενάζει): Ὡραία προκοπή!

ΣΚΗΝΗ 2η.

(Μετὰ δεκαπέντε μέρες σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο).

ΤΕΝΤ: Παρατήρησες καμμιὰ μεταβολὴ στὴν συμπεριφορὰ τοῦ κ. διευθυντοῦ;

ΠΡΟΤΝΕΛΑ (ἐμπιστευτικά): Συναγωνίζομαι ἐπικίνδυνα τὴν Πέγκυ: Ἄρχισα κι' ἐγὼ τὰ χαμόγελα καὶ τὰ κουνήματα. (Ἐκφοκτικά): Θὰ τὴν ἐξοντώσω!

ΤΕΝΤ (ἀνήσυχος): Ἐκείνη ἡ ἐμένα;

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Σὲ παρακαλῶ! Νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι στὶς δουλειές μου! Ἀμύνομαι γιὰ τὰ συμφέροντά μου! (Τὸν κυττάζει): Τὰ συμφέροντά μας!

ΤΕΝΤ: Θὰ τὴν πάθουμε! 'Ο κ. Μάνιφολντ εἶναι τύπος κοψοῦ γλεντζὲ καὶ γυναικᾶ! Ἐπίσης εἶναι τσιγγούνης καὶ ὁ γάμος τὸν φοβίζει. Τέσσερις ἀπόπειρες ἔκανα γι' αὔξησι κι' ἀπέτυχα.

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Ἐγὼ θὰ πετύχω!

ΣΚΗΝΗ 3η.

(Μετὰ μίαν ἑβδομάδα. Μεσημέρι. Στὸ ἐστιατόριο).

ΤΕΝΤ: Ἔχω νὰ σοῦ ἀνακοινώσω κάτι ἐκπληκτικό.

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Σοῦδωσε αὔξησι;

ΤΕΝΤ: Ὄχι. Ἀλλὰ μοῦ εἶπε νὰ βγοῦμε τὸ βράδυ μαζὶ ἔξω. Πῶς βρίσκεις τὴν πρότασί του;

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Μᾶλλον ὕποπτη. Θέλει νὰ μὲ διαβάλη γιὰ νὰ διακόψουμε σχέσεις.

ΤΕΝΤ: Ἐσένα πάντα ὁ νοῦς σου πηγαίνει στὸ κακό. Μᾶλλον φαίνεται ὅτι τὸν φόρτωσαν μὲ δυὸ εἰσιτήρια θεάτρου, κι' ἐπειδὴ ἦταν στὸ κέφι μοῦρχανε τὴν πρόταση. Τώρα θἄχη μετανοιώσει κιόλας. Θὰ θυμήθηκε τὴν ξαθιὰ γραμματέα του.

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Μπᾶ! Πῶς εἶναι δυνατὸν ἕνας ἄνθρωπος τῆς περιωπῆς τοῦ κ. Μάνιφολντ νὰ πάῃ στὸ θέατρο μὲ τὴν ἀποχοϊστικὴ Πέγκυ Φεὔρφαξ.

ΤΕΝΤ: Τότε νὰ πάω;...

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Νὰ πᾶς! Φτάνει νὰ μὴν πιστέψῃς ὅ,τι καὶ ἂν σοῦ πῆ γιὰ μένα. Ἁπλῶς τὸν φλερτάρω ἀπὸ ἐκδίκησι.

ΣΚΗΝΗ 4η.

(Βράδυ. Ἔξω ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου «Ριθολί». 'Ο Τέντ περιμένει τὸν διευθυντή του. Βλέπει ὅμως τὴ γραμματέα του).

ΤΕΝΤ: Πῶς! Ἡ μὶς Φεὔρφαξ; (Ξεροκατάπινει): Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα!

ΠΕΓΚΥ: Τὸ ξέρω. Περιμένατε τὸν Μάνιφολντ. Ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμὴ κάποια ἐξαιρετικὴ κι' ἐπείγουσα ἀσχολία του—ἐμπορικῆς φύσεως, ἐννοεῖται—τὸν ἀναγκασε νὰ μοῦ δώσῃ τὰ δυὸ εἰσιτήρια καὶ νὰ μὲ παρακαλέσῃ νὰ ἔρθω ἐγὼ στὴ θέσι του... Δὲν ἤθελε νὰ σᾶς ἀπογοητεύσῃ.

ΤΕΝΤ (χυττάζοντας μὲ θαυμασμὸ τὸ προκλητικὸ ἀνάστημά της): Καὶ βέβαια δὲ μὲ ἀπογοήτευσε, μὶς Φεὔρφαξ. (Στὸν ἑαυτό του): Τὰ πράγματα παίρνουν πολὺ ἄσχημο δρόμο.

ΠΕΓΚΥ (γελῶντας χαριτωμένα): Νὰ μὲ λέτε Πέγκυ. (Τοῦ δίνει τὰ εἰσιτήρια καὶ τὸν πιάνει ἀγκαζέ).

ΤΕΝΤ: (Τυπικά): Ἐν τάξει, Πέγκυ. (Εἰρωνικά): Ἂν καὶ βρισκόμαστε καὶ οἱ δυὸ σὲ πλήρη ἀταξία...

ΠΕΓΚΥ (μυστηριωδῶς): Γιατί ὄχι καὶ οἱ τέσσερις, κ. Τέντ;

ΤΕΝΤ (κουνᾶ θλιβερὰ τὸ κεφάλι): Ἴσως... ναί. Καὶ οἱ τέσσερις. (Προχωροῦν στὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου. Ξαφνικὰ ἀντικρύζουν τὴν κοινὴ συνάδελφό τους: τὴ μὶς Ντόουκινς): Καλησπέρα, μὶς Ντόουκινς. (Ξεσφίγγει τὸ κολλάρο του).

ΝΤΟΟΤΚΙΝΣ (ψυχρά): Καλησπέρα σας. (Ἐπιθετικὸ βλέμμα στὴν Πέγκυ). Τί κάνει ἡ Προυνέλλα; Ἄρραστη μήπως ἢ λείπει ταξίδι;

ΤΕΝΤ (πνιγμένα): Καλὰ εἶναι. Δὲ λείπει ταξίδι. Γιὰ τὸ θέατρο, κι' ἐσεῖς;

ΝΤΟΟΤΚΙΝΣ: Ὄχι. Ἤρθα νὰ κλείσω θέσεις γιὰ τὴν ἐρχόμενη ἑβδομάδα. Χαίρετε. (Ἀπομακρύνεται).

ΠΕΓΚΥ: Γιατί εἶσθε ὠχρός, κ. Τέντ: Σᾶς συμβαίνει τίποτε;

ΤΕΝΤ (ἀπαρηγόρητος): Καὶ μοῦ συμβαίνει καὶ θὰ μοῦ συμβῆ.

ΣΚΗΝΗ 5η.

(Μετὰ τὴν παράστασι. 'Ο Τέντ συνοδεύει μὲ ταξὶ στὸ σπίτι της τὴν ὑποχρεωτικὴ σύνοδό του. Ἐκεῖνη ὅμως μὲ τρόπο δίνει ὁδηγίες στὸν σωφέρ. Σὲ λίγο τὸ ταξὶ σταματᾶ).

ΠΕΓΚΥ: Θ' ἀνεβῆτε στὸ διαμέρισμά μου νὰ πάρετε ἕνα καφέ;

ΤΕΝΤ (ποὺ συλλογίζεται ὁλόενα τὸ ὑπερεπείγον τηλεφώνημα τῆς Ντόουκινς στὴν Μπρουνέλα): Καλύτερα νὰ πάω σπίτι, μὶς Πέγκυ... (Κυττάζει ἔξω): Ποῦ βρισκόμαστε ὅμως;

ΠΕΓΚΥ: Ἔξω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς Προυνέλας. Εἶπα τοῦ σωφὲρ νὰ περάσῃ καὶ νὰ σταθμεύσῃ ἐδῶ γιὰ νὰ δῆτε κάτι ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει. (Τοῦ δείχνει τὸ μέρος ὅπου σταθμεύει ἡ λιμουζίνα τοῦ κ. Μάνιφολντ): Τώρα θἄρθητε γιὰ καφὲ στὸ διαμέρισμά μου;

ΤΕΝΤ (ἀποφασιστικά): Ναὶ θἄρθῶ, μὶς Πέγκυ... Μοῦ ἀνοίξατε τὰ μάτια.

ΣΚΗΝΗ 6η.

(Τὴν ἴδια ὥρα στὸ διαμέρισμα τῆς Προυνέλα. 'Ο κ. Μανιφολντ χαθεύει στὸ ντιβάνι. Ἡ Προυνέλα τηλεφωνεῖ στὸ χώλ. Σὲ λίγο ὑπιστρέφει κατακόκκινη).

ΠΡΟΤΝΕΛΑ: 'Ο Τέντ ξέρει ὅτι βρισκόμαστε αὐτὴ τὴν ὥρα ἐδῶ στὸ διαμέρισμά μου! (Τὸν κυττάζει μὲ ὑποψία): Τώρα ἀντιλαμβάνομαι τὴν πλεκτάνη! Μὲ συνένοχό σας τὴν φριχτὴ Πέγκυ, σκευωρεῖτε γιὰ νὰ τὰ χαλάσω μὲ τὸν ἦταν δική σας ἐπινόησις.

ΜΑΝΙΦΟΛΝΤ: Ἀκριβῶς. Μόνον ὅτι ἡ μὶς Φεὔρφαξ δὲν ἔχει σημασία μου γιὰ νἄχουμε ἐμεῖς τὸν καιρὸ ἐδῶ καὶ τὴν ἡσυχία νὰ συναντηθοῦν τὰ παράπονά σας. (Σηκώνεται φύγῃ): Ὑποθέτω ὅτι οἱ διαφορές μας κανονίστηκαν. Θὰ πάρετε τὴ θέσι τῆς μὶς Φεὔρφαξ, κι' ἐκείνη θὰ πάρῃ τὴ δική σας.

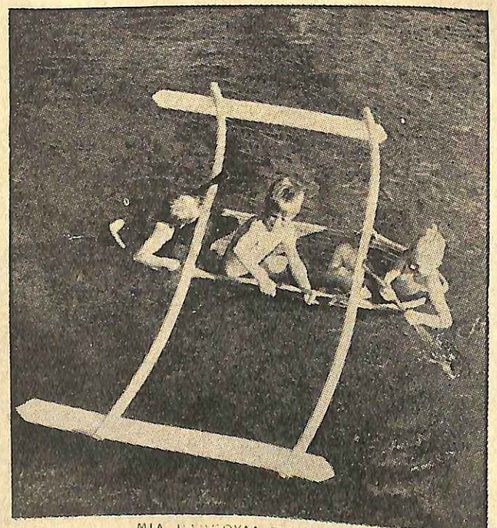
ΠΡΟΤΝΕΛΑ: Σᾶς εὐχαριστῶ, κ. Μάνιφολντ, ἀλλὰ ἡ μὶς Φεὔρφαξ ὑποπτεύθηκε τὴν πλεκτάνη καὶ μᾶς πρόδωσε καὶ τοὺς δυό... Ἔφερε τὸν Τέντ μὲ ταξὶ ἀπ' ἔξω καὶ εἶδε τὴ λιμουζίνα σας. Μόλις μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο ὁ Τέντ καὶ μοῦ τὰ εἶπε.

ΜΑΝΙΦΟΛΝΤ (μὲ ἀπάθεια): Μὴν ἀνησυχεῖς, γιατὶ πρόβλεψα καὶ γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι: Ἀπάντησέ του ὅτι μὲ κάλεσες στὸ διαμέρισμά σου ἐπειδὴ ἡ μὶς Ντόουκινς σὲ πληροφόρησε ὅτι τὸν εἶδε στὴν εἴσοδο τοῦ θεάτρου μὲ τὴν Πέγκυ.

ΠΡΟΤΝΕΛΑ (μὲ χαρά): Ὢ, κύριε διευθυντά! Εἶστε ἐξαίσιος! Δὲν καθεσθῆτε νὰ συζητήσουμε ξανὰ γιὰ τὴν... αὔξησι;

(Αὐλαία)

ΑΝΤΟΝΤ ΠΟΥΛ



ΜΙΑ ΒΑΡΚΟΥΛΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἀκόμη καὶ στὶς δικές μας ἥσυχες θάλασσες εἶναι πολύτιμη αὐτὴ ἡ βαρκούλα, προκειμένου νὰ χρησιμοποιηθῆ ἀπὸ παιδιά. Ὅπως οἱ βάρκες τῆς Πολυνησίας ἔχει δυὸ «πτερύγια» ποὺ ἀποκλείουν τὴν ἀνατροπή της, ὅσο καὶ ἂν μετακινηθοῦν μέσα σ' αὐτὴ οἱ μικροὶ ἐπιβάτες της. Ἕνα ἄλλο προτέρημα εἶναι ὅτι τὸ σύνολο κατασκευάζεται ἀπὸ ἐξαιρετικὰ ἐλαφρὺ ξύλο, ἔτσι ὥστε νὰ παραμένῃ ἀβύθιστο ἀκόμη κι' ὅταν ἡ βάρκα γεμίσῃ νερό.

Φυτώρια ΤΕΧΝΗΣ

ΣΧΟΛΗ ΠΑΛΜΕΡ

Ἐκεῖ ποὺ τὰ νειάτα ἀποκτοῦν ἐφόδια, νιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὴ βιοπάλη

ΛΙΓΕΣ, στ' ἀλήθεια, εἶναι οἱ Σχολές, ποὺ λειτουργοῦν στὴν πρωτεύουσα κι' ἐπιτελοῦν ἔργο ὑψηλῆς κοινωνικῆς σημασίας.

Ἀνάμεσά τους συγκαταλέγεται καὶ ἡ πασίγνωστη πλέον «Π.Α.Λ.-Μ.Ε.Ρ.» (Πρότυπα Ἀνεγνωρισμένα Λαϊκὰ Μορφωτικὰ Ἐργαστήρια).

Ἡ «Πάλμερ» δὲν εἶναι φυτώριο τέχνης, ἀλλά... τεχνῶν. Στόχος της τὸ παιδὶ τῶν λαϊκῶν καὶ ἀπόρων μᾶλλον τάξεων τῆς Ἀθήνας, τοῦ Πειραιὰ καὶ τῆς ἐπαρχίας. Σκοπός της ἡ ἐπαγγελματικὴ μόρφωσί του, σὲ τρόπο, ὥστε, ἀποκτῶντας μερικὰ ἐφόδια, ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴ βιοπάλη, ποὺ τόσο σκληρὴ ἔχει καταντήσει, στὰ τελευταῖα χρόνια, στὴν πρωτεύουσα καὶ στὶς μεγαλοπόλεις, μὲ ἀρκετὲς πιθανότητες ἐπιτυχίας.

Ἡ πρᾶξι, ἡ μᾶλλον ἡ πεῖρα 18 ἐτῶν λειτουργίας (ἡ «Π.Α.Λ.-Μ.Ε.Ρ.» ἱδρύθηκε τὸ 1946), ἀπέδειξε πὼς οἱ μόχθοι τῆς Σχολῆς δὲν πήγαν χαμένοι, Χιλιάδες παιδιά, φτωχὰ Ἑλληνόπουλα, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ποὺ ἀλλοιῶς δὲ θἄχαν στὸν ἥλιο μοῖρα, σήμερα εὐημεροῦν σὰν ὑπάλληλοι, τεχνίτες, λογιστές, μηχανικοί, ἀσυρματιστὲς σὲ ὠκεανοπόρα, καὶ ραδιοτεχνίτες. Ἔγιναν χρήσιμοι ἄνθρωποι στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους. Καὶ θυμοῦνται μ' ἀγάπη καὶ εὐγνωμοσύνη τοὺς δασκάλους, ποὺ τὰ βάλαν στὸ σωστὸ δρόμο τῆς δουλειᾶς καὶ τῆς τιμῆς, καὶ τὰ γλύτωσαν ἀπ' τὰ μαῦρα νύχια τῆς φτώχειας καὶ τῆς ἀνεργίας.

Δίχως τὴ στοργὴ τῆς «Π.Α.Λ.-Μ.Ε.Ρ.», ποιὸς ξέρει ποῦ θὰ εἶχαν καταντήσει.

★

Βρήκαμε τὸ διευθυντὴ τῆς Σχολῆς, τὸν κ. Γ. Θεοδώρου, στὸ γραφεῖο του, στὸ τεράστιο κτίριο τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα 49, ὅπου στεγάζεται ἡ «Π.Α.Λ.Μ.Ε.Ρ.». Ἐργαζόταν, ἀκούραστος, μ' ὅλο ποὺ τὰ μαθήματα ἔχουν τελειώσει καὶ, ὅπως ὅλες οἱ Σχολές, ἡ «Πάλμερ» διανύει τὴν περίοδο τῶν θερινῶν διακοπῶν.

Εἶναι ἕνας νέος ἄνθρωπος, εὐγενικός, καλοπροαίρετος, προικισμένος μὲ τὴ φλόγα ἐκείνη, ποὺ χαρακτηρίζει τὴ νέα γενιά, γιὰ τὸ μέλλον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν πίστι στὰ ὡραῖα ἰδανικὰ τῆς προκοπῆς.

Κρατοῦσε στὰ χέρια ἕνα δέμα, σταλμένο ἀπὸ τὴ Γερμανία, ἀπὸ κάποιο παλιὸ μαθητὴ τῆς Σχολῆς, ποὺ ἐργάζεται τώρα σὲ κάποιες γερμανικὲς φάμπρικα, σὰν ἀκριβοπληρωμένος τεχνίτης.

Καθὼς ἄνοιξε τὸ δέμα, πρόβαλε ἀπὸ μέσα ἕνας «μεταλλάκτης». Καρφιτσωμένο ἐπάνω του ἕνα μπιλλιετάκι, ἔγραφε:

«Σεβαστέ μου κ. καθηγητά,

»Ἔχω προκόψει ἐδῶ κάτω, καὶ παίρνω μισθό, ποὺ οὔτε μποροῦσα νὰ τὸν φανταστῶ στὴν Ἑλλάδα. Καὶ αὐτὸ χάρις σὲ σᾶς. Δεχθῆτε, λοιπόν, σὰν ἔκφρασι τῆς εὐγνωμοσύνης μου, αὐτὸ τὸ μικρὸ δωράκι, ποὺ τὸ ἔφτιαξα μὲ τὶς γνώσεις, ποὺ ἐσεῖς μοῦ δώσατε.

»Μὲ ἄπειρη ἐκτίμηση. Χ. Χ.».

Ὅταν τέλειωσε τὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐπιστολῆς, χαμογέλασε μὲ ἀμηχανία. Φαινόταν πολὺ συγκινημένος.

— Εἶναι ν' ἀπορῇ κανεὶς μ' αὐτὰ τὰ παιδιά, εἶπε. Δὲν ξεχνοῦν.

Ἄναψε τσιγάρο καὶ πρόσθεσε:

— Μὰ κι' ἐμεῖς δὲν τὰ ξεχνοῦμε.

— Τί ἐννοεῖτε, ἀκριβῶς, μὲ τὴ φράσι αὐτή;

Δίστασε. Ὕστερα τόνισε:

— Ἐννοῶ πὼς τὰ καθήκοντά μας δὲ σταματοῦν, μόλις ἀποφοιτήσουν οἱ μαθητὲς ἀπὸ τὴ Σχολή μας. Ἀντίθετα, μάλιστα, τότε, ἀκριβῶς, αἰσθανόμαστε ηὐξημένη τὴν εὐθύνη μας ἀπέναντί τους. Στὸ μεγάλο αὐτὸ σταθμὸ γιὰ τὴ ζωή τους, τὴν ὥρα, ποὺ περνοῦν τὸ σκαλοπάτι, γιὰ νὰ γίνουν ἀπὸ μαθητές, ἀκαδημαϊκοὶ πολίτες, τοὺς παραστεκόμαστε. Φροντίζουμε νὰ τοὺς βροῦμε ἐργασία, ἀνάλογη μὲ τὰ προσόντα καὶ τὸ πτυχίο τους, σὲ ἐργοστάσια, Τράπεζες, πλοῖα, ἐργαστήρια, κ. ο. κ. Καὶ τὸ ἐπιτυγχάνουμε αὐτὸ τὶς περισσότερες φορές.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε παραδείγματα;

Ἔκλεισε τὸ κεφάλι μὲ σεμνότητα.

— Θὰ προτιμοῦσα ὄχι.

— Τότε, νὰ μᾶς ἐκθέσετε τὸν τρόπο λειτουργίας τῆς Σχολῆς σας.

— Φυσικά.

★

Βάσις τῆς ἐκπαιδεύσεως, ποὺ παρέχει ἡ «Πάλμερ» εἶναι ἡ τεχνικὴ μόρφωσι καὶ ὄχι ἡ θεωρητική.

Ἡ βάσι αὐτὴ παίρνει ἰδιαίτερη ἀξία, ἂν ἀναλογισθῆ κανεὶς πὼς οἱ θετικὲς ἐπιστῆμες κατέχουν στὶς μέρες μας τὰ πρωτεῖα στὴ ζωὴ καὶ στὴν ἐξάσκησι ἐπαγγελμάτων.

— Ζοῦμε στὸν αἰῶνα τῆς τεχνικῆς προόδου, ἐ;

— Σωστά. Πάει ἡ ἐποχή, ποὺ οἱ πατεράδες ἔστελναν ὅλοι τὰ παιδιά τους νὰ γίνουν δικηγόροι ἢ δάσκαλοι.

Ἡ σχολή μας, συνέχισε ὁ κ. Θεοδώρου, ἔχει ἐπιλέξει ἕνα κύκλο εἰδικοτήτων, ποὺ προσφέρονται περισσότερο στὶς ἀπαιτήσεις τῆς σύγχρονης ἐργασίας καὶ στὶς δυνατότητες τῶν παιδιῶν, ποὺ προέρχονται κυρίως ἀπὸ λαϊκὰ στρώματα. Οἱ εἰδικότητες αὐτὲς εἶναι:

»α) Τεχνίτες ἠλεκτροτεχνίας.

»β) Τεχνίτες μηχανοτεχνίας.

»γ) Τεχνίτες αὐτοκινήτων.

»δ) Ραδιοτεχνίτες καὶ ραδιοτηλεγραφητὲς τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ.

»ε) Λογιστές.

»στ) Στενοδακτυλογράφοι.

»ζ) Σχεδιαστές.

»Καὶ ἡ) Ραδιοτηλεγραφητές.

»Ἔτσι, τὰ μαθήματα, συνέχισε ὁ κ. Θεοδώρου, εἶναι ἀνάλογα μὲ τὶς εἰδικότητες αὐτὲς καὶ διδάσκονται ἀπὸ εἰδικοὺς καθηγητές. Ὁ ἀριθμὸς τῶν τελευταίων φτάνει τοὺς πενήντα.

— Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν;

— Χίλιοι περίπου ἐγγράφονται κάθε χρόνο στὴ Σχολὴ γιὰ ὅλους τοὺς κλάδους. Οἱ περισσότεροι, βέβαια, εἶναι ἀπ' τὴν πρωτεύουσα καὶ τὸν Πειραιά, ἀλλὰ φτάνουν ὡς τὶς αἴθουσές μας καὶ ἐπαρχιῶτες. Τὸ ποσοστὸ τῶν τελευταίων εἶναι περίπου 30% ἐπὶ τοῦ συνόλου.

— Οἱ μαθητές σας ἀνήκουν καὶ στὰ δύο φύλα;

— Φυσικά. Τ' ἀγόρια εἶναι περισσότερα, ἀλλὰ τὰ κορίτσια φιλομαθέστερα.

— Φυσικά, οἱ μαθήτριές σας θὰ σπουδάζουν στοὺς κλάδους τῆς στενοδακτυλογραφίας καὶ τῆς λογιστικῆς.

— Κάνετε λάθος. Ἔχομε μαθήτριες σ' ὅλες τὶς εἰδικότητες. Σήμερα ἡ γυναῖκα τείνει νὰ ἐξισωθῆ ἀπόλυτα μὲ τὸν ἄντρα, ἐπαγγελματικά, βέβαια. Ἔχομε μαθήτριες τῆς ραδιοτεχνίας, τοῦ σχεδίου, ἀκόμη καὶ τῆς ραδιοτηλεγραφίας. Γιὰ νὰ σᾶς ἀναφέρω ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα, θὰ σᾶς ἀποκαλύψω πὼς μιὰ μαθήτριά μας, πτυχιοῦχος τώρα, ἔγινε... θηλασσόλυκος.

— Δηλαδή;

— Ἐργάζεται σὰν ἀσυρματιστὴς σ' ἕνα «μπάρκο», ποὺ διασχίζει καὶ τοὺς πέντε ὠκεανούς. Ὅπως δὲ λένε οἱ προϊστάμενοί της, εἶναι ἄριστη στὴ δουλειά της.

★

Εἰκοσιοχτὼ αἴθουσες διδασκαλίας, ἐφοδιασμένες μὲ τὰ πιὸ σύγχρονα ἑποπτικὰ μέσα καὶ ὄργανα, ἀποτελοῦν τὸ ναό, θἄλεγε κανείς, ὅπου τὰ νειάτα μυοῦνται στὰ μυστικὰ τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπιστήμης.

Πρῶτ κι' ἀπόγευμα, οἱ αἴθουσες κι' οἱ διάδρομοι τῆς Σχολῆς, ἀντιβοῦζουν, στὰ διαλείμματα, ἀπὸ τὶς χαρούμενες φωνὲς καὶ τὶς ἐκμυστηρεύσεις ὀνείρων.

— Ἐγώ, ὅταν θὰ πάρω πτυχίο, θ' ἀνοίξω ἕνα δικό μου γκαράζ...

— Ἐγὼ θὰ ἀνοίξω ἠλεκτροτεχνικὸ ἐργαστήριο, ὅπου...

— Ἐγὼ προτιμῶ τὰ ταξίδια. Θὰ μπαρκάρω ἀσυρματιστής, νὰ γνωρίσω ὅλον τὸν κόσμο.

— Ἐγὼ προτιμῶ τὴν Τράπεζα. Θὰ φτάσω ὅλο τὸ βαθμὸ τοῦ λογιστοῦ κι' ὕστερα...

★

Ὄνειρα, ὄνειρα, ὄνειρα. Ποὺ ὅμως παίρνουν σάρκα καὶ ὀστᾶ, μὲ ἐλάχιστα διδακτρα καὶ μεταβάλλονται σὲ θετικὴ πραγματικότητα.

— Εἴμαστε ἐπιχείρησις, μᾶς τόνισε ὁ διευθυντὴς τῆς «Π.Α.Λ.-Μ.Ε.Ρ.». Μιὰ ἐπιχείρησις, ὅμως, ποὺ στηρίζει τὴν προκοπή της στὴν προκοπὴ τῶν μαθητῶν της.

Μακάρι νἄνοιγαν ἔτσι τὸ κοινωνικό τους χρέος ὅλα τὰ φυτώρια τεχνῶν, ποὺ λειτουργοῦν στὴν πρωτεύουσα.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ



Ἕνα γκρούπ μαθητῶν τῆς Σχολῆς, ἀπὸ τὸ τμῆμα ραδιοτηλεγραφίας.



ΑΣΕ ΤΑ ΜΑΛΛΑΚΙΑ ΣΟΥ

Ύστερα άπό κείνο τό πρώτο μας φιλί, συναντιόμαστε κάθε σούρουπο στό δρομάκι τού βράγου...

Έχουν περάσει άπό κείνο τό καλοκαίρι δώδεκα χρόνια κι' όμως τό θυμάμαι καί τό ξαναζώ σάν νάταν χθεσινό.

Κείνο τό καλοκαίρι σ' έκείνη τή μικρή νησιώτικη κωμόπολι. Τό άρωμα τής θάλασσας άνακατεμένο μέ τό άρωμα τών πεύκων, ό ήλιος πού έκαιγε θαρρείς πιό κοντινός, πιό φλογερός, ό ούρανός άπέραντος καί καταγάλανος. Τό μουρμούρισμα τού κύματος πάνω στήν άμμουδιά άνακατευόταν κάθε τόσο μέ τή μουσική καί τά λόγια ένός τραγουδιού, πού έφτανε άπό τό ραδιόφωνο ένός κοντινού έξοχικού κέντρου:

«Άσε τά μαλλάκια σου άνακα-
(τεμένα
ἄστα ν' άνεμίζουνε στόν τρελλό
(νοτιά...».

Στήν άτμόσφαιρα έκείνου τού όμορφου ζεστού καλοκαιριού γνώρισα τή Νίνα.

Ή Νίνα ήταν τότε δεκαεφτά χρονών. Είχε μάτια γαλάζια σάν τόν ούρανό καί μαλλιά χρυσά σάν τόν ήλιο, πού έμοιαζαν ν' άναδεύωνται κι' αύτά ρυθμικά στό ρυθμό έκείνου τού τραγουδιού.

Είχα πάει νά παραθερίσω σ' έκείνη τή μικρή κωμόπολι μαζί μέ τή μητέρα μου καί τήν άδελφή μου, πού είχε τήν ίδια ήλικία μέ τή Νίνα.

Έγώ τότε, ήμουν είκοσιτριών χρόνων καί έτοιμαζόμουν γιά τίς πτυχιακές έξετάσεις μου στή Νομική.

Ή Νίνα, κατοικούσε κοντά στό σπίτι, πού είχαμε νοικιάσει γιά νά περάσουμε τό καλοκαίρι καί άπό τίς πρώτες μέρες έγινε φίλη μέ τή Λέτα, τήν άδελφή μου. Έτσι κάναμε συντροφιά καί οί τρείς μαζί, πηγαίναμε τά μεσημέρια στή θάλασσα γιά κολύμπι καί τά πρωϊνά γιά ψάρεμα. Δέν μπορώ νά πώ πόσο άκριβώς άρχισα νά έρωτεύομαι τή Νίνα. Ίσως άπό τήν πρώτη στιγμή πού τή γνώρισα, μά στήν άρχή δέν τό κατάλαβα. Τήν έβλεπα σάν ένα χαριτωμένο συμπλήρωμα τού τοπίου. Μά ύστερα σιγά-σιγά, άρχισα νά καταλαβαίνω πώς ήταν κάτι περισσότερο, κάτι πού έφτανε στήν καρδιά.

Ένα άπόγευμα, κατά τό σούρουπο βγήκα νά κάνω έναν περίπατο κατά τά βράχια. Περπατούσα στό στενό μονοπάτι όταν διέκρινα μιά λεπτή γυναικεία σιλουέτα, πού κατηφόριζε άντίθετα. Ήταν ή Νίνα.

Όταν σταθήκαμε ό ένας άντίκρυ στόν άλλο είδα ένα έλαφρό κοκκίνισμα στά μάγουλά της.

— Καλησπέρα, μού είπε σιγανά.

Είχε τά ξανθά μαλλιά της δεμένα πίσω μέ μιά γαλάζια κορδέλλα. Χωρίς νά προφέρω λέξη άπλωσα τό χέρι μου καί τήν έλυσα, κάνοντας τά μαλλιά της νά ξεχυθούν σάν χουσός χείμαρρος στούς ώμους της.

— Έτσι μ' άρέσουν τά μαλλιά σου, τής ψιθύρισα, λυτά, άναστατωμένα άπό τόν άνεμο.

Καί ξαφνικά, έννοιωσα τήν άσυγκράτητη έπιθυμία νά τήν σφίξω στήν άγκαλιά μου, νά τή φιλήσω.

Ύστερα άπό κείνο τό πρώτο μας φιλί, συναντιόμαστε κάθε σούρουπο στό δρομάκι τού βράχου, καταφεύγαμε άνάμεσα στά πεύκα.

Μά κάποτε, οί μέρες τού μαγευτικού έκείνου καλοκαιριού τέλειωναν. Έγώ, μάλιστα, άναγκάστικα νά φύγω γιά τήν Άθήνα λίγες μέρες πρίν άπό τή μητέρα μου καί τήν άδελφή μου.

— Δέν θέλω ν' άνησυχής καθόλου, Νίνα, είπα στήν άγαπημένη μου, πρίν νά φύγω. Μόλις θά πάρω τό πτυχίο μου θά έλθω νά σέ ζητήσω άπό τούς δικούς σου.

Είχαμε όμολογήσει τό μυστικό τής άγάπης μας στήν άδελφή μου, τή Λέτα κι' έκείνη έδειξε πραγματικό ένθουσιασμό. Δέχτηκε, μάλιστα, νά μάς βοηθήση στήν άλληλογραφία μας. Ή Νίνα μπορούσε θαυμάσια νά προσποιηθή πώς άλληλογραφούσε μέ τή Λέτα, κανείς δέ θά ύποψιαζόταν τίποτα.

— Θά σού στείλω τό πρώτο μου γράμμα τήν άλλη έβδομάδα μέ τή Λέτα, μού ύποσχέθηκε.

Οί πρώτες μέρες στήν Άθήνα μού φάνηκαν φοβερές, άτέλειωτες. Περίμενα μέ λαχτάρα τήν ήμέρα πού θά γύριζαν άπό τήν έξοχή ή μητέρα μου καί ή Λέτα γιά νά πάρω τό πρώτο γράμμα τής Νίνας.

Έπιτέλους έκείνη ή μέρα έφτασε. Πήγα στό σταθμό γεμάτος χαρά γιά νά τίς ύποδεχτώ. Μά μού έκανε έντύπωσι άπό τήν πρώτη στιγμή τό παράξενο ύφος τής Λέτας. Σ' όλη τή διαδρομή μας μέ τό ταξί άπέφευγε έπίμονα τό βλέμμα μου. Αύτό μούφερε μιά παράξενη άνησυχία, μέ προετοιμασία γιά τό χτύπημα, πού θά δεχόμουν σέ λίγο όταν βρέθηκα μόνος μέ τή Λέτα στό σαλονάκι τού σπιτιού μας.

— Τί κάνει ή Νίνα;... τή ρώτησα άνυπόμονα.

Έκείνη μέ κύτταξε θλιμμένα, ύστερα κούνησε τό κεφάλι.

— Καϋμένε Ήλία... φιθύρισε. Κι' έγώ είχα νομίσει πώς σ' άγαπούσε, μά ήταν μονάχα μιά ύποκρισία.

— Τί θέλεις νά πής; ρώτησα κατάχλομος.

— Δυό μέρες μετά τήν άναχώρησί σου, τή Νίνα τή ζήτησε ένας πλούσιος έπιχειρηματίας. Ή Νίνα δέχτηκε άμέσως. Ύστερα ήλθε καί μού είπε... ότι θά προτιμούσε δέβαια νά παντρευτή έσένα, μά... θά χρειαζόταν νά σέ περιμένη πόσον καιρό γιά νά δημιουργηθής.

— Πάψε, φώναξα σφίγγοντας τό κεφάλι άνάμεσα στά χέρια μου, φτάνει, φτάνει!...

Ή Λέτα μέ κύτταξε γιά λίγο σιωπηλή καί ύστερα δγήκε άπό τό δωμάτιο καταλαβαίνοντας πώς ήθελα νά μείνω μόνος μέ τόν πόνο μου, νά τόν χαμένο μου έρωτα, μέ τόν πληγωμένο έγωϊσμό μου...

Γιά ν' άντιδράσω σ' έκείνη τήν άπογοήτευσι ρίχτηκα στή μελέτη, ύστερα άφοσιώθηκα όλόψυχα στήν καρριέρα μου. Στά πρώτα έφτά χρόνια, ή μητέρα μου προσπάθησε λέξω μιά άπό τίς πολύφερνες νύφειες, πού πρότειναν κάθε τόσο οί άφιλόμουν πάντα. Είχα πάρει τήν άπόφασι νά μήν παντρευτώ ποτέ. Δέν μπορούσα νά έχω έμπιστοσύνη κι κομπέλλα πού άγάπησα μέ πρόδοσε.

Ύστερα, ή μητέρα μου πέθανε κι' έγώ έμεινα μόνος μέ τή Λέτα. Τίς σπουδές της στήν ιατρική, άφού είχαν άποφασίσει νά παντρευτούμε. Ύστερα ήλθε καί μού είπε... ότι θά προτιμούσε δέβαια νά παντρευτή έσένα, μά... θά χρειαζόταν νά σέ περιμένη πόσον καιρό γιά νά δημιουργηθής.

— Μήν φοβάσαι, δέν πρόκειται νά κάνω καμμιά τρέλλα, μού είπε μαντεύοντας τήν άνησυχία μου, θέλω μονάχα ν' άλλάξω λίγο άέρα, έλπίζω νά μού κάνη καλό.

Γύρισε ύστερα άπό μιά έβδομάδα. Ήταν πάντα μαυροντυμένη, άδύνατη, χλωμή, μά στά μάτια της έλαμπε ένα καινούργιο φώς.

— Δέν είμαι προληπτική, Ήλία, μού είπε, ένώ καθόταν άντίκρυ μου στό σαλόνι, μά άπό τήν πρώτη στιγμή πού έμαθα... γιά τό θάνατο τού Άρη, έννοιωσα μέ άπόλυτη βεβαιότητα, ότι ή μοίρα μέ τιμωρούσε έπειδή έγώ, πρίν άπό χρόνια, είχα προκαλέσει τή δυστυχία μιάς άλλης κοπέλλας.

Τήν κύτταζα χωρίς νά καταλαβαίνω, μά έκείνη συνέχισε σιγανά:

— Τή θυμάσαι τή Νίνα, δέν είν' έτσι, Ήλία; Είμαι σίγουρη πώς δέν τήν ξέχασες ποτέ. Έ, λοιπόν, τώρα έσείς οί δυό θά ήσαστε εύτυχισμένοι άν έγώ τότε...

— Άν έσύ τότε;!... ρώτησα άνασκιρτώντας.

— Σού είπα ψέματα τότε, Ήλία, συνέχισε έκείνη τό ίδιο σιγανά, πονεμένα καί ήρεμα. Ή Νινα μού είχε δώσει ένα γράμμα γιά σέ-να, ένα γράμμα γεμάτο έρωτα. Άλλ' έγώ έκανα τήν άνησυχία νά τό δείξω στή μαμά. Ή ίδέα νά έξαφανίσουμε τό γράμμα καί νά σού διηγηθώ έκείνο τό παραμύθι ήταν δική της. Ύστερα... έγώ έγραψα στή Νίνα ό-τι τήν είχες λησμονήσει... πώς άγαπούσες μιά άλλη...

Τήν κύτταζα, τήν άκουγα ένώ μέσα μου πάλευαν χίλια συναισθήματα τόσο έντονα, πού δέν κατώρθωναν νά τά ξεκαθαρίσω. Χίλια έρωτήματικά άνέβαιναν στά χείλη μου, λέξεις τίς μέρες, πού έλειψα πήγα έκεί, στό χωριό, έξακολούθησε νά λέη ή Λέτα. Ήθελα νά μάθω τί άπόγινε ή Νίνα. Καί έ-της τήν πήρε στόν Καναδά, σπούδασε κοινωνιολόγος καί έργάζεται έκεί. Μά δέν θέλει νά παντρευτή γιατί έχει χάσει τήν έμπιστοσύνη της στούς άντρες, άπως έσύ τήν είχες χάσει γιά τίς γυναίκες. Κοντά-δέντιασα μέ τήν άδελφή της. Κι' έκείνη είναι σίγουρη πώς ή Νίνα έ-ξακολουθεί νά σ' άγαπά πάντα. Ό-πως βλέπεις... έστω καί άργά, τό κακό πού σού έκανα τότε, μπορεί νά διορθωθή. Έσύ τή Νίνα μπορείς νά τήν ξαναβρής, ένώ έγώ... τόν Ά-

Καί λέγοντας αύτά τά λόγια ξέσπασε γιά πρώτη φορά σ' ένα λυ-ρτωτικό κλάμα.

Ίσως είναι περιττό νά σάς πώ ότι λίγες μέρες άργότερα έφυ-γα άεροπορικώς γιά τόν Καναδά. Ίσως είναι περιττό νά σάς πώ ότι ή Νίνα είναι τώρα γυναίκα μου.

Είμαστε παντρεμένοι άπό τρία χρόνια καί ζούμε σέ μιά άδιάκοπη εύτυχία πού μοιάζει μέ όνειρο καί φτιώμενα παιδιά μας, ένα άγοράκι κι' ένα κοριτσάκι.

Όσο γιά τή Λέτα, τήν άδελφή μου, ή έποχή τού πόνου έχει περά-αύτό πολύ ή άδελφική τρυφερότητα που τής έδειξε πάντα ή Νίνα καί τώρα, ό διακριτικός καί άφοσιω-μένος έρωτας ένός νεαρού συναδέλ-φου μου, κάνει την καρδιά της νά ξαναθίζη σιγά-σιγά.

ΗΛΙΑΣ Μ.

★

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

«Λίζη»: Πολύ σύντομο άλλά άρ-κετά καλό. Θά δημοσιευθή μέ κατάλ-καλογραμμένο, μά χωρίς ίκανοποι-άλλο.. Μαρία Β.: Θά δημοσιευθή προσεχώς.

Σ. ΜΠΟΡΛΕΣΣΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ



"ΣΚΟΤΩΣΕΣ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΟΥ"

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ή Τασούλα μολονότι έβλεπε ότι ό τρόπος συμπεριφοράς τού άνδρός της δέν ήταν ό ένδεδειγμένος φώναξε τή φίλη της Ντίνα νά τήν έπισκεφθή, γιά νά τής έμπιστευθή ό,τι τής συνέβαινε. Πραγματικά, ή Ντίνα, άφού άκουσε όσα ή Τασούλα τής διηγήθηκε γιά τή στάσι τού Στέλιου τόν τελευταίο καιρό, έρριξε τή γνώμη μήπως ό άνδρας της είχε κα-νένα αίσθηματικό δεσμό μέ καμμιά νεαρά. Καί μολονότι ή Τασούλα δέ μπορεύσε μέ κανένα τρόπο νά πι-στέψη σέ κάτι τέτοιο έν τούτοις άρχισε νά σκέφτεται πιό ρεαλιστι-κά τό θέμα. Όταν, λοιπόν, μιά μέρα ό Στέλιος τής άνακοίνωσε ότι θά πήγαινε έκδρομή, όπως συνήθι-ζε τόν τελευταίο καιρό, στά Γιάν-νινα, ή Τασούλα τού ζήτησε άπαι-τητικά νά πάη μαζί του. Στήν ά-φετηρία τών λεωφορείων, ή Τασού-λα άντιλαμβάνεται τίς άδελφές Βλάγου, πού παρακολουθούσαν μέ τό μάτι κάθε κίνησι τού Στέλιου. Καί όταν πήραν θέσι μέσα στό λεωφο-ρείο, όπου ό Στέλιος προσπάθησε νά καθήση κοντά στή μιά άπό τά δύο κορίτσια, ή Τασούλα άρχισε νά μπαίνη περισσότερο στήν υπό-θεσι.

— Έπειτα; ρώτησε ή

13ον Τασούλα.

— Δέν ξέρω άν πρέ-πει νά τό πώ.

— Πρέπει πάντα νά μού λές ό-λη σου τή σκέψη.

— Νά... έτσι πού πάει ό γάμος σας δέν ξέρεις τί γίνεται καμιά φορά... Γιατί νά μήν έχης τό έ-πάγγελμά σου;

— Θέλεις νά πής... μήπως γω-ρίσουμε; ρώτησε μέ φωνή τρεμά-μενη ή Τασούλα.

— Μέ συγχωρείς...

— Είναι φυσικό νά τό σκέπτε-σαι αύτό. Κι' έγώ τό σκέρθηκα.

— Θά τό ήθελες;

Κούνησε ζωηρά τό κεφάλι της ή νέα γυναίκα.

— Όχι, Ντίνα. Γιά πολλούς λόγους όχι.

— Γιά οίκονομικούς λόγους;

— Ίσως καί γι' αύτό! ώμολό-γησε ή Τασούλα.

— Άν βγή τό διαζύγιο εις βά-ρος του, είναι ύποχρεωμένος νά πληνώνη διατροφή.

Ή Τασούλα άνατρίχιασε:

— Όχι, δέν είναι μόνο αύτό. Δέν ξέρω... νά... μού φαίνεται, πώς πώ' όλα αύτά τόν έχω πο-νέσει.

Γέλασε ή Ντίνα καί χάϊδεψε μέ συγχίνησι τό χέρι τής φίλης της:

— Αύτό νά πής! Τό παραδέχο-μαι. Ή καρδιά σου είναι τουφε-ρή, Τασούλα. Κι' είμαι βεβαία, πώς τόν άγαπάς...

— Δέν ξέρω... Κι' έγώ πιστεύω πώς τόν άγαπώ κάπως. Άλλοιώς δέν θά μέ πλήγονε τόσο.

— Σωστά! έκανε ή κοπέλλα συλλογισμένη. Όταν μάς είναι άδιάφορος ένας άνθρωπος, δέν μάς πληγώνει τό κακό των φρόσι-μο. Μόνον οί άνθρωποι πού τρέ-πει νά σ' άγαπάνε καί πού άγα-πάς σέ πληγώνουν.

— Αύτό λέω κι' έγώ... Γι' αύ-το, δέν θάθελα νά τόν άφίσω.

— Κι' άν τό θέλη αύτός;

Τά μάτια τής Τασούλας μεγά-λωσαν.

— Πιστεύεις;

— Όχι, δέν πιστεύω τίποτε! φώναξε ή Ντίνα... Ίσα, ίσα, πι-στεύω, πώς άν πήγαινε γιά διαζύ-γιο, θά στό έλεγε. Δέν είναι τύ-πος πού θά δίσταζε νά στό πή.

— Ναί, θά τό έλεγε.

— Γι' αύτό, μή σκέπτεσαι τέ-τοιο πράγμα.

— Γιατί μέ βασανίζει ώμως, γιατί μέ βασανίζει;

— Είναι ό χαρακτήρας του τέτοιος.

— Δέν καταλαβαίνει πώς μού κάνει τή ζωή μαρτυρική;

— Χωρίς νά έχετε κατά βάθος τίποτε! Έπειδή, τά μεγάλα προ-βλήματα πού φέρνουν διγόνοιες άνάμεσα στ' άντρόγυνα, φαντάζο-μαι πώς δέν ύπάρχουν άνάμεσά σας...

— Κι' έγώ. Έτσι πιστεύω...

— Έσύ, είσαι σύζυγος ιδανική. Άποκλείεται νά τού δίνης άφορ-μή.

— Δέν ξέρω. Έν γνώσει μου, όχι.

— Αύτός; Κι' ό Στέλιος δέν έχει μεγάλα ελαττώματα. Δέν χαρ-τοπαίζει, δέν πίνει... καί φαντάζο-μαι πώς δέν κυττάζει άλλες γυ-ναίκες.

Τά λόγια τής Ντίνας μπήκαν σαν ένα μικρό τριβέλι στήν καρδιά της. Θυμήθηκε τίς άπειλητικές φράσεις τού Στέλιου:

«Κι' έπειτα σού λένε γιατί οί άντρες κάνουν άπιστίες... γιατί κυττάνε άλλού».

— Δέν... Ξέρω... άποκρίθηκε μέ ύφος δυστυχισμένο.

Ή Ντίνα σώστισε. Ήταν σίγουρη πώς σ' αύτό τό κεφάλαιο τού λάγιστον, δέν θάχε παράπονα ή Τασούλα.

— Ό Στέλιος; γέλασε νευρι-κά. Μή μού πής πώς κυττάζει ἄλ-λες γυναίκες. Έμένα τού λάγιστον μέ κυττάζει σά νάμαι μύγα... ή κάτι χειρότερο.

— Έσένα, είδικά, ίσως, νά μή σέ συμπαθή.

— Γιατί; άπόρησε ή κοπέλλα. Σήκωσε τούς ώμους της ή Τα-σούλα.



Ο Σταμάτης κι' ο Γρηγόρης

('Ο Σταμάτης κι' ό Ρογόρης, σε στιγμές πού τσιπελιάζουν, κριτικάρουνε τά πάντα καί τούς πάντας σχολιάζουν...).

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Περιμέναμε στούς Δήμους πώς θά γίνουν άλλαγές καί γυναίκες πώς θά βγούνε στίς καινούργιες έκλογες, άλλ' άτύχησαν καί πάλιν οί μοντέρνες οί σειρήνες καί μονάχα στά χωριά μάς δγήκαν κάτι... πρεσβύτες!

★

Μολονότι, οί πιό πολλές τους, στόν άγώνα μπήκον λαύρες, άπ' τήν άχαρη τήν κάππη τελικώς έβγήκαν... μαύρες κι' έτσι ό φεμινισμός μας, πού παντού μεγαλουργεί, δέν ήμπόρεσε έδώ πέρα ...«άπροπρόσωπος» νά δγή!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Κι' όμως έπρεπε ό άγών τους νά στεφθή μ' έπιτυχία καί μέ τό σπαθί τους όλες νά βρεθούν στήν Δημοκρατία! Έπρεπε νά... έπιπλεύσουν, μέ δυό λέξεις καθαρές, μιά κι' οί πιό πολλές γυναίκες είναι λίαν... έλαφρές!

★

Έπρεπε, έπειτα, νά κάνουν καί οί άντρες άβαρίες καί τούς Δήμους νά πλουτίσουν μέ... άρχόντισσες «κυρίες!», γιατί μόνον ή γυναίκα ξέρει πάντα τί θά πή «πάστρα» «νοικοκυρωσύνη» καί τού Δήμου... «προκοπή»!

ΣΤΑΜΑΤΗΣ

—Μέ γυναίκες θά μπορούσε κάθε Δήμος νά προκόψη κι' αύτοματως, κάθε τόλμες κι' έντελώς ν' άλλάξη όψη... Γιατί, δίχως άντιρρήσεις καί χωρίς περιστροφές, οί γυναίκες πού τραδιούνται μέ κραγιόνια καί βαφές, είναι οί μόνες πού γνωρίζουν τί θά πή... «καλλωπισμός» καί, προ πάντων, τί σημαίνει «πλήρης... έξωραϊσμός»!

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

—Χρέος είχαν καί καθήκον όλοι οί άντρες, έπι πλέον, ψηφοδέλτια νά ρίξουν μέ ονόματα θηλέων καί στό άδύνατο τό φύλο καί στό πλάσμα τό άβρό, μ' εύχαριστήσι νά δάλουν καί μέ πείσμα τόν... «σταυρό», μιά καί σ' όλα οί γυναίκες μάς σηκώνουνε πάντιρα καί, στην κυριολεξία, μάς... σταυρώνουν νύχτα-μέρα!

Διά τό πιστόν:
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Γιατί δέ συμπαθεί τούς δι-κούς μου; Τί τούχανε ή μητέρα μου,πού έρχεται καί μέ βοηθάει;Τί τούχανε ό πατέρας μου, πού έχει τό άστείο διαρκώς στά χείλη; Κι' έσένα σέ θεωρεί σάν συγγενή μου, κι' ίσως νά μή σέ συμπαθή...

Γέλασε ή Ντίνα:

— Μού φαίνεται πώς σ' αύτό πέρτεις έξω, Τασούλα. Άν ήταν άπό τή φύσι τον γυναικάς, δέ θά τόν σταματούσε ή σκέψη πώς εί-μαι φίλη σου. Ίσα-ίσα, θά τού κεντούσε τήν δρεξι. Έγώ πιστεύω πώς σ' αύτό τό ζήτημα μπορείς νάσαι ήσυχη.

Έξήγησε ή Τασούλα στή φίλη της τούς λόγους τής άνησυχίας της:

— Πηγαίνει τόσες έκδρομές χωρίς έμένα.

— Καί τί κάθεσαι; Έκανε ζω-ηρά ή κοπέλλα. Νά μή τόν άφί-γης! Ή μαμά σου είναι γυναίκα άξια, μπορεί μιά χαρά νά προσέχη τό ιωρό σου. Μήν τόν ξαναφίσης μόνο. Είναι δικαίωμά σου νά πηγαίνης κι' έσύ μαζί του.

— Θά τό κάνω στό μέλλον, συμφώνησε ή Τασούλα.

— Όσο γιά τό σχολείο, τί άπο-φάσισες;

— Δέ θά τό σταματήσω. Φο-βάμαι, Ντίνα. Συλλογίζομαι τά λόγια σου...

— Δέν ήταν καλά λόγια σβή-στα!

— Κι' όμως έχεις δίκιο. Έπειτα, όπως σού είπα, σπούδασα τόσα χρόνια, κοπίασα, λυπάμαι ν' άφίσω τήν έπιστήμη μου. Άν άφίσω τήν πνευματική έργασία, φοβάμαι πώς θά βουλιάξω σ' ένα τέλμα...

— Ώχ, νά σ' άκουγε ό άντρας σου! γέλασε παιχνιδιάρικα ή Ντίνα.

ΜΑΤΙΑ ΑΝΗΣΥΧΑ

Παραξεγεύτηκε ό Στέλιος, με-τά λίγες ήμέρες, όταν τού δήλω-σε ή Τασούλα πώς ήθελε νά πάη κι' αύτή μαζί στήν πρώτη έκδρο-μή.

— Γιατί; τί ρώτησε γουρλώ-νοντας τά μάτια του.

— Έπειδή αίσθάνομαι κι' έγώ τήν άνάγκη νά κινηθώ λιγάκι, τού άποκρίθηκε όσο πιό ψυχικά μπο-ρούσε.

— Τώρα; έκανε αύτός μουτω-μένος. Τώρα πού τελειώσαμε τίς ένδιαφέρουσες έκδρομές τού έξω-τερικού;

— Λέ μέ νοιάζει. Καί στό έ-σωτερικό έχουμε ώραία μέρη.

— Σαγλαμάρες! έκανε αύτός νευριασμένος.

— Πού πρόκειται νά πάτε τώ-ρα κοντά;

— Δέν πρόκειται νά πάω, έκα-νε αύτός μέ ταραχή. Πού νά πάω; Νά, ή πιό κοντινή έκδρομή είναι στά Γιάννενα. Τί νά πάω νά κά-νω;

— Θάθελα νά δώ τά Γιάννε-να, είπε ή Τασούλα.

— Καί τό παιδί;

— Στή μαμά!

— Ώχ, τί άποκρίθηκε πολύ ήσυχα.

Διάγκωσε αύτός τά γείλη του.

— Λέν θά πήγαινες έσύ στά Γιάννενα; ρώτησε ή Τασούλα.

Σήκωσε τούς ώμους του:

— Λέν ξέρω.

— Πῶς; Μοῦ φαίνεται ὅτι μοῦ τὸ εἶχες ἀναγγείλει ἀρκετὲς μέρες πρίν.

Σούφρωσε ὁ ἄντρας τὰ φρύδια του.

— Δὲ θυμᾶμαι.

Ἡ Τασούλα τὸ θυμόταν ὅμως πολὺ καλά. Λίγες ἡμέρες ἀφοῦ γύρισε ἀπὸ τὴν Ἱσπανία τῆς εἶχε πῆ πὼς ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἐκδρομὴ μετά, ἦταν τὰ Γιάννενα, κι' ὅτι θὰ πήγαινε κι' αὐτός, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ, ὅπως ἤξερε τὴν ἱστορία τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ.

— Πάντως, ἀμφιβάλλω τώρα ἂν θὰ πάω, ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του.

— Σὲ παρακαλῶ νὰ πᾶς, τοῦ εἶπε σταθερά. Ἀφοῦ σοῦ ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμία νὰρθῶ κι' ἐγὼ πρώτη φορὰ μαζί σας...

Ἔκανε μιὰ γκριμάτσα ἀποδοκιμαστική:

— Καλά... ἀφοῦ τῶθαλες. Ἂς πᾶμε.

Βούλιαξε ἡ καρδιὰ τῆς Τασούλας. Διαισθανόταν πὼς τὸν εἶχε ἐνοχλήσει, καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ τοῦ φωνάξῃ πὼς δὲ θέλει, πὼς δὲν καταδέχεται. Ἔπεσε ὅμως τὸν ἑαυτό της κι' ἔμεινε σταθερή. Κατάφερε μάλιστα νὰ τοῦ πῇ μὲ ὅλη τὴ φυσικότητα:

— Εὐχαριστῶ. Δὲν ξέρεις πόσο τὴ χαίρομαι αὐτὴ τὴν ἐκδρομή.

Ξεκίνησαν πρωῒ-πρωῒ μετὰ λίγες ἡμέρες. Ἦταν μιὰ δροσερὴ μέρα στὶς ἀρχὲς τοῦ Ὀκτώβρη. Τοῦφες ἄσπρα σύννεφα ἀμέναιζαν, σὰν ὑπερφυσικὰ καράβια στὸ βαθυγάλανο οὐρανὸ καὶ τὸ αὐτοκίνητο τὰ χυνηγοῦσε, θαρρεῖς, λαχανιασμένο.

Τῆς ἄρεσε τὸ φθινόπωρο τῆς Τασούλας. Ἀπὸ μικρὴ ἔνοιωθε τὴν καρδιά της νὰ σφίγγεται μεροστὰ σ' ἕνα δέντρο ποὺ φύλλορροοῦσε ἢ ἀνάμεσα στὰ λειβάδια ποὺ φορφῦσαν τὶς σκοτεινὲς στολές τους. Σήμερα ὅμως, ἡ καρδιά της σφιγγόταν, σφιγγόταν, καὶ νόμιζε πὼς τὰ σύννεφα ὅλα ποὺ ἀρμένιζαν τρελλὰ στὸν οὐράνιο θόλο, μαζεύονταν στὴν καρδιά της καὶ τὴν ἔπνιγαν.

Μόλις εἶχαν φθάσει μὲ τὴν κούρσα τους στὸ μέρος ὅπου γινόταν ἡ ἐκκίνησι τοῦ πούλμαν, τὸ πρῶτο ποὺ ἀντίκρυσε ἦταν δυὸ μάτια ἀνήσυχα, ἐρωτηματικά. Ὅταν ζύγωσαν λιγάκι, ἡ καρδιὰ της βούλιαξε. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὰ δυὸ μάτια....

Ἕνα προσωπάκι τσιγγάνικο, θυμωμένο κι' ἐρωτηματικό, ἕνα σωματάκι μικροφτιαγμένο, προκλητικὸ μέσα σ' ἕνα ταγιὲρ ὑπερβολικὰ στενὸ καὶ κοντό..

Ἡ Ρίτσα Βλάγου! Παρέκει, ἀπαραίτητη σκιά της, ἡ Πόπη Βλάγου!

Ἀπὸ τὸ ὕψος ποὺ τὴν κύτταζαν οἱ δυὸ γυναίκες, κατάλαβε πὼς δὲν τὴν περίμεναν κι' αὐτὸ τῆς ξέστανε τὴν καρδιά.

Μετὰ τὴν πρώτη ἐκπληξι, μὲ μιὰ κίνησι γατίσια, ζωηρὴ ἀλλὰ συγχρόνως τραβηγμένη, ἡ Ρίτσα προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της.

— Ὦ, ἡ κυρία Λόγγου...

— Σὰν τὰ γιόνια! φώναξε ἡ Πόπη μὲ τὴ γοντοή, πρόστυχη φωνή της καὶ ζύγωσε κι' αὐτή.

Τοὺς ἔδωσε ἡ Τασούλα τὸ χέρι, μὲ μιὰ ἔμφυτη ἀξιοπρέπεια, ποὺ ἄγγιζε τὴν δυσπιστία.

— Πῶς τ' ἀποφασίσατε; ρώτησε ἡ Πόπη. Ὁ κύριος Λόγγος μᾶς λέει πὼς σᾶς εἶναι ἀδύνατο μὲ τὸ μωρό.

— Νὰ πολὺ τ' ἀποφάσισα, ἀποκρίθηκε ἡ Τασούλα, καὶ κατάλαβε πὼς τὸ πρόσωπό της ἔπαιρνε ἕνα ὕφος ἱκανὸ νὰ κρατήσῃ σὲ ἀπόστασι.

— Ἡ γυναίκα μου εἶχε περιέργεια νὰ δῇ τὰ Γιάννενα, εἶπε ὁ Στέλιος, σὰν νὰ ὑπῆρχε λόγος νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παρουσία της.

Ξεκίνησαν ἀμέσως μ' ἔτσι δὲν τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ποῦνε πιὸ πολλά. Μέσα στὸ πούλμαν, ὁ Στέλιος κάθησε μπροστά, δίπλα στὸν ὁδηγό. Ποὶν ἀποφασίσῃ ποῦ θὰ καθόταν ἡ Τασούλα, εἶδε τὴ Ρίτσα νὰ τρέχῃ καὶ νὰ στρογγυλοκάθεται στὴ θέσι ποὺ ἦταν ἀκριβῶς πίσω του. Ἄλλη θέσι κοντά του δὲν ὑπῆρχε κι' ἡ Τασούλα ἔνοιωσε τὸ θυμὸ ν' ἀνεβαίνῃ ἀμέσως κιόλας στὴν καρδιά της.

Πῆγε καὶ στάθηκε ἐπιδεικτικὰ δίπλα στὴ Ρίτσα.

— Ποῦ νὰ καθήσω ἐγώ; ρώτησε φωναχτά.

Ὁ Στέλιος γύρισε, φάνηκε νὰ διστάζῃ. Ἡ Ρίτσα ὅμως τὸν πρόλαβε μὲ ὕφος αὐθάδικο:

— Μὲ συγχωρεῖτε... ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ παραχωρήσω τὴ θέσι μου. Οἱ ἐκδρομὲς εἶναι γιὰ μένα μάθημα.

— Ἔτσι; ρώτησε ἡ Τασούλα παγερά.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ Πόπη, κάπως προκλητικά. Ἡ Ρίτσα σπουδάζει ξεναγός. Καὶ καταλαβαίνετε, πρέπει νὰ ἐργαστῇ σὰ μαθητευόμενη λίγο καιρό. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι μπροστά, νὰ καταλαβαίνῃ τί λέει ὁ κύριος Λόγγος. Οἱ ἐκδρομὲς καὶ τὰ ταξίδια εἶναι τὸ καλύτερο μάθημα γιὰ μιὰ ξεναγό.

Ἡ Ρίτσα κάθησε πιὸ βαθειὰ στὴ θέσι της. Ἔπειτα, γύρισε τὸ κεφάλι της στὴν Τασούλα, μὲ ὕφος προστατευτικό:

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἔ;...

Καὶ ποὶν προφθάσῃ ἡ Τασούλα νὰ τῆς δώσῃ ἀπάντησι, γύρισε πάλι κι' ἔμεινε ἀκίνητη στὴ θέσι της σὰ νὰ μὴ συνέβαινε τίποτε.

— Κάθησε ἐσὺ ἐκεῖ, εἶπε ὁ Στέλιος δείχνοντάς της μιὰ θέσι πιὸ πίσω.

Κάθησε χωρὶς λέξι ἡ Τασούλα. Ἡ καρδιά της ὅμως βούλιαξε. Ποὶν ἀρχίσῃ νὰ δουλεύῃ ἡ σκέψι, πρόλαβε ἡ καρδιά. Κι' αὐτὴ ἔκρουσε τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Ἡ λογικὴ της ὅμως ἔτρεξε ἀμέσως νὰ πολεμήσῃ τὶς ὑποψίες:

— Δὲν σημαίνει τίποτε ἡ παρουσία τῆς Ρίτσας ἐδῶ. Εἶναι ἕνα ἀνήσυχο πλάσμα, καὶ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ θέλῃ νὰ γίνῃ ξεναγός. Ὅπως καὶ νάναι, δὲ μπορεῖ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ λαβαίνῃ μέρος στὶς ἐκδρομὲς τοῦ γραφείου μας.

Ἡ σκέψι αὐτὴ τὴν παρηγόρησε κάμποση ὥρα. Ἔπειτα πάλι ξύπνησαν οἱ ὑποψίες.

— Γιατὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε ὁ Στέλιος; Θὰ ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ μοῦ τὸ ἀναγγείλῃ, μὲ οἰοδήποτε σχόλιο. Ἢ καὶ χωρὶς σχόλιο. Ἁπλούστατα, νὰ μοῦ τὸ πῇ. Γιατὶ δὲν μοῦ τὶς ἀνέφερε αὐτὲς τὶς δυὸ γυναῖκες;

Πάλι μόνη της ἔδωσε τὴν ἀπάντησι:

— Σάμπως μοῦ λέει καὶ τίποτ' ἄλλο; Γυρίζει βουβός: «Τί νέα; Τίποτε!» Τὸ τίποτε εἶναι ἡ γενικὴ του ἀπάντηση. Γιατὶ θὰ μοῦ τὴν ἔλεγε λοιπὸν αὐτό;

Ἡ διαδρομὴ βάσταξε ὧλη τὴν ἡμέρα μὲ μικρὲς διακοπές. Ἔφθασαν στὰ Γιάννενα βραδάκι καὶ πῆγαν ἀμέσως στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου τοὺς εἶχαν κρατήσει δωμάτια. Ἡ Τασούλα ἦταν κουρασμένη κι' ὅλοι οἱ ἐπιβάτες φαίνονταν ἀρκετὰ ταλαιπωρημένοι ἀπὸ τὸ ὁλόημερο αὐτὸ ταξίδι. Ὅλοι δήλωσαν πὼς προτιμᾶνε νὰ πέσουν νὰ κοιμηθοῦνε καὶ τὴν ἄλλη μέρα νὰ ξυπνήσουν πρωῒ-πρωῒ γιὰ τὰ ἀξιοθέατα.

— Τί θὰ κάνῃς ἐσύ; ρώτησε ὁ Στέλιος τὴ γυναίκα του.

— Δὲν ξέρω... ἀποκρίθηκε αὐτή. Νομίζω πὼς τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε κι' ἐμεῖς εἶναι αὐτό.

— Φυσικά, εἶπε αὐτὸς ζωηρά. Ἔλα, πᾶμε.

Ἡ Πόπη κι' ἡ Ρίτσα Βλάγου στέκονταν στὸ μικρὸ σαλόνι τοῦ ξενοδοχείου, καὶ χωρὶς νὰ τὶς κυττάζῃ ἡ Τασούλα εἶχε τὴν ἐντύπωσι, τὴ βεβαιότητα, πὼς τὰ μάτια τῆς κοπέλλας τὴν παρακολουθοῦσαν ἀνήσυχα. Αἰσθάνθηκε λοιπὸν πραγματικὴ ἀνακούφισι ὅταν ἀνέβηκαν μὲ τὸν ἄντρα της στὸ δωμάτιό τους κι' ἔκλεισαν πίσω τους τὴν πόρτα.

Τσαλακωμένη ἀπὸ τὴν κούρασι, ἔπεσε ἀμέσως στὸ κρεβάτι. Ὁ Στέλιος στριφογύριζε, ὅλο καὶ κάτι ἔβρισκε νὰ κάνῃ καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν τὸν περίμενε πιὰ νὰ γδυθῇ κι' αὐτὸς καὶ νὰ πλαγιάσῃ τὸν εἶδε νὰ κάθεται στὸ τραπεζάκι τοῦ δωματίου καὶ ν' ἀρχίζῃ κάτι λογαριασμούς.

— Δὲ θὰ πέσῃς; τὸν ρώτησε.

— Τώρα! ἔχανε αὐτὸς ἀφηρημένος.

Καὶ μετὰ λίγη ὥρα, τῆς εἶπε ἀνυπόμονα:

— Κοιμήσου ἐσύ... Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ περιμένῃς, καὶ νὰ παρακολουθῇς τί κάνω... Νά, λογαριασμοὺς κάνω.

Ἔκλεισε τὰ μάτια της ἡ Τασούλα καὶ σὲ λίγο ὁ ὕπνος βάρυνε στὰ βλέφαρά της.

Κάποια στιγμὴ ὅμως τῆς φάνηκε πὼς ἔτριξε ἡ πόρτα. Ἄνοιξε τὰ μάτια της τρομαγμένη κι' εἶδε τὸ Στέλιο νὰ ἑτοιμάζεται νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

— Ποῦ πᾶς; τὸν ρώτησε μισοκοιμισμένη.

Ἡ πρώτη του κίνησι ἦταν νὰ φύγῃ, χωρὶς νὰ τῆς δώσῃ ἀπάντησι. Ἔπειτα ὅμως τὸ μετάνιωσε. Γύρισε πίσω, ἔκλεισε τὴν πόρτα.

— Γιατὶ ξύπνησες; τὴ ρώτησε νευριασμένος. Πάω κάτω, στὸ γραφεῖο, νὰ τακτοποιήσω τοὺς λογαριασμούς, δὲν καταλαβαίνεις;

— Μὰ εἶναι καμιὰ βία, ἀπόψε; τὸν ρώτησε μὲ παράπονο.

Αὐτὸς νευρίασε.

— Παναγία μου, αὐτὴ ἡ γυναίκα! Θὰ σοῦ δώσω λογαριασμὸ δηλαδή; Στὴ φυλακὴ εἶμαι; Πάω ὅπου θέλω στὸ κάτω-κάτω. Ἀνάρχομαι θὰ μοῦ κάνῃς;

Ξανάνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔφυγε χτυπῶντας τὴν ἐλαφρά. Ἂν δὲν βρισκόταν στὸ ξενοδοχεῖο, θὰ τὴν βροντοῦσε νὰ σπάσῃ.

Οἱ φλέβες της χτυποῦσαν. Ὅλα ἦταν φαινομενικὰ ἁπλᾶ καὶ λογικά. Ναί, γιατὶ ὄχι; Γιατὶ νὰ μὴν τῆς ἔλεγε τὴν ἀλήθεια; Πήγαινε νὰ τακτοποιήσῃ τοὺς λογαριασμοὺς στὸ ξενοδοχεῖο. Εἶχε εὐθύνη, δὲν μποροῦσε ν' ἀρίσῃ τὴν παραμικρὴ ἐκκρεμότητα... Πάλι ὅμως...

Ὅπως καὶ μέσα στὸ λεωφορεῖο, ἔτσι καὶ τώρα ἡ ἴδια της ἡ λογικὴ διχαζόταν.

Πάλι, ὅμως, χάθηκε αὔριο ὅλη ἡ μέρα; Θἄμεναν ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα στὰ Γιάννενα. Θὰ εἶχαν ἀλλη μιὰ διαντυτέρευσι. Δὲν θὰ τοὺς λογαριασμούς; Ἔπεφτε, νὰ πάῃ τώρα, νὰ τὴν ἀφίσῃ μόνη; Δυὸ μαῦρα λοξὰ ματάκια τὴν κύτταζαν ἀπὸ κάπου. Δυὸ μάτια πονηρὰ κι' ἀνήσυχα. Ὅπου καὶ νὰ γύριζε τὴ ματιά της, τὴν παρακολουθοῦσαν τώρα αὐτὰ τὰ μάτια στὸ μισοσκόταδο τοῦ δωματίου.

Ἄξαφνα, δὲ βάσταξε. Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της.

— Ἂν κατεβῶ κι' ἐγὼ κάτω στὸ γραφεῖο; Ἂν κυττάξω νὰ τὸν βρῶ;... Γιατὶ ὄχι. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα κι' ἐγὼ νὰ κατεβῶ; Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ μὲ πάσῃ ἀϋπνία μόνη, νὰ νοιώσω στενοχώρια, φόβο;...

Ἄρχισε νὰ ντύνεται. Τὰ χέρια της ἦταν παγωμένα κι' ἔτρεμαν. Ὅταν ἦταν σχεδὸν ἕτοιμη, ἔνοιωσε τὰ γόνατά της νὰ λυγίζουν. Τὴν ἔπιασε πανικός.

— Ἂν δὲν τὸν δῶ κάτω; Ἂν μοῦ ποῦνε πὼς ἔφυγε;... πὼς ἔφυγε μαζί της; ἢ ἂν τὸν δῶ στὸ σαλόνι κοντά της;... ἢ ἀντίθετα, ἂν τὸν δῶ νὰ κάνῃ τοὺς λογαριασμούς του καὶ γίνῃ ἔξω φρενῶν;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ κατάλαβε πόσο τὸν φοβόταν. Ἂν ἦταν διαφορετικὰ τὰ πράγματα. Θὰ εἶχε ὅλη της τὴ φυσικότητα. Οὔτε στιγμὴ δὲν θὰ τὸ συλλογιζόταν. θὰ κατέβαινε γελαστὴ καὶ θὰ τοὔλεγε πὼς στενοχωρήθηκε μόνη της. Τώρα ὅμως τὸ ἁπλὸ αὐτὸ πρᾶγμα τῆς φαινόταν βουνό.

Πέρασε πάλι τὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου κι' ἀπὸ πάνω τὴ ρώμπα της κι' ἄνοιξε τὸ παράθυρο. Ἕνας κρύος ἀέρας μπῆκε στὸ δωμάτιο. Τῆς ἔκανε ζωή, καλό.

Τὸ παράθυρό τους ἔβλεπε σ' ἕνα στενὸ δρομάκι. Ἀντίκρυ τους, κάποιο παλιὸ σπίτι, μὲ καφασωτὰ παράθυρα. Θεόκλειστο, σκοτεινό! Πάρα πέρα, ἕνας μιναρές. Καὶ πιὸ πέρα ἀκόμα, ἕνας ὄγκος ὁλόμαυρος, τὰ βουνά. Χαμένα μέσα στὸ σκοτάδι, γεμᾶτα μυστήριο καὶ φοβέρα.

Ὁ ἄνεμος οὐρλιαζε στὸ στενὸ σοκάκι καὶ στὸν οὐρανὸ τὰ σύννεφα κυνηγιόνταν, πελώριοι ὄγκοι ὁλόμαυροι. Τὸ φεγγάρι ἔτρεχε ἀνάμεσά τους ξέφρενο, πανικόβλητο. Τάχα γωνόταν στὶς ἀγκαλιὰ τῶν μαύρων γιγάντων τοῦ οὐρανοῦ, γιορεύοντας προστασία, ἢ ἀθελά του θἄπεφτε στὰ πελώρια ὁλόμαυρα στόματα ποὺ χαρτεροῦσαν νὰ τὸ σπαράξουν; Πάλι ὅμως ἔβγαινε, γλωμό, ὁλοστρόγγυλο, ἀλαφιασμένο. Καὶ τὸ Μιτσικέλι ἀνατρίχιαζε, θαρεῖς, πὼς ὅλο τὸν πελώριο σκοτεινό του ὄγκο, καθὼς δεχόταν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὶς γλωμὲς ἀχτίδες τοῦ χυνηγημένου φεγγαριοῦ. Ἦταν κάτι ποὺ τὴν ἔκανε ν' ἀνατριχιάζῃ καὶ τὴν Τασούλα. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὅλος ὁ ἀέρας ἦταν γεμᾶτος φοβέρα. Κι' ἡ φοβέρα αὐτὴ δὲν προεχόταν οὔτε ἀπὸ τὸν πελώριο ὄγκο τοῦ βουνοῦ,οὔτε ἀπὸ τὰ γιγαντιαία μαῦρα σύννεφα, ποὺ φοβερίζαν νὰ συγκρουσθοῦνε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, οὔτε ἀπὸ τὸ φεγγάρι ποὺ φοβόταν. Ἡ φοβέρα πήγαζε ἀπὸ δυὸ μάτια μικρά, λοξά, μαῦρα ἀνήσυχα...

Ἔκλεισε τὸ παράθυρο κι' ἔπεσε βιαστικὰ στὸ κρεβάτι της. Ἔσφιξε τὰ γεῖλη της καὶ προσπάθησε νὰ σκεφθῇ ψύχραιμα.

— Εἶναι δυνατόν, νάχῃ τὸ θράσος, μπροστὰ στὰ μάτια μου; Κι' ἔπειτα, γιατὶ ν' ἀγωνιῶ; Τὸν ἀγαπῶ; Κι' ἂν ἀκόμη μπῆ μιὰ ἄλλη γυναίκα ἀνάμεσά μας, ὑπάρχει λόγος γιὰ νὰ πονέσω; Ἐδῶ κατάφερα νὰ μὴ πεθάνω ἀπὸ τὴ λύπη, ὅταν θυσίασα τὸν Ἀνδρέα, τὴν ἀγάπη μου...

Λιγμοὶ τοὰνταξαν τὸ κορμί της. Ἔτσι ξαφνικά, ὅταν σὲ λίγο ξέσπασε ἔξω ἡ μπόρα. Ξέσπασαν καὶ τ' ἀναφυλλητά της. Μαζεύονταν ὅλη τὴν ἡμέρα. Μαζεύονταν μῆνες, ἕνα ὁλάκαιρο χρόνο... ναί, ἕνα χρόνο ποὺ ἦταν παντρεμένη μὲ τὸ Στέλιο... Ἕνα χρυνο ποὺ εἶχε πάρει τὴ μεγάλη ἀπόφασι νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπη της, Ἡρώτη φορὰ ποὺ τὴν ἔπιανε τέτοιο κλάμα.

Ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ κλάψῃ τολμοῦσε. Ἂν ἐρχόταν ὁ Στέλιος καὶ τὴν ἔβλεπε τώρα;

Εἶχε τὴν ἐντύπωσι, πὼς μονάχα σὰν τὴν ἔβλεπε νὰ κλαίῃ,θὰ τὰ μάντευε ὅλα. Θὰ μάντευε πὼς ἀπόψε εἶχε νοιώσει μιὰ ἀκατανίκητη νοσταλγία γιὰ τὸν Ἀνδρέα. Πὼς θἄδινε πολλὰ γιὰ νὰ τὸν δῇ μιὰ στιγμὴ μπροστά της, γιὰ νὰ νοιώσῃ τὸ ἄγγιγμα τοῦ χεριοῦ του, ν' ἀκούσῃ τὴ φωνή του — ζεστή, νεανική, γεμάτη χυμό... νὰ γελάσῃ μαζί του... νὰ νοιώσῃ πὼς ἔγινε πάλι εἴκοσι χρόνων...

Σκούπισε τὰ μάτια της διαστικὰ καὶ περίμενε. Δὲν ἦταν δυνατὸν ν' ἀργήσῃ ὁ Στέλιος.

Ἔξω ἄρχισε ἡ μπόρα. Ξαφνικά, ἀναπάντεχη. Ἡ σύγχρονοι τῶν μαύρων γιγάντων τοῦ οὐρανοῦ. Ἀπάνω στὸ Μιτσικέλι γινόταν μάχη φοβερή. Τὰ σύννεφα χτυποῦσαν θαρρεῖς τὰ σύννεφα κι' οἱ βροντὲς τράνταζαν τὰ βουνά καὶ τὴν πολιτεία. Θἄμπαιναν βαθειά, ἴσαμε τὴν καρδιὰ τῆς λίμνης, ὅπου εἶχε στοιχειώσει ἡ τραγικὴ Φροσύνη... Καὶ τὸ φεγγάρι;... Σίγουρα τὰ σύννεφα δὲν ἦταν ἀγκαλιές. Ἦταν στόματα πελώρια,μαῦρα,θηρία τῆς Ἀποκαλύψεως ποὺ εἶχαν ἔλθει ἀπάνω ἀπὸ τὴ βορεινὴ πολιτεία γιὰ νὰ καταπιοῦνε τὸ ξανθὸ φεγγάρι, γιὰ νὰ καταπιοῦνε κάθε χαρά...

ΜΟΥΣΚΙΔΙ

Πέρασε ὧς ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ἡ Τασούλα ἔμενε μὲ τὸ κεφάλι γομένο κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα. Ἀπὸ μικρὴ φοβόταν τὶς βροντές. Ἔλεγε γίνει ἐπιστήμων, εἶχε μάθει πὼς γίνεται ἡ βροντή, ἤξερε πὼς δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ ὑπερφυσικὸ στὰ φαινόμενα τῆς πλάσης, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ ὑπερνικήσῃ αὐτὸ τὸ φόβο. Αὐτὴ τὴ βραδυά, στὸν ξένο τόπο, μέσα στὴν ἄγρια φύσι, φοβόταν πιὸ πολύ. Καὶ χαιρογελοῦσε μονάχη της πικρά, καθὼς συλλογιζόταν πὼς ἦταν ἀκόμα παιδί.

Παιδὶ στὰ εἰκοσιπέντε μου χρόνια, παιδὶ-καθηγήτρια, παιδὶμάνα... καὶ πού παντὸς πονεμένη σύζυγος. Ὅ,τι νἄκανε, ἔτσι αἰσθανόταν ἀκόμα τὸν ἑαυτό της! Παιδί.

Κάποια στιγμὴ τῆς φάνηκε πὼς ἔτριξε ἀνάλαφρα ἡ πόρτα. Ξεσκέπασε τὸ κεφάλι της τρομαγμένη:

— Στέλιο, ἐσύ;

— Ναί, τῆς ἀποκρίθηκε σιγανά. "Αντε, κοιμήσου. Γιατὶ δὲν κοιμήθηκες ἀκόμα;

Προχώρησε στὸ δωμάτιο, χωρὶς ν' ἀνάψῃ φῶς.

— Φοβόμουν! ἀποκρίθηκε μ' ἕνα μικρό, χαριτσίστικο γέλιο ἡ Τασούλα χαϊδεύοντας τὸν ἑαυτό της σίγουρο κι' ἐντυχισμένο ποὺ τὸν εἶχε πάλι κοντά της.

— Ἄσε τὶς κουταμάρες καὶ κοιμήσου!

Ἡ φωνή του ἦταν ἐπιτακτική. Περίμενε ἡ Τασούλα ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς, νὰ τὴ ἑτοιμαστῇ νὰ πέσῃ κι' αὐτός. Ὁ Στέλιος ὅμως ἄρχισε νὰ γδύνεται στὸ σκοτάδι. Τότε ἐκείνη ἄναψε τὸ μικρὸ ποντίκι τοῦ κομοδίνου καὶ τὸν κύτταξε ταραγμένα. Δὲ νόστταξε πιὰ καθόλου καὶ δὲν φοβόταν. Κι' ἦταν ταραγμένη ποὺ εἶχε ἔλθει κοντά της.

— Γιατὶ ἀνάβεις τὸ φῶς;

Ἡ φωνή του ἦταν τρόμαξε. Ἦταν ἀπότομη, θυμωμένη.

Ὡστόσο, τοῦ ἀποκρίθηκε γελαστή:

— Γιατὶ νὰ μὴν ἀνάψω; Ἀφοῦ

Ἐπίκαιρα στίχοι

ΤΗΣ ΩΡΑΣ

Ἐτελείωσαν τ' ἀστεῖα καὶ τ' ἀνώφελα τὰ λόγια
καὶ θὰ ἔχουμε, σὲ λίγο καὶ αὐτόματα οολόγια,
τὰ ὁποῖα θὰ στηθοῦνε εἰς ἐπίκαιρα σημεῖα
καὶ θὰ εἶναι γιὰ τὸ Ἄστυ σοβαρὴ καινοτομία!...

★

Θὰ λυθῇ τὸ προβλημά μας κατ' αὐτόν, λοιπόν, τὸν τοόπον,
γιατὶ πλήθη ἐργαζομένων καὶ ἀπόοων συναθοώπων
ἀπ' τὴν δύσκολή τους θέσι εὐγεοῶς. πλέον, θὰ βγαίνουν
κι' ὅλα μιὰ γαρά, στὸ μέλλον, καί... «οολοῦ» θὰ πηγαίνουν!

«ΕΝ ΟΡΓΑΝΟΙΣ ΚΑΙ... ΧΟΡΟΙΣ»

Εἶχε στὴ Θεσσαλονίκη δομητήριο καὶ «στέκι»
κάποια σπεῖοα λαθοεμπόοων. μ' ἀογηγό της τὸν Ζεῖμπέκη
καὶ μὲ ὑποποάκτοοές της καὶ «πλοκάμια» σγετικά,
ἡοωΐνες ἐπουλοῦσε κι' ἀκοιβὰ νασκωτικά!

★

Ἀλλ' ἡ ἔντονός της δοᾶσι καὶ ἡ σταδιοδοομία
ἀνεκόπη, αἰφνιδίως, ἀπὸ τὴν ἀστυνομία
κι' ἔτσι ἡ σπεῖοα τοῦ... Ζεῖμπέκη, πλοέτω καὶ θαοοῶ,
στὸ ταψί, πιά, θὰ γοοέψῃ τὸν... «Ζεῖμπέκικο» γοοό!

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ

Ἐπιστήμονες σπουδαῖοι καὶ μὲ φήμην διεθνῆ,
στόγο ἔβαλαν, ἐσγάτως, τῶν ἰγθύων τὴ φωνή
καὶ μὲ πειοαματισμούς τους καὶ μὲ ὅσα πλεῖστα ὅσα,
τελικῶς θὰ καταφέουν τῶν ψαοιῶν ν' ἀκοῦν τή... γλῶσσα!

★

Κι' ὅμως ἡ φτωχή μας γώσα τοὺς ἐφόοεσε γυαλιὰ
κι' ἤδη ἔγει ἀνακαλύψει τῶν ἰγθύων τὴν λαλιά.
ἀφοῦ πάμπολλες... «ντιζές» μας πέφτουν σ' ὅλους τοὺς
γουθμοὺς
καὶ φωνές... «ψαοιῶν» ἀκοῦμε κι' ἀπό... οαδιοσταθμούς!

ΑΛΛΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

Ποὸς κατάπληξιν δικαίαν τῶν ἀογῶν, μὰ καὶ τοῦ πλήθους,
παλαιστὴς ἐμποευόταν ἀμυθήτου ἀξίας λίθους
καὶ τὸ λαθοεμπόοιόν του ἦταν τόσο ἐκτενές,
ὥστε ἐντὸς ὀλίγου γοόνου εἶγε γίνει... διεθνές!

★

Λύπην ἔντονον ἐκφοάζει, τὸ κοινόν, ἐν κατακλείδι,
διότι βλέπει, ἐπιποοσθέτως, ὅτι οἱ παλαισταί μας, ἤδη,
γιὰ... διαμάντια καὶ οουμπίνια δείγνουν ζέσι πεοισσὴ
καὶ δὲν πᾶνε, σὰν καὶ ποῶτα, γιὰ τὴν «ζώνη τὴν...γουσῆ»!

ΑΛΗΘΕΙΕΣ... ΠΙΚΡΕΣ

Σ' ἐποχὴν ποὺ πᾶνε γόνα οἱ ποοεῖες καὶ οἱ στάσεις
κι' οἱ ποικίλες ἀπεογίες ὅλο παίονουν διαστάσεις,
στάσιν κι' οἱ ζαγαοπλάστες γεωτεαν ἑτοιμάζουν,
γιατὶ ἀπογοητεύσεις καί... πικοίες δοκιμάζουν!

★

Ἀπεογίαν διαοκείας, ἐπὶ πλέον, ἀπειλοῦν.
γιατὶ δὲν ὑπάογει κάποιος νὰ τοὺς πῇ τὰ σῦκα, σῦκα
καὶ πασ' ὅτι «ἁομοδίως» τὸν καιοὸ τους σπαταλοῦν,
ὅλο παίονουν ὑποσγέσεις κι' ὅλο μένουν μὲ τὴν... «γλύκα»

ΝΤΥΜΕΝΗ ΚΙ' ΑΝΘΟΣΤΟΛΙΣΤΗ

Χωοικὸς τῆς Ματαοάγκας ἔξαγε ἔγοιωσε μεγάλη
κι' ἐθουμώτατα ἀμέσως τῆς κυοᾶς του τὸ κεφάλι
γιατὶ γύοευε ἡ καϋμένη γὴν κοινὴ γὰ παοιστάνῃ
καὶ ἀγόοασε καινούογιο κι' ἀκοιβὸ ντυσιπό...φουστάνι!

★

Γιὰ τὸ φόοεμα ἐκεῖνο τὸ γωοιὸ τώοα τὴν κλαίει
καὶ τὸ γνώοιμο τραγούδι τοῦ λοιποῦ πρέπει νὰ λέῃ:
«Τὸ καινούογιο σου φουστάνι
... μακαοίτισσα σὲ κάνει!»

«ΝΕΟ... ΚΥΜΑ»

Σὰν νὰ μὴν ἀοκοῦν οἱ τόσες Γιωταγήδικες συγκοούσεις,
ποὺ κοντεύουν ν' ἀοαιώσουν τὸ κοινὸν τῆς ποωτευούσης,
βλέπουμε ὅλοι, τελευταίως, καὶ σγεδὸν τὶς ὥοες ὅλες,
ὅτι κάνουν μεταξύ τους καὶ τὰ σκάφη... «καοαπόλες»!

★

Δηλαδὴ κι' αὐτὰ τὰ πλοῖα τὶς συγκοούσεις τῶν πληθαίνουν
καὶ μεγάλες ἀβαοιες καὶ ζημιὲς πολλὲς παθαίνουν
κι' ἐπιβάλλεται, νομίζω, τὰ θαλάσσια τὰ πλάτη
νὰ ἐφοδιασθοῦν κι' ἐκεῖνα μὲ Γοηγόοη καί... Σταμάτη!

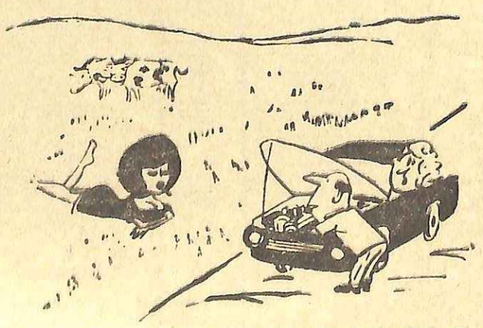
ΧΡΩΜΑ ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΝ

Γιὰ νὰ λείψουν τῆς Παιδείας οἱ παλιὲς ἀναποδιές,
τῶν μαθητοιῶν θ' ἀλλάξουν οἱ στολὲς καὶ οἱ ποδιές
κι' οἱ κοπέλλες Γυμνασίων κι' οἱ μικοότερες ἀκόμα,
θὰ φοοοῦν ποδιές, τοῦ γοόνου, μὲ βαθὺ γαλάζιο γοῶμα!

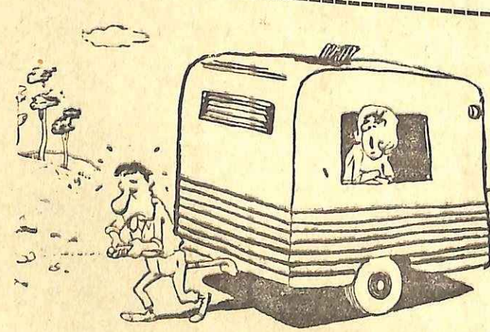
★

Εὐθαοσῶς δηλώνουν, ἤτοι, καὶ τονίζουνε φασά,
οἱ ἁομόδιοι ποὺ πᾶνε τὴν Παιδεία μας νὰ σώσουν,
ὅτι ὡς γοῶμα ἐπιβάλλουν τὸ βαθὺ τό... θαλασσί
καὶ πολὺ φοβᾶται ὁ κόσμος μήπως κἀτά...θαλασσώσουν!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ



— Εἶσαι σίγουρος, πὼς πρόκειται γιὰ βλάβη Πελοπίδα; Ἐγὼ πολὺ ἀμφιβάλλω...



— Τώρα ποὺ κεροδίσαμε τὸ τροχόσπιτο στὸ λαχεῖο, δὲ μένει παρὰ ν' ἀγοράσῃς τὸ αὐτοκίνητο!...

δέν κοιμᾶμαι!

— Σβῦσε γρήγορα!

— Ἄσε νὰ πέσῃς πρῶτα ἐσύ, κι' ἔπειτα.

Μὲ γιγήσεις γρήγορες, νευρικές, ἤλθε κοντά της, κι' ἔκανε νὰ σβύσῃ τὸ φῶς.

Ἐκείνη ἔννοιωθε ἐλεύθερη, ἄφοβη. Εἶχε ὄρεξι νὰ παίξῃ λιγάκι. Θυμήθηκε τὶς καλὲς ἡμέρες, ποὺ εἶχε τὴ διάθεσι γιὰ παιχνίδι. Γι' αὐτό, ὅταν τὸν ἔννοιωσε κοντά της, ἁπλωσε τὸ χέρι της, τὸν ἄοπαξε. Τὴν ἄλλη στιγμὴ κοκκάλωσε. Τὸ σακκάκι του ἦταν μουσκίδι, σὰν βουτηγμένο στὸ νερό.

Αὐτὸς τῆς κατέβασε τὸ χέρι μὲ μιὰ κίνησι νευριασμένη:

— Ἄρισέ με! Εἶπαμε, κοιμήσου!

Ἡ Τασούλα ἀνασηκώθηκε στὸ κρεββάτι της.

— Εἶσαι μουσκίδι!

Τὰ μάτια της συναντήθηκαν μὲ τὰ δικά του καὶ κατάλαβε πὼς τὰ μάτια της μίλησαν περισσότερο ἀπὸ τὰ χείλη της.

Εἶδε τὸ μελαχροινό του πρόσωπο νὰ γίνεται ἀκόμη πιὸ μαῦρο. Τὸ χέρι του ἔκανε μιὰ σπασμωδικὴ κίνησι κι' ἔσβυσε τὸ φῶς. Ἐκείνη ὅμως τὸ ξανάναψε.

— Γιατὶ τὸ σβύνεις; τοῦ φώναξε ἄγρια. Ἀφοῦ δὲν κοιμᾶσαι. Γιατὶ τὸ σβύνεις;

Προσπάθησε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμία της.

— Εἶσαι μουσκίδι, τοῦ ξανάπε. Καὶ σὲ ρώτησα...

— Καλά, εἶμαι μουσκίδι! τῆς ἀποκρίθηκε.

Ἔδεινε τὴν ἐντύπωσι πὼς προσπαθοῦσε νὰ βρῇ κάποια δικαιολογία, τοὐλάχιστον ἔτσι τῆς φάνηκε.

— Βγῆκες ἔξω;

— Ναί, βγῆκα ἔξω. ἔκανε ἐπιθετικά. Συμβαίνει τίποτε; Γι' αὐτὸ δὲν κοιμήθηκες, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃς τί θὰ κάνω καὶ τί δὲν θὰ κάνω;

Τὰ χείλη της ἔτρεμαν. Θὰ πέθαινε ὅμως ἂν δὲν ἔκανε τὴν ἐρώτησι:

— Μοῦ εἶπες πὼς θὰ πήγαινες στο γραφεῖο...

— Πῆγα στὸ γραφεῖο... κι' ἀναγκάστηκα νὰ βγῶ ἔξω... Θέλεις νὰ σοῦ ἐξηγήσω καὶ γιὰ ποιὸ λόγο ἀναγκάστηκα νὰ βγῶ ἔξω; Θέλεις νὰ σοῦ δώσω ἀναφορά; Ἀχριστράτηγε, ἀναγκάστηκα νὰ βγῶ ἔξω, γιὰ νὰ πάω σὲ κάποιο δικηγόρο, ἐπειδὴ προέκυψε κάποια διαφορά... Θέλεις νὰ σοῦ πῶ κι' ἄλλες λεπτομέρειες;

Ἡ φωνή του ἦταν ἀπειλητική, καὶ συγχρόνως προσπαθοῦσε ν' ἀκουστῇ παιγνιδιάρικη. Θυμωμένη, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιο τόνο εἰρωνίας.

Ἡ Τασούλα τάχασε. Ἡ καρδιά της κλωτσοῦσε μέσα στὸ στῆθος της. Καὶ τὴν ἔσπρωχνε νὰ δημιουργήσῃ σκηνή, νὰ τοῦ μιλήσῃ ἔξω ἀπ' τὰ δόντια, νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της, νὰ τοῦ πῇ τὶς ὑποψίες της.... Δάγκωσε ὅμως τὰ χείλη της καὶ τὴν ἄλλη στιγμὴ ξαφνιάστηκε κι' ἡ ἴδια ἀκούγοντας τὸ γέλιο της:

— Ἡ ἀναφορὰ δὲ γίνεται δεκτή, κύριε λογαγέ! Ἐγκατέλειψες τὴ θέσι σου.... ποὺ ἦταν κοντὰ στὴ σύζυγό σου.

Ἡ ἀπάντησί της τοῦ ἄρεσε. Ἦταν φανερό, πὼς ἔνοιωσε ἀνακούφισι, ἐπειδὴ δὲν συνέχισε τὶς ἐρωτήσεις της.

Πέταξε μὲ μιὰ γρίγορη κίνησι τὰ βρεμένα του τὰ ροῦχα.

— Παληόκαιρος! ἔκανε εὐθυμα. Δὲν βαριέσαι! Δὲν εἶμαστε ἀπὸ ζάχαρη, δὲν θὰ λυώσουμε κιόλας.

Ἔπεσε δίπλα της στὸ μεγάλο διπλὸ κρεββάτι τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ Τασούλα στοιμώχτηκε ἀπάνω του. Δὲν ἤθελε νὰ σκέπτεται, ἀπὸ τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ὅτι δὲν ἦταν μόνη. ὅτι εἶχε κοντά της τὸν ἄντρα της.

— Φοβήθηκα! ψιθύρισε παιδιάτεκα, παραπονιάρικα.

Αὐτὸς φάνηκε νὰ διστάζῃ μιὰ στιγμή. Ἔπειτα ξαφνικά, τὴν ἔσφιξε ἀπάνω του. Τὸ ἀγκάλιασμα του ἦταν βίαιο, ὅπως τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου τους.

Δὲν εἶχε πεῖρα ἡ Τασούλα, δὲν ἤξερε πῶς ἀκριβῶς θἄπρεπε νὰ εἶναι τὸ ἀγκάλιασμα ἑνὸς ἐρωτευμένου συζύγου. Ὁ μόνος ἄντρας ποὺ εἶχε γνωρίσει, ἦταν ὁ Στέλιος. Κι' ὅμως, κάτι τῆς ἔλεγε μέσα της, πὼς δὲν ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶναι. Γιατὶ νὰ μὴ νοιώθῃ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ εὐχαριστησι; Ἔνα χάδι τοῦ Ἀνδρέα τῆς ἀναστάτωνε ὅλη της τὴν ὕπαρξι. Ὁ Στέλιος ὅμως δὲν ἤξερε νὰ χαϊδέψῃ. Ναί, αὐτὸ ἦταν... Ἕνα χρόνο ἦταν τώρα παντρεμένη, καὶ δὲ θυμόταν νὰ τὴν εἶχε χαϊδέψει μὲ ἐρωτικὴ ἀβρότητα, οὔτε μιὰ φορά. Ἤ θὰ ἦταν ὁ βίαιος καταχτητὴς ποὺ τῆς ζητοῦσε τὴν ἀγάπη της ἐπιτακτικά, διεκδικαστικά, ἢ θὰ ἦταν ἕνα κουμάτι μάρμαρο δίπλα της.

Ἀπόψε ὅμως εἶχε φοβηθῇ πολύ, εἶχε πονέσει πολύ, γι' αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ σκέπτεται τίποτε. Ἔβαλε ὅλη της τὴ δύναμι νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό της πὼς εἶναι σίγουρη κι' εὐτυχισμένη στὴν ἀγκαλιά του.

ΕΝΑ ΨΙΘΥΡΙΣΜΑ

Ἡ αὐγὴ ξημέρωσε δροσερὴ καὶ καθαρή. Ἐλάχιστα συννεφάκια ἄσπρα καὶ ρόδινα κυνηγιόνταν παιχνιδιάρικα ἀπάνω ἀπὸ τὸ Μιτσικέλι. Λὲς τρελλὰ παιδιὰ, ποὺταιζαν στὰ ψέματα τὸν πόλεμο ποὺ εἶχαν παίξει τὸ βράδυ σ' ἀλήθεια οἱ μεγάλοι. Ἡ συντροφιὰ ἀνέβηκε στὸ πούλμαν, γιὰ νὰ πάῃ στὴ λίμνη. Ἀπὸ κεῖ, μὲ τὶς βάρκες, θὰ πήγαιναν στὸ νησί, ὅπου εἶχε δώσει τὴν τελευταία μάχη τῆς ζωῆς τον ὁ τύραννος τῶν Ἰωαννίνων, ὁ Ἀλῆ Πασᾶς.

Ἡ Τασούλα, ἄθελά της, ἔχοριξε μιὰ ἀνήσυχη ματιὰ στὴ Ρίτσα. Ὅσο καὶ νἄθελε νὰ φανῇ φυσική, τὰ μάτια της, μοναχὰ τους θαρρεῖς, στράφηκαν πρὸς τὴν προηλικιωτὴ αὐτὴ κοπέλλα.

Ἐκείνο ποὺ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἦταν πὼς ἡ Ρίτσα ἦταν τυλιγμένη μ' ἕνα γοντρὸ μαντήλι τοῦ λαιμοῦ καὶ πὼς φαινόταν χλωμὴ καὶ ἀδιάθετη. Ἄλλο ποὺ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι ἦταν, πὼς ἀντὶ νὰ πάῃ νὰ καθήσῃ, ὅπως χθές, ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸ Στέλιο, ἄφισε αὐτὴ τὴ θέσι καὶ κάθησε μιὰ σειρὰ πάρα πίσω. Ἡ Τασούλα δίστασε μιὰ στιγμή. Ἔπειτα πῆγε κοὶ κάθησε αὐτὴ σ' ἐκείνη τὴ θέσι. Ἔτσι εἶχε μπροστά της τὸ Στέλιο καὶ πίσω της τὶς δυὸ ξαδέλφες.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε, ἀνάμεσα σὲ στενοὺς δρόμους, χαλντερίμια σωστά. κι' ἀπὸ σπιτάκια ὁλόλευκα, πεντακάθαρα, μὲ σιδερορραγμένα παράθυρα. ποὺ θύμιζαν ἀκόμα ἀνείπωτες παληὲς ἱστορίες τρόμων. Ὁ Στέλιος ἔξηγοῦσε, ὅπως τὸ συνήθιζε, μὲ ὕφος βασιλιᾶ ποὺ καταδέχεται νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τοὺς ὑπηκόους του. Ἡ Ρίτσα κι' ἡ Πόπη δὲν ἀκούγονταν. Κάποια στιγμὴ ὅμως, πῆρε τὸ αὐτὶ τῆς Τασούλας μιὰ φράσι:

— Ἔχω πονοκέφαλο καὶ μοῦ πονᾶνε ὅλα τὰ κόκκαλα.

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Ρίτσας. Κι' ἡ φωνὴ τῆς Πόπης. Ἔδωσε τὴν ἀπάντησι, γεμάτη μομφὴ καὶ χαρεκάκια:

— Ἀφοῦ ἔφαγες ὅλη τὴ μπόρα ἀπάνω σου, τί περιμένεις;

Πῶς τὰ ἴδια λόγια μποροῦνε νὰ πάρουν διαφορετικὴ σημασία; Πῶς ἡ πιὸ ἁπλὴ φράσι, μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀμφίστομο μαχαίρι καὶ νὰ πληγώσῃ τὴν καρδιά;

Τὰ συνηθισμένα αὐτὰ λόγια ἔκαναν τὴν καρδιὰ τῆς Τασούλας νὰ σαρτοραῄσῃ.

Οἱ δυὸ ξαδέλφες συνέχισαν τὴ συζήτησί τους ψιθυριστά. δὲν ἄκουσε πιὰ λέξι. Τί ν' ἀκούσῃ ὅμως; Τώρα πιὰ ἤξερε. Ἀπὸ χθὲς τὸ βράδυ εἶχε προσπαθήσει νὰ διώξῃ τὴ σκέψη της ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο ποὺ τὴν πονοῦσε. Τὸ εἶχε καταφέρει, ἐπειδὴ ἀπὸ μικρὴ εἶχε συνηθίσει νὰ ἐπιβάλλεται στὴ θέλησί της. Τώρα ὅμως δὲν προσπαθοῦσε κἂν νὰ διώξῃ αὐτὴ τὴ σκέψη. Δὲν ἦταν πιὰ ἀπορία, ἦταν βεβαιότητα.

Οὔτε κι' ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ τὸ σκέπτεται. Σὲ ὅλη τὴ διαδρομὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητο ἔως τὴ λίμνη, δὲν εἶδε τίποτε ἀπὸ τὴν πόλι. Μὲ ἀρρωστιάρικη περιέργεια. ἀπίνητη, προσαθοῦσε ν' ἀκούσῃ ἄλλη μιὰ φράσι, ἄλλη μιὰ λέξι. Οἱ δυὸ κοπέλλες ὅμως μιλοῦσαν ψιθυριστά. Οὔτε κι' ἐκεῖνες ἄκουγαν τὶς ἐξηγήσεις τοῦ Στέλιου, οὔτε κι' ἐκείνες ἔβλεπαν τίποτε ἀπὸ τὴν παληά, πεντάμορφη πολιτεία.

— Ἡ λίμνη!

Ἡ φωνὴ τοῦ Στέλιον ἀκούστηκε θριαμβευτική. Λὲς κι' ὁ ἴδιος εἶχε δημιουργήσει ἐκείνη τὴ στιγμή, γιὰ χάρι τῆς συντροφιᾶς του, τὴν ἱστορικὴ λίμνη.

Κατέβηκαν ὅλοι ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ λίμνη ἁπλονόταν μπροστά τους, γαλανοπράσινη κι' ἀνατρίχιαζε στὸ φύσημα τοῦ ἀέρα. Ὅταν σύννεφα περνοῦσαν ἀπάνω στὸν ἥλιο, τὸ χρῶμα της γινόταν σχοτεινό, μολυβένιο. Ἔτσι καὶ τώρα, ἐνῶ τοὺς ὑποδέχθηκε γελαστή, τὴν ἄλλη στιγμὴ σκυθρώπασε κι' ἡ θλίψι της μπῆκε σὰν ταραγμένη αἰχμὴ στὴν καρδιὰ τῆς Τασούλας.

Μέσα στὴ βενζινάκατο ποὺ τοὺς μετέφερε στὸ νησί, θυρρεῖς κι' ἡ ψυχή της εἶχε γίνει ἕνα μὲ τὰ νερὰ τῆς λίμνης. Τὴ μιὰ στιγμὴ φοιτιοῦσε ἡδονικά. μπροστὰ στὴν ὁμορφιὰ τοῦ σμαραγδένιου αὐτοῦ πελάγιου κοσμήματος, ποὺ τόδεναν, παληὸ Γιαννιώτικο ἀσήμι ἐνε, βαγγοῦσε, καθὼς τὰ σύννεφα ἔβαφαν μολυβένια τὰ νερὰ κι' ἔσκεραν μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τους τὸ βόγγο τῶν Λεκαεφτὰ καὶ τῆς κυρὰ Φροσύνης.

Ἡ Ρίτσα φαινόταν πολὺ κακοδιάθετη κι' ἡ Τασούλα παρακολουθοῦσε, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὴν καταλάβουν, τὶς ματιὲς τοῦ Στέλιου. Τάχα θὰ στρέφονταν ἀνήσυχες πρὸς τὴν ἄρρωστη κοπέλλα;

Ὁ Στέλιος ὅμως δὲν τὶς ἔρριξε ὅλη τὴν ἡμέρα οὔτε μιὰ ματιά. Λὲς καὶ δὲν ὑπῆρχε, οὔτε ἡ Ρίτσα οὔτε ἡ Πόπη. Κι' αὐτές, παρὰ τὴ συνηθειά τους, δὲν ἔκαναν τὴν παραμικρὴ προσπάθεια νὰ καταστρέψῃ ἕνα φαγητό, ὅσο ἀριστουργηματικὸ καὶ νὰ εἶναι.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, κύριε Λόγγο... τὸ καλὸ φαγητὸ εἶναι ἡ ἀδυναμία μου.... Μπορῶ νὰ ξεχάσω στὴν κονίνα... Ἀλλὰ ἀξίζει τὸν κόπο, ἔ, τί λέτε; Βέβαια, ὁ ἄνθρωπος δὲν τρώει γιὰ νὰ ζῇ, ἀλλὰ ζῇ γιὰ νὰ τρώῃ... Συμφωνεῖτε;

Μόνη της ρωτοῦσε, μόνη της ἀπαντοῦσε, μόνη της γελοῦσε μὲ τὰ ἀστεῖα της.

Ὁ Στέλιος οὔτε κἂν τὴν κύτταζε. Πότε-πότε, χουνοῦσε τὸ κεφάλι του ἀφηρημένος καὶ πετοῦσε μιὰ τυπικὴ λέξι. Θὰ μποροῦσε νὰ γελάσῃ ἡ Τασούλα, ἂν δὲν ἦταν τόσο βαρειὰ ἡ καρδιά της.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ τὸ πέρασαν πάλι στὰ Γιάννενα, ὁ Στέλιος ἔκανε τὸν ψόφιο ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὶς γύρισε ἀμέσως τὴν πλάτη γιὰ νὰ κοιμηθῇ, μόλις ἔπεσαν στὸ κρεβάτι. Ἡ Τασούλα θἄθελε νὰ μιλήσουν. Ὁ ἐκνευρισμὸς τῆς ἔβιωχνε την κούρασι. Τὸν ἤξερε ὅμως καλά. Ἂν τοῦπαινε κουβέντα τὴν ὥρα ποὺ εἶχε πάρει ἀπόφασι νὰ κοιμηθῇ αὐτός, θὰ γινόταν θηρίο. Ὁ ὕπνος ὅμως δὲν τὴν κολλοῦσε καὶ τὸ πρωῒ ξύπνησε τσακισμένη.

Ὅταν μπῆκαν στὰ λεωφορεῖα γιὰ τὴν Ἀθήνα, οἱ κλειδώσεις της πονοῦσαν.

Ἡ Ρίτσα φαινόταν ἀληθινὰ ἄρρωστη. Τὰ μάγουλά της ἦταν κατακόκκινα, τὰ μάτια της φλογισμένα. Κι' ὁ Στέλιος σκοτεινός. Ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν θυμωμένος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΓΟΗΣ ΤΗΣ ΠΛΑΖ

Ἔνεκεν γὰρ τῆς ἐποχῆς μεστῆς δεινῆς θερμότητος
καὶ ἕνεκεν ἡ κρᾶσις μου κατάμεστος λαυρότητος
ἐν ὄψει Δίδος μὲ μαγιὸ καθίσταμαι μβαρούτιον
καὶ μετ' αὐτῆς ἐπιθυμῶ ποιῆσαι... μακροβούτιον.

Τυ.χάνω ἀσυγκράτητος τοὐτέστιν κατ' αὐτὰς
κι' ὁδεύων δίκην γόητος στὰς γύρωθεν ἀκτὰς
μβανίζων τὰ μβικίνια μὲ γλαφυρῶδες ὕφος
κι' ὁρῶν τὰς δίδας εὐθαρσὼς καὶ πυθμενοκορύφως.

Τί θέαμα περίλαμβρον καὶ φλογερὸν συγχρόνως
κἀγὼ μβανίζων συνεχῶς καὶ σφόδρα ἐπιμόνως,
ἀπολαμβάνω θέαμα μετὰ μεγίστου μβρίου
ἄστπερ εἰδήμων Δὸν-Ζουὰν τοῦ... ἐμβανιστηρίου.

Ἐκτείνας δὲ τὴν δρᾶσιν μου καὶ περαιτέρω πλέον
κι' ἐπιθυμῶν νὰ καταστῶ ὁ γόης τῶν θηλέων
ἐπλεύρισον νεάνιδα καὶ δὴ μπικινοφόρον
καὶ στρίβων οὖν τὸν μύστακα, ὦ παῖδες, κατὰ κόρον:
—Ὼ! κόρη! ἀνεβόησον, ὁ τρυφερὸν ἀμόρε!
Ἂς ψάλωμεν τὸν ἔρωτα εἰς ἦχον φλὰ (μινόρε)
κι' ἂς γίνωμεν ἀμφότεροι κατὰ τὰ εἰω- (θότα
ἐγὼ ἀλέκτωρ εὐκλεής, κι' ὑμεῖς ἡ θεία (κότα!
Ἂς ψάλωμεν μεμουσικῶς, ἐτόνισον, ὦ (Μοῦσα!»
Πλὴν αὐτὴ τὴν ἐμφάνισιν ἐμοῦ σαφῶς ι- (δοῦσα
ἀνέκραξεν: «Βρέ, τί μοῦ λὲς γιὰ μουσικὴ (καὶ δίεσι
ἀφοῦ 'σαι γερο-ταρνανᾶς μὲ δέκα... ὑπο- (πίεσι!»



Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

αὐτὸ τὸ δωμάτιο...»

Λύτὴ τὴ φράσι τὴν ἄκουσε, ἐπειδὴ ὁ Στέλιος τὴν εἶχε προφέρει μὲ περισσότερο στόμφο. Ἡ Ρίτσα κι' ἡ Πόπη σὲ μιὰ γωνιὰ ἔκαναν ψιθυριστὰ τὰ σχόλιά τους. Φαίνονταν μωρές. Ἡ Ρίτσα ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν ἀρκετὰ ἄρροστη. Τὰ μάτια της ἦταν κόκκινα καὶ θολά. τὰ χείλη της ἄσπρα. Ἀντίθετα ἡ Πόπη, ἄστραφτε ἀπὸ ὑγεία. Εἶχε παγύνει κι' ἄλλο καὶ δὲν φαινόταν νὰ στενοχωριέται διόλου γι' αὐτό. Φορροῦσε μιὰ στενὴ φούστα ποὺ ὑπογράμμιζε τὶς στρογγυλότητές της. εἶχε βάψει ἀρκετὰ τὰ μάγουλά της καὶ γενικὰ ἡ ἐμφάνισί της ἦταν προκλητική.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐξήγησι, ὅλη ἡ συντροφιὰ κάθησε σ' ἕνα κέντρο ἀπάνω στὴ λίμνη. Τὰ τραπέζια τοὺς περίμεναν στρωμένα. Ὁ Στέλιος κάθησε, δικαιωματικὰ στὴν κορυφὴ τοῦ ἑνὸς τραπεζιοῦ κι' ἡ Τασούλα βιάστηκε νὰ καθήσῃ δίπλα του, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ πάλι ἡ δυσάρεστη κατάστασι, νὰ τρέξῃ ἡ Ρίτσα καὶ νὰ πιάσῃ τὸ δεξιό του. Ποίαν προφάσι ὅμως νὰ καταλάβῃ πὼς ἔγινε, βρέθηκε ἀντίκρυ στὴν Πόπη. ποὺ μὲ τρόπο ταχυδακτυλουργικὸ σχεδόν, εἶχε καταφέρει νὰ καθήσῃ στὸ ἀριστερό τοῦ Στέλιον. Ἡ Ρίτσα εἶχε πάει ἐπιδεικτικὰ σὲ ἄλλο τραπέζι.

Θὰ μποροῦσε νὰ γελάσῃ ἡ Τασούλα, ἂν ἡ καρδιά της δὲν ἦταν τόσο βαρειά.

Ἡ μεγαλοκοπέλλα ἔκανε τὸ πᾶν γιὰ νὰ τραβήξῃ τὴν προσοχὴ τοῦ Στέλιου. Ἄρχισε ἀπὸ μερικὰ νάζια γιὰ τὸ φαγητό. Ἐνῶ ὅλοι δέχθηκαν ὅ,τι ἔφεραν τὰ γκαρσόνια χωρὶς συζήτησι, αὐτὴ ἄρχισε νὰ ζητᾶη λίγο ἁλάτι, λίγο πιπέρι, μουστάρδα, καὶ γυρίζοντας στὸν ἀοχηγὸ τῆς συντροφιᾶς. τοῦ ἐξηγοῦσε πὼς ἦταν τέλεια μαγεῖρισσα, καὶ πὼς καὶ μιὰ πρέζα ἁλάτι ἢ ἕνας κόκκος πιπεριοῦ,μπορεῖ νὰ καταστρέψῃ ἕνα φαγητό, ὅσο ἀριστουργηματικὸ καὶ νὰ εἶναι.

— Ἡ λίμνη!

Ἡ φωνὴ τοῦ Στέλιον ἀκούστηκε θριαμβευτική. Λὲς κι' ὁ ἴδιος εἶχε δημιουργήσει ἐκείνη τὴ στιγμή, γιὰ χάρι τῆς συντροφιᾶς του, τὴν ἱστορικὴ λίμνη.

Κατέβηκαν ὅλοι ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ἡ λίμνη ἁπλονόταν μπροστά τους, γαλανοπράσινη κι' ἀνατρίχιαζε στὸ φύσημα τοῦ ἀέρα. Ὅταν σύννεφα περνοῦσαν ἀπάνω στὸν ἥλιο, τὸ χρῶμα της γινόταν σκοτεινό, μολυβένιο. Ἔτσι καὶ τώρα, ἐνῶ τοὺς ὑποδέχθηκε γελαστή, τὴν ἄλλη στιγμὴ σκυθρώπασε κι' ἡ θλίψι της μπῆκε σὰν ταραγμένη αἰχμὴ στὴν καρδιὰ τῆς Τασούλας.

Μέσα στὴ βενζινάκατο ποὺ τοὺς μετέφερε στὸ νησί, θυρρεῖς κι' ἡ ψυχή της εἶχε γίνει ἕνα μὲ τὰ νερὰ τῆς λίμνης. Τὴ μιὰ στιγμὴ φοιτιοῦσε ἡδονικά. μπροστὰ στὴν ὁμορφιὰ τοῦ σμαραγδένιου αὐτοῦ πελάγιου κοσμήματος, ποὺ τόδεναν, παληὸ Γιαννιώτικο ἀσήμι ἐνε, βαγγοῦσε, καθὼς τὰ σύννεφα ἔβαφαν μολυβένια τὰ νερὰ κι' ἔσκεραν μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τους τὸ βόγγο τῶν Λεκαεφτὰ καὶ τῆς κυρὰ Φροσύνης.

Ἡ Ρίτσα φαινόταν πολὺ κακοδιάθετη κι' ἡ Τασούλα παρακολουθοῦσε, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ τὴν καταλάβουν, τὶς ματιὲς τοῦ Στέλιου. Τάχα θὰ στρέφονταν ἀνήσυχες πρὸς τὴν ἄρρωστη κοπέλλα;

Ὁ Στέλιος ὅμως δὲν τὶς ἔρριξε ὅλη τὴν ἡμέρα οὔτε μιὰ ματιά. Λὲς καὶ δὲν ὑπῆρχε, οὔτε ἡ Ρίτσα οὔτε ἡ Πόπη. Κι' αὐτές, παρὰ τὴ συνηθειά τους, δὲν ἔκαναν τὴν παραμικρὴ προσπάθεια νὰ καταστρέψῃ ἕνα φαγητό, ὅσο ἀριστουργηματικὸ καὶ νὰ εἶναι.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, κύριε Λόγγο... τὸ καλὸ φαγητὸ εἶναι ἡ ἀδυναμία μου.... Μπορῶ νὰ ξεχάσω στὴν κονίνα... Ἀλλὰ ἀξίζει τὸν κόπο, ἔ, τί λέτε; Βέβαια, ὁ ἄνθρωπος δὲν τρώει γιὰ νὰ ζῇ, ἀλλὰ ζῇ γιὰ νὰ τρώῃ... Συμφωνεῖτε;

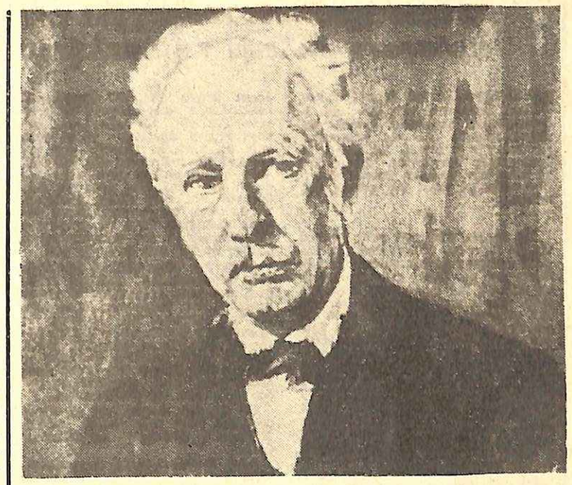
Μόνη της ρωτοῦσε, μόνη της ἀπαντοῦσε, μόνη της γελοῦσε μὲ τὰ ἀστεῖα της.

Ὁ Στέλιος οὔτε κἂν τὴν κύτταζε. Πότε-πότε, χουνοῦσε τὸ κεφάλι του ἀφηρημένος καὶ πετοῦσε μιὰ τυπικὴ λέξι. Θὰ μποροῦσε νὰ γελάσῃ ἡ Τασούλα, ἂν δὲν ἦταν τόσο βαρειὰ ἡ καρδιά της.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ τὸ πέρασαν πάλι στὰ Γιάννενα, ὁ Στέλιος ἔκανε τὸν ψόφιο ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὶς γύρισε ἀμέσως τὴν πλάτη γιὰ νὰ κοιμηθῇ, μόλις ἔπεσαν στὸ κρεβάτι. Ἡ Τασούλα θἄθελε νὰ μιλήσουν. Ὁ ἐκνευρισμὸς τῆς ἔβιωχνε την κούρασι. Τὸν ἤξερε ὅμως καλά. Ἂν τοῦπαινε κουβέντα τὴν ὥρα ποὺ εἶχε πάρει ἀπόφασι νὰ κοιμηθῇ αὐτός, θὰ γινόταν θηρίο. Ὁ ὕπνος ὅμως δὲν τὴν κολλοῦσε καὶ τὸ πρωῒ ξύπνησε τσακισμένη.

Ὅταν μπῆκαν στὰ λεωφορεῖα γιὰ τὴν Ἀθήνα, οἱ κλειδώσεις της πονοῦσαν.

Ἡ Ρίτσα φαινόταν ἀληθινὰ ἄρροστη. Τὰ μάγουλά της ἦταν κατακόκκινα, τὰ μάτια της φλογισμένα. Κι' ὁ Στέλιος σκοτεινός. Ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν θυμωμένος.



Ἕνας ζωγραφικὸς πίνακας ποὺ ἀπεικονίζει τὸ μεγάλο συνθέτη Ρίγαοντ Στράους.

ΜΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ ΙΔΙΟΦΥΪΑ

Ριχαρντ Στράους

Μεταξὺ ρομαντικῆς καὶ μεντέρνας ἐποχῆς

Στὶς 11 Ἰουνίου 1964 γιορτάσθηκαν τὰ ἑκατόχρονα ἀπὸ τὴ γέννησι τοῦ Ριχαρντ Στράους, τοῦ τελευταίου μεγάλου ρομαντικοῦ στὴν ἱστορία τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς. Μὲ τὸ συνθέτη αὐτὸν ἡ ἐποχὴ τοῦ ρομαντισμοῦ ἐγνώρισε στὶς αἴθουσες συναυλιῶν καὶ τὶς ὄπερες τῆς Εὐρώπης τὸν τελευταῖον της θρίαμβο. Ἀλλὰ καὶ σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, μὲ τὴ μουσικὴν τοῦ Ρίχαρντ Στράους, ἄρχισε τὸ μεγάλο φινάλε τοῦ μυθώδους καὶ μυστικοπαθοῦς στὺλ μᾶς λυρικο-δραματικῆς τάσεως στὴν τέχνη. Στὴν ἀπόληψι αὐτὴ ἐποχὴ τοῦ μουσικοῦ ρομαντισμοῦ περιλαμβάνεται καὶ ἡ διάστημα ἀπὸ τὸ ἔτος 1890 ὣς τὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο. Οἱ τελευταῖοι ὅμως ἐκπρόσωποί του φθάνουν ὣς τὴν τρίτη δεκαετία τοῦ αἰώνα μας.

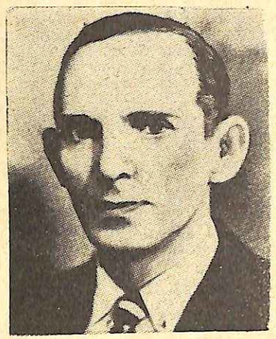
Ὁ μεγάλος Γερμανὸς συνθέτης, ποὺ γεννήθηκε στὸ Μόναχο, ἦταν γιὸς τοῦ διευθυντοῦ τῆς βασιλικῆς ὀρχήστρας Φράντς Στράους καὶ τῆς κόρης ἑνὸς Βαναρού ματοκιολου ἀπὸ τὴ γνωστὴ οἰκογένεια Ψάρ. Εἶχε ἤδη ἀρχίσει νὰ γράφῃ τὶς πρῶτες του συμφωνικὲς συνθέσεις, ὅταν ἀκόμη ἦταν μαθητὴς στὸ Γυμνάσιο. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Φράντς φὸν Μπύλοῦ ἄρχισε τὴ μουσικὴ σταδιοδρομία του σὰν διευθυντὴς μᾶς μικρῆς ὀρχήστρας καὶ ἀφοῦ ἐργάσθηκε στὶς πόλεις Μάϊνιγγκεν Μόναχο καὶ Βαϊμάρη, κατάληξε στὸ Βερολίνο. ὅπου ἀνεδείχθη ὡς γενικὸς διευθυντὴς ὀρχήστρας δίπλα στοὺς Κὰρλ Μοὺκ καὶ Λέο Μπλέχ. Κατὰ τὰ ἔτη 1919 — 1924 κατεῖχε μαζὶ μὲ τὸν Φράντς Σάλχ τὴ θέσι τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ὄπερας τῆς Βιέννης. Μετὰ τὸ γάμο του δὲ μὲ τὴν Πωλίνα γτὲ Ἀλμά. ἔμεινε, μὲ μικρὲς μόνο διακοπές, στὸ σπίτι του, στὸ Γκάρμις, ὅπου ἀφιερώθηκε ἀποκλειστικὰ σχεδὸν στὶς πολύπλευρες συνθέσεις του.

Μὲ τὶς πρῶτες συμφωνικὲς δημιουργίες του καὶ ἰδίως τὸν «Δὸν Ζουὰν» (1889) ὁ Ρίχαρντ Στράους ἔδωσε στὴ μουσικὴ νέα πνοή, εἰσήγαγε νέα μουσικὴ ἔκφρασι, τὴν ὁποβολὴ τῆς ὁποίας κανένας σχεδὸν δὲ μποροῦσε νὰ ἀποφύγῃ. Ἡ μουσικὴ τοῦ Στράους ἐχαραξε νέους δρόμους στὴ σύγχρονη μουσικὴ τῆς Εὐρώπης. Στὰ μεταγενέστερα ἰδίως συμφωνικὰ ἔργα του προβάλλεται ὅλο καὶ περισσότερο ἡ ἔντονη καὶ ἐπαναστατικὴ σχεδὸν μουσικὴ αὐτὴ ἔκφρασις.

Ἀλλὰ ἐνῶ στὸν συμφωνικὸ τομέα ἀνέπτυξε τὴν ἀποκλειστικὰ προσωπικὴ καὶ τολμηρὴ ἰδιορρυθμία του, στὴν πρώτη του ὅπερα «Γκούντρουν», ποὺ ἔγραψε τὴν ἰδία ἐποχή, διακρίνει κανεὶς τὴ βαθειὰ ἐπίδρασι τῆς μουσικῆς τοῦ Βάγκνερ. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, τὸ στὺλ τοῦ Βάγκνερ στὴν ὅπερα κυριαρχοῦσε τόσο πολύ, ὥστε καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἰδιοφυία τοῦ Ρίχαρντ Στράους νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ ξεφύγῃ εὐκολα ἀπὸ αὐτό.

Στὴ δεύτερή του ὅπερα «Κίνδυνος πυρκαϊᾶς» εἶναι καταφανὴς ἡ προσπάθεια τοῦ Στράους νὰ δημιουργήσῃ διὸ τὸν στὺλ. Σ' αὐτὴν ὑπάρχουν ἤδη πλαὶ στὰ γοήγορα βάρη τὰ ἁπαλὰ ντουέττα, ἕνας συνδυασμός, ποὺ στὰ μεταγενέστερα ἔργα του ἔγινε τὸ τυπικὸ γνώρισμα τῆς μουσικῆς τοῦ Στράους. Ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν «Κίνδυνο πυρκαϊᾶς» ἀναγνωρίζει τὸν Βάγκνερ ὡς δάσκαλό του, τόσο στὸ μουσικὸ μέρος ὅσο καὶ στὸ κείμενο.

Μὲ τὴ μεγάλη του ὅπερα «Σαλώ



ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΡΑΚΟΣ

Η διεύθυνσις τοῦ «Θησαυροῦ» ἀναγγέλλει μὲ βαθειὰ λύπη στοὺς ἀναγνῶστες του τὸν ἐπισυμβάντα τὴν 10ην Ἰουλίου θάνατον, κατόπιν ὀλιγομήνου ἀσθενείας, τοῦ ἀπὸ δεκαπενταετίας ἀρχισυντάκτου τοῦ περιοδικοῦ Ἀλέξάνδρου Δράκου.

Ὁ ἐκλιπὼν εἶχε γεννηθῆ τὸ 1907 στὰς Ἀθήνας, καταγόμενος ἀπὸ παλαιὰ κρητικὴ οἰκογένεια. Ἀφοῦ ἐτελμάτισε τὶς σπουδές του στὸ Παρίσι, ὅπου ἐφοίτησε στὴ σχολὴ πολιτικῶν ἐπιστημῶν, ἐπεδόθη νεώτατος στὴ δημοσιογραφία, ἐργασθεὶς σὲ πλεῖστες ἐφημερίδες καὶ περιοδικά.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δράκος διεκρίνετο γιὰ τὴ βαθειά του μόρφωσι, τὸ ἦθος του καὶ τὴ μεγάλη εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρος του, ποὺ τοῦ εἶχαν ἐξασφαλίσει τὴν ἀπεριόριστον ἐκτίμησι καὶ τὴν ἀγάπη τῶν συναδέλφων του καὶ γενικώτερα ἐκείνων ποὺ τὸν ἐγνώρισαν. Ἀπὸ νοντά.

Ἄνθρωπος κατ' ἐξοχὴν πνευματικός, εἶχε βαθυτάτη συναίσθησι τῆς ἀποστολῆς καὶ παρέμεινε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του πιστὸς στὴν ἀρχή, ὅτι ἡ δημοσιογραφία δὲν ἀποτελεῖ βιοποριστικὸ ἐπάγγελμα, ἀλλὰ κοινωνικὸ λειτούργημα, ποὺ δημιουργεῖ πρὸ παντὸς εὐθύνες καὶ ὑποχρεώσεις γιὰ τὸν ἀσυλλύμενον μ' αὐτήν.

Κατὰ τὴν μακρὰ θητεία του στὸ «Θησαυρό», ὁ Ἀλέξανδρος Δράκος βοῦρε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκδηλώσῃ τὶς πολλαπλὲς ἱκανότητές του, συνέδεσε δὲ τὸ ὄνομά του μὲ τὶς μεγάλες ἐξορμήσεις τοῦ περιοδικοῦ, ποὺ ἀπετέλεσε σταθμὸν στὴν ἱστορία τοῦ μεταπολεμικοῦ ἑλληνικοῦ τύπου.

Ὁ Ἀλέξανδρος Δράκος ἰσῆρξεν ἐπίσης ἐπίλεκτος συνεργάτης τῆς «Ἀθηναϊκῆς».

Ἰδιαιτέρως στενοὶ ἦσαν οἱ δεσμοί του μὲ τὸν χῶρο τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, πολλοὶ ἐκπρόσωποι τοῦ ὁποίου παρέστησαν κατὰ τὴν κηδεία του. Τὸν νεκρὸν ἀπογαιρέτησαν ὁ κ. Γ. Βαβιρέλος ἐκ μέρους τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν, ὁ ποιητὴς κ. Γ. Τσουκαλᾶς καὶ ὁ λογοτέχνης κ. Γ. Πράτσικας.

Ἡ διεύθυνσις καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ «Θησαυροῦ» ἀπευθύνουν τὰ βαθύτατα συλλυπητήριά των πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ ἐκλιπόντος ἀγαπητοῦ συναδέλφου καὶ τοὺς ἀδελφούς του.

Ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος γιὰ τὴν πρόσφατη ἔκλειψι τῆς σελήνης

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙ τοῦ δορυφόρου μας στὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς καὶ ἰδιαίτερα στὴ γυναικεία φυσιολογία, ἐπιβεβαιώνεται ὅλο καὶ περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη. Ἡ ὑγεία, οἱ διανοητικὲς ἱκανότητες, ἀκόμη καὶ τὸ φύλο τῶν παιδιῶν, μπορεῖ νὰ καθοριστοῦν μὲ βάσι τὶς φάσεις τῆς σελήνης.

★

Τὴ νύχτα, ἀνάμεσα στὶς 24 καὶ τὶς 25 Ἰουνίου, πολλοὶ ἀπὸ μᾶς παρακολούθησαν μὲ τηλεσκόπια, μὲ διόπτρες καὶ μὲ γυμνὸ μάτι ἀκόμη, ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιβλητικὰ ἀστρονομικὰ φαινόμενα: τὴν ὁλικὴ ἔκλειψι τῆς σελήνης: Δέκα λεπτὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ πανσέληνος, ποὺ βρισκόταν σὲ θέσι ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη πρὸς τὸν ἥλιο, σκοτείνιασε· μπῆκε δηλαδὴ ἐντελῶς στὴ σκιὰ τῆς γῆς. Μ' ἄλλα λόγια ἡ γῆ, παρενεβλήθηκε ἀνάμεσα στὸν ἥλιο καὶ τὴ σελήνη καὶ τὴν ἐμπόδισε νὰ δεχτῇ τὸ ἡλιακὸ φῶς. Ἔτσι, ἡ σελήνη, μπῆκε σὲ ἔκλειψι. Ὕστερα, σιγὰ - σιγά, βγῆκε ἀπὸ τὴ σκιὰ τῆς γῆς, ὁ ἥλιος τὴ φώτισε πάλι, ὁπότε πῆρε τὴν κανονική της ὄψι.

Οἱ ἐκλείψεις τῆς σελήνης, εἶναι πολὺ πιὸ σπάνιες ἀπὸ κεῖνες τοῦ ἡλίου. Στὰ προσεχῆ δέκα χρόνια, θὰ γίνουν εἰκοσιδύο ἐκλείψεις ἡλίου καὶ μόνο δεκατέσσερις ἐκλείψεις σελήνης. Μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ὅτι οἱ ἐκλείψεις τῆς σελήνης εἶναι ὁρατὲς ἀπὸ ὁλόκληρο τὸ ἡμισφαίριο τῆς γῆς, ἐνῶ οἱ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου, μποροῦν νὰ παρατηρηθοῦν μόνο ἀπὸ περιοχὲς πολὺ περιορισμένες. Παρατηροῦντας τὴν πρόσφατη ἔκλειψι τῆς σελήνης πολλοὶ ἀσφαλῶς θὰ λέγανε: «Καὶ νὰ σκεφτῇ κανείς, ὅτι σὲ λίγα χρόνια, ὁ ἄνθρωπος θὰ ἔχῃ πατήσει τὸ πόδι του ἐκεῖ πάνω. Τότε, δὲ θὰχῃ πιὰ ἄξια νὰ μιλοῦμε γιὰ τὴν «πανσέληνο μὲ ποιητικὸ οἶστρο». Ὅταν οἱ ἀστρονάυτες θὰ ἀρχίσουν νὰ ἐρευνοῦν τὸν κόσμο τῆς σελήνης σ' ὅλο τὸ μῆκος καὶ τὸ πλάτος, ὁ «ατρογυλὰς ἀσημένιος δίσκος τῆς νύχτας» δὲ θὰχῃ καμμιὰ γοητεία, ποὺ ἀσκεῖ σήμερα στὸ γήϊνο κόσμο. Τὸ φτάσιμο τῶν ἀστρονάυτων στὴ σελήνη, θὰ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ καταστρέψῃ γιὰ πάντα τὴν ἀρχαιότατη ἰδέα, ὅτι τὸ νυχτερινὸ αὐτὸ ἄστρο ἀσκεῖ κάποια μυστηριώδη ἐπίδρασι στὴ ζωὴ μας; Δὲν τὸ νομίζουμε. Οἱ ἀνακαλύψεις τῆς ἐπιστήμης, δὲν κατορθώνουν πάντα νὰ καταργήσουν ἐκεῖνα, ποὺ μᾶς δίδαξαν μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου.

Γιὰ πολὺ καιρό, ἡ ἐπιστήμη προσπάθησε ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ σελήνη δὲν ἀσκεῖ καμμιὰ ἐπίδρασι πάνω στὸν ἄνθρωπο, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ μιὰ ἐπίδρασι αἰθημαγνητική, ρωμαντικῆς φύσεως. Ἡ σελήνη, ὑποστηριζαν οἱ ἐπιστήμονες, δὲ μπορεῖ νὰ ἐπιδράσῃ, οὔτε στὴν ψυχικὴ μας διάθεσι, οὔτε στὴν ὑγεία μας. Δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ζῶα ἢ φυτά, ποὺ «ἐξέχονται» τὴν ἐπίδρασι τῆς σελήνης. Πρόκειται, ἁπλῶς, γιὰ προλήψεις.

Στὰ τελευταῖα ὅμως χρόνια, οἱ ἐπιστήμονες ἀνακάστηκαν ν' ἀλλάξουν αὐτὲς τὶς κατηγορηματικὲς ἰδέες τους, δηλαδὴ ἀναγκάστηκαν νὰ ἀναγωρίσουν ὅτι οἱ λαϊκὲς δοξασίες βασίζονται πάνω σὲ παρατηρήσεις καὶ σὲ μιὰ μακροχρόνια πεῖρα, ποὺ κλείνουν κατὰ ἕνα μέρος τὴν ἀλήθεια.

Προσπαθῶντας ν' ἀνακαλύψουν, ὅτι ἡ σελήνη δὲν ἔχει καμμιὰ ἐπίδρασι ἀπάνω μας, οἱ ἐπιστήμονες κατέληξαν ν' ἀνακαλύψουν τὸ ἀντίθετο. Γιὰ νὰ - δικαιολογήσουν τὴν προηγούμενη ἀρνητικὴ στάσι τους λένε ὅτι πρίν, οἱ ἐρευνές τους γύρω ἀπὸ τὶς ἐπιδράσεις τῆς σελήνης, ἦταν περιωρισμένες μόνο στὴν Ἐδρώπη, ἐνῶ ἀργότερα, ὅταν τὶς ἐπεξέτειναν καὶ στὶς ἄλλες ἠπείρους, κατώρθωσαν νὰ συγκεντρώσουν ἀρκετὲς ἐνδείξεις, ὥστε νὰ μπορέσουν νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι πραγματικὰ ἡ σελήνη ἐπιδρᾷ στὴ ζωὴ τῆς γῆς.

Πάνω στὸ θέμα αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονες, συγκέντρωσαν ἀρκετὲς ἐνδείξεις, ποὺ τοὺς ἀναγκασαν νὰ παραδεχτοῦν, ὅτι δεχόμαστε πραγματικὰ τὴν ἐπίδρασι τῆς σελήνης. Ἡ πραγματικὴ ἔκτασι καὶ ἡ δύναμι αὐτῆς τῆς ἐπιδράσεως, δὲν εἶναι ἀκόμη γνωστή, γιατὶ ποικίλλει ἀναλογα μὲ τὴν ἀτομικὴ εὐαισθησία, ἀλλὰ εἶναι ὁπωσδήποτε πολὺ μεγαλείτερη ἀπ' ὅσο μποροῦμε νὰ φανταστοῦμε.

Οἱ ἀρχαῖοι ἀστρολόγοι τὸ εἶχαν μαντέψει αὐτὸ πρὶν πολλὰ χρόνια. Σήμερα ἡ ἐπιστήμη τὸ ἐπιβεβαιώνει.

Αὐτὴ ἡ ἐπιστημονικὴ ἀναγνώρισι, εἶναι ξεχωριστὰ σημαντική, κυρίως γιὰ τὶς γυναῖκες, γιατί, ὅπως φαίνεται, αὐτὲς εἶναι πολὺ πιὸ εὐαίσθητες ἀπὸ τοὺς ἄντρες στὴν ἐπίδρασι αὐτοῦ τοῦ πλανήτου.

Αὐτὲς οἱ ἐπιδράσεις, ἔγιναν ἀντικείμενο μελετῶν καὶ ἐρευνῶν ἀπὸ παλλοὺς ἐπιστήμονες. Γι' αὐτὸ νομίζουμε πὼς εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρο, νὰ συνοψίσουμε τὰ συμπεράσματα ποὺ ἔβγαλαν. Μπορεῖτε νὰ κρίνετε μόνοι σας ἂν αὐτὸ τὸ θέμα εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρο καὶ γεμάτο γοητεία.

Ἡ λέξι σεληνιακός», σημαίνει μὲ τὴν πλάγια σημασία της — ἄνθρωπο ἰδιότροπο, παράξενο, νευρικό, ποὺ οἱ νευρικὲς κρίσεις του ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ σελήνη καὶ συγκρημένα ἀπὸ τὴν πενσέληνο.

Ἔ, λοιπόν, αὐτὴ ἡ δοξασία ἐπιβεβαιώθηκε ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ δόκτορα Τ. Μπόλτον. «Ἡ ὕπαρξι πραγματικῶν «σεληνιακῶν» ἔχει ἐπιβεβαιωθῆ ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐνημερωμένους ψυχίατρους καὶ ψυχολόγους», εἶπε ὁ δόκτωρ Μπόλτον. Δὲ μποροῦμε νὰ ἀρνηθοῦμε, ὅτι ἡ σελήνη ἔχει κάποια μυστηριώδη ἐπίδρασι πάνω στὰ ἄτομα, ποὺ προσβάλλονται ἀπὸ ἀσθένειες νευρικῆς φύσεως.

Ἔχει παρατηρηθῆ, ἀκόμη, ὅτι καὶ ἡ ἐγκληματικότητα, παρουσιάζει σημαντικὴ αὔξησι στὶς περιόδους τῆς πανσελήνου. Οἱ καυγάδες, οἱ βιασμοί, οἱ συζυγικὲς φιλονικίες, γίνονται συχνότερα, ὅταν ὑπάρχῃ πανσέληνος. Οἱ νοσοκόμοι τῶν ψυχιατρικῶν νοσοκομείων ἔχουν προσέξει, ὅτι στὸ διάστημα τῆς πανσελήνου, οἱ ἄρρωστοι γίνονται πιὸ νευρικοὶ καὶ οἱ ψυχολόγοι ἔχουν διαπιστώσει, ὅτι στὸ ἴδιο διάστημα ἐμπλέκονται συχνότερα ἀνάμεσα στοὺς κανονικοὺς ἀνθρώπους τὰ ἀγωνιῶδη λίας.

Ἔκτὸς ἀπ' αὐτά, ὅταν ὁ δίσκος τῆς σελήνης φωτίζῃ ὁλόκληρη τὴ γῆ, οἱ ἀναπνευστικὲς ἐνοχλήσεις γίνονται δέυτερες, οἱ ἀσφυξίες τῶν νεογέννητων τετραπλασιάζονται καὶ οἱ γυναῖκες γεννοῦν πεσσότερα ἀγόρια, παρὰ κορίτσια κατὰ 65 τοῖς ἑκατό.

Ποιά ὅμως σχέσι μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀνάμεσα στὴ σελήνη καὶ τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα; Γιατὶ ἡ σελήνη ἔχει τόσο μεγάλη σημασία στὴ ζωὴ μας; «Τὴν ἀπάντησι μᾶς τὴ δίνουν οἱ θάλασσες καὶ οἱ ὠκεανοί», ἀπαντοῦν οἱ ἐπιστήμονες. Φτάνει, δηλαδή, νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψι μας τὴν προέλευσι τῆς παλίρροιας. Κάθε εἰκοσιοχτὼ μέρες ἡ πανσέληνος ἀσκεῖ πάνω στὸν πλανήτη μας μιὰ ἰσχυρότατη ἕλξι, ποὺ προκαλεῖ τὴ μετακίνησι τῶν νερῶν στὶς θαλασσες καὶ τοὺς ὠκεανούς. Πρέπει, ἀκόμη, νὰ ξέρουμε, ὅτι ἔχει ἀποδειχτῆ, πὼς ὁλη ἡ ζωὴ τῆς γῆς, τόσο ἡ φυτική, ὅσο καὶ ἡ ζωϊκή, προέρχεται ἀπὸ τὴ θάλασσα. Κι' ἐμεῖς, οἱ ἄνθρωποι, δὲν εἴμαστε παρὰ ὁ τελευταῖος κρίκος μιᾶς ἀλυσίδας ἀπὸ ζωντανὰ πλάσματα, ποὺ κατάγονταν ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Αὐτὴ ἡ θεωρία ὡδήγησε ἕναν ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἐπιστήμονες ὅλων τῶν ἐποχῶν, τὸ Δαρβῖνο, ποὺ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ὑποστηριχτὲς τῆς βιολογικῆς ἐξελίξεως, νὰ βγάλῃ, πρὶν ἀπὸ ἕνα αἰώνα, τὸ ἀκόλουθο συμπέρασμα: «Ἀφοῦ οἱ πιὸ μακρυνοὶ πρόγονοι τοῦ ἀνθρώπου, ἔζησαν ἐπὶ ἑκατομμύρια χρόνια στοὺς ὠκεανούς καὶ ἀφοῦ λικνίστηκαν στὸ ρυθμὸ τῶν πλημμυρίδων, ποὺ προκαλοῦσε ἡ σελήνη, πῶς μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε, ὅτι καὶ στὰ σημερινὰ ἀνθρώπινα πλάσματα, μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἕνα ὑπόλειμμα, ἀπὸ κείνη τὴ σεληνιακὴ ἐπίδρασι; Εἶναι λογικὸ νὰ πιστεύουμε, ὅτι κι' ἐμεῖς, ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα θηλαστικά, τὰ πουλιά, ἀκόμη καὶ τὰ ἔντομα, ἐξαρτώμεθα ἀπὸ ἕνα μυστηριῶδη νόμο καὶ ὅτι ὡρισμένες ἐξελίξεις τοῦ ὀργανισμοῦ μας, ἡ ἐφηβεία, ἡ ἐγκυμοσύνη, ὅπως καὶ ὡρισμένες ἀσθένειες, ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὶς φάσεις τῆς σελήνης».

Πρὶν ἀπὸ ἑκατὸ χρόνια, αὐτὴ ἡ θεωρία φάνηκε ἐπαναστατική. Σήμερα, ὅμως, ὑπάρχουν πολλοί, ποὺ τὴν παραδέχονται. Νὰ ἀκόμη κι' ἄλλες πειστικὲς ἀποδείξεις:

Ἔχει ἀποδειχτῆ, ὅτι ὡρισμένα ὄστρακόδερμα, ποὺ οἱ συνήθειες τῆς τῆς παλίρροιας, ἔχουν ἕνα μηχανισμὸ προσαρμογῆς στὶς βιολογικὲς ἀκριβῶς, ἀπὸ τὶς φάσεις τῆς σελήνης.

Ἀπὸ τὰ ὄστρακόδερμα μέχρι τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα, τὸ πήδημα εἶναι πολὺ μεγάλο καί, ὅμως, ὑπάρχει κάτι τὸ κοινὸ σχετικὰ μὲ τὶς σεληνιακὲς ἐπιδράσεις. Ὁ Χάβελοκ Ἔλλις, ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων, ποὺ ἀναγνωρίζεται σὰ μιὰ ἀὐθεντία προβλήματα, βεβαίωσε, ὅτι ἡ σύμπτωσι ἀνάμεσα στὸν ἐμμηνο κύκλο κύκλο τῶν φάσεων τῆς σελήνης (28 ἡμέρες) καὶ στὸν γυναίκας (28 ἡμέρες) εἶναι πάρα πολὺ μεγαλείτερη ἀπὸ τὴν ἐμμηνη (28 ἡμέρες) δὲν εἶναι καθόλου τυχαία καὶ ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ κύκλους, ὑπάρχει πραγματικά, ὅπως ὑποστηρίζονταν πάντα ἀπὸ τὶς λαϊκὲς δοξασίες, μιὰ μυστηριώδης φυσικὴ σχέσι.

Αὐτὰ ποὺ ἀναφέραμε μέχρι τώρα εἶναι μόνο ἕνα ἐλάχιστο μέρος ἀπὸ τὶς ἐπιδράσεις ποὺ ἡ σελήνη ἀσκεῖ πάνω στὴ γήϊνη ζωὴ καὶ ἐπομένως πάνω σὲ μᾶς. Βρισκόμαστε στὴν ἀρχὴ καταπληκτικῶν ἀνακαλύψεων, πάνω σ' αὐτὸ τὸν τομέα.

Ἡ ὄψι ποὺ ἡ σελήνη (ἢ καλύτερα τὸ φῶς) παίρνει ἐξ αἰτίας τῶν ἀτμοσφαιρικῶν συνθηκῶν, μπορεῖ νὰ βοήθησῃ τὶς μετεωρολογικὲς προβλέψεις. Εἶναι κι' αὐτὴ μιὰ ἀκόμη πειοίθησι, ποὺ ἡ ἐπιστήμη τὴν ἐπιβεβαίωσε στὶς ἡμέρες μας. Ὁ-ρισμένη ἀπὸ ἕνα κύκλο, εἶναι σχετριγυρίζῃ ἕνας κύκλος κοκκινωπός, ἀναγγέλλει ἡμέρα μὲ δυνατὸ ἀέ-

ρα. Ἡ κόκκινη σελήνη συμπίπτει τὶς περισσότερες φορές, μὲ μιὰ περίοδο μεγάλου κρύου καὶ δυνατῆς παγωνιᾶς.

Ὁ Γάλος ἐπιστήμων Σὰρλ Μεϊλάν, ἐπιβεβαίωσε μιὰ παλιὰ ἐμπειρικὴ πεποίθησι τῶν γεωργῶν. Διαπίστωσε, δηλαδή, ὅτι στὴν περίοδο ποὺ ἡ σελήνη μεγαλώνει (ποὺ βρίσκεται δηλαδὴ στὴ γέμισι) οἱ σπόροι βλαστάνουν εὐκολώτερα καὶ ἡ ἀνάπτυξι τῶν φυτῶν εἶναι πιὸ γρήγορη. Ὁ Γερμανὸς βιολόγος Ζόζεφ Κόυνς παρατήρησε, ὅτι στὴν ἴδια περίοδο, τὰ μαλλιά, ὅπως καὶ τὰ γένεια, μεγαλώνουν γρηγορώτερα. Μόνο αὐτὴ ἡ διαπίστωσι, θὰ ἔφτανε γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ σελήνη ἀσκεῖ μιὰ ὁπ' εὐθείας ἐπίδρασι πάνω στὰ ἀνθρώπινα πλάσματα.

Δὲ μπορεῖ, λοιπόν, ν' ἀρνηθῆ κανεὶς ὅτι οἱ φάσεις τῆς σελήνης ἐπιδροῦν πάνω στὸ φυτικὸ κόσμο καὶ ἐπομένως καὶ στὴ γεωργία.

Μὰ ἂς γυρίσουμε σὲ θέματα ποὺ μᾶς ἀφοροῦν ἀπὸ πιὸ κοντά. Οἱ καθηγητὲς Σ. Μπούρ καὶ Φ. Σ. Νόθαμ, τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Γιάλ, στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, διατύπωσαν μιὰ θεωρία ,σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία σὲ ὅλα τὰ ἀνθρώπινα πλάσματα, ὑπάρχουν ἠλεκτρικὰ μόρια, ποὺ ὁπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ παράγουν καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη, δέχονται ἐπιρροὲς ἠλεκτρομαγνητικῆς φύσεως. Χρησιμοποιώντας τὰ συμπεράσματα τῶν ἐρευνῶν τοῦ Μπούρ καὶ τοῦ Νόρθοη, ἕνας ἄλλος Ἀμερικανὰς ἐπιστήμων, ὁ δόκτωρ Τζ. Ράϋτζ, μέτρησε τὴν ἠλεκτρικὴ ἰσχὺ τῶν ἀνθρωπίνων πλασμάτων. Ἀφοῦ ἔκανε χιλιάδες μετρήσεις πάνω σὲ ἄτομα ὁμαλὰ καὶ ἀνώμαλα, ὁ Ράϋτζ ἔβγαλε τὸ ἀκόλουθο καταπληκτικὸ συμπέρασμα: «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε ἕνα «ἠλεκτρικὸ ρυθμό», ποὺ συμπίπτει μὲ τὶς φάσεις τῆς σελήνης».

Μὰ αὐτὸ θἄχε σημασία μόνο θεωρητική, ἂν δὲ σᾶς λέγαμε, ὅτι αὐτὸς ὁ ρυθμὸς συμπίπτει καὶ μὲ τὶς ἀλλαγὲς τῆς ψυχικῆς καταστάσεως, μὲ περιόδους εὐθυμίας ἢ μελαγχολίας, μὲ ἀλλαγὲς στὴ γενικὴ ἀνθρώπινη συμπεριφορά. Αὐτὸς ὁ «ἠλεκτρικὸς ρυθμός», ἀλλάζει ἀνάλογα μὲ τὸ μῆνα, τὴν ἐποχή, τὸ χρόνο, τὸ φύλο καὶ τὴν ἡλικία καὶ ἀποδεικνύει, μὲ τὸν πιὸ θετικὸ τρόπο, ὅτι ἡ κατάστασι τοῦ σώματός μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὶς φάσεις τῆς σελήνης.

Αὐτὴ ἡ ἀνακάλυψι, ἔχει κάνει πολλοὺς ἐπιστήμονες νὰ μιλήσουν γιὰ μεγάλες μελλοντικὲς προοπτικές. Λέγεται π.χ., ὅτι ἴσως πολὺ σύντομα, θὰ μποῇ κανεὶς νὰ προβλέπῃ τὴ μελλοντικὴ συμπεριφορὰ ἑνὸς ἀνθρώπου. Ἀφοῦ θἄχουν γίνει πάνω σ' ἕνα ἄτομο οἱ μετρήσεις τοῦ ἠλεκτρικοῦ ρυθμοῦ του, ἐν σχέσει μὲ τὶς φάσεις τῆς Σελήνης, θὰ εἶναι δυνατὸ νὰ προβλέπεται μὲ ἀκρίβεια, ἀν αὐτὸ τὸ ἄτομο θὰ εἶναι, σὲ μιὰ ὡρισμένη στιγμὴ τοῦ μέλλοντος, ἤρεμο ἢ ἀνήσυχο, ἰσορροπημένο ἢ ὄχι. Αὐτὲς οἱ προβλέψεις (ἂν θὰ γίνουν πραγματικὰ δυνατές), θὰ ἔχουν μιὰ τεράστια ἐπίδρασι στὴν ψυχολογία καὶ στὴν ψυχιατρική, μὰ καὶ σὲ ὁποιονδήποτε τομέα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Σεῖς θὰ δώσετε τὴν ἐξήγησι ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἶναι ὄνειρα. Ἴσως. Μὰ ὄνειρα ποὺ ἔχουν τὴ σφραγῖδα τῆς ἐπιστήμης.

ΝΑ ΤΟ ΣΕΛΗΝΙΑΚΟ ΣΑΣ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟ

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀστρολογία δχι μόνον ὁ ἥλιος, οἱ πλανῆτες καὶ τὰ ἀστέρια, ἐπιδροῦν στὸ χαρακτήρα μας καὶ στὸ πεπρωμένο μας, ἀλλὰ καὶ ἡ σελήνη. Αὐτὴ ἡ ἐπίδρασι, γίνεται μεγαλείτερη μὲ τὴ γέμισι, ὅταν θηλαδὴ τὸ φεγγάρι μεγαλώνει. Νὰ ποιὸ ρόλο παίζει σὲ μᾶς, ἡ ἐπίδρασι τῆς σελήνης, ἀνάλογα μὲ τὸ ζώδιο, ποὺ ἔχουμε γεννηθῆ.

ΚΡΙΟΣ : (21/3—20/4)

Ἡ Σελήνη εὐνοεῖ τὴν τάσι πρὸς τὴν ἐξουσία. Αὐτοπεποίθησι καὶ πνεῦμα ἀνεξαρτησίας, χαρακτηρίζουν, χάρις στὴ Σελήνη, ἐκείνους ποὺ γεννιοῦνται σ' αὐτὸ τὸ ζώδιο. Τὰ ἄτομα αὐτά, ἐνεργοῦν συνήθως μὲ δική τους πρωτοβουλία καὶ ἀκολουθοῦν τοὺς αὐθορμητισμούς τους. Πολὺ σπάνια ἀφίνονται νὰ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὶς γνῶμες τῶν ἄλλων.

ΤΑΥΡΟΣ : (21/4—20/5)

Ἡ Σελήνη, εὐνοεῖ τὴν τάσι πρὸς τὶς πρακτικὲς πλευρὲς τῆς ζωῆς. Μὰ ἡ ἱκανότητα τῆς προσαρμογῆς συναντᾶ μερικὲς δυσκολίες. Ἡ ἐπίδρασι τῆς Σελήνης, βοηθᾶ ἐκείνους ποὺ ἔχουν γεννηθῆ στὸ ζώδιο τοῦ Ταύρου, νὰ γίνωνται συμπαθητικοὶ σ' ὅλους, ποὺ γι' αὐτό, τοὺς συγχωροῦν τὴν τάσι τους γιὰ διασκέδασες καὶ γιὰ κέρδη. Ἡ Σελήνη, χαρίζει καὶ κάποιο ἐνδιαφέρο σὲ ὅσα κάνουν.

ΔΙΔΥΜΟΙ : (21/5—20/6)

Κυριαρχοῦν ἡ ἐπιπολαιότητα καὶ ἡ ἀσταθεία, γιατὶ τὰ ἄτομα ποὺ γεννιοῦνται σ' αὐτὸ τὸ ζώδιο εἶναι πολὺ εὐαίσθητα στὶς ἀλλαγὲς τῶν ἐπιδράσεων τῆς Σελήνης. Πολλὲς φορές, ἡ ἐπιπολαιότητά τους, ἐπιδρᾶ ἀρνητικὰ στὴν ἐργασία τους. Μὰ ἡ ἐπιθυμία γιὰ ταξίδια καὶ περιπέτειες, δημιουργεῖ τὶς προϋποθέσεις, σ' ἐκείνους ποὺ γεννήθηκαν στοὺς Διδύμους, γιὰ νὰ ἐπιβληθοῦν στὴ ζωή.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ : (21/6—22/7)

Ἡ Σελήνη, χαρίζει συχνὰ σ' ἐκείνους ποὺ γεννιοῦνται κάτω ἀπὸ τὸ ζώδιο τοῦ Καρκίνου ἱκανότητες προμαντευτικὲς ἢ, τοὐλάχιστον, κάνει ἐχεχωριστὰ εὐαίσθητη τὴ διαίσθησί τους. Εἶναι ἄνθρωποι κοινωνικοί, προτιμοῦν τὰ ταξίδια μὲ πλοῖο ἢ μὲ ἀεροπλάνο. Ἡ ἐπίδρασι τῆς Σελήνης, ἀποκαλύπτεται ἐχεχωριστὰ εὐνοϊκὴ γιὰ ἐκείνους, ποὺ γεννήθηκαν σὲ νυχτερινὲς ὧρες.



Ἡ ἐπίδρασι τῆς σελήνης στὰ φαινόμενα τῆς ζωῆς καὶ πρὸ πάντων πάνω στὴ γυναικεία φυσιολογία ἐπιβεβαιώνεται καθημερινῶς περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες.

ΛΕΩΝ : (23/7—22/8)

Ἡ Σελήνη κάνει ἐκείνους ποὺ γεννιοῦνται κάτω ἀπὸ τὸ ζώδιο τοῦ Λέοντος ἀποφασιστικούς, φιλόδοξους καὶ διεγείρει τὶς δημιουργικὲς τάσεις τους. Ὁ χαρακτήρας τους εἶναι συχνὰ γενναιόδωρος, ἀλλὰ καὶ ἀλαζονικός. Ἡ ὑπερβολικὴ ὑπερηφάνειά τους καὶ ἡ ἀγάπη τους γιὰ τὴν πολυτέλεια, τοὺς σπρώχνει συχνὰ νὰ μὴ διστάζουν μπροστὰ σὲ τίποτα, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήσουν τὶς φιλοδοξίες τους καὶ νὰ ἀποκτήσουν πλοῦτο.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ : (23/8—22/9)

Ἐξ αἰτίας τῆς Σελήνης, οἱ δημιουργικὲς ἱκανότητες, παθαίνουν ἐκλείψεις, ἐνῶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀτόμων ποὺ ἔχουν γεννηθῆ σ' αὐτὸ τὸ ζώδιο, στρέφεται συχνὰ σὲ πράγματα ἀπλᾶ καὶ ἀμεσα. Θαυμάσιες διανοητικὲς ἱκανότητες, μὰ ποὺ δυστυχῶς οἱ ἄνθρωποι τῆς Παρθένου, δὲν τὶς ἐκμεταλλεύονται ἀρκετά. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο σπάνια κατορθώνουν ἐκεῖνο, ποὺ πραγματικὰ θὰ μποροῦσαν.

ΖΥΓΟΣ : (23/9—22/10)

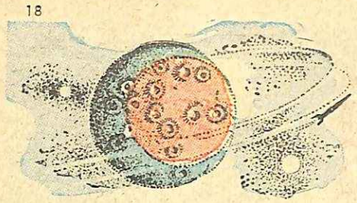
Ἡ Σελήνη κάνει αὐτοὺς ποὺ γεννήθηκαν κάτω ἀπὸ τὸ ζώδιο τοῦ ζυγοῦ συμπαθητικούς, εὐθυμους, κοινωνικοὺς καὶ τοὺς προδιαθέτει γιὰ μιὰ ζωὴ γεμάτη αἰσιοδοξία. Κυριαρχοῦν οἱ σχέσεις μὲ τὸ ἀντίθετο φύλο. Ἡ ἀγάπη γιὰ τὴ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἔμφυτη εὐγένεια ποὺ χαρακτηρίζουν τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Ζυγοῦ, χάρις στὴν ἐπίδρασι τῆς Σελήνης, τοὺς βοηθοῦν ν' ἀποκτοῦν μιὰ ξεχωριστὴ προσωπικότητα.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ : (23/10—21/11)

Ἡ Σελήνη, εὐνοεῖ τὰ ὁλικὰ συμφέροντα, ἀλλὰ καὶ μεγαλώνει τὴν εὐαισθησία ἐκείνων, ποὺ γεννιοῦνται κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ζώδιο, παρακινοῦντας τους νὰ ζητήσουν ὅλα ἐκεῖνα ποὺ δίνουν ἐνδιαφέρον στὴ ζωή. Ἡ ἄνεσι ἡ καὶ ὁ πλοῦτος, εἶναι συχνὰ γι' αὐτούς, ποὺ γεννιοῦνται κάτω ἀπὸ τὸ ζώδιο τοῦ Σκορπιοῦ, τὸ ἐπιστέγασμα τῆς ἐντατικῆς ζωῆς τους.

ΤΟΞΟΤΗΣ : (22/11—21/12)

Ἡ Σελήνη, κάνει τὰ ἄτομα ποὺ γεννιοῦνται κάτω ἀπὸ τὸν Τοξότη εὐχάριστα καὶ συμπαθητικά, ἐνῶ κατὰ βάθος εἶναι ἀνήσυχα. Τοὺς χαρακτηρίζει μιὰ μεγάλη διορατικότης καὶ ὄχι σπάνια ἱκανότητες προμαντευτικές. Τὸ ἐνδιαφέρον τους γιὰ τὶς ἀπόκρυφες ἐπιστήμες μεγαλώνει ὅσο περνοῦν τὰ χρόνια, ταὐτόχρον



γνωριμία μέ τό ΣΥΜΠΑΝ

Η ΑΝΤΙ-ΕΛΞΙΣ ΘΑ ΜΑΣ ΟΔΗΓΗΣΗ ΣΤΑ ΑΣΤΡΑ

"Ας ὑποθέσουμε ὅτι ἐκσφενδονίζομε μὲ μεγάλη ταχύτητα ἕνα ὅλημα ἀπὸ κάποιο σημεῖο τῆς γηΐνης ἐπιφανείας. Μποροῦμε νὰ δημιουργήσωμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἕνα μόνιμο δορυφόρο, δηλαδή, ἕνα οὐράνιο σῶμα, ποὺ θὰ περιστρεφόταν αἰωνίως γύρω στὴ Γῆ;

Ἡ ἀπάντησις σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι εἶναι ἀρνητική. Καὶ νὰ γιὰ ποιούς λόγους:

Τὸ ὅλημα αὐτὸ θὰ κατανικήση τὴν ἕλξι τῆς Γῆς καὶ θὰ διαγράψη μιὰ ὑπερβολικὴ τροχιά, δηλαδὴ μιὰ ἀνοικτὴ καμπύλη, ἂν ἡ ἀρχική του ταχύτης εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ 11 χιλιόμετρα στὸ 1'' καὶ θ' ἀπομακρυνθῆ ἀπεριόριστα. Ἂν, τοὐναντίον, ἡ ἀρχική του ταχύτης εἶναι κατώτερη ἀπὸ 11 χιλιόμετρα στὸ 1'', ἡ τροχιὰ ποὺ θὰ διαγράψη θὰ εἶναι μιὰ ἔλλειψις, δηλαδὴ μιὰ κλειστὴ καμπύλη, ποὺ θὰ ξαναφέρη τὸ ὅλημα στὸ σημεῖο τῆς ἐκσφενδονίσεώς του.

Ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμε ὅτι ἡ ἐκσφενδόνισις δὲν γίνεται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς, ἀλλ' ἀπὸ ἕνα σημεῖο τοῦ ἀερώδους περιβλήματός της, δηλαδὴ τῆς ἀτμοσφαίρας της. Ἂν ἡ ἀτμόσφαιρα τερματιζόταν σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, τὸ ὅλημα θὰ διέγραφε μιὰ ὑπερβολικὴ ἢ ἐλλειπτικὴ τροχιά, ποὺ τὸ πιὸ κοντινό σημεῖον της, τὸ περίγειόν της, θὰ βρισκόταν στὸ ἴδιο ὕψος ἀπὸ ὅπου ἔγινε ἡ ἐκσφενδόνισις. Στὴν πρώτη περίπτωσι, τὸ ὅλημα μας θὰ ἔχη ἐπαρκῆ ταχύτητα, ὥστε νὰ διαγράψη ἕνα τόξον ὑπερβολῆς, ὁπότε θ' ἀπομακρυνθῆ στὸ διηνεκές, ἢ δὲν θὰ ἔχη ἐπαρκῆ ταχύτητα καὶ τότε θὰ διαγράψη μιὰ ἐλλειπτικὴ τροχιά, ποὺ θὰ τὸ ξαναφέρη μέσα στὴ γηΐνη ἀτμόσφαιρα, ἡ ὁποία θὰ ἐξασκήση πάνω του ἕνα καινούργιο φρενάρισμα καὶ τελικὰ θὰ πέση στὸ ἔδαφος.

Σ' ὁποιαδήποτε περίπτωσι, πρέπει νὰ κάμωμε τοὺς λογαριασμούς μας μὲ τὴν βαρύτητα, δηλαδὴ τὴν ἕλξι. Αὐτὴ καταστρέφει ὅλα τὰ σχέδιά μας.

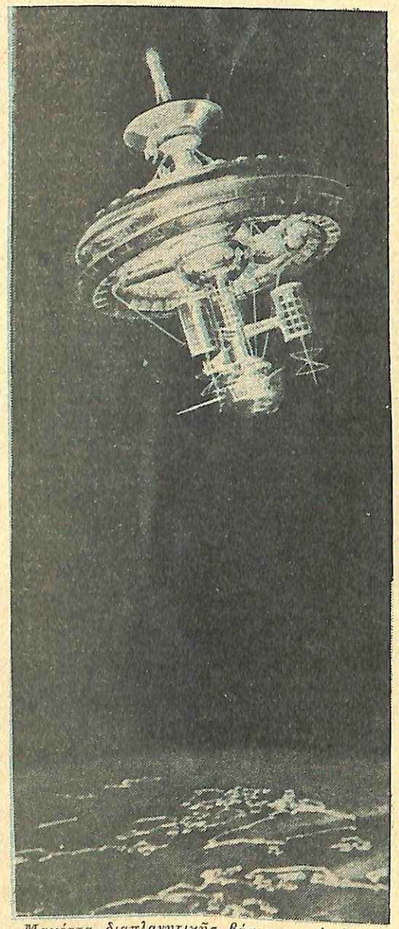
Ὡς τώρα, ὅλες οἱ προσπάθειες τῶν ἐπιστημόνων ἔτειναν στὸ νὰ τὴν ἐξουδετερώσουν ἢ νὰ τὴν ξεπεράσουν. Ἀλλὰ γιατί τάχα δὲν θὰ μποροῦσαμε νὰ τὴν καταργήσωμε ἢ νὰ ὑψώσωμε ἀπέναντί της μιὰ ἀντίθετη δύναμι τὴν ἀντίελξι;

Ὡς προχθὲς ἀκόμη, οἱ ἐπιστήμονες ἀπαντοῦσαν σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησι: Γιατί ἡ ἕλξις εἶναι μιὰ ἀήττητη δύναμι, ποὺ διευθύνει τὴν κίνησι ὅλων τῶν οὐρανίων σωμάτων, σ' ὁποιαδήποτε περιοχὴ τοῦ διαστήματος. Μποροῦμε νὰ στοιχειώσωμε ἢ νὰ μεταβάλωμε τὴν πορεία τῶν φωτεινῶν ἀκτίνων, χρησιμοποιώντας εἰδικοὺς φακοὺς ἢ πρίσματα. Μποροῦμε νὰ χαλιναγωγήσωμε τὸν ἠλεκτρισμὸ ἢ τὸ μαγνητισμό. Ἀλλὰ δὲ μποροῦμε νὰ αὐξήσωμε ἢ νὰ ἐλαττώσωμε ἔστω καὶ κατὰ τὸ ἐλάχιστο κλάσμα τὴ δύναμι τῆς ἕλξεως.

Ἀλλὰ σήμερα οἱ ἐπιστήμονες δὲν ἀποκλείουν τὴν ὕπαρξι τῆς ἀντι-ἕλξεως. Κάτι περισσότερο: τὴν θεωροῦν πολὺ πιθανὴ καὶ ἀναμένουν τὴ μεγάλη ἐπανάστασι, ποὺ θὰ ἀνατρέψη τελείως τοὺς νόμους τῆς γηΐνης φυσικῆς μας καὶ θὰ μᾶς κάμη ν' ἀνασηκώσωμε τὸν πέπλο ποὺ σκεπάζει τὴ φυσικὴ τοῦ σύμπαντος.

Τὰ ὁλέμματα τῶν ἐπιστημόνων ὅλου τοῦ κόσμου στρέφονται ἀπὸ μερικὰ χρόνια γιὰ τὴ λύσι αὐτοῦ τοῦ προβλήματος σ' ἕναν τυφλό. Πεθαίνει γιὰ τὸ Γερμανὸ Μπούρχαρντ Χάϊμ. Ἕνας ἄλλος μεγάλος συμπατριώτης του, ὁ Βέρνερ φὸν Μπράουν, ποὺ ἐργάζεται ἀπὸ χρόνια γιὰ λογαριασμὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸν ἀπεκάλεσε νεώτερο Ἀϊνστάϊν καὶ προσφέρθηκε, ὅπως ἔγραψαν οἱ ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες, νὰ τοῦ φτιάξη μιὰ χρυσῆ γέφυρα, γιὰ νὰ περάση τὸν Ἀτλαντικό. Πραγματικά, ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησις ἦταν πρόθυμη νὰ τοῦ δώση ὁποιοδήποτε ποσὸν καὶ νὰ τοῦ ἐξασφαλίση ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴ συνέχισι τῶν πειραμάτων του. Ἀλλ' ὁ Χάϊμ ἀρνήθηκε, προφασιζόμενος ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ ἄλλους λόγους, δὲν βρίσκει ἐνδιαφέρον στὴ συλλογικὴ ἐργασία. Ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ὑποστηρίζει, ἦταν καὶ θὰ παραμείνη πάντοτε προνόμιο τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐργάζονται μόνοι τους. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἀνέχεται κανένα γύρω του κι' ὅταν θγαίνη ἀπὸ τὸ ταπεινὸ σπίτι του, στὸ Νορτχάϊμ τοῦ Ἀννοβέρου, προτιμᾶ, ἀντὶ γιὰ ἄλλη συντροφιά, ἕνα σκυλί, ποὺ τοῦ χρησιμεύει ὡς ὁδηγός.

Ἡ Ἱστορία τοῦ Μπούρχαρντ Χάϊμ εἶναι πολὺ περίεργη. Εἶναι ἡ Ἱστορία ἑνὸς ἀνθρώπου, ποὺ



Μακέτα διαπλανητικῆς βάσεως, ποὺ ἐκτίθεται στὴ μόνιμη ἀστροναυτικὴ ἔκθεσι τῆς Μόσχας. Ἀπὸ τὴ βάσι αὐτὴ θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκσφενδονισθοῦν πύραυλοι πρὸς τοὺς πλανῆτες τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος.

κατέβαινε τὶς σκάλες, μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξις συνετάραξε τοὺς τοίχους τοῦ κτιρίου. Τὸ μίγμα αὐτὸ εἶχε ἐκραγῆ. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Χάϊμ εἶδε μιὰ ἐκτυφλωτικὴ λάμψι μπροστά του. Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία εἰκόνα ποὺ ἀντίκρυσαν τὰ μάτια του. Ἔμεινε ἀπὸ τότε ἐπὶ δυὸ χρόνια στὸ νοσοκομεῖο καὶ στὸ γεγονὸς αὐτὸ ὀφείλεται τὸ ὅτι δὲν τὸν ἀπήγαγαν οἱ Ἀμερικανοί, ὅπως ἔκαμαν γιὰ ἑκατοντάδες ἄλλων Γερμανῶν ἐπιστημόνων.

Ὅταν, τελικά, ὁ Χάϊμ βγῆκε ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο, τὸ 1946, ἦταν τυφλός, χωρὶς χέρια καὶ κοντὰ στοὺς γονεῖς του. Δὲ μποροῦσε τώρα οὔτε ν' ἀγγίξη, οὔτε νὰ ἰδῆ τίποτα. Ἄκουγε, ὅμως, χὰν κατασκευασθῆ εἰδικὰ γι' αὐτόν. Τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν ἐπιστήμη, ὡστόσο, δὲν τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει καὶ παρακαλοῦσε τοὺς γονεῖς του νὰ τοῦ διαβάζουν ὅλες τὶς νεώτερες μελέτες φυσικῆς καὶ χημείας ποὺ δημοσιεύονταν.

Τὸ Νορτχάϊμ βρίσκεται σ' ἀπόστασι μισῆς ὥρας μὲ τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ περίφημο πανεπιστήμιο τῆς Γοτίγγης. Ὁ Μπούρχαρντ Χάϊμ πῆρε σιγὰ-σιγὰ τὴ συνήθεια νὰ πηγαίνη ἐκεῖ καὶ εἶχε μακρὲς συζητήσεις μὲ τοὺς διασήμους καθηγητὲς Μπέκερ καὶ φὸν Βαϊτζάκερ. Λίγον καιρὸ ἀργότερα, συνάντησε τὸν Χάνς Γκόσλις, ποὺ ἐθεωρεῖτο αὐθεντία στὰ ζητήματα βαλιστικῆς καὶ εἶχε τὸ ἰάθος τῶν διαπλανητικῶν ταξιδίων. Ὁ Γκόσλις τοῦ προσέφερε τὸ μυαλό του ὡς τεχνικοῦ καὶ τὰ μάτια του. Ὁ Χάϊμ τοῦ ὑπαγόρευε διάφορες μαθηματικὲς ἐξισώσεις, ποὺ αὐτὸς ἔλυνε. "Ἠθελε, πρὸ παντός, νὰ ἐλέγξη τὴν ἀκρίβεια τῶν θεωριῶν τοῦ Ἀϊνστάϊν, ποὺ τὶς ἐξέταζε ἀπὸ μιὰ ἄλλη πλευρά.

Οἱ μελέτες του κράτησαν ἑπτὰ περίπου χρόνια. Τὸ 1956, τέλος, στὸ διεθνὲς συνέδριο ἀστροναυτικῆς τῆς Φραγκφούρτης, κατέπληξε τοὺς ἀκροατάς του, ποὺ ἦσαν κορυφαῖοι ἐπιστήμονες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο, μὲ τὶς τολμηρὲς θεωρίες ράξεινο φαινόμενο, ποὺ προικίζει τὴ μάζα μὲ βάρος, ὀφείλεται σὲ μερικὰ σωματίδια, ποὺ παραμένουν ἀκόμη μυστηριώδη, τὰ μεσόνια. Αὐτὰ τὰ μεσόνια, ποὺ ἀνεκαλύφθησαν τὸ 1936 ἀπὸ τὸν Γιουκάβα, θεωροῦνται σὰν τὸ τσιμέντο τοῦ ἀτόμου καὶ ὁ συνθετικὸς δεσμὸς τῶν διαφόρων στοιχείων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται ὁ πυρήν. Ἡ σταθερὴ δύναμις, ποὺ εἶναι ἡ ἕλξις, ἔχει τὴν προέλευσί της στὸ πεδίον τῶν μεσονίων, ἐξαρτᾶται, δηλαδή, ἀπὸ τὴν ἀκτίνα τῆς δράσεώς των, κατὰ τὸν Χάϊμ. Πρέπει νὰ σημειωθῆ ὅτι καὶ ὁ Ἀνστάϊν ἐπίσης θεωροῦσε τὴν ἕλξι καὶ τὸν ἠλεκτρομαγνητισμὸ σὰν διαφορετικὲς μορφὲς τῆς ἐνεργείας ποὺ ἦταν κλεισμένη μέσα στὸν ἀτομικὸ πυρῆνα. Ἐνισχύοντας τὸ πεδίο τῶν μεσονίων, αὐξάνομε τὴν ταχύτητα τῶν στοιχείων τοῦ πυρῆνος καὶ τὴ δύναμι ἕλξεως τῆς μάζης. Ἐνισχύοντας, τοὐναντίον, τὸ ἠλεκτρομαγνητικὸ πεδίον, ἐλαττώνομε τὴ δύναμι τῆς ἕλξεως ἢ μ' ἄλλα λόγια δημιουργοῦμε μιὰ ἀντιηνητικὴ ἕλξι (ἀντι-ἕλξι). Σύμφωνα μὲ τὴν ἀντιἕλξι, τὸ περίφημο μῆλο τοῦ Νεύτωνος, ἀντὶ νὰ πέση στὸ ἔδαφος, θὰ ὑψωνόταν πρὸς τὸν οὐρανό.

Ὁ Χάϊμ, ποὺ ἐστήριξε πάνω σ' αὐτὴ τὴ βάσι μιὰ μαθηματικὴ θεωρία μὲ ἕξη διαστάσεις, ὑπέδειξε στὸν Γκόσλις τὴν κατασκευὴ μιᾶς παγίδας, ἕνα ἠλεκτρομαγνητικὸ κύμα καὶ νὰ τὸ μετατρέψη, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ τῆς διατηρήσεως τῆς ἐνεργείας, σὲ ἐλκτικὸ κύμα. Ἐπέτυχε ἐπίσης διακυμάνσεις τοῦ βάρους διαφόρων σωμάτων.

Ἀλλ' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἔκλεισε τὸ στόμα του, ὅπως εἶχε κάμει τὸ 1939 ὁ ἐπίσης μεγάλος συμπατριώτης του Ὄττο Χάν, ποὺ ἀπέφυγε νὰ γνωστοποιήση τ' ἀποτελέσματα τῆς πρώτης ἀλυσιδωτῆς διασπάσεως τοῦ ἀτόμου, ἀπὸ φόβο μήπως χρησιμοποιηθῆ γιὰ πολεμικοὺς σκοπούς. Τὸ ἴδιο κι' ὁ Χάϊμ σήμερα ἀρνεῖται νὰ φέρη εἰς φῶς τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του.

Ὅπως εἶναι γνωστόν, ἡ ἀτομικὴ βόμβα ὑπῆρξε ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς περίφημης ἐξισώσεως τοῦ Ἀϊνστάϊν γιὰ τὴ σχέσι μεταξὺ ἐνεργείας καὶ μάζης. Ἡ τύχη τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ κάποια ἄλλη ἐξίσωσι, τοῦ ἑνὸς ἄλλος ἐπιστήμων θὰ γράψη πάνω σ' ἕνα φύλλο χαρτιοῦ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ταχύτερα ἀπὸ τὸ φῶς!

Ἥλιος



ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΩΗ ΛΑΣΚΑΡΗ	: Ἕλλη.	ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ	: Νίκος.
ΒΟΥΛΑ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ	: Καίτη.	ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΒΟΥΡΝΑΣ	: Γιώργος.
ΙΛΙΑ ΛΙΒΥΚΟΥ	: Κα Ὄλγα.	ΦΑΙΔΩΝ ΓΕΩΡΓΙΤΣΗΣ	: Κώστας.
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΕΛΜΗ	: Ἄννα.	ΑΛΕΚΟΣ ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΟΣ	: Φώτης.

Μιὰ μεγάλη δραματικὴ δημιουργία τῆς ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ. *Σενάριο—Σκηνοθεσία:* ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ

Διεύθυνσις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

13ον. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Καίτη Καπράλου ἐπισκέπτεται τὴ διευθύντρια τῶν φυλακῶν Ἀβέρωφ καὶ ζητάει νὰ δῆ τὴν κόρη της "Ἑλλη, ποὺ κρατεῖται ἐκεῖ. Ἡ "Ἑλλη ἀρνεῖται καὶ ἡ Καίτη φεύγει ἀφοῦ παραδίδει στὴ διευθύντρια τὸ «Ἡμερολόγιο» τῆς κόρης της, γιὰ νὰ τῆς τὸ δώση.

Ἡ διευθύντρια, μένοντας μόνη, ἀνοίγει τὸ «Ἡμερολόγιο» τῆς κρατουμένης, καὶ διαβάζει στὴν πρώτη σελίδα:

«Ἐπιτέλους σήμερα, ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ χρόνια, ἡ μητέρα μου πῆρε διαζύγιο. Εἶναι πιὰ ἐλεύθερη. Τώρα ὁ Νίκος θὰ μπορῆ νὰ μένη στὸ σπίτι μας χωρὶς φόβο. Τὸν συμπαθῶ τὸ Νίκο, γιατὶ μὲ τὴν ἀγάπη του κάνει εὐτυχισμένη τὴν καϋμένη τὴ μανούλα μου».

Λίγες μέρες ἀργότερα, ὅμως, ὅλα ἀλλάζουν. Ὁ Νίκος βρίσκεται ἕνα βράδυ μόνος στὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὴν "Ἑλλη. Τῆς ρίχνεται καὶ τῆς ἀποκαλύπτει πὼς εἶναι ἐρωτευμένος μαζί της καὶ πὼς μένει στὸ σπίτι τους ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἐπειδὴ τὴν ἀγαπᾶ. Ἡ "Ἑλλη τὸν ἀποκρούει στὴν ἀρχή, στὸ τέλος ὅμως ὑποκύπτει.

Μιὰ Κυριακὴ ἡ Καίτη προτείνει νὰ κάνουν μιὰ ἐκδρομὴ στὴν Πάρνηθα. Ἐκεῖ, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, μαθαίνει ὅλη τὴν ἀλήθεια.

«Εἶμαι σίγουρη πὼς μᾶς ἄκουσε, γράφει ἡ "Ἑλλη στὸ ἡμερολόγιό της. Δὲ μίλησε γιατὶ τρέμει μήπως χάση τὸ Νίκο της, ποὺ εἶναι τὸ πᾶν γι' αὐτήν».

Ἡ "Ἑλλη γνωρίζει τὸ Γιώργο, ποὺ προσποιεῖται τὸ πλουσιόπαιδο. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶναι ἕνας χαρτοπαίκτης καὶ ζῆ μὲ τὰ χρήματα ποὺ παίρνει ἀπὸ τὴ φίλη του, τὴν Ἄννα, καὶ τὴ μητέρα του. Ἡ Ἄννα, ὕστερα ἀπὸ ἕναν καυγᾶ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὴν "Ἑλλη πηγαίνει στὸ σπίτι της καὶ τὰ λέει ὅλα στὴ μητέρα της. Ὁ Νίκος τῆς μιλάει αὐστηρὰ καὶ ἡ "Ἑλλη ἀναγκάζεται νὰ φύγη ἀπὸ τὸ σπίτι της καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ μαζὶ μὲ τὸ Γιώργο στὸ διαμέρισμα τοῦ Φώτη. Ὁ Γιώργος γρήγορα βαριέται τὴν "Ἑλλη καὶ γιὰ νὰ τὴν ξεφορτωθῆ, βάζει τὸ Φώτη νὰ τῆς ριχτῆ.

Ἡ "Ἑλλη φεύγει τότε, ἐγκαθίσταται σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τρίτης καὶ παίρνει ἕνα ἐπικίνδυνο κατήφορο. Μιὰ νύχτα καρναβαλιοῦ, τὴ βρίσκει ὁ Κώστας σ' ἕνα κέντρο καὶ τῆς προτείνει νὰ ἐγκατασταθῆ σ' ἕνα μικρὸ διαμέρισμα, τοῦ ὁποίου θὰ πληρώνη αὐτὸς τὸ ἐνοίκιο. Οἱ γονεῖς του τὸ μαθαίνουν κι' ἔχουν μιὰ ζωηρὴ συζήτησι μαζί του.



— Εἶσθε ἡ κυρία Καπράλου; ρωτάει ὁ Παναγιώτης τὴν Καίτη ὅταν ἐκείνη τοῦ ἀνοίγη τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός της.

— Μάλιστα. Τί θέλετε, παρακαλῶ;

— Παναγιωτόπουλος. Θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω μαζί σας γιὰ ἕνα ζήτημα, ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.

— Περάστε.

Ἡ Καίτη ὁδηγεῖ τὸν κ. Παναγιωτόπουλο στὸ μικρὸ σαλονάκι καὶ μόλις κάθονται καὶ οἱ δυὸ τοῦ λέει:



ΚΩΣΤΑΣ: Ἐγὼ ἕνα πρᾶγμα θέλω νὰ καταλάβετε. Ἡ "Ἑλλη μπορεῖ νὰ ἔκανε ὅ,τι ἔκανε, ἐξακολουθεῖ ὅμως νὰ ἔχη καλὴ καὶ ἄγνὴ ψυχή. (Στὸν πατέρα του): Ἴσως νὰ εἶναι μιὰ λύσι νὰ πᾶτε νὰ βρῆτε τὴ μητέρα της καὶ νὰ τῆς μιλήσετε... Ἴσως...

Ὁ Κώστας θγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ἡ "Ὀλα λέει στὸν πατέρα της:

— Μὰ τρελλάθηκες κι' ἐσύ;... Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ λές;

ΠΑΤΕΡΑΣ: Ἄσε νὰ φύγη αὐτὸς καὶ ὅλα διορθώνονται... Μάτια ποὺ δὲ βλέπονται... Θὰ πάω νὰ τὴ δρῶ. Δὲ χάνουμε τίποτα...



— Σᾶς ἀκούω.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Ὁ γυιός μου, κυρία Καπράλου, εἶναι ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόρη σας. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ γυιός μου πρέπει νὰ σπουδάση...

ΚΑΙΤΗ (τὸν διακόπτει ταραγμένη): Καταλάβαμε τί θέλετε νὰ πῆτε. Δυστυχῶς, κύριε Παναγιωτόπουλε, ἐγὼ δὲν ἔχω πιά, ὅπως θὰ ξέρετε, ἀσφαλῶς, καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν κόρη μου...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Μιὰ στιγμή. Ἀφῆστε με νὰ τελειώσω. Τὸ ξέρω. "Ὀλα τὰ ξέρω. Πιστεύω ὅμως, σὰν μάνα ποὺ εἶστε...



. . . δὲν μπορεῖ νὰ ἔχετε πάψει νὰ ἐνδιαφέρεστε γιὰ τὸ παιδί σας. Γι' αὐτὸ πῆρα τὸ θάρρος νὰ ἔρθω νὰ σᾶς συναντήσω καὶ νὰ σᾶς ζητήσω νὰ τὴν ξαναπάρετε στὸ σπίτι σας.

Ἡ Καίτη στὸ σημεῖο αὐτὸ λέει, σὰν νὰ νοιώθη τὴν ἀνάγκη ν' ἀπολογηθῆ:

— Μὰ μόνη της ἔφυγε... Δὲν τὴν ἔδιωξα ἐγώ...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ: Θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ πᾶτε νὰ τὴ βρῆτε, νὰ τῆς μιλήσετε καὶ νὰ μὴ τὴν ἀφήστε... Τέλος πάντων...



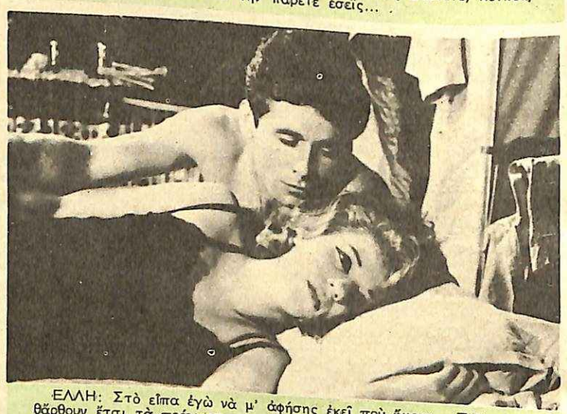
. . . Αὐτὰ δὲν ἔχουν τώρα σημασία. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ γίνη αὐτὴ τὴ στιγμὴ εἶναι ν' ἀποκτήση μιὰ στέγη ἡ κοπέλλα. Δὲν ξέρω ἂν αὐτὸ σᾶς εἶναι γνωστό, τώρα πάντως μένει σ' ἕνα δωμάτιο, τοῦ ὁποίου ὁ γυιός μου πληρώνει τὸ ἐνοίκιο. Ὁ γυιός μου ὅμως φεύγει σὲ λίγες μέρες καὶ ἀπὸ κεῖ ποὺ θὰ εἶναι, δὲ θὰ μπορῆ νὰ τῆς στέλνη χρήματα. Ὕστερα κι' ἐμεῖς δὲ θὰ δεχόμαστε νὰ ἔχη ὁ γυιός μας ἕνα δεσμὸ μὲ μιὰ κοπέλλα τελείως ἐλεύθερη. Ὅπως βλέπετε, λοιπόν, τὴν πρωτοβουλία πρέπει νὰ τὴν πάρετε ἐσεῖς...



Ὁ Κώστας μόλις συναντᾶ τὴν Ἄλλη τῆς μιλάει γιὰ τὴ συζήτησι ποὺ εἶχε μὲ τὸν πατέρα του καὶ τῆς ἀποκαλύπτει τὸ σχέδιό του.

— Ὄχι!... Ὄχι!... διαμαρτύρεται ἡ Ἄλλη. Δὲν πάω στὸ σπίτι... Δὲν ξέρεις ἐσὺ Κώστα. Δὲν ξέρεις, γι' αὐτὸ ἐπιμένεις...

ΚΩΣΤΑΣ: Ὅ,τι καὶ νὰ συμβαίνη πρέπει νὰ πᾶς. Δὲ γίνεται ἀλλοιῶς. Τὸ σκέφτηκα, τὸ ξανασκέφτηκα. Ὅλο τὸν καιρὸ αὐτὸ σκεπτόμουν, μὰ δίσταζα νὰ στὸ πῶ. Εἶναι ἡ μόνη λύσι, ποὺ μᾶς μένει... Ὄχι, πές μου ἐσὺ βλέπεις καμμιὰ ἄλλη;



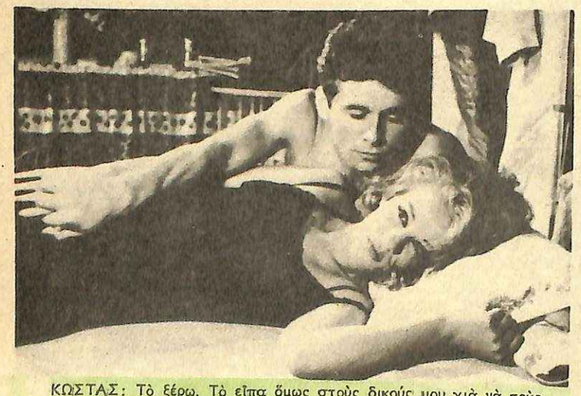
ΕΛΛΗ: Στὸ εἶπα ἐγὼ νὰ μ' ἀφήσης ἐκεῖ ποὺ ἤμουν... Τόξερα πὼς θἄρθουν ἔτσι τὰ πράγματα.

ΚΩΣΤΑΣ: Μὴν ἀρχίζης πάλι τὰ ἴδια... Ἐκτὸς πιὰ ἂν δὲ σ' ἐνδιαφέρω... Τότε νὰ μοῦ τὸ πῆς ξεκάθαρα.

ΕΛΛΗ: Μὴ λὲς κουταμάρες.

ΚΩΣΤΑΣ: Ξέρω κι' ἐγὼ τί νὰ πῶ; Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφτηκα νὰ μὴ πάω στὴ Γερμανία καὶ νὰ μείνω ἐδῶ.

ΕΛΛΗ: Ξέρεις καλὰ πὼς αὐτὸ ποτὲ δὲ θὰ τὸ δεχόμουν.

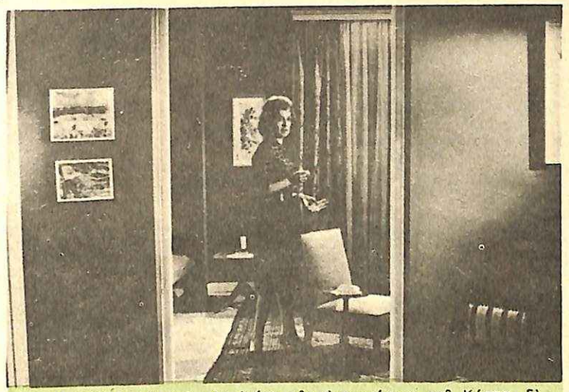


ΚΩΣΤΑΣ: Τὸ ξέρω. Τὸ εἶπα ὅμως στοὺς δικούς μου γιὰ νὰ τοὺς φοβίσω. Σκέφτηκα μήπως ἀποφάσιζαν νὰ σὲ πάρουν στὸ σπίτι μας. Δὲ τὸ δέχτηκαν ὅμως κι' ὕστερα ὁ πατέρας μου βρῆκε αὐτὴ τὴ λύσι. Δὲ θέλησα νὰ τοῦ πάω κόντρα, γιατὶ καὶ δίκιο εἶχε καὶ μοῦ μίλησε ἔτσι, σὰν νὰ ἔβλεπε πραγματικὸ ἐνδιαφέρον.

Χτυπᾶ ἡ πόρτα. Ὁ Κώστας ντύνεται βιαστικὰ καὶ τρέχει ν' ἀνοίξη. Βρίσκεται μπροστὰ στὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα τῆς Ἄλλης. Δὲν περίμενε τόσο γρήγορα τὴν ἐπίσκεψι αὐτή...



Ἡ Καίτη ξαναγυρίζει στὸ σπίτι της μαζὶ μὲ τὴν Ἄλλη καὶ τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κώστας φεύγει γιὰ τὴ Γερμανία. Μόλις κάθεται στὴ θέσι του, μέσα στὸ τραῖνο ἀνοίγει καὶ διαβάζει τὸ γράμμα ποὺ τοῦδωσε ἡ Ἄλλη τὴ στιγμὴ ποὺ χώριζαν: «Σοῦ γράφω αὐτὲς τὶς γραμμὲς γιὰ νὰ μ' ἔχης συντροφιὰ στὸ ταξίδι σου. Κώστα, μὴ ξεχάσης ποτὲ τὴ γυναίκα, ποὺ ἀφήνεις πίσω σου. Ὅσο θὰ εἶσαι μακρυά μου, θὰ σταματήσω τὴ σκέψι μου σὲ σένα. Μόνο ἐσένα θὰ βλέπω μπροστά μου. Τίποτα ἄλλο δὲ θὰ ὑπάρχη ἀπὸ σένα».



Ἡ Ἄλλη, ποὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Κώστα, δὲ βγαίνει καθόλου ἀπὸ τὸ σπίτι της, διαβάζει ἕνα βιβλίο, μὰ ὁ νοῦς της φαίνεται πὼς εἶναι κάπου ἀλλοῦ. Σηκώνεται σὲ μιὰ στιγμή, προχωρεῖ ἀθόρυβα στὸ διάδρομο καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ λίβιγκρούμ. Ἡ μητέρα της πηγαινοέρχεται ἐκνευρισμένη. Σὲ μιὰ στιγμὴ σταματᾶ, παίρνει τὸ μπουκάλι μὲ τὸ κονιάκ, γεμίζει τὸ ποτῆρι της καὶ τὸ ἀδειάζει μονορούφι. Ἡ Ἄλλη ἀναστενάζει καὶ ξαναγυρίζει στὸ δωμάτιό της. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίγει...



. . . Μπαίνει ὁ Νῖκος, βαρύς. Κλείνει πίσω του τὴν πόρτα καὶ βγάζει τὴν γκαμπαρντίνα του.

— Ἦρθες ἐπὶ τέλους, τοῦ λέει ἡ Καίτη.

ΝΙΚΟΣ (σοβαρά): Γιατί;... Τί συμβαίνει;

ΚΑΙΤΗ: Τὸ θράσος σου δὲν περιγράφεται...

ΝΙΚΟΣ: Δηλαδὴ τί θὲς τώρα;... Νὰ ξαναβάλω τὴν γκαμπαρντίνα μου καὶ νὰ φύγω;

ΚΑΙΤΗ (ἕτοιμη νὰ κλάψη): Ποῦ ἤσουν καὶ μ' ἄφησες.



. . . νὰ σὲ περιμένω δυὸ ὧρες στὸ μαγαζί;... Πάλι μ' αὐτὴν ἤσουν; Μὰ τί σοῦκανα καὶ μ' ἐξευτελίζεις ἔτσι;

ΝΙΚΟΣ: Καίτη, σοῦ εἶπα πὼς δὲ θέλω νὰ ἔχουμε διαρκῶς τὴν ἴδια συζήτησι. Ὅπου θέλω θὰ πάω κι' ὅ,τι ὥρα θέλω θἄρθω. Στὸ βήλωσα. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ γουστάρει. Ἂν σ' ἀρέση ἔχει καλῶς, ἂν δὲ σ' ἀρέση, λέγε τί θὲς νὰ γίνη, γιὰ νὰ τελειώνουμε... Νὰ τελειώνουμε μιὰ γιὰ πάντα. Λέγε...

Ἡ Καίτη σκεπάζει τὸ πρόσωπο μὲ τὰ δυό της χέρια...



. . . καὶ βάζει τὰ κλάματα.

ΝΙΚΟΣ (ἔξω φρενῶν φωνάζει): Σταμάτα αὐτὰ τὰ κλάματα. Σταμάτα γιατὶ δὲ μπορῶ πιά... Ἔχεις καταντήσει ἀηδία...

ΚΑΙΤΗ: Ἀηδία, ἔ; Τώρα κατάντησα ἀηδία, γιατὶ φαίνεται πὼς βρῆκες περισσότερα... Σοῦ δίνει περισσότερα αὐτὴ κι' ἐγὼ δὲ σὲ συμφέρω πιά... Ἔτσι;

ΝΙΚΟΣ (ὁρμὰ καὶ τὴν πιάνει ἀπ' τὸ λαιμό): Πᾶψε. Μὴ τὴν ξαναπῆς αὐτὴ τὴν κουβέντα, γιατὶ θὰ σὲ λυώσω!...



Ἡ Ἄλλη κρατᾶ τὴν ἀναπνοή της καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάνη. Τραβιέται μὲ δύναμι, τοῦ ξεφεύγει καὶ τοῦ φωνάζει ἐξαγριωμένη.

— Ἄσε με, κτῆνος, τέρας, σὲ βαρέθηκα πιά! Φύγε!... Φύγε, νὰ δῶ τὴ ζωή μου, τὴ δουλειά μου, τὸ κορίτσι μου, ποὺ ὅλα τὰ ἐγκατέλειψα γιὰ σένα, ἀχαΐρευτε...

ΝΙΚΟΣ: Εἶσαι τρελλή!... Τρελλὴ γιὰ δέσιμο. Φεύγω, λοιπόν. Φεύγω, ἀλλὰ νὰ ξέρης καλὰ πὼς ὅσο καὶ νὰ μὲ παρακαλέσης, δὲ θὰ ξαναγυρίσω... Δὲ θὰ ξαναπατήσω ἐδῶ, γιατὶ σὲ βαρέθηκα...



. . . Κουράστηκα. Δὲ σ' ἀντέχω ἄλλο. Οὔτε ἄλλη ὑπάρχει, οὔτε τίποτα. Αὐτὰ στὰ λέει ἡ Λέλα, γιατὶ θέλει νὰ χωρίσουμε. Φεύγω γιατὶ δὲ μπορῶ ἄλλο. Γιατί, γιὰ τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ δίνεις, εἶναι πολὺ κουραστικὴ ἡ δουλειὰ καὶ παραιτοῦμαι...

Ὁ Νῖκος κάνει νὰ φύγη μὰ ἡ Καίτη μὲ τὴ σκέψι πὼς θὰ τὸν χάση ἀλλάζει ἐκφρασι καὶ ὁρμὰ νὰ τὸν συγκρατήση.

ΚΑΙΤΗ: Ὄχι!... Ὄχι!... Νῖκο, μὴ φύγης!...

ΝΙΚΟΣ: Ἄσε με!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ἡ 'Αθηναία στὴν ἀγορὰ



Μάλιστα! Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς κομψῆς 'Αθηναίας. Ντύνεται στὸ ΑΤΕΛΙΕ ΣΤΑΡΡ—Στοὰ 'Αρσακείου 12, ποὺ φροντίζει πάντοτε γιὰ τὴν γυναικεία ἐμφάνισι καὶ προσφέρει θαυμάσια ἐτοίμα φορέματα, ταγιὲρ ὅλα μοντέλα 1964, πλεκτά, ὡραιότατα φίνα ἐσώρουχα, κάλτσες, μαντήλια, ἰδιαίτερο τμῆμα γιὰ τσάντες σὲ μεγάλη ποικιλία δερμάτινες καὶ πλαστικές, FAUX BIJOUX κλπ. στὶς καλύτερες τιμές.



"Οχι πιὰ νευρικότης καὶ στιγμὲς ἀγανακτήσεως καὶ ἀπελπισίας, χάρι στὸ στέρεο, ἀόρατο, ἀσυναγώνιστο, νάϋλον φερμουὰρ ΦΕΡΛΟΝ. Δὲν σχίζει, δὲ μαγκώνει τὰ ἐσώρουχα, δὲν σκουριάζει καὶ προπαντὸς χαρίζει στὴ γυναῖκα ἄνετες κινήσεις καὶ ἐξασφαλίζει τὴν συνέπεια τῶν ραντεβού της. Φερμουὰρ νάϋλον FERLON. Προσοχὴ στὴν ἀ. γορά νὰ γράφη ἐπάνω στὴν κορδέλλα τὴ λέξι FERLON.



Πόσες φορὲς δὲν ἔτυχε νὰ διαβάσετε καὶ πόσες φορὲς δὲν ἀκούσατε γιὰ τὰ θαύματα ποὺ κάνει τὸ χειροκίνητο πλυντήριο KAMOME. Καὶ ὅμως ἀκόμη δὲν ἀποφασίζετε νὰ τὸ ἀγοράσετε. "Ισως γιατὶ σᾶς μένουν μερικὲς ἀμφιβολίες. Θὰ λέτε πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ βγάλη τὸ KAMOME πεντακάθαρα ροῦχα. Γιὰ νὰ πεισθῆτε λοιπὸν καὶ νὰ σᾶς φύγη καὶ ἡ τελευταία ἀμφιβολία ἐπισκεφθῆτε τὴν ἔκθεσι τῶν πλυντηρίων KAMOME στὴν ὁδὸ Βερανζέρου 13 καὶ ἐκεῖ θὰ διαπιστώσετε πλέον μόνες σας ὅτι ὅλα ὅσα ἀκούσατε εἶναι ἀλήθεια. Πάρτε μαζί σας μερικὰ ροῦχα ἄπλυτα καὶ ἐλᾶτε στὴν ὁδὸ Βερανζέρου 13 στὸ KAMOME γιὰ νὰ τὰ πλύνετε καὶ νὰ δοκιμάσετε τὸν εὔκολο τρόπο χρήσεως καὶ τὰ καταπληκτικὰ πράγματι ἀποτελέσματά του. Καὶ τότε θὰ γίνετε ἐσεῖς ἡ ζωντανὴ διαφήμισι τοῦ KAMOME. Εἶναι τὸ ἰδανικώτερο πλυντήριο γιὰ ὅλους, ἐργαζόμενες γυναῖκες, ἐργένηδες κλπ. Καὶ σκεφθῆτε ὅτι στοιχίζει ΜΟΝΟΝ 1.200 δραχμές. 'Αποφασίστε νὰ ἀλλάξετε τὴ θέσι σας μὲ τὸ KAMOME. Αὐτὸ θὰ πλένη γιὰ σᾶς.



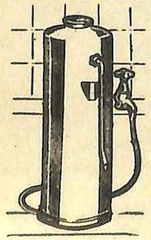
ΕΠΙΠΛΑ ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ

Τὸ σπίτι σας τὸ ἔχτισε ὁ μηχανικός, ἐσεῖς ὅμως μὲ τὰ ἐπιπλα ποὺ θὰ τοῦ βάλετε θὰ τὸ φτιάξετε ἀληθινά. Γιατὶ ἕνα σαλόνι, μιὰ τραπεζαρία, μιὰ κρεβατοκάμαρα ἀπὸ τὴν ἐπιπλοποιΐα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ θὰ τὸ κάνουν πραγματικὸ ἀρχοντικό. Τὰ ἔπιπλα ΤΣΑΛΑΜΑΤΑ ἔχουν στερεότητα, ἄνεσι, πολυτέλεια καὶ τὶς καλλίτερες τιμές. Διαρκὴς ἔκθεσι Αἰόλου 89 καὶ Βουλιαγμένης 235. Τηλ. 224-954. Μιὰ ἐπίσκεψι θὰ σᾶς πείση.



ΑΝΔΡΙΚΗ ΜΟΔΑ
Ντυθῆτε ΔΦΟΓΑ μὲ
• ΦΑΝΕΛΕΣ
• ΕΣΩΒΡΑΚΑ
• ΣΛΙΠ
FAR
Ἐσώρρουχα Παγκοσμίου Προβολῆς
Θανέλλοποιΐας ΦΑΡΟΣ
Θεσ/νίκη, Ὀρφανίδου 8
'Αθῆναι Εὐαγγελιστρίας 33
Σ. Οἰκονόμου τηλ. 231.622

HYDROCALOR



ΜΑΛΑΚΟ ΝΕΡΟ, ΧΩΡΙΣ ΑΛΑΤΑ ΜΕ ΤΗΝ HYDROCALOR

Νά μιὰ ἀληθινὰ ἐπαναστατικὴ συσκευή, ἡ γαλλικὴ HYDROCALOR. Τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε, ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὸ φαγητὸ καὶ στὸ πλύσιμο εἶναι σκληρό, περιέχει ἅλατα ἀσθεστίου καὶ μαγνησίου. Τοποθετώντας τὴν γαλλικὴ συσκευὴ HYDROCALOR στὸν νεροχύτη σας, ἔχετε συνεχῶς μαλακὸ νερό, ἀπηλλαγμένο ἀπὸ ἅλατα. Μὲ τὴν HYDROCALOR :

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ. Οἱ ἰατροὶ βεβαιώνουν ὅτι τὸ ἓν τοίτον τῶν ἀσθενειῶν χειροτερεύουν ἢ προξενοῦνται ἀπὸ τὰ ἅλατα ποὺ περιέχει τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε ἢ βάζουμε στὸ φαγητό. Τὰ ἅλατα, δηλ. τὸ ασβέστιο καὶ τὸ μαγνήσιο, εἶναι ἐπικίνδυνα γιὰ τὴν ὑγεία μας. Τὰ ἅλατα ποὺ βλέπετε καὶ ἐπικάθονται στοὺς βραστῆρες καὶ στὶς κατσαρόλες, δημιουργοῦν ρευματισμούς, ἀρθριτικά, ἀλιθίασι, ἀσθένειες ἠπατικὲς καὶ νεφρῶν, δυσκοιλιότητα, δυσπεψία κλπ. Μπορεῖτε θαυμάσια νὰ κάμετε ὑδροθεραπεία ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ μὲ τὸ νερὸ ποὺ σᾶς παρέχει ἡ HYDROCALOR.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ. Μὲ τὸ νερὸ τῆς HYDROCALOR ἔχετε 50% οἰκονομία, γιατὶ τὸ φαγητὸ βράζει πιὸ γρήγορα καὶ τὰ ροῦχα πλένονται καλύτερα. Οἰκονομία στὸ σαπούνι καὶ στὰ καύσιμα.

ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ. Μὲ τὸ μαλακὸ νερὸ τῆς HYDROCALOR, τὸ δέρμα γίνεται λεῖο καὶ θελούδινο, τὰ μαλλιὰ μαλακὰ καὶ στιλπνά. 'Η HYDROCALOR σᾶς χαρίζει ΥΓΕΙΑ—ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ—ΟΜΟΡΦΙΑ. ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ—ΠΩΛΗΣΙΣ στὰ καταστήματα «ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ», 'Ιπποκράτους 7. Τηλ. 623-539 καὶ «ΚΑΜΟΜΕ», Βερανζέρου 13 (πλατεῖα Κάνιγγος). Τηλ. 630-088 — ΑΘΗΝΑΙ.

Διαφ. Λιακόπουλος Τηλ. 234-690



ΔΩΡΟ

ΜΕ ΚΑΘΕ ΛΑΚ PHILIA LINT ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ ΣΑΜΠΟΥΑΝ TAMO

'Η καλύτερη λὰκ τοῦ κόσμου - ἡ PHILIA LINT - σᾶς δίνει τώρα τὴν εὐκαιρία νὰ δοκιμάσετε δωρεὰν τὸ ὑπέροχο ἐπιστημονικὸ σαμπουὰν TAMO - τὸ μόνο ποὺ φροντίζει τόσο γιὰ τὴν ὁμορφιὰ ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὑγεία τῶν μαλλιῶν σας.

Λοῦστε τὰ μαλλιά σας μὲ TAMO.

Διατηρῆστε τὴν κόμμωσή σας μὲ PHILIA LINT. Εἶναι ἕνας ἰδεώδης συνδυασμός

ΕΓΩ ΚΑΙ ΤΑ ΠΙΑΤΑ

ΤΟΥ ΧΡ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ



ΔΕΝ ξέρω ἀκριβῶς ποιές εἶναι οἱ σχέσεις σας μὲ τὰ πιάτα. Δὲν ξέρω δηλαδή, ἂν τὰ συμπαθῆτε, ἂν τὰ ἀντιπαθῆτε, ἢ ἂν σᾶς εἶναι ἀδιάφορα. 'Απ' ὅτι ξέρω ὅμως, γιὰ τὸν περισσότερο κόσμο, αὐτὸ τὸ οἰκιακὸ καὶ δὴ κουζινικὸ σκεύος, εἶναι κάτι ἀδιάφορο καὶ τὸ βρίσκω πολὺ φυσικό.

Μπορεῖ νὰ συμπαθῆς ἢ νὰ ἀντιπαθῆς ἕναν ἄνθρωπο, ἕνα σκυλὶ ἢ τέλος πάντων κάτι ἄλλο, ἔμψυχο. Ποτὲ ὅμως ἕνα πιάτο κοινό, ποὺ τὸ γεμίζεις φαγητό, τ' ἀδειάζεις, τὸ πλένεις καὶ μετὰ τὸ βάζεις στὴν πιατοθήκη. Σωστὰ μέχρι ἐδῶ. Οἱ ἀπόψεις μου αὐτὲς σχετικῶς μὲ τὰ πιάτα δὲν ἔχουν τίποτα τὸ περίεργο. Τὸ μόνο περίεργο σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι ποὺ θὰ διαβάσετε πιὸ κάτω, εἶμαι ἐγὼ διότι τὰ πιάτα ἐπαιξαν καὶ παίζουν μεγάλο καὶ σημαντικὸ ρόλο στὴ ζωή μου. Μοῦ ἔχουν ἐξασφαλίσει τὴν ἀγάπη τῆς γυναίκας μου, τὴν οἰκογενειακὴ μου γαλήνη καὶ τὴν περιφρόνησι τῶν συγκατοίκων τῆς πολυκατοικίας ποὺ μένω. Πρέπει ἐπίσης νὰ σᾶς ὁμολογήσω καὶ κάτι ἀκόμα: Δηλαδή, ὅτι σπάζω τέσσερα πιάτα τὸ μήνα. "Οχι βέβαια ἀπὸ ἀπροσεξία, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἔτσι τὸ θέλω. Τὰ πιάνω καὶ τὰ βροντῶ κάτω κι' ὅπως εἶναι φυσικό, αὐτὰ τὰ φουκαριάρικα σπάζουν. Τώρα δέβαια θὰ μοῦ πῆτε: «Γιὰ στάσου κύριε, τί παλαβομάρες εἶναι αὐτὲς ποὺ μᾶς λὲς μὲ τὰ πιάτα;» Παρακαλῶ. Δὲ λέω καθόλου παλαβομάρες. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῆτε προχωρῆστε καὶ θὰ καταλάβετε πῶς ἔγισαν τὰ πιάτα, ἀναπόσπαστα ἀντικείμενα τῆς οἰκογενειακῆς μου γαλήνης. "Οσο γι' αὐτοὺς ποὺ μὲ περιφρονοῦν, τοὺς γράφω στὰ παλιά μου παπούτσια. Καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Σημειώστε παρακαλῶ, ὅτι ἡ Μιμίκα —εἶναι ἡ γυναίκα μου— κρυολογεῖ πολὺ εὔκολα. Μὲ τὸ παραμικρό. Ἐπίσης εἶναι καὶ ἀπερίγραπτα πεισματάρα.

★

Κάποιο βράδυ λοιπόν, τὸ περασμένο καλοκαίρι, πήγαμε μὲ μιὰ φιλικὴ παρέα, σ' ἕνα παραλιακὸ κεντράκι, γιὰ νὰ φᾶμε. Δώσαμε τὴν παραγγελία μιλώντας γιὰ διάφορα ζητήματα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ περάση ἡ ὥρα μέχρι νὰ μᾶς φέρουν τὰ ψάρια ποὺ ζητήσαμε. Σὲ κάποια στιγμὴ ὅμως ὁ 'Αντώνης —φίλος ἀπ' τοὺς πιὸ ἐγκάρδιους— γύρισε, κύτταξε τὴν γυναίκα του καὶ εἶπε:

— Δάφνη, κύττα μιὰ ὑπέροχη θάλασσα! Δὲν τὸ σκεφθήκαμε νὰ πάρουμε τὰ μπανιερά μας.

— Καὶ δὲν κάνουμε ἔτσι; εἶπε ἡ Δάφνη. "Οχι βέβαια τελείως γυμνοί, ἀλλὰ μὲ τὰ ἐσώρουχα. Σκοτεινὰ εἶναι. Ποιός μᾶς βλέπει;

— Σῶπα δρὲ ἀδελφέ, εἶπε ὁ 'Αντώνης. Δὲν ἔχουμε οὔτε πετσέτα νὰ σκουπιστοῦμε. Κι' ἔπειτα, δὲν εἶναι καὶ τόσο σκοτεινά.

'Η Δάφνη ὅμως, δὲν κρατιότανε πιά. Βούτηξε τὰ πόδια της στὴ θάλασσα κι' ἄρχισε τὶς φωνές:

— Εἶναι μούρλια! 'Ελᾶτε. Μιμίκα θὰ χάσης!

'Η Μιμίκα γύρισε καὶ μὲ κύτταξε.

— Νὰ κάνω; ρώτησε.

— "Οχι, ἀπάντησα.

— Γιατί Στράτο μου;

— Θὰ κρυώσης.

— 'Εγὼ θὰ κάνω. Γιατὶ δηλαδὴ νὰ κάνη ἡ Δάφνη;

Πῆγα νὰ τῆς ἐξηγήσω ὅτι κρυολογεῖ εὔκολα καὶ διάφορα ἄλλα μὰ δὲν πρόλαβα γιατὶ μὲ διέκοψε ὁ κύριος 'Ηλίας. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτανε γεροντοπαλλήκαρο καὶ τὸν εἶχε φέρει στὴν παρέα ὁ Νιόνιος. Φοροῦσε γυαλάκια μὲ χρυσὰ σκελετὰ κι' εἶχε ἕνα ὕφος γεμάτο πονηριά. Γενικὰ δὲν μ' ἄρεσε καθόλου ἡ φάτσα του, ἀλλὰ μιὰ καὶ τὸν φέρανε στὴν παρέα τοῦ μιλοῦσα ἀπὸ εὐγένεια.

— Κύριε Στράτο, εἶπε. Μ' ὅλο τὸ μικρὸ θάρος τῆς μικρῆς γνωριμίας μας θὰ μοῦ ἐπιτρέψητε νὰ διαφωνήσω μαζί σας.

— Δηλαδή;

— 'Εφ' ὅσον ἡ κυρία σας ἐπιθυμεῖ νὰ κάνη μπάνιο...

Σταμάτησε, ἀνασκώθηκε καὶ γούρλωσε τὰ μάτια του:

— Πώ! πώ! μιὰ μεγάλη ἐλιά!

Γύρισα καὶ τί νὰ δῶ. 'Η Δάφνη κι' ἡ Μιμίκα εἴχανε γδυθῆ κι' ὅλας κάπως παράμερα, πίσω ἀπὸ μιὰ καρέκλα καὶ πρέχανε γιὰ τὴ θάλασσα. Μέχρι νὰ σηκωθῶ εἴχανε βουτήξει κι' ὅλας. 'Αγανάκτησα μὲ τὴν ἐπιμονή της Μιμίκας. Βεβαίως, στὰ πέντε χρόνια ποὺ ἤμαστε παντρεμένοι δὲν τῆς εἶχα φερθῆ ποτὲ βίαια γιατὶ διέθετε ἕνα πεῖσμα μουλαρίσιο κι' ἂν ἀποφάσιζα νὰ τῆς τὸ καταπολεμήσω, θὰ φτάναμε στὰ ἄκρα.

Ἔτσι, σιγὰ-σιγὰ συνήθισα τὰ πεῖσματά της κι' ὅταν ἐπέμενε γιὰ κάτι τὴν ἄφηνα νὰ κάνη τοῦ κεφαλιοῦ της. Πολλὲς φορὲς ἡ ἀνοχή μου ἔφτανε στὰ ὅρια τῆς ἀδιαφορίας. Τὴν ἀγαποῦσα καὶ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμα μ' ἕναν ἤσυχο καὶ λογικὸ τρόπο, χωρὶς ξεσπάσματα. Αὐτὸ ποὺ ἔκανε ὅμως εἶχε ὑπερβῆ κάθε ὅριο ἀνοχῆς. 'Επὶ πλέον δὲ ἡ ἐλιὰ ποὺ εἶχε θαυμάσει ὁ ἀγενέστατος κύριος 'Ηλίας, βρισκόταν στὸ πόδι τῆς γυναίκας μου. Καὶ μάλιστα ψηλὰ-ψηλὰ στὸ μηρό!... Βγήκα ἀπ' τὰ ροῦχα μου, ἀλλὰ δὲν μίλησα. Φώναξα μόνο στὴ Μιμίκα νὰ βγῆ ἀπ' τὴ θάλασσα, ἀλλὰ δὲν μ' ἄκουσε.

— 'Ελα μὴν κάνης ἔτσι, εἶπε ὁ 'Αντώνης. Δὲν εἶναι καὶ τίποτα τὸ σπουδαῖο!

— Ναί, ἀλλὰ θὰ κρυώση, φώναξα.

"Υστερα ἀπὸ πέντε-δέκα λεπτά, βγήκανε κι' ἄρχισανε νὰ τρέχουν γιὰ νὰ στεγνώσουν. 'Ο κύριος 'Ηλίας καθάρισε τὰ γυαλιά του, τὰ ξαναφόρεσε καὶ εἶπε:

— Βρὲ μυστήρια πράματα. Δὲν τὸ φαντάζόμουν ὅτι ὑπάρχουν τόσο μεγάλες ἐλιές!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἤρθε τὸ γκασσόνι μὲ τὸν δροσὸ του κι' ἄρχισαν νὰ μᾶς σερβίρουν. 'Επειδὴ ὅμως ὁ Νιόνιος —φίλος κι' αὐτὸς— ἄκουσε τὸν κύριο 'Ηλία ποὺ ἔλεγε γιὰ ἐλιές, κύτταξε τὰ πιάτα παραξενεμένος.

— Ποῦ τὶς βλέπεις τὶς ἐλιές; ρώτησε.

'Ο ἄλλος ξαναχαβάρισε τὰ γυαλιά του καὶ ἀνασηκώθηκε γιὰ νὰ βλέπη καλλίτερα τὴ Δάφνη καὶ τὴ Μιμίκα ποὺ τρέχανε.

— Δὲν ἐννοῶ τὶς φαγώσιμες, εἶπε.

— Τότε ποιές;

— Τὶς ἄλλες. Νὰ σὰν αὐτὴ ποὺ εἶναι στὸ πόδι τῆς κυρίας.

'Ο Νιόνιος, γύρισε, ἔρριξε μιὰ ἀδιάφορη ματιὰ στὸ πόδι τῆς Μιμίκας καὶ συμφώνησε:

— Πράγματι, εἶναι πολὺ μεγάλη, εἶπε. Νομίζω κι' ὅλας ὅτι τῆς πάει.

— Μωρέ, εἶναι μούρλια ἔκανε ὁ ἄλλος. Αὐτὲς οἱ ἐλιὲς ἐπάνω στὶς λευκὲς ἐπιδερμίδες εἶναι...

Εἶχα φρενιάσει ἀπ' τὸ κακό μου. Τὸν Νιόνιο δέβαια τὸν ἤξερα ἀπὸ χρόνια. "Ητανε φίλος καὶ μάλιστα ἀπ' τοὺς καλούς. Τὸν ἄλλον ὅμως τὸν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορὰ κι' ὅσο νάναι —φαντάζομαι νὰ συμφωνῆτε κι' ἐσεῖς— δὲν εἶναι καθόλου εὐχάριστο νὰ συζητοῦν καὶ νὰ θαυμάζουν μιὰ μεγάλη ἐλιὰ ποὺ βρίσκεται στὸ πόδι τῆς γυναίκας σου. Καὶ μάλιστα ψηλὰ-ψηλά.

Κι' ὁ μὲν Νιόνιος, γύρισε στὴ γυναίκα του κι' ἄρχισε νὰ τὴν ταΐζη —τῆς εἶχε μεγάλη ἀγάπη— ὁ δὲ ἄλλος εἶχε γουρλώσει τὰ μάτια του.

★

Ντυθήκανε καμμιὰ φορά, κάθησαν στὸ τραπέζι κι' ἄρχισαν νὰ τρώνε. 'Ο Νιόνιος μᾶς γέμισε τὰ ποτήρια μπύρα καὶ σήκωσε τὸ δικό του γιὰ νὰ μᾶς εὐχηθῆ. Ἐκείνη ἡ στιγμή, στάθηκε μοιραία γιὰ μένα καὶ γιὰ τὰ πιάτα. "Εγινε δηλαδὴ τὸ ἑξῆς: 'Ο κύριος 'Ηλίας γύρισε μὲ τὸ ποτήρι του, χαμογέλασε στὴ Μιμίκα καὶ εἶπε:

— Κυρία μου, πίνω εἰς ὑγείαν τῆς καταπληκτικῆς ἐλιᾶς σας!

Θόλωσα μόλις τ' ἄκουσα. "Αρπαξα ἕνα πιάτο καὶ τὸ βρόντησα κάτω.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, φώναξα. Πάψτε πιὰ νὰ ἀσχολῆστε μὲ τὴν ἐλιὰ τῆς γυναίκας μου, "Εμειναν ὅλοι κατάπληκτοι μὲ τὰ ποτήρια στὰ χέρια.

★

Φύγαμε ὕστερα ἀπὸ καμμιὰ ὥρα. 'Ο Νιόνιος εἶχε στενοχωρηθῆ καὶ μὲ πῆρε παράμερα.

— "Ακου νὰ σοῦ πῶ Στράτο μου, εἶπε. Νομίζω ὅτι παραφέρθηκες λίγακι ἄδικα. 'Ο 'Ηλίας εἶναι μακρυνός μου ἐξάδελφος καί...

'Αχανάκτησα καὶ μαζί του.

— Θἄβελες ν' ἀσχολῆται μὲ τὴν ἐλιὰ τῆς δικιᾶς σου γυναίκας καὶ μάλιστα ὅταν τὴν ἔχη ψηλὰ-ψηλά; εἶπα.

— Τί ψηλὰ τί χαμηλά, τὸ ἴδιο κάνει, εἶπε ὁ Νιόνιος. Τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι ἀλλοῦ θέλω νὰ καταλήξω.

— Ποῦ;

"Αναψε ταϊγάρο καὶ μοῦ πρόσφερε, ἀλλὰ δὲν τὸ πῆρα.

— Στὸ ὅτι αὐτὸς ὁ 'Ηλίας θαύμασε τὴν ἐλιὰ τῆς γυναίκας σου ἀπ' τὴν καλλιτεχνική της ἄποψι. "Ητανε ζωγράφος.

— Καὶ τώρα δὲν εἶναι;

— "Οχι. 'Εφτιαξε δέβαια μερικοὺς πίνακες, ἀλλὰ μόλις τοὺς εἶδανε οἱ εἰδικοὶ τοὺ τοὺς πέρασαν κολλάρο καὶ δὲν ἐκατάπιασε πινέλο στὰ χέρια του. Τί νὰ σοῦ πῶ. 'Εγὼ προσωπικὰ νομίζω ὅτι τὸν ἀδίκησαν γιατὶ ἐφτιαχνε κάτι γαϊδοὐρια ποὺ τάβλεπες' καὶ νόμιες πὼς θὰ γκαρίξουν! Τόσο πολὺ ζωντανὰ γαϊδοὐρια ζωγράφιζε.

— Καὶ λοιπόν;

— Δὲν ὑπάρχει «λοιπόν». Τὸ ζήτημα εἶναι ὅτι ἔχει καλλιτεχνικὴ ψυχή.

Εἶπα νὰ τὸν φασκελώσω τὸ Νιόνιο, ἀλλὰ κρατήθηκα καὶ σὲ λίγο πῆρα τὴ Μιμίκα καὶ φύγαμε.

★

Τὸ πιὸ περίεργο σ' αὐτὴ τὴν Ἱστορία ποὺ ἄρχισε ἐκεῖνο τὸ βράδυ μὲ τὸ πιάτο ποὺ ἔσπασα, ἦτανε ἡ συμπεριφορὰ τῆς Μιμίκας. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὴν θυμήθηκα τόσο καλὴ καὶ τρυφερὴ μαζί μου, ὅσο ἐκείνη τὴ νύχτα.

— Ξέρεις ἀγάπη μου; εἶπε σὲ μιὰ στιγμή. "Ησουν ὑπέροχος!

— Πότε;

— Τὴν ὥρα ποὺ ἔσπασες τὸ πιάτο. Δὲν ξέρεις πόσο μοῦ ἄρεσες. Ἀφοῦ ἂν δὲν ἤτανε οἱ ἄλλοι μπράτσα θὰ ἐκλαιγα ἀπ' τὴ συγκίνησί μου.

Εἶχα μείνει κατάπληκτος, γιατὶ αὐτὸ τὸ σπάσιμο τοῦ πιάτου, νόμιζα πὼς θὰ ἐρεθίση τὸν πεισματικό της χαρακτῆρα. Νὰ ὅμως ποὺ ὄχι μόνον δὲν θύμωσε, ἀλλὰ τῆς ἄρεσε κι' ὅλας.

— Ὁμολογῶ πὼς δὲν σὲ καταλαβαίνω, εἶπα. "Ἀσχετα πάντως μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες, πρόσεξε τὴν ἐλιά σου. Δὲν θέλω νὰ τὴν πολυδέπουν οἱ ἄλλοι.

Πήδηξε καὶ μ' ἀγκάλιασε.

— Ἄκουσε ἀγάπη μου. Νὰ θυμώνης κάπου-κάπου γιατὶ ἔτσι ποὺ εἶσαι ἥρεμος καὶ πολιτισμένος νομίζω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾶς κι' ὅτι ἀδιαφορεῖς γιὰ ὅ,τι κάνω.

Κοιμηθήκαμε πανευτυχεῖς ἐκείνη τὴ νύχτα.

★

Πέρασαν καμμιὰ δεκαριὰ μέρες, κύλησε ἡ ζωὴ μὲ τὶς διάφορες σκοτοῦρες της καὶ τὴν ἐνδεκάτη ἡμέρα —ἤτανε μεσημέρι— ἡ Μιμίκα εἶχε κοιμᾶσει κάτι μοῦτρα, ἀπεοίγραπτα. Μόλις μὲ εἶδε πῆγε καὶ ἔδιπλωσε στὸ κρεβάτι. Οὔτε νὰ μὲ χαιρετήση, οὔτε τίποτα. "Οπως σᾶς εἶπα δέβαια, ἤμουν συνηθισμένος σ' αὐτὰ τὰ πείσματα. "Οσο καὶ νὰ συνηβίσης ὅμως σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι, εἶναι δυσάρεστο νὰ ξέρης πὼς συγκατοικεῖς μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ πηγαινόρχεται στὸ ἴδιο σπίτι μουτρωμένος. Πάντως κάθησα κι' ἔφαγα μόνος μου. "Υστερα ξυρίστηκα κι' ἑτοιμάστηκα νὰ φύγω ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα. "Ητανε ὁ Νιόνιος.

Τοῦ εἶπα ὅτι εἴχαμε περάσει ἕνα ὡραῖο δεκαήμερο χωρὶς πείσματα καὶ μοῦτρα καὶ ἀνέφερα μάλιστα καὶ τὴν αἰτία. Δηλαδὴ τὸ πιάτο, ποὺ ἔσπασα ἐκεῖνο τὸ βράδυ. "Εξυσε τὸ σαγόνι του γεμάτος σκέψεις κι' ὅταν μπήκαμε στὸ λεωφορεῖο εἶπε:

— Σοῦ εἶναι δύσκολο νὰ σπάζης ἕνα πιάτο πότε-πότε;

— Ὄχι.

— Σπάσε λοιπὸν νὰ δοῦμε τί θὰ γίνη. Ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπες, καταλαβα τὰ ἑξῆς: Ἡ Μιμίκα μὲ τὸ σπάσιμο τοῦ πιάτου, βεβαιώνεται πὼς τὴν ἀγαπᾶς. "Οσο περνοῦν ὅμως οἱ ἡμέρες ἀρχίζει κι' ἀμφιβάλλει. Σπάσε, λοιπόν, ἄλλο ἕνα μόλις ἀρχίζουν οἱ πρῶτες ἀμφιβολίες της γιὰ νὰ βεβαιωθῆ πάλι. Ὅλες οἱ γυναῖκες σχεδὸν ἀμφιβάλλουν. Κατάλαβες;

"Εφυγε γιὰ τὸ δικό του γραφεῖο κι' ἐγὼ γιὰ τὸ δικό μου. Τὸ βραδυ ὅμως ποὺ γύρισα, πῆγα κατ' εὐθείαν γιὰ τὴν πιατοθήκη. Βουτάω ἕνα πιάτο, τὸ βροντάω κάτω κι' ἀνοίγω τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας. "Ητανε ξαπλωμένη ἀκόμα καὶ μὲ τὸ βόρυβο τοῦ πιάτου πετάχτηκε.

— Καλὲ τί ἔσπασες; ρώτησε.

— Πιάτο.

Πετάχτηκε ἀπάνω γεμάτη χαρά. Εἶναι περιττὸ νὰ προσθέσω, ὅτι ἔγινε ἡ πιὸ τρυφερὴ καὶ γλυκειὰ γυναίκα τοῦ κόσμου. "Αλλαξε ἀπ' τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Τὸ πρωῒ φεύγοντας ἔσπασα ἄλλο ἕνα γιὰ σιγουριά.

★

Ἡ ζωή μας, μὲ τὴ Μιμίκα ἄλλαξε ριζικά. Οἱ γνωρίμες, τὰ πείσματα καὶ τὰ μοῦτρα κοπήκανε μὲ τὸ μαχαίρι. "Υστερα ἀπὸ δυὸ τρεῖς ἡμέρες, συναντήθηκα στὸ ἀσανσὲρ μὲ δυὸ κυρίες. Τὶς χαιρέτησα, μὲ χαιρέτησαν καὶ σὲ κάποια στιγμὴ ἡ μιά, κατάλαβα πὼς μοῦ χαμογελοῦσε μὲ σημασία. Κατέβηκαν στὸ τρίτο καὶ μέχρι νὰ ξεκινήσω γιὰ τὸ τέταρτο, ἄκουσα ποὺ λέγανε: «Τὸν γνωρίζεις; Εἶναι αὐτὸς ποὺ σπάζει τὰ πιάτα. Τί ὑπέροχος κύριος!» Μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα, ἔγινα ὁ ἄνθρωπος τῆς πολυκατοικίας. Τώρα δέβαια θὰ μοῦ πῆτε: «Μὰ τί γίνεται, κύριε; Ἐσὺ δὲν ἄφισες πιάτο γιὰ πιάτο στὴν πιατοθήκη. Τοὺς ἔδωσα καὶ κατάλαβαν. Μέσα σὲ δεκαπέντε ἡμέρες, δὲν ἔμεινε κανένα καὶ τσόνουσε ἀπ' τὴν κατασρόλα.

— Σ' ἀρέσει ἀγάπη μου ποὺ τρῶμε ἀπ' τὴν κατσαρόλα; ρώτησε ἡ Μιμίκα ἕνα βράδυ.

— Τρελλαίνομαι.

— Τί νλικὸ ἀντροῦλη ποὺ ἔγω!

ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ - ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΜΑΖΙ μὲ τὶς ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ ἄρχισαν καὶ οἱ μετακινήσεις τῶν καλλιτεχνῶν τοῦ τραγουδιοῦ τόσο πρὸς τὸ ἐξωτερικό, ὅσο καὶ στὰ διάφορα ἐπαρχιακὰ κέντρα. Πρῶτη φευγιά: Ἡ Τζένη Βάνου, ἡ Ζωὴ Κουρούκλη, καὶ ἡ Νίκη Καμπᾶ, θὰ ἐμφανίζωνται σὲ λίγες μέρες στὸ πολυτελὲς κέντρο τῆς Θεσσαλονίκης «Τὸ Κάστρο».

Μαζὶ μὲ τὶς συμπαθεῖς τραγουδίστριες θὰ μετακινηθῆ κι' ὁ συνθέτης καὶ μαέστρος Κώστας Κλάβας.

Δεύτερο κλιμάκιο, ἐπίσης γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη προετοιμάζεται, αὐτὲς τὶς μέρες, προκειμένου νὰ ἐμπνευσῆ τὰ νέα τραγούδια τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν στὸ ἐκεῖ διοργανούμενο φεστιβὰλ ἐλαφροῦ τραγουδιοῦ.

Τρίτη ὁμάδα ἀπὸ τέσσερις καλλιτέχνες τοῦ τραγουδιοῦ, ἄνοιξε στὸ μεταξὺ πανιὰ γιὰ τὴ Βαρκελώνη, ὅπου θὰ διεξαχθῆ τὸ φεστιβὰλ Μεσογειακοῦ τραγουδιοῦ.

Κι' ἔχει ὁ Θεός... ἀλλὰ στὸ ἐργόμενο φύλλο.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Νέα ἑβδομάδα, νέα τραγούδια. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζουν τὰ παρακάτω τέσσερα, ποὺ δὲν «ἐγγράφηκαν» ἀκόμη σὲ δίσκους, γιὰ τὸν εἰδικὸ λόγο ὅτι πρέπει νὰ τραγουδηθοῦν πρῶτα στὸ Φεστιβὰλ τῆς Βαρκελώνης, ἀλλὰ ποὺ θὰ ἐγγραφοῦν ὡστόσο συντομώτατα.

1. «Λὲ θὰ γυρίσης», Στίχοι — μουσικὴ Κώστα Γιαννίδη.

2. «Ἡ χαρά». Στίχοι Γιάν. Φερμάνογλου. μουσικὴ Γ. Μουζάκη.

3. «Κάθε ὥρα — κάθε μέρα». Στίχοι Κ. Μάνεση—μουσικὴ Ἀλ. Γεωργιάδη.

4. «Σᾶς νύχτα». Στίχοι — μουσικὴ Ἀλεξανδράτου— Τυπάλδου.

5. «Κατάστια στὸν ἥλιο». Στίχοι—μουσικὴ Γ. Ποταμιάνου.Τραγουδᾶ ἡ Ζωὴ Φιτούση.

6. «Γειά σου». Ἡ παλιὰ ἐπιτυχία τοῦ Χαιρόπουλου. Τραγουδᾶ ἡ Ἐλίζα Μαρέλλι καὶ συνοδεύει ἡ ὀρχήστρα Λέανδρου.

ΤΟ ΛΑ·Ι·ΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὸ λαϊκὸ τραγούδι συνεχίζει ἀκάθεκτο τὸν δρόμο του, δηλαδὴ τή... δισκοποίησί του. Ἀπὸ τοὺς νέους δίσκους ξεχωρίζουμε τοὺς ἑξῆς:

1. «Ποτὲ δὲν τὸ περίμενα». Στίχοι Τριανταφυλλίδη. μουσικὴ Π. Γαβαλᾶ. Τραγουδοῦν ὁ Γαβαλᾶς καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

2. «Θέλω νὰ πεθάνω». Στίχοι —μουσικὴ Μπάμπη Μπακάλη.Τραγουδᾶ ὁ Στ. Καζαντζίδης.

3. «Μιὰ Κυριακὴ στὴ φυλακὴ» (ξεμπέκικο). Στίχοι — μουσικὴ Βασιλειάδη—Ταμβάκη. Τραγουδᾶ ὁ Στ. Καζαντζίδης.

4. «"Οση γλύκα ἔχουν τὰ χείλη σου». Στίχοι—μουσικὴ Ἀπ. Καλδάρα. Τραγουδᾶ ὁ Θ. Σιναΐδης.

5. «Ἀγάπη μου—λατρεία μου». Στίχοι Α. Μακρυδάκη — μουσικὴ Δ. Γκούτη. Τραγουδᾶ ἡ Πόλυ Πάνου.

6. «"Οτι κι' ἂν σοῦκανα συγχώρησέ με». Στίχοι — μουσικὴ Μαν. Χιώτη. Τραγουδοῦν ἡ Μαίρη Λίντα καὶ ὁ Χιώτης.

7. «Ποιὸς ξέρει ποῦ ᾽μαι πᾶγες».



Ὁ Φώτης Δήμας, ὁ ἐκλεκτὸς "Ελλην τραγουδιστής, ποὺ τὰ τελευταῖα σουξὲ του βρίσκονται στὰ γεῖλη ὅλης τῆς ἀθηναϊκῆς νεολαίας.

Τοῦ Γερ. Κλουβάτου. Τραγουδοῦν ὁ Π. Γαβαλᾶς καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

8. «Ὁ Βοτανικός» (ξεμπέκικο) τοῦ Θ. Σοφοῦ. Τραγουδοῦν ὁ Μπιθικώτσης καὶ ἡ Βούλα Γκίκα.

9. «Μακρυά μου ἐσὺ δὲν κάνεις». Στίχοι — μουσικὴ Βασ. Τσιτσιάνη. Τραγουδοῦν ὁ Μιχ.Μενιδιάτης καὶ ἡ Ἄννα Χρυσάφη.

10. «Πόνος—πόνος». Τοῦ Π. Γαβαλᾶ. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος μὲ τὴ Ρία Κούρτη.

11. «Ὁ Πειραιᾶς—ὁ Πειραιᾶς» (χασάπικο). Στίχοι—μουσικὴ Θ. Σοφοῦ. Τραγουδοῦν ὁ Γρηγόρης Μπιθικώτσης καὶ ὁ Χρηστάκης.

12. «Ὁ Μπενάκης κι' ὁ Βαγγέλης». Στίχοι—μουσικὴ Στ. Μακριδάκη. Τραγουδοῦν ὁ Γρ. Μπιθικώτσης καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

13. «Ἐσύ». Τοῦ Μανώλη Χιώτη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος μὲ τὴν Μαίρη Λίντα.

14. «Τώρα δὲ μὲ θές». Στίχοι —μουσικὴ Ἐμμ. Χιώτη. Τραγουδοῦν ὁ Μ. Ἀγγελόπουλος. ἡ Ζίνη Βασιλείου καὶ ὁ συνθέτης.

15. «Ξένος—ἔρημος καὶ μόνος». Στίχοι—μουσικὴ Ἀτταλίδη— Νεράντζη. Τραγουδᾶ ὁ Πάνος Γαβαλᾶς.

16. «Ποιὸς σοῦ εἶπε πὼς φεύγω». Στίχοι Ἀν. Κουλούρη, μουσικὴ Π. Γαβαλᾶ. Τραγουδοῦν ὁ τελευταῖος καὶ ἡ Ρία Κούρτη.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1. «"Οσο μακρυὰ κι' ἂν ἐρθῆτε». Στίχοι—μουσικὴ Κ. Καπετάνου—Ν. Στεφανοπούλου. Τραγουδᾶ ὁ Κ. Σκαφίδας.

2. «Γιὰ μ' ἕνας ἀητὸς» (καλαματιανός). Τοῦ Γ. Κόρου. Τραγουδᾶ ἡ Σοφία Καλλιτήρη.

3. «Ξύπνησ' ἀστέρι τ' οὐρανοῦ» (συρτός). Τοῦ Α. Σκορδαλᾶ. Τραγουδᾶ ὁ Γ. Τσάκης.

4. «Μηχανικός». Στίχοι—μουσικὴ Γιαλοψιάκη—Στ. Ροδίτου. Τραγουδᾶ ἡ Νικολέτα Ροδίτου.

5. «Τῆς Ἑλένης τὸ χορεβάτι». Στίχοι—μουσικὴ Γ. Τράκη. Τραγουδᾶ ὁ ἴδιος.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Μιὰ Κυριακὴ πρωῒ, ξυριζόμουν στὸ μπάνιο κι' ἡ Μιμίκα, μοῦ τραγουδοῦσε ἕνα τραγουδάκι ποὺ μ' ἄρεσε πάρα πολὺ ἀπ' τὸν πρῶτο καιρὸ τῆς γνωριμίας μας. Εἶχε πάρει ἕνα καρεκλάκι καὶ καθότανε δίπλα μου. Τέτοια ἀγάπη καὶ τρυφερότητα δὲν τὴν εἶχα φανταστῆ ποτέ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως, ἀκούστηκε τρικούβερτος καυγᾶς. Πλημμύρισε ὁ φωταγωγὸς ἀπὸ φωνὲς καὶ ὁρισιές. Μάλωνε ὁ κύριος Βερέμης μὲ τὴ γυναίκα του στὸν πέμπτο ὄροφο.

— Μωρὴ Τασία, τρελλάθηκες; φώναζε ὁ κύριος Βερέμης. Τί μοῦ φταίνε τὰ πιάτα γιὰ νὰ τὰ σπάσω;

Ἡ κυρία Τασία, ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Εἶσαι ἕνας κρύος ποὺ βαρέθηκες τὴ ζωή σου, τοῦ ἀπάντησε. Ἁπλώνεις στὴν πολυθρόνα σου, διαβάζεις ἐφημερίδα καὶ ροχαλίζεις στὸ τέλος. Δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά.

— Μήπως προτιμᾶς νὰ δαγκώνης τὶς πατοῦσες μου; ἀκούστηκε ὁ κύριος Βερέμης. Σ' ἀγαπῶ. Ἄσε με τώρα νὰ διαβάσω τὴν ἐφημερίδα μου.

Ἡ κυρία Τασία ἄρχισε πάλι τὰ κλάματα:.

— Οὔτε ἕνα δὲν μπορεῖς νὰ σπάσης; Τσιγγούναρε! Ὁ κύριος Στράτος γιατὶ σπάζει.

— Αὐτὸς εἶναι ἠλίθιος!

— Μὴν τοὺς ἀκοῦς ἀγάπη μου, εἶπε ἡ Μιμίκα. Ἠλίθιος ξεηλίθιος ἐγὼ σ' ἀγαπῶ.

★

Ἀπ' ὅ,τι ἄκουσα κι' ἀπ' ὅ,τι μοῦ εἶπε ὁ θυρωρός, λίγο πολύ, ὅλα τὰ ζευγάρια τῆς πολυκατοικίας εἶχανε ἀρπαχτὴ γιὰ τὴν ἴδια αἰτία ποὺ μάλωσε τὸ ζεῦγος Βερέμη. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὅμως, ἔγινε κάτι τὸ καταπληκτικό. Δηλαδή, ἤρθε ὁ κύριος Βερέμης, ὁ κύριος Στούπας κι' ἕνας ἄλλος ποὺ δὲ γνώριζα τ' ὄνομά του. Αὐτὸς ἔμενε στὸ ἰσόγειο. Μὲ τὸ πού τοὺς ἄνοιξα τὴν πόρτα ἁπλώσανε τὰ χέρια.

— Φέρτε μας ἀπὸ ἕνα πιάτο, εἶπανε.

— Γιατί;

— Νὰ τὰ σπάσουμε. "Υστερα ἀπὸ τὶς δλακεῖες ποὺ φούρνισε ἡ γυναίκα σας στὶς γυναῖκες μας, πρέπει νὰ πληρώσετε τὰ σπασμένα!...

Τοὺς ἐξήγησα πὼς αὐτὸ ἦτανε ἀδύνατον κι' ὅτι ὁ κάθε ἕνας πρέπει νὰ πληρώνη τὰ δικά του σπασμένα. Μὲ βρίσανε κατὰ τὸν ἀγενέστερο τρόπο καὶ φύγανε. "Υστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες τοὺς ἄκουσα ποὺ τὰ σπάζανε. Τὸ εἶχανε πάρει ἀπόφασι. Εὐτυχῶς.

★

Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι ὅμως τῶν σπασμένων πιάτων, δημιούργησε σιγὰ-σιγὰ ἕνα ἄλλο πρόβλημα. Οἰκονομικό. Στὴν ἀρχὴ δέβαια, δὲν τὸ καπῶς ἦτανε ἕνα παραπανίσιο ἔξοδο ποὺ δὲν τὸ εἶχα ὑπολογίσει στὰ ἔξοδα τοῦ μηνός. Κάποιο ἀπόγευμα νὰς, ἄκουσα μιὰ φωνή: «Ἕνα δίκαροτσάκι τριγυρισμένο ἀπὸ κόσμο. Ἐνα φτωχικὸ χωριάτικο πανδοχεῖο, ποὺ βρισκόταν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου Παρισιοῦ—Φλάνδρας, τοῦ Παρισιοῦ, δηλαδὴ ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ὁ ντὲ Βιλέρ, καὶ τῆς Φλάνδρας ὅπου πήγαινε νὰ πεθάνη... Ὁ ντὲ Βιλέρ, ὅμως, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε κρύψει ἀπὸ τὴ μαρκησία τὸ μυστικό του τὸν συνέδεε μὲ τοὺς Κόκκινους τῆς διηγήθηκε ὁλόκληρη τὴν ἱστορία. "Οταν τελείωσε τὴν ἐξιστόρησι καὶ ἀφοῦ ἀντάλλαξαν ὅσα εἶπαν μεταξύ τους μιὰ φλόγα ἀναψε μέσα στὰ κορμιά τους. Τὰ χείλη τους δὲν ἄργησαν νὰ σμίξουν. Τὰ ξέχασαν ὅλα. "Αραγε ὑπῆρχαν πιὰ στὴ ζωὴ ὁ Λαβεινέ, ὁ Μωρδάγι, ὁ Λασύ; Ὑπῆρξε ἄραγε μιὰ πόλι ποὺ τὴν ἔλεγαν Φράουλεν, καὶ ὑπῆρχε καὶ ὁ πύργος Μπλερανκούρ;

13ον Ξαφνικά, ἡ σκάλα τρεμοὐλιασε. Κάποιος ἄλλος ἀνέβαινε. Πήδησε ἀνάμεσα στοὺς Γάλλους, λαχανιάζοντας, καὶ τοὺς φώναξε:

— Φύγετε! Φύγετε γρήγορα! Τὸ ἔδαφος, ποὺ πατᾶτε, εἶναι ὑπονομευμένο...

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ φωνή, ὅλοι οἱ στρατιῶτες γύρισαν πρὸς τὸ μέρος του.

— Ὁ μυστηριώδης πολεμιστής! ψιθύρισε κάποιος.

— Ὁ διαβολάνθρωπος! εἶπε ἕνας ἄλλος.

— Ὁ μαοκήσιος ντὲ Βιλέρ! φώναξε κατάπληκτος ὁ Τόνυ. Σεῖς, κ. μαρκήσε!...

"Ηταν, πραγματικά, ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλέρ.

Παρὰ τὶς παρακλήσεις τῆς μαρκησίας, ποὺ ἤθελε νὰ τὸν ἀκολουθήση, τὴν ἔπεισε νὰ γυρίση στὸ Παρίσι. Κι' αὐτὸς ἔφυγε γιὰ τὸ πεδίο τῆς μάχης...

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι! εἶπε στὸν Τόνυ, ποὺ τὸν εἶχε ἀναγνωρίσει. Φύγετε ὅμως! Εἶδα ποὺ ἀναψαν τὸ φυτίλι γιὰ νὰ βάλουν φωτιὰ στὴν ὑπόνομο. Σὲ λίγο...

Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώση τὴ φράσι του. Μιὰ φοβερὴ ἔκρηξι ἀκούστηκε.

Ὁ Τόνυ, οἱ εἴκοσι ἄντρες του κι' ὁ μαρκήσιος τινάχτηκαν στὸν ἀέρα, καὶ ξανάπεσαν στὴ γῆ, ἄλλοι κομματιασμένοι, ἄλλοι τραυματισμένοι κι' ἄλλοι σῶοι καὶ ἀκέραιοι.

Οἱ Αὐστριακοί, βλέποντας, ὅτι κινδύνευαν νὰ αἰχμαλωτισθοῦν, θέλησαν νὰ τινάξουν στὸν ἀέρα τὰ ὀχυρώματά τους, ἐξοντώνοντας ἔτσι ἕνα μέρος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.

Ἀλλὰ τὸ σχέδιό τους ναυάγησε. Μόνο μερικοὶ στρατιῶτες εἶχαν σκοτωθῆ.

Μεταξὺ τῶν νεκρῶν θὰ βρίσκονταν ἀσφαλῶς κι' ὁ Τόνυ μὲ τὸ μυστηριῶδη πολεμιστή, ποὺ, ἐδῶ κι' ἕνα μῆνα τώρα, εἶχε γίνει ὁ θρύλος ὅλου τοῦ στρατεύματος.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΟΝΣΟΝ ΝΤΥ ΤΕΡΑ·Ι·Γ

Ο ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ ΟΡΚΟΣ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Βλέποντας ἐκείνη ποὺ εἶχε τόσο ἀγαπήσει ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλὲρ σηκωθῆκε ἐπάνω φωνάζοντας μὲ ἀπερίγραπτη χαρά. Καὶ οἱ δύο σύζυγοι ἔπεσαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου γελῶντας καὶ ἔχοντας τὰ μάτια δακρυσμένα. Τί εὐτυχισμένη καὶ γιὰ τοὺς δύο στιγμή. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔμεναν μέσα σ' ἕνα φτωχικὸ χωριάτικο πανδοχεῖο, ποὺ βρισκόταν στὰ μισὰ τοῦ δρόμου Παρισιοῦ—Φλάνδρας, τοῦ Παρισιοῦ, δηλαδὴ ἀπ' ὅπου ἐρχόταν ὁ ντὲ Βιλέρ, καὶ τῆς Φλάνδρας ὅπου πήγαινε νὰ πεθάνη... Ὁ ντὲ Βιλέρ, ὅμως, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε κρύψει ἀπὸ τὴ μαρκησία τὸ μυστικό του τὸν συνέδεε μὲ τοὺς Κόκκινους τῆς διηγήθηκε ὁλόκληρη τὴν ἱστορία. "Οταν τελείωσε τὴν ἐξιστόρησι καὶ ἀφοῦ ἀντάλλαξαν ὅσα εἶπαν μεταξύ τους μιὰ φλόγα ἀναψε μέσα στὰ κορμιά τους. Τὰ χείλη τους δὲν ἄργησαν νὰ σμίξουν. Τὰ ξέχασαν ὅλα. "Αραγε ὑπῆρχαν πιὰ στὴ ζωὴ ὁ Λαβεινέ, ὁ Μωρδάγι, ὁ Λασύ; Ὑπῆρξε ἄραγε μιὰ πόλι ποὺ τὴν ἔλεγαν Φράουλεν, καὶ ὑπῆρχε καὶ ὁ πύργος Μπλερανκούρ;

Μὰ τὰ πτώματά τους δὲ βρέθηκαν πουθενά!

Γι' αὐτό, τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν μπῆκαν στὴν Ἀμβέρσα, οἱ Γάλλοι ἦσαν κυριευμένοι ἀπὸ βαθειὰ λύπη.

★

"Οπως ὅλος ὁ στρατός, ὁ Λαβεναί, ὁ Μωρδάγι κι' ὁ Λασὺ εἶχαν ἀκούσει ἐπίσης νὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ἔκρηξι καὶ γιὰ τὰ θύματά της.

Ὁ ἐπιλοχίας, ποὺ πήγαινε τελευταῖος ἀπὸ τοὺς εἴκοσι ἄντρες, δὲν εἶχε σκοτωθῆ.

Εἶχε τὴν τύχη νὰ πέση μέσα στὴν τάφρο, καὶ τὸ νερὸ τὸν γλύτωσε.

"Οταν τὸν ἀνέκριναν, διηγήθηκε πὼς εἶχε ἐμφανισθῆ ὁ Μυστηριώδης Πολεμιστὴς κι' εἶπε τὸ ὄνομά του, ποὺ τὸ εἶχε ἀκούσει νὰ τὸ προφέρη ὁ Τόνυ.

"Ωστε, λοιπόν, ὁ "Αγνωστος Πολεμιστὴς ἦταν ὁ μαρκήσιος, ποὺ οἱ τρεῖς «Κόκκινοι», τὸν τελευταῖο καιρό, τὸν ἐλεγαν πάλι ποοδότη κι' ἐπίορκο... Τώρα καταλάβαιναν γιατὶ δὲν τὸν εἶχαν δῆ ὡς τότε. Καταλάβαιναν ἐπίσης, γιατὶ δὲν εἶχε πολεμήσει ποτὲ μὲ τὸ σύνταγμά τους.

— "Ηθελε, εἶπε ὁ Μωρδάγι, ὄχι ν' αὐτοκτονήση, ἀλλὰ νὰ πεθάνη ἔνδοξα. Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ πουλήση ἀκριβὰ τὴ ζωή του κι' ὄχι νὰ τὴν προσφέρη...

— Καί, πραγματικά, σκοτώθηκε ἔνδοξα! "Ας εἶναι ἱερὴ ἡ μνήμη του! πρόσθεσε ὁ Λασύ.

— Δὲ λυπᾶμαι παρὰ γιὰ ἕνα πρᾶγμα μόνο: Ποὺ δὲ μπόρεσα, γιὰ μιὰ τελευταία φορά, νὰ τοῦ σφίξω τὸ χέρι!

— Τί τὰ θέλεις; Μᾶς ἀπόφευγε. Ντρεπόταν, ποὺ δὲν εἶχε σκοτωθῆ ἀκόμα!...

Ὁ μαρκήσιος ντρεπόταν... Αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια! Κοκκινίζε ὅταν σκεφτόταν πώς, γιὰ δεύτερη φορά, εἶχε παραδῆ τὸν ὅρκο του.

Οἱ φίλοι του αὐτὸ τὸ ἀγνοοῦσαν. Ἀλλ' αὐτὸς τὸ εἶχε βάρος στὴ συνειδησί του...

"Αν φανερωνόταν, θὰπρεπε νὰ τοὺς μιλήση, νὰ τοὺς σφίξη τὸ χέρι. Καί, κάθε τους χειραψία, θάταν γι' αὐτὸν μιὰ καινούργια τύψι συνειδήσεως. Προτιμοῦσε νὰ τοὺς ἀποφύγη.

Καὶ μόνο, βλέποντας τοὺς εἴκοσι ἐκείνους ἄντρες νὰ κινδυνεύουν καὶ μαζί τους τὸν Τόνυ, τὸ φίλο του, ἀποφάσισε νὰ φανερωθῆ.

★

"Εψαξαν ἐπὶ ὧρες παντοῦ νὰ βροῦν τοὺς σκοτωμένους.

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Λανζεδέν, μέσα στὴν ἀπελπισία του, ἤθελε τοὐλάχιστον ν' ἀποδώση τὶς τελευταίες τιμὲς στὸ νεκρὸ τοῦ Τόνυ. Ὁ Λαβεναί, ὁ Λασὺ κι' ὁ Μωρδάγι, ἤθελαν νὰ θάψουν τὸ ντὲ Βιλέρ.

Ἀλλά — ὅπως εἴπαμε — μ' ὅλες τους τὶς ἀναζητήσεις, στάθηκε ἀδύνατο νὰ τοὺς βροῦν ἢ ν' ἀναγνωρίσουν τὰ πτώματα, ποὺ βρέθηκαν μέσα στὴ μάζα ἐκείνη τῶν πολτοποιημένων ἀπὸ τὴν ἔκρηξι σαρκῶν...

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΑΚΑΣ

"Αν ὁ μαρκήσιος ντὲ Λανζεδὲν κι' οἱ τρεῖς «Κόκκινοι» δὲ μπόρεσαν, μ' ὅλες τους τὶς προσπάθειες, ν' ἀνακαλύψουν τὰ πτώματα τοῦ ντὲ Βιλὲρ καὶ τοῦ Τόνυ, ἦταν γιατὶ ἔφτασαν πολὺ ἀργά. Γιατί, πραγματικά, ἄρχισαν τὶς ἐρευνες τὴν ἑπομένη τὸ πρωῒ, μὲ τὴν κατάληψι, δηλαδή, τοῦ ὀχυροῦ.

Τὴ νύχτα, ὅμως, ποὺ ἔγινε ἡ ἔκρηξι, μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὶς φῆμες, ποὺ κυκλοφοροῦσαν στὸ στρατόπεδο, ἔτρεξε στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ κ. Τουανόν. Εἶχε μάθει τὴν ἀνοιχώρησι τοῦ Τόνυ, ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς ἀποσπάσματος ἐθελοντῶν, γιὰ μιὰν ἐπικίνδυνη ἀποστο᾽λή.

"Αν ἐξαστιόταν ἀπ' αὐτήν, δὲ θὰ τὸν ἄφηνε νὰ πάη, γιατὶ ἡ καρδιὰ της μάτωνε, στὴ σκέψι τῶν κινδύνων, ποὺ διέτρεχε ὁ νέος...

"Οταν ἄκουσε τὴν ἔκρηξι κι' ἔμαθε πὼς ὅλο τὸ ἀπόσπασμα σκοτώθηκε, ἔγινε σὰν τρελλή.

— Καλὰ τὸ φοβόμουν ἐγώ! ἔλεγε κλαίγοντας.

Οἱ στρατιῶτες ἦσαν σὲ ἐπιφυλακή, γιατὶ φοβόντουσαν, ὅτι, μετὰ τὴν ἔκρηξι, οἱ Αὐστριακοὶ θὰκαναν ἐπίθεσι.

Ἀλλὰ τί τὴν ἐνδιέφεραν ὅλα αὐτὰ τὴν κ. Τουανόν; Μόνο τὸν Τόνυ σκεπτόταν.

— Πρέπει νὰ τὸν ξαναδῶ! εἶπε μέσα της.

Κι' ἔφυγε, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅλα.

"Εφτασε στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Τὸ θέαμα ἦταν φριχτό, ἀνατριχιαστικό. Ἀνάμεσα σὲ τεράστιες πέτρες, ποὺ τὶς εἶχε τιναξῆ ἡ ἔκρηξι, βρίσκονταν κομματιασμένα πτώματα, μαυρισμένα ἀπὸ τὸν καπνό.

Ἡ κ. Τουανόν ἔψαξε νὰ βρῆ τὸν Τόνυ.

Ξαφνικά, ἄκουσε ἕνα ἀδύνατο ἀναστεναγμό.

— Τόνυ! Τόνυ! Εἶσαι σύ; φώναξε μὲ ἀγωνία.

Ἕνα νέο βογγητὸ ἀκούστηκε. Μέσα στὸ μισοσκόταδο, ποὺ βασίλευε, ἡ κ. Τουανὸν διέκρινε ἕνα στρατιώτη, πλάϊ στὸ στήθος τοῦ ὁποίου ἦταν πεσμένο ἕνα μαδέρι.

Δὲ φώτιζε τόσο, ὥστε νὰ δῆ τὸ πρόσωπό του. Ἀλλ' ὁποιος κι' ἂν ἦταν, ἡ κ. Τουανὸν ἀποφάσισε νὰ τὸν βοηθήση.

"Ηταν πολὺ δύσκολη βουλειὰ γιὰ μιὰ γυναίκα νὰ σηκώση τὸ βαρὺ ἐκεῖνο ξύλο, ποὺ πίεζε τὸ στῆθος τοῦ πληγωμένου. Ἂν τῆς ξέφευγε ἀπὸ τὰ χέρια, θὰ τὸν σκότωνε. Συγκεντρώνοντας, ὡστόσο, ὅλες τὶς δυνάμεις της, ἡ κ. Τουανὸν κατώρθωσε νὰ μετατοπίση τὸ μαδέρι.

— "Α! ἔκανε ὁ πληγωμένος, ἀναστενάζοντας βαθύά.

— Ποιὸς εἶσθε; Ποῦ πονᾶτε; τὸν ρώτησε.

Ἀλλ' ὁ πληγωμένος δὲν ἀπάντησε. Εἶχ

ήμέρα, ποὺ πῆγε νὰ καταταχθῆ στρατιώτης.

— Τόνυ! Τόνυ! Εἶσαι σύ! φώναξε.

Ἐκεῖνος δὲ μίλησε. Ἀλλ' ἡ κ. Τουανὸν ἔνοιωσε τὰ χείλη του νὰ τῆς χαϊδεύουν τὸ χέρι... Κι' ἐκεῖνος ἐπίσης τὴν εἶχε ἀναγνωρίσει!

Ἔσφιξε τὸν Τόνυ της στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν μετέφερε, σὰ νὰ ἦταν κανένα παιδάκι. Σὲ λίγο, ὅμως, οἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειψαν. Ἀναγκάστηκε ν' ἀποθέσῃ τὸ φορτίο της καταγῆς καὶ νὰ καθήσῃ πλάϊ του, κλαίοντας.

Στὴν ἀπελπισία της, ἦταν ἕτοιμη νὰ φωνάξῃ βοήθεια, μὲ κίνδυνο νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴ τῶν Αὐστριακῶν, ποὺ θἄπιαναν τὸν Τόνυ αἰχμάλωτο.

Ξαφνικὰ ὅμως, ἕνας θόρυβος τρόβηξε τὴν προσοχή της.

Λίγα βήματα πιὸ πέρα, ἕνας ἄνθρωπος βάδιζε, μὲ μύριες προφυλάξεις, σκύβοντας κάθε τόσο, σὰ γιὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ πτώματα, κι' ἔπειτα βάζοντας τὸ χέρι στὴν τσέπη του.

Ἡ κ. Τουανὸν κατάλαβε ἀμέσως μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνῃ.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ἕνα ἀπὸ κεῖνα τὰ «κοράκια», ὅπως τοὺς ἔλεγαν, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸ στρατό, γιὰ νὰ γδύουν τοὺς νεκροὺς μετὰ τὴ μάχη. Ὅταν τοὺς ἔπιαναν, τοὺς τουφέκιζαν, ἀλλ' ἐρχονταν πάντοτε καινούργιοι.

Στὴ φοβερὴ κατάστασι, ὅπου βρισκόταν, ἡ κ. Τουανὸν δὲν εἶχε τίποτα νὰ φοβηθῆ.

— Ἔ, φίλε! τοῦ φώναξε.

Ὁ ἄγνωστος ἀνασηκώθηκε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τὸ σκάσῃ.

Ἀλλά, βλέποντας πὼς δὲν εἶχε νὰ κάνῃ παιρὰ μὲ μιὰ γυναίκα, ἡσύχασε.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε ἡ κ. Τουανόν, κάνεις ἕνα βρωμοεπάγγελμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν κερδίζεις μεγάλα πράγματα. Θέλεις νὰ κάνῃς μιὰ καλὴ πρᾶξι καὶ νὰ κερδίσῃς τρία εἰκοσόφραγκα;

— Περὶ τίνος πρόκειται; ρώτησε ὁ ἄγνωστος, ποὺ εἶχε πιὰ συνέλθει ἐντελῶς ἀπὸ τὸ φόβο του.

— Ἐκεῖ πέρα ὑπάρχουν μόνο στρατιῶτες, ποὺ δὲν ἔχουν στὶς τσέπες τους παρὰ μικροπράγματα. Ἀφησέ τους κι' ὅλα νὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ μεταφέρουμε στὴν πόλι ἕνα νεαρὸ ἀξιωματικό, ποὺ εἶναι πληγωμένος.

— Εὐχαρίστως!

Ὁ «κόρακας» δὲν ἦταν κακὸς ἄνθρωπος κατὰ βάθος. Ἔσπευσε νὰ σηκώσῃ ἀπὸ κάτω δυὸ τουφέκια, τάξεσε σὲ σχῆμα Χ, ἁπλωσε ἀπάνω ἕνα μανδύα καὶ ἑτοιμάστηκε νὰ κρατήσετε ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος· ρώτησε, κοβὼς ἐτοιμαζόταν νὰ σηκώσῃ αὐτὸ τὸ πρόχειρο φορεῖο.

— Πιστεύω! εἶπε ἡ κ. Τουανόν. "Ας ξεκινήσουμε. Κι' ἔννοια σου! Δὲ θὰ χάσῃς τὸν κόπο σου!

Ἡ κ. Τουανὸν κράτησε τὸ λόγο της. Μισὴ ὥρα ἀργότερα, ὁ Τόνυ ἦταν ξαπλωμένος σ' ἕνα καλὸ κρεβάτι κι' ὁ «κόρακας» ἔτρεγε μὲ τρία χρυσᾶ εἰκοσόφραγκα στὴν τσέπη του.

Νά, λοιπόν, γιατί, ὅταν ἔφτασε ὁ μαρκήσιος ντὲ Λανζεβέν, δὲ μπόρεσε νὰ βρῇ τὸ πτῶμα τοῦ ἐγγονοῦ του.

Ἡ κ. Τουανόν, μόλις μετέφερε τὸν Τόνυ, ἔσπευσε νὰ βρῇ ἕναν καλὸ γιατρό.

Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ τῆς ξαναπάρουν τὸν Τόνυ, δὲ ζήτησε κανένα στρατιωτικὸ γιατρό. Παράγγειλε σ' ἕναν πολίτη νἄρθῃ.

Ὅταν ἐξέτασε τὸν πληγωμένο, ὁ γιατρὸς σούφρωσε τὰ φρύδια του.

— Εἶσθε ἀδελφή του; ρώτησε.

— Ὄχι.

— Γυναίκα του;

— Δὲν εἶναι ἀκόμα οὔτε δεκαοχτὼ χρονῶν...

— Φίλη του τότε;

Ἡ κ. Τουανὸν ἔκαμε μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας. Ὁ γιατρὸς νόμισε, ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες ἐκείνες, ποὺ ἀφοσιώνονται στὴν περιποίησι τῶν πληγωμένων.

— Μπορῶ, λοιπόν, νὰ σὰς μιλήσω ἐλεύθερα, τῆς εἶπε. Κυττάχτε νὰ βρῆτε κανέναν ἄλλο πληγωμένο, γιὰ νὰ περιποιηθῆτε. Αὐτὸς ἐδῶ δὲ θὰ ζήσῃ παρεπάνω ἀπὸ δυὸ ὧρες...

Ἡ δύστυχη γυναίκα ἔβγαλε μιὰ κραυχὴ κι' ἔπεσε ἀναίσθητη πάνω στὸ κρεβάτι τοῦ ἑτοιμοθάνατου...

★

Τί εἶχε ἀπογίνει ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλέρ;

Θυμόμαστε, ὅτι ἡ ἔκρηξι τῆς ὑπονόμου εἶχε γίνει τὴ στιγμή, ποὺ φώναζε: «Φύγετε!».

Εἶχε τιναχθῆ κι' αὐτὸς πρὸς τὴν ἴδια πλευρά, ὅπου εἶχε πέσει κι' ὁ Τόνυ.

Ἂν ἡ κ. Τουανὸν ἐξακολούθησε τὶς ἐρευνές της, ἂν δὲν ἦταν ἀπασχολημένη τόσο πολὺ μὲ τὸ θετὸ γυιό της, θἄβλεπε τὸ μαρκήσιο, ποὺ ἦταν πεσμένος κάτω ἀπὸ τὸ ἴδιο μαδέρι, λίγο πιὸ πέρα.

Καθὼς ἀνασήκωσε τὸ μαδέρι, γιὰ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν Τόνυ, ἀπηλλαξε καὶ τὸ μαρκήσιο. Ἡ δροσερὴ πρωϊνὴ αὔρα τὸν συνέφερε.

Ἦταν μόνο ζαλισμένος ἀπὸ τὴν πτῶσι κι' ἀπὸ τὸ χτύπημα, χωρὶς νἄχῃ καμμιὰ πληγὴ σοβαρή. Σύρθηκε μὲ δυσκολία ὡς ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδο. Φτάνοντας ἐκεῖ, ἄκουσε μερικοὺς στρατιῶτες, ποὺ ἔλεγαν:

— Ξέρεις ποιὸς ἦταν ὁ μυστηριώδης πολεμιστής;

— Ναί, ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλέρ. Ὁ λοχαγὸς ντὲ Μωρβάγι μιλοῦσε, πρὶν ἀπὸ λίγο, γι' αὐτόν, πστὸ λοχαγὸ ντὲ Λαβεναί.

— Σκοτώθηκε;

— Ἔτσι φαίνεται.

— Τί κρίμα!

— Τὸν ἤξερες;

— Εἶχα ὑπηρετήσει στὸ λόχο του...

Οἱ στρατιῶτες ἀπομακρύνθηκαν. Ὁ Βιλὲρ θέλησε νὰ τοὺς φωνάξῃ. Ἀλλὰ μετανόησε ἀμέσως.

— Μὲ νομίζουν γιὰ τρίτη φορὰ σκοτωμένο! ψιθύρισε. Καλύτερα! Ὁ Θεὸς τὸ θέλει νὰ μὲ θεωροῦν οἱ ἄλλοι νεκρό!...

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΝΕΑ

Τὸ σύνταγμα τῆς Γαλλικῆς Φρουρᾶς εἶχε συγκεντρωθῆ στὸ Σαρλρουά, ὅπου θἄμενε γιὰ ν' ἀναπαυθῇ λίγες μέρες.

Οἱ τρεῖς «Κόκκινοι» εὑρίσκαν πὼς ἡ κατάστασι εἶχε καλυτερέψει.

—Πρῶτα-πρῶτα, παρατήρησε ὁ Λαβεναί, δὲ θἄχουμε πιὰ μπροστὰ στὰ πόδια μας διαρκῶς αὐτὸ τὸ νεαρὸ διάβολο, ποὺ ὁ μαρκήσιος ντὲ Λανζεβὲν τὸν εἶχε πάρει ὑπὸ τὴν προστασία του καὶ νία ν' ἀνακατεύεται διαρκῶς στὶς ὑποθέσεις μας.

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ὁ Μωρβάγι. Ὁ Τόνυ σκοτώθηκε.

— Τὸ καϋμένο τὸ παιδί! εἶπε ὁ Λασύ. Ποέπει νὰ παραδεχθῆτε, ὅμως, κύριοι, πὼς ἦταν γενναῖος! "Οσο γιὰ τὸν Βιλέρ...

— Ὁ Βιλὲρ κράτησε τὸ λόγο του. Σκοτώθηκε κι' αὐτός...

— Ἡ κατάστασι τοῦ Μωρβάγι, λοιπόν, εἶναι τώρα καθαρή. Δὲν τοῦ ἀπομένει πιὰ παιρὰ ν' ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὴ μαρκησία...

— Κύριοι, εἶπε ὁ Μωρβάγι, αὐτὸ δὲν εἶναι τόσο εὔκολο, ὅσο τὸ νομίζετε...

— Αὐτὸ εἶναι δική σου δουλειά. Ἂν ἤμουν στὴ θέσι σου, θὰ ζητοῦσα λίγες μέρες ἄδεια γιὰ τὸ Παρίσι...

— Ὄχι! εἶπε ὁ Μωρβάγι.

— Γιατί, λοιπόν;

— Γιατί, ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Βιλέρ, ἔστειλα δυὸ ἀνθρώπους μου νὰ συγκεντρώσουν πληροφορίες, τὸν ἕνα στὸ Μπλερανκούρ, τὸν ἄλλο στὸ Παρίσι ..

— Ἔ, λοιπόν;

— Ἐκεῖνος, ποὺ ἔστειλα στὸ Μπλερανκούρ, γύρισε. Δὲν ἔμαθε τίποτα, ἐκτὸς μόνο, ὅτι δὲν ἔκαναν ἐκεῖ τὴ μαρκησία.

— Κι' ὁ ἄλλος, ποὺ ἔστειλες στὸ Παρίσι;

— Τὸν περιμένω. Ἀπ' αὐτὸν θὰ μάθω ἂν ἡ μαρκησία πῆγε, ὅπως ὑποθέτω, νὰ συναντήσῃ τὴν ἀδελφή της, τὴ Ρεζάν...

— Τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι! εἶπε ὁ Λασύ. Νὰ πάθῃ ἕνα τέτοιο κακό, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία!...

— Σώπα! φώναξε ὁ Μωρβάγι, γιατί μοῦ ξυπνᾶς τύψεις συνειδήσεως!... Τὸ καϋμένο τὸ κορίτσι μὲ ἀγαποῦσε... Ἀ, κύριοι!... Ἔρχονται στιγμές, ποὺ ἀναρωτιέμαι ἂν αὐτὸς ὁ ὅρκος, ποὺ κάναμε, δὲν εἶναι μοιραῖος...

"Αν αὐτὸ τὸ ἔργο, ποὺ ἀναλάβαμε, δὲν εἶναι ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένο...

— Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται ν' ἀπαρνηθῇς αὐτὸ τὸν ὅρκο...

— Ὄχι! Θὰ τὸν κρατήσω!

— Ἄκουσε! εἶπε ὁ Λασύ. Ἀγαπᾶς τὴ Ρεζάν; Ἂν τὴν ἀγαπᾶς, σοῦ δίνω τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου πὼς, ἐγὼ τοὐλάχιστον, σὲ ἀπαλλάσσω ἀπὸ τὸν ὅρκο σου, μιὰ ποὺ ὁ Βιλὲρ σκοτώθηκε. Ἂν, πάλι, δὲν τὴν ἀγαπᾶς, ἂν δὲν αἰσθάνεσαι γι' αὐτὴ παρὰ μόνο συμπόνοια, ἂν νομίζῃς πὼς μπορεῖς, χωρὶς νὰ ζηλέψῃς, νὰ τὴ δῇς γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου, τότε σοῦ τὸ λέω καθαρά: Θὰ κάνω ὅ,τι περνάει ἀπὸ τὸ χέρι μου, γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω καὶ νὰ τῆς δώσω τὴν εὐτυχία!...

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστηκε ἕνας δυνατὸς χτύπος, στὴν πορτα τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἤσαν συγκεντρωμένοι.

Ἕνας ταχυδρόμος, κατασκονισμένος, εἶχε φτάσει ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἦταν ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε στείλει ὁ Μωρβάγι.

— Ἔ, λοιπόν, Λούκ, τὸν ρώτησε ὁ κύριός του. Τί νέα;

Ὁ Λοὺκ δίστασε κι' ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ Λαβεναὶ καὶ στὸ Λασύ.

— Μπορεῖς νὰ μιλήσῃς μπροστὰ σ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους, τοῦ εἶπε ὁ Μωρβάγι. Τὰ ξέρουν ὅλα κι' ἐνδιαφέρονται, ὅπως ἐγώ, γιὰ τὸ ἄθουν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ταξιδιοῦ σου.

— "Αν εἶν' ἔτσι, ἄρχισε ὁ ταχυδρόμος, θὰ μιλήσω. Σύμφωνα μὲ τὶς διαταγές, ποὺ μοῦ δώσατε, ἔντ πανδοχεῖο, ποὺ ὁ ξενοδόχος εἶναι συμπατριώτης μου. Τὸ πανδοχεῖο αὐτὸ βρίσκεται δυὸ βήματα ἀπὸ τὸ μέγαρο τοῦ μαρκησίου ντὲ Βιλέρ...

— Λοιπόν;

— Προτοῦ πάω στὸ πανδοχεῖο, εἶχα μεταμφιεσθῆ. Ἄλλοξα κοστούμι, ἔβγαλα τὴν περρούκα μου κι' ἔγινα ἀγνώριστος. Ἔμοιαζα μὲ ἐπαρχιώτη, ποὺ μόλις ἤρθε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ βρῇ ἐ.λειά. Κι' ἔτσι, παρουσιάστηκα στὸ Λερούϊ, τὸν ξενοδόχο, καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μιλήσῃ γιὰ μένα στοὺς ὑπηρέτες τῶν γειτονικῶν μεγάρων.

— Θαυμάσια ἰδέα!

— Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ μαρκησίου ντὲ Βιλὲρ ἔρχονταν κάθε βράδυ στοῦ Λερούϊ, γιὰ σα σχέσεις μαζί τους. Ἕνα βράδυ, κάποιος ἀπ' αὐτούς, μοῦ εἶπε:

»— Τί κρίμα, ποὺ δὲν εἶν' ἐδῶ ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλέρ! Θὰ σὲ προσλάβαινε ἀμέσως.

»— Καὶ ποῦ εἶναι; τὸν ρώτησα.

»— Εἶναι μιὰ περίεργη ἱστορία, μοῦ ἀπάντησε. Γιὰ πολὺν καιρό, τὸν νομίζαμε πεθαμένο, κι' ἡ κ. μαρκησία εἶχε ἐξαφανισθῆ. Μιὰ μέρα, ξαναγύρισε, κι' ὁ γέρο-Ζοζέφ, ὁ ἔμπιστος κομαριέρης τοῦ σπιτιοῦ, καὶ μᾶς εἶπε πὼς ὁ μαρκήσιος δὲν ἦταν πεθαμένος, ὅπως νομίζαμε.

»— Τότε θὰ ξαναγυρίσῃ; ρώτησα, μὲ ὕφος ἁπλοϊκό.

»— Ὄχι ἀμέσως, μοῦ ἀπάντησε. Μόνο ὅταν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, ἂν δὲν σκοτωθῆ, φυσικά, στὸ μεταξύ. Τώρα πολεμάει σὰ λιοντάρι στὴ Φλάνδρα...

— Διάβολε! Πῶς τόξεραν αὐτό; φώναξε ὁ Μωρβάγι, κατάπληκτος. Ὁ Βιλέρ, λοιπόν, παρὰ τὴν ὑπόσχεσί του, ξαναεῖδε τὴ μαρκησία;

— Περιμένετε τώρα ν' ἀκούσετε καὶ τὸ πιὸ παράξενο, εἶπε ὁ Λούκ.

— Μίλα γρήγορα!

— Ἡ μαρκησία, ποὺ δὲ φαίνεται, πραγματικά, νὰ πιστεύῃ στὸ θάνατο τοῦ ἀντρός της, ἀφοῦ δὲ φοράει πένθος, ζῇ ὡστόσο ἀποτραβηγμένη, μέσα στὸ μέγαρό της. Μόνο τὸ γέρο-Ζοζὲφ φωνάζει συχνὰ κοντά της καὶ συζητοῦν γιὰ ὧρες μαζί...

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα ἔμαθες;

— Ὄχι. Σᾶς φέρνω μιὰν εἴδησι, ποὺ νομίζω πὼς εἶναι σημαντική.

— Δηλαδή;

— Ὅταν δὲ βρίσκεται μαζὶ μὲ τὸ Ζοζέφ, ἡ μαρκησία φωνάζει κοντά της τὶς καμαριέρες της καὶ κάθονται καὶ ράβουν...

— Ράβουν; εἶπε ὁ Μωρβάγι, κατάπληκτος. Τί εἶναι αὐτά, ποὺ λές;

— Ἡ ἀλήθεια, κύριε. Ἡ κ. ντὲ Βιλὲρ ἑτοιμάζει τὰ μωρουδιστικα...

— Μὰ τί εἶν' αὐτά, ποὺ λές; Ποιὰ μωρουδίστικα;...

— Γιὰ τὸ παιδί, ποὺ πρόκειται νὰ γεννήσῃ σὲ λίγους μῆνες...

Ἡ Αἴντε εἶναι ἔγκυος;... φώναξαν μὲ μιὰ φωνὴ οἱ τρεῖς ἀξιωματικοί. Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον!

— Κι' ὡστόσο εἶναι ἀληθινό. Εἶναι ἔγκυος!...

— Καὶ περιμένει τὸ σύζυγό της νὰ ἐπιστρέψῃ;... Μὰ τότε ὁ Βιλὲρ μᾶς γέλασε. Προτοῦ φύγῃ γιὰ τὸ μέτωπο, ξαναεῖδε τὴ μαρκησία. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς ἐξαφανίσεώς του. Ὁ ἄνανδρος, πάλι δὲν κράτησε τὸ λόγο του!

— Κι' οἱ δῆθεν τύψεις τῆς συνειδήσεώς του, ποὺ τὸν ἔκαμαν νὰρθῇ νὰ μᾶς βρῇ, δὲν ἦσαν παρὰ πρόφασι γιὰ νὰ μᾶς ξεγελάσῃ. Ἐπειδὴ ἦταν βέβαιος πώς, στὸ τέλος, θὰ κατορθώναμε νὰ τὸν τιμωρήσουμε γιατὶ ἀθέτησε τὸ λόγο του. Μεταχειρίστηκε αὐτὴ τὴν ἀπάτη, γιὰ νὰ μᾶς ἀποκοιμίσῃ. Κι' ἐνῶ ἐμεῖς τὸν λυπόμαστε, γιατί, δῆθεν, ἦταν τὸ θῦμα, αὐτὸς βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαρκησίας καὶ γελοῦσαν μαζὶ γιὰ τὴν εὐπιστία μας!

— Αὐτὸ εἶναι φοβερό! εἶπε ὁ Λασύ. Λυπᾶμαι, ποὺ δὲν τὸν σκότωσα μὲ τὸ σπαθί μου! Καταραμένος νὰ εἶναι ὁ προδότης!...

— Ὅπως κι' ἂν εἶναι, κύριοι, εἶπε ὁ Λαβεναί, δὲ μᾶς μένει πιὰ τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος καὶ νὰ ξαναγυρίσουμε στὸ Παρίσι. Τότε θὰ κανονίσουμε μιὰ γιὰ πάντα αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι...

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ

Ὁ ταχυδρόμος εἶχε πῆ σωστά: Ἡ μαρκησία ντὲ Βιλὲρ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μητέρα.

Αὐτὴ τὴν εὐτυχία — ποὺ τὴν εἶχε στερηθῆ τὰ τέσσερα πρῶτα χρόνια τοῦ γάμου της, αὐτὰ τὰ τέσσερα χρόνια, ποὺ τὰ εἶχε περάσει μ' ἕναν ἔρωτα ἤρεμο κι' εὐτυχισμένο — τὴ χρωστοῦσε στὶς λίγες ἐρωτικὲς ὧρες, ποὺ εἶχε περάσει μὲ τὸν ἄντρα της στὸ πανδοχεῖο.

Ἀλλὰ μὲ πόσους τρομεροὺς φόβους δὲν ἦταν ἀνακατεμένη αὐτὴ χαρά! Αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ ἐπρόκειτο νἄρθῃ στὸν κόσμο, θὰ γνώριζε, ἄραγε, τὸν πατέρα του;

Ἡ μαρκησία δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὴν ἔκρηξι τοῦ ὀχυροῦ. Νόμιζε πὼς ὁ σύζυγός της, ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει τὸ στράτευμα, ἐξακολουθοῦσε νὰ πολεμάῃ.

Δὲν τρόμαζε, γιατὶ δὲν εἶχε εἰδήσεις του. Ἤξερε πὼς κρυβόταν ἀπὸ τοὺς «Κόκκινους» κι' ἐπὶ πλέον, ὅτι δὲν ἤθελε, στέλνοντας γράμμα στὸ Παρίσι, νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ πῶς τὴν εἶχε ξαναϊδῆ.

— Ἂν τοῦ συνέβαινε κανένα κακό, σκεφτόταν ἡ γυναίκα του, ὁ μαρκήσιος θἄνταζε νὰ τὸν μάθῃ. Ὄχι! Δὲ θὰ ξανάρθω!... Νὰ πῆτε στὸν κ. Ζοζὲφ νὰ κάνη τὸν κόπο νὰ περάσῃ, ὡς τὸ βράδυ, ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ζὲ-Νέφ, ὅπου ἡ Μπαμπέτ, ἡ ὑπηρέτρια τῆς κ. Τουανόν, ἔχει νὰ τοῦ πῇ κάτι σοβαρὸ γιὰ τὴν κ. μαρκησία...

Ἦταν, πραγματικά, ἡ Μπαμπέτ, ἡ ὑπηρέτρια τῆς κ. Τουανόν.

Ἡ Μπαμπέτ, ποὺ θύμωνε μὲ τὸ παραμικρό, εἶχε βάλει τώρα τὶς φωνὲς ἡ Ρεζὰν ὅμως, ποὺ ἄκουσε τὶς φωνές της, κατέβηκε στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου, γιὰ νὰ δῇ τί συμβαίνει.

Μόλις τὴν εἶδε, ἡ Μπαμπέτ, μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ θυμοῦ γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος της.

— Πέστε μου, καλή μου δεσποινίς, τῆς εἶπε, δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ κυρία μαρκησία θὰ μὲ δεχτῇ;

Ἡ Ρεζὰν τὴν κύτταξε παραξενεμένη.

— Σούτ! τῆς εἶπε, βάζοντας τὸ δάχτυλό της στὰ χείλη. Ἐλάτε... Ἐκεῖνος σᾶς στέλνει;

Κι' ἡ δύστυχη νέα, ποὺ σκεπτόταν διαρκῶς τὸ Μωρβάγι, ἔσυρε τὴ γριὰ Μπαμπέτ ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ θυρωρός, ποὺ εἶχε διαταγὴ νὰ μὴν ἀφίσῃ νὰ μπῇ κανένας, χωρὶς τὴν ἔγκρισι τοῦ Ζοζέφ.

— Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ κ. Ζοζέφ; ρώτησε ἡ γυναίκα.

— Βγῆκε μαζὶ μὲ τὴν κ. μαρκησία. Ἐλάτε σὲ μιὰ ὥρα.

— Νὰ ξαναγυρίσω; γρύλλισε ἡ γυναῖκα. Καὶ μήπως νομίζετε πὼς δὲν ἔχω ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνω; "Αν ἤρθα ἐδῶ, εἶναι γιὰ νὰ προσφέρω μιὰν ἐκδούλευσι, καὶ νὰ πῶς μὲ δέχεσθε! Ὄχι! Δὲ θὰ ξανάρθω!... Νὰ πῆτε στὸν κ. Ζοζὲφ νὰ κάνη τὸν κόπο νὰ περάσῃ, ὡς τὸ βράδυ, ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ζὲ-Νέφ, ὅπου ἡ Μπαμπέτ, ἡ ὑπηρέτρια τῆς κ. Τουανόν, ἔχει νὰ τοῦ πῇ κάτι σοβαρὸ γιὰ τὴν κ. μαρκησία...

— Ἦταν, πραγματικά, ἡ Μπαμπέτ, ἡ ὑπηρέτρια τῆς κ. Τουανόν.

Ἡ Μπαμπέτ, ποὺ θύμωνε μὲ τὸ παραμικρό, εἶχε βάλει τώρα τὶς φωνὲς ἡ Ρεζὰν ὅμως, ποὺ ἄκουσε τὶς φωνές της, κατέβηκε στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάρου, γιὰ νὰ δῇ τί συμβαίνει.

Μόλις τὴν εἶδε, ἡ Μπαμπέτ, μ' ὅλες τὶς προσπάθειες τοῦ θυρωροῦ γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος της.

— Πέστε μου, καλή μου δεσποινίς, τῆς εἶπε, δὲν εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ κυρία μαρκησία θὰ μὲ δεχτῇ;

Ἡ Ρεζὰν τὴν κύτταξε παραξενεμένη.

— Σούτ! τῆς εἶπε, βάζοντας τὸ δάχτυλό της στὰ χείλη. Ἐλάτε... Ἐκεῖνος σᾶς στέλνει;

Κι' ἡ δύστυχη νέα, ποὺ σκεπτόταν διαρκῶς τὸ Μωρβάγι, ἔσυρε τὴ γριὰ Μπαμπέτ ἀπὸ τὸ χέρι.

Ὁ θυρωρός, ποὺ εἶχε διαταγὴ νὰ μὴν ἀφίσῃ νὰ μπῇ κανένας, χωρὶς τὴν ἔγκρισι τοῦ Ζοζέφ.

— Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ κ. Ζοζέφ; ρώτησε ἡ γυναίκα.

— Βγῆκε μαζὶ μὲ τὴν κ. μαρκησία. Ἐλάτε σὲ μιὰ ὥρα.

— Νὰ ξαναγυρίσω; γρύλλισε ἡ γυναῖκα. Καὶ μήπως νομίζετε πὼς δὲν ἔχω ἄλλη δουλειὰ νὰ κάνω; "Αν ἤρθα ἐδῶ, εἶναι γιὰ νὰ προσφέρω μιὰν ἐκδούλευσι, καὶ νὰ πῶς μὲ δέχεσθε! Ὄχι! Δὲ θὰ ξανάρθω!... Νὰ πῆτε στὸν κ. Ζοζέ

νει μέσα στὴν κασσετίνα καὶ ποὺ ἐπιγραφόταν:

«Πρὸς τὸ βαρῶνο ντὲ Σ.... ἢ σ' ἐκεῖνον, ποὺ θὰ βρῆ αὐτὴ τὴν κασσετίνα».

Ἦταν τὸ γράμμα, ποὺ εἶχε διαβάσει ὁ Τόνυ καὶ ποὺ ἔγινε αἰτία ν' ἀνακατευτῆ σ' ὅλες ἐκεῖνες τὶς φαβέρες περιπέτειες.

Ἀλλ' ἡ Ρεζὰν ἤξερε περισσότερα ἀπὸ τὸν Τόνυ...

— Ὁ βαρῶνος ντὲ Σ...! ψιθύρισε. Θάναι ἀσφαλῶς ὁ γηραιὸς βαρῶνος ντὲ Σαρτίλ, ποὺ ἦταν πατρικὸς φίλος τοῦ μαρκησίου ντὲ Βιλέρ. Πραγματικά, σὲ ποιὸν ἄλλον θὰ μποροῦσε νὰ ἐμπιστευθῆ καλύτερα τὸ μυστικό του; Πρέπει νὰ τοῦ δώσουμε τὸ χειρόγραφο... Εἶναι τόσο καλός, τόσο γενναῖος!... Θὰ μᾶς προστατέψη ὅλους!...

Ἡ Ἀϊντέ, ποὺ γύριζε ἐκείνη τὴ στιγμή, ἔμεινε κατάπληκτη, ὅταν ἄκουσε τὴ Ρεζὰν νὰ τῆς λέη ἤρεμα:

— Ἀδελφή μου, μὴ γδύνεσαι. Πήγαινέ με, σὲ παρακαλῶ, στὸ βαρῶνο ντὲ Σαρτίλ. Μόνο αὐτὸς μπορεῖ νὰ μᾶς σώση, σένα καὶ μένα...

ΣΤΟ ΣΑΙΝ ΖΕΡΜΑΙΝ

Ὁ βαρῶνος ντὲ Σαρτὶλ ἦταν σπάνιος ἄνθρωπος. Ψηλός, καλοδεμένος, ἔμοιαζε μὲ Ἡρακλῆ. Δὲν ἤξεραν τὴν πραγματική του ἡλικία. Ὁ ἴδιος ἰσχυριζόταν πὼς τὴν εἶχε ξεχάσει. Ἀλλ' ὅλοι ἦσαν βέβαιοι πὼς ἦταν περίπου ἑκατὸ χρονῶν!

Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νἄναι γερὸς καὶ νὰ στέκεται ὁλίσιος, σὰν τὶς παλιὲς ἐκείνες βαλανιδιὲς τοῦ δάσους τοῦ Σαὶν-Ζερμαίν.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος, ὁ βαρῶνος περνοῦσε τὸν περισσότερο καιρό του. Καθόταν ἐκεῖ κοντὰ σ' ἕνα παλαιϊκὸ μέγαρο, μὲ τεράστιες αἴθουσες. Καὶ μόνο αὐτὸς εἶχε τὴν ἄδεια νὰ κυνηγάη στὸ βασιλικὸ δάσος.

Μόλις χάραζε, μποροῦσε νὰ τὸν δῆ κανείς, μὲ τὸ ντουφέκι στὸν ὦμο, νὰ κυνηγάη ἀγριοκάτσικα κι' ἐλάφια.

Τὸ κυνήγι ἦταν ἡ μόνη του ἀπασχόλησι, ποὺ συμφωνοῦσε, ἄλλωστε, καὶ μὲ τὸ χαρακτῆρα του. Τὸ βράδυ, διάβαζε λίγο, κι' ἔπειτα πήγαινε νὰ κοιμηθῆ.

Ὁ βαρῶνος σπάνια πήγαινε στὸ Παρίσι.

Αὐτὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος, στὸν ὁποῖο ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλὲρ ἤθελε νὰ ἐμπιστευθῆ τὸ μυστικό του!

Ὅταν ἡ μαρκησία κι' ἡ Ρεζὰν ἔφτασαν στὸ μέγαρό του, ὁ βαρῶνος διάβαζε. Βλέποντας τὶς δυὸ γυναῖκες, ἔκλεισε τὸ βιβλίο του καὶ σηκώθηκε ἀμέσως.

— Εὐλογημένο ἂς εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἶπε, ποὺ μοῦ στέλνει μιὰ τόσο χαριτωμένη συντροφιά..

Ἀλλά, βλέποντας τὸ λυπημένο ὕφος τῆς μαρκησίας, ἀνησύχησε.

— Μὰ τί συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε. Μήπως ὁ κ. ντὲ Βιλέρ...

Ἡ Ρεζὰν τοῦ ἔδωσε τὸ χειρόγραφο.

Ὁ βαρῶνος τὸ διάβασε βια-
σ...

Ναί, εἶπε. Ἤξερα μερικὰ πρά-
ματα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱστορία...
Ἀλλὰ δὲν ὑποπτευόμουν ὅλη τὴν ἀλήθεια... Ὁ καϋμένος ὁ Βιλέρ!...

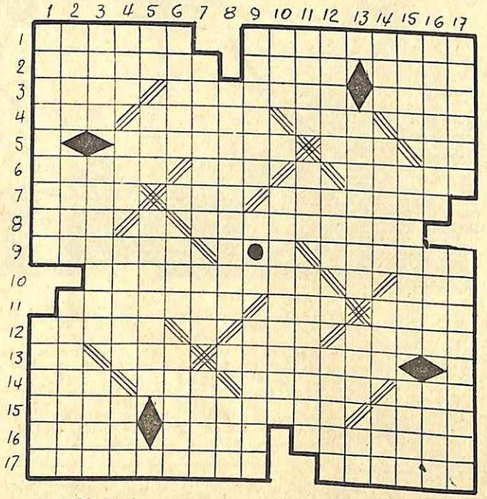
Ἡ μαρκησία τοῦ διηγήθηκε, μὲ λίγα λόγια, ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ τὸν τελευταῖο καιρό. Ὅταν τελείωσε τὴ διήγησί της, ὁ βαρῶνος σήμανε τὸ κουδούνι κι' εἶπε στὸν ὑπηρέτη του, ποὺ παρουσιάστηκε:

— Πήγαινε νὰ πῆς στὸν ἀμαξᾶ νὰ μοῦ ἑτοιμάση ἀμέσως τὸ ἀμάξι. Νὰ ἑτοιμαστῆς καὶ σύ, γιατὶ θἀρθῆς μαζί μου...

Ὁ ὑπηρέτης ὑποκλίθηκε καὶ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1016



ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Συγκέντρωσι πραγμάτων χωρὶς μεγάλη ἀξία.— Βάζει σὲ κίνδυνο τὴν ὑγεία μας.
2 Προκαλοῦν πόνο καὶ μεταφορικῶς θλῖψι (οὐδ.). — Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκοῦ κράτους. — Ναρκώνω.
3 Πρώτη ὕλη γιὰ ὑφαντουργεῖο. —Προσφάτως. —Ἀποτελεῖ μέρος τοῦ ματιοῦ.
4 Τοπικὸ ἐπίρρημα. — Πρόσωπο ποὺ δὲν ἔχει μεγάλες ἀπαιτήσεις (καθ.). —Ἡ Φλαβιούπολις τῶν Βυζαντινῶν χρόνων. —Ράτσα.
5 Ρῆμα, ποὺ ἀδειάζει σιγὰ-σιγὰ ἕνα βαρέλι. — Ναυτικὸ παράγγελμα.—Νότα.
6 Χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν κατασκευὴ ἐργαλείων.— Περίπατος στὴ γλῶσσα τῶν νηπίων. —Ἀνδρικὸ ὄνομα.
7 Βοῦρκος. —Ἀρχικὰ μεγάλης δυνάμεως. — Ζεστὸς ἄνεμος, ποὺ πνέει ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ πρὸς τὰ παράλια τῆς Ἱσπανίας.
8 Μᾶς γλυκαίνει μά καὶ μᾶς ζεσταίνει.— Λιμάνι τῆς Κρήτης.
9 Θὰ τὴν ἐξαφανίση ἡ δωρεὰν παιδεία.—Τιμὴ χωρὶς κέρδος.
10 Εἶναι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ φίδια.—Ἄφησε.
11 Μᾶς ἔρχονται ἀπὸ μιὰ εὐρωπαϊκὴ χώρα (οὐδ.).—Ἡ μητριὰ τοῦ Φρίξου καὶ τῆς Ἕλλης.—Πρόθεσι.
12 Στολίζω. — Μιὰ τῶν αἰσθήσεων.—Βασίζω.
13 Πρόθεσι (μπροστὰ σὲ φωνῆεν).— Χρησιμοποιῶ τὴ φωνή μου.—Ἀσπλαγνος.
14 Προσφιλές, σήμερα, στὴ Σοράγια ὄνομα.— Θεὰ τῶν ἀρχαίων. — Ἀνόξευτα.— Σταματᾶ κάθε κίνησι.
15 Ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας. — Μικρὸς χῶρος προοριζόμενος γιὰ γεωργικὲς ἐργασίες. — Δούλη τοῦ Ἀβραάμ.
16 Ἔχει κυλινδρικὸ σχῆμα. — Φάρμακο. — Ἕνα κατάμαυρο παιδάκι.
17 Ἑορτάζει τὸ Πάσχα.— Χρονικὸ διάστημα (δημοτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ

1 Σχετίζονται μὲ τὸ βασιλιὰ. — Κάθε σπίτι ἔχει τουλάχιστον μιά.
2 Λέγεται καὶ γλυκάδι.— Φωτοστέφανος τῶν ἁγίων.—Ὁ πλοῦ τοῦ Ἡρακλῆ.
3 Ζυμώνω.— Σούρουπο.— Ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ δάση.
4 Μοναδικό.— Πρῶτο συνθετικό, ποὺ σημαίνει δυσκολία.—Κάτι ποὺ μᾶς τρομάζει.—Κτητικὴ ἀντωνυμία.
5 Ἀρχὴ ἀπαγορεύσεως.— Λίβας. —Εἶναι τὰ πόδια τῶν ἡλικιωμένων γυναικῶν.
6 Ἀρχαία χώρα, ὅπου τὸ σημερινὸ Ἀφγανιστάν.— Γάλλος φίλος.— Κολακεύει κάθε γυναῖκα.
7 Μεταβάλλει τὴ νύχτα σὲ μέρα.— Μισή... φυλακή.— Μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τὴ θάλασσα.
8 Ὠφελοῦν τὴν ὑγεία.—Ἄψητη.
9 Θαμνώδες δασικὸ φυτό, ποὺ μᾶς δίνει μικροὺς κόκκινους ἐδώδιμους καρπούς.— Ἐξωτικὸ φροῦτο.
10 Ἡ γυναίκα του ἔγινε στήλη ἁλατος.— Σκίτσο.
11 Ἐναντιωματικὸς σύνδεσμος. — Νότα.— Δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ δοῦνε τὴ Μπαρντό.
12 Γύρω-γύρω θάλασσα.— Ἀρχικὰ παλαιοῦ κόμματος.— Ἡμέρα τῆς μεταναστεύσεως ἀπὸ τὴ Μέκκα καὶ ἀρχίζει ἡ χρονολογία τῶν Μωαμεθανῶν.
13 Ὀφείλεται σὲ μεγάλο ἐθνικὸ μας εὐεργέτη (ἀρσεν.).—Ἀντάρα.—Ἄρθρο (πληθ.).
14 Σπάρ.— Βουνὸ τῆς Κεφαλληνίας.—Ὁ καθένας.— Τοπικὸ ἐπίρρημα.
15 Φρέντερικ...: διασημότης αἴθρας τέχνης.— Μακρὺ ζύλο.— Πάρα πολύ.
16 Πτηνὸ πιὸ γνωστὸ ὡς συκοφάγος. — Ποσοτικὸ ἐπίρρημα.— Λέγεται καὶ γομμαλάκα.
17 Θυμίζει ἄλλον στὴ μορφή. — Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου.

Δ.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1015 στὴ σελίδα 78

βγῆκε νὰ ἐκτελέση τὶς διαταγὲς τοῦ κυρίου του.

— Ποῦ θὰ πάτε; τὸν ρώτησε ἡ μακρησία, παραξενεμένη.

— Στὴ Φλάντρα!

— Πῶς! Θέλετε...

— Μοῦ εἶπατε πὼς ὁ Βιλὲρ μὲ χρειάζεται. Εἶναι ἐκεῖ κάτω. Πηγαίνω, λοιπόν, νὰ τὸν βρῶ. Κι' ἂν ζῆ ἀκόμα, σᾶς ἐγγυῶμαι, ὅτι θὰ ζήση πολλὰ χρόνια...

— Μὰ τί σκοπεύετε, λοιπόν, νὰ κάνετε;

— Νὰ τὸν ἁπαλλάξω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους. Κι' ἔτσι θ' ἁπαλλαγῆ κι' ἀπὸ τὸν ὅρκο, ποὺ τὸν δένει μ' αὐτούς...

Ὁ γηραιὸς βαρῶνος εἶπε τὰ λόγια αὐτά, σὰ νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸ ἁπλούστερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

— Ξέρω τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τρεῖς «Κόκκινους», ἐξακολούθησε. Θὰ βρῶ καὶ τοὺς ἄλλους. Ἄλλωστε, ἔχω κάποια οἰκογενειακὴ διαφορὰ μὲ τὸ νεαρὸ Λαβεναί. Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια, εἶχα τσακωθῆ μὲ τὸν παππού του... Ἀρνήθηκε νὰ μονομαχήση μαζί μου, μὲ τὴν πρόφασι πὼς ἤμουν πολὺ νέος... Ἀργότερα, τσακώθηκα ἐπίσης μὲ τὸν πατέρα του... Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲ μονομαχήσαμε, γιατὶ δήθεν ἤμουν πολὺ ἡλικιωμένος... Θὰ εἶμαι εὐτυχὴς τώρα ἀν κανονίσω, μιὰ γιὰ πάντα, τοὺς λογαριασμούς μου μ' ἕναν ἀπ αὐτὴ τὴν οἰκογένεια...

— Λένε πὼς εἶναι τρομερὸς εἰφομάχος, παρατήρησε ἡ Ρεζάν.

— Μπά; ἔκαμε ὁ βαρῶνος, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του.

Πῆρε τὸ σπαθί του καὶ τὰ πιστόλια του καὶ φόρεσε τὸ μανδύα του. Τὸ ἀμάξι ἦταν ἕτοιμο.

— Χαίρετε, κυρίες μου! εἶπε ὁ μαρκήσιος, φιλώντας τὰ χέρια τῆς μαρκησίας καὶ τῆς Ρεζάν. Γυρίστε στὸ Παρίσι. Σὲ λίγες μέρες, θἄχετε νέα...

Ἐνῶ ὅμως ἡ μαρκησία ἑτοιμαζόταν νὰ τὸν ἀποχαιρετήση, ἡ Ρεζάν, κατακόκκινη καὶ ταραγμένη, ἔμενε ἀκίνητη, σὰ νἄταν καρφωμένη πάνω στὸ κάθισμά της.

— Τί συμβαίνει, παιδί μου; τὴ ρώτησε ὁ βαρῶνος. Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ καρδούλα σας εἶναι ἀκόμα ταραγμένη... Μιλῆστε μου, λοιπόν... Πέστε μου τί ἔχετε;... Ἡ νέα ψέλλισε μερικὰ λόγια, ποὺ ὁ βαρῶνος δὲν τὰ ἀντιλήφθηκε. Ἔπειτα σώπασε ξαφνικά..

— Τώρα καταλαβαίνω, εἶπε ἡ μαρκησία. Ἀνάμεσα στοὺς ἐχτρόν μας, ὑπάρχει κάποιος, ποὺ τὸν ἀγαπᾶει...

— Διάβολε! φώναξε ὁ βαρῶνος. Πάντοτε ἡ ἱστορία τοῦ Ρωτε ἕνας ἔρωτας φυτρώνει πλάϊ στὸ μαίου καὶ τῆς Ἰουλιέτας. Πάντομῖσος... Καὶ πῶς λέγεται ὁ Ρωμαίος σας;

— Εἶναι ὁ ἱππότης ντὲ Μωρβάγι... ψιθύρισε ἡ Ρεζάν, ποὺ εἶχε γίνει κατακόκκινη.

Ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατὰ μέσα στὰ στήθη της, καθὼς πρόφερε τὸ ὄνομα ἐκείνου! Περίμενε μὲ ἀγωνία τί θὰ τῆς πῆ ὁ βαρῶνος.

— Καλά, παιδί μου! τῆς εἶπε ὁ βαρῶνος, πιάνοντάς την ἀπὸ τὰ χέρια κι' ὁδηγῶντας την κοντὰ στὴν ἀδελφή της. Μὴ φοβᾶσαστε. Θὰ τὰ κανονίσουμε μὲ τὸ Ρωμαῖο σας... Κι' ἂν θέλετε, μάλιστα, μπορῶ νὰ σᾶς τὸν φέρω κιόλας...

Ἡ Ρεζὰν δὲ μπόρεσε νὰ συγκρατηθῆ.

Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ καλοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της στὸ πλατύ του στῆθος...

ΕΝΑΣ ΛΙΓΩΤΕΡΟΣ

Ἐνῶ ἡ μαρκησία ντὲ Βιλὲρ κι' ἡ Ρεζὰν ἐπέστρεφαν στὸ Παρίσι, ὁ βαρῶνος ντὲ Σαρτὶλ ἔφευγε μὲ ὅλη τὴν ταχύτητα τῶν ἀλόγων του πρὸς τὴ Φλάντρα. Παρὰ τὴν ἡλικία του, ἐξακολούθησε τὸ ταξίδι του, μέρα καὶ νύχτα, σταματῶντας μόνο κάθε τόσο γιὰ ν' ἀλλάξη ἄλογα. Γιὰ νὰ μὴ χάνη καιρό, ἔτρωγε μέσα στὸ ἁμάξι του.

Τέλος, ἔφτασε στὸ στρατόπεδο καὶ ζήτησε ἰδιαίτερη συνάντησι μὲ τὸ στρατάρχη ντὲ Σάξ.

Τὸ ὄνομά του ἦταν πασίγνωστο. Ὁ στρατάρχης, λοιπόν, βιάστηκε νὰ τὸν δεχτῆ.

Ὁ κ. Σαρτὶλ τὸν παρακάλεσε νὰ καλέση τοὺς τρεῖς ἀξιωματικούς, μὲ τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ συζητήση μπροστά του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ Λαβεναί, ὁ Λασὺ κι' ὁ Μωρβάγι παρουσιάστηκαν στὸ στρατάρχη.

Ὁ βαρῶνος θέλησε νὰ τοὺς ἐξηγήση, τὸ σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του, ἀλλ' ὁ Μωρβάγι τὸν διέκοψε.

— Ὁ Βιλὲρ σκοτώθηκε! τοὺ εἶπε.

— Ὁ Βιλὲρ σκοτώθηκε! ἐπανέλαβε ὁ Σαρτίλ, συγκινημένος... Δολοφονήθηκε, ἀσφαλῶς...

Σεβόμενος τὴν ἡλικία του καὶ τὴ λύπη του, ὁ Μωρβάγι ἀνέχθηκε αὐτὴ τὴν προσβολή. Ἀλλ' ὁ στρατάρχης ντὲ Σὰξ βιάστηκε νὰ τοῦ ἀπαντήση:

— Ὁ μαρκήσιος ντὲ Βιλὲρ πέθανε σὰ γενναῖος. Σκοτώθηκε στὴν κατάληψι τοῦ ὀχυροῦ τῆς Ἀυβέρσας!

— Αὐτὸ εἶναι μιὰ παρηγοριά! ψιθύρισε ὁ βαρῶνος, σκουπίζοντας ἕνα δάκρυ. Θὰ μπορέσω τοὐλάχιστον νὰ πῶ στὴ χήρα του: Ὁ ἄντρας σας ἦταν ἕνας γενναῖος καὶ τίμιος ἀξιωματικός!

Ἀλλ' ὁ Λαβεναί, ποὺ ἦταν ἀκόμα ὑπὸ τὴν ἐπήρεια τῶν νέων, ποὺ τοῦ εἶχε φέρει ὁ ταχυδρόμος του, φώναξε:

— Ἦταν ἕνας ἐπίορκος!

— Ἦταν ἕνας ἐπίορκος! ἐπανέλαβαν σὰν ἠχὼ ὁ Μωρβάγι κι' ὁ Λασύ.

— Πῶς εἴπατε, κύριοι; εἶπε, πειραγμένος, ὁ βαρῶνος. Τὸν κατηγορεῖτε, ἀκόμα καὶ μετὰ τὸ θάνατό του, γιὰ ἕνα νεανικὸ σφάλμα, ποὺ τὸ ἐξαγόρασε μὲ τέτοιο ὑπέροχο τρόπο;

— Ἦταν ἕνας ἐπίορκος! ξανάπε ὁ Λαβεναί.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ποὺ μοῦ δώσατε μιὰν ἀφορμή, κύριε ντὲ Λαβεναί! φώναξε ὁ βαρῶνος, ποὺ εἶχε θυμώσει. Θὰ μάθω, ἐπιτέλους, ἂν ὑπάρχη στὴν οἰκογένειά σας κάποιος, ποὺ νὰ θέλη νὰ διασταυρώση τὸ ξίφος του μὲ τὸ δικό μου. Φυλαχθῆτε, κύριε, γιατί, μὰ τὸ Θεό, θὰ σᾶς σημαδέψω τὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ μπορῆ ὅλο τὸ στράτευμα νὰ σᾶς ἀναγνωρίζη σὰν ἕνα δειλὸ συκοφάντη!

Κι' ὁ βαρῶνος στριφογύριζε τὸ ξίφος του, ποὺ τὸ εἶχε σύρει ἀπὸ τὴ θήκη του.

Ὁ ντὲ Σὰξ θέλησε νὰ ἐπέμβη.

— Ἀγαπητέ μου βαρῶνε, τοὺ εἶπε, σᾶς παρακαλῶ, ἠρεμῆστε. Ὁ κ. ντὲ Λαβεναὶ λυπᾶται εἰλικρινά, ποὺ σᾶς πρόσβαλε μὲ τὰ λόγια του.

— Ὄχι, ὄχι! εἶπε ὁ γηραιὸς βαρῶνος. Στρατάρχα μου, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ τιμωρήσω αὐτὸ τὸν κύριο.

— Θὰ μᾶς χρειαστοῦν μάρτυρες... παρατήρησε ὁ Λαβεναί.

— Εἴχατε σεῖς μάρτυρες ὅταν ἐπιτεθήκατε ἐναντίον τοῦ Βιλὲρ στὴ Βασιλικὴ Πλατεία;... Ἀλλ' ἂς εἶναι. Ἂς πάρουμε μάρτυρες. Ἱππότα ντὲ Μωρβάγι, ἔχω νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ κάποια νέα... Σεῖς, Λασύ, παρασταθῆτε ὡς μάρτυς τοῦ φίλου σας. Καὶ τώρα, ἐμπρός!

Ὁ Λαβεναὶ τράβηξε τὸ σπαθί του.

Ἀλλὰ φαινόταν πὼς ἡ πεποίθησι στὴν ἱκανότητά του τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει. Στὶς τεχνικὲς καὶ βιαιες συγχρόνως ἐπιθέσεις τοῦ βαρώνου, ἀπαντοῦσε ἀδέξια.

Δυὸ φορὲς ἤδη τὸ σπαθὶ τοῦ γηραιοῦ Σαρτὶλ τοῦ εἶχε ἁγγίξει τὸ στῆθος.

Οἱ μάρτυρες αὐτῆς τῆς σκηνῆς, τὴν παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία.

Ξαφνικά, τὸ ξίφος τοῦ βαρώνου διέγραψε ἕνα κύκλο, καὶ βυθίστηκε ὡς τὴ λαβὴ στὸ στῆθος τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ ἔπεσε βαρὺς στὸ πάτωμα.

Ἦταν νεκρός!

— Σᾶς ζητῶ συγγνώμην, στρατάρχα μου, ποὺ σᾶς ἔκαμα νὰ παρευρεθῆτε σ' αὐτὴ τὴ σκηνή, εἶπε ὁ Σαρτίλ, ξαναβάζοντας τὸ ξίφος στὴ θήκη του. Σεῖς, κύριε ντὲ Λασὺ καὶ Μωρβάγι, ἀπασχοληθῆτε μὲ τὸ φίλο σας. Δὲ σᾶς λέω χαίρετε, ἀλλὰ καλὴν ἀντάμωσι, γιατὶ θὰ μείνω ἐδῶ. Τὸ ἔργο μου δὲ συμπληρώθηκε ἀκόμα...

ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ!...

Μέσα στὸ καλύτερο δωμάτιο τοῦ μικροῦ σπιτιοῦ, ποὺ εἶχε νοικιάσει σ' ἕνα ἀπὸ τὰ προάστεια τῆς Ἀμβέρσας, ἡ κ. Τουανὸν ἀγρυπνοῦσε πλάϊ στὸ κρεβάτι τοῦ Τόνυ.

Ἂν καὶ τρομοκρατήθηκε, ὅταν ὁ γιατρὸς τῆς εἶπε πὼς δὲν ἔχει ζωή, ἡ κ. Τουανὸν δὲ θέλησε νὰ τὸν πιστέψη. Κάλεσε ἕναν ἄλλο γιατρό, πού, ἀφοῦ ἐξέτασε προσεκτικὰ τὸν Τόνυ, τῆς εἶπε:

— Ἔχει πληγωθῆ βαρυά, ἀλλ' ὁ ὀργανισμός του εἶναι ἰσχυρὸς καί, σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία, ὑπάρχουν πάντοτε ἐλπίδες...

— Λοιπόν, κύριε, ἐλπίζετε;...

ρώτησε ἡ κ. Τουανόν, τρέμοντας ἀπὸ τὴ συγκίνησί της.

— Σὲ λίγες μέρες, θὰ σᾶς δώσω ὁριστικὴ ἀπάντησι, κυρία. Στὸ μεταξύ, περιποιηθῆτε τον καλά.

Ἡ κ. Τουανόν, λοιπόν, ἐγκαταστάθηκε πλάϊ στὸ κρεβάτι τοῦ Τόνυ, ἀποφασισμένη νὰ μὴ τὸν ἀφήση, ἂν δὲ γίνη καλά.

Πέρασαν μερικὲς μέρες.

Κάθε πρωΐ, ὁ γιατρὸς ἐρχόταν καὶ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του, μὲ ὕφος ἱκανοποιημένο.

— Καιρὸς καὶ ὑπομονὴ χρειάζονται! ἔλεγε. Αὐτὰ εἶναι τὰ δυὸ καλύτερα γιατρικά... Θὰ τὸν σώσουμε τὸν ἀγοπημένο σας!...

Ὅσο γιὰ ὑπομονή, δὲν τῆς ἔλειπε.

Κοντὰ στὸν πληγωμένο, στὶς μακρὲς ὧρες τῆς ἀγρύπνιας της, σκεπτόταν. Καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἔρχονταν στὸ νοῦ της τὰ λόγια, ποὺ τῆς εἶπαν οἱ δυὸ γιατροί.

— Εἶναι σύζυγός σας ἡ φίλος σας; εἶχε ρωτήσει ὁ ἕνας.

— Θὰ τὸν σώσουμε τὸν ἀγαπημένο σας! εἶπε πῆ ὁ ἄλλος.

Ἦταν, λοιπόν, δυνατόν;... Μ' ὅλη τὴ διαφορὰ τῆς ἡλικίας, ποὺ τοὺς χώριζε, ὁ Τόνυ μποροῦσε, χωρὶς ὁ κόσμος νὰ παραξενευτῆ, νὰ γίνη φίλος της, σύζυγός της;...

Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ὁμολογοῦσε πὼς τὸ μητρικὸ αἴσθημα, ποὺ τὴν εἶχε σπρώξει γιὰ νὰ τὸν συμμαζέψη, ὅταν ἦταν μικρός, καὶ νὰ τὸν ἀναθρέψη, εἶχε ἀλλάξει μὲ τὸν καιρό, χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸ ἀντιληφθῆ. Εἶχε δῆ τὸ παιδὶ αὐτὸ νὰ μεγαλώνη, νὰ γίνεται ἄντρας καί, σιγὰ-σιγά, ἡ ἀγάπη της γι' αὐτὸν ἀλλαξε.

ΙΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.



Χρειάζεται προσοχή!!!

ΓΙΑΤΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΠΕΣΕΤΕ ΘΥΜΑ ΜΙΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΩΣ

"Οταν δέλετε μιὰ ἐπιστημονικὴ σερβιὲτ ὑγείας πρέπει νὰ προσέχετε νὰ εἶναι CAMELIA καὶ ὄχι ὁποιοδήποτε μπλὲ κουτί.

Ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ εἶναι ἡ μόνη ποὺ σᾶς ἐξασφαλίζει ἀπόλυτα ἀπὸ πρακτικῆς καὶ ὑγιεινῆς ἀπόψεως.

Χάρις εἰς τὴν εἰδικὴ κατασκευήν της, ἡ ΚΑΜΕΛΙΑ εἶναι ἀποσμητική, ἀπορροφητικὴ καὶ διαλύεται στὸ νερό.

Ἑκατομμύρια γυναικῶν, σ' ὅλον τὸν Κόσμον, χρησιμοποιοῦν μὲ ἀπόλυτη ἱκανοποίηση τὴν ΚΑΜΕΛΙΑ.

Πρέπει ὅμως νὰ προσέχετε τὶς ἀπομιμήσεις καὶ νὰ ζητᾶτε ἀποκλειστικὰ τὴν ΚΑΜΕΛΙΑ.



ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684.926 & 684.235

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
Cosmetica Ε.Π.Ε.

Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεῖα, Καταστήματα Καλλυντικῶν καὶ γυναικείων Εἰδῶν.

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ
SCHICKEDANZ & Co. - NÜRNBERG



Η γοητευτική στάρλετ Μαρία Πέρσυ, το «γαϊδεμένο κορίτσι» του Χόλλυγουντ.

ΜΑΡΙΑ ΠΕΡΣΥ

Λίγα λεπτά μὲ μιὰ ὅμορφη Αὐστριακὴ ποὺ κατακτᾶ τὸ Χόλλυγουντ

Σὲ δέκα περίπου ἀνέρχονται μέχρι τώρα οἱ ὅμορφες Γερμανίδες καὶ Αὐστριακὲς στάρλετ ποὺ ἐγκατέλειψαν τὸ γερμανικὸ κινηματογράφο καὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ κάνουν ἀξιόλογη καρριέρα στὸν ἀμερικανικό. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι καὶ ἡ γοητευτικὴ Μαρία Πέρσυ, ποὺ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἔχει γίνει τὸ «χαϊδεμένο κορίτσι» τοῦ Χόλλυγουντ. Ὅμορφη, ψηλή, λεπτή, μὲ θαυμάσιες σωματικὲς ἀναλογίες καὶ ἐξυπνα μάτια, εἶναι ἡ κοπέλλα, ποὺ ἀμέσως μόλις ἔφτασε στὰ στούντιο τῆς Ἀμερικῆς εἶχε τὴ μεγάλη τύχη νὰ γίνῃ συμπρωταγωνίστρια τοῦ μεγάλου «γόη» Ρὸκ Χάτσον. Ἀλλά, καλύτερα, ἂς ἀφίσουμε τὴν ἴδια νὰ μᾶς πῇ μερικὰ πράγματα γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν καρριέρα της:

— Πότε πρωτοήρθατε στὸ Χόλλυγουντ, Μαρία;

— Ἔφτασα ἐδῶ πρὶν 12 μῆνες ἀκριβῶς, ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μεγάλο καὶ κουραστικὸ ταξίδι ἀπὸ τὴ Βιέννη.

— Καὶ ἀμέσως μόλις φτάσατε ἐδῶ γίνατε συμπρωταγωνίστρια τοῦ Ρὸκ Χάτσον στὸ φίλμ «Ραντεβοὺ στὴ γαλάζια λίμνη»; Αὐτὸ θεωρεῖται μεγάλη τύχη, γιατὶ ὁ Ρὸκ δὲν εἶναι τόσο εὔκολος στὶς γυναίκες, ποὺ παίζουν μαζί του σὲ φίλμ...

— Αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια τὴν ἤξερα ἀπὸ τὴ Βιέννη ἀκόμη. Μοῦ τὴν εἶχαν πῆ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὸ ρόλο τὸν εἶχα ἐξασφαλίσει πολὺ πρίν, μέσω τοῦ σκηνοθέτου τοῦ φίλμ. Ἐπίσης, μὲ εἶχε ἐγκρίνει καὶ ὁ Ρὸκ ἀπὸ πολλὲς φωτογραφίες, ποὺ εἶχα στείλει ἀπὸ πρίν.

— Τὸ φίλμ αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο τῆς κινηματογραφικῆς σας καρριέρας;

— Ἀκριβῶς, εἶναι τὸ πρῶτο στὰ στούντιο τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὸ πρῶτο τῆς κινηματογραφικῆς μου καρριέρας. Πρὶν ἔρθω ἐδῶ, εἶχα γυρίσει ἀκόμη 6 ταινίες στὰ στούντιο τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας. Εἶχα, ἐπίσης, ἀρκετὲς ἄλλες σὰ «στάρλεττ» στὰ στούντιο τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας.

— Μπορεῖτε νὰ μᾶς πῆτε μερικοὺς τίτλους τους;

— Μά, ναί, φυσικά, μπορῶ. Ἀρχίζω μὲ τὸ φίλμ «Μαύρη ἀσφαλτος», μὲ τὸ Χόρστ Μπούχολτς, «Ἀπόδρασις τὴν αὐγή», μὲ τὸ Ντέιβ Μπόγκαρντ, «Μαύρη ἀστραπή», «Ἔρωτας κατὰ διαταγήν», «Ἔρωτας στὴ Ρώμη», «Κάλλ — γκέρλς» κι' ἄλλες μικρότερης ἀξίας.

— Γιατὶ ἐγκαταλείψατε τὸν εὐρωπαϊκὸ ἐν γένει κινηματογράφο, γιὰ νὰ ἔρθετε στὸ Χόλλυγουντ;

— Νὰ σᾶς πῶ, ὅπως θὰ ξέρετε ἴσως, ὁ μεταπολεμικὸς αὐστριακὸς κινηματογράφος δὲ μπόρεσε ποτὲ νὰ φτάσῃ τὸ ὕψος καὶ τὴν παραγωγὴ τοῦ προπολεμικοῦ. Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ γερμανικό. Ἔχω ἐργαστῆ στὰ στούντιο καὶ τῶν δυό, ἀλλὰ δὲ μπόρεσα ποτὲ νὰ καταλάβω τὸ πνεῦμα μὲ τὸ ὁποῖο ἐργάζονται. Εἶμαι γλωσσομαθὴς κι' αὐτὸ μὲ βοήθησε πολὺ νὰ ζητήσω ἐργασία σὲ ἄλλα εὐρωπαϊκὰ στούντιο. Ἐκεῖ, πάλι, ξέρουν γιατὶ γυρίζουν ταινίες καὶ τὶ ἀκριβῶς ζητοῦν. Ἀλλὰ ἔχουν ὑπερπαραγωγὴ ἀπὸ στάρ, στάρλετ καὶ φίγιουρράν», ἀκόμη. Χιλιάδες κοπέλλες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο ἔρχονται στὰ εὐρωπαϊκὰ στούντιο καὶ προσπαθοῦν νὰ κερδίσουν ἕνα μικρὸ ρόλο, σὰν ἀρχή. Βέβαια, μὲ τὴ θητεία ποὺ εἶχα στὰ στούντιο τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γερμανίας, μὲ λίγη ὑπομονὴ θὰ μποροῦσα νὰ ἐπιτύχω περισσότερα. Ἀλλά, μιὰ καὶ μεσολάβησε ἡ εὐκαιρία μοῦ νὰ σκηνοθετῇ καὶ παραγωγὸ Χόουαρντ Χῶκς, περαστικὸ ἀπὸ τὴ Βιέννη, καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ μένα, εἶπα μόνη μου: «Ἂς κάνω τὸ πείραμα νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη καὶ τὶς δυνατότητές μου καὶ στὰ ἀμερικανικὰ στούντιο».

— Καὶ τώρα, μὲ ποιὲς προϋποθέσεις καὶ ὅρους ἤρθατε καὶ μένετε στὸ Χόλλυγουντ;

— Νὰ σᾶς πῶ εὐχαρίστως: "Οταν ἔφτασα ἐδῶ, ἤμουν «ὑπὸ δοκιμὴ» καὶ δὲν εἶχα κανένα συμβόλαιο στὰ χέρια μου, ποὺ νὰ μοῦ ἐξασφαλίζει ἔστω μιὰ μικρὴ ἀμοιβή. Τώρα, ὅμως, μετὰ τὴν ἱκανοποιητικὴ ἐμφάνισί μου στὸ φίλμ «Ραντεβοὺ στὴ γαλάζια λίμνη», γιὰ τὴν ὁποία εἰσέπραξα ἤδη ἀμοιβὴ 20.000 δολλάρια μετὰ τὴν πληρωμὴ τῶν φόρων, ἔχω ἤδη ὑπογράψει ἕνα ἱκανοποιητικὸ συμβόλαιο μὲ τὸ Χῶκς, ποὺ μοῦ ἐξασφαλίζει μιὰ ἀμοιβὴ ἀπὸ 5.000 δολλάρια τὸ μήνα εἴτε γυρίζω ταινία, εἴτε δὲ γυρίζω. Ὅπως θὰ ξέρετε, ὁ Χῶκς εἶναι ὁ ἴδιος παραγωγὸς ταινιῶν καί, φυσικά, μὲ χρησιμοποιεῖ σὲ δικές του ταινίες κατὰ προτίμησι. Τὸ συμβόλαιό μου, ὅμως, λέει ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ «ἀνανείσῃ» καὶ σ' ἄλλα στούντιο ὑπὸ τὸν ὅρο ὅτι, σὲ τέτοια περίπτωσι, ἐκτὸς τῶν 5 χιλιάδων δολλαρίων θὰ δικαιοῦμαι καὶ ἕκτακτο ἀμοιβὴ ἀπὸ ἄλλες 10.000 ἐφ' ἅπαξ. Ὅπως βλέπετε, λοιπόν, οἱ οἰκονομικοὶ ὅροι τῆς ἐδῶ παραμονῆς μου δὲν εἶναι καὶ τόσο κακοί.

— Ποῦ καὶ πότε γεννηθῆκατε, Μαρία, καὶ πῶς ἀρχίσατε στὸν κινηματογράφο;

— Γεννήθηκα στὴν πόλι "Αϊζενστάντ τῆς Αὐστρίας στὶς 23 Σεπτεμβρίου τοῦ 1938. Ὁλόκληρη σχεδὸν ἡ παιδική μου ἡλικία πέρασε μέσα σὲ διωγμοὺς καὶ δυστυχία, γιατὶ ὁ πατέρας μου, ἀνώτερος δημόσιος ὑπάλληλος καὶ φανατικὸς ἀντιχιτλερικός, στάθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα θύματα τῆς ναζιστικῆς τυραννίας τοῦ αὐστριακοῦ λαοῦ. Τὸν ἀπήγαγαν, ὅταν ἤμουν δυὸ χρόνων καὶ τὸν ἐπανεῖδα, ὅταν ἔγινα 6. Τὸν ἔγασα πάλι τὸν ἑπόμενο χρόνο καὶ ἔκτοτε δὲν τὸν εἶδε κανεὶς πιά. Μάθαμε ὅτι τὸν ἐξετέλεσαν. Ἀμέσως ἔχασα καὶ τὴ μητέρα μου κι' ἔτσι ἀπὸ ἡλικίας 10 χρόνων, ἔμεινα μόνη στὸν κόσμο μὲ τοὺς συγγενεῖς μου. Ἡ ἐπίδοσί μου στὸν κινηματογράφο ἄρχισε τὸ 1950 στὴ Βιέννη, ὅπου προηγήθηκε μικρὴ καρριέρα στὴν τηλεόρασι καὶ στὸ ἐλαφρὸ μουσικὸ θέατρο. Στὸ τελευταῖο αὐτὸ μὲ πρόσεξε ἕνας Αὐστριακὸς σκηνοθέτης καὶ μ' ἔφερε στὸν κινηματογράφο.

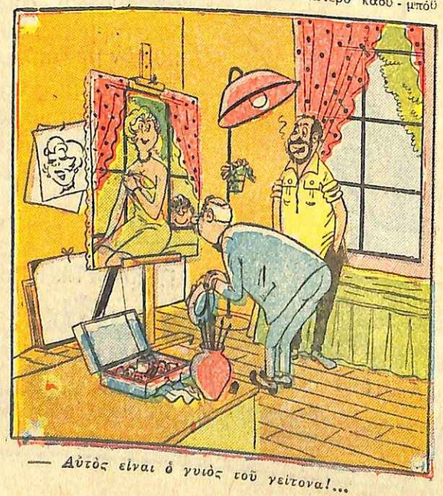
— Ἔχετε περίπου ἐνάμισυ χρόνο στὸ Χόλλυγουντ. Ποιὲς εἶναι οἱ ἐντυπώσεις σας ἀπ' αὐτὸν καὶ ποιὰ στάσι τηροῦν σήμερα ἀπέναντί σας οἱ "Αμερικανοὶ συνάδελφοί σας;

— Πραγματικά, ἔχω ἤδη 17 μῆνες ἀκριβῶς. Οἱ ἐντυπώσεις μου εἶναι ἐνθουσιώδεις καὶ ἡ στάσι τῶν συναδέλφων μου, "Αμερικανῶν καὶ ξένων, ἐξαιρετικὰ φιλική...

— Εἶστε ἐρωτευμένη μὲ κανέναν; Πρόκειται νὰ παντρευτῆτε σύντομα;

— Οὔτε ἐρωτευμένη εἶμαι, οὔτε σύντομο γάμο ἀντιμετωπίζω. Γιὰ τὴν ὥρα μόνο ἡ καρριέρα μου στὴν ὀθόνη μ' ἀπασχολεῖ σοβαρά...

Ο. ΠΕΝΝΥ



— Αὐτὸς εἶναι ὁ γυιὸς τοῦ γείτονα!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες εἰδησοῦλες

Ἡ Βερόνικα Κοῦπερ, ἡ χήρα τοῦ Γκάρυ Κοῦπερ ξαναπαντρεύτηκε. Ἡ εἴδησι ἔκανε πολλὲς Ἀμερικανίδες νὰ σκεφτοῦν:

«Δὲ χρειάστηκαν παρὰ μόνο τρία χρόνια, γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸ λατρευτό της κάου-μπόυ, κοντὰ στὸν ὁποῖο πέρασε 28 εὐτυχισμένα χρόνια. "Ολες εἶναι ἴδιες. Ἡ Λὶζ Ταίηλορ, ἡ



Ὁ Πῆτερ Ο' Τούλ.

Λωρὴν Μπακώλ καὶ ἡ Λίντα Κρίστιαν πῆγαν μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο κάτω ἀπὸ μαῦρα πέπλα στὴν κηδεία τῶν συζύγων τους, Μάϊκ Τόντ, Χάμφρεϋ Μπόγκαρντ καὶ Τάϋρον Πάουερ καὶ ὡρκίζαμαι ὅτι πιστὶ στὸ μεγάλο νεκρό τους, ποὺ ποτὲ δὲ θὰ κατώρθωναν νὰ ξεχάσουν. Κι' ὅμως πρὶν περάσῃ χρόνος καὶ οἱ τρεῖς εἶχαν ξαναπαντρευτῆ.

Μὲ τὴ Βερόνικα Κοῦπερ δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πὼς συνέβη τὸ ἴδιο. Περίμενε τρία ὁλόκληρα χρόνια πρὶν πάρῃ τὴν ἀπόφασι νὰ ξαναπαντρευτῇ καὶ τελικὰ παντρεύτηκε τὸν καλύτερο φίλο τοῦ Γκάρυ, τὸν αἰσθητικὸ χειρουργὸ Τζὼν Κένεδυ, ὁ ὁποῖος τὸ 1957 εἶχε πεῖσει τοῦ κινηματογράφου νὰ τὸν ἀφήσῃ, μὲ μιὰ ἐπέμβασι στὸ πρόσωπο, νὰ τοῦ ἐξαφανίσῃ ὅλες τὶς ρυτίδες.

Ὁ Τζὼν Κόνδερς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ στάθηκε, μαζὶ μὲ τὴ Βερόνικα στὸ πλευρὸ τοῦ Γκάρυ, ὅταν ἐκεῖνος ἀρρώστησε ἀπὸ καρκίνο καὶ τὴ βοήθησε νὰ κρύψῃ τὸ τρομερὸ μυστικό.

Ὁ Τζὼν τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ χρόνια καὶ ἡ Βερόνικα ἐκτιμοῦσε πολὺ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ στάθηκε ὁ προστάτης της μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Γκάρυ. "Αν δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Τζών, ἡ Βερόνικα δὲ θ' ἀποφάσιζε ποτὲ νὰ ξαναπαντρευτῇ. Τώρα τὸ ζευγάρι κάνει τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος στὴν Εὐρώπη καὶ βρίσκεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὸ Παρίσι, ὁπου τοὺς φιλοξενεῖ ὁ μεγάλος φίλος τους καὶ φίλος τοῦ Γκάρυ Κοῦπερ Μωρὶς Σεβαλιέ.

Ἡ Βερόνικα Κοῦπερ κατώρθωσε μὲ τὴν τρυφερότητα, τὴ διπλωματία μὰ καὶ τὸ σταθερὸ τῆς χαρακτῆρα νὰ κρατήσῃ κοντὰ της ἐπὶ 28 χρόνια τὸν Γκάρυ Κοῦπερ, ποὺ πολιορκοῦσαν οἱ ὡραιότερες γυναῖκες τοῦ κόσμου. Τρεῖς ἀπ' αὐτὲς ἴδιως ἀπεῖλησαν νὰ τῆς διαλύσουν τὴν οἰκογένειά της: ἡ Παρίτσια Νήλ, ἡ Σαρίτα Μοντιέλ καὶ ἡ Ζιζὲλ Πασκάλ, μὰ ἡ Βερόνικα κράτησε γερὰ τὰ ἡνία καὶ κατώρθωσε νὰ κάνῃ τὸν Γκάρυ καθολικό, ὅπως ἦταν ἡ ἰδία, γιὰ νὰ ἀτοκλείσῃ τὴν πιθανότητα διαζυγίου.

★ Οἱ γυναῖκες, ποὺ ἐρωτεύτηκαν τὸν Βίκτωρ Ματιὲ γύρω στὰ χρόνια 1935—1939, ὅταν τὸν ἔβλεπαν στὴν ὀθόνη κάτω ἀπὸ μιὰ ὑπέρκομψη στολὴ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, θὰ ξαναδοῦν τὸ εἰδωλό τους στὸ φίλμ «Ὁ μεγάλος φόβος». Ὁ Βικτὼρ ὅμως, ποὺ ἔξακολουθεῖ νὰ εἶναι, παρὰ τὰ 73 χρόνια του, ὡραῖος καὶ μεγαλοπρεπής, φαίνεται στὸ νέο του φίλμ ἀναγνώριστος, δεδομένου ὅτι ὑποδύεται ἕνα μεθύστακα γερο-γιατρό. Ὁ Βικτὼρ Φρανσέν, ποὺ ἔχει ἀπὸ χρόνια ἀποσυρθῇ στὸ κτῆμα του, στὸ Αἶξ—αν—Προβάνς δὲν ἤθελε τογράφο, Ἐνέδωσε ὅμως τελικὰ στὶς πιέσεις τοῦ Ζὰν-Λουῒ Μπαρρώ, τοῦ Μπουρβίλ καὶ τοῦ Ραϋμὸν Ρουφίλμ καὶ τὸν ἤθελαν γιὰ τὸ παρτεναίρ.

«Αὐτή, δήλωσε πάντως ὁ Φρανσέν, θὰ εἶναι ἡ τελευταία μου ἐμφάνισι στὸν κινηματογράφο».

★ Ἡ Σοράγια καὶ ὁ Μαξιμίλιαν Σέλλ τοὺς στὰ μαγευτικὰ ἰταλικὰ παράλια καὶ ζοῦν σὰν σύζυγοι, κάνοντας πολλοὺς νὰ πιστεύουν πὼς παντρεύτηκαν κρυφὰ στὸ Μόναχο, πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα. Στὴ Ρώμη ὁ Μάξ ἐθεάθη κατ' ἐπανάληψιν νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴ μεγαλοπρεπῆ βίλλα, ποὺ ἔχει μιὰ προφύλαξι, ὅπως ἔκανε μέχρι πρὸ ὀλίγου. Ὁ Μάξ φορὰ νὰ βγάζῃ περίπατο τὸ σκυλάκι τῆς πρώην αὐτοκράτειρας.

Δυὸ ἀκόμη γεγονότα ἔρχονται νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἀποψι πὼς ἡ Σοράγια καὶ ὁ Μάξ παντρεύτηκαν: Πρῶτον ἐκεῖνος ἐθεάθη νὰ φιλᾶῃ στὴ Ρώμη τὴ μητέρα τῆς

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σοράγια, πρᾶγμα ποὺ δὲ θὰ ἔκανε παρὰ μόνο στὴν πεθερά του καὶ δεύτερον στενοὶ φίλοι τῆς Σοράγια βεβαιώνουν ὅτι ἕνα μεγάλο μέρος τῆς Βίλλας της στὴ Ρώμη ἀποτελεῖ τώρα ἀπηγορευμένη ζώνη γι' αὐτούς, ἐνῶ ἄλλοτε κυκλοφοροῦσαν ἐλεύθερα ὅπου ἤθελαν.

★ Στὴ Ρώμη ἡ Σοφία Λόρεν εἶχε, γιὰ πρώτη φορά, μιὰ τρομερὴ σκηνὴ μὲ τοὺς φωτογράφους, γιὰ τοὺς ὁποίους δεχόταν μέχρι σήμερα πρόθυμα νὰ ποζάρῃ. Τοὺς μίλησε βάναυσα καὶ ἐκεῖνοι ἀπείλησαν γιὰ μιὰ στιγμὴ νὰ τὴ ρίξουν μέσα στὴ Φοντάνα ντι Τρέβι, κοντὰ στὴν ὁποία συνέβησαν τὰ γεγονότα. Οἱ δημοσιογράφοι προσπάθησαν νὰ δώσουν μιὰ ἐξήγησι στὴν πρωτοφανῆ α-τὴ συμπεριφορά της Σοφίας καὶ ἀνακάλυψαν ὅτι εἶχε προηγηθῆ μιὰ ζωηρὴ συζήτησι μὲ τὸν Κάρλο Πόντι, κατὰ τὴν ὁποία ἐκεῖνος τῆς δήλωσε πὼς δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀποκτήσῃ μαζί της ἕνα νόθο παιδί, ποὺ τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ γνωμοποιήσῃ.

«Ἡ θέσι μας, τῆς εἶπε ὁ Πόντι, εἶναι ἀρκετὰ δύσκολη, ἔτσι ὅπως εἶναι σήμερα, ἂς μὴ τὴν κάνουμε ἀκόμη πιὸ δύσκολη».

Ἡ συμπεριφορὰ τῆς Σοφίας ἀπέναντι τῶν φωτογράφων δὲν ἦταν παρὰ ἕνα νευρικὸ ξέσπασμα, ποὺ τελείωσε μὲ κλάματα.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, τοὺς εἶπε ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της. Σὲ λίγο δὲ θὰ πιάνετε οὔτε δεκάρα μὲ τὶς φωτογραφίες μου. Εἶμαι ἕτοιμη νὰ τὰ παρατήσω ὅλα!...

★ Ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια ἔκαναν τὴ Γκρέτα Γκάρμπο ν' ἀλλάξῃ ἀπόφασι καὶ νὰ δεχτῇ νὰ ξαναπαίσῃ στὸν κινηματογράφο. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὸ οἰκονομικὸ ζήτημα, ἡ θεία Γκρέτα δέχθηκε τὴν προσφορὰ τοῦ Μπίλ Φρόυ, γιατὶ τῆς ἄρεσε τὸ σενάριο τοῦ ἔργου στὸ ὁποῖο θὰ παίξῃ.

Πρόκειται γιὰ τὴν ἱστορία μιᾶς μοναχῆς, ἡ ὁποία στὰ 60 της χρόνια ξαναθυμᾶται τὴν παλιά της ζωή, τὰ πλούτη καὶ τὶς δόξες, ποὺ τῆς ἐξασφάλισαν οἱ καλλιτεχνικοί της θρίαμβοι καὶ ἀποφασίζει νὰ ξαναγυρίσῃ στὰ ἐγκόσμια, ποὺ μιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι τὴν ἔκανε νὰ ἐγκαταλείψῃ.

Πρὸς τὸ παρὸν πάντως, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο περνᾶ τὶς διακοπές της στὴ βίλλα της, στὸ Κὰν ντ' Αὶγ τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς.

★ Ὁ "Αντονυ Κουὴν δήλωσε στὸ Λονδίνο πὼς τὸ γύρισμα τοῦ «Σαρμπὰ» ἦταν τὸ πιὸ εὐχάριστο ἀπ' ὅλα ὅσα ἔχει κάνει μέχρι σήμερα. «Ἔγινε, εἶπε, μέσα σ' ἕνα μαγευτικὸ περιβάλλον καὶ ἀνάμεσα σὲ ἀληθινοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲ μοῦ θύμισαν οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴ μηχανοτραφικὴ ἐργασία. Σὲ μένα τὸ φίλμ αὐτὸ μοῦ ἐπέτρεψε νὰ περάσω στὴν Κρήτη εὐχάριστες διακοπές, ποὺ θὰ μοῦ μείνουν ἀξέχαστες».

★ Ἡ Τζὰν—Τζὰ Γκαμπὸρ ἔκαμε μιὰ δήλωσι, ποὺ ἀπεκαλύφθη τὴ νοοτροπία τοῦ Χόλλυγουντ: «Εἶμαι παντρεμένη ἀπὸ ἡλικίας 15 χρόνων, εἶπε, ἀλλὰ ὄχι πάντα μὲ τὸν ἴδιο ἄντρα!»

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιὲς στὰ ἑλληνικὰ στούντιο

Μαρία Καλουτᾶ παντρεύτηκε. Ὁ γάμος της μὲ τὸ δικηγόρο Μίμη Κωνσταντόπουλο ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ σὲ πολὺ στενὸ οἰκογενειακὸ κύκλο. Τελικά, ὅμως, ἡ ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, δὲ μπόρεσε νὰ χωρέσῃ ὅλους τοὺς φίλους τοῦ ζεύγους καὶ θαυμαστές τῆς Μαρίας, ποὺ θέλησαν νὰ τὴ χρησιμοποιήσῃ σὰ «δόλωμα» στὶς χαρτοκλεπτικές ἐπιχειρήσεις της. Κι' ἔτσι ἡ ἡρωΐδα μας μεταφέρεται στὴ Ρόδο, τὸ κοσμοπολιτικὸ περιβάλλον τῆς ὁποίας εὐνοεῖ ἰδιαιτέρως τὶς χαρτοπαικτικὲς ἐπιχειρήσεις τῆς... παρέας της.

Ὁ "Αντονυ Κουήν.

Στὸ «Δόλωμα» ἐκτὸς τοῦ Ἀλέκου Ἀλεξανδράκη, τοῦ Ντίνου Δημόπουλου καὶ τοῦ Βαγγέλη Βουλγαρίδη, παίζει καὶ ὁ Ἀνδρέας Μπάρκουλης, ὁ ὁποῖος ἔξη χρόνια μετὰ τὴ «Μουσίτσα» παίζει καὶ πάλι μὲ τὴν Ἀλίκη, τῆς ὁποίας ἦταν ὁ παρτεναίρ καὶ στὸ φίλμ «Διακοπὲς στὴν Αἴγινα».

★ Ὁ Ἀσημάκης Γιαλαμᾶς καὶ ὁ Κώστας Πρετεντέρης ἔχουν γράψει τὸ σενάριο τοῦ νέου ἔργου τῆς «Φίνος — Φίλμ», ποὺ θὰ σκηνοθετήσῃ καὶ πάλι ὁ Ντίνος Δημόπουλος, μὲ πρωταγωνίστρια τὴν Τζένη Καρέζη. Τὸ φίλμ αὐτὸ θὰ γυρισθῇ σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου στὴν Ἄνδρα, τὸ γύρισμά του θ' ἀρχίσῃ μόλις τελειώσῃ ἡ «Βίλλα τῶν ὀργίων». Τίτλος του: «Κρατικὲς ὑποθέσεις».

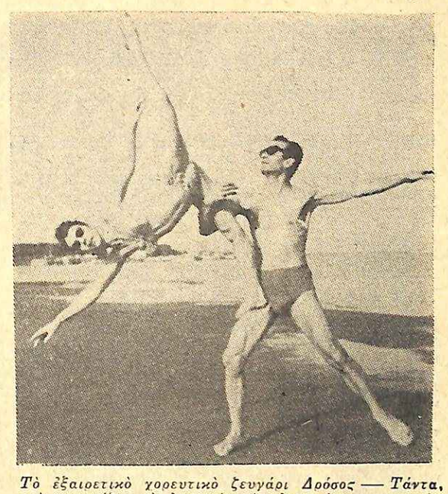
★ Ὁ Ὀρέστης Λάσκος ἀρχίζει τὸ γύρισμα τῆς νέας κωμῳδίας «Ὁ κόσμος κι' ὁ κοσμάκης», ποὺ βασίζεται σὲ σενάριο τῆς δυάδος Τσιφόρου — Βασιλειάδη. Στὸ φίλμ αὐτό, πολλὲς σκηνὲς τοῦ ὁποίου θὰ γυριστοῦν στὰ ὡραῖα μας νησιά, θὰ πρωταγωνιστήσουν, ἀπὸ ἀντρικῆς πλευρᾶς ὁ Σταῦρος Παράδας, ὁ Γιῶργος Κάππης καὶ ὁ Ἀνδρέας Ντοῦζος. Δὲν ἀπεκαλύφθησαν ἀκόμη οἱ καλλιτέχνες, ποὺ θὰ ὑποδυθοῦν τοὺς γυναικείους ρόλους. Τὴ μουσικὴ τοῦ φίλμ καὶ τὰ τραγούδια του, γράφει ὁ Κώστας Κλάδας.

★ Ὁ Τζέημς Πάρις, ποὺ τελειώνει τώρα τὸ φίλμ «Διωγμός», θὰ φύγῃ γιὰ τὴν Ἀμερική, προκειμένου νὰ ρυθμίσῃ λεπτομέρειες τῆς ἐκεῖ περιοδείας τοῦ θιάσου Κ. Χατζηχρήστου. Ἐπιστρέφοντας στὴν Ἑλλάδα θὰ προετοιμάσῃ τὸ γύρισμα δυὸ νέων φίλμ ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ μὲν πρῶτο θὰ βασίζεται στὴ ζωὴ καὶ στὸ ἔργο τοῦ μεγάλου Ἱπποκράτη καὶ τὸ ἄλλο θὰ εἶναι ἕνα δρᾶμα μὲ τὸν τίτλο «Ἡ μοῖρα ἑνὸς ἀθώου», ποὺ ὁ Γρ. Γρηγορίου θὰ γυρίσῃ στὴ Μυτιλήνη.

★ Ὁ Γιῶργος Τζαβέλλας ἀρχίζει σὲ λίγες μέρες τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Ἡ ἀστεφάνωτη», βάσει ἑνὸς δικοῦ του σενάριο καὶ μὲ βασικοὺς κάνει ἕνα νούμερο στρίπ - τζὶς σ' ἕνα κακόφημο κέντρο τῆς Τρούμπας. Ἐκεῖ τὴν ἀνακαλύπτει ἡ σπείρα, ποὺ βρίσκει ὅτι εἶναι ἀκριβῶς αὐτὸ ποὺ τῆς χρειάζεται, γιὰ



— Εἶναι ὁ ὑδραυλικός... Ἔφτιαξε τὸ ντοὺς καὶ τὸ δοκιμάζει.



Τὸ ἑξαιοετικὸ γοοευτικὸ ζευγάρι Δούσος — Τάντα, ποὺ συνεγίζει μὲ ἐπιτυγία τὶς ἐμφανίσεις του στὴν Ἀφοικὴ, σὲ ἕνα ἐντυπωσιακὸ στιγμιότυπο, μποοστὰ στὸ Νεῖλο.

Θεατρικὰ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ὁ θίασος Ροντήρη ἔφυγε γιὰ τὴ νέα μεγάλη του περιοδεία στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική, μὲ πρῶτο σταθμὸ τὴν Ἰταλία.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ θίασος τοῦ Πειραϊκοῦ θεάτρου διαθέτει δυὸ πρωτοχωριστρίες, τὴν Ἔλσα Βεργῆ καὶ τὴν Ἀσπασία Παπαθανασίου ποὺ θὰ παίξουν ἐναλλὰξ τοὺς βασικοὺς ρόλους.

★ Μετὰ τὴν «Φλωρίντα» καὶ τὸ «Ἀττικὸ θέατρο», ἀλλαξε ἔργο. Παίζει τώρα τὴν σύγχρονη κωμῳδία τῶν κ. Ἰμπρομχῆρ — Βροντάκη «Τὸ ὑπόγειο τῆς Λέλας» ποὺ σημειώνει ἰδιαίτερη ἐπιτυχία.

Μέσα στὸ ἔργο, ἐμφανίζεται μὲ καμουφλαρισμένο «τόπλες» ἡ Ζέτα Ἀποστόλου, γνωστὴ ἀπὸ τὶς ἐμφανίσεις της σὲ ταινίες, μὲ σκηνὲς στρίπ - τζίς.

★ Τὸ «Πέρσι» ἐξ ἄλλου, πρῶτο ἀπὸ ὅλα τὰ μουσικὰ θέατρα παρουσιάζει αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα νέα ἐπιθεώρησι τοῦ κ. Ἀλ. Σακελλάριου.

Στὴν ἐπιθεώρησι αὐτή, τὸ γαλλικὸ χορευτικὸ συγκρότημα τοῦ Φερνάντο Ρέγκο, θὰ παρουσιάσῃ μιὰ σειρὰ ἀπὸ νέες του δημιουργίες, ἕνα ἀνατολίτικο παραμύθι, ἕνα βραζιλιάνικο καὶ ἕνα κοζακικο χορό.

★ Στὸ πρόγραμμα τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου, ποὺ ἐρχεται τώρα πρῶτο σὲ ἐπιστράτευσι ἀπὸ ὅλα τὰ Ἀθηναϊκὰ θέατρα, ἕνα νούμερο ποὺ προσετέθη τὶς τελευταῖες μέρες, σατυρίζει μὲ πρωτότυπο τρόπο τὸ «τόπλες» σὲ μιὰ σκηνὴ δικαστηρίου. Τὸ ἐρμηνεύει ἡ Σπεράντζα Βρανά.

Ἐπίτης στὰ χορευτικὰ τῆς «Σταχτοπούτας» προσετέθησαν τρία ἐντυπωσιακὰ σόλα.

★ Ἡ Ἔλλη Λαμπέτη καὶ ὁ Δημ. Χόρν θὰ ἐμφανισθοῦν μαζὶ μὲ τὴν ἐναρξι τῆς χειμερινῆς περιόδου στὸ θέατρο «Κοτοπούλη», μὲ ἔργο τοῦ Σαίξπηρ.

★ Ἡ ἐφετεινὴ «Ἡμέρα τοῦ ἠθοποιοῦ» ποὺ διοργανώνει τὸ Σωματειο Ἠθοποιῶν θὰ εἶναι ἀφιερωμένη σὲ ἕνα μεγάλο πρωταγωνιστὴ τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου ποὺ γνώρισε μεγάλες ἐπιτυχίες πρὶν 40 χρόνια τὸ Θωμὰ Οἰκονόμου.

★ Προεκηρύχθη διαγωνισμὸς γιὰ τὴ συγγραφὴ τραγουδιοῦ ποὺ θὰ εἶναι ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Τὸ τραγούδι αὐτὸ στὸ ὁποῖο θὰ ἀπονεμηθῇ ἀξιόλογο χρηματικὸ βραβεῖο θὰ ἐκτελεσθῇ σὲ μιὰ μεγάλη συναυλία ποὺ θὰ δοθῇ στὴν Ἀθήνα μέσα στὰ πλαίσια τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως 100 ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ.

★ Στὸ θέατρο τοῦ «Ἄλσους» Παγκρατίου, σημειώνει ἰδιαίτερη ἐπιτυχία τὸ νέο χορευτικὸ ζευγάρι Ἰβάνωφ — Ψαλτάκη μὲ μοντέρνους ρυθμούς.

Στὸ ἴδιο ἐπίσης θέατρο, ἐμφανίζεται μὲ πολλὴ ἐπιτυχία σὲ θεαματικὲς ἀκροβασίες τὸ ἀλλιῶτικο ζευγάρι «Ντοῦο "Ελλιους».

★ Μετὰ τὴν Καιτη Γκρέυ καὶ ἡ Πόλυ Πάνου, ποὺ διέκοψε ἐφέτος τὶς ἐμφανίσεις της σὲ νυκτερινὰ κέντρα, ἐμφανίζεται τώρα σὲ συνοικιακὰ θέατρα μαζὶ μὲ τὸν ἄσσο τοῦ μπουζουκιοῦ Καραμπετσίνη.

★ Ἡ «Χαρτοπαίκτρα» τοῦ κ. Δ. Ψαθᾶ ποὺ πραγματοποιεῖ τὶς μεγαλύτερες εἰσπράξεις ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα ποὺ ἔχει, μὲ 300 καὶ πλέον παραστάσεις μεταφέρεται τώρα στὴν ὀθόνη, ὅπου τοὺς βασικοὺς ρόλους ἐρμηνεύουν ἡ Ρίτα Βλαχοπούλου καὶ ὁ Λάμπρ

Τὸ καλλιτεχνικὸ ραδάνι

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

ΝΙΝΕΤ ΛΑΒΑΡ

Μία διεθνὴς τραγουδίστρια

ΠΡΙΝ λίγες μέρες, γύρισε ἀπὸ τὴν Κολωνία, ὅπου ἔμεινε ἀρκετὸ διάστημα, γιὰ μιὰ σειρὰ ἐμφανίσεων στὴν τηλεόρασι, ἡ διαλεχτὴ βεντέττα τοῦ τραγουδιοῦ Νινὲτ Λαβάρ.

Διεθνὴς τώρα τραγουδίστρια, ὅπως καὶ ἡ Μούσχουρη, ἡ Νινὲτ Λαβάρ — τὸ πραγματικό της ὄνομα εἶναι Νίνα Λούβαρη — σπάνια ἐμφανίζεται στὴν Ἀθήνα.

Περιζήτητη στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς καρριέρας της, ἡ Λαβάρ, μὲ τὴν καλύτερη πάντα ἀμοιβή, ἔφυγε, γιὰ πρώτη φορά, στὴ Βιέννη, στὰ 1958. Ἐκεί, σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα νυχτερινὰ κέντρα, τὸ φημισμένο «Μουλὲν Ρούζ», ἔκανε τὴν πρώτη της ἐμφάνισι, ποὺ ἦταν μιὰ πραγματικὴ ἔκπληξι γιὰ τοὺς Βιεννέζους. Ἡ καθαρὴ ἄρθρωσι, ἀφοῦ μιλάει τέλεια τὰ γερμανικά, κίνησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν εἰδικῶν, ποὺ τὴν παρουσίασαν, χωρὶς μεγάλες διατυπώσεις στὴν τηλεόρασι. Κι' ἐκεῖ ἡ ἐντύπωσις ἦταν ἐξαιρετικὴ καὶ στὸ διάστημα τῶν τεσσάρων μηνῶν, ποὺ ἔμεινε στὴ Βιέννη, παρουσίασε δέκα διαφορετικὰ προγράμματα στὴν τηλεόρασι, μὲ ἑλληνικὰ καὶ ξένα τραγούδια.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴ Βιέννη, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της στὸ Μόναχο. Ἐκεῖ ἔλαβε μέρος σὲ τέσσερες μεγάλες συναυλίες τοῦ «Ντόϋτσε Μουζέουμ», μαζὶ μὲ διεθνοῦς φήμης ξένα ἀστέρια τοῦ τραγουδιοῦ.

Αὐτὸ ἦταν ἀρκετό, γιὰ νὰ ἀρχίσῃ νὰ γίνεται περιζήτητη σὲ ὅλες τὶς πόλεις τῆς Γερμανίας. Σὲ πολλὲς ἀπ' αὐτές, πραγματοποίησε ἐμφανίσεις μὲ ἐπιτυχία, ἰδιαίτερα δὲ στὸ "Ἀουξμπουργκ, ὅπου, στὸ μεγάλο βαριετὲ «Ὄασις», ἀντὶ μιὰ ἑβδομάδα, ποὺ εἶναι τὰ συνηθισμένα προγράμματά του, κράτησαν τέσσερες ἑβδομάδες, συνέχεια.

Τὸ ἑπόμενο ἔτος ξαναπῆγε γιὰ δεύτερη φορὰ στὴ Βιέννη, γιὰ πέντε μεγάλες τηλεοράσεις, πληρωμένη πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴν πρώτη φορά. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐτές, μὲ καθαρῶς ἑλληνικὸ πρόγραμμα, παρουσίασε, γιὰ πρώτη φορά, τὸ μεγάλο σουξὲ τῆς ἐποχῆς. «Τί εἶν' αὐτό, ποὺ τὸ λένε ἀγάπη». Στὴ Βιέννη εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσῃ τὴ διάσημη Κατερίνα Βαλέντε, μὲ τὴν ὁποία τὴν συνέδεσε στενὴ φιλία. Ὁ συνθέτης Μωράκης, ποὺ τὴν ἄκουσε σ' αὐτὸ τὸ τραγούδι, ὅταν γύρισε στὴν Ἀθήνα, ἔμεινε κατάπληκτος. Γι' αὐτὸ καὶ τῆς ἔδωσε μὲ ἐμπιστοσύνη νὰ ἠχογραφήσῃ σὲ δίσκους τὰ τελευταῖα τότε σουξὲ του, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ «Ρίκο, Ρίκοκο», τὸ μεγάλο κινηματογραφικὸ σουξὲ τῆς Ἀλίκης Βουγιουκλάκη. Ἀναμέσα ὅμως σ' αὐτά, τὸ τραγούδι, στὸ ὁποῖο ἔβασε μιὰ ἐκπληκτικὴ ἑρμηνεία, ἦταν μιὰ ἀνατολίτικη μελῳδία τοῦ Μωράκη, μὲ τὸν τίτλο «Κισμέτ», ποὺ ἔγινε ἀνάρπαστο.

★

Στὰ 1961, ἡ Νινὲτ Λαβὰρ ἔφυγε πάλι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ μιὰ νέα περιοδεία στὸ ἐξωτερικό. Στὴν Κύπρο, ὅπου πῆγε μόνο γιὰ δεκαπέντε μέρες, ἔμεινε τρεῖς συνεχεῖς μῆνες. Ἐκεί, ἡ Νινὲτ ἀγαπήθηκε ὅσο καμμιὰ ἄλλη Ἑλληνίδα τραγουδίστρια, καὶ τὸ πέρασμά της, ποὺ ξεπέρασε ὅλα τὰ χρονικὰ ὅρια — ἔμεινε τέσσερις μῆνες συνέχεια — ἦταν καλλιτεχνικὸ γεγονός. Στὴν Κύπρο λάνσαρε, γιὰ πρώτη φορά, καὶ ἕνα δικό της τραγούδι, μὲ τὸν τίτλο «Ὁ παπαγάλος», ποὺ ἐκλαϊκεύθηκε πολὺ γρήγορα καὶ τραγουδήθηκε στοὺς δρόμους.



Ἡ Νινὲτ Λαβάρ, σὲ μιὰ τελευταία φωτογραφία της, στὴ Γερμανία.

Μετὰ τὴν Κύπρο, ἡ Νινὲτ Λαβὰρ ἐπραγματοποίησε σειρὰ ἐμφανίσεων στὴν Ἰταλία, Γιουκία, Αἴγυπτο, Τύνιδα, Λιβύη καὶ πολλὲς πόλεις τῆς Ἀφρικῆς.

Πέρυσι, ἔπειτα ἀπὸ ἐπίμονες παρακλήσεις, ξαναπῆγε πάλι στὴν Κύπρο, ὅπου γνώρισε τὸν ἴδιο θρίαμβο καὶ, τὸν περασμένο μήνα, ξαναπῆγε πάλι στὴ Γερμανία. Μιὰ ἐκπομπὴ τηλεοράσεως, μὲ Ἰδιτέρες ἀξιώσεις, τὴν κράτησε κλεισμένη τρία ὁλόκληρα εἰκοσιτετράωρα μέσα στὸ στούντιο.

Παράλληλα, αὐτὴ τὴ φορά, ἔχει ἐνδιαφέρουσες προτάσεις ὄχι μόνο γιὰ ἐμφανίσεις, ἀλλὰ καὶ γιὰ δίσκους γερμανικῶν τραγουδιῶν, μιὰ σειρὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἠχογραφήσῃ σὲ ἕνα προσεχὲς ταξίδι της.

Ἡ Νινὲτ Λαβάρ, ἰδιόρρυθμη ὅπως εἶναι σὲ ὅλα της, φημίζεται γιὰ τὸ ἰδιόρρυθμο ρεπερτόριό της, ποὺ ἀποτελεῖται, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀπὸ ξένα τραγούδια, συνδεδεμένα μὲ πρωτότυπο τρόπο. Σ' αὐτὰ προσέθεσε, τὸν τελευταῖο καιρό, καὶ τὸ τελευταῖο γιαπωνέζικο σουξὲ «Γιοῦκι-Σοῦκι», ποὺ ἑρμηνεύει στὴν αὐθεντικὴ γλῶσσα του, μὲ τὴ βοήθεια ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς ἐδῶ ἰαπωνικῆς πρεσβείας.

Εἶδα, γιὰ λίγη ὥρα, τὴ Νινὲτ Λαβάρ, ἔπειτα ἀπὸ πολὺ καιρό, ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα βράδυα, στὸ ἀναψυκτήριο τοῦ Ζαππείου, ὅπου εἶχαν τὴν τύχη νὰ τὴ χαροῦν γιὰ λίγες μέρες οἱ Ἀθηναῖοι καὶ νὰ τὴν ἀπολαύσουν σ' ἕνα μοναδικὸ στὸ εἶδος του πότ-πουρὶ ἀπὸ 25 τραγούδια, σὲ 10 διαφορετικὲς γλῶσσες καὶ 8 ρυθμούς.

— Ὅπως βλέπετε, μοῦ λέει, σπάνια μὲ ἀκοῦτε στὴν Ἀθήνα, ποὺ δὲ μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ τοὺς καλλιτέχνες τοῦ εἴδους, σύμφωνα μὲ τὴν ἀξία τους. Γι' αὐτὸ καὶ πῆρα τὴν ἀπόφασι νὰ κάνω καρριέρα στὸ ἐξωτερικό, ὅπως ἡ Νάνα Μούσχουρη.

— Εἶσαι τουλάχιστον εὐχαριστημένη;

— Κάτι παραπάνω, ἀφοῦ, στὰ τρία τελευταῖα χρόνια, κατώρθωσα νὰ ἀποκτήσω μὲ τὶς οἰκονομίες μου ἕνα ὅμορφο σπιτάκι, ποὺ τὸ χρησιμοποιῶ ταυτοχρόνως καὶ σὰ στούντιο, ἐφωδιασμένο μὲ τὰ ἀπαραίτητα ὄργανα, πιάνο, ἀκκορντεόν, ντιβάνι, κ. ἄ.

— Ὥστε μελετᾶς, πάντοτε;

— Ἡ μελέτη εἶναι τὸ μεγάλο μου χόμπυ. Ἄλλωστε, τὰ τραγούδια αὐτά, ποὺ ἀκούσατε καὶ ποὺ δὲν εἶναι καθόλου εὔκολο νὰ ἀκούσετε ἀπὸ ἄλλη τραγουδίστρια, ἀπαιτοῦν συστηματικὴ μελέτη καὶ ἀτελείωτη ἐπιμονή.

— Καὶ τὶς ὧρες, ποὺ σοῦ μένουν ἐλεύθερες;

— Μὲ ἀπασχολεῖ, ὅπως πάντα, μιὰ ἄλλη μεγάλη μου ἀδυναμία, ἡ ζωγραφική. Ἔχω ὡς τώρα μιὰ πλήρη συλλογὴ ἀπὸ 20 πίνακες, μικροὺς καὶ μεγάλους, πάνω σὲ διάφορα θέματα, ποὺ σκοπεύω νὰ ἐκθέσω τὸ φθινόπωρο, πρὶν ξαναλασσα. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγάλη ξεμάλωτη στὴν Ἑλλάδα, τοὺς περισσότερους μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ. Μοῦ ἀρέσει νὰ κολυμπῶ πολλὲς ὧρες.

— Ὄχι, βάβαια, μὲ «τόπλες»; Φυσικά, ὄχι, ἀφοῦ δὲν ἐπιτρέπεται. Ἔχω ὅμως τὰ δικά μου, τολμηρὰ μπικίνι, ποὺ ἔφερα ἀπ' ἔξω, σὲ διάφορους χρωματισμούς, καὶ ποὺ παρουσιάζω, μὲ ἐνδιάμεσες διακοπές, ἐναλλάξ.

— Μελλοντικὰ σχέδιά σου;

— Ἐλπίζω νὰ γυρίσω ἐφέτος τοὺς πρώτους ξένους δίσκους στὴν Εὐρώπη. Κατόπιν ἑτοιμάζω ἕνα ὑπερατλαντικὸ ταξίδι. Ὅγι γιὰ νὰ τραγουδήσω σὲ ἑλληνικὸ κοινό. Ὅπως γίνεται συνήθως. Θὰ προσπαθήσω νὰ κατακτήσω τὸ ἀμερικανικὸ κοινὸ καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ ἐπιτύχω κάποτε.

Δύσκολο, λιγάκι, ἀλλὰ ὄχι καὶ ἀδύνατο. Μεγάλη ὑπόθεσι νὰ ἔχῃ κανεὶς πεποίθησι στὸν ἑαυτό του...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ



Ἡ διεθνὴς τραγουδίστρια, σὲ μιὰ ἀναμνηστικὴ φωτογραφία της μὲ τὴν Κατερίνα Βαλέντε, μὲ ἰδιόχειρη ἀφιέρωσί της.

ραδάνι

ΤΟ «ΝΕΟΝ ΚΥΜΑ»

ΠΕΤΡΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ

Ἕνα φτωχόπαιδο ποὺ ἔγινε πρίγκιπας

ΣΑΝ παραμύθι, ποὺ ἔγινε πραγματικότητα, θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρίσῃ κανεὶς τὴ ζωὴ καὶ τὴ σταδιοδρομία τοῦ Πέτρου Ἀναγνωστάκη, ποὺ εἶναι γνωστὸς σὰν «πρίγκηπας» τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ.

Ἕνα παραμύθι τοῦ παλιοῦ καλοῦ καιροῦ.

Μόλις πρὶν δέκα χρόνια, ὁ Πέτρος, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς πειραϊκῆς φτωχογειτονιᾶς τῶν Ταμπουρίων, ἐργαζόταν σὰ μαθητευόμενος στὴ φάμπρικα τοῦ Ρετσίνα, τὴ σκυλίσια ζωὴ τοῦ ἀνειδίκευτου ἐργάτη. Εἴσπραξις ἡμερησία δέκα δραχμές!

Σήμερα, ὁ Ἀναγνωστάκης εἶναι ὁ... Ἀναγνωστάκης, μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ-τρεῖς καλύτερες φίρμες τοῦ λαϊκοῦ μας τραγουδιοῦ, γνωστὸς καὶ θαυμαζόμενος σὲ κάθε ἑλληνικὴ γωνιά. Εἴσπραξις ἡμερησία 2—5 χιλιάδες δραχμές!

Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς πῶς αὐτὴ ἡ μαγικὴ μεταβολή, κι' αὐτὴ ἡ ραγδαία ἐξέλιξις, ὀφείλεται σὲ ἕνα γεγονὸς τυχαῖο, ποὺ μποροῦσε μιὰ χαρά, νὰ μὴν εἶχε συμβῇ.

Νά, πῶς μᾶς ἀφηγήθηκε τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὁ ἴδιος ὁ Πέτρος Ἀναγνωστάκης, προχθὲς τ' ἀπόγευμα, στὸ σπίτι του, στὰ Ταμπούρια:

— Ἡ οἰκογένειά μου ἦταν πιὸ φτωχειὰ κι' ἀπὸ τὴ μαύρη φτώχεια — μᾶς εἶπε. Τὴ χρονιὰ ἐκείνη (πρόκειται γιὰ τὸ 1952) εἶχε πεθάνει ὁ πατέρας μου κι' εἴχαμε μείνει ἑξῆς ἀδέρφια, κάτω ἀπ' τὰ 20 ὅλοι, μὲ μόνη περιουσία τὰ ἄδεια χέρια μας.

»Μὴν τὰ ρωτᾶς πῶς περνούσαμε. Ζωή, ποὺ νὰ καταριέσαι τὴ μέρα ποὺ γεννήθηκες. Ἡ μεγάλη μου ἀδερφὴ δούλευε μανάβικη, κι' ἐγὼ βολόδερνα ὅλη μέρα στὴ φάμπρικα, μὲ τρία τσαλληράκια μεροκάματο.

»Μέσα σ' αὐτὴ τὴ φτώχεια δὲν ὑπῆρχε ἀχτίδα, οὔτε ἐλπίδα καὶ χαρά. Μονάχα τὸ τραγοῦδι, ποὺ τ' ἀγαποῦσα μὲ πάθος, ἐρχόταν ποῦ καὶ ποῦ ν' ἀπαλύνῃ τὴν πίκρα καὶ τὸν καῦμό. Κι' ἀλήθεια, τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι ἦταν καὶ εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ δίνῃ παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα στοὺς βασανισμένους.

»Κάποιο βράδυ, τότε, ἤρθαν στὸ σπίτι κάτι παιδικοί μου φίλοι Πειραιῶτες, καλὰ παιδιά, καὶ μοῦ πρότειναν νὰ πᾶμε σὲ κάποιο κέντρο τοῦ Κορυδαλλοῦ νὰ τὸ ρίξουμε λιγάκι ἔξω. Πήγαμε.

»Νέα παιδιὰ ἤμαστε ὅλοι, ποὺ διψούσαμε γιὰ λίγο ξέσκασμα. Τὸ κέφι δὲν ἄργησε νάρθῃ καί, μαζὶ μ' αὐτό, καὶ τὸ τραγοῦδι.

»Ἐγὼ ἤμουν, ἀπὸ μικρός, καλλίφωνος, κι' ὅπως ἔλεγαν, τάνοιωθα τὸ λόγια τοῦ τραγουδιοῦ, ὅπως τὰ λόγια τοῦ τραγουδοῦσα. Σηκώθηκα, λιταν τραγουδοῦσα. Σηκώθηκα, λιτάνεψα στὸ τσακίρ-κέφι, κι' εἶπα στὸ πάλκο ἕνα λαϊκὸ τραγοῦδι τῆς ἐποχῆς. Σὲ λίγο τὰ τραγούδια ἔγιναν δυὸ-τρίατέσσερα... σὰν τὰ παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ.

»Ὅταν φύγαμε, εἶχα ἕνα βαρέλι κρασὶ στὸ στομάχι, ἕνα γερὸ μεθῦσι στὸ κεφάλι καὶ μιὰ πρόταση στὴν τσέπη, ἀρκετὰ δελεαστική: Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου μοῦ εἶχε προτείνει νὰ τραγουδάω ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα στὸ μαγαζί του μὲ 50 δραχμὲς μεροκάματο.

»Ἡ μοῖρα μου εἶχε πάρει στροφὴ 180 μοιρῶν!

»Ἐπὶ τέλους, ἤρθαν ἑξάρες καὶ γιὰ μένα...

★

Πεντακόσια τραγούδια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ πενήντα εἶναι σουξέ, γεμίζουν τὴ δωδεκαετία τῆς καρριέρας τοῦ Πέτρου Ἀναγνωστάκη ἀπὸ τὸ ἀξιομνημόνευτο ἐκεῖνο βράδυ ὡς σήμερα.

Ὁ ἴδιος, μιλῶντας γιὰ τὴ δωδεκαετία αὐτή, τὴ χαρακτήρισε σὰν «κομπολόϊ τῆς ἐπιτυχίας».

Ἐμεῖς θὰ προτιμούσαμε τὴ λέξι θρίαμβος. Γιατὶ ὁ Πέτρος θεωρεῖται σήμερα, μαζὶ μὲ τὸν Στέλιο Καζαντζίδη, σὰν ὁ καλύτερος Ἕλληνας λαϊκὸς τραγουδιστής.

— Ποιὰ θεωρεῖς ἐσὺ σουξέ; τὸν ρωτήσαμε.

Μᾶς τὰ ἀπαρίθμησε:

— «Πληροφορίες κακές», «Πληγωμένοι κι' οἱ δυό», «Κάποιο τραῖνο καταχαμένο», «Μέσα σὲ μιὰ νύχτα», «Ἄκουσε γέρου συμβουλή», «Ἀναμνήσεις», «Οἱ 10 συμβουλές», «Κλάψε-κλάψε», «Περπατῶ καὶ σφυρίζω θλιμμένα», «Τὸ μυστικό μας», «Οἱ μοῖρες», «Κέντενυ», «Μὴ μὲ διώχνης», «Ἀγάπη μου πρώτη», «Καρδιά μου», καὶ ἄλλα.

— Ποιὸ ἀγαπᾶς περισσότερο;

— Ὅλα τ' ἀγαπῶ τὸ ἴδιο. Ὁ καλλιτέχνης εἶναι σὰν πατέρας καὶ τὰ τραγούδια σὰν παιδιά του. Ξεχωρίζει ὁ πατέρας τὰ παιδιά του;

»Ὡστόσο, ἂν ἦταν νὰ προτιμήσω κάποιο ἀπ' ὅλα, θὰ ὀνομάτιζα τὸ «Εἶμαι γνωστὴ τσιγγάνα».

— Γιατὶ τὸ προτιμᾶς αὐτό;

— Εἶναι τὸ πρῶτο μου τραγοῦδι. Δούλευα τότε στὸ κέντρο Κατσιβαρδάκη, ὅταν γνωρίστηκα μὲ τὸ γνωστὸ στιχουργὸ Χάηστο Κολοκοτρώνη. Τοῦ ἄρεσε ἡ φωνή μου καὶ μὲ συνέστησε στὴν «Κολούμπια». Σὲ λίγες μέρες ντεμπουτάριζα σὲ δίσκο μὲ τὸν «Τσιγγάνα», ποὺ τὴν τραγουδούσαμε δυὸ φωνές, ἡ Γιώτα Λίβια κι' ἐγώ. Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ μὲ ἐπέβαλε.

— Σήμερα συνεργάζεσαι μὲ τὴν «Κολούμπια»;

— Ὄχι, εἶμαι στὴν «Οὐτέον». Ἐκεῖ γύρισα τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες μου. Εἶμαι εὐχαριστημένος.

— Μὲ ποιοὺς συνθέτες συνεργάστηκες περισσότερο;

— Σὲ κέντρα, ἐργάστηκα πολλὰ μὲ τὸ Ζαμπέτα. Τέσσερα χρόνια σχεδόν. Σὲ δίσκους μὲ τὸ Μπάμπη Μπακάλη, τὸν Κ. Βίρβο, τὸ Γ. Μανισαλῆ καὶ τὸ Δ. Γκούτη.

— Ποιὸ εἶναι τὸ καινούργιο τραγοῦδι, ποὺ θὰ γυρίσῃς τώρα σὲ δίσκο;

— Δὲν εἶναι ἕνα, ἀλλὰ δυό. Τὸ πρῶτο λέγεται «Ὑποπτα» κι' εἶναι τοῦ Μάμπη Μπακάλη. Ἀκουσέ το:

"Υποπτα τὰ βήματά σου
ὕποπτος κι' ὁ ἔρωτάς σου
δίχως λόγο μοῦ γκοινιάζεις
καὶ τὰ νύχια μου μοῦ σπάζεις
καὶ βαδίζεις ὕποπτα.

★

"Αν μαζί μου δὲν ταιριάζεις
πέσ' μου το καὶ μὴ διστάζεις
καί... δὲν τρέχει τίποτα.

— Τὸ ἄλλο;

— Τὸ ἄλλο εἶναι ὁ «Καραγκιόζης», σὲ στίχους Κ. Βίρβου καὶ μουσικὴ Δερβενιώτη. Τὸ τραγοῦδι αὐτὸ εἶναι συμβολικό, ἀναφέρεται δὲ στὴν Κύπρο καὶ στὴν ἀξιοσύνη τοῦ πρωθυπουργοῦ μας Γιώργου Παπανδρέου, ποὺ κρατᾶ γερὰ τὸ τιμόνι. Ἄκουσέ το:

"Εβλεπα τὸν Καραγκιόζη
ὅταν ἤμουνα παιδί
νὰ τὸν σπρώχνῃ ὁ Βελιγκέκας
μὲ τὶς πλάτες τοῦ Ἀλή.

★

"Ετσι γίνεται καὶ τώρα
μὲ πιὸ μέσα καὶ ἀπονιά
κάποιος ἄλλος Βελιγκέκας
φοβερίζει τὸν γιουνιά.

★

Μὰ ὁ Μπάμπα-Γιώργης βγαίνει
τελευταῖος στὸ πανί
καὶ τὸν κάθε κατεργάρη
τὸν καθίζει στὸ σκαμνί.

★

Ἐκεῖ κάτω στὴ φτωχὴ συνοικία τοῦ Πειραιά, στὰ Ταμπούρια, στὴ θέσι, ποὺ ἄλλοτε βρισκόταν τὸ φτωχόσπιτο τοῦ Πέτρου Ἀναγνωστάκη, τώρα εἶναι χτισμένη μιὰ πολυτελέστατη μονοκατοικία. Ἀπ' ἔξω, σῆμα κατατεθὲν οἰκονομικῆς εὐμάρειας τοῦ ἐνοίκου της, μιὰ ἀπαστράπτουσα λιμουζίνα λαμποκοπᾶει καὶ περιμένει ὑπ' ἄτμων τὸν κύριό της.

Σπίτι καὶ λιμουζίνα ἀνήκουν στὸν Πέτρο Ἀναγνωστάκη, τὸν πρίγκηπα τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ, ποὺ ἔχει πλουτίσει, χάρις στὴ φωνὴ του καὶ στὴν τύχη, ποὺ ὡδήγησε τὰ βήματα του στὸ κεντράκι τοῦ Κορυδαλλοῦ, ὅταν ἀκόμα ἦταν παιδὶ τῆς φάμπρικος.

Ὅμως — θὰ πρέπει νὰ τὸ ποῦμε. Ὁ Πέτρος καὶ σήμερα, ποὺ ἡ ζωὴ τοῦ χάρισε ἀπλόχερα τ' ἀγαθά της, δὲν ξεχνάει τὴ φτώχεια καὶ τὰ σαρκάσια της. Καθὼς τὸν ἀποχαιρετᾶμε, τοῦ ὑποβάλλουμε τὴν τελευταία ἐρώτησι:

— Ποιὲς εἶναι οἱ φιλοδοξίες σου, Πέτρο, καὶ τὰ ὀνειρα σου;

Ἡ φωνὴ του ἔσπασε, καθὼς μᾶς ἀπαντοῦσε:

— Νάσθη γρήγορα ἡ μέρα, ποὺ δὲ θὰ ὑπάρχῃ φτώχεια καὶ πίκρα στὴ γῆ...

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ



Ὁ Πέτρος Ἀναγνωστάκης, ὁ ἕξοχος λαϊκὸς καλλιτέχνης, ποὺ οἱ ἀπειροπληθεῖς θαυμασταί του τὸν ἀποκαλοῦν «πρίγκηπα τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ».

ΝΕΑ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

★ Ἕνα μοντέρνο ρωσικὸ τρίο, τὸ πρῶτο ἑλληνικὸ τύπου «γύφτικο», ὁ Δημ. Μπάμπουκας καὶ οἱ ἀδελφὲς Γεωργούτη, ἐμφανίζονται τελευταίως στὴν Ἀθήνα μὲ πολλὴ ἐπιτυχία.

★ Ὕστερα ἀπὸ μακρὰ παραμονὴ στὴν Ἀμερική, γύρισαν στὴν Ἀθήνα, οἱ γνωστὲς ἑρμηνεύτριες τοῦ λαϊκοῦ τραγουδιοῦ Ἄννυ Χρυσάφη, Ρένα Ντάλια καὶ Ἔφη Λύντια.

★ Ὁ Σωτὸς Παναγόπουλος, ποὺ πῆγε γιὰ λίγες μέρες στὴν Κύπρο, συνεχίζει τὶς ἐξ ἰδιαίτερα ἐμφανίσεις του, μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

★ Ὁ Σάββ Φρεῦ πούλησε τὴν ὡραία σπὸρ «Τοσέϊομα», ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό.

★ Ὁ διάσημος τραγουδιστὴς καὶ ἠθοποιὸς Λαουρὶτς Μέλχιορ, παντρεύτηκε, σὲ ἡλικία 74 χρόνων. Ὁ γάμος ἔγινε σὲ μιὰ μικρὴ ἐκκλησία, ποὺ ἔχτισε εἰδικὰ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ στὸ κτῆμα, ποὺ περιβάλλει τὴν ὡραία βίλλα του, στὴν Καλιφόρνια.



Θά ἔχετε δίκηο νά μέ μισῆτε, εἶπε ἡ Λεάνα.

ΠΙΚΑΝΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

Η ΒΙΤΡΙΝΑ ἔλαμπε ἀπὸ φῶτα, ὅπως κάθε βράδυ. Τὸ θαυμάσιο φόρεμα ἦταν τοποθετημένο πάνω σὲ γαλάζιο βελοῦδο στὴν τιμητική θέσι ἀνάμεσα σὲ μερικὰ ἐκλεκτὰ πράματα.

«Εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ ἕνα ὄμορφο φόρεμα, σκεπτόταν ἡ Λεάνα, εἶναι ἕνα ρόδινο σύννεφο, ἕνα ὄνειρο, ποὺ ἔχει μεταφερθῆ στὴν πραγματικότητα». Κι' ἔβγαινε διαστικὰ ἀπὸ τὸ γραφεῖο κάθε βράδυ, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ τὸ θαυμάζη περισσότερο.

Κάποια συνάδελφός της τὸ πρόσεξε κι' ἕνα βράδυ τῆς εἶπε εἰρωνικά:

— Γιατὶ τόσο διαστική; Μήπως ἔχεις κανένα μυστικό;

Ὅλοι ἤξεραν πὼς ὁ ἀρραβωνιαστικός της δὲν μποροῦσε νὰ πάη νὰ τὴν πάρη τὰ βράδυα. Ἦταν μηχανικὸς καὶ ἡ δουλειά του τὸν κρατοῦσε μέχρι ἀργὰ τὴ νύχτα.

Ἡ Λεάνα, ἀπὸ τότε ποὺ εἶδε ἐκεῖνο τὸ φόρεμα στὴ βιτρίνα ἔστρελλωθῆ μ' αὐτό. Θὰ ἦταν θαυμάσια ἂν μποροῦσε νὰ τὸ ἀποκτήση, γιὰ νὰ τὸ φορέση στὸ χορό, ποὺ ἔδινε κάθε χρόνο ὁ σύλλογος τῆς πόλεως, γιὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς θερινῆς σαιζόν.

Μὰ τὸ φόρεμα ἐκεῖνο ἦταν πανάκριβο. Θὰ ἔπρεπε νὰ βάλη μαζὶ τέσσερις μισθοὺς γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸ ἀγοράση.

Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ ἔβλεπε τὸ χαρτονάκι ποὺ ἦταν τοποθετημένο δίπλα στὸ φόρεμα δοκίμαζε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά.

Ἀπὸ τὸ κατάστημα κάποιος τὴν εἶχε προσέξει: Ἕνας νέος ψηλός, ποὺ ὅταν τὴν ἔβλεπε, πλησίαζε στὴν πόρτα καὶ τὴν χαμογελοῦσε.

Ἡ Λεάνα εἶχε μελετήσει χίλιους δυὸ συστήματος, γιὰ νὰ συγκεντρώση τὸ ποσόν, ποὺ θὰ τῆς ἐπέτρεπε ν' ἀποκτήση τὸ ὀνειρεμένο φόρεμα. Θὰ χρειαζόταν ὅμως πολὺς καιρὸς ὁπόταν ὁ χορὸς θὰ εἶχε δοθῆ ἢ τὸ φόρεμα θὰ εἶχε πουληθῆ.

Κι' ὅμως, ἂν ὁ Μάρκο τὴν ἔβλεπε μ' ἐκεῖνο τὸ φόρεμα, ἴσως νὰ ἀποφάσιζε ἐπιτέλους νὰ παρουσιαστῆ στοὺς γονεῖς της καὶ νὰ ζητήση τὸ χέρι της. Μ' ἐκεῖνο τὸ φόρεμα θὰ γινόταν ὁμορφη, ἀκαταπόνητη. Γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ ἀγοράση ὁπωσδήποτε. "Ἴσως ἐκεῖνος ὁ συμπαθητικὸς νέος τοῦ καταστήματος νὰ δεχόταν νὰ τῆς τὸ δώση μὲ δόσεις.

Ἕνα βράδυ, τὴν παραμονὴ τοῦ χοροῦ, πῆρε τὸ θάρρος καὶ μπῆκε. Ὁ νέος μόλις τὴν εἶδε ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος της.

— Τί ἐπιθυμεῖτε, δεσποινίς;

— Ἐκεῖνο τὸ φόρεμα τῆς βιτρίνας, ἤθελα νὰ τὸ δῶ ἀπὸ κοντά.

Ρώτησε τὴν τιμή, παρ' ὅλο ποὺ τὴν ἤξερε ἀπ' ἔξω. Μὰ ὁ νέος φάνηκε νὰ διαβάζη τὴν ψυχή της.

— Θὰ μπορούσατε, τῆς εἶπε χαμογελώντας, παρ' ὅλο ποὺ αὐτὸ δὲν συνηθίζεται στὸ κατάστημά μας, νὰ σᾶς κάνουμε μιὰ μικρὴ ἐκπτωσι.

Ἡ Λεάνα ἔνοιωσε τὸ λαιμό της στεγνό.

— Μήπως θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ τὸ δώσετε μὲ δόσεις; ρώτησε κοκκινίζοντας.

Ἡ ἐκπληξι τοῦ νέου ἦταν τόσο μεγάλη, ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ τὴν κρύψη.

— Ὦ δεσποινίς... εἶναι ἀδύνατο!

— Συγγνώμην, ψιθύρισε ἡ Λεάνα.

Στὰ σκοῦρα μάτια τοῦ νέου διακρινόταν ἡ κατανόησι, ἡ τρυφερότητα. Ὕστερα, ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της γιὰ νὰ τῆς πῆ:

— Μὰ ναί δεσποινίς, γιὰ σᾶς θὰ γίνη μιὰ ἐξαίρεσι. Θὰ σᾶς δώσω αὐτὸ τὸ φόρεμα μὲ δόσεις.

— Τὸ λέτε ἀληθινά; ρώτησε ἡ Λεάνα, ὅλο χαρά.

— Μὰ ναί, βέβαια, δεσποινίς. Πέστε μου, πόσα μπορεῖτε νὰ δίνετε κάθε μῆνα; Τὸ φόρεμα θὰ τὸ στείλω στὸ σπίτι σας αὔριο.

★

Εἶχε ραντεβοῦ μὲ τὸ Μάρκο μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ συλλόγου. Τὸν εἶδε ἀπὸ μακρυὰ νὰ τὴν περιμένη καὶ πλησίασε χαμογελώντας. Γιὰ νὰ κάνη μεγαλύτερη τὴν ἐκπληξι πῆγε νὰ σταθῆ πίσω του.

— Νάμαι! εἶπε ὕστερα μ' ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο.

Ὁ Μάρκο γύρισε ἀπότομα. Τὰ μάτια του γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔλαμψαν ἀπὸ χαρά, μὰ ὕστερα, ἀπότομα, σκοτείνιασαν.

— Δὲν σοῦ ἀρέσω; ρώτησε ἡ Λεάνα σοστισμένη.

— Δὲν εἶναι αὐτό, μά...

Σώπασε γιὰ λίγο ἐξακολουθώντας νὰ μένη σιωπηλός, ὕστερα ξέσπασε:

— Ποιός σοῦ ἔδωσε αὐτὸ τὸ φόρεμα;

— Κανείς, τὸ ἀγόρασα.

— Φορέματα σὰν αὐτό, μιὰ κοπέλλα σὰν ἐσένα δὲ μπορεῖ νὰ τὰ ἀγοράση.

Ἡ Λεάνα ἔννοιωσε νὰ πεθαίνη.

— Μὰ εἶναι ἀλήθεια, Μάρκο, στὸ ὁρκίζομαι, τὸ ἀγόρασα μὲ δόσεις.

— Μὲ δόσεις, ἀπὸ ποῦ;

— Ἀπὸ τὸ «Λιούμπα».

— Μὲ νομίζεις ἠλίθιο, ξέσπασε πάλι ὁ Μάρκο. Τὸ «Λιούμπα» δὲν πουλεῖ μὲ δόσεις, κι' αὐτὸ τὸ φόρεμα στοιχίζει τούλάχιστον τέσσερις μισθούς σου.

Ἡ Λεάνα σώπαινε. Ἔννοιωθε ἀπελπισμένη. Ἐκεῖνο τὸ φόρεμα, ποὺ περίμενε νὰ τῆς φέρη τόση χαρά, φαινόταν νὰ γίνεται ἡ αἰτία γιὰ τὴν πρώτη σοβαρὴ φιλονεικία ἀνάμεσά τους.

— Μίλησε λοιπόν! ἐξακολούθησε ἐκεῖνος. Πές μου, τούλάχιστον, ποιός σοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ φόρεμα;

— Πῶς μπορεῖς νὰ σκέπτεσαι νὰ γιατὶ κι' αὐτό, ὅπως ὅλες οἱ ἐλπίδες της τῆς προηγουμένης μέρας, δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ ὑπάρχη.

★

Ἡ Λεάνα πῆρε τὸ κουτὶ μὲ τὸ φόρεμα στὸ γραφεῖο καὶ τὸ θράδυ μόλις δγῆκε ἔτρεξε στὴν μπουτίκ. Ἀναζήτησε μὲ τὰ μάτια τὸ νέο, ποὺ τῆς εἶχε πουλήσει τὸ φουστάνι, μὰ δὲν τὸν εἶδε. Ρώτησε γι' αὐτόν, ἐξήγησε τὴν αἰτία ποὺ τὸν ζητοῦσε καὶ τὴν ὁδήγησαν ἀμέσως στὸ διευθυντή.

— Δυστυχῶς, δεσποινίς, ὁ κύριος Φράνκο δὲν ἀνήκει πιὰ στὸ προσωπικό μας, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Χωρὶς νὰ τὸ θέλετε, βέβαια, ἐσεῖς γίνατε αἰτία γιὰ τὴν ἀπόλυσί του. Σᾶς πούλησε μὲ δόσεις τὸ ἀκριβώτερο φόρεμα ποὺ εἶχαμε.

Τὰ μάτια τῆς Λεάνα γέμισαν δάκρυα. Τύφεις, ντροπὴ τὴν ἐπηγαν.

— Ἂν εἶναι γι' αὐτό, ψιθύρισε, ἤθελα νὰ ἐπιστρέψω τὸ φόρεμα. Δὲν ἔχει πάθει τίποτα, μπορεῖτε νὰ τὸ ἐξακριβώσετε. Εἶμαι διατεθειμένη νὰ πληρώσω ὅ,τι δήποτε, νὰ κάνω ὅ,τιδήποτε γιὰ νὰ ξαναπάρη τὴ θέσι του ἐκεῖνος ὁ ὑπάλληλός σας.

Ὁ ἄντρας τὴν κύτταξε μὲ συμπάθεια.

— Εἶστε μιὰ καλὴ κοπέλλα, εἶπε κουνώντας τὸ κεφάλι, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ τίποτα. Κι' ἐγὼ συμπαθῶ τὸ Φράνκο, μὰ ἡ ἰσότητα. Θὰ προσπαθήσω ὅμως νὰ μιλήσω πάλι...

★

Βαθειὰ ταραγμένη, ἡ Λεάνα, βρέθηκε χωρὶς νὰ ξέρη πῶς, μπροστὰ σὲ τὴ διεύθυνσι τοῦ ἀπὸ τὸ κατάστημα καὶ τῆς τὴν ἔδωσαν πρόθυμα.

Τῆς ἄνοιξε ὁ ἴδιος ὁ νέος. Τὴν κύτταξε μὲ κάποια ἔκπληξι, μὰ ὕστερα τῆς χαμογέλασε μὲ χαρά.

— Θὰ ἔχετε δίκιο νὰ μὲ μισῆτε, ψιθύρισε ἡ Λεάνα δακρυσμένη.

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό, δεσποινίς, φώναξε ὁ νέος. Ἤξερα πολὺ καλὰ ποιὸς ἦταν ὁ ἔνοχος. Ἤξερα ὅτι ὁ Φράνκο δὲν ἔκανε ποτὲ τέτοια πράματα; ψιθύρισε ἡ Λεάνα, ἕτοιμη νὰ κλάψη.

Ὁ Μάρκο σήκωσε τοὺς ὤμους. "Ἴσως νάθελε νὰ τὴν πιστέψη, μὰ ἡ δυσπιστία του δὲν τὸν ἄφηνε.

— Ἂς μποῦμε, εἶπε, μὰς κυττάζουν.

Ἡ Λεάνα δὲν θάθελε πιὰ νὰ μπῆ. Γι' αὐτήν, ἡ γιορτὴ εἶχε τελειώσει πρὶν ν' ἀρχίση. Τὸ ὄμορφο καινούργιο φόρεμα, ποὺ ὅλοι γύριζαν καὶ ἐνδιέφερε πιά. Τῆς φαινόταν πὼς νὰ ἐπαναλαμβάνονται ἐφιαλτικὰ οἱ ἴδιες ἐρωτήσεις τοῦ Μάρκο.

Ἔφτασαν στὸ μεγάλο σαλόνι, ποὺ ἦταν πλημμυρισμένο ἀπὸ φῶτα καὶ μουσική, μὰ στὴν κοπέλλα φάνηκε ἔρημο, παγερὸ καὶ σκοτεινό.

Ὁ Μάρκο χόρεψε πολὺ λίγο μαζί της, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γνωρίστηκαν χόρευαν πάντα μόνο μαζί. Τὴν ἄφινε μόνη καὶ χόρευε μὲ ἄλλες.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς δὲν τῆς ἔλειπαν οἱ καβαλλιέροι. Κάθε ἄλλο. Εἶχε γίνει σιγὰ-σιγὰ ἡ μικρὴ βασίλισσα τῆς γιορτῆς. Χόρευε μὴχανικά, ἄκουγε χαμογελώντας ἀφηρημένα καὶ μελαγχολικὰ ἀμέτρητα κομπλιμέντα, μὰ ἡ σκέψι της βρισκόταν ἀδιάκοπα σ' ἐκεῖνον.

Στὸ τέλος τῆς γιορτῆς, ὁ Μάρκο, τὴ συνόδευσε στὸ σπίτι χωρὶς νὰ προφέρη λέξι. Ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζη μὲ θυμὸ καὶ μὲ ἐρωτεία τὸ μπροστὰ στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ χτὰ χωρὶς νὰ τὴ φιλήση.

Ὅλη τὴ νύχτα ἡ Λεάνα ἔμεινε μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα στὸ σκοτάδι. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἐπέστρεφε τὸ φουστάνι ποὺ ἔκανα. Θέλω νὰ πῶ, πὼς ἤξερε τὸν κίνδυνο, ποὺ διέτρεχα, φόρεμα εἶχε μιὰ μεγάλη σημασία γιὰ σᾶς. Δὲν μπόρεσα ν' ἀντισταθῶ τὸ ἀποκτήσετε.

— Ἐπέστρεψα πρὶν ἀπὸ λίγο τὸ φόρεμα στὸ κατάστημα, εἶπε ἡ Λεπροϊστάμενοί σας, θὰ κάνω ὅ,τι δουν πάλι.

Ὁ νέος χαμογέλασε συγκινημένος καὶ πῆρε τὰ χέρια της στὰ δικά του.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ κάνετε, τῆς εἶπε. Ἄλλωστε ἐγὼ βρήκα κιόλας δουλειὰ ἀλλοῦ, μιὰ θέσι πολὺ καλύτερη ἀπὸ κείνη, ποὺ εἶχα μέχρι τώρα. Στάθηκα πραγματικὰ τυχερός.

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας ἄστραψαν ἀπὸ χαρά. Εἶχε τὴν παράξενη ἐντύπωσι ὅτι ὁλόκληρο τὸ παρελθὸν εἶχε χαθῆ μακρυά. Ἡ μορφὴ τοῦ Μάρκο τῆς φαινόταν ξεθωριασμένη σχεδὸν ἀνύπαρκτη. Πῶς μπόρεσε ν' ἀγαπήση ἕναν ἄντρα, ποὺ δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ τῆς δείξη λίγη ἐμπιστοσύνη; Αὐτὴ τὴν ἐρώτησι τὴν ἔκανε τώρα, μὰ μπροστὰ στὴ γενναιόψυχία τοῦ Φράνκο νόμιζε πὼς βρῆκε τὴν ἀληθινὴ ἀπάντησι.

— Ἂν δὲν ἐρχόσαστε ἐσεῖς ἀπόψε ἐδῶ, συνέχισε τώρα ὁ νέος, θὰ ἐρχόμουν ἐγὼ νὰ σᾶς ζητήσω.

— Γιὰ τὸ φουστάνι; ρώτησε ἡ κοπέλλα ἐνῶ ἡ καρδιά της χτυποῦσε δυνατά.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ νέος τρυφερά, μόνον γιὰ σᾶς, Λεάνα.

ΜΑΣΣΙΜΟ ΓΚΡΙΛΛΑΝΤΙ

Η «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ» ξαναγυρίζει στὸν κινηματογράφο

Ἔπειτα ἀπὸ 13 χρόνια, ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ γυρίζει ἕνα φίλμ μαζὶ μὲ τὸν πρώην σύζυγό της

Η εἴδησι πὼς ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊς, ἀφοῦ ἔμεινε χρόνια μακρυὰ ἀπ' τὸν κινηματογράφο, δέχθηκε νὰ παίξη σ' ἕνα φίλμ τοῦ Ἔλβις Πρίσλεϋ, προκάλεσε ἕνα σωρὸ εἰρωνικὰ σχόλια στὸ Χόλλυγουντ.

«Τί θλιβερὸ κατάντημα γιὰ μιὰ ἠθοποιὸ σὰν τὴ Στάνγουϊζ!» εἶπαν, μὲ ὑποκριτικὴ συμπόνια, οἱ διάφοροι κοντσομπόληδες.

Ἔπειτα ἄρχισε τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ. Κι' οἱ κακόγλωσσοι σωπάσανε, ἀφοπλισμένοι ἀπ' τὴν ἀξιοπρέπεια, μὲ τὴν ὁποία ἡ μεγάλη, ἡ ἀριστοκρατικὴ Βαρβάρα Στάνγουϊζ—ἡ «βασίλισσα τοῦ Χόλλυγουντ», ὅπως τὴ λέγανε κάποτε—ἐμφανιζόταν μὲ «μπλοὺ - τζὶνς» δίπλα στὸν Ἔλβις Πρίσλεϋ, τὸ πεζὸ αὐτὸ εἰδωλο τῆς νέας γενεᾶς.

Ἀπὸ τὰ ἀστέρια ποὺ μεσουρανήσανε στοὺς χρυσοὺς καιροὺς τοῦ Χόλλυγουντ, κανένα δὲν ἀποσύρθηκε μὲ τόση ἀξιοπρέπεια ὅταν σήμανε ἡ ὥρα τον, ὅση ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ. Στοὺς πολὺ νέους, δὲ λέει τίποτα τ' ὄνομά της. Οἱ μεγαλείτεροι ὅμως στὰ χρόνια ξέρουν ὅτι, πρὸ 20 ἐτῶν, ἦταν ἕνα εἶδος Μαίριλιν Μονρόε, μιὰ «θεντέτα» ποὺ συνεδύαζε μιὰ ἀκαταπόνητη ἀλλ' ἀρκετὰ ἐλκυστικὴ ὁμορφιὰ μὲ μιὰ πλούσια ἠθοποιία, ζωντανὴ καὶ δραματική. Εἶχε γυρίσει φίλμ περίφημα, ὅπως «Τὸ πικρὸ τσᾶϊ τοῦ στρατηγοῦ Γιέν», «Φτάνει ὁ Τζὼν Ντόε», «Ἐγκλημα χωρὶς διέξοδο», «Τ' ἀπόχτει πάντα ἕνα αὔριο», κλπ.

Γεννήθηκε στὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ 1907. Τὸ ἀληθινό της ὄνομα ἦταν Ρουθ Στήβενς. Ἔμεινε ὀρφανὴ ἀπὸ τὰ 8 χρόνια της καὶ ἀναταράφηκε ἀπὸ μιὰ μεγαλείτερη ἀδελφή της.

Ἔκαμε τὰ πρῶτα της βήματα στὸν κόσμο τοῦ θεάματος σὰν χορεύτρια δευτέρας τάξεως στὰ νυκτερινὰ κέντρα καὶ στὰ θέατρα ἐπιθεωρήσεων τοῦ Μπροντγουαίη. Ἔπειτα τὴν πρόσεξε κάποιος «χυνηγὸς ταλέντων» τοῦ Χόλλυγουντ, καὶ τῆς ἀναθέσανε τὸν πρῶτο ρόλο της στὸ φίλμ «Κλειδωμένη πόρτα», τὸ 1929. Μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά της καὶ τὰ γαλανά, φωτεινὰ καὶ ἐκφραστικώτατα μάτια της, ἔκανε ἀμέσως ζωηρὴ ἐντύπωσι. Κι' ἔτσι ἄρχισε ἡ καριέρα της, ποὺ τὴν ὁδήγησε συντομώτατα στὶς λαμπρότερες ἐπιτυχίες. Ἔγινε ἡ «βασίλισσα τοῦ Χόλλυγουντ» καὶ, γιὰ πολλὰ χρόνια, κράτησε γερὰ αὐτὸ τὸ σκῆπτρο.

Στὸ μεταξύ, εἶχε παντοεωτὴ μὲ τὸν ἠθοποιὸ Φράνκ Φέϊ, ὡραιότατο ἄντρα ἀλλὰ ἐπιπόλαιο κι' ἐνωϊστή. Δὲν ἀπόχτησε παιδιὰ κι' ἔτσι, τὸ 1933, ἀποφάσισε νὰ υἱοθετήση τὸν Τόνυ Ντίον, ἕνα ἀγοράκι ποὺ εἶχε βαλέξει σ' ἕνα ὀρφανοτροφεῖο. Ἀλλ' ὁ ἄντρας της δὲ συμφωνοῦσε. Κι' ἡ Βαρβάρα, ζήτησε διαζύγιο.

Τὸ παιδάκι γέμισε πολλὲς ὧρες τῆς ἡμέρας της. Ὁ κινηματογράφος της ἔδινε δουλειὰ ἀλλ' ἐχαιροπούησεις. Ὡστόσο, ἔνοιωθε ἀκόμη ἕνα κενὸ στὴ ζωή της.

Μιὰ μέρα, σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι, γνώρισε τὸ Ρόμπερτ Ταίηλορ, τὸν ὡραῖο πρωταγωνιστὴ τῆς «Κυρίας μὲ τὶς καμέλιες», τὸν ἠθοποιὸ ποὺ εἶχε παίξει μαζὶ μὲ τὴ «θεία» Γκρέτα Γκάρμπο καὶ ποὺ εἶχε γίνει κι' αὐτὸς «βασιλιὰς τοῦ Χόλλυγουντ», εἰδωλο ἑκατομμυρίων γυναικῶν.

Ὁ Ρόμπερτ ἐρωτεύθηκε ἀμέσως τὴ Βαρβάρα καί, σὲ λίγες μέρες, τῆς ζήτησε νὰ παντρευτοῦνε. Ἐκείνη ὅμως πικραμένη ἀκόμη ἀπ' τὴν πρώτη συζυγική ἀποτυχία της, ἀρνήθηκε. Μόνο ἔπειτα ἀπὸ 5 χρόνια, εἶπε ἐπιτέλους τὸ «ναί».

Παντρεύτηκαν λοιπόν, τὸ 1939, κι' ὁ γάμος τους ἄφησε ἐποχή. Σπάνια τὸ Χόλλυγουντ εἶχε δῆ τόσο γοητευτικὸ ζευγάρι.

Ζήσανε γιὰ πολὺν καιρὸ σὲ ἀπόλυτη ἁρμονία. Στὸ μεταξὺ ὅμως, τὸ ἄστρο τοῦ Ρόμπερτ Ταίηλορ ἄρχισε νὰ κατεβαίνη πρὸς τὴ δύσι του, ἐνῶ τῆς Βαρβάρας ἐξακολουθοῦσε νὰ μεσουρανῆ, μὲ τοὺς θριάμβους της στὶς ταινίες «Πάθος», «Ὁ ταχυδρόμος χτυπάει δυὸ φορές», κλπ.

Ἴσως ἡ ἐπαγγελματικὴ ζήλεια ὑπονόμευσε τὴν εὐτυχία τους. Πάντως, τὸ 1951, πήραν διαζύγιο.

Ὁ Ρόμπερτ περιορίστηκε σὲ μιὰ θέσι δευτέρας τάξεως. Ἔπαιξε κάπου - κάπου στὸν κινηματογράφο κι' ἐμφανιζότανε στὴν τηλεόρασι.

Ἡ Βαρβάρα, ποὺ δὲν ἦταν πιὰ πολὺ νέα, βάδιζε πρὸς τὸ ἴδιο πεπρωμένο. Ὡς ὅτου, τὸ 1957, ἡ ἀποτυχία τοῦ φίλμ «Σαράντα πιστόλες» τὴν ἔπεισε πὼς ἦταν προτιμότερο νὰ ἐγκαταλείψη τὸν κινηματογράφο, παρὰ νὰ ταπεινωθῆ ἀναλαμβάνοντας μέτριους ρόλους.

«Γιατὶ δὲν ξαναπαντρεύεσαι;» τὴ ρωτοῦσαν πολλοί.

«Γιατὶ εἶναι ἀργὰ πιά, καὶ προτιμῶ νὰ γεράσω μὲ ἀξιοπρέπεια» ἀπαντοῦσε ἤρεμα.

Ἴσως νὰ ἦταν ἀκόμη ἐρωτευμένη μὲ τὸ Ρόμπερτ Ταίηλορ, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε παντρευτῆ τὴ Γερμανίδα ἠθοποιὸ Οὐρσούλα Τίς, τὴν «φωλιώτερη κοπέλλα τοῦ κόσμου».

Παρηγοριὰ στὴ μοναξιά της εἶχε τὸ παιδί της, τὸ σπίτι της, τὰ βιβλία της. «Τὸ διάβασμα εἶναι ἕνα ἀπ' τὰ πράγματα ποὺ ἀγαπῶ περισσότερο στὸν κόσμο» ἔλεγε πάντα.

Τώρα τὴ λέγανε «ἡ χυρία». τίτλος ποὺ ἀπονέμει τὸ Χόλλυγουντ μόνο στὶς σοβαρώτερες καὶ σπουδαιότερες πρώην στάρ. Μὰ ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν κινηματογράφο δὲν εἶχε σβύσει. «Τὸν ἔχω στὸ αἷμα μου», εἶπε, ὅταν τὴ ρωτήσανε, γιατὶ εἶχε δεχτῆ νὰ παίξη σ' ἕνα φίλμ τοῦ Ἔλβις Πρίσλεϋ.

Στὰ στούντιο τῆς «Παραμάουντ», ὅπου εἶχε γυρίσει ἄλλοτε μερικὲς ἀπ' τὶς μεγαλείτερες ἐπιτυχίες της, ξαναβρῆκε τὸ κωμαρίνι της, δίπλα σὲ κεῖνα τοῦ Ἄλαν Λάντ, τοῦ Γκάρυ Κούπερ κι' ἄλλων, χαμένων σήμερα, στάρ.

Εἶχε γίνει γνωστὴ στὸ μεταξὺ ἡ παρουσία της κι' ἔτρεχαν πολλοί νὰ τὴ χαιρετήσουνε. Κύτταζαν τὰ ἀσημένια της μαλλιά, τὰ πάντα λαμπερὰ γαλανά της μάτια, καὶ χαίρονταν μαζί της γιὰ τὴν ἐπιστροφή της. Ἐκείνη τοὺς ἄκουγε, συγκινημένη.

— Δὲ θέλω νὰ πῶ πὼς εἶναι σὰν τὸν παλιὸ καιρό—ψιθύρισε—γιατὶ δὲν πιστεύω πὼς μπορεῖ ν' ἀναστηθοῦν τὰ περασμένα. Ἀλλ' οἱ ἀναμνήσεις σας μὲ κάνουν εὐτυχισμένη.... μολονότι πιστεύω σταθερὰ πὼς πρέπει νὰ ζῆ κανεὶς γιὰ τὸ παρὸν καὶ γιὰ τὸ μέλλον.

Κι ἡ ἐμπιστοσύνη της αὐτὴ στὸ μέλλον ἀντάμειβε θἤρε. Μόλις τελείωσε τὸ φίλμ τοῦ Πρίσλεϋ, δέχτηκε τὴ συγχινητικότερη προσφορὰ τῆς καριέρας της καὶ τῆς ζωῆς της: νὰ γυρίση τὸ φίλμ «Τ' ἀνοβάτης», μαζὶ μὲ τὸν πρώην σύζυγό της Ρόμπερτ Ταίηλορ.

Τὰ τελευταῖα χρόνια ὑπῆρξαν δύσκολα καὶ γιὰ τὸ Ρόμπερτ. Ὁ γάμος του μὲ τὴν Οὐρσούλα δημιούργησε πολλὲς δυσάρεστες περιπέτειες, στὴν ἤσυχη ζωή του. Ἡ Μανουέλα κι' ὁ Μίχαελ, τὰ παιδιὰ τῆς Οὐρσούλας ἀπ' τὸν πρῶτο της σύζυγο, ποὺ τὰ εἶχε υἱοθετήσει ὁ Ρόμπερτ μὲ τὸ γάμο του, κατηγορήθηκαν γιὰ κοῆ συμπεριφορὰ καὶ γιὰ ἀπόπειρα πατροκτονίας. Ὁ Μίχαελ εἶναι κλεισμένος τώρα σ' ἕνα γερμανικὸ ἀναμορφωτήριο.

Καὶ γιὰ τὸ Ρόμπερτ λοιπὸν ὅπως καὶ γιὰ τὴ Βαρβάρα, αὐτὸ τὸ φίλμ ἀποτελεῖ ἕνα εὐχάριστο γυρισμὸ στὰ περασμένα. Οἱ φωτογραφίες τους δημοσιεύονται καὶ πάλι μαζὶ στὶς ἐφημερίδες. Τὰ χρόνια δὲν ἔχουν ἀλλάξει πολὺ τὰ πρόσωπά τους. Μερικὲς αντίδες σὲ κεῖνον, ἀσημένια μαλλιὰ σὲ κεῖνη... Βλέποντάς τους, ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν πέρασε τόσος καιρός...



Χόλλυγουντ, 1944. Ἡ «βασίλισσα» τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου, στὸν καιρὸ τῆς δόξας της.



Ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ κι' ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ συζητοῦν γιὰ ὡρισμένες λεπτομέρειες τοῦ φίλμ «Ὁ ὑπνοβάτης», ποὺ θὰ γυρίσουν μαζί.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Καινούργια φάρμακα κατά τῆς ἡμικρανίας

Ἄγνωστες οἱ αἰτίες ποὺ τὴν προκαλοῦν

Ἡ ἡμικρανία παραμένει πάντοτε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ δισιάτες ἀσθένειες ποὺ ὑπάρχουν. Οὔτε τὰ συνηθισμένα φάρμακα κατὰ τῶν ἁπλῶν νευραλγιῶν, ὅπως ἡ ἀσπιρίνη καὶ ἡ ἀντιπυρίνη, οὔτε τὸ γκαρντενάλ ἐπιδροῦν ἀποτελεσματικά.

Ἕνα σημαντικὸ βῆμα ἐπετεύχθη, ἐν τούτοις, τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνακαλύφθηκε ὅτι ὁ πόνος τῆς ἡμικρανίας προερχόταν ἀπὸ μιὰ διαστολὴ τῶν ἀρτηριῶν τῶν μηνίγγων. Οἱ ἐπιστήμονες ἀναζήτησαν ἀμέσως τὸ φάρμακο ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξουδετερώσῃ αὐτὸ τὸ φαινόμενον καὶ κατέληξαν σ' ἕνα ἐγχύτισμα τῆς ἐρυσιβώδους ὀλύρας, τὴν τροφὴ ἐργοταμίνη, ποὺ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ συστέλλῃ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα. Τὸ φάρμακο αὐτό, ποὺ δοκιμάσθηκε στὴ Γαλλία σὲ χιλιάδες ἀσθενῶν, ἔχει ἀναμφισβήτητα κατευναστικὰ ἀποτελέσματα καὶ ἐξαφανίζει ἢ ἐλαττώνει τὸν πόνο στὶς 85% τῶν περιπτώσεων. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι καλύτερα ἂν τὸ φάρμακο ληφθῇ μόλις ὁ ἀσθενὴς αἰσθανθῇ τὰ πρῶτα συμπτώματα, ποὺ προαναγγέλλουν τὴν κρίσι.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἐπιστήμονες, ἐξ ἄλλου, ἐδοκίμασαν ἀπὸ τρία χρόνια σὲ 500 περίπου ἀσθενεῖς ἕνα ἄλλο φάρμακο, τὴ μεθυζερζίδη. Τὸ φάρμακο ἐπιδρᾷ προληπτικά. Σύμφωνα μὲ τὴ σχετικὴ ἔκθεσι τῆ· ἐπιτροπῆς ποὺ ἠλεγξε τὶς ἐν λόγω δοκιμές, περισσότεροι ἀπὸ τοὺς μισοὺς ἀσθενεῖς δὲν ἔπαθαν κρίσι ἡμικρανίας, ἀφ' ὅτου ἄρχισαν νὰ παίρνουν αὐτὸ τὸ φάρμακο. Ὅταν, μάλιστα, ἡ ἡμικρανία συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἐλαφρὰ ὑπέρτασι τὸ ποσοστὸ τῆς ἐπιτυχίας ἀνέρχεται σὲ 75%. Τὸ φάρμακο, ὅμως, προκαλεῖ διάφορες παρενέργειες καὶ γι' αὐτὸ ἀπαγορεύεται ἡ χορήγησί του στὶς ἐγκύους καὶ τοὺς πάσχοντες ἀπὸ ἀσθένειες τῶν νεφρῶν καὶ τοῦ ἥπατος.

Σὲ ἐξαιρετικὰ ἐπίμονες περιπτώσεις μπορεῖ νὰ γίνουν ἐνέσεις νοβοκαΐνης, ποὺ ἀναισθητοποιοῦν τὰ νεῦρα ποὺ βρίσκονται γύρω στὶς κροταφικὲς ἀρτηρίες, καθὼς καὶ τὶς διακλαδώσεις τοῦ συμπαθητικοῦ νεύρου στὴν περιοχὴ τοῦ τραχήλου. Οἱ ἐνέσεις ἀτροπίνης καὶ μορφίνης, ποὺ γίνονταν κατὰ τὸ παρελθόν, ἐγκαταλείφθηκαν τελείως, γιατὶ παρατηρήθηκε ὅτι σὲ πλείστες περιπτώσεις δημιουργοῦσαν τοξικομανία.

Ὑπάρχει ἀκόμη ἡ νευροχειρουργικὴ ἐπέμβασις, ποὺ συνίσταται στὴν ἐξαίρεσι μιᾶς ἀπὸ τὶς ρίζες τοῦ τριδύμου νεύρου, ποὺ μεταφέρει τὴν ὀδυνηρὴ εὐαισθησία τῶν μηνίγγων στὸν ἐγκέφαλο. Ἡ ἐγχείρησι αὐτὴ γίνεται στὴ βάσι τοῦ κρανίου, ἀλλά, ὅπως εἶναι εὐνόητο, ἐνδείκνυται μόνον σὲ περίπτωσι ποὺ ὅλα τὰ ἄλλα θεραπευτικὰ μέσα ἀπέτυχαν.

Κατὰ τοὺς συγχρόνους ἐπιστήμονες, τὰ 75% τῶν ἡμικρανιῶν ὀφείλονται σὲ ψυχικὲς συγχρούσεις. Οἱ ἄνθρωποι τῆς παρελθούσης καὶ τῆς προπαρελθούσης γενεᾶς, ποὺ ἡ ζωή τους κυλοῦσε ἤρεμη καὶ ποὺ τὰ νεῦρα τους φθείρονταν πολὺ λιγώτερο, δὲν ὑπέφεραν ὅπως ἐμεῖς σήμερα. Οἱ γιατροὶ συμφωνοῦν στὸ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ χεφαλαλγίες εἶναι θύματα μιᾶς νευρικῆς ἐξαντλήσεως, ποὺ ὀφείλεται στὸν ἰλιγγιώδη ρυθμὸ τῆς σύγχρονης ζωῆς.

Στὴ γνησία ἡμικρανία ἡ κρίσι προαναγγέλλεται συνήθως ἀπὸ ἐνδείξεις ἀρκετὰ σαφεῖς. Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐνδείξεις εἶναι οἱ ἀκόλουθες:

1) Ὁ ἀσθενὴς χάνει χωρὶς προφανῆ λόγο τὸ κέφι του μιὰ ἢ περισσότερες ὧρες πρὶν ἀπὸ τὴν κρίσι.

2) Ἡ κρίσι προαναγγέλλεται μὲ μιὰ ξαφνικὴ ἀποστροφὴ πρὸς κάθε εἶδος τροφῆς.

3) Ἄλλα ἄτομα χυριεύονται ἀπὸ βουλιμία, ποὺ δὲν ἱκανοποιεῖται μὲ τίποτα.

4) Ἄλλοι ἄνθρωποι χυριεύονται ἀπὸ ὑπνηλία, ἐνῶ ἄλλοι δὲν κατορθώνουν νὰ κλείσουν μάτι.

5) Κάθε ἀλλαγὴ τῶν συνηθειῶν τῆς ζωῆς μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὴν κρίσι. Μιὰ Γαλλίδα δημοσιογράφος, ποὺ ἀποστρεφόταν τὶς δουλειὲς τοῦ νοικοκυριοῦ, πάθαινε ἡμικρανία κάθε φορὰ ποὺ ἀποφάσιζε νὰ τακτοποιήσῃ τὸ σπίτι της.

6) Πολλὰ ἄτομα παθαίνουν ἡμικρανία στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος, σὰν τὰ νεῦρα τους νὰ εἶχαν φθάσει ξαφνικὰ στὸ ἔσχατο ὅριο τῆς ἀντοχῆς τους.

7) Κατὰ τὸ Γάλλο καθηγητὴ Παστὲρ Βαλλερὶ—Ραντό, ἡ ἀλλεργικὴ ἀντίδρασι σ' ὡρισμένες



ΜΙΑ ΝΟΣΟΚΟΜΑ ΑΡΙΣΤΗ ΨΥΧΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Μόνικα Γκόλσερ, 23 χρόνων, εἶναι μιὰ νοσοκόμα, ποὺ εἰδικεύτηκε στὴ φυσιοθεραπεία. Στὴν ἀρχὴ ἤθελε νὰ γίνῃ καθηγήτρια τῆς γυμναστικῆς. Ὕστερα ὅμως ἐστράφη πρὸς τὴ φυσιοθεραπεία, ποὺ βρῆκε πιὸ ἐνδιαφερουσα, γιατὶ ἀποκλείει τὴ ρουτίνα. Ὅπως λέει ἡ ἴδια, κάθε ἄρρωστος παρουσιάζει καὶ μιὰ καινούργια περίπτωσι, ποὺ ἀπαιτεῖ εἰδικὴ μελέτη. Ἡ Γκόλσερ ἀσχολεῖται πρὸ παντὸς μὲ πρόσωπα ποὺ ἔπεσαν θύματα ἀτυχημάτων ἢ ὑπεβλήθησαν σὲ σοβαρὴ χειρουργικὴ ἐπέμβασι, ποὺ τοὺς κράτησε γιὰ μακρὺ χρονικὸ διάστημα στὸ κρεβάτι. Ἡ Μόνικα φροντίζει πάντα νὰ συνεργάζεται στενὰ μὲ τοὺς γιατροὺς καὶ μὲ τὶς ψυχολογικὲς της ἱκανότητες, καθὼς καὶ μὲ τὴν τεχνικὴ της κατάρτισι ἐξακριβώνει τὶς δυνατότητες τοῦ ἄρρωστου καὶ ζητάει ἀπ' αὐτὸν νὰ συμβάλῃ ἐνεργῶς στὴν ὅσο τὸ δυνατὸν ταχύτερη ἀνάρρωσί του.

τροφές, μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ κρίσι ἡμικρανίας. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ μὲ ὡρισμένα φάρμακα. Μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔπιασε ἀπὸ ρευματισμοὺς π.χ. πάθαινε κρίσεις ἡμικρανίας μόλις ἔπινε καὶ ἕνα ἐστο δισκίο ἀσπιρίνης.

8) Σὲ μερικὰ ἄτομα ἡ κρίσις προαναγγέλλεται ἀπὸ φωτεινὰ σημάδια ποὺ χορεύουν μπροστὰ στὰ μάτια καὶ παρεμποδίζουν τὴν ὅρασι. Ἄλλα ἄτομα βλέπουν μελανὰ στίγματα, ὅπως συμβαίνει ὅταν κυττάζουμε γιὰ μερικὰ λεπτὰ ἕνα πολὺ ἔντονο φῶς. Ἄλλα ἄτομα ἀκόμη παθαίνουν ἔγχρωμες ὀπτικὲς παραισθήσεις.

Ἡ κρίσι τῆς ἡμικρανίας διαρκεῖ ἀπὸ μερικὲς ὧρες ὣς μιὰ ὁλόκληρη ἡμέρα καὶ ἀφήνει τὸ ἄτομο τελείως ἐξηντλημένο. Τερματίζεται συνήθως μὲ μιὰ ἄφθονη ἔκρισι οὔρων. Ἡ ἑπόμενη κρίσι δὲ θὰ ἐμφανισθῇ πρὶν ἀπὸ δέκα τουλάχιστον ἡμέρες, σὰν ὁ ὀργανισμὸς νὰ εἶχε ἐξαντληθῇ τελείως ἀπὸ τὴ θύελλα ποὺ δοκίμασε.

Ὁ μηχανισμὸς τῆς ἡμικρανίας μᾶς εἶναι γνωστὸς σήμερα χάρις στὴ ραδιοχραφία τῶν ἀρτηριῶν τοῦ ἐγκεφάλου. Τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα συστέλλονται χατὰ τὴν ἀρχὴ τῆς κρίσεως (πρᾶγμα ποὺ ἐξηγεῖ τὶς ὀπτικὲς διαταραχές) καὶ κατόπιν διαστέλλονται. Στολὴ ὑφίστανται ἐπίσης καὶ οἱ μηνίγγες. Σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἡ συστολὴ ἐπεκτείνεται καὶ στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα τοῦ προσώπου καὶ τοῦ δίνει ἕνα ἔντονο κόκκινο χρῶμα. Ἔχουμε τότε τὴν καλουμένη «κόκκινη ἡμικρανία».

Ἀλλὰ σὲ τί ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ὀδυνηρὴ συστολὴ τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τοῦ κρανίου; Ποιὲς εἶναι, μ' ἁπλούστερα λόγια οἱ αἰτίες ποὺ προκαλοῦν τὴν ἡμικρανία; Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ δώσῃ ἀπάντησι. Κατὰ τὸ Γάλλο δόκτορα Καρολί, οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἡ χολὴ δοχος χύστις των δὲν λειτουργεῖ κανονικὰ καὶ γενικώτερα ἐκείνοι ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ ἦπαρ ὑπόκεινται περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους σὲ κρίσεις ἡμικρανίας. Οἱ ἡμικρανίες εἶναι ἐπίσης συχνὲς στοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἰδιαίτερη εὐαισθησία στὸ κρύο, στοὺς πάσχοντας ἀπὸ χρονία δυσκοιλιότητα καὶ σ' ἐκείνους ποὺ παρουσιάζουν πεπτικὲς διαταραχές.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμε τὴν ἡμικρανία μὲ τὶς χεφαλαλγίες ποὺ ὀφείλονται σ' ὡρισμένες παθήσεις, ὅπως ἡ ἰγμορῖτις, οἱ παθήσεις τῶν ματιῶν (μυωπία, ἀστιγματισμός), οἱ κλιμακτήριες διαταραχὲς στὴ γυναῖκα κτλ.

Μικρὰ ἐπιστημονικὰ νέα

Οἱ παθήσεις τοῦ παχέος ἐντέρου

Οἱ πεπτικὲς διαταραχές, ποὺ ὀφείλονται σὲ ὑποδείξεις ἢ χρόνιες παθήσεις τοῦ παχέος ἐντέρου εἶναι πολυάριθμες. Οἱ κυριώτερες ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἡ δυσκοιλιότης, ποὺ ἐναλλάσσεται μὲ διάρροια, οἱ μετεωρισμοί, οἱ διάχυτοι πόνοι στὴν περιοχὴ τῆς κοιλιᾶς κλπ. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, οἱ διαταραχὲς αὐτὲς προκαλοῦν ἀλλοίωσι τοῦ χαρακτῆρα τοῦ ἀσθενοῦς, ποὺ γίνεται μελαγχολικὸς καὶ εὐερέθιστος. Ὁ Γάλλος στοματολόγος Λαντονζὶ προτείνει γιὰ τὴ θεραπεία τους ἕνα μίγμα φυτικῆς γόμμας καὶ πυριτικοῦ βισμουθίου. Τὸ μίγμα αὐτὸ ἀπορροφᾶ τὰ ἀέρια ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὶς ζυμώσεις καὶ ἑπουλώνει τὶς τυχὸν βλάβες τοῦ βλεννογόνου τοῦ ἐντερικοῦ σωλῆνος.

Γιατὶ χάνομε προσωρινὰ τὶς αἰσθήσεις μας

Μερικοὶ ἄνθρωποι καὶ ἰδίως οἱ γυναῖκες χάνουν εὔκολα τὶς αἰσθήσεις τους, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ζωηρὴ συγκίνησι, ἕνα μεγάλο τρόμο κλπ. Τὸ φαινόμενο αὐτό, ποὺ καλεῖται λιποθυμία, προαναγγέλλεται κατὰ κανόνα ἀπὸ μιὰ γενικὴ δυσφορία, ἕνα αἴσθημα ἰλίγγου, μὲ τάσι πρὸς ἐμετό, ἐλάττωσι τῆς ὀπτικῆς ἱκανότητος καὶ ἀτονία τῶν μελῶν. Αὐτὴ ἡ μορφὴ τῆς λιποθυμίας δὲν ἔχει καμμιὰ σοβαρότητα. Τελείως διαφορετικὴ εἶναι ἡ ἀπότομη ἀπώλεια τῶν αἰσθήσεων, ποὺ συνοδεύεται ἀπὸ σημαντικὴ ἐλάττωσι τῶν καρδιακῶν παλμῶν καὶ τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων. Πρόκειται τότε γιὰ πραγματικὴ συγκοπή, ποὺ παρατηρεῖται σὲ περιπτώσεις μεγάλης ἀναιμίας, στηθάγχης καὶ διαταραχῶν τῆς νευρικῆς ἰσορροπίας.

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐρυθηματώδους λύκου

Ὁ ἐρυθηματώδης λύκος προσβάλλει κυρίως ἄτομα νεαρῆς ἡλικίας, ὀφείλεται δὲ σὲ μιὰ ἐξασθενημένη φυματιώδη μόλυνσι. Ἡ θεραπεία του ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴ χορήγησι ἐσωτερικῶς βιταμίνης D καὶ ἀσβεστίου. Ἡ τροφὴ δὲν πρέπει νὰ περιέχῃ ἁλάτι. Ἡ τοπικὴ θεραπεία εἶναι συναγκη, μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστῇ ἡ πιὸ ἰχνη. παρίστανται ἀξίες μὲ διαθερμία, ποὺ δὲν ἀφίνει ἰ-

Τὸ τυρὶ ἀσυμβίβαστο μὲ ὡρισμένα φάρμακα

Μερικὰ ἀπὸ τὰ σύγχρονα φάρμακα κατὰ τῆς νευρικῆς ἐξαντλήσεως αὐξάνουν τὴν πίεσι μέσα στὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ προκαλεῖται καὶ ἐνισχύεται σὲ βαθμὸ ἀνησυχητικό, ὅταν τρῶμε ταυτόχρονα τυρί. Οἱ γιατροὶ συνιστοῦν, συνεπῶς, στοὺς ἀσθενεῖς ποὺ παίρνουν παρόμοια φάρμακα νὰ μὴν τρῶνε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θεραπείας τυρί. Θὰ ἦταν ἴσως προτιμώτερο νὰ τρῶνε τυρὶ ἀντὶ νὰ μὴν παίρνουν τὸ φάρμακα... Αὐτό, ὅμως, εἶναι ἄλλο ζήτημα...

«ΠΕΦΤΟΥΝ τὰ μαλλιά μου!..»

Εἶναι φοβερὸ γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ βλέπῃ πῶς κινδυνεύει νὰ μείνῃ φή. Κι' ὅμως, ἡ θεραπεία εἶναι τέσο ἁπλή.

ΓΙΑ ποιὸ λόγο πέφτουν τὰ μαλλιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου; Τί κάνει μερικὲς φορὲς τὰ μαλλιά μας νὰ «μένουν» στὴν τσατσάρα ἢ στὴ βούρτσα, ἔτσι ὥστε νὰ μαζεύουμε ὁλόκληρες χοῦφτες μὲ τρίχες ἔπειτα ἀπὸ κάθε χτένισμα;

Μπορεῖ νὰ φταίῃ μιὰ μόλυνσι τοῦ κρανίου ἢ τὸ εὔθραυστο τῶν μαλλιῶν — ἀποτέλεσμα κάποιος κακῆς περμανάντ ἢ κάποιας βλαβερῆς βαφῆς. Μερικὲς φορές, ἐπίσης, τὰ μαλλιὰ πέφτουν πολὺ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐγκυμοσύνης ἢ στοὺς πρώτους μῆνες μετὰ τὸν τοκετό. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, ἡ πιὸ συνηθισμένη αἰτία εἶναι ἡ διαταροφὴ τῆς μητέρας, ποὺ φαίνεται πὼς δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενη ποικιλία, ὥστε ν' ἀνταποκριθῇ στὶς ἀνάγκες τοῦ δικοῦ της ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ μωροῦ της.

Ἀλλὰ ἡ πιὸ πιθανὴ ἀφορμή, εἶναι μιὰ παρατεταμένη ἀρρώστια, ἕνας δυνατὸς κλονισμὸς καὶ ἡ ἐπίμονη νευρικὴ ὑπερέντασι, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ σοβαρὲς ἀνησυχίες, ἄλυτα προβλήματα καὶ φόβους.

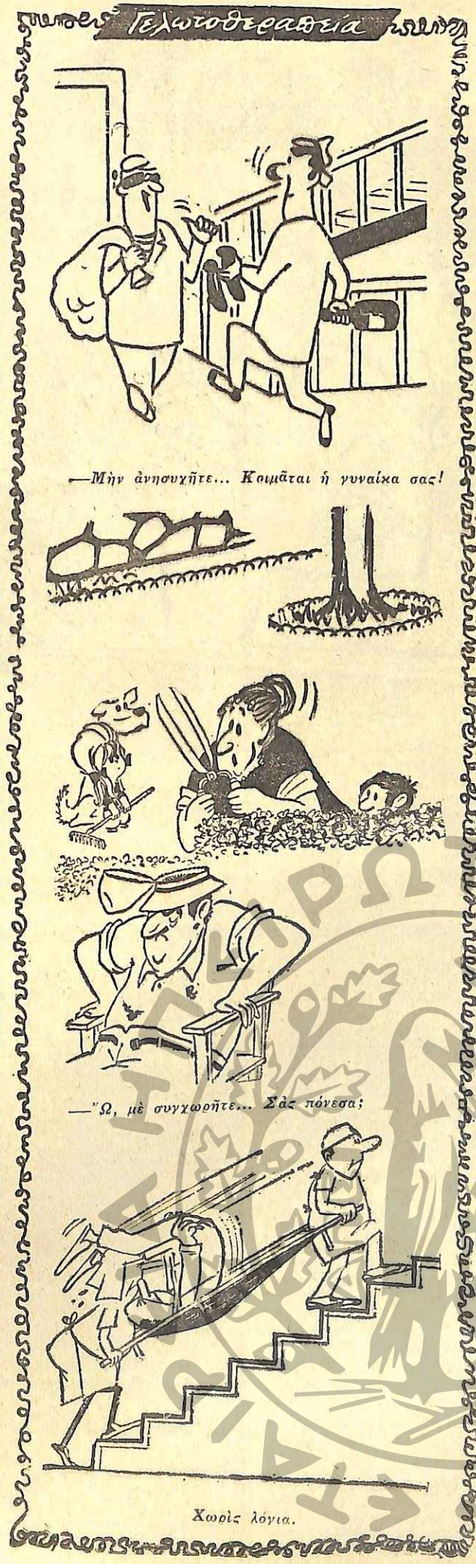
Εἶναι φανερὸ πὼς μιὰ μακρειὰ ἢ βαρειὰ ἀρρώστια διαταράζει ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό μας καὶ ἀναστατώνει τὶς διάφορες φυσιολογικὲς λειτουργίες του. Ἕνα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματά της μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ κάτι παροδικό, θὰ σᾶς βοηθήσῃ νὰ ἠρεμήσετε.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς συμβουλὲς καὶ τὴ θεραπεία τοῦ γιατροῦ κάθε γυναῖκα μπορεῖ νὰ βελτιώσῃ τὴν τριχοφυΐα τοῦ κρανίου της μὲ μερικὲς ἁπλὲς περιποιήσεις.

Μπορεῖ νὰ κάνῃ κάθε βδομάδα, πρὶν λουσθῇ, ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ στὸ κρανίο, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ αἷμα νὰ φτάσῃ μέχρι τὶς ρίζες τῶν τριχῶν. Ἂν, μάλιστα, χρησιμοποιήσῃ γι' αὐτὸ λίγο καστορέλαιο, θὰ ἐξασφαλίσῃ συγχρόνως μιὰ τοπικὴ ἔκτακτη «διατροφὴ» τῶν ριζῶν.

Χρειάζεται ἐλάχιστο καστορέλαιο, ἴσα - ἴσα γιὰ νὰ βρέχωνται οἱ ρόγες τῶν δαχτύλων, χωρὶς νὰ γίνεται στάγα. Τὸ χτύλων, χωρὶς νὰ γίνεται προσεχτικά, ἀλλὰ μασάζ πρέπει νὰ γίνεται προσεχτικά, ἀλλὰ ἐπίμονα, μὲ κυκλικὲς κινήσεις, ἔτσι ὥστε τὸ δέρμα τοῦ κρανίου νὰ τρίβεται μαλακὰ πάνω στὸ κόκκαλο.

Ἐπίσης, θὰ σᾶς κάνῃ καλὸ ὁ καθαρὸς ἀέρας καὶ ἡ ἡλιοθεραπεία, ἀλλὰ σὲ μικρὲς δόσεις. Ἀπαγορεύονται τὰ καπέλλα, παντὸς εἴδους. Ἀπαγορεύονται τὰ καπέλλα, παντὸς αὐτὰ ποὺ σφίγγουν τὸ κεφάλι. Ἀπαγορεύεται ἡ περμανάντ καὶ ἡ βαφὴ ἢ τὸ ξέβαμμα, τοὐλάχιστον ὥσπου νὰ ξαναγίνουν φυσιολογικὰ τὰ μαλλιά. Ἀκόμη καὶ τότε, μία ἑξάμηνα γυναῖκα θὰ τὰ ἀποφύγῃ, ἐκτὸς κι' ἂν διαθέτῃ ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰ πηγαίνῃ σ' ἕνα κομμωτήριο πρώτης κατηγορίας. Διαφορετικά, εἶναι προτιμότερο νὰ κόβῃ κοντὰ τὰ μαλλιά της καὶ νὰ τ' ἀφίνῃ ἥσυχα.



Ἰδρώνετε πολύ; ΦΤΑΙΝΕ ΙΣΩΣ τὰ νεῦρα σας

Οἱ πιὸ συνηθισμένες θεραπεῖες τῆς ὑπεριδρώσεως

Ὁ ΛΟΓΟΣ ποὺ ἱδρώνουμε περισσότερο τὸ καλοκαίρι, εἶναι γιατὶ τὸ σῶμα μας ἔχει τότε μεγαλύτερη ἀνάγκη νὰ χάσῃ θερμότητα καὶ νὰ δροσιστῇ, μὲ τὴν ἐξάτμισι τοῦ ἱδρώτα του πάνω σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματός του.

Ὑπάρχουν ὡστόσο σὲ μερικὰ ἄτομα ὡρισμένα μέρη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ποὺ ἱδρώνουν ὑπερβολικά, ἀνεξάρτητα πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ θερμοκρασία ἢ τὴ μυϊκὴ προσπάθεια. Αὐτὴ ἡ ὑπερίδρωσι δὲν ἔχει σχέσι μὲ τὴν αὔξησι τοῦ ἱδρώτα ἐξ αἰτίας τῆς ζέστης. Ὀφείλεται σὲ μιὰ ἐντελῶς διαφορετικὴ αἰτία.

Ὁ ἱδρώτας γενικὰ παράγεται ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἱδρωτοποιοὺς ἀδένες, ποὺ εἶναι σκορπισμένοι σ' ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ σώματος, κατὰ ἑκατοντάδες σὲ κάθε τετραγωνικὸ πόντο δέρματος. Σὲ ὡρισμένες ζῶνες τοῦ σώματος, εἶναι μεγαλύτεροι οἱ ἀδένες αὐτοί.

Ἡ λειτουργία τους ρυθμίζεται γενικὰ ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο τύπο νευρικῶν ἴστῶν, ποὺ ἀνήκουν στὸ παρασυμπαθητικὸ νευρικὸ σύστημα (τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς δυὸ κλάδους τοῦ νευροφυτικοῦ συστήματος). Ὅταν λοιπὸν συναντοῦμε μιὰ περίπτωσι τοπικῆς ὑπεριδρώσεως, πρέπει νὰ σκεφθοῦμε ὅτι ὀφείλεται σὲ ὑπερβολικὴ δράσι τῶν νευρικῶν αὐτῶν ἰνῶν.

Αὐτὴ ἡ «ὑπερτονία τοῦ παρασυμπαθητικοῦ» ἐκδηλώνεται σχεδὸν πάντα καὶ μ' ἄλλα συμπτώματα. Γιὰ νὰ λείψουν δέ ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις, πρέπει νὰ περιορισθῇ ἡ λειτουργία τοῦ παρασυμπαθητικοῦ συστήματος.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ὑπερδιέγερσι αὐτὴ τοῦ παρασυμπαθητικοῦ συναντᾶται ἰδίως σὲ ἄτομα νευρικά, ποὺ ἐπηρεάζονται εὐκολώτερα ἀπὸ τὶς διάφορες συναισθηματικὲς διαταραχές, φόβους, ἀγωνίες, συγκινήσεις, κλπ.

Ὑπάρχει ἐξ ἄλλου ἕνας εἰδικὸς συσχετισμὸς αὐτῆς τῆς καταστάσεως τοῦ παρασυμπαθητικοῦ συστήματος μὲ τὴ λειτουργία ὡρισμένων ἐνδοκρινῶν ἀδένων, ὅπως ὁ θυρεοειδής, τὰ ἐπινεφρίδια καὶ οἱ γεννητικοὶ ἀδένες. Γι' αὐτό, ὅταν ὑπάρχῃ μιὰ τοπικὴ ὑπερίδρωσι, π.χ. στὶς παλάμες τῶν χεριῶν (περιοχὴ ποὺ ἱδρώνει συχνὰ τοπικά, γιατὶ ἔχει μεγαλύτερους ἱδρωτοποιοὺς ἀδένες), πρέπει νὰ ἐρευνηθῇ ἡ λειτουργία, ὄχι μόνο τοῦ παρασυμπαθητικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐνδοκρινικοῦ συστήματος.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ἐδῶ ὅτι, σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἡ ὑπερίδρωσι τῶν χεριῶν συνυπάρχει μὲ ὑπερίδρωσι τῶν ποδιῶν καὶ μὲ κυκλοφοριακὲς ἀνωμαλίες στὰ ἴδια μέρη τοῦ σώματος. Ἔτσι, ἔχουν συχνὰ χέρια κρῦα, ποὺ μελανιάζουν εὔκολα, οἱ νέες γυναῖκες μὲ λυμφατικὴ ἰδιοσυγκρασία, δυστονία τοῦ παρασυμπαθητικοῦ, ἀναιμία, δυσμηνόρροια καὶ τάσι πρὸς τὶς χιονίστρες (ἀκόμη κι' ὅταν δὲν κάνῃ πολὺ κρύο).

Ὅπως βλέπομε λοιπόν, στὶς περιπτώσεις τοπικῆς ὑπεριδρώσεως, τὸ πρόβλημα πρέπει ν' ἀντιμετωπίζεται ἀπὸ διάφορες πλευρὲς καὶ νὰ ἀναζητῆται ὁ παράγων ἐκείνος ποὺ προκαλεῖ αὐτὴ τὴν ἀνωμαλία. Ὑστερα, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, ἐφαρμόζονται θεραπεῖες γενικές, τονωτικές, ἀντιλιπωματικές, ἀντιαναιμικές, ἀντιθυρεοειδικές, ρυθμιστικὲς τῆς ὠοθηκικῆς λειτουργίας, κλπ.

Πάντως, θὰ δοθῇ ἰδιαίτερη προσοχὴ στὸ νευρικὸ σύστημα τοῦ ἀτόμου, μὲ ἐπιδιωξι νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ἀγχώδης κατάστασι τοῦ καὶ ἡ ὑπερέντασι τῶν νεύρων του καὶ νὰ περιορισθοῦν οἱ ἀντιδράσεις του σὲ κάθε συναισθηματικὴ διέγερσι. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπό, θὰ τοῦ χορηγηθοῦν φάρμακα καταπραϋντικά, ἠρεμιστικά, ψυχοτληγικά, κλπ., ποὺ θὰ ἰσορροπήσουν τὸ κεντρικὸ νευρικὸ του σύστημα καὶ ἰδιαίτερα τὸ νευροφυτικό.

Ὅσο γιὰ τὶς τοπικὲς θεραπεῖες, συνίστανται στὴ χρησιμοποίησι ἀλκοόλ καμφρέ ἢ σαλισυλάτ, τάλκ καὶ στυπτικῶν φαρμάκων.

Ἂν ἡ ὑπερίδρωσι ἐντοπίζεται στὰ πόδια, ὠφελοῦν τὰ ποδόλουτρα μὲ ἀραιὴ διάλυσι ὑπερμαγγανικοῦ καλίου, χρωμικοῦ ὀξέος ἢ ναφθαλικοῦ ἀλκοόλ. Χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης μ' ἐπιτυχία εἰδικὰ προϊόντα σὲ σκόνη, ποὺ περιορίζουν τὴν ἐφίδρωσι. Θὰ ἀπορρύγεται ὅμως ἐκείνα ποὺ δὲν τὰ ἀνέχεται τὸ δέρμα σας καὶ τὸ ἐρεθίζουν.

Ἂν δὲ φέρουν ἀποτέλεσμα αὐτὲς οἱ γενικὲς καὶ τοπικὲς θεραπεῖες (ἰδίως σὲ περιόρθωσι τῶν χεριῶν) μπορεῖτε νὰ καταφύγετε καὶ στὶς ἀκτῖνες Χ. Αὐτὲς ὅμως θὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀπαραιτήτως ἀπὸ εἰδικὸ ἀκτινολόγο γιατρὸ καὶ σὲ στενὴ συνεργασία του μὲ τὸ δερματολόγο.

Περιπέτειες μιᾶς νεκραναστημένης

Τὸ περασμένο αἰῶνα, στὸ κοιμητήριο τῆς Πράγας, πρωτεύουσας τῆς Τσεχοσλοβακίας, ὑπῆρχε ἕνα ξεχωριστὸ οἴκημα, στὸ ὁποῖο συνήθιζαν ν' ἀφίνουν τρεῖς μέρες τοὺς νεκρούς. Τὸ μέτρο αὐτὸ ἦταν ἀπαραίτητο, γιὰ νὰ προλαμβάνωνται οἱ περιπτώσεις ταφῆς ἀνθρώπων, ποὺ ἔπαθαν νεκροφάνεια, χωρὶς νὰ ἔχουν στὴν πραγματικότητα πεθάνει. Τὰ φέρετρα μὲ τὰ πτώματα τὰ τοποθετοῦσαν κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, φροντίζοντας, ὥστε, πάνω ἀπὸ κάθε νεκροκρέβατο, νὰ βρίσκεται μιὰ μικρὴ καμπάνα. Ἔτσι, ἕνας νεκρὸς μποροῦσε νὰ συνέλθη ἀπ' τὸ λήθαργό του καὶ τότε τραβοῦσε τὸ σχοινὶ τῆς καμπάνας. Ἀμέσως ὁ νυχτοφύλακας ἔτρεχε νὰ βοηθήση τὸ νεκραναστημένο.

Στὰ 1877, ἔγινε ἕνα δρᾶμα, ποὺ οὔτε ἡ πέννα τοῦ πιὸ εὐφάνταστου μυθιστοριογράφου δὲ θὰ μποροῦσε νὰ περιγράψη.

Τὴν ἐποχή, λοιπόν, ἐκείνη, ζοῦσε στὴν Πράγα ὁ Βαρῶνος ντ' Ἀρνχάϊμ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους τραπεζίτες τῆς Τσεχοσλοβακίας. Ὁ Βαρῶνος, χήρος δέκα χρόνια, εἶχε ἀφοσιωθῆ στὴν ἀνατροφὴ τῆς λατρευτῆς μοναχοκόρης του Μάρθας. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι ἡ Μάρθα ἄξιζε τὴν ἀγάπη, ποὺ τῆς ἔδειχναν τόσο ὁ πατέρας της, ὅσο κι' ἐκεῖνοι, ποὺ τὴ γνωρίζανε ἀπὸ κοντά. Ἡ σπάνια ὁμορφιά της, ἡ μεγόλη της μόρφωσι, ἡ ψυχική της εὐγένεια, τὴν ἔκαναν νὰ εἶναι γνωστὴ στὴν Πράγα, μὲ τ' ὄνομα «Ἄγγελος».

Ὅταν ἡ Μάρθα μεγάλωσε κι' ὁ πατέρας της τὴν ὡδήγησε, γιὰ πρώτη φορά, σὲ κοσμικὲς δεξιώσεις, ἡ ὡραία νέα βρέθηκε πολιορκημένη ἀπὸ πολλοὺς ἄνδρες, ποὺ γοητεύθηκαν ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της, ἀλλὰ καὶ ἀπό... τὴν περιουσία τοῦ πατέρα της! Κι' αὐτὲς ἀκόμα οἱ γυναῖκες, ποὺ συνήθως δὲν ἀναγνωρίζουν τὰ χαρίσματα μιᾶς ἄλλης γυναίκας, ἀναγκάστηκαν νὰ ὁμολογήσουν πὼς ἡ Μάρθα κατεῖχε τὰ σκῆπτρα τῆς ὡραιότητας στ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τῆς Πράγας. Ἡ Μάρθα, ὅμως, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἀρετές της αὐτές, εἶχε κι' ἕνα σπάνιο προσόν: Ἦταν ταπεινὴ καὶ μετριόφρων.

Λίγο καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὴν εἴσοδο τῆς Μάρθας στὴν κοινωνία, ὁ πατέρας της δέχτηκε προτάσεις γάμου ἀπὸ τοὺς καλύτερους νέους τῆς Πράγας. Ἀνάμεσα στοὺς ὑποψηφίους γαμπροὺς, ἦταν καὶ ὁ γιὸς τοῦ πρίγκηπα τοῦ Ἐψβούργου, ἕνας κομψὸς καὶ ὡραίος νέος, ποὺ ἔκανε, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ζωηρὴ ἐντύπωσι στὴ Μάρθα.

Ἕνα βράδυ, ὁ βαρῶνος ἀνεκοίνωσε στὴν κόρη του τὸ ὀνόματα ἐκείνων, ποὺ τὴν εἶχαν ζητήσει σὲ γάμο. Ὅταν πρόφερε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πρίγκηπος Καρόλου τοῦ Ἐψβούργου, εἶδε τὰ μάγουλα τῆς κόρης του νὰ κοκκινίζουν. Μά, ὅταν ὁ πατέρας συμπλήρωσε, ὅτι ὁ νέος αὐτός, παρ' ὅλη τὴν ἀριστοκρατικὴ καταγωγή καὶ τὴ μεγάλη κοινωνική του θέσι, ἦταν ἕνας διεφθαρμένος, ἕνας ἄσωτος, φιλήδονος καὶ χαρτοπαίχτης, μιὰ θανάσιμη χλωμάδα ἁπλώθηκε στὸ πρόσωπο τῆς Μάρθας... Ὁ τραπεζίτης δὲ δυσκολεύτηκε νὰ καταλάβη, ὅτι ἡ μοναχοκόρη του ἦταν ἐρωτευμένη μ' ἕναν ἄντρα ἀνάξιό της. Καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασιθῆ, ὅτι εἶχε ἐπείγουσα ἐργασία στὸ Λονδῖνο, γιὰ νὰ πάρη μαζί του τὴν κόρη του, νὰ τὴν ἀπομακρύνη γιὰ λίγο καιρὸ ἀπὸ τὴν Πράγα καὶ νὰ τὴν κάμη νὰ λησμονήση τὸν πρίγκηπα.

Ἡ Μάρθα δὲν τοῦ ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρησι... Σὲ λίγες μέρες βρισκότανε μὲ τὸν πατέρα της στὸ Λονδῖνο. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ τὴν εἶχε ὠφελήσει στὴν ἀρχή. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ περιβάλλοντος ἔκανε τὴ Μάρθα νὰ λησμονήση τὸν πρίγκηπά της. Ἔτσι, τοὐλάχιστον, φανταζόταν ὁ πατέρας της... Ξαφνικά, ὅμως, ἡ ὡραία νέα ἔπεσε σὲ βαθειὰ μελαγχολία. Κατελήφθη ἀπὸ μαρασμό, ἔλυωνε μέρα μὲ τὴ μέρα, χωρὶς νὰ μπορέσουν οἱ καλύτεροι γιατροὶ τῆς Ἀγγλίας, ποὺ τοὺς συγκέντρωσε γύρω της ὁ ἀπελπισμένος βαρῶνος, νὰ διαγνώσουν τὴν αἰτία τῆς μυστηριώδους ἀρρώστειας της... Καί, ὅταν ἕνα βράδυ, ἡ Μάσθα ἔκλεισε τὰ μάτια της, οἱ γιατροὶ σταύρωσαν τὰ χέρια της στὸ στῆθος της καὶ ψιθύρισαν:

— Δὲ ζῆ πιά!

Ὁ πατέρας, ἀλλόφρων ἀπὸ τὴ λύπη του γιὰ τὸ θάνατο τῆς μοναχοκόρης του, δὲ θέλησε νὰ κάνη βῆμα μακρυά της... Καὶ πέρασε ὅλη τὴ νύχτα μπρὸς στὴ Μάρθα, ποὺ τὴν εἶχαν νεκροστολίσει, κυττάζοντας μέσ' στὸ ὡχρὸ φῶς τῶν λαμπάδων τὴν κερένια μορφὴ τοῦ παιδιοῦ του... Κοντά, ὅμως, τὰ χαράματα, εἶδε πὼς τὰ χείλη τῆς νεκρῆς κινιούνταν. Μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ χτυπήση ὀπότομα... Ἀκούμπησε στὸ πρόσωπό της τὸ μάγουλό του καὶ τὸ κατάλαβε ζεστό. Ἀνασήκωσε τὰ βλέφαρά της καὶ εἶδε μιὰ λάμψι στὰ μάτια της!...

— Ζῆ! ζῆ! φώναξε ὁ βαρῶνος, κλαίγοντας ἀπὸ χαρά.

Πράγματι, ἡ Μάρθα δὲν εἶχε πεθάνει. Εἶχε πέσει ἁπλῶς σὲ λήθαργο! Ἡ νεκροφάνεια αὐτὴ εἶχε σὰν ἀποτέλεσμα νὰ καταλάβη ὁ πατέρας, ὅτι ὁ μαρασμὸς τῆς κόρης του ὀφειλόταν στὴν ἀπελπισία της, ἐπειδὴ δὲ μποροῦσε νὰ πάρη τὸν ἄνδρα, ποὺ ἀγαποῦσε. Ἐγύρισαν στὴν Πράγα καὶ νὰ δῶ ὁ βαρῶνος ἀποφάσισε νὰ γυρίσουν στὴν Πράγα καὶ νὰ δώση τὴ συγκατάθεσί του γιὰ τὸ γάμο αὐτὸ μὲ τὸν πρίγκηπα.

Ὕστερ' ἀπὸ δυὸ μῆνες, γινόντουσαν στὴν Πράγα, μὲ ἀφάνταστη λαμπρότητα, οἱ γάμοι τοῦ Καρόλου, πρίγκηπα τοῦ Ἐψβούργου, μὲ τὴ Μάρθα ντ' Ἀρνχάϊμ. Οἱ νεόνυμφοι ἔφυγαν στὴν Ἰταλία κι' Ἑλβετία.

Μά, ὅταν ξαναγύρισαν στὴν Πράγα, ὁ Κάρολος ξαναβρέθηκε μὲ τοὺς φίλους του κι' ἄρχισε νὰ ξενυχτάη στὶς χαρτοπαικτικὲς λέσχες, νὰ διασκεδάζη μ' ὅλλες γυναῖκες καὶ νὰ παραμελῆ τὴ Μάθα. Χαμένες πήγανε οἱ παρακλήσεις της, κι' ἀνώφελες στάθηκαν οἱ παρακλήσεις τοῦ βαρώνου.

Κι' ἡ Μάρθα ξανάπεσε σὲ βαθειὰ λύπη. Τὰ συμπτώματα τοῦ μαρασμοῦ δὲν ἄργησαν νὰ φανοῦν, ὥσπου, ἕνα ἀπόγευμα, ἔσβυσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα της... Ὁ βαρῶνος δὲ μποροῦσε νὰ πιστέψη, ὅτι ἡ κόρη του εἶχε πεθάνει. Εἶχε τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Μάρθα εἶχε πάθει πάλι νεκροφάνεια, ὅπως καὶ στὸ Λονδῖνο. Μὰ οἱ γιατροί, ποὺ τὴν ἐξέτασαν, εἶπαν, ὅτι ὁ θάνατος ἦταν ὁριστικός... Ὡστόσο, σύμφωνα μὲ τὴ συνήθεια τοῦ τόπου, δὲν ἔθαψαν ἀμέσως τὴ Μάρθα, ἀλλὰ τὴ μετέφεραν στὸ νεκροθάλαμο. Κατὰ σύμπτωσι, ὁ θάλαμος φιλοξενοῦσε κι' ἄλλα δύο πτώματα.

Ὁ θάνατος τῆς Μάρθας ἔκανε τὸν πρίγκηπα, ποὺ κατὰ βάθος ἀγαποῦσε τὴ γυναῖκα του, νὰ συναισθανθῆ τὸ μέγεθος τῆς ἀφροσύνης του καὶ νὰ καταλάβη, ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ αἴτιος τοῦ βλιβεροῦ τέλους τῆς γυναίκας του. Καί, γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ γιὰ τὸ κρίμα του, ἀποφάσισε νὰ ξενυχτήση τὴ Μάρθα, περιμένοντας στὸ διπλανὸ διαμέρισμα τοῦ φύλακα, ὡς τὴν ὥρα τῆς κηδείας.

Τρία μερόνυχτα, πέρασε ὁ μεταιμελημένος πρίγκηπας στὸ κρύο ἐκεῖνο δωμάτιο, πλάϊ στὸ θάλαμο, ὅπου ἦταν ξαπλωμένα τρία πτώματα, κλαίγοντας ἀπαρηγόρητα καὶ χτυπῶντας μὲ συντριβὴ τὸ στῆθος του. Τὰ χαράματα, ὅμως, τῆς τετάρτης μέρας, τοῦ φάνηκε μέσα στὴ βύθισί του, πὼς ἀντήχησε μέσα στ' αὐτιά του μιὰ κωδωνοκρουσία!... Πρόσεξε καλύτερα καὶ βεβαιώθηκε, ὅτι, πράγματι, μιὰ καμπάνα χτυποῦσε στὸ διπλανὸ νεκροθάλαμο!... Τινάχτηκε ἀμέσως ὄρθιος... Ἡ καρδιά του κόντευε νὰ σπάση!... Ἀνυπόφορη ἀγωνία τοῦ ἔσφιγγε τὴν ψυχή... Ποιὸς ἀπὸ τοὺς τρεῖς νεκροὺς εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὸ βαθύ του λήθαργο καὶ ζητοῦσε τώρα βοήθεια;... Ὢ... ἂς ἦταν ὁ νεκρός αὐτὸς νὰ εἶναι ἡ γυναίκα του!...

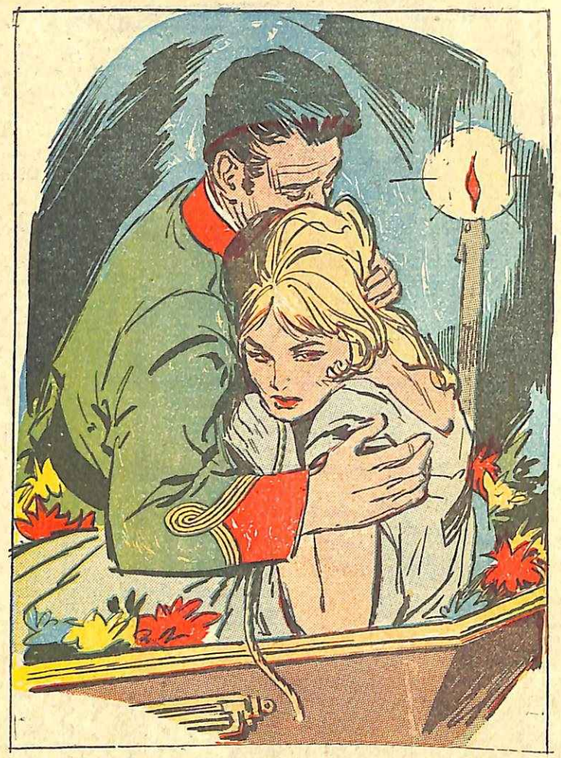
Ὁ Κάρολος, μὲ τρία πηδήματα, βρέθηκε στὸ νεκροθάλαμο.

Καὶ εἶδε τότε τὴ Μάρθα, μισοσκωμένη στὸ φέρετρό της, μὲ χαρακτηριστικὰ παραμορφωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο, νὰ τραβᾶη μὲ ὑγιαμοὶ καὶ ἀπελπισία τὸ σχοινὶ τῆς καμπάνας!

— Μάρθα!... Ἀγαπημένη μου Μάρθα!... φώναξε ὁ Κάρολος, σφίγγοντας μὲ παράφορο πάθος στὴν ἀγκαλιά του τὴ νεκραναστημένη γυναῖκα του!...

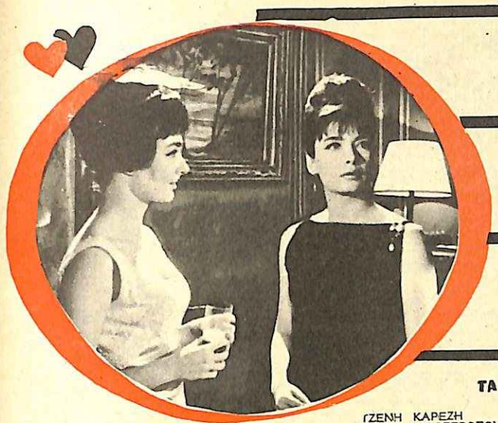
. . . . . .

Χάρις στὶς πειοποιήσεις τῶν γιατρῶν, ἡ Μάρθα μπόρεσε νὰ συνέλθη γρήγορα. Ὄχι μονάχα ἀπὸ τὴν ἐξάντλησι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ νευρικὸ κλονισμὸ ποὺ δοκίμασε, ὅταν, ξυπνώντας ἀπὸ τὸ λήθαργό της, βρέθηκε σ' ἕνα φέρετρο, δίπλα σὲ δυὸ πτώματα. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ γίνη μιὰ ὥρα ἀρχήτερα καλά, ἦταν ἡ ἀγάπη τοῦ συζύγου της, μεταμέλεια, ποὺ ἔδειξε ὁ Κάρολος γιὰ τὴν ἄτακτη ζωή του καὶ ἡ σωστὴ ὑπόσχεσι, ποὺ τῆς ἔδωσε, ὅτι στὸ μέλλον ἡ μοναδική σκέψι του θὰ ἦταν πῶς νὰ τὴν κάνη εὐτυχισμένη!

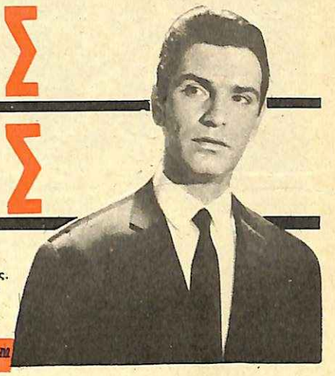


— Μάρθα!... Ἀγαπημένη μου Μάρθα!... φώναξε ὁ Κάρολος σφίγγοντας μὲ παράφορο πάθος στὴν ἀγκαλιά του τὴν νεκραναστημένη γυναίκα του...

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ



ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ



ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΓΖΕΝΗ ΚΑΡΕΖΗ : Λένα.
ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ : Μάρω.
ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΚΟΥΛΟΣ : Ἀλέξης.
ΜΗΝΑΣ ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ : Νίκος.
ΒΥΡΩΝ ΠΑΛΛΗΣ : Γιώργος.
ΤΑΣΩ ΚΑΒΒΑΔΙΑ : Ἀθηνᾶ.
ΤΖΕΝΗ ΡΟΥΣΣΕΑ : Ζωή.
ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ : Μηνᾶς.
ΛΙΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ : Ἔρση.

Σενάριο: ΒΑΓΓΕΛΗ ΓΚΟΤΣΗ
Φωτογραφία: ΝΙΚΟΤ ΚΑΒΟΤΚΙΔΗ
Ντεκόρ: ΜΑΡΚΟΤ ΖΕΡΒΑ

Ἕνα δυνατὸ ἐρωτικὸ δρᾶμα, ποὺ σκηνοθέτησε ὁ ΝΤΙΝΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. — Μιὰ νέα μεγάλη δημιουργία τῆς ΦΙΝΟΣ ΦΙΛΜ

18ΟΝ.—ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Μάρω Λεωνίδου, ἐπισκέπτεται τὴν παλαιὰ φίλη της Λενα Μαυρουδῆ, κατὰ τρία χρόνια μεγαλύτερή της, ἡ ὁποία ὅμως στὸ μεταξὺ ἔγινε θεία της ἐπειδὴ παντρεύτηκε τὸν θεῖο της καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τὴ βοηθήση. Ἡ Μάρω εἶναι ἐρωτευμένη μὲ τὸν Ἀλέξη Βαλσάμη, ἕνα νέο, ποὺ ὅπως τῆς τὸν περιγράφει ἡ ἰδία εἶναι «Ἀδώνις πόλλων καὶ Ἄδωνις μαζί, κοσμικός, κοινωνικώτατος, γλωσσομαθής, ταξιδεμένος, ἕνας ἄνδρας ποὺ ξέρει νὰ ζῆ». Ἡ Μάρω ζητάει τὴ συμμαχία τῆς Λένας, ἐπειδὴ διάφοροι καλοθελητὲς ἔσπευσαν νὰ πληροφορήσουν τὴ μητέρα της γιὰ τὶς σχέσεις της μὲ τὸν Ἀλέξη, περιγράφοντάς τον συγχρόνως μὲ τὰ πιὸ μελανὰ χρώματα.

Ὁ Νίκος παίρνει τὸ μέρος τῆς Μάρως καὶ προσκαλεῖ τὸν Ἀλέξη στὸ σπίτι του, σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι, ποὺ θὰ τοῦ δώση τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίση τὴ μέλλουσα πεθερά του.

Μιὰ παράξενη ταραχὴ καταλαμβάνει τόσο τὴ Λένα ὅσο καὶ τὸν Ἀλέξη, ὅταν ὁ Νίκος τοὺς παρουσιάζη τὸν ἕνα στὸν ἄλλο.

Ὁ Ἀλέξης στέλνει τὴν ἄλλη μέρα λουλούδια στὴ Λένα καὶ ἀρχίζει νὰ τὴν πολιορκῆ συστηματικά. Ἡ Λένα, γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγη, φεύγει γιὰ μερικὲς μέρες στὴ Ρόδο. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες φτάνει ἐκεῖ καὶ ὁ Ἀλέξης, μὲ σκοπὸ νὰ ὁλοκληρώση τὴν κατάκτησί του.

Ἕνα τηλεφώνημα τῆς Ἀθηνᾶς ἀναγκάζει τὴ Λένα νὰ ἐπισπεύση τὴν ἐπάνοδό της στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ τρέξη κοντὰ στὴν ἄρρωστη κορούλα της, τὴν Ἔρση.

Ἕνα πρωῒ ὁ Ἀλέξης καὶ ἡ Λένα πηγαίνουν περίπατο μὲ τὸ αὐτοκίνητο πρὸς τὸ Σούνιο. Γυρίζοντας, παρὰ λίγο νὰ συγκρουστοῦν μ' ἕνα ἄλλο αὐτοκίνητο, ποὺ ὁδηγεῖ ὁ βοηθὸς τοῦ συζύγου τῆς Λέναις. Ὅταν ὁ βοηθὸς ἀναφέρη στὸ Νίκο τὴ συνάντησί του αὐτή, ἐκεῖνος χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει ἀπὸ τὸ δεύτερο πάτωμα... Χάρις στὴ γερή του κράσι ὁ Νίκος γλυτώνει, ἀλλὰ μιὰ παράλυσι τῶν κάτω ἄκρων τὸν καθηλώνει σὲ μιὰ ἀναπηρικὴ πολυθρόνα. Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὸ καιρὸ ἡ κατάστασί του βελτιώνεται καὶ ἀρχίζει νὰ μετακινῆται χρησιμοποιώντας πατερίτσες.

Ἕνα ἀπόγευμα ἡ Λένα καὶ ὁ Ἀλέξης συναντῶνται στὸ χῶρο τοῦ Φιλοπάππου. Ἡ Λένα τοῦ λέει πὼς βρίσκει ὅλων τὴ στάσι περίεργη καὶ πὼς ὑποψιάζεται ὅτι ὁ Νίκος τοὺς ἐπιβάλλει νὰ μὴ μιλήσουν.



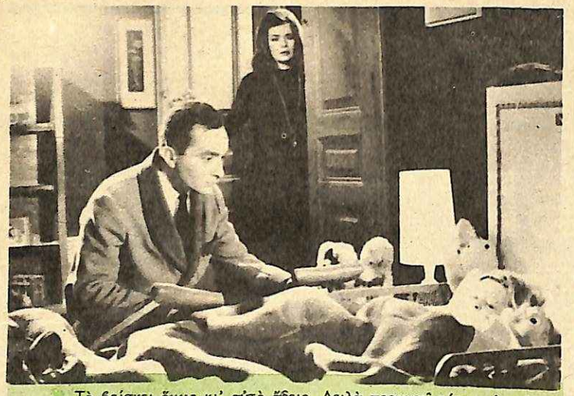
ΑΛΕΞΗΣ: Ναι... Ἔσω σὲ περιμενα καὶ τοτε ποὺ δὲν ἤρθες...
ΛΕΝΑ: Ἦταν ἡ μέρα ποὺ πέθανε ὁ πατέρας μου... Δὲν ἔχουν πιὰ σημασία ὅλα αὐτά... Τώρα ὅλα εἶναι στὸ χέρι μας.
ΑΛΕΞΗΣ: Θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω;
ΛΕΝΑ: Ὄχι. Πρέπει νὰ τὰ καταφέρω μόνη μου... Ἂς περπατήσουμε λίγο. (Προχωροῦν χωρὶς νὰ μιλοῦν καὶ ξαφνικὰ ἡ Λένα ρίχνεται στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φιλᾶ λέγοντας): Ἀγάπα με... Ἀγάπα με... Ἀγάπα με...



ΑΛΕΞΗΣ: Τί θέλεις νὰ κάνουν αὐτοί; Ἐμεῖς πρέπει κάτι νὰ κάνουμε... Θἄταν καλύτερο, πιὸ εὔκολο γιὰ ὅλους μας...
ΛΕΝΑ: Δὲν εἶναι μόνο τὰ εὔκολα, ποὺ λογαριάζονται στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, Ἀλέξη...
ΑΛΕΞΗΣ: Τί θὲς νὰ πῆς;
ΛΕΝΑ: Δὲν ξέρω... Ἴσως γιατὶ ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾶ ἀκόμα...
Ἡ Λένα προσπαθεῖ ν' ἀλλάξη κουβέντα καὶ συνεχίζει:
— Κάμποσες φορὲς ἔχουμε ἔρθει ἐδῶ πάνω...



Ὅταν ἡ Λένα ξαναγυρίζη στὸ σπίτι της μὲ τὸ αὐτοκίνητό της, ἡ Φρόσω τρέχει καὶ τῆς ἀνοίγει τὴν πόρτα. Ἡ Λένα μόλις μπαίνει βγάζει τὸ μαντό της καὶ ρωτάει τὴ Φρόσω:
— Ποῦ εἶναι ὁ κύριος;
— Μέσα, στὸ γραφεῖο του, νομίζω...
Ἡ Λένα διασχίζει τὸ λίθινγκ-ρουμ καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ γραφεῖο τοῦ Νίκου, μὰ τὸ βρίσκει ἄδειο. Ξαναγυρίζει τότε πίσω, ἀνεβαίνει στὸ πάνω πάτωμα καὶ πηγαίνει στὸ δωμάτιο τοῦ Νίκου...



... Τὸ βρίσκει ὅμως κι' αὐτὸ ἄδειο. Δειλὰ προχωρεῖ τότε πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ. Ἡ πόρτα εἶναι μισάνοιχτη. Τὴν ἀνοίγει ἀθόρυβα καὶ ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικό.

Βλέπει τότε μιὰ σκηνή, ποὺ κάνει τὰ μάτια της νὰ βουρκώσουν. Κάτω ἀπὸ τὸ ἀχνὸ φῶς ἑνὸς μικροῦ λαμπιονιοῦ, βλέπει τὸν ἄνδρα της καθισμένο πλάϊ στὸ κρεβατάκι τῆς Ἔρσης. Ἔχει τὶς πατερίτσες του ἀκουμπησμένες στὸ κρεβατάκι τοῦ παιδιοῦ του καὶ φαίνεται σὰν νὰ παραστέκη στὸν ὕπνο του.



Ἡ Λένα κάνει νὰ προχωρήση καὶ νὰ μιλήση στὸ Νίκο, ποὺ δὲν ἀντελήφθη τὴν παρουσία της. Ὕστερα ὅμως ἀλλάζει ἀπόφασι. Στέκεται γιὰ λίγο, παρακολουθεῖ ἀμίλητη τὴ σκηνὴ καὶ περπατώντας κατόπιν στὰ νύχια, πλησιάζει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου καὶ βγαίνει στὸ διάδρομο, ἀφοῦ ρίχνει ἄλλη μιὰ ματιὰ στὸν ἄντρα της καὶ στὴν κοιμισμένη καρούλα της.

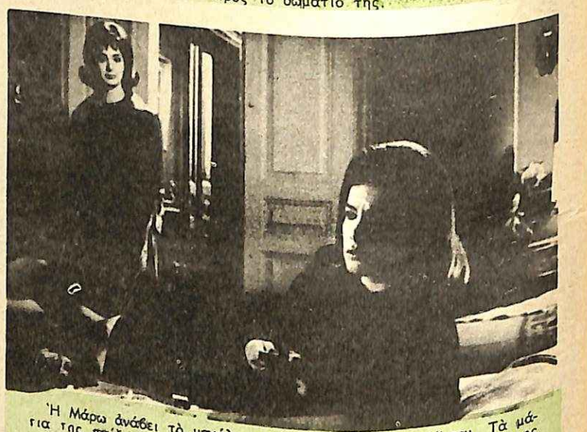
Ἡ Λένα μένει γιὰ λίγο ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο σκεπτικὴ κι' ὕστερα προχωρεῖ ἀθόρυβα πάντα πρὸς τὸ δωμάτιό της.



Ἀνάβει τὸ φῶς ἑνὸς πορτατὶφ καὶ ξαπλώνει στὸ κρεβάτι της καρφώνοντας τὰ μάτια ὀρθάνοιχτα σ' ἕνα σημεῖο. Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἀκούγεται τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

Ἡ Λένα μένει ἀκίνητη στὴν ἴδια πάντα θέσι. Ἡ φρόσω ἀνοίγει καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἀκούγονται βήματα, ποὺ ἀνεβαίνουν τὶς σκάλες. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἡ πόρτα τοῦ δωματίου τῆς Λένας ἀνοίγει καὶ ἐμφανίζεται στὸ κατώφλι ἡ Μάρω.

Φαίνεται πολὺ ταραγμένη.



Ἡ Μάρω ἀνάβει τὸ μεγάλο φῶς καὶ ἡ Λένα ξαφνιάζεται. Τὰ μάτια της παίζουν γ.ὰ λίγο. Ὕστερα ἀνασηκώνεται στὸ κρεβάτι της καὶ κυττάζει πρὸς τὴν πόρτα.

— Ἐδῶ εἶσαι; τῆς λέει ἡ Μάρω.

ΛΕΝΑ: Ὅπως βλέπεις.

ΜΑΡΩ: Περνοῦσα ἀπὸ κάτω κι' ἀνέβηκα νὰ σᾶς πῶ μιὰ καλημέρα. Πῶς εἶναι ὁ Νίκος;

ΛΕΝΑ: Καλύτερα...



ΜΑΡΩ: Μὲ συγχωρεῖς ποὺ μπῆκα μὲ λίγη φούρια. Βλέπεις, μὲ θέλγει κι' ἐμένα ὁ ἰλιγγος τῆς ταχύτητος. Ποῦ εἶναι ὁ Νίκος;

ΛΕΝΑ (κυττάζοντάς την μὲ ἀπορία ἀπαντᾶ ἀφηρημένα στὴν ἐρώτησί της): Στὸ δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ.

ΜΑΡΩ (μὲ κάποια εἰρωνεία): Εὐτυχισμένος πατέρας.

ΛΕΝΑ (ξερά): Τὸν θέλεις γιὰ τίποτα;

ΜΑΡΩ: Ὄχι.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἄρνησί της αὐτὴ ἡ Μάρω κάνει νὰ φύγη.



Ὕστερα ὅμως μετανοιώνει καὶ ξαναγυρίζει πὸς τὴ Λένα. Ἐκείνη σηκώνεται τότε ὀρθία καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες φαίνονται σὰν ἑτοιμες νὰ μετρηθοῦν. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὀλιγόστιγμη σιωπὴ ἡ Λένα ἀποφασίζει νὰ μιλήση πρώτη:

— Θέλεις τίποτα, Μάρω;

ΜΑΡΩ (τονίζοντας τὴν κάθε λέξι): Χώρισα μὲ τὸν Ἀλέξη!... Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς σιωπή, ἡ Μάρω, βλέποντας πὼς ἡ Λένα δὲ μιλάει, συνεχίζει:



— Δὲ μιλᾶς; Δὲν ἔχεις τίποτα νὰ πῆς; (Μὲ ἐχθρότητα, κακία καὶ εἰρωνεία συγχρόνως): Ἐσὺ ἡ... φίλη μου, ὁ συμβουλάτοράς μου, ὁ παρηγορητής μου, δὲ θὰ μὲ συμβουλέψης; Δὲ θὰ μὲ παρηγορήσης; Λοιπόν, θεία; Δὲ θὰ μοῦ πῆς τίποτα; (Γελάει δυνατὰ καὶ σαρκαστικά).

Ἡ Λένα τὴν πιάνει μὲ δίναμι ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν κουνάει ἐπαναλαμβάνοντας:

— Εἶσαι τρελλή;... Εἶσαι τρελλή;



Ἡ Μάρω σταματᾶ τὸ γέλιο της καὶ γαληνεύει, τοὐλάχιστον ἐξωτερικά. Ὕστερα λέει πάλι μὲ εἰρωνεία στὴ Λένα:

— Μπορεῖ νἄμαι καὶ τρελλή. Ἔκανα λάθος ποὺ ἤρθα. Ὁ θεῖος εἶπε νὰ μὴ ταραχτῆ τίποτα μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Τὸ σπίτι τῆς πριγκήπισσας... Δὲ θὰ ταραχτῆ λοιπόν, θεία μου. Δὲ θὰ ταραχτῆ, γιατὶ τὸν ἔχεις δηλητηριάσει τὸν ἄντρα σου καὶ δὲ σὲ διώχνει, γιατὶ δὲ μᾶς πιστεύει. Δὲ θέλει νὰ μᾶς πιστέψη ἐμᾶς. Ἐμᾶς ποὺ ἐν τούτοις τοῦ λέμε τὴν ἀλήθεια... Πιστεύει...



Ἡ Λένα κάνει νὰ σταματήση τὴ Μάρω μὰ ἐκείνη σ' ἔξαλλη κατάστασι σηκώνει τὸ χέρι νὰ τὴ χτυπήση. Ἡ Λένα τῆς τὸ πιάνει καὶ τὸ κρατάει, ψηλά. Ἡ Μάρω ξεσπᾶ τότε σ' ἕνα γοερὸ κλάμα καὶ βγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Λένας.

Ἐνῶ κατεβαίνει τὴ σκάλα, ὁ Νίκος, ποὺ βγαίνει μὲ τὶς πατερίτσες τοῦ ξεφεύγει καὶ γλυστράει μακρυά, ἐνῶ ὁ ἴδιος πέφτει μὲ θόρυβο στὶς σκάλες.

Ἡ Λένα, ποὺ ἀκούει τὸ θόρυβο, τρέχει ἀμέσως κοντά του.



— Νίκο, χτύπησες; τὸν ρωτάει μὲ ἀγωνία.

Ἐκεῖνος προσπαθεῖ ν' ἀποφύγη τὴ βοήθειά της.

— Ἄσε με!... Ἄσε με!... τῆς φωνάζει ἄγρια.

Ἡ Λένα ὅμως μένει κοντά του καὶ τὸν βοηθάει νὰ σηκωθῆ. Ὅταν τὸ κατορθώνει τὴν ἄλλη πατερίτσα καὶ ἀφοῦ βεβαιώνεται πὼς δὲν ἔπαθε ἀπολύτως τίποτα, ἀπομακρύνεται. Φοράει πάλι τὸ μαντό της καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι. Πηγαίνει στὸ αὐτοκίνητό της καὶ ξεκινῶντας ὁλοταχῶς χάνεται μέσα στὸ βαθὺ νυχτερινὸ σκοτάδι.



Τόσο ἡ Λένα ὅσο καὶ ὁ Νίκος ξαπλωμένοι καὶ οἱ δυὸ στὰ κρεβάτια τους, μὲ τὰ ροῦχα τους, σκέπτονται.

Ὁ Νίκος, ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεσι νὰ κοιμηθῆ σηκώνεται ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ μὲ τὶς πατερίτσες κατεβαίνει τὶς σκάλες, γιὰ νὰ πάη στὸ γραφεῖο του. Στὴ μέση τῆς σκάλας ὅμως ἡ μιὰ πατερίτσα τοῦ ξεφεύγει καὶ γλυστράει μακρυά, ἐνῶ ὁ ἴδιος πέφτει μὲ θόρυβο στὶς σκάλες.

Ἡ Λένα, ποὺ ἀκούει τὸ θόρυβο, τρέχει ἀμέσως κοντά του.



Στὸ σπίτι της ἡ Μάρω συζητᾶ μὲ τὴ μητέρα της. Οἱ δυὸ γυναῖκες δείχνουν σὰν νἄχουν ἀποφασίσει κάτι. Ἡ κακία τῆς μάνας ἔχει περάσει καὶ στὴν κόρη.

ΑΘΗΝΑ: Σοῦ εἶπε πὼς θὰ σοῦ τηλεφωνήση αὐτή;

ΜΑΡΩ: Ναί, μητέρα. Παρακολουθεῖ συνεχῶς τὴ Λένα.

ΑΘΗΝΑ: Δὲ φοβᾶσαι πὼς ὁ θεῖος σου...

ΜΑΡΩ: Ὄχι. Εἶναι δυνατὸς ἄντρας ὁ θεῖος Νῖκος. Θ' ἀντέξη. Πρέπει ὅμως ν' ἀνοίξουν, ἐπὶ τέλους τὰ μάτια του!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.



Μα ὁ φόβος μεταμορφώθηκε σὲ κατάπληξι, ὅταν ἀντίκρυσα μπροστά μου τὸν νυχτερινὸ ἐπισκέπτη: Ἦταν ὁ Πώλ.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΗ

ΑΠΟ δυὸ ὁλόκληρους μῆνες ζοῦσα σ' ἕναν ἐφιάλτη. Οἱ ὑποψίες μὲ βασάνιζαν. Ἤμουν μόνη καὶ δὲν εἶχα κανένα νὰ ἐμπιστευθῶ τὶς θλίψεις μου. Ὁ μπαμπᾶς ἦταν πεθαμένος χανοδηγός. Ἐργαζόταν ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ δὲν εἶχα ποτὲ χρόνο του τόση οἰκειότητα, ποὺ νὰ μπορῶ νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὴν ἀτυχία μου. Ἦταν καλός, ὁ μπαμπᾶς μου, ἀλλὰ ἡ μητέρα μου ἦταν πάντα κλεισμένος στὸν ἑαυτό του καὶ θλιμμένος, ὥστερα ἀπὸ τὸ θάνατο τῆς μητέρας, ποὺ μᾶς ἄφησε πρὶν πέντε χρόνια.

Ἡ μαμά... ἐκείνη ναί. Σ' ἐκείνη θὰ μποροῦσα νὰ τὰ ἐξομολογηθῶ ὅλα, νὰ κλάψω, νὰ ζητήσω συμβουλή, παρηγοριά. Μὰ εἶχε πεθάνει ἀκόμα, ὅταν ὁ Πώλ μοῦ εἶχε σκέφτηκα ἀκόμα, ὅταν ὁ Πώλ μοῦ εἶχε πρωτοσυστηθῆ. Ἐκείνη θὰ μὲ περίμενε τὸ ἀπόγευμα στὸ παράθυρο, συνηθισμένο μέρος, γιατὶ ἤθελε νὰ μοῦ ἀπλώσῃ. «Μαμά, βοήθησέ με», συλλογίστηκα ἀπελπισμένα, καταλαβαίνοντας πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει.

Ὅταν ἔφτασα στὸ πάρκο, ὁ Πὼλ δὲν εἶχε ἔλθει ἀκόμα. Κάθησα στὸ συνηθισμένο παγκάκι καὶ περίμενα.

Τὸν εἶδα νὰ φτάνῃ, ὕστερα ἀπὸ λίγο, σκοτεινός, συνωφρυωμένος, ὅπως ἦταν πάντα τὸν τελευταῖο καιρό.

— Γειά σου, Λίλιαν, μοῦ εἶπε, ἐνῶ καθόταν κοντά μου.

— Γειά σου, ἀπάντησα, μὲ φωνή, ποὺ ἔτρεμε.

— Τὸ φαντάζεσαι γιατί σοῦ ζήτησα αὐτὴ τὴ συνάντησι, δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπε, ἐνῶ ἄναβε νευρικὰ ἕνα τσιγάρο.

— Ναί, ἀπάντησα κουρασμένα. Ἦταν ἐφιαλτικοὶ αὐτοὶ οἱ δυὸ μῆνες, Πώλ. Δὲ μπορῶ νὰ συνεχίσω ἔτσι.

— Τὸ ξέρω, Λίλιαν, καὶ ξέρω ἀκόμα, ὅτι τὰ ἔχεις καταλάβει ὅλα. Σοῦ ἔλεγα μόνο ψέμματα. Ὅτι ἔπρεπε νὰ μελετήσω, ὅτι δὲ μποροῦσα νὰ βγῶ. Ἐνῶ ἐγὼ ἔβγαινα μὲ τὴ Ζανίν. Εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί της μ' ἕναν τρόπο, ποὺ δὲ μπορεῖς νὰ καταλάβῃς. Θὰ διακόψω τὶς σπουδές μου, γιὰ νὰ παντρευτοῦμε γρήγορα. Συχώρεσέ με ἂν μπορῇς Λίλιαν, ἔσπασε καὶ σηκώθηκε. Ἐγὼ τὸν κύτταξα χωρὶς νὰ βρίσκω τὴ δύναμι νὰ προφέρω λέξι. Τὸν παρακολούθησα μὲ τὸ βλέμμα, ποὺ ἐφευγε, σὰ νὰ τὸν κυνηγοῦσαν.

Ὕστερα σηκώθηκα κι' ἐγώ. Ἤθελα νὰ βρεθῶ τὸ γρηγορώτερο στὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ κλάψω ἡσυχη.

Μέσα στὴν ἀπελπισία μου, δὲ μποροῦσα νὰ μὴ σκέφτωμαι πὼς ἡ αἰτία γιὰ ὅλ' αὐτὰ ἦταν ἡ Ζανίν.

Εἶχε ἔλθει στὸ δικό μας Πανεπιστήμιο, πρὶν ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, καὶ ἀνάμεσα σὲ ὅλους τοὺς φοιτητές, ποὺ τὴ φλερτάριζαν, διάλεξε τὸν Πώλ, παρ' ὅλο, ποὺ ἤξερε τὸ δεσμό μας. Ἴσως τὸ ἔκανε ἀπὸ πεῖσμα, ἐπειδὴ ἐκείνος, στὴν ἀρχή, τῆς ἔδειχνε ἀδιαφορία κι' ἔβαλε ὅλα τὰ δυνατά της γιὰ νὰ τὸν ξετρελλάνῃ.

★

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ ἀπόγευμα, πέρασαν δυὸ χρόνια. Ἡ ζωή μου περνοῦσε μονότονα ἀνάμεσα στὴ μελέτη, στὸ σπίτι καὶ σὲ μερικὰ ἰδιαίτερα μαθήματα, ποὺ ἔδινα γιὰ νὰ πληρώνω τὸ Πανεπιστήμιο καὶ τὰ βιβλία μου. Στὴν ἀρχή, δὲν πήγαινα στὶς παραδόσεις, γιατὶ φοβόμουν, ὅτι θὰ συναντοῦσα τὸν Πώλ ἢ τὴ Ζανίν. Ὕστερα, ὅμως, ἔμαθα, ὅτι καὶ οἱ δυὸ εἶχαν ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο.

Μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ, ἄρχισα νὰ συνέρχωμαι, νὰ ξαναβρίσκω κάποια ἰσορροπία, νὰ ξαναβρίσκω τὸν ἑαυτό μου καὶ ἐξαπαρ' ὅλο, ποὺ ἡ πληγὴ τῆς καρδιᾶς μου ἐκολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀνοιχτή.

Μοῦ ἔμεναν πιὰ μόνο λίγα μαθήματα γιὰ νὰ πάρω τὸ πτυχίο μου. Γιὰ νὰ μὴ χάνω καιρὸ σὲ ἰδιαίτερα μαθήματα, τὰ βράδυα, συνεργάστηκα μὲ κορίτσια, ποὺ οἱ γονεῖς τους τρόφευα μερικὰ πλούσιες οἰκογένειες ἐβγαίναν ἔξω. Δυὸ-τρεῖς ἀπὸ αὐτὲς ἐπρόκειτο μὲ εἶχαν συμπαθήσει καὶ καλοῦσαν πάντα ἐμένα τὰ βράδυα, ὅταν τὰ παιδιὰ ἐπρόκειτο νὰ μείνουν μόνα στὸ σπίτι. Ἐπινοοῦσα μικρὰ ἀτέλειωτα παραμύθια καὶ τὰ διηγόμουν μὲ σιγανὴ φωνή, ὥσπου ὁ ὕπνος ἔκλεινε τὰ ματάκια τους. Τότε καθόμουν κοντά τους ἢ στὸ διπλανὸ σαλονάκι καὶ βυθιζόμουν στὴ μελέτη ἑνὸς βιβλίου, ποὺ φρόντιζα νὰ παίρνω πάντα μαζί μου. Ἐκείνη ἡ δουλειὰ δὲν ἦταν κουραστικὴ καὶ μοῦ ἄρεσε.

Ἕνα βράδυ, μὲ κάλεσε μιὰ ἄλλη κυρία, παρακαλώντας με νὰ πάω ἀμέσως στὴ διεύθυνσί της.

Τὸ σπίτι βρισκόταν σὲ μιὰ ἀριστοκρατικὴ συνοικία, γεμάτη ἀπὸ καμψὰ μέγαρα. Χτύπησα τὸ κουδούνι καὶ ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀμέσως. Μιὰ νεαρὴ ξανθειὰ γυναίκα μὲ κάλεσε νὰ μπῶ.

Ὅταν βρέθηκα στὸ ἀπέραντο λίβιγκ-ρούμ μὲ τὰ χαμηλωμένα φῶτα, τὴν ἀναγνώρισα. Ἦταν ἡ Ζανίν! Μὲ ἀναγνώρισε κι' ἐκείνη.

— Ὦ, εἶσαι ἐσύ;... εἶπε, ταραγμένη.

Θυμόμουν πὼς τὴν κύτταξα ἔκπληκτη. τὸ ἐπίθετο, ποὺ μοῦ εἶχε δώσει, δὲν ἦταν τοῦ Πώλ.

— Ἂν ἤξερα πὼς ἦσουν ἐσύ, δὲ θὰ ἐρχόμουν, εἶπα, προχωρώντας πρὸς τὴν πόρτα.

Μὰ ἐκείνη ἔτρεξε καὶ μὲ κράτησε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Ὄχι, Λίλιαν, σὲ παρακαλῶ, μὴ φεύγῃς. Πρέπει νὰ βγῶ ἀμέσως καὶ δὲν ἔχω ν' ἀφίσω κανέναν κοντὰ στὸ παιδί. Ξέρω πὼς κάποτε σοῦ ἔκανα κακό, μὰ δὲν παντρεύτηκα τὸν Πώλ...

Τὴν κύτταξα, κατάπληκτη. Ἦταν ἄμορφη, κομψή, ντυμένη μ' ἕνα θαυμάσιο βραδυνὸ φόρεμα. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ ἀπόγευμα στὸ πάρκο, δὲν εἶχα μάθει πιὰ τίποτα γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸν Πώλ, μὰ τοὺς νόμιζα παντρεμένους.

— Παντρεύτηκα τὸν Ζὰκ Μαρτίνι, τὸ βιομήχανο, συνέχισε ἐκείνη. Ἔλα, πᾶμε νὰ δῇς τὸ παιδί.

Δὲ βρῆκα τὴ δύναμι νὰ ἀρνηθῶ καὶ τὴν ἀκολούθησα στὸ παιδικὸ δωμάτιο. Ἤμουν κατάπληκτη ἀπὸ τὸν πλοῦτο καὶ τὴν πολυτέλεια τοῦ σπιτιοῦ καὶ κατάλαβα πὼς ἐκεῖνος ὁ πλοῦτος θὰ ἦταν ἡ αἰτία τοῦ γάμου τῆς Ζανίν. Καὶ ὁ Πώλ; Τί εἶχε γίνει ἐκεῖνος; Δὲ μποροῦσα νὰ ρωτήσω τὴ Ζανίν, μὰ ἡ περιέργεια μὲ ἔτρωγε.

Στὸ θαυμάσιο γαλάζιο δωμάτιο, ποὺ μὲ ὡδήγησε, ἕνα ὄμορφο χρονιάρικο ἀγοράκι, κοιμόταν στὴν πολυτελέστατη κούνια του, ἀνάμεσα σὲ τούλια καὶ δαντέλλες.

— Δὲν τέλειωσες ἀκόμα τὶς σπουδές σου; Γι' αὐτὸ κάνεις τὴ μπέϊμπυ-σίττερ; μὲ ρώτησε ἡ Ζανίν. Ἐγὼ εἶχα βαρεθῆ τὰ βιβλία, γι' αὐτὸ ἀποφάσισα νὰ παντρευτῶ τὸ Ζάκ. Τώρα βρίσκεται σὲ ταξίδι, γιὰ ὑποθέσεις, φυσικά. Νά, κύτταξε, θὰ καθήσῃς στὸ σαλόνι καὶ θ' ἀφίσῃς τὶς δυὸ πόρτες ἀνοιχτές. Ὁ Κλὼντ εἶναι ἡσυχο παιδί, δὲ θὰ σ' ἐνοχλήσῃ. Ἀφίσαμε τὸ δωμάτιο τοῦ μικροῦ καὶ ξαναγυρίσαμε στὸ σαλόνι.

— Τώρα πηγαίνω, Λίλιαν, μοῦ εἶπε ἡ Ζανίν, ρίχνοντας στοὺς ὤμους της μιὰ θαυμάσια γούνα. Θὰ γυρίσω κατὰ τὴ μία. Γειά σου. Ἔφυγε χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτ' ἄλλο γιὰ τὸν Πώλ. Μὰ γι' αὐτὴν ὁ Πώλ, θὰ ἦταν πιὰ ἕνα κλεισμένο κεφάλαιο. Ἴσως νὰ μὴν τὸν θυμόταν κἄν.

Κάθησα σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἄρχισα νὰ ξεφυλλίζω μηχανικὰ τὰ περιοδικά, ποὺ ὑπῆρχαν πάνω στὸ τραπεζάκι, μὰ δὲν κατώρθωνα νὰ καταλάβω τίποτα ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ κύτταζα. Ἀναρωτιόμουν τί νὰ εἶχε γίνει ὁ Πώλ. Δίχως ἄλλο, ἡ Ζανὶν τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει, γιὰ νὰ παντρευτῇ τὸν ἄλλο. Μὰ ἐκεῖνος γιατὶ δὲν εἶχε ξαναγυρίσει στὸ Πανεπιστήμιο; Ἡ μήπως εἶχε φύγει ἀπελπισμένος ἀπὸ τὴ Γαλλία;

Ἦταν περασμένες ἕντεκα, κι' ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ βασανίζωμαι μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις, ὅταν σήμανε τὸ κουδούνι.

Σηκώθηκα καὶ πῆγα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα, λίγο φοβισμένη. Μὰ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος φόβος μεταμορφώθηκε σὲ κατάπληξι, ὅταν ἀντίκρυσα τὸ νυχτερινὸ ἐπισκέπτη. Ἦταν ὁ Πώλ!

— Ἐσύ;... ψιθύρισε, σαστισμένος, μόλις μὲ εἶδε.

Μὰ ἐγὼ δὲν κατώρθωνα πιὰ νὰ νοιώσω ἔκπληξι. Ἕνα παράξενο φῶς εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεχύνεται στὸ μυαλό μου.

— Ναί, ἐγώ, ἔλα μέσα, ἀπάντησα ἤρεμα.

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Ἐξήγησέ μου... μὲ ρώτησε ἐκεῖνος μπαίνοντας καὶ κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

Δὲν τοῦ ἀπάντησα. Τὸν κύτταξα καί, σιγὰ-σιγά, τὰ καταλάβαινα ὅλα... Τί μποροῦσε νὰ θέλῃ ἕνας νέος, τὶς ἕντεκα τὴ νύχτα, στὸ σπίτι μιᾶς νεαρῆς κυρίας, ποὺ ὁ ἄντρας της ἔλειπε σὲ ταξίδι; Ἡ ἀπάντησι ἦταν εὔκολη, πικρή, χυδαία καὶ μ' ἔκανε νὰ νοιώσω ἀηδία καὶ οἶκτο γιὰ τὸν Πώλ, γιὰ τὴ Ζανίν, γιὰ ὅλα.

— Λίλιαν... τί κάνεις ἐδῶ; μὲ ξαναρώτησε ὁ Πώλ, καταπληκτος.

— Τὴ μπέϊμπυ-σίττερ, δὲν τὸ καταλάβες; Ἡ Ζανὶν τηλεφώνησε στὴν ὀργάνωσί μας κι' ἔτυχε νὰ πάρω ἐγὼ τὸ τηλεφώνημα. Δὲν ἤξερα πὼς ἦταν αὐτή, διαφορετικὰ δὲ θὰ ἐρχόμουν. Τὴν πίστευα παντρεμένη μαζί σου. Κι' ὕστερα... θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν τὰ μάθω ὅλα αὐτά... πρόσθεσα μ' ἕνα μορφασμὸ ἀποτροπιασμοῦ.

Ὁ Πὼλ χαμογέλασε μὲ πικρία.

— Εἶσαι πολὺ καθαρὴ καὶ αἰσθηματική, γιὰ νὰ καταλάβῃς ὡρισμένα πράγματα, Λίλιαν. Ἡ Ζανὶν παντρεύτηκε ἐκεῖνο τὸ γέρο, ἐπειδὴ ἦταν γεμάτος λεφτά. Ὕστερα, ὅμως, ἦλθε καὶ μὲ βρῆκε, λίγους μῆνες μετὰ τὸ γάμο της. Τὴν εἶχε μέσα στὸ αἷμα μου, καταλαβαίνεις; Τὴν ἐπιθυμοῦσα, δὲ μποροῦσα νὰ τὴν ξεχάσω. Ἔτσι, ξαναρχίσαμε τὸ δεσμό μας. Μά, γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, εἶμαι εὐχαριστημένος, ποὺ δὲν τὴν παντρεύτηκα.

Ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος μου καὶ πῆρε τὸ χέρι μου στὸ δικό του.

— Ἀνάμεσα σὲ μᾶς τοὺς δυό, θὰ ἦταν ὅλα διαφορετικά, Λίλιαν, ψιθύρισε. Πές μου, ὁ ἔρωτάς σου γιὰ μένα ἔχει ὁλότελα πεθάνει;

Τράβηξα ἀπότομα τὸ χέρι μου καὶ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ κοντά του.

— Εἶσαι τρελλός, τοῦ εἶπα, ψυχρά. Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴ σὲ ξαναδῶ πιά.

— Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔλθω ἀπόψε, εἶπε ὁ Πώλ, σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του. Ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῶ μὲ τὴ Ζανὶν αὔριο τὸ βράδυ, μὰ περνῶντας, εἶδα ἀναμμένο τὸ φῶς καὶ νόμισα... Σώπασε ἀπότομα, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκε τὸ κλειδὶ νὰ γυρίζῃ στὴν πόρτα. Ὕστερα ἀκούστηκαν βήματα στὸ διάδρομο καὶ παρουσιάστηκε στὸ κατώφλι ἕνας ψηλὸς ἄντρας μέχρι πενήντα χρόνων.

— Καλησπέρα, εἶπε καὶ μᾶς κύτταξε μὲ συγκρατημένη ἔκπληξι.

— Καλησπέρα, κύριε, ἀπάντησα ἤρεμα. Εἶμαι ἡ μπέϊμπυ-σίττερ. Ἡ κυρία θὰ ἐπιστρέψῃ κατὰ τὴ μία. Τὸ παιδὶ κοιμᾶται.

— Καὶ ὁ κύριος; ρώτησε ἐκεῖνος, κυττάζοντας τὸν Πὼλ μὲ βλέμμα ψυχρὸ καὶ ἐρωτηματικό.

«Ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ ἐκδικηθῶ» σκέφτηκα. «Τώρα θὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα... ὅλα».

Ἄνοιξα τὸ στόμα γιὰ νὰ μιλήσω, μὰ ἐκείνη τὴ στιγμὴ συλλογίστηκα τὸ ὄμορφο ἀγοράκι, ποὺ κοιμόταν στὸ ἀντικρυνὸ δωμάτιο. Ὄχι, δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ καταστρέψω ἐγὼ τὸ μικρό του κόσμο, ἔστω κι' ἂν στηριζόταν σὲ βάσεις τόσο ψεύτικες καὶ ταπεινές.

— Εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικός μου, εἶπα στὸ σύζυγο τῆς Ζανίν, μοῦ κρατάει συντροφιά. Ζήτησα τὴν ἄδεια ἀπὸ τὴν κυρία.

— Τότε ἐν τάξει! ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐγὼ πηγαίνω γιὰ ὕπνο. Εἶμαι πολὺ κουρασμένος. Καληνύχτα.

Βγῆκε ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ ὁ Πὼλ ἔφυγε ἀμέσως κι' αὐτός.

Ἔμεινα πάλι μόνη, βαθιὰ θλιμμένη. Θεέ μου τί βραδυά! Ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ παρωμένου μου εἶχαν ξαναγυρίσει σὰν σ' ἕνα παράξενο φίλμ.

Στὴ μιὰ ἔφτασε ἡ Ζανίν. Ἐνῶ φοροῦσα τὸ παλτό μου, ἦλθε κοντά μου καὶ μὲ ρώτησε τί μοῦ ὤφειλε. Τῆς εἶπα τὸ ποσόν. Ἐκείνη ἄνοιξε τὴν τσάντα της καὶ μοῦ ἔδωσε τὰ χρήματα. Ὕστερα μὲ συνώδευσε στὴν πόρτα καὶ τότε ἐγὼ εἶπα:

— Ἀπόψε ἦλθε ὁ Πὼλ καὶ ἦλθε κι' ὁ ἄντρας σου...

Ἐκείνη μὲ κύτταξε τρομαγμένη, μὰ δὲν τῆς ἄφησα καιρὸ νὰ μὲ ρωτήσῃ τίποτα. Μπῆκα βιαστικὰ στὸ ἀσανσὲρ καὶ πάτησα τὸ κουμπὶ τοῦ ἰσογείου. Τὴν ἄφησα νὰ περάσῃ μιὰ φοβερὴ νύχτα κι' αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδικὴ μου ἐκδίκησι.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ Ζανὶν ἦλθε στὸ σπίτι μου. Τὰ μάτια της ἦταν κατακόκκινα ἀπὸ δάκρυα.

— Σ' εὐχαριστῶ, Λίλιαν, ποὺ δὲν εἶπες τίποτα στὸ Ζάκ, μοῦ εἶπε, παίρνοντας μὲ εὐγνωμοσύνη τὸ χέρι μου στὰ δικά της. Κι' ὅμως τὸ ἄξιζα... Σοῦ εἶχα κάνει τόσο κακό.. Γιατί φάντηκες τόσο καλή;

— Γιατὶ μοῦ προκαλεῖτε οἶκτο, ἐσὺ καὶ ὁ Πώλ, τῆς ἀπάντησα, σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

— Ὦ, ἔχεις δίκιο, εἶμαι μιὰ ἀνάξια γυναῖκα, φώναξε ξαφνικά, ξεσπώντας σὲ λυγμούς. Δὲ θέλω νὰ χάσω τὸ Ζάκ, παρ' ὅλο ποὺ δὲν τὸν ἀγαπῶ... Μὰ δὲν ἀγαπῶ οὔτε τὸν Πώλ... Οὔτε κι' ἐκεῖνος μ' ἀγαπᾶ. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἕνωνε ἀπὸ τὴν ἀρχή, ἦταν μονάχα ἕνα τοπεινὸ πάθος. Ὁ Πὼλ δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ σ' ἀγαπᾶ, Λίλιαν, εἶμαι σίγουρη γι' αὐτό!

Οἱ λυγμοὶ τὴν τάραζαν κι' ἐγὼ τὴ λυπόμουν εἰλικρινά. Ἦταν πραγματικὰ μιὰ δυστυχισμένη γυναίκα, πολὺ ὅμορφη καὶ πολὺ ἀδύνατη. Τώρα καταλάβαινα μὲ κατάπληξι, πὼς ἡ πιὸ δυνατὴ ἦμουν ἐγώ, ἡ πιὸ δυνατὴ ἀπ' ὅλους. Μὰ χρειάστηκε νὰ ὑποφέρω πολὺ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτό.

— Σὲ παρακαλῶ, ἠρέμησε, τῆς εἶπα, ἀκουμπῶντας τὸ χέρι μου στὸν ὦμο της. Ὁ ἄντρας σου δὲν κατάλαβε τίποτα... Τοῦ εἶπα πὼς ὁ Πὼλ ἦταν ἀρραβωνιαστικός μου.

— Εὐχαριστῶ, Λίλιαν, εὐχαριστῶ καὶ σοῦ ζητῶ συγγνώμην, ψιθύρισε ἐκείνη, ἐξακολουθῶντας νὰ κλαίῃ.

Δυὸ μέρες ἀργότερα, ἦλθε νὰ μὲ βρῇ ὁ Πώλ. Προσπάθησε νὰ μὲ πείσῃ πὼς ὅλα ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσουν ἀνάμεσά μας. Μοῦ ὡρκίστηκε πὼς ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὴ Ζανὶν εἶχαν ὅλα τελειώσει.

Μὰ πῶς μποροῦσα νὰ δεχθῶ, ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαποῦσα πιά; Ὁ ἔρωτάς μου γι' αὐτὸν εἶχε τελειώσει ἐκεῖνο τὸ ἀλησμόνητο βράδυ, στὸ σπίτι τῆς Ζανίν, εἶχε πεθάνει μαζὶ μὲ τὴν ἐκτίμησί μου γι' αὐτόν...

Ἔφυγε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ ἀπὸ τότε δὲν τὸν ξανάδα πιά.

Πῆρα τὸ πτυχίο μου, βρῆκα μιὰ καλὴ δουλειὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρό, γνώρισα τὸν ἀληθινὸ ἔρωτα, στὸ πρόσωπο ἑνὸς νεαροῦ προϊσταμένου μου, ποὺ εἶναι σήμερα ἄνδρας μου!

ΛΙΛΙΑΝ ΣΕΒΡΑΙ

ΟΙ ΚΡΕΜΕΣ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Ὅ,τι ἀπασχολεῖ πολὺ τὶς γυναῖκες

ΠΟΛΛΕΣ φορὲς θὰ βρεθήκατε μέσα σ' ἕνα μεγάλο δίλημμα, ποὺ γιὰ τὶς γυναῖκες ἀποτελεῖ ἕνα σοβαρὸ πρόβλημα. Θάχετε ἀναρωτηθῆ, φυσικά, ἂν ἕνα καλλυντικὸ εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ βλάψη στὴν ὑγεία. Εἶναι ὡστόσο γεγονός, πὼς πολλὲς φορὲς μπορεῖ νὰ προκαλέση τὴν ἐμφάνισι μπιμπικιῶν ἀπάνω στὸ δέρμα, ἀλλὰ καὶ ἄλλες τόσες μπορεῖ νὰ δημιουργήση μιὰ ἀλλεργικὴ κατάστασι.

Τὸ «λάκ», π.χ., αὐτὴ ἡ καινούργια λοσιὸν — κόλλα, ποὺ χρησιμοποιοῦν σήμερα οἱ κοπέλλες γιὰ νὰ μὴν ἀνεμίζωνται τὰ μαλλιά, καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο πολὺς θόρυβος ἔγινε τελευταῖα στὸ διεθνῆ Τύπο, λέγεται ὅτι προκαλεῖ σοβαρὲς βλάβες στοὺς πνεύμονες. Αὐτό, ὅμως, εἶναι ζήτημα γενικώτερο, γιατί, φυσικά, οἱ κατασκευαστὲς τοῦ λάκ δὲ βάζουν σ' αὐτὸ καμμιὰ τοξικὴ οὐσία, ποὺ νὰ μπορῆ νὰ εἶναι ἐπιβλαβής. Γιατὶ στὴν ἐνάντια περίπτωσι οἱ κατασκευαστές του θὰ ἦσαν ὑπεύθυνοι στὴν περίπτωσι ποὺ μία πελάτισσα θάταν δυνατὸ νὰ προσβληθῆ, καί, φυσικά, μ' ὅλες τὶς συνέπειες, ποὺ θὰ ἐπακολουθοῦσαν.

Πολλὲς φορὲς γράφηκε ὅτι τὰ καλλυντικὰ γενικὰ εἶναι ἐπιβλαβῆ γιὰ τὸν ὀργανισμό. Δὲν εἶναι ὅμως ἀληθινό.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὸ λάκ, πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ στατιστικὴ λέει ὅτι στὴν Ἀμερική, ὅπου τὸν περασμένο χρόνο πουλήθηκαν γύρω στὰ 150 ἑκατομμύρια φιαλίδια λάκ, ἐλάχιστες περιπτώσεις παρουσιάστηκαν ποὺ προσεβλήθησαν γυναῖκες στοὺς πνεύμονες. Καὶ οἱ περιπτώσεις αὐτὲς ἀφοροῦν τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ χρησιμοποιοῦσαν πολλὲς φορὲς τὸ λάκ, φτάνοντας ἀκόμη ὡς τὰ δεκαπέντε ψεκάσματα.

Η ΚΑΛΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΩΝ

Τὸ μόνο κακὸ στὴν περίπτωσι τῆς καλῆς ἢ κακῆς κατασκευῆς τῶν καλλυντικῶν εἶναι ὅτι ἡ βιοτεχνία αὐτὴ δὲ γίνεται πάντοτε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐπίβλεψι διαφόρων χημικῶν ἢ βιολόγων. Φυσικά, αὐτὸ ἀφορᾶ τὶς κ ο ι ν ὲ ς μάρκες καλλυντικῶν. Γιατί, τὰ μεγάλα ἐργοστάσια ποὺ κατασκευάζουν καλλυντικά, ὄχι μόνο διαθέτουν χημικό, ἀλλὰ ἔχουν στὴ διάθεσί τους δεκάδες χημικοὺς καὶ εἰδικοὺς βιοχημικούς ,ποὺ ἀποτελοῦν τὸ ἐπιτελεῖο τῆς ἐπιχειρήσεώς τους.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΕΝΑΣ ΕΙΔΙΚΟΣ

ΕΡΩΤ.: Θὰ θέλατε νὰ δώσετε στὶς ἀναγνώστριές μας μερικὲς συμβουλές, γιὰ τὴ χρησιμοποίησι τῶν προϊόντων ὁμορφιᾶς;

ΑΠΑΝΤ.: 1) Γιὰ νὰ χρησιμοποιοῦν χωρὶς ἀνησυχία ἕνα καλλυντικό, ὅταν ἡ ἐπιδερμίδα ἔχη κι' ὅλας ἐκβηλώσει κάποια ὑπερευαισθησία, καλὸ εἶναι νὰ κάνουν τὴ «δοκιμὴ τοῦ τσιρότου». Ἡ δοκιμὴ αὐτή, πρέπει νὰ γίνεται προληπτικὰ γιὰ ὁποιοδήποτε καλλυντικὸ προϊόν: βαφὲς μαλλιῶν, σμάλτα γιὰ τὰ νύχια, κραγιόν, φὼν—ντὲ—τέν, κλπ. Στὸ ἐσωτερικὸ μέρος τοῦ ἀγκῶνα, ἁπλώνετε λίγο ἀπὸ τὸ καλλυντικό, τὸ σκεπάζετε μ' ἕνα τσιρότο καὶ περιμένετε μιὰ μέρα. Ἂν θὰ νοιώσετε φαγούρα, ἂν ἡ ἐπιδερμίδα θὰ κοκκινίση, ἢ χρησιμοποιήσετε αὐτὸ τὸ προϊόν. Βρίσκεστε μπροστὰ σὲ περίπτωσι ἀλλεργίας.

2) Χρησιμοποιῆτε πάντοτε προϊόντα ἀπὸ ἐγγυημένες μάρκες.

3) Χρησιμοποιῆτε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὰ προϊόντα μὲ βάσι τὶς ὁρμόνες. Πρόκειται γιὰ προϊόντα πολὺ ἀποτελεσματικὰ καὶ ἐγγυημένα ἀπὸ κάθε ἄποψι. Μὰ γιὰ νάχετε τὴ βεβαιότητα πὼς εἶναι κατάλληλα γιὰ τὴν περίπτωσί σας, πρέπει νὰ ζητᾶτε πάντα τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ.

4) Χρησιμοποιῆτε πάντα μὲ προσοχὴ καὶ τὰ προϊόντα ποὺ ἔχουν γιὰ βάσι ἐνεργητικὰ θεραπευτικὰ στοιχεῖα, ζητῶντας πάντα τὴ συμβουλὴ ἑνὸς γιατροῦ ἢ ἑνὸς αἰσθητικοῦ τῆς ἐμπιστοσύνης σας. Προσοχὴ καὶ στὰ πολὺ ἀλκαλικὰ προϊόντα (ὡρισμένα σαπούνια καὶ καθαριστικὰ γαλακτώματα), ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἐλαφρὲς μορφὲς δερματικοῦ ἐρεθισμοῦ.

5) Τέλος, μὴν κάνετε ὑπερβολικὴ χρῆσι στὰ προϊόντα ὁμορφιᾶς. «Τὸ καλὸ δὲ βρίσκεται στὸ πολύ», ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι. Ὅ,τι εἶναι πολύ, κάνει συνήθως κακό: Τὸ πολὺ φαγητό, τὸ πολὺ κάπνισμα, κλπ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ ὅταν σκεπάζετε καὶ κρύβετε πολὺ τὴν ἐπιδερμίδα κάτω ἀπὸ ὑπερβολικὸ μακιγιάζ. Τὰ καλλυντικά, ὅταν χρησιμοποιοῦνται μὲ κριτήρια λογικῆς καὶ ὑγιεινῆς, δὲν εἶναι ἐπικίνδυνα. Μιὰ γυναῖκα, ὅμως, δὲν πρέπει νὰ ψεκάζη τὰ μαλλιά της μὲ λάκ τρεῖς καὶ τέσσερις φορὲς τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ μὴν ξεφεύγη οὔτε μιὰ τρίχα. Δὲν πρέπει νὰ κάνη μιὰ κούρα μὲ μιὰ ὑπερενεργητικὴ κρέμα, ὅταν δὲν ἔχη ἀκόμη ἀνάγκη. Δὲν πρέπει νὰ σκεπάζη τὸ πρόσωπό της μ' ἕνα μακιγιὰζ πολὺ βαρὺ καὶ ἂν θέλη νὰ εἶναι τακτοποιημένη ἀπὸ τὸ πρωὶ μέχρι τὸ βράδυ, ἂς διαλέξη ἕνα μακιγιὰζ ἐλαφρὸ γιὰ νὰ μπορῆ ἡ ἐπιδερμίδα της νὰ χαίρεται τὸν ἀέρα καὶ τὸ φῶς.

ΓΝΩΡΙΣΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

ΤΑ ΑΝΘΗΛΙΑΚΑ

Κάνουν τὴν ἐπιδερμίδα νὰ μαυρίζη ὅταν ἐκτίθεται στὸν ἥλιο καὶ ὁνομάζονται καὶ «φίλτρα τοῦ ἡλίου» ἐπειδὴ εἶναι κατασκευασμένα μὲ τρόπο, ποὺ νὰ ἀπορροφοῦν μόνο τὶς εὐεργετικὲς ἀκτίνες καὶ νὰ διώχνουν τὶς ἐπιβλαβεῖς. Ποιὰ νὰ διαλέξετε; Ὑπάρχουν ἀνθηλιακά, σὲ λάδια, κρέμες, λοσιόν, κατάλληλα γιὰ διαφορετικοὺς τύπους ἐπιδερμίδος, ποὺ μπορεῖ νὰ εἶναι λιπαρή, ξηρή, εὐαίσθητη κλπ. Μπορεῖν νὰ κάνουν κακό; Τὰ καλὰ ἀνθηλιακὰ προϊόντα δὲν ἐρεθίζουν τὴν ἐπιδερμίδα. Δὲν εἶναι ἀλλεργογόνα. Εἶναι ἐντελῶς ἀβλαβῆ. Ξέρετε τί ὑπάρχει μέσα σ' αὐτά; Συνήθως, ἕνα φυτικὸ ἢ ζωϊκὸ ἔλαιο, ποὺ μαλακώνει τὴν ἐπιδερμίδα, εἰδικὲς χημικὲς οὐσίες, ποὺ φιλτράρουν μόνο τὶς εὐεργετικὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου: λάδι λανολίνης, χελώνας, βιταμίνες καὶ ἀβλαβῆ χρωστικὰ προϊόντα.



Τὸ ἐργαστήριο ἐρευνῶν, τῆς Ἰατρικῆς Χημικῆς Ἑταιρίας.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΠΟΥ ΜΑΥΡΙΖΟΥΝ ΧΩΡΙΣ ΗΛΙΟ

Ἔχουν ἕνα χημικὸ μυστικὸ ποὺ μαυρίζει τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἴσως θὰ τάχετε χρησιμοποιήσει, γιὰ νὰ «μαυρίσετε» σὲ λίγες ὧρες τὸ στὴν ἐπιδερμίδα σας ἕνα χρῶμα σκοῦρο καὶ ὁμοιόμορφο, πρὶν νὰ πᾶτε στὴν ἀκρογιαλιά. Θὰ ἔχουν χρωματίσει τὸ δέρμα σας ὅπως γίνεται κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου καὶ σεῖς θάχετε ἀναρωτηθῆ τὸ γιατί. Στὸ μπουκάλι ἢ στὸ σωληνάριο μὲ τὴν κρέμα ἢ τὸ λάδι, ὑπάρχει ἕνα εἰδικὸ χημικὸ μυστικό, σὲ κατάλληλη διάλυσι, γιὰ νὰ μὴ δημιουργῆ λεκέδες, ποὺ κάνει τὴν ἐπιδερμίδα νὰ σκουραίνη. Θάχετε ἀναρωτηθῆ ἀκόμη: Αὐτὸ τὸ τεχνητὸ μαύρισμα, μπορεῖ νὰ βλάψη; Αὐτὰ τὰ προϊόντα, δὲν εἶναι καθόλου ἐπιβλαβῆ. Στὶς σπάνιες περιπτώσεις ἐρεθισμῶν τοῦ δέρματος, εἶναι ὑπεύθυνη μόνο μιὰ ἀτομικὴ ἀλλεργικὴ ὑπερευαισθησία.

ΑΦΡΩΔΗ ΜΠΑΝΙΑ

Κάνουν μασὰζ στὸ σῶμα καὶ εὐνοοῦν τὴν ἐφίδρωσι.

Ὑπάρχουν ἀφρώδη μπάνια ἀδυνατίσματος, τονωτικὰ γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα, μαλακτικὰ ἢ καὶ μπάνια ποὺ ἠρεμοῦν τὰ νεῦρα, κατάλληλα γιὰ κείνους ποὺ δὲ μποροῦν νὰ κοιμηθοῦν. Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ διαλέξετε τὸ πιὸ κατάλληλο γιὰ τὴν περίπτωσί σας, γιὰ τὸν τύπο τῆς ἐπιδερμίδος σας. Ἂν χρησιμοποιῆτε ἀφρόλουτρα ἀδυνατίσματος, πρέπει νὰ ξέρετε, ὅτι τὰ προϊόντα αὐτά, φτάνουν στὸ σκοπό τους, ὑποβοηθῶντας μιὰ ἀφθονη ἐφίδρωσι τῆς ἐπιδερμίδος. Τί ὑπάρχει μέσα στὸ σαμπουάκι; Μὴ μιλήσετε γιὰ ἐπιβλαβῆ καλλυντικά. Οἱ ἐνοχλήσεις αὐτὲς εἶναι δυνατὸ νὰ παρουσιασθοῦν σὲ ἄτομα μὲ ἀλλεργικὴ εὐαισθησία. Θὰ ἐξαφανισθοῦν ἀμέσως, ὅταν θὰ σταματήσετε τὴ χρησιμοποίησι τοῦ προϊόντος. Στὶς πιὸ ἐλαφρὲς περιπτώσεις, δοκιμάστε καὶ ἄλλα προϊόντα, μέχρι ν' ἀνακαλύψετε ἐκεῖνο ποὺ δὲ σᾶς ἐνοχλεῖ καθόλου.

ΚΡΕΜΕΣ ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑΤΟΣ

Ἀδυνατίζουν γιατὶ προκαλοῦν μιὰ ἀξιοσημείωτη ἐφίδρωσι.

Ἴσως νάχετε καταφύγει κι' ἐσεῖς σ' αὐτές, γιὰ νὰ περιορίσετε ὡρισμένα λιπώδη σημεῖα τοῦ σώματος (περιφέρειες, μηροὺς, κνῆμες). Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἡ ἀποτελεσματικότητά τους πολλαπλασιάζεται ἂν ἡ χρησιμοποίησί τους συνοδεύεται ἀπὸ μασάζ, ποὺ μὲ τὴ θερμότητά του διαλύει τὸ λίπος ἢ τὴν κυτταρίτιδα. Εἶναι ὅλες κρέμες ποὺ ἔχουν γιὰ βάσι εἰδικὲς οὐσίες, ποὺ φέρνουν τὸ αἷμα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος, προκαλῶντας ἔτσι μιὰ πλούσια ἐφίδρωσι. Ἀποτελεσματικότατα εἶναι καὶ τὰ προϊόντα ποὺ ἔχουν γιὰ βάσι τὸ ἰώδιο, γιατὶ διεγείρουν τὴ λειτουργία τοῦ θυρεοειδοῦς.

ΚΡΑΓΙΟΝ

Ὅταν ἐρεθίζωνται τὰ γείλη καταφύγετε σὲ κραγιὸν ἀντιαλλεργικά.

Γιατὶ τὸ κραγιὸν εἶναι λιπαρό; Γιατὶ «κολλάει» πάνω στὰ χείλη; Γιατὶ καμμιὰ φορὰ μπορεῖ νὰ προκαλέση ἐλαφροὺς ἐρεθισμούς; Νὰ τί ἀπαντᾶ ἕνας εἰδικός: «Τὸ κραγιὸν εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ λίπη, χρωστικὲς οὐσίες καὶ ἀρώματα. Ὅταν τὰ χείλη ἐρεθίζωνται καὶ σκάζουν, βρισκόμαστε μπροστὰ σὲ μιὰ ἀλλεργικὴ ἀντίδρασι, ποὺ ὀφείλεται κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος στὶς χρωστικὲς οὐσίες ἢ στὸ ἄρωμα, ποὺ ὑπάρχει στὸ κραγιόν. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι μπορεῖτε νὰ καταφύγετε σὲ ἀντιαλλεργικὰ κραγιόν, ποὺ δὲν περιέχουν ἠωσίνη, (τὴ χρωστικὴ οὐσία, ποὺ εἶναι συνήθως ἀλλεργογόνος). Μπορεῖτε, ὅμως καὶ νὰ «ἀπομονώσετε» τὰ χείλη, ἁπλώνοντας, πρὶν ἀπὸ τὸ κραγιόν, ἕνα στρῶμα βουτύρου κακάου ἢ μιὰ ἀντιαλλεργικὴ πομάδα.

ΤΟ ΣΑΠΟΥΝΙ

Ἡ ἐπιδερμίδα σας κοκκινίζει; Τὸ σαπούνι ἔχει πολλὴ σόδα.

Ἂν τὸ σαποῦνι εἶναι μαλακὸ καὶ ἀφρῶδες, πλούσιο σὲ λίπη, δὲν πρέπει νὰ ἐρεθίζη τὴν ἐπιδερμίδα. Ὅταν ὅμως παρουσιάζεται κάποιος ἐλαφρὸς ἐρεθισμός, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὸ σαπούνι ἔχει μιὰ ὑπερβολικὴ ποσότητα σόδας καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἡ ἐπιδερμίδα καὶ τῆς στεγνώνει τὴν ἐπιδερμίδα καὶ τῆς ἀφαιρεῖ τὸ προστατευτικὸ λιπαρὸ στρῶμα της, κάνοντάς την περισσότερο εὐαίσθητη. Ἡ ἐνόχλησι, θὰ ἔρθη ἀμέσως, ὅταν θὰ χρησιμοποιήσετε ἕνα σαποῦνι οὐδέτερο ἢ πλούσιο σὲ λανολίνη.

ΣΑΜΠΟΥΑΝ

Γιὰ νὰ ἔχετε καλύτερο ἀποτέλεσμα ξεβγάζετε πολὺ τὰ μαλλιά.

Τὸ σαμπουὰν δὲν πρέπει νὰ ἐνεργῆ ποτὲ σὰν ὑπερβολικὰ ἐνεργητικὸ ἀπορρυπαντικὸ στὰ μαλλιά, γιὰ νὰ μὴν τοὺς ἀφαιρέση ἐκεῖνο τὸ ἐλαφρότατο στρῶμα τοῦ φυσικοῦ λίπους, ποὺ τὰ κάνει ἁπαλὰ καὶ στιλπνά. Γι' αὐτό, πρὶν νὰ διαλέξετε τὸ κατάλληλο σαμπουάν γιὰ τὸν τύπο τῶν μαλλιῶν σας, ζητῆστε τὴ γνώμη ἑνὸς καλοῦ κομμωτῆ. Ἕνα σαμπουάν, ἀκατάλληλο γιὰ τὰ μαλλιά σας, μπορεῖ νὰ ἐνεργήση ὅπως ἕνα φάρμακο ἀκατάλληλο γιὰ μιὰ ὡρισμένη ἀρρώστια, φέροντας δηλαδὴ τὸ ἀντίθετο ἀπὸ τὸ ἐπιθυμητὸ ἀποτέλεσμα.

ΒΑΦΕΣ

Ζητᾶτε πάντα ἀπὸ τὸν κομμωτή σας, νὰ δοκιμάζη ἐπάνω σας τὴ βαφή.

«Θὰ ἤθελα μιὰ δοκιμή», λέει ἡ κυρία, ποὺ πηγαίνει στὸν κομμωτή, γιὰ νὰ ἀλλάξη τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της. Ἔχει ἀκούσει νὰ λένε πὼς ὡρισμένα ἄτομα παρουσιάζουν ἀλλεργικὲς ἀντιδράσεις στὶς βαφὲς τῶν μαλλιῶν καὶ θέλει νὰ εἶναι ἤσυχη. Τότε, θὰ δῆ τὸν κομμωτὴ νὰ ρίχνη λίγη ἀπὸ τὴ βαφὴ πίσω ἀπὸ τὸ αὐτί της ἢ στὸ μέσα μέρος τοῦ ἀγκῶνα. Ἂν σὲ εἰκοσιτέσσερις ὧρες, δὲν παρουσιαστῆ φαγούρα, ἐρεθισμός, κοκκινισμα ὁποιασδήποτε μορφῆ ἀποκλείση ἡ ἀλλεργικὴ ἀντίδρασι. Καὶ ἂν εἶναι ἀλλεργική; Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήση βαφὲς πιὸ ἤπιες, ὅπως τὰ χρωμοσαμπουάν.

Η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Ἐξασθενεῖ μόνον τὰ εὔθραυστα μαλλιά.

Ὁ πρῶτος κανόνας, γιὰ νὰ μὴν κινδυνεύουν καθόλου τὰ μαλλιά σας ἀπὸ μιὰ περμανάντ, εἶναι νὰ τὴν ἐμπιστευτῆτε σ' ἕνα πολὺ καλὸ κομμωτή. Μιὰ περμανάντ ἀλαφιὰ καλοφτιαγμένη δὲν βλάπτει ποτὲ τὸν ὀργανισμὸ καὶ μόνο στὴν περίπτωσι, ποὺ θάχετε μαλλιὰ πολὺ εὔθραυστα καὶ λεπτά, εἶναι δυνατὸ νὰ ἐξασθενίσουν, ὅταν ἡ περμανάντ θὰ ἐπαναληφθῆ πολλὲς φορές. Μπορεῖ νὰ παρουσιάση κινδύνους καὶ ἀτυχήματα μόνο ὅταν ἡ θερμοκρασία εἶναι πολὺ ψηλή, καὶ ὅταν ἡ διάλυσι δὲν εἶναι καλὰ ὑπολογισμένη.

ΤΟ ΑΡΩΜΑ

Ἐρεθίζει τὴν ἐπιδερμίδα, ἂν εἶστε εὐαίσθητες σὲ ὡρισμένα αἰθέρια ἔλαια.

Πῶς γίνεται ἕνα ἄρωμα; Μὲ οἰνόπνευμα καὶ μὲ τὸ «μπουκέ», δηνόπνευμα καὶ μὲ τὸ «μπουκέ», δηλαδὴ ἕνα μίγμα ἀπὸ φυτικὲς ἐσάνς, ποὺ προέρχεται ἀπὸ λουλούδια, ρ ροῦτα κλπ., ἀπὸ ζωϊκὲς οὐσίες καὶ συνθετικὰ ἀρώματα, ποὺ ἀνακατεύονται μεταξύ τους, δημιουργῶντας ἕνα χαρακτηριστικὸ ἄρωμα. Καὶ τὸ ἄρωμα μπορεῖ νὰ προκαλέση ἀλλεργικὲς ἐνοχλήσεις (φαγούρα, κοκκινίσματα, λεκέδες, κλπ.). Ἡ ἀντίδρασι αὐτὴ παρουσιάζεται σὲ ἄτομα, εὐαίσθητα στὰ αἰθέρια ἔλαια, ποὺ ὑπάρχουν στὰ ἀρώματα.

ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΓΙΑ ΤΟ ΣΤΗΘΟΣ

Εἶναι ὠφέλιμα μόνο, ὅσο οἱ ἰστοὶ εἶναι ἐλαστικοί.

Μὴν τὰ χρησιμοποιήσετε πρὶν ἀπὸ τὰ δεκαοχτὼ χρόνια, στὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης, στὸ διάστημα τοῦ θηλασμοῦ καὶ στὶς κρίσιμες μέρες. Ὑπάρχουν σ' αὐτὰ ὀργανικὰ ἐκχυλίσματα (ἀπὸ τοὺς μαστικοὺς ἀδένες, ἀπὸ τὶς ὠοθῆκες κλπ.). Εἶναι νὲς, ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὴ δυνατότητα προϊόντα ποὺ ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ ἐνεργήσουν ἀργά, μὰ σίγουρα καὶ εἶναι πιὸ ἀποτελεσματικὰ ὅταν οἱ ἰστοὶ εἶναι ἀκόμη νέοι καὶ ἐλαστικοί. Δὲ μποροῦν, ὅμως, νὰ φέρουν κανένα ἀποτέλεσμα, ὅταν τὸ στῆθος εἶναι ἀτροφικὸ ἢ χαλαρωμένο, λόγω ἡλικίας.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΤΙΚΑ

Ἐρεθίζουν τὴν ἐπιδερμίδα μόνον σὲ περίπτωσι ἀλλεργίας.

Ξέρετε γιατὶ ἀφαιροῦν τὶς τρίχες; Γιατὶ ἔχουν εἰδικὲς οὐσίες, ποὺ προσβάλλουν τὴν κερατίνη τῆς τρίχας καὶ ἐπομένως τὴν ἐξασθενοῦν ἀπὸ τὴ ρίζα. Τὰ ἀποτριχωτικά, ὅμως, κάνουν ἕνα ἐλαφρὸ «πλύνγκ» στὴν ἐπιδερμίδα, δηλαδὴ τὴ λεπταίνουν αἰσθητά. Γι' αὐτό, εἶναι δυνατὸ νὰ ἐρεθίσουν μιὰ ἐπιδερμίδα πολὺ εὐαίσθητη ἢ ἀλλεργική, προκαλῶντας κοκκινίσματα, φαγούρα, μικρὲς φυσαλίδες κλπ. Καὶ τότε τί πρέπει νὰ γίνη; Ν' ἀπαργηθοῦν οἱ ἀλλεργικὲς ἀποτρίχωσι; Ἕνα ἀποτελεσμα-τικὸ προληπτικὸ μέτρο εἶναι νὰ προστατεύουν τὴν ἐπιδερμίδα μὲ μιὰ λιπαρὴ κρέμα, πρὶν ν' ἁπλώσουν τὸ ἀποτριχωτικό.

ΑΠΟΣΜΗΤΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙ-Ι-ΔΡΩΤΙΚΑ

Μὴν τὰ χρησιμοποιῆτε ποτὲ μετὰ τὴν ἀποτρίχωσι.

Τὰ πρῶτα διώχνουν τὴν ἀσχημη ὀσμὴ τοῦ ἱδρῶτα, ἐνῶ τὰ δεύτερα περιορίζουν σχεδὸν ἐντελῶς τὴν ἐφίδρωσι. Ὅταν ἡ ἐπιδερμίδα εἶναι λεπτὴ καὶ ὑπερευαίσθητη εἶναι προτιμότερο νὰ χρησιμοποιῆτε προϊόντα ὄχι πολὺ ἐνεργητικὰ γιὰ νὰ ἀποφεύγετε τοὺς ἐρεθισμούς. Καλὸ εἶναι νὰ χρησιμοποιῆτε τὰ ἀποσμητικὰ μόνο μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα. Μὴν βάζετε ποτὲ ἀποσμητικὸ στὶς μασχάλες, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποτρίχωσι

ΒΛΑΠΤΟΥΝ;

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

Μητέρες... αὐτὸ τὸ γάλα δέλει τὸ παιδί σας!

ΚΟΥΪΚ-ΛΕ

ΟΛΟΠΑΧΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ ΓΑΛΑ ΕΝΣΤΑΝΤΑΝΕ ΕΙΣ ΚΟΚΚΟΥΣ ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΜΕΤΑΛΛΙΝΟ ΚΟΥΤΙ

- Τὸ καλλίτερο, τὸ οἰκονομικώτερο καὶ πρακτικώτερο γάλα.
- ΙΔΕΩΔΗΣ ΠΛΗΡΗΣ ΤΡΟΦΗ ΔΙ' ΟΛΑΣ ΤΑΣ ΗΛΙΚΙΑΣ



Η ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΗΣ ΕΓΓΥΗΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙ ΤΟΥ

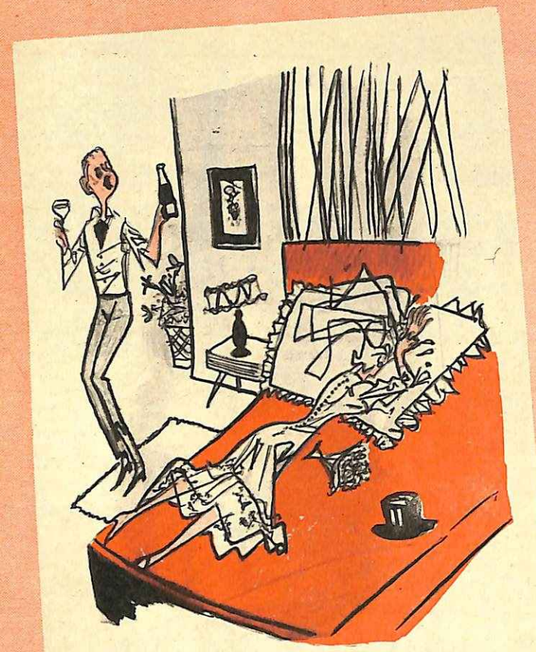


ΓΚΙΚΑ

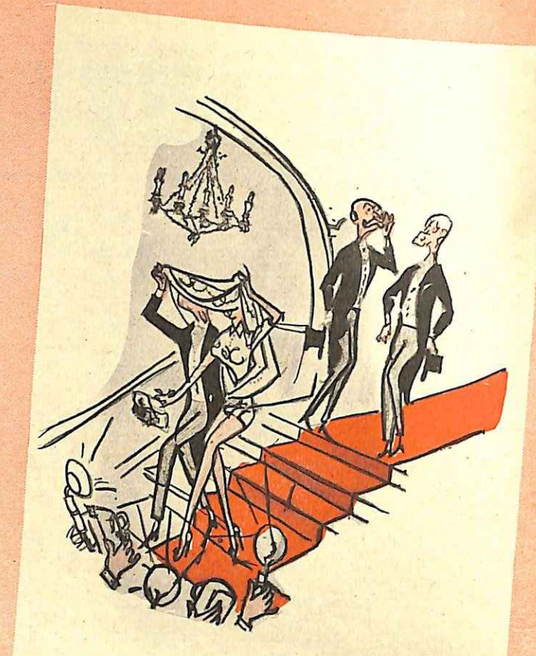
- Τροφὴ φυσιολογικὴ διὰ βρέφη ἀπὸ ἑνὸς μηνὸς καὶ ἀνωχάρις εἰς τὰ LIPIDES HOMOGENISES ποὺ περιέχει. Ἀντικαθιστᾶ πλήρως τὸ μητρικὸ γάλα. Ἀπολύτως **εὔπεπτον.**
- Τὸ **ΚΟΥΪΚ-ΛΕ** εἶναι τροφὴ **διαλεκτὴ** λόγω τῆς βακτηριολογικῆς ἀγνότητός του καὶ τῆς σταθερᾶς συνδέσεως καὶ συμπυκνώσεώς του. Τελείως παστεριωμένον. Δὲν χρειάζεται ψυγεῖο.
- Περιέχει 26% λιπαρά, 39% λακτόζην, 27% πρωτεΐνας καὶ ὅλα τὰ φυσικὰ συστατικὰ καὶ τὶς βιταμῖνες τοῦ πλέον ἐκλεκτοῦ γάλακτος. 300 γραμμ. **ΚΟΥΪΚ-ΛΕ** δίδουν 1530 δερμίδες.
- Διαλύεται **ΑΥΤΟΣΤΙΓΜΕΙ** σὲ ὁποιοδήποτε ζεστὸ (ὄχι βραστὸ) ὑγρό, χωρὶς ν' ἀφίνη κατακάθια ἢ σβόλους, ὅπως τὰ ἄλλα γάλατα. 3 μεζοῦρες σ' ἕνα ποτῆρι, ρίχνετε τὸ ζεστὸ νερό, ἀνακατεύετε κι' ἔχετε ἕνα ποτῆρι τοῦ νεροῦ γάλα ἐκλεκτῆς ποιότητος δι' ὅλας τὰς χρήσεις.

Προϊὸν τοῦ φημισμένου ἐργοστασίου **FRANCE-LAIT**

Γεν. Ἀντιπρ: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ, Αἰόλου 78, Ἀθῆναι, τηλ. 226.383

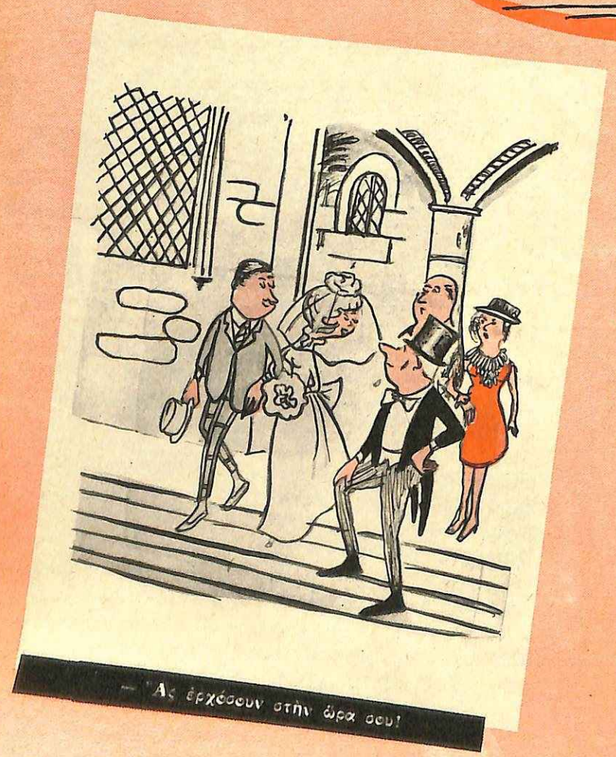


— Είναι ή πρώτη συζυγική μας σκηνή... Ας πούμε κάτι...

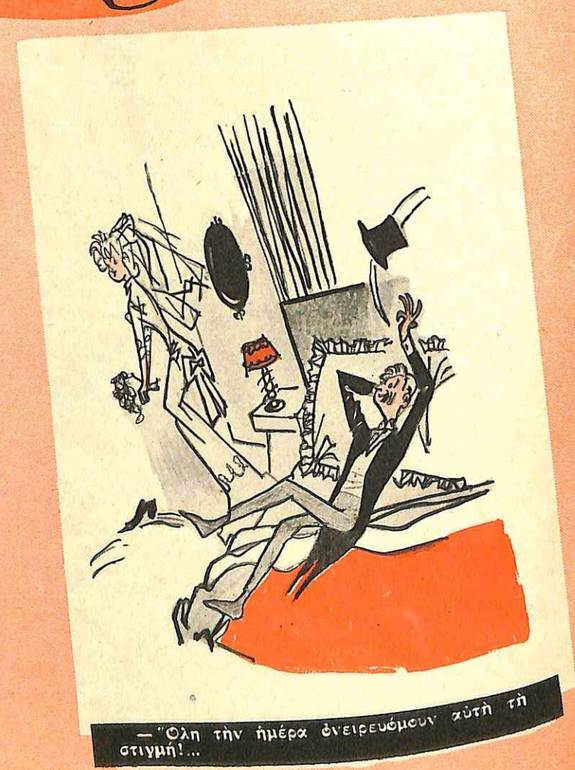


— Όπως βλέπεις, ὁ τύπος δέ σέβεται οὔτε τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τῶν ἡθοποιῶν!...

Νιόφαντροι



— Ας έρχόσουν στην ώρα σου!



— Όλη την ημέρα ενειρευόμουν αυτή τη στιγμή!...



Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ κηδεμόνας τῆς Κλαίρης τὴν προειδοποιεῖ πὼς θὰ τὴν ἐπισκεφθῆ ὁ κόμης ντὲ Λινουά, γιὰ νὰ τῆς ζητήση νὰ παντρευτῆ μὲ τὸ γυιό του. Τὴν προδιαθέτει δὲ σ' αὐτὸ καὶ ὁ παπᾶς τοῦ Γκριζόλ. Ὡστόσο, ἐκείνη δέχεται μὲν εὐγενικὰ τὸ Λινουά, ἀλλὰ τοῦ δηλώνει πὼς δὲ σκέπτεται ἀκόμα νὰ παντρευτῆ. Κι' ὁ κόμης φεύγει, θράζοντας ἀπὸ θυμό. Ἡ Κλαίρη παίρνει ἕνα ἀνώνυμο γράμμα, σταλμένο ἀπ' τὸ Ροζαμόν, ποὺ τὴν προειδοποιεῖ νὰ φυλάγεται ἀπ' τὶς παγίδες τῶν ἐχθρῶν της. Ὅταν ὁ Λινουὰ ἀνακαλύπτη πὼς ἡ Κλαίρη ἀγαπάει τὸν Ἐδουάρδο, ἀρχίζει τὶς μηχανορραφίες, γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώση ἢ νὰ τὸν ἐκθέση στὰ μάτια της. Ἀλλ' ὁ Ροζαμὸν καὶ οἱ ἄνθρωποί του παρακολουθοῦν κρυφὰ τὶς καταχθόνιες ἐνέργειές του, ἕτοιμοι νὰ ἐπέμβουν. Ὁ Ροζαμὸν πληροφορεῖ τὸ Μοράν γιὰ τὰ κουτσομπολιὰ εἰς βάρος τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ συνιστᾶ νὰ ἀραιώση ὁ Ἐδουάρδος τὶς ἐπισκέψεις του στὸ σπίτι τους. Ἐκεῖνος τότε τοῦ ἐξηγεῖ πὼς ἡ οἰκειότητα τῆς γυναίκας του μὲ τὸν Ἐδουάρδο ὀφείλεται στὸ ὅτι ἦταν κι' οἱ δυὸ ὀρφανοὶ καὶ μεγάλωσαν στὸ «Σπίτι τοῦ παιδιοῦ». Ὕστερα ὁ Ροζαμὸν προειδοποιεῖ καὶ τὸν Ἐδουάρδο γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχουν αὐτὸς καὶ ἡ Λουΐζα ἀπὸ τὶς κακολογίες τοῦ κόσμου. Κι' ἐκεῖνος βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση, μὴ ξέροντας τί νὰ κάνη.

13ον

Ναί, μὰ δὲν ἤξερε πὼς ἡ περιουσία τῆς Κλαίρης ἦταν τὸ μοναδικὸ ἐμπόδιο ποὺ θὰ τὸν σταματοῦσε πάντα, ποὺ δὲ θὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ τὸ σπάση. Δὲν ἤξερε ἐπίσης ὅτι, ἂν ἡ Κλαίρη ἀγαποῦσε τὸ φτωχὸ κι' ἄσημο ζωγράφο, ντεπόταν ὡστόσο γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν πνίξη. Τοιλάχιστον, ἔτσι ἐξηγοῦσε ὁ Ἐδουάρδος τὶς συνεχεῖς καὶ παράξενες ἀλλαγὲς τῆς συμπεριφορᾶς της. Πόσο μακρυὰ ἦταν ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀλήθεια!...

Τὶ μεριὲς μέρες, δὲν ξαναπῆγε στὸ σπίτι τοῦ μαραγκοῦ, μὴ θέλοντας νὰ ἐκθέση τὴ Λουΐζα στὴν κακολογία τοῦ κόσμου.

Οἱ τρόποι τῆς Κλαίρης εἶχαν καὶ πάλι ἀλλάξει ξαφνικὰ ἀπέναντί του. Τοῦ φερνότανε πιὸ φιλικά. Αὐτὸς ὅμως κρατοῦσε ἐπιφυλακτικότητα. Μετὰ τὸ βραδυνὸ φαγητό, πήγαινε ἀμέσως νὰ κλείση στὸ περίπτερό του καὶ κλείστηκε στὸ περίπτερο τοῦ καὶ κλεῖδωνε μάλιστα τὴν πόρτα, σὰν νὰ φοβόταν μήπως τὸν ἐνοχλήσουν.

Ἡ Κλαίρη ἔβλεπε ἀργότερα ἀπ' τὴν κάμαρά της φωτισμένα τὰ παράθυρά του καὶ ψιθύριζε:

— Δὲν πᾶγε οὔτε ἀπόψε στὸ χωριό... Μὰ τί κάνει ἔτσι μόνος; Ὄχι. Ὅ,τι σκέπτεται: Ἐκείνη;... Ὄχι, δὲ μπορεῖ! Δὲ θέλω νὰ τὸ πιστέψω... Ὄχι, μὲ τυφλώνει ἡ ζήλεια, ποὺ μοῦ ξεσκίζει τὴν καρδιά... Ζηλιάρα ἐγώ! Τί ντροπή!

Ὁ ζωγράφος εἶχε διακόψει κάθε ἀλληλογραφία μὲ τοὺς φίλους του στὸ Παρίσι. Σπάνια ἔγραφε στὴν κ. Κλαβιέρ, στὸν Ἀντρὲ καὶ στὴν ἀδελφὴ Ἀγάθη. Τί ἔκανε στὴν Ἀγάθη; Μένοντας ξύλοιπὸν κάθε βράδυ, μέχρι τὰ μεσάνυχτα; Ἄγνωστο ὡς μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ὅσο μακρυὰ μποροῦσε νὰ φτάση ἡ μνήμη του. Ξανάβρισκε τὶς παλιὲς συγκινήσεις, τὶς χαρές, καὶ τοὺς πόνους, τὶς ἐλπίδες καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις του. Συνέχιζε τὸ ὄνειρό του, ἐπεκτείνοντάς το στὸ μέλλον, στὸ ἄγνωστο...

Ξαναπέρασε ἀπ' τὸ μοιραῖο ἔρωτά του, ἀπ' τὸν ὁποῖο δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ γιατρευτῆ.

Περνοῦσε στὸ δωμάτιο, ποὺ τὸ κρατοῦσε διαρκῶς κλειδωμένο, καὶ στεκόταν ὧρες ὁλόκληρες μπροστὰ στὸ μισοτελειωμένο πορτραῖτο τῆς Κλαίρης. Τὸ κύτταζε ὀνειροπόλα, νομίζοντας πὼς θὰ τοῦ μιλοῦσε, χαμογελοῦσε, πὼς θὰ τοῦ μιλοῦσε.

— Πόσο τὴν ἀγαπῶ. Θεέ μου, πόσο τὴν ἀγαπῶ! ψιθύριζε.

Καὶ φιλοῦσε, κλαίγοντας, τὰ χείλη ἐκεῖνα ποὺ εἶχε ζωγραφίσει.

Μιὰ μέρα, τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ πάρη ἕνα πινέλο καὶ νὰ σβύση τὴν εἰκόνα, νὰ καταστρέψη τὸ ἔργο του. Ἀμέσως ὅμως ἔσκιξε τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ φώναξε:

—Ὄχι, ὄχι, ποτέ! Καλλίτερα νὰ σκοτωθῶ!

Εἶπαμε πὼς εἶχε φτιάσει τὸ πορτραῖτο αὐτὸ ἀπὸ μνήμης, μοναχὰ μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς φωτογραφίας τῆς κοπέλλας. Ὡστόσο ἡ ὁμοιότητά της ἦταν καταπληκτική.

Τὴν εἶχε ζωγραφίσει μ' ἕνα μεταξωτὸ βραδυνὸ φόρεμα. Μολονότι δὲν τὸ εἶχε τελειώσει, τὸ ἔργο του αὐτὸ ἦταν ἀληθινὸ ἀριστούργημα. Κι' ἀποτελοῦσε τὸ μεγάλο μυστικό του, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἐμπιστευθῆ σὲ κανένα.

Ὅπως εἴπαμε, ἀφ' ὅτου ὁ Ἐδουάρδος εἶχε σταματήσει τὶς ἐπισκέψεις του στὸ σπίτι τῶν Μοράν, ἡ Κλαίρη εἶχε ξαναγίνει πολὺ φιλοφρονητική μαζί του.

Νικῶντας τὴ ζήλεια της, ἀρνιότανε νὰ παραδεχτῆ πὼς ὁ ξάδερφός της εἶχε ἔνοχες σχέσεις μὲ τὴ Λουΐζα Μοράν.

«Ὄχι, δὲν τὴν ἀγαπάει—ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της. Τὸν μάγεψε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ ὀμορφιά της, μὰ δὲν πέρασε καμμιὰ κακὴ σκέψη ἀπ' τὸ μυαλό του».

Σκέφθηκε λοιπὸν νὰ τὸν ὑποβάλη σὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ δοκιμασία.

Ἦταν Σαββατόβραδο. Ἐνῶ ὁ ζωγράφος ἑτοιμαζόταν νὰ βγῆ ἀπ' τὴν τραπεζαρία, γιὰ νὰ πάη νὰ κλειστῆ στὸ περίπτερό του, ἡ Κλαίρη τὸν σταμάτησε, λέγοντας του:

— Θὰ μοῦ κάνετε μιὰ χάρι; Θέλω νὰ χουβεντιάσω λίγο μαζί σας ἀπόψε.

— Εἶμαι στὶς διαταγές σας, δεσποινίς, ἀπάντησε ὁ νέος.

Ἡ κοπέλλα τὸν εὐχαρίστησε, μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο καὶ μιὰ ματιὰ ἀκόμα πιὸ γλυκειά. Ὁ κηδεμόνας της σηκώθηκε ἀμέσως καὶ δήλωσε:

—Ἐγὼ σᾶς ἀφίνω. Ἔχω νὰ κάνω κάτι λογαριασμούς ἀπόψε.

— Πᾶμε στὸ μικρὸ σαλόνι μου, πρότεινε ἡ νέα ὅταν ἔμειναν μόνοι. Θὰ εἴμαστε καλλίτερα.

Ὁ Ἐδουάρδος τὴν ἀκολούθησε, ἐπληκτος, συγκινημένος καὶ λίγο ἀνήσυχος.

Ἡ Κλαίρη κάθησε στὸ γτιβάνι κι' αὐτὸς σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀντίκρυ της. Κι' ἡ κοπέλλα ἀρχισε, μὲ φωνὴ γλυκειὰ καὶ μελωδική:

— Ξέρετε, κύριε Ἐδουάρδε, τὴ ζωή μου... καὶ μένα λιγάκι. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ σᾶς φανέρωσα τὶς σκέψεις μου, μιλώντας σας μὲ εἰλικρίνεια, μὲ ἀνοιχτὴ καρδιά, ὅπως σ' ἕνα ἀληθινὸ φίλο... Γιατὶ εἴσαστε φίλος μου. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀμφιβάλλετε, δεσποινίς; Καὶ βέβαια εἶμαι φίλος σας. Δὲν τολμῶ νὰ πῶ ὁ καλλίτερος... ἀλλ' ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀφοσιωμένους.

— Τὸ πιστεύω... Ὢ, ποτὲ δὲν ἔνοιωσα περισσότερο ἀπὸ τώρα πόσο πολύτιμες εἶναι ἡ εἰλικρινὴς φιλία κι' ἡ ἀφοσίωση ἑνὸς φίλου! Σᾶς ἔχω μεγάλη ἐμπιστοσύνη, κύριε Ἐδουάρδε. Εἴσαστε σοβαρός, μετρημένος. Ἔχετε πεῖρα τῆς ζωῆς παρ' ὅλα τὰ νειάτα σας. Σὲ πολλὲς περιπτώσεις ὡς τώρα, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσω τὴ σωστὴ κρίσι σας.

— Μά, δεσποινίς...

— Ἄφῆστε με νὰ μιλήσω! Πρέπει νὰ σᾶς δώσω νὰ καταλάβετε γιατὶ ἀπευθύνομαι σὲ σᾶς, στὴ σοβαρὴ κατάστασι ποὺ βρίσκομαι, γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω μιὰ φιλικὴ συμβουλή.

— Μοῦ κάνετε μιὰ τιμὴ ποὺ δὲν τὴν ἀξίζω... τραύλισε ὁ νέος. Ὁ κ. Ντορμὸν εἶναι καταλληλότερος ἀπὸ μένα....

—Ὁ κηδεμόνας μου εἶναι γέρος κι' ἔχει ἰδέες ὀπισθοδρομικὲς σὲ πολλὰ ζητήματα... Λοιπόν, κύριε Ἐδουάρδε, πρέπει πιὰ νὰ πάρω μιὰ σοβαρὴ ἀπόφαση. Δὲ γίνεται νὰ τὴν ἀναβάλω ἄλλο. Πρέπει νὰ παντρευτῶ.

Ὁ ζωγράφος ἀνασκίρτησε. Ἡ καρδιά του ἔπαψε νὰ χτυπάη γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ συνῆλθε γρήγορα κι' ἀπάντησε:

— Πολὺ σωστὴ ἀπόφαση, δεσποινίς.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ θέμα θέλω νὰ σᾶς συμβουλευθῶ. Ἐδῶ καὶ μερικὲς ἑβδομάδες, ὁ κηδεμόνας μου κι' ἐγὼ ὑφιστάμεθα καθημερινὲς ἐπιθέσεις ἀπ' τοὺς ὑποψηφίους ποὺ ζητᾶνε τὸ χέρι μου. Μᾶς ἔγονν κάνει ὡς τώρα ὄχτω τέτοιες αἰτήσεις. Ἡ πολιορκία ἔχει γίνει τόσο στενή, ὥστε εἶμαι ἀναγκασμένη πιὰ νὰ συνθηκολογήσω. Μὰ δὲν ξέρω ποιὸν ἀπ' ὅλους νὰ διαλέξω. Καθένας τους ἔχει τὰ ἰδιαίτερα προσόντα του, σωματικὰ ἢ ψυχικά. Πέστε μου κι' σεῖς, ποιὸν πρέπει νὰ πάρω;

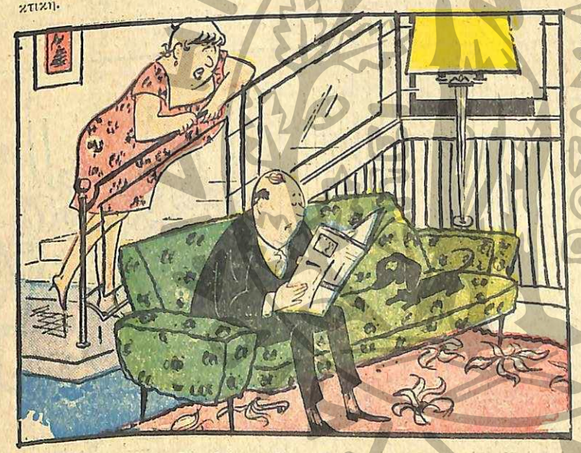
— Πῶς! Εἶμαι φτάτε γι' αὐτό;

— Ναί. Ρωτῶ τὸν καλό μου φίλο.

Ὁ νέος ἔμεινε μιὰ στιγμὴ σκεπτικισμένος. Ὕστερα ἀπάντησε μυχοῦ:

— Εἶν' εὔκολο νὰ κάμετε τὴν ἐκλογή σας. Συμβουλευθῆτε τὴν καρδιά σας.

—Ἡ καρδιά μου δὲ μοῦ λέει καθαρὰ ποιὸν νὰ διαλέξω. Γι' αὐτὸ βρίσκομαι σ' ἀμηχανία... Ἂν ἤμουν ἐρωτευμένη στὰ σοβαρὰ μὲ κάποιον ἀπ' ὅλους, δὲ θὰ δίσταζα ἔτσι... Πάντως, κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κυρίους δὲ μοῦ εἶναι ἀντιπαθής. Κι' ἀφοῦ πρέπει πιὰ νὰ παντρευτῶ ὁπωσδήποτε, ἔχω τὴν ἀπόφασι ν' ἀγαπήσω ἐκεῖνον ποὺ θὰ πάρω.... Ἐσεῖς, κύριε Ἐδουάρδε, ποὺ ξέρετε ὅλους τοὺς ὑποψηφίους καὶ θέλετε τὴν εὐτυχία μου, θὰ μοῦ ὑποδείξετε τὸν



— Γιατὶ μὲ οωτᾶς, Λιλίκα, ἂν ἡ καινούργια μου δακτυλογράφος εἶναι πιὸ ψηλὴ ἀπὸ μένα;

καταλληλότερο γιὰ νὰ γίνῃ ἄντρας μου.

— Μιλᾶτε σοβαρά, δεσποινίς;

— Μὰ βέβαια. Πολὺ σοβαρά.

— Ἐ λοιπόν... ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ νέος.

Καὶ σηκώθηκε ἀπότομα. Ἀλλ' ἡ Κλαίρη δὲν τὸν ἄφισε ν' ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του, φωνάζοντάς του ἐκτευτικά:

— Ὄχι, μὴ μ' ἀφίνετε ἔτσι!...

Ὁ Ἐδουάρδος ξανακάθησε. Ἦταν κατάχλομος.

— Θέε μου, πρόσθεσε ἡ Κλαίρη ἕτοιμη νὰ κλάψῃ. Βλέπετε τὴν ἀμηχανία μου, τὴν ἀγωνία μου, εἰσαστε φίλος μου κι' ἀρνιέσθε νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ βγῶ ἀπὸ τὴν τόσο δύσκολη θέσι μου;

— Μὰ εἶναι τόσο παράξενο αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε!

— Ἔστω, εἶναι παράξενο. Μὰ εἶναι λόγος, αὐτός, νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε τὴ συμβουλή σας;

Ὁ νέος ἦταν ἕτοιμος νὰ ξεσπάσῃ, κατώθωσε νὰ συγκρατηθῇ, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια, κι' ἀπάντησε μὲ φωνὴ ἐλάχιστα ἀλλοιωμένη:

— Σᾶς βεβαιώνω πὼς ὁ κ. Νταρμὸν μπορεῖ νὰ σᾶς συμβουλέψῃ πολὺ καλλίτερα ἀπὸ μένα, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

—Ὁ κηδεμόνας μου εἶπε ὅ,τι μποροῦσε νὰ μοῦ πῇ. Τώρα θέλω νἄχω τὴ δική σας γνώμη. Ἂς πάρουμε ἕνα-ἕνα τοὺς ὑποψηφίους...

Πραγματικά, ἡ Κλαίρη ἀνάφερε τὰ ὀνόματά τους, βρίσκοντας γιὰ τὸν καθένα μιὰ σοβαρὴ δικαιολογία γιὰ νὰ τὸν ἀποκλείσῃ. Ἀντίθετα, ὁ Ἐδουάρδος δὲ δίσταζε νὰ τονίσῃ τὰ προσόντα τους, τόσο ποὺ ἡ κοπέλλα τοῦ εἶπε κάποια στιγμή, νευριασμένη:

— Τί καλὰ ποὺ τοὺς ὑπερασπίζετε!

— Εἶμαι ἁπλῶς ἀντικειμενικός, δεσποινίς, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ ζωγράφος.

— Ἐγὼ ὅμως δὲ συμφωνῶ μαζί σας.

—Ὅπως νομίζετε...

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή, ἡ Κλαίρη πρόσθεσε:

— Ἂς μιλήσουμε τώρα γιὰ τὸν κ. Ἀλφρέδο ντὲ Λινονά. Πῶς σᾶς φαίνεται;

— Δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα γι' αὐτόν! δήλωσε ὁ νέος. Σᾶς παρακαλῶ, μὴν ἐπιμένετε!

— Καταλαβαίνω. Μαντέψατε τὴν ἀπόφασί μου.

— Ποιὰν ἀπόφασί σας;

— Αὐτὸν διαλέγω γιὰ σύζυγό μου.

Ὁ Ἐδουάρδος κύτταξε τὴν Κλαίρη κατάπληκτος, σὰν ν' ἀμφέβαλλε ἂν εἶχε ἀκούσει καλά.

— Ναί, αὐτὸν θὰ πάρω, δήλωσε ἡ κοπέλλα.

Ὁ ζωγράφος τινάχτηκε πάνω καὶ φώναξε, ἀνέκανος πιὰ νὰ συγκρατηθῇ:

—Ἐσεῖς! Ἐσεῖς! Θὰ τὸν παντρευτῆτε;...

— Κατάγεται ἀπὸ παλιὰ οἰκογένεια. Ἔχει ἕνα ζηλευτὸ ἀριστοκρατικὸ τίτλο.

— Ἄ, ναί. Δὲν τὸ εἶχα σκεφθῆ... εἶπε ὁ Ἐδουάρδος ξαναβάζοντας τὴν ψυχραιμία του.

— Συμφωνεῖτε λοιπὸν μαζί μου;

— Μά, ἀφοῦ ἔγετε πάρει ἤδη τὴν ἀπόφασί σας, δὲ βλέπω γιὰ ποιὸ λόγο ζητᾶτε τὴ γνώμη μου.

— Σᾶς τὸ ξαναλέω, κύριε Λεμπέλ, πρέπει νὰ παντρευτῶ. Ὁ κηδεμόνας μου, ὁ παπᾶς, ὅλοι τὸ θέλουν. Ἀντιστάθηκα ὅσο μπόρεσα. Τώρα δὲ μπορῶ πιά... Ὤ, βλέπω πὼς δὲ σᾶς εἶναι εὐχάριστο νὰ πάρω τὸν κ. ντὲ Λινονά. Βρέστε μου ὅμως ἐσεῖς κάποιον ἄλλο νέο, ποὺ νὰ μπορῶ νὰ τὸν ἀγαπήσω!

— Γιατὶ νὰ ψάχνουμε, ἀφοῦ τὸν βρήκατε, ἀπάντησε ὁ Ἐδουάρδος προσπαθῶντας νὰ γαμογελάσῃ. Παντρευτῆτε αὐτὸν ποὺ διαλέξατε. Σᾶς εὔχομαι νὰ εὐτυχήσετε.

Ὁ τόνος του ἦταν ἤρεμος. Ἂν ὅμως ἡ Κλαίρη μάντευε πόση πικρία ἔχυνε, θὰ καταλάβαινε τί γινόταν μέσα στὴν ψυχή του. Μὰ αὐτὴ δὲ μποροῦσε νὰ προσέξῃ τίποτα. Ἦταν νευριασμένη γιατὶ δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τραβήξῃ τὸ νέο ἐκεῖ ποὺ ἤθελε.

— Εὐτυχῶς, συμφωνήσαμε ἐπιτέλους! εἶπε μὲ κάποια εἰρωνεία. Λοιπόν, τ' ἀποφάσισα. Θὰ γίνω ὑποκόμησσα ντὲ Λινονά... Σᾶς εὐχαριστῶ γιατὶ μοῦ ἀφιερώσατε ἀπόψε μιὰ ὥρα σας, ποὺ θὰ μπορούσατε ἀσφαλῶς νὰ τὴν διαθέσετε κάπου καλλίτερα.

Σηκώθηκε ὕστερα, καλημύχτισε κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας τὸ νέο σὰν χαμένο.

Ἂν ἔμενε μιὰ στιγμὴ ἀκόμα, θὰ ξέσπαγε σὲ λυγμούς. Κι' ἡ περηφάνεια της δὲν τὴν ἄφινε νὰ παρουσιάσῃ αὐτὸ τὸ θέαμα στὸν ξάδερφό της.

Ἦταν εὐτύχημα, αὐτό, γιὰ τὸν Ἐδουάρδο, γιατί, ὅση αὐτοκυριαρχία κι' ἂν εἶχε, θὰ τὸν νικοῦσαν εὔκολα τὰ δάκρυά της.

Κλείστηκε στὴν κάμαρά της, σωριάστηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Τί δυστυχισμένη ποὺ εἶμαι! βόγγησε. Δὲ μ' ἀγαπάει...! Ἔχει δώσει τὴν καρδιά του στὴν ἄλλη!..

ΜΕΡΟΣ ΟΓΔΟΟΝ

Α'.

Ὁ Ἐδουάρδος ἀναρωτήθηκε ἂν ἡ Κλαίρη εἶχε ἀποφασίσει πραγματικὰ νὰ παντρευτῇ τὸν Ἀλφρέδο ντὲ Λινονά, ἐκεῖνο τὸ ματαιόδοξο, φαντασμένο, ἀγράμματο, κακοαναθρεμένο καὶ ἀνόητο νέο, τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλους τοὺς θαυμαστές της.

Ἀφοῦ ἀμφέβαλε στὴν ἀρχή, κατέληξε νὰ πεισθῇ ὅτι θάκανε αὐτὴ τὴν τρέλλα — ἀδιάφορο ἂν θὰ μετανοοῦσε πικρά, ἀργότερα.

Μά, ἂν ἀγαποῦσε αὐτόν, τὸν Ἐδουάρδο —ὅπως εἶχε πιστέψει ὅτι μάντεψε— ριχνόταν σὲ ἄλλον ἀγκαλιὰ γιὰ νὰ γιατρευτῇ ἀπ' τὸν ἔρωτά της; Τὸ φάρμακο ἦταν γειτόρτερο ἀπ' τὴν ἀρρώστεια! Δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ τὸ ἀντιληφθῇ...

«Δὲ μπορεῖ νὰ γίνῃ δική μου— σκεπτόταν ὁ ζωγράφος. Δὲν εἶμαι τίποτα στὴ ζωή της. Αὐτὴ ὅμως εἶναι τὸ πᾶν, στὴ δική μου ζωή... Καὶ δὲν ἔχω κἂν τὴν ἱκανοποίησι νὰ ξέρω πὼς θὰ εὐτυχήσῃ!»

Δάκρυα κυλοῦσαν ἀπ' τὰ μάτια του...

Τοῦ ἦταν ἀδύνατο πιὰ νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ νὰ βλέπῃ τὸ θρίαμβο ἐνὸς ἠλιθίου. Ἀποφάσισε νὰ τελειώσῃ τὴ δουλειὰ τον τὸ ταχύτερο καὶ νὰ φύγῃ, νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Παρίσι, στὸ μικρὸ διαμέρισμά του.

«Ὑπόφερα πολύ, ἐκεῖ —ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του— μὰ ὄχι ὅσο ἐδῶ!.. Θὰ τῆς δηλώσω ὅτι φεύγω. Ἂς βοῇ κάποιον ἄλλο, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐργασία».

Δὲν ἄνοιξε καθόλου τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, ὅπου δὲν ἔμπαινε ποτὲ ἄλλος ἀπ' αὐτόν. Δὲν εἶχε διάθεσι νὰ δῇ ἀπόψε τὴ μορφὴ ἐκείνης ποὺ λάτρευε.

Τὴν ἄλλη μέρα —ἦταν Κυριακή— βγῆκε ἀπὸ πολὺ νωρίς. Καμιὰς δὲν τὸν εἶχε δῇ νὰ φεύγῃ. Νόμιζαν ὅλοι πὼς ἦταν ἀκόμα στὸ περίπτερό του, ὅταν ἔφτασε ἡ ὥρα γιὰ τὸ πρόγευμα.

Ἡ Κλαίρη περίμενε λίγο, ἀνυπόμονη, μὴ μπορῶντας νὰ χρύψῃ τὴν ἀνησυχία της. Ὕστερα ἔστειλε τὴν καμαριέρα της νὰ δῇ γιατὶ δὲν ἐρχόταν ὁ ζωγράφος.

Ἡ Ζουλὶ ξαναγύρισε σὲ πέντε λεπτὰ καὶ τῆς ἀνάγγειλε ὅτι ὁ Ἐδουάρδος ἔλειπε.

Ἡ Κλαίρη ζάρωσε τὰ φρύδια της καὶ κάθησε στὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Δὲ μίλησε καθόλου ὅλη τὴν ὥρα τοῦ προγεύματος. Τοῦ κάκου ὁ κηδεμόνας της προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ κουβέντα.

Πέρασε ὅλη τὴ μέρα κλεισμένη στὸ διαμέρισμά της. Κατὰ τὶς 5, τὴν ἐπισκέφθηκε ἡ κ. ντὲ Λινονά.

Ἄρχισε νὰ μιλᾶῃ γιὰ τόνα καὶ γιὰ τ' ἄλλο, λίγο γιὰ τὸν ἄντρα της καὶ πολὺ γιὰ τὸ γυιό της. Ὕστερα ρώτησε:

— Πῶς δὲ σᾶς κράτησε συντροφιὰ σήμερα ὁ κ. Λεμπέλ;

— Δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος. Ἔχει ἐλεύθερη τὴν Κυριακή του. Μπορεῖ νὰ πάῃ ὅπου τοῦ ἀρέσει.

— Καί, βέβαια... Μὰ δὲν καταλαβαίνω γιατὶ προτιμάει τὸ σπίτι τοῦ μαραγκοῦ Μοράν ἀπ' τὸ δικό σας... Ἤτανε ἐκεῖ σήμερα, ἀπὸ πολὺ πρωί. Ἔφαγε τὸ μεσημέρι μὲ τὸ ἀντρόγυνο καί, κατὰ τὶς 2, ξεκινήσανε γιὰ μιὰ ἐκδρομή. Ὁ Μοράν πήγαινε πολὺ μπροστά, κρατῶντας ἀπ' τὸ χέρι τὸ παιδί του. Ὁ κ. Λεμπέλ εἶχε προσφέρει τὸ μπράτσο του στὴ νέα γυναίκα, ποὺ σφιγγόταν ἀπάνω του. Σιγοκουβεντιάζανε οἱ δυό τους καὶ φαίνονταν νὰ λένε πράγματα πολὺ ἐνδιαφέροντα...

»Εἶναι ἀληθινὰ ὥμορφη αὐτὴ ἡ ξανθειὰ Παριζιάνα, μὲ τὰ γαλανὰ καὶ ἀνεροπόλα μάτια καὶ τὸ ἀθῶο ὕφος της... Φαίνεται πὼς ὁ κ. Λεμπὲλ βρῆκε τὸν τρόπο νὰ περνάῃ εὐχάριστα τὸν καιρό του!

Ἡ Κλαίρη εἶχε γίνει κατάχλομη. Ἡ ἔκφρασι τῆς ματιᾶς της κι' ἡ φυσιογνωμία της δείχνανε πόσο ὑπόφερε.

Ἡ κ. ντὲ Λινονὰ δὲν ἔγανε καμιὰ ἀπ' τὶς κινήσεις τοῦ προσώπου της.

«Σίγουρα ἀγαπάει τὸ ζωγράφο καὶ ζηλεύει!» ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της.

«Ὁ κ. Λεμπὲλ ἐνδιαφέρθηκε γιὰ τὴν κ. Μοράν, ἀπὸ τότε ποὺ χρησιμοποίησε γιὰ μοντέλο του, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα με φαινομενικὴ ἠρεμία. Καὶ φρόντισε, μπρὲ μὲ τὸν παπᾶ, νὰ βροῦνε δουλειὰ στὸν ἄντρα της. Εἶναι φυσικὸ λοιπὸν νὰ τὸν εὐγνωμονοῦν οἱ προστατευόμενοί του καὶ νὰ τὸν δέχωνται μὲ χαρὰ στὸ σπίτι τους.

— Βέβαια, βέβαια! Μὰ δὲν ξέρει κανεὶς τί μπορεῖ νὰ βγῆ ἀπ' αὐτὴ τὴ συχνὴ ἐπαφή...

— Στὸ κάτω-κάτω, εἶπε ἀνυπόμονα ἡ Κλαίρη, ὁ κ. Λεμπὲλ εἶναι ἐνήλικος κι' ἐλεύθερος νὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ ἀρέσει.

Ἡ κ. ντὲ Λινονὰ κουβέντιασε λίγο ἀκόμη γιὰ διάφορα θέματα κι' ὕστερα ἀποχαιρέτησε τὴν κοπέλλα, ποὺ τῆς εἶχε ματώσει τὴν καρδιά.

Φεύγοντας, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της:

«Ὅσο δυναμώσουμε τὴ ζήλεια της, τόσο πιὸ σίγουρα θὰ τὴν κρατᾶμε!».

Ὅταν ἔμεινε μονάχη, ἡ Κλαίρη μουρμούρισε μὲ σπαραγμό:

— Πόσο ὑποφέρω. Θεέ μου! Πόσο ὑποφέρω!...

Ἦταν ἀληθινὰ αὐτὰ ποὺ τῆς εἶχε διηγηθῇ ἡ κ ντὲ Λινονά.

Ὁ Ἐδουάρδος εἶχε πάει πρῶτα στὸ δάσος κι' εἶχε μείνει ἐκεῖ ὡς τὶς 10. Ἀκούγοντας τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, ποὺ συνώδευε τὶς ἀνειροπολήσεις του. Μάζεψε ἀγριολούλουδα κι' ἔφτιαξε ἕνα μεγάλο μπουκέτο, δίχως νὰ σκεφθῇ κἂν πὼς θὰ τὰ πρόσφερε στὴ Λοιζέτα Μοράν.

Κατὰ τὶς 11, πῆγε στὸ σπίτι τοῦ μαραγκοῦ. Ἡ Λοιζέτα τὸν εὐχαρίστησε μὲ τὸ γλυκύτερο της χαμόγελο γιὰ τὰ λουλούδια καὶ τἄβαλε σ' ἕνα βάζο.

Πρότεινε ἔπειτα στὸ νέο νὰ φάῃ μαζί τους τὸ μεσημέρι, κι' ἐκεῖνος δέχτηκε πρόθυμα. Ὕστερα ὁ Ἐδουάρδος ἔπαιξε πολλὴ ὥρα μὲ τὸ μικρὸ Σάρλ.

— Εἴχατε πέντε μέρες νἀσθητε νὰ μᾶς δῆτε, τοῦ παρατονέθηκε ἡ Λοιζέτα. Εἴχα ἀνησυχήσει. Φοβόμουν μήπως ἀρρωστήσατε. Μὰ ὁ Σάρλ μὲ καθησύχασε καὶ μοῦ εἶπε πὼς εἴχατε κάποια ἐκτακτη δουλειά.

Λίγο μετὰ τὸ μεσημέρι, γύρισε ὁ μαραγκὸς ἀπ' τὴν ἐργασία του.

— Τί εὐχάριστη ἔκπληξι! εἶπε, δίνοντας τὸ χέρι του στὸν ἐπισκέπτη.

Ὁ Ἐδουάρδος τὸν πῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἀπορήσατε ποὺ δὲ μὲ εἴδατε καθόλου, αὐτὴ τὴ βδομάδα;

— Μά... ἤξερα πὼς δὲ θἀσχολησαστε! τραβήξατε ἐκεῖνος μὲ ἀνησυχία.

— Πῶς τὸ ξέρετε;

—Ἀπὸ κάποιον κύριο, ποὺ μὲ βρῆκε καὶ μοῦ εἶπε...

— Καταλαβαίνω! Τὸν ξέρετε, αὐτὸ τὸν κύριο;

— Τὸν εἶδα μιὰ φορὰ μονάχα.

— Ποῦ σᾶς μίλησε;

— Στὸν πύργο τῆς κυρίας χόμησσας ντὲ Μπλεράκ. Εἶναι φίλος της.

— Μάθατε τ' ὄνομά του;

— Ὄχι. Ξέρω πὼς θέλει νὰ μείνῃ ἄγνωστος.

— Καὶ τί σᾶς εἶπε;

— Μά...

— Γιατὶ διστάζετε;

— Μοῦ εἶπε πὼς θὰ σᾶς συμβούλευε νὰ μὴν ἐρχεσθε τόσο συχνὰ στὸ σπίτι μας, γιὰ νὰ μὴ κουτσομπολεύῃ ὁ κόσμος.

—Ἔστω, θὰ ἀρωμώσω τὶς ἐπισκέψεις μου. Δὲ θὰ μ' ἐμποδίσῃ ὅμως νὰ σᾶς βλέπω ὁ φόβος τοῦ κουτσομπολιοῦ. Ἐσεῖς κι' ἡ γυναίκα σας εἴσαστε φίλοι μου. Δὲν ἔχω λόγο νὰ τὸ χρύψω. Ἀπεναντίας μάλιστα, θὰ ἤθελα νὰ τὸ μάθουν ὅλοι στὸ Γκριζόλ... Σήμερα, μετὰ τὸ φαγητό, θὰ πᾶμε μιὰ ἐκδρομή. Θέλω νὰ μὲ δοῦνε μαζί σας. Θέλω νὰ μάθουν ὅλοι πὼς εἴμαστε φίλοι. Κι' ἂν σᾶς ρωτήσουν τὸ λόγο, νὰ τοὺς πῆτε πὼς ἡ γυναίκα σας κι' ἐγὼ μεγαλώσαμε στὸ ἴδιο φιλανθρωπικὸ ἵδρυμα γιὰ ὀρφανὰ παιδιά. Δὲ ντρεπόμαστε καθόλου γι' αὐτό.

Πραγματικά, ἀφοῦ φάγανε, ξεκίνησαν κι' οἱ τρεῖς. Τοὺς εἶδαν πολλοὶ στὸ δρόμο καί, ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἡ εἴδησι ἔφτασε στ' αὐτιὰ τῶν Λινονά, ποὺ φρόντιζαν πάντα νὰ εἶναι ἐνήμεροι τί εἶπε καὶ τί ἔκανε ὁ ζωγράφος.

Ὁ Ἐδουάρδος ἔδειχνε ἐξαιρετικὸ χέρι, σ' αὐτὴ τὴν ἐκδρομή. Κανεὶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ὑποπτευθῇ τὸ μαρτύριο τῆς ψυχῆς του. Γιατὶ εἶχε ἀπίστευτη δύναμι θελήσεως.

Ζητοῦσε νὰ ξεγάσῃ ἔτσι, ν' ἀποκρύψῃ τὶς σκέψεις του ἀπ' τὴν πολυαγαπημένη του; Ἴσως... Μὰ δὲ σκεπτόταν νὰ διώξῃ τὸν ἔρωτα ἀπ' τὴν καρδιά του. Ἤξερε πὼς ἦταν ἀδύνατο...

Γύρισαν πίσω κατὰ τὶς 10. Καί, στὶς 11, ὁ ζωγράφος βρισκόταν στὸ περίπτερό του. Ἀπὸ κεῖ, κύταξε τὰ παράθυρα τῆς κάμαρας τῆς Κλαίρης. Τὰ εἶδε σκοτεινά.

«Θὰ κοιμᾶται» εἶπε μὲ τὸ νοῦ του.

Μὰ ἔκανε λάθος. Ἡ Κλαίρη στεκότανε μέσα ἀπ' τὸ ἕνα παράθυρό της καὶ περίμενε τὸ γυρισμό του ξαδέρφου της.

Ὅταν εἶδε ν' ἀνάβῃ τὸ φῶς στὸ περίπτερο, ἀναστέναξε καὶ μουρμούρισε:

— Θἄθελα νἄβλεπα τώρα τὸ πρόσωπό του. Πόσο θὰ λάμπῃ ἀπὸ χαρά!... Κι' ἐκεῖνη θὰ ἦταν εὐτυχισμένη χοντά του, τόσες ὥρες. Χαμογελοῦσαν, σιγοχουβεντιάζανε, χνττάζονταν τρυφερά.... ἐνῶ ἐγώ, μόνη μου ἐδῶ, ὑπόφερα καὶ βασανιζόμουνα.

»Τόσες φορὲς ὀνειρεύτηκα τὸν ἔρωτα, τὸν λαχταροῦσα μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς μου! Καὶ νὰ τί εἶναι: ἕνας μαῦρος διάβολος, σκληρός, τρομερός, ποὺ μ' ἔχει σκλαβώσει, μὲ συντρίβει, μὲ σκοτώνει... Ὅ,τι κι' ἂν κάνω, δὲ μπορεῖ νὰ τοῦ ξεφύγω... Κι' ὁ κόρδωσμός μὲ νομίζει εὐτυχισμένη, μὲ ζηλεύει γιὰ τὴν τύχη μου! Χά, χά!...

Ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὸ παράθυρο κι' ἔκαμε μερικὲς βόλτες μέσα στὸ δωμάτιό της, σὰν θηρίο στὸ κλουβί του. Λὲ γύριζε κἂν νὰ κυττάξῃ τὸ κρεβάτι της, ποὺ φαντάνταν νὰ τὴν προσκαλῇ ν' ἀναπαυθῇ.

Ξαναγύρισε ὕστερα στὸ παράθυρο καὶ εἶδε ἀκόμη φῶς στὸ περίπτερο.

«Γιατὶ δὲν πλαγιάζει; ἀναρωτήθηκε. Ξαγρυπνάει, ὅπως κι ἐγώ. Τὴ συζυγεύεται! Κι' ἐνῶ σκέπτομαι αὐτόν... αὐτὸν ποὺ δὲ θέλει νὰ δῇ, δὲ θέλει νὰ καταλάβῃ πὼς τὸν ἀγαπῶ! Περιφρονεῖ τὸν ἔρωτα τῆς Κλαίρης Ντυμπεσύ, γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Λοιζέας Μοράν, τῆς γνναίκας ἑνὸς μαραγκοῦ!

»Μὰ τί ἔγινε λοιπὸν ἡ περηφάνειά μου; Πῶς ἔγω καταντήσει ἔτσι; Δὲν ἀναγνωρίζω τὸν ἑαυτό μου...

»Ἂν ὅστόσο μποροῦσε νὰ δῇ τὸν Ἐδουάρδο, ἐκείνη τὴ στιγμή, πόση ἐκπληξι θὰ δοκίμαζε καὶ πόση χαρὰ θὰ πλημμύριζε ξαφνικὰ τὴν καρδιά της!

Ὁ ζωγράφος στεκόταν ὄρθιος, ἀκίνητος, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα, σὰν ἑκστατικός, μπροστὰ στὸ πορτραῖτο τῆς ἀγαπημένης του, κι' ἔλλαγε ἀπελπισμένα.

Μὰ ἡ Κλαίρη δὲ μποροῦσε νὰ τὸ δῇ, κι' ἀκόμη λιγώτερο νὰ τὸ μαντέψῃ. Τὸ ποτραῖτο ἐκεῖνο καὶ τὰ δάχρυα ποὺ ἔχυνε συχνά, ἦταν τὸ μυστικὸ τοῦ Ἐδουάρδου. Φούντιζε νὰ τὰ κρύβῃ καὶ τὰ δυὸ ἀπὸ κάθε μάτι.

Ξέρουμε τὶς σκέψεις τῆς κοπέλλας καὶ τοῦ νέου. Τοὺς χώρισε ἕνα τίποτα, κι' ὅμως ἀνοιγε ὁλόκληρη ἄβυσσο ἀνάμεσά τους.

Ἕνὸ ποθοῦσαν νὰ πέσουν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, νὰ γνωρίσουν τὸ μεθύσι τοῦ ἔρωτα, νοιώθανε νὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ μιὰ δύναμι ἀκατανίκητη. Μὰ μαρτύριο τοῦ Ἐδουάρδου, ὅσο σκληρὸ κι' ἂν ἦταν, δὲ μποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ τῆς Κλαίρης. Ὁ νέος δὲ ζήλευε, ἐνῶ ἡ κοπέλλα ὑπόφερε ἀπὸ τὴ φριχτὴ αὐτὴ ἀρρώστεια τῆς ψυχῆς, ποὺ σκοτώνει σιγὰ-σιγά, σὰν ὕπουλο δηλητήριο.

Καταριόταν τώρα τὴν τύχη της, πὸ πολὺ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Καταλάβαινε πὼς τὰ πλούτη δὲν κάνουν τὴν εὐτυχία!

Θἄδινε πολὺ εὐχαρίστως ὅλα της τὰ ἑκατομμύρια, γιὰ νὰ γίνῃ μερικὲς μέρες εὐτυχισμένη. Θ' ἄλλαζε τὴν πολυτελῆ ζωή της γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη, φτάνει νὰ μὴν πονοῦσε πιὰ ἡ καρδιά της...

Πήγαινε κάθε τόσο στὸ παράθυρο, ἔμενε λιγάκι ἐκεῖ κι' ἀπομακρυνόταν πάλι, ἔξω φρενῶν μὲ τὸν ἑαυτό της...

Μονάχα κατὰ τὶς 2, ὅταν ἔσβυσε πιὰ τὸ φῶς στὸ περίπτερο, ἀποφάσισε κι' αὐτὴ νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι της καὶ νὰ μουσκέψῃ ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ μαξιλάρι της μὲ τὰ δάκρυά της.

Β'.

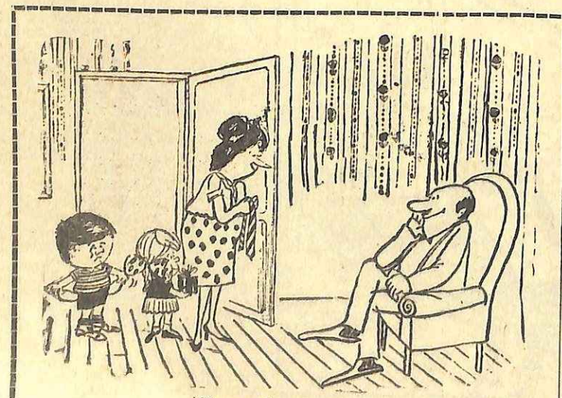
Ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ ἐχθρεύονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ἡ κ. ντὲ Λινονὰ κι' ἡ κ. ντὲ Λανσελὲν εἶχαν γίνει φίλες—μολονότι ἡ καθεμιὰ τους ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐλπίζῃ πὼς ὁ γυιός της θὰ παντρευόταν τὴ βαθύπλουτη Κλαίρη.

Ἡ κ. ντὲ Λανσελὲν ἦταν κόρη ἑνὸς συμβολαιογράφου, ἀπὸ μικροαστικὴ οἰκογένεια. Ταίριαζε μιὰ χαρὰ μὲ τὴν κ. ντὲ Λινονά, ποὺ, παρ' ὅλο τὸν ἀριστοκρατικὸ τίτλο της, δὲν εἶχε παρὰ ἕνα ἐπιφανειακὸ βερνίκι κυρίας τοῦ μεγάλου κόσμου.

Οἱ δυὸ οἰκογένειες ἀνταλλάσσανε συχνὲς ἐπισκέψεις.

Μολονότι ἀντίζηλοι, ὁ Ἀλφρέδος ντὲ Λινονὰ κι' ὁ Αὔγουστος ντὲ Λανσελὲν ἦταν καλοὶ φίλοι. Κι' ἡ ἀδελφὴ τοῦ δευτέρου, ἡ Ἐλιάνα, ἔδειχνε μεγάλη συμπάθεια στὴ μητέρα τοῦ Ἀλφρέδου καὶ στὸν ἴδιο. Αὐτὸ ἔκανε τοὺς κακόγλωσσους νὰ λένε πὼς προσπαθοῦσε νὰ τὸν πιάσῃ στὰ δίχτυα της.

Καὶ δὲν εἶχαν ἄδικο... Στὴν ἀρχή, ἡ Ἐλιάνα εἶχε κάνει ὅ,τι



Ἡ γιορτὴ τοῦ πατέρα.



—Ἐπὶ τέλους μόνοι, χουσὴ μου!...



μπορούσε γιά νά τραβήξη τόν Ἐδουάρδο. Μά ἐκεῖνος δέν ἔδινε καμμιά σημασία στά γλυκά χαμόγελά της, στίς φλογερές ματιές της καί στά νάζια της. Ἔτσι, ἡ Ἐλιάνα ζήτησε παρηγοριά στόν Ἀλφρέδο.

Ἐκεῖνος κολακεύθηκε ἀπ' τό ἐνδιαφέρον της, τῆς ἔδειξε μέ τόν τρόπο του πώς δέν ἦταν ἀναίσθητος στά θέλγητρά της, δέν τόλμησε ὅμως νά προχωρήση, γιατί τοῦ τό ἀπαγόρευε ἡ μητέρα του.

Ὡστόσο, ἡ Ἐλιάνα ἀγαποῦσε στήν πραγματικότητα τόν Ἐδουάρδο, ἀκριβῶς ἐπειδή ἐκεῖνος δέν τήν πρόσεχε. Κι' ἦταν ἀπό τίς γυναῖκες ἐκεῖνες, ποῦ δέ συγχωροῦνε ποτέ σ' ἕναν ἄντρα τό ὅτι τίς περιφρόνησε. Ὁ ἔρωτας, στήν ψυχή της, μποροῦσε νά μεταβληθῆ εὔκολα σέ μῖσος, κι' ἦταν ἕτοιμη νά ἐκδικηθῆ, ὅταν θά βρισκε εὐκαιρία.

Ἡ κ. ντέ Λινονά τό ἤξερε. Καί, ὑπακούοντας στίς διαταγές τοῦ ἄντρός της, ἀποφάσισε νά βάλη τήν Ἐλιάνα νά παίξη ἕνα αἰσχρό ρόλο, ποῦ θά ἐξευτελοῦσε τά συμφέροντα τοῦ Λινονά.

Κάθε φορά ποῦ συναντιόνταν, στό ἕνα ἤ στό ἄλλο σπίτι, μιλοῦσαν ὁλοένα γιά τήν Κλαίρη Ντιμπεσύ, γιά τόν παράξενο χαρακτῆρα της, γιά τίς ἰδιοτροπίες της, μέ γλῶσσα μᾶλλον τσουχτερή.

Ὅταν πάλι βρισκόταν μονάχη μέ τήν Ἐλιάνα, ἡ κ. ντέ Λινονά τῆς μιλοῦσε γιά τόν Ἐδουάρδο Λεμπέλ, ξέροντας πώς στριφογύριζε ἕνα μαχαίρι μέσα σέ μιά ἀνοιχτή πληγή. Τῆς φανέρωσε ὅ,τι δέν ἤξερε ἀκόμη: πώς ἡ πλούσια πυργοδέσποινα εἶχε ἐρωτευθῆ τρελλά κι' ἀνόητα τό ζωγράφο πού, δίχως αὐτήν, θά πέθαινε τῆς πείνας στό Παρίσι.

Ἔτσι ἐξηγεῖτο γιατί δέν ἐννοοῦσε νά διαλέξη σύζυγο ἀνάμεσα στούς τόσους «σοβαρούς» νέους ποῦ τήν ἀγαποῦσαν κι' ὀνειρεύονταν νά τήν κάνουν γυναῖκα τους.

Μά ἡ κ. ντέ Λινονά ἀπόφευγε νά πῆ στήν Ἐλιάνα πώς κι' ὁ ζωγράφος ἀγαποῦσε τήν Κλαίρη καί πώς, ἄν δέν εἶχαν ἐκμυστηρευθῆ ὁ ἕνας στόν ἄλλο τό αἴσθημά τους, ἦταν γιατί τούς εἶχαν ἐμποδίσει κάποιοι ἄγνωστοι ἀκόμη λόγοι. Δέ μποροῦσε νά τῆς τό πῆ, γιατί ἔπρεπε νά τήν πείση πώς ὁ Ἐδουάρδος εἶχε ἐρωτευθῆ τή γυναῖκα τοῦ μαραγκοῦ Μορέν καί πώς τήν εἶχε κάνει φλενάδα του.

Πραγματικά, ἡ Ἐλιάνα πείσθηκε εὔκολα γι' αὐτό. Καί, γεμάτη θυμό, ζητοῦσε τόν τρόπο νά ἐκδικηθῆ τόν Ἐδουάρδο Λεμπέλ ποῦ εἶχε προτιμήσει ἀπ' αὐτήν, τήν Ἐλιάνα ντέ Λανσελέν, τή γυναῖκα ἑνός ἁπλοῦ τεχνίτη.

— Προσέχτε ὅμως μήν πῆτε στή δίδα Ντιμπεσύ ὅτι ξέρετε πώς ἀγαπάει τό ζωγράφο, τῆς σύστησε ἡ κ. ντέ Λινονά. Καταλαβαίνετε πώς αὐτό θά μποροῦσε νά φέρη δυσάρεστες συνέπειες γιά ὅλους μας.

— Μείνετε ἥσυχη ἀπάντησε ἡ Ἐλιάνα. Θά κρύψω ἀπ' τήν Κλαίρη τό τί σκέπτομαι γι' αὐτήν καί γιά κείνον...

Ὅταν ἡ κ. ντέ Λινονά ἔφυγε ἐπιτέλους πώς ἡ Ἐλιάνα ἦταν ἀποφασισμένη γιά τό ρόλο ποῦ ἤθελε νά τῆς ἀναθέση, τῆς εἶπε μιά μέρα:

— Εἶναι πιά ἀπαράδεκτο ἕνα τέτοιο πρᾶγμα! Ὅλος ὁ κόσμος μιλάει τώρα γι' αὐτό τό δεσμό τοῦ κ. Λεμπέλ μέ τή Λουΐζα Μορέν, κι' εἶναι ἀναπόφευκτο νά γίνη τό σκάνδαλο. Εἶναι καιρός, νομίζω, νά εἰδοποιήσετε τή δεσποινίδα Κλαίρη γι' αὐτό ποῦ συμβαίνει. Θά τῆς προσφέρετε μιά φιλική ὑπηρεσία καί θά τή βοηθήσετε ἴσως νά γιατρευτῆ ἀπό ἕνα ἔρωτα ποῦ τήν κάνει νά ὑποφέρη σκληρά καί τή ντροπιάζει!

Κύτταξε στά μάτια τήν Ἐλιάνα καί συνέχισε:

—Ἐδῶ καί μερικούς μῆνες, λέγανε πώς ἐπρόκειτο νά παντρευτῆτε μ' αὐτόν τόν κ. Λεμπέλ, τόν ξεμωλιάστη τῶν παντρεμένων. Μά ἐγώ δέν τό πίστεψα ποτέ. Ἔλεγα μέ τό νοῦ μου πώς μιά λογική κοπέλλα σάν καί σᾶς δέ θάκανε ποτέ τέτοια μεγάλη ἀνοησία... νά ἐγκώση τή ζωή της μ' ἕνα τιποτένιο!

»Λοιπόν, χρυσή μου, πρέπει μέ κάθε τρόπο νά σώσουμε τή δίδα Ντιμπεσύ ἀπ' τήν ἄθυρσο ὅπου κινδυνεύει νά γκρεμιστῆ. Ἡ καϋμένη! Εἶναι τυφλωμένη, ὑπνωτισμένη, σέ τέτοια κατάσταση ποῦ τή θεωρῶ ἱκανή γιά ὅλα!

»Ἔχει στήσει τό ζωγράφο της πάνω σ' ἕνα βάθρο, ἀπ' ὅπου πρέπει νά τόν γκρεμίσουμε. Κι' αὐτό δέν πρόκειται νά μᾶς δυσκολέψη. Ἡ Κλαίρη δέ δέχεται συμβιβασμούς σέ ζητήματα τιμῆς. Ὅταν μάθη τήν ἀχαρακτήριστη, τήν ἀνήθικη διαγωγή τοῦ ζωγράφου, θά ἀηδιάση καί θ' ἀπομακρυνθῆ ὁριστικά ἀπ' αὐτόν. Θά καταλάβη πώς ὁ κ. Λεμπέλ ἐχθέτει καί τήν ἴδια καί θά τόν διώξη ἀπ' τό σπίτι της.

»Ὀφείλουμε νά τῆς ἀνοίξουμε τά μάτια, ἀγαπητή μου Ἐλιάνα. Μᾶς ἐπιβάλλει αὐτό τό καθῆκον ἡ μεγάλη μας στοργή γι' αὐτήν. Σκέφθηκα πώς θά σᾶς ἀκούση καλύτερα, ἐσᾶς. Πηγαίνετε νά τή βρῆτε, νά τῆς μιλήσετε, αὔριο κι' ὅλας. Ἔπειτα θά κάνω κι' ἐγώ τό ἴδιο. Κι' οἱ δυό μαζί, θά βροῦμε τόν τρόπο νά τά δυνατά μας γιά νά προστατέψουμε τήν καϋμένη τήν κοπέλλα ἀπό μιά ἀνεπανόρθωτη συμφορά.

»Σᾶς τό ξαναλέω ὅμως, μήν ἀφῆστε τήν Κλαίρη νά μαντέψη ὅτι ξέρετε τό αἴσθημά της. Θά δυσπιστοῦσε τότε ἀπέναντί μας καί θά κινδυνεύαμε ν' ἀποτύχουμε.

—Ἔννοια σας, ἀγαπητή κυρία, ἀπάντησε ἡ Ἐλιάνα. Ἀγαπῶ ποτέ τήν Κλαίρη καί δέ θέλω νά τήν πληγώσω, δείχνοντάς της πώς ξέρω ὅ,τι συμβαίνει στήν καρδιά της.

— Θά τή σώσουμε, Ἐλιάνα! Ἔπειτα θά ἐκτιμήση ὅ,τι κάναμε γι' αὐτήν καί θά μᾶς εὐγνωμονήση.

Πραγματικά, τήν ἄλλη μέρα κατά τίς 2½, ἡ Ἐλιάνα ἔφτασε στόν πύργο τῆς Κλαίρης. Ἐκείνη τήν ὑποδέχθηκε διαχυτικά.

— Πῶς τόσο νωρίς, ἀγαπητή μου; τή ρώτησε μέ κάποια ἀπορία.

—Ἤθελα νά σᾶς βρῶ μονάχη, γιά νά κουβεντιάσουμε λιγάκι.

—Ἔχετε, νά μοῦ πῆτε τίποτα ἐμπιστευτικό;

— Ναί, ἐγώ πολλά νά σᾶς πῶ. Μά βλέπω πώς ἑτοιμαζόσαστε νά βγῆτε ἔξω.

— Θά ἔπανε ἕνα περίπατο στό πάρκο, Ἐλᾶτε μαζί μου, ἄν θέλετε.

— Θάρθῶ. Θά μοῦ κάνη καλό ἕνα καθαρός ἀέρας.

Οἱ δυό κοπέλλες βγῆκαν, διαχίσανε τόν κῆπο κι' ἔφτασαν σ' ἕνα ἀπόμερο καί ἥσυχο μέρος τοῦ πάρκου. Κάθησαν σ' ἕνα παγκάκι κι' ἡ Κλαίρη εἶπε:

—Ἐδῶ μποροῦμε νά συνεντευάσουμε χωρίς νά μᾶς ἐνοχλήση κανείς. Λοιπόν, σᾶς ἀκούω.

— Εἶναι πολύ σοβαρό αὐτό ποῦ ἔχω νά σᾶς πῶ... Ξέρετε πόσο εἰλικρινής εἶναι ἡ φιλία μου γιά σᾶς!

— Ποτέ δέν ἀμφέβαλα. Μοῦ τό ἀποδείξατε ἄλλωστε τόσες φορές.

— Κλαίρη, ὁ κόσμος εἶναι μαγκρός...

— Τό ξέρω.

— Οἱ κακές γλῶσσες δέ μποροῦν νά σᾶς θίξουν. Συμβαίνουν ὅμως πράγματα ἄσχημα, ποῦ ἀνταναικλοῦν καί σέ σᾶς, μ' ὅλο ποῦ δέν εἰσαστε ὑπεύθυνη.

Ἡ Κλαίρη ἀνασκίρτησε καί κύτταξε στά μάτια τήν ἄλλη.

— Δέν καταλαβαίνω, Ἐλιάνα, εἶπε ἀγέρωχα. Σᾶς παρακαλῶ, ἐξηγηθῆτε.

— Πρόκειται γιά τόν κ. Ἐδουάρδο Λεμπέλ..

—Α! Καί τί ἔχετε νά μοῦ πῆτε γι' αὐτόν;

— Κάτι ποῦ ἀγνοεῖτε, ἀσφαλῶς, καί ποῦ πρέπει νά τό μάθετε. Ὁ κ. Λεμπέλ δέν ἀξίζει καθόλου τήν εὐγενική καί τό ἐνδιαφέρον ποῦ τοῦ δείχνετε.

—Ἀλήθεια; φώναξε ἡ Κλαίρη μέ προσποιητή ἔκπληξη.

— Ξεχνώντας τίς ὑποχρεώσεις ποῦ τοῦ ἐπιβάλλει ἡ φιλοξενία σας, τήν εὐγνωμοσύνη καί τό σεβασμό ποῦ σᾶς ὀφείλει, κάνει μιά ζωή ἀχαρακτήριστη, σκανδαλώδη. Ὅλος ὁ κόσμος, στό Γκριζόλ, ἔχει ἀγανακτήσει μαζί του.

— Μπᾶ! Γιά ποιό λόγο;

— Γιατί δέ δίστασε νά ξεμυαλίση μιά παντρεμένη! Ἔχει φλενάδα τή γυναῖκα τοῦ μαραγκοῦ Μοράν.

Ἡ Κλαίρη ἔγινε κατάχλομη, ἀπ' τή δυνατή συγκίνηση ποῦ τή συγκλόνιζε.

— Συνοφαντία! μουρμούρισε, προσπαθῶντας νά φανῆ ἤρεμη. Ὅπως τό εἴπατε καί σεῖς, ὁ κόσμος εἶναι κακός.

— Ναί, μά στήν περίπτωσι αὐτή δέ μπορεῖ νά ὀνομασθῆ κακία ἡ ἀγανάκτησι κι' ὁ θυμός του. Ἔχει τό δικαίωμα, τό καθῆκον μᾶλλον, νά ἐκφράση τήν ἀποδοκιμασία του.

Ἡ δυστυχισμένη Κλαίρη ὑπόφερε φριχτά, ἀλλά κατάπιε τούς λυγμούς της.

— Πῶς τό μάθατε, ἐσεῖς, Ἐλιάνα, ποῦ μένετε ἔρχετά μακρυά ἀπ' τό Γκριζόλ; ρώτησε.

— Μά ἔχει γίνει τόσος θόρυβος γύρω ἀπ' τό σκάνδαλο αὐτό! Θέλετε νά σᾶς πῶ κάτι, Κλαίρη; Ὁ κόσμος μπορεῖ πῶς δέ διώξατε ἀκόμη ἀπ' τόν πύργο σας τόν κύριο αὐτό, ποῦ σᾶς ἐκθέτει μέ τήν παρουσία του.

Μιά ἀστραπή πέρασε ἀπ' τά μάτια τῆς Κλαίρης.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τή συμβουλή σας, ἀγαπητή μου Ἐλιάνα, εἶπε. Εἶναι μιά καινούργια ἀπόδειξι τῆς φιλίας σας. Μά δέ μπορῶ νά πάρω ἔτσι εὔκολα μιά τόσο σοβαρή ἀπόφασι. Δέν πιστεύω ἄλλωστε πώς ὁ κ. Λεμπέλ εἶναι τόσο ἔνοχος, ὅσο τόν παριστάνουν. Πολύ συχνά, τά φαινόμενα ξενελᾶνε. Ἴσως αὐτή ἡ ἀγανάκτηση τοῦ κόσμου, αὐτό τό σκάνδαλο ποῦ μοῦ ἀναφέρατε, δέν ἔχει σοβαρή βάσι.

— Θεέ μου, εἶπε ἡ Ἐλιάνα προσποιῶντας νά κρύψη τήν ἀπογοήτευσί της, ἄν ἐσεῖς δέ βρίσκετε τίποτα τό ἐπιλήψιμο στή διαγωγή τοῦ κ. Λεμπέλ, δέν ἔχω λόγο νά ἐπιμείνω. Σᾶς προειδοποίησα, ἁπλῶς, ἀπό φιλικό καθῆκον.

Ἔπειτα ἀπό μιά σύντομη σιωπή, ἡ Κλαίρη πρόφερε:

—Ἐλιάνα, σέ μιά ἐποχή ὅχι πολύ μακρυνή, δέν ἤσαστε ἐχθρά τοῦ κ. Λεμπέλ. Δέν τόν γνωρίζατε μ' ἀδιάφορα μάτια. Εἴχατε μάλιστα κάποια τρυφερότητα γι' αὐτόν. Μοῦ τό εἴπατε ὁμολογήσει ἐσεῖς ἡ ἴδια. Μά ἴσως ἐκεῖνος, ἔνας φτωχός ζωγράφος, δέν κατάλαβε πώς μποροῦσε νά τόν ἀναπήση καί νά τόν παντρευτῆ ἡ δίς ντέ Λανσελέν...

»Σήμερα δέν τόν ἀναπάτε πιά. Τόν μισεῖτε ἴσως. Καί πολύ φοβᾶμαι πώς αὐτή ἡ προδιάθεσί σας σᾶς κάνει νά παραδέχεσθε πρόθυμα τίς κακολογίες τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἐλιάνα κατακοκκίνισε κι' ἀπάντησε:

— Πραγματικά, εἶχα κάποτε μιά ἀδυναμία γιά τόν κ. Λεμπέλ. Μά ἦταν μιά τρέλλα μου. Εὐτυχῶς, λογικεύθηκα ἐγκαίρως κι' ἀναγνώρισα πώς δέν ἦταν ἄξιός μου... Ποῦ θά εἶχα καταντήσει σήμερα, ἄν εἶχα ἀγαπήσει πραγματικά αὐτόν τόν ἄνθρωπο, ποῦ ἔχει ὅλα τά χαρίσματα τοῦ καλλιτέχνη, ἀλλά κι' ὅλα τά ἐλαττώματά του;

Ἡ Κλαίρη σηκώθηκε ἀπότομα. Τά μάτια της πετοῦσαν φωτιές. Δέν ἀνεχότανε νά προσβάλλουν ἔτσι τό εἰδωλό της.

— Σώπαστε, Ἐλιάνα! φώναξε, σχεδόν ἀπειλητικά.

Ἡ ἄλλη πῆρε ἀμέσως ταπεινό ὕφος.

—Ἀλήθεια, εἶπε, ξέχασα πώς εἶναι φιλοξενούμενός σας καί πώς τόν ὑπερασπίζετε. Ὡστόσο, ὀφείλω νά σᾶς εἰχαριστήσω γιά τίς συμβουλές ποῦ μοῦ δίνατε ἄλλοτε, ὅταν σᾶς ἔλεγα πώς θά ἤμουν εὐτυχισμένη νά τόν παντρευτῶ. Μ' ἔσωσε αὐτή ἡ γλῶσσα τῆς φρονιμάδας.

— Ω, ἦταν εὔκολο νά γιατρευτῆ ἡ ἀρῶστεια σας, ἀπάντησε εἰρωνικά ἡ Κλαίρη. Μά ἄς ξαναγυρίσουμε τώρα στόν πύργο, γιατί περιμένω ἐπισκέψεις.

Ἡ Κλαίρη εἶχε μεγάλη δύναμη θελήσεως. Ὑποδέχτηκε λοιπόν μέ τό χαμόγελο στά χείλη τούς κα-

ΘΑΛΑΜΟΣ ΕΜΑΓΙΕ



Ἡ ἐτικέττα πού τόν ἐγγυᾶται

Ἀναζητήσατε στόν ἐσωτερικό θάλαμο τοῦ Ψυγείου ΠΙΤΣΟΣ τήν ἐτικέττα «ΓΝΗΣΙΟ ΣΜΑΛΤΟ» πού σημαίνει γιά σᾶς, χαλυβδίνη κατασκευή ἐμαγιαρισμένη μέ γνήσιο σμάλτο.
Μέ τόν ἐμαγιέ θάλαμο τό ψυγεῖο σας
- δέν παλιώνει ποτέ
- διατηρεῖται εὔκολα καθαρό
- δέν ἀπορροφᾶ ὀσμές
- λάμπει κάθε φορά ποῦ ἀνοίγετε τήν πόρτα του καί μένει ἔτσι ὅσα χρόνια κι' ἄν περάσουν.

ΠΟΙΟΤΗΣ ΠΙΤΣΟΣ

ΑΠΟ ΤΟ 1865 ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΥ

ΜΑΤΙΕΣ σ' ὅλο τόν κόσμο

Θέλησε νά δοκιμάση ἄν ὁ ἄντρας της ἦταν πιστός

Ἡ οἰκογένεια Χάρπερ, στήν Αὐστραλία, ἦταν, ὡς προχθές ἀκόμη, ἡ πιό εὐτυχισμένη τοῦ κόσμου. Μόνον ὅτι ἡ κυρία Χάρπερ ζήλευε παθολογικά τόν ἄντρα της. Κι' ἡ παθολογική ζήλεια της ὁδήγησε στήν καταστροφή. Μιά μέρα, ἡ κυρία Χάρπερ εἶπε ὅτι θά πήγαινε νά ἐ-



δῆ τή μητέρα της, ποῦ ἔμενε σ' ἕνα γειτονικό ἀγρόκτημα κι' ὅτι θά ἔλειπε δυό-τρεῖς ἡμέρες. Πῆρε, λοιπόν, μαζί της τά δυό της παιδιά κι' ἔφυγε. Τό ἑράδιο, τήν ὥρα ποῦ ὁ Χάρπερ ἑτοιμαζόταν νά κοιμηθῆ, μιά γυναίκα χτύπησε στήν πόρτα. Ἦταν κοκκινομάλλα καί πολύ βαμμένη. «Ποιά εἶσαι καί τί θέλεις;» τή ρώτησε ὁ Χάρπερ. Ἡ ἄγνωστη τόν πασαμέρισε μέ μιά χαριτωμένη κίνησι καί μπῆκε στό σπίτι. «Ἤξερα ὅτι εἶσαι μόνος σου καί ἤρθα νά σοῦ κάνω συντροφιά», ἀπάντησε. Ξαπλώθηκε ὕστερα στό ντιβάνι μέ προκλητικό τρόπο καί πρόσθεσε: «Δῶσε μου ἕνα οὐΐσκυ καί χαμήλωσε τό φῶς». Ὁ Χάρπερ συμμορφώθηκε μέ τήν ἐπιθυμία της καί γέμισε δυό ποτήρια. Στό τρίτο οὐΐσκυ, ὅμως, ἄναψε κι' ἄρχισε νά ἀγκαλιάζη καί νά φιλάη τήν ἄγνωστη. Αὐτή πέταξε τότε τήν περουκα της κι' ὁ Χάρπερ ἀναγνώρισε τή... γυναίκα του! «Ὥστε ἔτσι! τοῦ εἶπε. Εἶσαι ἕτοιμος νά μέ προδώσης μέ τήν πρώτη ξετσίπωτη ποῦ θά βρεθῆ μπροστά σου! Θά σοῦ δείξω ἐγώ!» Τήν ἄλλη μέρα, ἡ κυρία Χάρπερ ὑπέβαλε αἴτησι διαζυγίου.

Θά ξανανειώση τίς Σφίγγες μέ καλλυντικά!

Ὁ Πρόεδρος Νασὲρ ἔλαβε πρό ἡμερῶν ἕνα γράμμα ποῦ προερχόταν ἀπό τόν Ἀμερικανό Ζὺλ Κέλλαρ, βιομήχανο καλλυντικῶν: «Οἱ Σφίγγες σας, γράφει ὁ Κέλλαρ, εἶναι παραμελημένες καί δείχνουν ἡλικία 3—4 χιλιετηρίδων. Τό πράγμα αὐτό εἶναι πολύ θλιβερό. Ἄν θέλετε νά τίς ἰδῆτε νά ξανανειώνουν, ἐμπιστευθῆτε τις στίς φροντίδες μου. Ἐγυμῶσαι ὅτι θά τίς κάμω νά φαίνωνται μικρότερες τουλάχιστον κατά 1000 χρόνια». Τό γράμμα αὐτό δείχνει γιά ἄλλη μιά φορά ὅτι τό χρῆμα δέν κάνει τόν ἄνθρωπο. Γιά τούς Ἀμερικανούς, τά πάντα εἶναι «μπίζνες», ἀκόμη καί τά μνημεῖα τῆς ἀρχαίας τέχνης.

Ἀποσύρεται ὁ ὑπαρχηγός τοῦ Καπόνε

Ὁ Τόνυ Ἀκάρντο, ὁ περίφημος ὑπαρχηγός τοῦ Ἄλ Καπόνε, πού, μετά τό θάνατο τοῦ ἀρχηγοῦ του, συνέχισε τίς «ἐργασίες» του γιά δικό του λογαριασμό, ἀποφάσισε τώρα νά ἀπεσυρθῆ ἀπό τήν ἐνεργό δράσι, πού, ἄλλωστε, δέν φαίνεται ὅτι ἦταν ἀξιόλογη, κατά τά τελευταῖα χρόνια. Πέταξε, λοιπόν, τό εἰδικό θωρακισμένο καπέλλο καί τόν ἀλυσιδωτό θώρακα ποῦ φοροῦσε ἐπί 20 καί πλέον χρόνια κι' ἔδωκε ἐντολή στό συμβολαιογράφο του νά ρευστοποιήση ὅλη τήν περιουσία του. Ὡς τώρα πουλήθηκε σέ πλειστηριασμό μόνον ἡ πολυτελής ἔπαυλις τοῦ Σικάγου, ποῦ τήν εἶχε κτίσει ὁ Ἄλ Καπόνε καί ποῦ τήν πούλησε στόν Ἀκάρντο, ὅταν τόν φυλάκισαν γιά χρέη πρός τό Δημόσιο. Ἡ ἔπαυλις περιλαμβάνει 40 δωμάτια καί αἴθουσες δεξιάσεων, 10 λουτρά μέ ἀτόφιο χρυσάφι καί λεγάνες ἀπό ὀνυχα, εἰδικά σπιτάκια γιά τετράποδες σωματοφύλακες (4 λυκόσκυλα καί 4 «μπόξερ») καί 2 γκαράζ μέσα στά ὁποῖα βρίσκονται 3 θωρακισμένα αὐτοκίνητα. Ὁ Ἀκάρντο τήν εἶχε ἀγοράσει ἀπό τόν Καπόνε γιά 1 ἑκατομμύριο δολλάρια. Ὁ καινούργιος ἀγοραστής, ἕνας Νεοϋορκέζος πλούσιος, τήν πῆρε στόν πλειστηριασμό μόνον γιά 700.000 δολλάρια.

Οἱ ἐξωφρενισμοί τῆς παρισινῆς μόδας

Ἡ μόδα γίνεται ὁλοένα καί πιό τρελλή. Νά τί προτείνουν οἱ Παρισινοί θεσμοθέτες της γιά τό φετεινό καλοκαίρι:

★ Μιά ραφή κάλτσας σχεδιασμένη μέ κραγιόν στό πίσω μέρος τῆς γάμπας (δέ θά φορῆτε, φυσικά, κάλτσες).

★ Πορτοφόλια κρεμασμένα ἀπό τή ζώνη, κατά τό πρότυπο τῶν γυναικῶν τῶν Σταυροφόρων.

★ Ψάθινα καπέλλα, ποῦ ἀπό τό ἐσωτερικό τους θά ξεφυτρώνουν δυό σκουλαρίκια ἀπό σκληρές πέτρες.

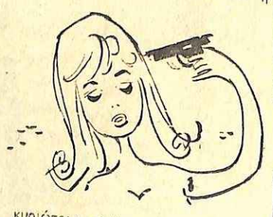
★ Γυαλιά ἑπαρῆς γαλάζια γιά τό πρωΐ καί χρυσαφιά γιά τό ἀπόγεμα (δέν εἶναι ἀνάγκη, φυσικά, νά πάσχετε ἀπό μυωπία).

★ Γάντια ἀπό νάϋλον χρώματος «σαϊρ» καί νύχια (ποῦ θά βγαίνουν ἔξω) ὅπως τό φίλντισι.

★ Φτερά στρουθοκαμήλου στούς ἀστραγάλους.

Ἡ Σουηδία ἔχει τό ρεκόρ τῶν αὐτοκτονιῶν

Τό ρεκόρ τῶν αὐτοκτονιῶν κατέχεται ἀπό τή Σουηδία. Σύμφωνα μέ μιά ἔρευνα ποῦ ἐνήργησε τελευταία ἡ σουηδική κυβέρνησις, κάθε μέρα αὐτοκτονεῖ ἕνας τούλάχιστον νέος ἡλικίας 10—20 χρόνων. Περισσότερες ἀπό τίς μισές πόλεις. Οἱ νέες αὐτοκτονοῦν σέ μεγαλύτερη ἀναλογία ἀπό τ' ἀγόρια. Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ μελέτησαν προσεχτικά αὐτές τίς περιπτώσεις κατέληξαν στό συμπέρασμα ὅτι ἡ



κυριώτερη αἰτία αὐτοῦ τοῦ φαινομένου εἶναι οἱ χλιαροί θεσμοί ποὺ ὑπάρχουν μεταξύ τῶν μελῶν τῶν σουηδικῶν οἰκογενειῶν. Τά παιδιά ἀναπτύσσονται πολλές φορές μόνα τους. Οἱ γονεῖς δέν δείχνουν κανένα ἐνδιαφέρον γι' αὐτά καί ὄχι μόνο ἐπειδή ζοῦν ὁ καθένας μέ τό δικό του τρόπο. Σέ πολλά ἀντρόγυνα ὁ ἄντρας ἔχει τή φίλη του κι' ἡ γυναίκα τό φίλο της. Συμβαίνει, μάλιστα, τά δυό «ζευγάρια» νά συμπαθιοῦν καί νά διασκεδάζουν μαζί. Τά παιδιά ποὺ παρακολουθοῦν παρόμοια θεάματα χάνουν κάθε ἐνδιαφέρον γιά τή ζωή καί κυριεύονται ἀπό ἕνα αἴσθημα ἀηδίας.



ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΕΤΕ ΑΛΛΑ... ΤΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ... ΔΥΣΕΥΡΕΤΑ

...Στέλνουμε τοὺς... θερμοὺς ἀθηναϊκοὺς μας χαιρετισμοὺς σ' ὅλες τὶς οἰκογένειες ποὺ παραθερίζουν καὶ τοὺς δίνουμε μία καλὴ ἰδέα:

Ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι στοὺς τόπους παραθερισμοῦ εἶναι δυσεύρετο τὸ γλύκισμα. Κι' ὅμως γιὰ ὅλους καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τὸ παιδὶ τὸ ζάχαρο, δὲν εἶναι λιχουδιά. Εἶναι ἀνάγκη. Γιατὶ ἡ διαρκὴς κίνησις τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸ παιγνίδι ἐξαντλεῖ τὰ σάκχαρα τοῦ ὀργανισμοῦ. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἐνηλίκους. Νὰ σᾶς συστήσουμε νὰ φτιάξετε πολύπλοκα γλυκίσματα, τὸ γνωρίζουμε ὅτι στὴν ἐξοχὴ δὲν ἔχετε τὰ μέσα. Ἐὰν ὅμως διαθέσετε ἁπλῶς ἕνα μικρὸ καμινέτο τοῦ οἰνοπνεύματος γιὰ τὸ καφεδάκι σας, κάνετε τὸ ἑξῆς: Στὸ πλησιέστερό σας παντοπωλεῖο, ζητῆσετε μὲ 1½ δραχμὴ ἕνα φακελλάκι Ἄνθος Ἀραβοσίτου, Γιώτη φυσικά. (Δὲν ὑπάρχει ἄλλο «Ἄνθος Ἀραβοσίτου» ἄλλοστε). Μ' αὐτὸ τὸ θαυματουργὸ φακελλάκι τῆς 1½ δραχμῆς θὰ φτιάξετε 4 πιάτα γευστικώτατης κρέμας, ὁμοιας μ' ἐκείνης ποὺ σερβίρουν στὰ ζαχαροπλαστεῖα, ποὺ σπανίζουν στὴν ἐξοχή. Καὶ θὰ τὴν φτιάξετε εὐκολώτατα μέσα σὲ λγα λεπτά. Πῶς θὰ τὴν φτιάξετε: Μὰ τὸ ἴδιο φακελλάκι ἔχει τυπωμένη τὴν ἁπλὴ συνταγή. Ὅταν τὰ σερβίρετε, ἐσεῖς κι ὅλοι οἱ δικοί σας θὰ γοητευθῆτε ἀπὸ τὴ γεῦσι. Ἡ ἐλλειψις γλυκίσματος... θὰ κάνη τὸ γλύκισμά σας πιό... γλυκό. Ἀλλὰ κι' ἂν δὲν μπορεῖτε (μένετε π.χ. σὲ ξενοδοχεῖο) νὰ τὸ φτιάξετε, παρακαλέστε στὸ ἐστιατόριο ποὺ τρῶτε συνήθως νὰ σᾶς τὸ φτιάξη. Πρὸ παντὸς ὅταν ἔχετε παιδιά. Θὰ σᾶς κάμη τὴ χάρι μὲ ἀποτέλεσμα... νὰ γίνη μόδα καὶ νὰ ζητοῦν ὅλοι ὅσοι τρῶνε στὸ ἐστιατόριο αὐτό, τὴν ἁπλὴ αὐτὴ καὶ γευστικωτάτη σπεσιαλιτέ σας, τὴν ὑπέροχη κρέμα τοῦ «Ἄνθους Ἀραβοσίτου» Γιώτη. Σημειώστε, ὅτι μπορεῖτε νὰ τὴν φτιάξετε σὲ 6 γεύσεις φρούτων: λεμόνι, πορτοκάλι, βανίλια, φράουλα, μπανάνα καὶ σοκολάτα. Μπορεῖτε νὰ φτιάξετε τὶς κρέμες μὲ γάλα, ἢ μὲ ἴση ποσότητα νεροῦ, θὰ στοιχίσουν ἐλάχιστα. Φυσικὰ θἄχετε ἀκούσει ποὺ λένε: «Μὲ μιὰ (1) δραχμὴ 2 γεύματα, μὲ προϊόντα Γιώτη». Δοκιμάστε σήμερα, γιὰ νἄχετε τὸ γλύκισμά σας εὐκολα καὶ πάμφθηνο, ὅλη τὴ ὥρκεια τοῦ παραθερισμοῦ σας.

Υ. Γ.: Πάντοτε ἰσχύει γιὰ τὶς μητέρες κα ἰτὶς γοικοκυρὲς ἡ δωρεὰ ἑνὸς βιβλίου, μὲ συνταγὲς γιὰ τὸ παιδὶ καὶ ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια. Ἀρκεῖ νὰ γράψετε: «Βιομηχανίαν Γιώτη—Τ.Θ. 207—Ἀθῆναι, καὶ νὰ τὸ ζητῆστε. Ἰδιαιτέρως συνιστοῦμε στὶς μητέρες καὶ νοικοκυρὲς τῶν χωριῶν μας, ποὺ δὲν ὑπάρχουν ζαχαροπλαστεία, νὰ δοκιμάσουν τὸ παραπάνω ὑπέροχο ἁπλὸ στὴν κατασκευὴ καὶ πάμφθηνο γλύκισμα. Παρακαλοῦμε τὶς παραθερίστριες τῶν πωτεύουσας νὰ τὸ συστήσουν στὶς ὑπόλοιπες ποὺ παραθερίζουν. Θὰ κάνουν πραγματικὴ εὐεργεσία στὶς ἀγροτικές μας οἰκογένειες.

Ἡ Ἰδία.—

λεσμένους της, ποὺ ἤρθαν νὰ φᾶνε στὸ σπίτι της, ὅπως συνήθως. Θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑποπτευθῆ κανεὶς τὸ ἄφορητο μαρτύριο τῆς ψυχῆς της.

— Λοιπόν;... ψιθύρισε ἡ κ. ντὲ Λινονὰ στὴν Ἐλιάνα. Δὲ βρήκατε εὐκαιρία νὰ κουβεντιάσετε μαζί της;

— Ναί, βέβαια! Καὶ τῆς τὰ εἶπα ξεκάθαρα.

— Ἀ! Τί σᾶς ἀπάντησε;

— Ἂν δὲν ἤξερα πῶς ἀγαπάει τὸν κ. Λεμπέλ, θὰ τὸ μάντευα ἀπ' τὸν τρόπο ποὺ τὸν ὑπεράσπισε... Ἀρνήθηκε νὰ πιστέψη πὼς τῆς εἶπα τὴν ἀλήθεια. Πιστεύω πὼς θὰ χρειαστῆ νὰ τῆς παρουσιάσουμε ἀποδείξεις!

Ἡ κ. ντὲ Λινονὰ χαμογέλασε παράξενα.

— Θὰ γίνη κι' αὐτό, ἀπάντησε. Ἀρχίσατε τὴν ἐπίθεσι. Θ' ἀναλάβω τώρα ἐγὼ τὴ συνέχεια.

Γ'.

Ἡ κατάστασι ἀνάμεσα στὴν Κλαίρη καὶ τὸν Ἐδουάρδο, ποὺ εἶχε φανῆ μιὰ στιγμὴ πὼς θὰ καλλιτέρευε,γινόταν ἀντίθετα χειρότερη ὁλοένα... Δὲ μιλοῦσαν πιὰ μεταξύ τους. Ἐδειχναν μιὰ ἀμοιβαία ψυχρότητα— προσποιητή, βέβαια.

Ἡ Κλαίρη ἄκουγε πρόθυμα τὶς διαδόσεις, ποὺ ἡ κ. ντὲ Λινονὰ φρόντιζε νὰ φτάσουν στ' αὐτιὰ της. Ἀμφέβαλλε ἀκόμη, μὰ δὲν κατώρθωνε νὰ διώξη ὅλες τὶς κακὲς σκέψεις ποὺ τάραξαν τὴν ψυχή της. Ἡ τρομερὴ ζήλεια τῆς ἔξασζε τὴν καρδιά. Κι' ἂν ἡ Ζουλί, τρομαγμένη, προσπαθοῦσε ν' ἀντιδράση σ' αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια της, ἡ Κλαίρη τὴ διάταζε ξερὰ νὰ σωπάση.

Μιὰ ἄτιχη ἰδέα τοῦ ζωγράφου χειροτέρεψε τὰ πράγματα ἀκόμη πιὸ πολύ: Πιστεύοντας πὼς αὐτὸ θὰ εὐχαριστοῦσε τὴν Καίτη, παρακάλεσε τὸ Νταρμιὸν νὰ τοῦ σερβίρουν τὸ φαγητό του χωριστά, στὸ περίπτερό του.

Ὁ καλὸς ἄνθρωπος δὲ μπόρεσε στὴν ἀρχὴ νὰ πιστέψη τ' αὐτιά του.

— Μιλᾶτε σοβαρά; εἶπε μὲ ἀπορία.

— Σοβαρώτατα, κύριε. Πρέπει ἄλλωστε νὰ προσέξατε πόσο στεναχωρεῖ ἡ παρουσία μου τὴ δεσποινίδα Ντιμπεσύ.

Ὁ γέρος κούνησε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νὰ προσθέση τίποτ' ἄλλο.

Ὅταν ἀνακοίνωσε στὴν Κλαίρη τὴν ἐπιθυμία τοῦ ζωγράφου, περίμενε πὼς θὰ τὴν ἔβλεπε νὰ ἐκφράζη τὴ δυσαρέσκειά του. Μὰ ἐκείνη ἀπάντησε ἤρεμα:

—Ἂς γίνη αὐτὸ ποὺ θέλει ὁ κ. Λεμπέλ.

Κι' ὁ καλὸς κ. Νταρμιὸν ἔμεινε καὶ πάλι σ' ἀμηχανία, μὴ μπορῶντας νὰ βρῆ μιὰ ἐξήγησι.

«Ἐνῶ νόμιζα πὼς θὰ τελειώσουν ὅλα μ' ἕνα γάμο—ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Μά, ἀντὶ γι' αὐτό, πᾶνε ὁλοένα στὸ χειρότερο... Νὰ πάρη ἡ ὀργή! Καλὰ ἤμαστε ἥσυχοι κι' εὐτυχισμένοι, τόσον καιρό! Τί ἀνάγκη ἦταν νὰ κουβαλήση ἡ Κλαίρη ἀπ' τὸ Παρίσι αὐτὸ τὸ ζωγράφο, γιὰ νὰ μᾶς φέρη τὴ θλῖψι καὶ τὴν ἀπελπισία στὸν πύργο;...Ἐγὼ ἤμουν ἀντίθετος, στὴν ἀρχή, μὰ ἔκανα τὸ λάθος νὰ ὑποχωρήσω στὴν ἐπιμονή της... Καὶ τώρα, ποιὸς ξέρει πῶς θὰ τελειώση αὐτὴ ἡ ἱστορία!».

Ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος, ἡ κ. ντὲ Λινονὰ εἶπε μὲ τὸ νοῦ της ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ ζωγράφος ἔτρωγε χωριστά:

«Ὅλα πᾶνε χαλά... καλλίτερο ἀπ' ὅτι μπορούσαμε νὰ ἐλπίσουμε!».

Ἐκεῖνο ποὺ ἐξιντριζετοῦσε θαμάσια τὰ σκοτεινὰ σχέδια τῶν Λινονά, ἦταν ὅτι ὁ Ἐδουάρδος, ἐλεύθερος πιά, ἔκανε συχνότερες ἐπισκέψεις στὸ σπίτι τῶν Μοράν, ἔφευγε κάθε Κυριακὴ ἀπὸ πολὺ νωρὶς καὶ γύριζε ἀργὰ τὸ βράδυ.

Μιὰ μέρα ποὺ βρέθηκε μονάχη μὲ τὴν Κλαίρη, ἡ κ. ντὲ Λινονὰ ἄρχισε καυγοκὴ ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ ζωγράφου. Ἡ κοπέλλα—ποὺ νόμιζε πὼς δὲν ἦταν γνωστὸ τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της—τὴν ἀντιμετώπισε σταθερά, ἀλλὰ νοιώθοντας νὰ ξεσκίζεται φριχτὰ ὅλο της τὸ εἶναι.

—Ναί, αὐτὰ λέει ὁ κόσμος, ἀπάντησε. Μὰ μπορεῖ καγεὶς νὰ πιστεύη τὶς διαδόσεις, ποὺ ἐξογκώνονται ἀπὸ στόμα σὲ στόμα;... Ἔτσι εἶναι φτιαγμένος ὁ κόσμος. Τοῦ ἀρέσει νὰ σέρνη στὴ λάσπη ἀκόμη καὶ τοὺς ἀθώους ἀνθρώπους. Ἡ σικοφαντία δίνει καὶ παίρνει.

»Δὲ μ' ἐνδιαφέρει, βέβαια, νὰ πάρω τὸ μέρος τοῦ κ. Λεμπέλ. Εἶναι ἄντρας, ἂς ὑπερασπίση μόνος του τὸν ἑαυτό του. Ἀλλ' ἡ γυναῖκα εἶναι ἕνα πλάσμα ἀδύνατο, ἀνυπεράσπιστο συχνά. Καὶ δὲ μπορῶ ν' ἀνεχθῶ νὰ χτυπᾶνε ἀπὸ παντοῦ αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη, ποὺ ἔχει γίνει ὁ γενικὸς στόχος! Προπάντων, τὰ βάζουν μαζί της οἱ ἄλλες γυναῖκες, ἐπειδὴ ἤρθε ἀπ' τὸ Παρίσι, ἐπειδὴ εἶναι νέα, ὄμορφη καὶ χωρισμένη. Δὲν τῆς τὸ συγχωροῦν, αὐτό.

—Ὥστε δὲ θέλετε νὰ πιστέψετε;...

— Δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω τέτοιο πρᾶγμα! φώναξε ἡ Κλαίρη.

— Γιατὶ κρίνετε τοὺς ἄλλους σὰν τὸν ἑαυτό σας καὶ δὲ θέλετε νὰ παραδεχτῆτε πὼς ὑπάρχει ἀποχρισία καὶ διπροσωπεία στοὺς ἀνθρώπους. Εὐτυχῶς, οἱ τίμιοι εἶναι καὶ θὰ μείνουν πάντα οἱ πιὸ πολλοί, στὸν κόσμο. Οἱ ἄλλοι ἀποτελοῦν τὴν ἐξαίρεσι.

»Ὅσο γιὰ τὴν κ. Μοράν, ὑπάρχουν ἴσως ἐλαφρυντικὰ στὴν περίπτωσί της. Ὁ ἄντρας της βρισκώταν δίχως δουλειά, ὑποφέρανε, πεινούσανε. Τότε παρουσιάστηκε ὁ κ. Λεμπὲλ καὶ τοὺς ἔσωσε κυριολεκτικά. Χάρις σὲ σᾶς, κερδίζει ἀρκετά, ὥστε νὰ μπορῆ νὰ βοηθάη τοὺς Μοράν. Τοὺς ἔδωσε καὶ τοὺς δίνει ἀκόμη λεφτά. Αὐτὸ, τὸ ξέρουν ὅλοι. Καὶ βρίσκουν φυσικὸ νὰ μὴν ἀρνιέται τίποτα στὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαπάει, στὴ φιλενάδα του.

Ἡ Κλαίρη ἔσυψε τὸ κεφάλι της, ἀμίλητη. Ἔπειτα τινάχτηκε ἀπότομα καὶ φώναξε:

—Ὄχι, ὄχι, δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω, ἂν δὲν ἔχω ἀποδείξεις, ἂν δὲν τὸ δῶ μὲ τὰ μάτια μου!

Θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ κ. ντὲ Λινονὰ περίμενε ἀνυπόμονα αὐτὰ τὰ λόγια τῆς Κλαίρης, γιατὶ ἄστραψε ἡ ματιά της κ' ἀπάντησε ἀμέσως:

—Μά, ἀγαπητὴ δεσποινίς, μπορεῖτε γἄχετε τὴν ἀπόδειξι αὐτή. Μπορεῖτε νὰ δῆτε, ἀφοῦ τὸ θέλετε...

— Τί νὰ δῶ;

— Τὸν κ. Λεμπὲλ καὶ τὴ φλεγάδα του σ' ἕνα ἐρωτικὸ ραντεβοῦ τους! Μιὰ-δυὸ φορὲς τὴ ἑβδομάδα, συναντιῶνται ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ μαραγκοῦ.

— Ποῦ;

— Στὸ Πονατιέ. Σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ὅπου πᾶνε χωριστά, κατὰ τὶς 10 τὸ βράδυ.

Ἡ Κλαίρη δὲν ἀναρωτήθηκε πῶς ἦταν τόσο καλὰ πληροφορημένη ἡ κ. ντὲ Λινονά. Ἦταν τόσο ταραγμένη, ὥστε δὲ μποροῦσε νὰ σκεφθῆ λογικά.

—Ἂν τὸ θέλετε, συνέγισε ἡ ἄλλη, θὰ τοὺς δῆτε νὰ μπαίνουν σ' αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλο, καὶ θ' ἀκούσετε τὰ φλογερά τους ἐρωτόλογα.

—Μά... πῶς θὰ γίνη αὐτό;

—Ἁπλούστατα. Θὰ πᾶτε ἐχεῖ μισὴ ὥρα νωρίτερα, θὰ κλειστῆτε σὲ μιὰ διπλανὴ κάμαρα καὶ θὰ περιμένετε.

—Ὄχι, δὲ μπορῶ... Τί θὰ λέγανε γιὰ μένα;...

— Παιδὶ ποὺ εἴσαστε! Ποιός θὰ τὸ μάθη: Δὲ θὰ δώσετε τ' ὄνομά σας. Θὰ εἴσαστε μιὰ ξένη, μιὰ ἄγνωστη περαστική, ποὺ ζήτησε νὰ ξεκουραστῆ γιὰ λίγο στὸ ξενοδοχεῖο, περιμένοντας τὸ τραῖνο. Ἂν ἔχετε σκεπασμένο τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βέλο, δὲ θὰ σᾶς ἀναγνωρίση κανείς.

— Ποτὲ δὲ θὰ τολμήσω...τραύλισε ἡ κοπέλλα.

—Ἀκοῦστε! Μπορῶ νἀρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σας. Ναί, θὰ σᾶς συνοδέψω! Ἔτσι, δὲ θἄχετε ἀνάγκη νὰ μιλήσετε καθόλου. Ἄλλοστε, τὸ δωμάτιο θὰ εἶναι κρατημένο προκαταβολικά.

Ἡ Κλαίρη δίσταζε ἀκόμη. Μιὰ πάλη γιγότανε μέσα της. Μὰ ἡ ζήλεια νίκησε ὅλα τ' ἄλλα συναισθήματά της.

—Ἀποφασίστε το λοιπόν, τῆς σύστησε ἡ κ. ντὲ Λινονὰ ποὺ μάντευε τὶς σκέψεις της. Πρέπει νὰ βεβαιωθῆτε ἀπόλυτα, γιὰ νὰ βάλετε ὕστερα στὴ θέσι του τὸν κ. Λεμπέλ.

Ἡ κοπέλλα σηκώθηκε. Ἔτρεμε νευρικά, τὰ μάτια της ἀστράφτανε. Ἔκανε μερικὲς βόλτες μέσα στὸ σαλόνι. Ἔπειτα σταμάτησε μπροστὰ στὴν ἐπισκέπτρια.

— Πότε; ρώτησε ἀπότομα.

— Δὲ μπορῶ νὰ σᾶς ὁρίσω τώρα ἀμέσως. Θὰ κανονίσω ὅμως καὶ θὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

—Πῶς θὰ πᾶμε στὸ Πονατιέ; Ὦ, πολὺ εὐκολα. Στὶς 9½, θὰ σᾶς περιμένη στὴ μικρὴ πόρτα ποὺ θἄχω νοικιάσει...

— Πολὺ καλά!

— Τ' ἀποφασίσατε; Δὲ θὰ διστάσετε τὴν τελευταία στιγμή;

—Ὄχι. Θέλω νὰ δῶ!

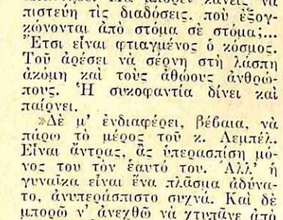
— Θὰ δῆτε λοιπόν.

Ἡ κ. ντὲ Λινονὰ σηκώθηκε, φίλησε τὴν κοπέλλα στὸ φουλιγμένο μέτωπο της κι' ἔφυγε. Ἡ Κλαίρη ἔπεσε τότε στὸν καναπέ, μουρμουρίζοντας μὲ πνιγμένη φωνή:

—Ὦ, οἱ ἄντρες! Εἶναι ἄθλιοι, ἀνανδροι, ἀνήθικοι!

Τὸ στῆθος της φούσκωνε ἀπὸ λυγμούς, ἀλλὰ τὰ μάτια της μέναν στεγνά. Θἤθελε νὰ κλάψη, μὰ δὲ μποροῦσε. Ἔσφιγγε τὰ γέρια της πάνω στὴν καρδιά της. Ἐχεῖ προπάντων πονοῦσε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.



100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες προσώπου, σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Ἡ ὑπερτρίχωση θεραπεύεται τελείως. ΚΙΝΔΥΝΟΣ - ΥΠΕΥΘΥΝΗ.

Εἶμαστε ἀσυναγώνιστοι, μοναδικοὶ στὰ Βαλκάνια.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ ΠΟΡΟΥΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ

ΠΑΝΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA.

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥ 6 - ΚΟΛΩΝΑΚΙ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΝΤΕΣΑΣ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ.612010

Μ^me KASTRIOTIS

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἀντιρυτιδικὰ σπεσιαλιτὲ τοῦ οἴκου μας ἀπὸ φόταγια καὶ κυτταρικὰ ἐκχυλίσματα. Κατέχουμε μυστικὰ ποὺ εἶναι καὶ θὰ μείνουν ἄγνωστα στοὺς ἀνταγωνιστάς μας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ ΜΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Ἡ ΛΑΪΔΗ Πατρίτσια Μέλασσον ἦρθε προχθὲς σπίτι μου καὶ μοῦ διηγήθηκε αὐτὴ τὴν καταπληκτικὴ ἱστορία. Κι' ἐγὼ τὴν ἔγραψα, δίχως ν' ἀλλάξω τίποτε.

— Προχθὲς τὸ ἀπόγευμα, μοῦ εἶπε, βγῆκα ἀπ' τὸ σπίτι μου μὲ μιὰ παράξενη διάθεσι. Φροῦσα ἕνα κομψὸ ταγιὲρ «γκρὶ-φὲρ» κι' εἶχα στὰ ἰβαμμένα χείλη μου τὸ πιὸ σαγηνευτικὸ χαμόγελο. Ὅταν γύρισα σπίτι, ἦταν ἀργά. Ὁ ἄνδρας μου μὲ περίμενε μὲ ἀνυπομονησία.

— Μὲ συγχωρῆς, τοῦ εἶπα, μὰ καταλαβαίνεις, ὅταν βρίσκεται κανένας σὲ κοσμικὸ σαλόνι, μὲ γνωστὰ πρόσωπα, ἀργεῖ λίγο περισσότερο...

Ὁ ἄνδρας μου, ποὺ ἔχει τρομερὸ μάτι — καθὼς ξέρετε, εἶναι Γενικὸς Εἰσαγγελεύς — μὲ κύτταξε, καὶ μοῦ ἀπάντησε:

— Δὲν ἤσουν σὲ κοσμικὸ σαλόνι, ὅπως λές!...

— Πῶς τὸ ξέρεις; Σὲ διαβεβαιῶ πώς...

— Στὰ παπούτσια σου ἔχεις σκόνη ἀπὸ κοκκινόχωμα. Οἱ μύτες τους, μάλιστα, εἶναι λίγο πρασινισμένες...

— Αὐτὸ σημαίνει, τοῦ ἀπάντησα, ὅτι ἔκανα μιὰ βόλτα στὸ πάρκο μὲ τὴ Μάργκαρετ.

— Ἀδύνατον! Εἶναι ἑξῆ μέρες τώρα, ποὺ τὸ πάρκο εἶναι κλειστὸ γιὰ κάτι ἐπιδιορθώσεις!

— Μὰ δὲν πήγαμε στὸ μεγάλο πάρκο... Κάναμε μιὰ βόλτα στὸν κῆπο, ποὺ εἶναι γύρω ἀπὸ τὴν Ἔκθεσι τῶν Κοσμημάτων.

— Μπῆκες μάλιστα καὶ στὴν Ἔκθεσι, γιατὶ βλέπω στὸν κρίκο τῆς τσάντας σου περασμένο τὸ κίτρινο εἰσιτήριο τῆς εἰσόδου.

— Ναί, ἔχεις δίκιο... Ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ ἀπὸ τὶς ἰδιοτροπίες τῆς Μάργκαρετ. Ἦταν κουρασμένη καὶ ἤθελε νὰ καθήση σ' ἕνα ἡσυχο μέρος. Κι' ἐπειδή, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ Ἔκθεσι ἦταν ἄδεια...

— Ὡς ποιὰ ὥρα μείνατε ἐκεῖ πέρα;

— Ὡς τὶς ἑπτά.

— Τὰ συγχαρητήριά μου! Φαίνεται πὼς ἀλλαξαν τὶς ὧρες γιὰ νὰ χαθῆρ σας, γιατὶ ἡ Ἔκθεσι κλείνει στὶς πέντε!

— Μπορεῖ νὰ ἦταν καὶ πέντε... Δὲν κύτταξα τὸ ρολόϊ. Ἔπειτα, πήγαμε νὰ πάρουμε ἕνα ὀρεκτικό... Ἡ Μάργκαρετ εἶχε νὰ μοῦ πῆ τόσα πράγματα!...

— Θὰ σὲ συγκίνησε, φαίνεται, γιατὶ εἶσαι λίγο διστακτικὴ καὶ ἀσαφὴς στὶς ἀπαντήσεις σου.

— Μὰ τί τὰ θέλεις... Ἡ Μάργκαρετ ἔχει τόσες παραξενιές! Μὲ κράτησε μαζί της ἀπὸ τὶς τρεῖς ὡς τὶς ὀχτώ... Εἶναι παράξενη γυναῖκα.

— Τὸ πιστεύω! Εἶναι παραπολὺ παράξενη! Φαντάσου, ὅτι ἦρθε ἐδῶ καὶ σὲ ζήτησε στὶς ἑφτὰ ἡ ὥρα!...

— Μά... μὰ δὲ θὰ ἦταν ἐκείνη! Οἱ ὑπηρέτες μας μπερδεύουν συχνὰ τὶς φιλενάδες μου.

— Οἱ ὑπηρέτες μπορεῖ, ὄχι ὅμως κι' ἐγώ! Ἡ Μάργκαρετ μίλησε μαζί μου!...

— Ἐ, λοιπόν, Ράλφ, θέλεις νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια; Δὲ σοῦ τὸ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχή, γιατὶ ξέρω, ὅτι δὲ σοῦ ἀρέσει νὰ βγαίνω μ' αὐτὴν ἔξω. Καὶ δὲν ἔχεις ἄδικο, τὸ ξέρω... Ἡ Λίλιαν χώρισε πολλὲς φορές. Τῆς ἀφέσουν τὰ σκάνδαλα. Μά, ὅταν τὴ συναντήσῃ καμιὰ φορὰ στὴν ὁδό, δὲ μπορεῖ νὰ μὴν τὴν ἀποχωρισθῆ εὐκολα. Ἔπειτα, τὴν ἀποχωρισθῆ εὐκολα. Ἔπειτα, δὲν τὸ δῶ μὲ τὰ μάτια μου!



— Μά... μὰ δὲ θὰ ἦταν ἐκείνη! Οἱ ὑπηρέτες μας μπερδεύουν συχνὰ τὶς φιλενάδες μου.

εἶναι τόσο ἔξυπνη, τόσο διασκεδαστική! Μ' ἔκανε νὰ ξεκαρδιστῶ ἀπὸ γέλια... Μέσα στὴν Ἔκθεσι φαντάζονταν ἕνα σωρὸ τρόπους γιὰ νὰ κατακλέψη κανεὶς τὶς βιτρίνες τῆς χρυσοχοϊκῆς τέχνης... Δὲ μπορεῖς νὰ φαντασθῆς τὴ γέλια, ποὺ ἔκανα! Συλλογισου, ὅτι στὴν αἴθουσα «τοῦ 1700» ὑπελόγισε σὲ ὥρα μπορεῖ κανεὶς ν' ἀνοίξη στάλλινη θήκη τοῦ περίφημου δαχτυλιδιοῦ τῆς Πομπαδούρ, ἐκεῖνο ποὺ κοστίζει σήμερα δυὸ ἑκατομμύρια! Τί τρελλὴ γυναίκα, ἔ;

— Καὶ πόση ὥρα ὑπελόγισε, ὅτι χρειάζεται γιὰ τὴν κλοπὴ αὐτή;

— Τριάντα δευτερόλεπτα! Ὅση ὥρα δηλαδὴ χρειάζεται ὁ φύλακας γιὰ νὰ περάση ἀπὸ τὴ μιὰ αἴθουσα στὴν ἄλλη.

— Ὡραῖες κουβέντες γιὰ κυρίες!

— Μὰ σοῦ λέω τί ἀστειευόταν! Γιὰ φαντάσου τί θὰρυβο θὰ ἔκανε μιὰ τέτοια κλοπή!...

— Καὶ μιλούσατε, λοιπόν, γι' αὐτὰ τὰ πράγματα κατὰ τὶς τέσσερες καὶ μισή. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Τόσο θὰ ἦταν περίπου ἡ ὥρα... Μὰ πῶς τὸ κατάλαβες;

— Ἁπλούστατα: Θὰ σοῦ πῶ μιὰ ἰδέα, ποὺ θὰ σὲ διασκεδάση πολύ. Σήμερα τὸ ἀπόγευμα, στὶς τέσσερες καὶ μισή, ἔκλεψαν τὸ περίφημο δαχτυλίδι τῆς Πομπαδούρ ἀπὸ τὴν Ἔκθεσι τῶν κοσμημάτων!...

— Τί λές; φώναξα, χλωμιάζοντας.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο εἶναι φανερό, ὅτι καλὰ θὰ ἔκανα νὰ λιπιθυμήσω. Μὰ ὁ σοβαρὸς τόνος τοῦ Ράλφ μ' ἔκανε νὰ συνέλθω γρήγορα.

— Μά... μὰ δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια... ψιθύρισα.

— Ὁ φύλακας ἀνεκάλυψε τὴν κλοπὴ στὶς πέντε, δηλαδὴ τὴ στιγμή, ποὺ ἐκλεινε ἡ Ἔκθεσι. Ἀμεσῶς ἔστειλαν νὰ μοῦ τηλεφωνήσουν. Πήγα, λοιπόν, ἐπὶ τόπου κι' ἔκανα τὶς πρῶτες ἐρεύνες. Καὶ τώρα περιμένω κι' ἄλλες λεπτομέρειες.

— Θεέ μου!... Εἶναι ἀπίστευτο! Μιὰ τέτοια συμπτωσις!...

— Ἡ κλοπὴ ἔγινε, ἀκριβῶς, μέσα σὲ τριάντα δευτερόλεπτα, τὴν ὥρα, ποὺ ὁ φύλακας περνοῦσε ἀπὸ τὴ μιὰ αἴθουσα στὴν ἄλλη... Δυὸ μόνο πρόσωπα εἶχαν μπῆ στὴν αἴθουσα «τοῦ 1700», στὶς τέσσερες ἡ ὥρα: ἕνας ἄνδρας καὶ μιὰ γυναῖκα.

— Κι' ὅμως... βέβαια... δηλαδὴ ἤμουν κι' ἐγὼ ἐκείνη τὴν ὥρα μαζὶ μὲ τὴ Λίλιαν...

— Φαίνεται πὼς δὲ σᾶς πρόσεξε κανείς...

— Καί... ὅπως εἶπες, εἶδαν ἕναν ἄνδρα καὶ μιὰ γυναῖκα;

— Ναί... Ὁ ἄνδρας ἦταν κομψός, εὐρισμένος, μὲ γκρίζο κοστούμι, καὶ μιλοῦσε μὲ ξενικὴ προφορά. Ἡ γυναῖκα εἶχε ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισι, ἦταν ξανθειά, καὶ φοροῦσε ταγιὲρ χρώματος «γκρὶ-φὲρ». Νά, ἀκριβῶς, σὰν τὸ δικό σου ταγιέρ!...

— Ὅλες οἱ γυναῖκες φοροῦν τέτοια ταγιὲρ τῆς μόδας!...

— Ἐσένα ὅμως σοῦ πάει πολὺ ὅμορφα, γιατὶ εἶσαι ξανθειά...

— Ὦ, μὰ ἐπὶ τέλους, Ράλφ, γιατί μοῦ μιλᾶς μ' αὐτὸ τὸν τόνο; Μπορῶ νὰ σοῦ ἀποδείξω πώς...

— Μὰ τί σχέσι ἔχεις ἐσὺ μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία;... Ἐσὺ δὲν ἤσουν μὲ τὴ Λίλιαν;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ἦταν ὁ ντέτεκτιβ Ο' Μάλλεϋ, τῆς Σκώτλαντ Γυάρδ...Εἶχε πιάσει τὸ λωποδύτη κι' εἶχε βρῆ ἐπάνω του τὸ δαχτυλίδι τῆς Πομπαδούρ. Ὅσο γιὰ τὴ γυναῖκα, ποὺ ἦταν μαζί του, ὁμολόγησε, ὅτι τὴ βοήθησε νὰ δραπετεύσῃ... Ἦταν ἡ γυναῖκα του!

Ὁ ἄνδρας μου πῆρε βαθειὰ ἀναπνοή.

— Μπορεῖς νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς, ὅτι δὲ θὰ ξαναβγῆς μὲ τὴ Λίλιαν Φέργκουσον; μοῦ εἶπε κατόπιν.

— Ναί, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι!... τοῦ ἀπάντησα.

— Εἶμαι βέβαιος, λοιπόν, ὅτι τὴν ὥρα, ποὺ ἡ φίλη σου φλυαροῦσε, ὁ λωποδύτης τὴν ἄκουγε ἀπὸ κάπου. Καί, μόλις ἐσεῖς βγήκατε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ἔσπευσε νὰ πραγματοποίηση τὸ σχέδιό του!

— Μὰ βέβαια, ἔτσι θὰ εἶναι! φώναξα ὁλόχαρη.

Καὶ οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν πὼς ἔτσι ἀκριβῶς ἔγινε ἡ κλοπή. Μὰ ἐγὼ τρέμω ἀκόμη, ὅσο θυμᾶμαι, ὅτι πέρασα τὸ ἀπόγευμά μου φλερτάροντας μ' ἕνα λωποδύτη! Ἦταν τόσο νόστιμος! Στὴν αἴθουσα «τοῦ 1700» τὸν ἄφησα μιὰ στιγμὴ μόνο, γιὰ νὰ βάλω λίγη πούδρα στὸ πρόσωπό μου. Κι' ἐκεῖνος τότε ἔκλεψε τὸ δα

Η μικρούλα ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

3ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ πατέρας τῆς Ἀλίκης ὑποχρεώνεται, γιά οἰκονομικούς λόγους, νά πουλήση μερικά ἀπό τά ἄλογα τῶν σταύλων του. Ὁ τζόκεϋ του, ὁ Λάμπρος, τον συμβουλεύει νά πουλήση τή Ρεγκίνα, που κατ' αὐτόν δέν ἔχει κανένα μέλλον, ἐνῶ ὁ προπονητής του, ὁ Πέτρος, τοῦ δηλώνει πώς σέ δυό μῆνες τό πολύ θά ἔρθη πρώτη στό γκράν-πρί. Ἡ Ἀλίκη κάτι ὑποψιάζεται γιά τό Λάμπρο, προσπαθεῖ ὅμως νά συγκεντρώση ἀποδείξεις.

— Καί τώρα, πού ξανάβαλα τό τσιγάρο στή θέσι του, ἐλπίζω νά τό ἀναζητήση καί νά τό βρῆ ἐκείνος πού ἐνδιαφέρεται γι' αὐτό.

ΛΙΓΟ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

— Ἀπό δῶ μποροῦμε νά παρακολουθήσουμε τήν κίνησι χωρίς νά μᾶς βλέπη κανείς

ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ...

—Ὠ!... Κυττάξετε!...

— Μά αὐτός εἶναι ὁ Λάμπρος!... Ὥστε, λοιπόν, αὐτός εἶναι ὁ...

— Οὔφ!... Τυχερός εἶμαι... Νόμιζα πώς δέ θά τό ξανάβοσκα.

—Ὅλη αὐτή ἡ ὑπόθεσι μοῦ φαίνεται πολύ ὕποπτη... Γιά ἐλάτε νά ψάξουμε στόν τηλεφωνικό κατάλογο νά δοῦμε ἄν ὑπάρχη κανένα «Ἄσπρο Πανοδεχοῖο».

ΠΑΙΡΝΟΤΝ ΑΠΟ ΕΝΑ ΚΑΤΑΛΟΓΟ Η ΚΑΘΕΜΙΑ ΚΑΙ ΨΑΧΝΟΤΝ.

—Ἐγώ δέ βρῆκα τίποτα...

— Οὔτε κι' ἐγώ...

— Θά πρόκειται γιά κάποιο συνθηματικό μέρος. Δέ θά τό τάλογο... Κρίμα πού ὁ μπαμπάς θά ξαναγυρίση στό σπίτι ἀργά τό βράδυ..

Λίγο ἀργότερα οἱ δυό φίλες της φεύγουν καί ἡ Ἀλίκη μένει μόνη...

— Πρέπει νά βρῶ ἕνα τρόπο ν' ἀναγκάσω τό Λάμπρο νά ὁμολογήση. Ἄν τόν κατηγορήσω ἔτσι ξεκάρφωτα θ' ἀρνηθῆ... Ἄν πάλι κατορθώση ν' ἀποδείξη πώς εἶναι ἀθῶος θά γελοιοποιηθῶ...

— Μπᾶ!... Τί βλέπω;...

—Ὁ Λάμπρος φεύγει μέ τό αὐτοκίνητό μας. Ἀσφαλῶς θά πηγαίνη στό ραντεβοῦ του, στό «Ἄσπρο Πανδοχεῖο».

— Αὐτό πού κάνω μπορεῖ νά εἶναι κουταμάρα... Ἡ σιδερένια πόρτα ἀνοίγει ὅμως δύσκολα κι' ἔτσι προφταίνω νά κρυφτῶ στό πίσω μέρος τοῦ αὐτοκινήτου, χωρίς νά μέ πάρη εἴδησι..

Τό αὐτοκίνητο διασχίζει μιά ἔρημη περιοχή καί ὕστερα ἀπό μισή ὥρα...

... Σταματᾶ ἔξω ἀπό ἕνα νεοχτιστο πανδοχεῖο, τοῦ ὁποίου δέν ἔχει ἀκόμη ὁλοκληρωθῆ ἡ κατασκευή.

— Εἶναι ἄσπρο ἀλλά δέν ἀναφέρεται στόν κατάλογο αὐτό τό πανδοχεῖο γιατί δέν ἄοχισε ἀκόμη νά λειτουργῆ.

— Μόνο ἕνα παράθυρο εἶναι φωτισμένο στό πρῶτο πάτωμα... Θά προσπαθήσω νά φτάσω ὡς ἐκεῖ σκαρφαλώνοντας ἀπό τίς σκαλωσιές...

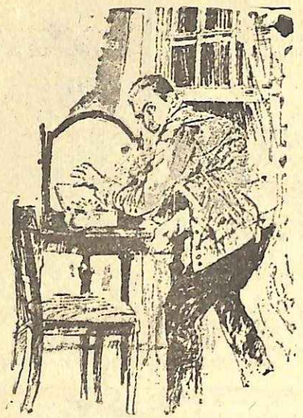
— Εὐτυχῶς εἶναι σκοτάδι κι' ἔτσι κανείς δέ θά μέ δῆ.

ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΟΤ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΤ...

— Ὥστε σύμφωνα μέ τίς προβλέψεις σου, Λάμπρο, ἡ Ρεγκίνα εἶναι τό καλύτερο ἄλογο πού θά μποροῦσα ν' ἀγοράσω.

— Δέ χωρίει ἀμφιβολία, κύριε Βασιλείου... Ἡ φοραδίτσα αὐτή θά σᾶς ἐξασφαλίση πολλά ἑκατομμύρια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.



Οἱ ἰδιοκτῆτες διευκολύνουν ἐμᾶς τοὺς διαρρῆκτες μὲ τὴν ἀφηνημάδα τους...

Πῶς νὰ προφυλαχθῆτε ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ

Πολύτιμες συμβουλὲς ἑνὸς διάσημου κακοποιοῦ

Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ Ἀμερικανὸς διαρρήκτης Τζὸε Χόμπσον, τρόφιμος στὶς κρατικὲς φυλακὲς τοῦ Μίτσιγκαν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, πέρασε τὰ δέκα χρόνια τῆς ποινῆς του γράφοντας τὰ ἀπομνημονεύματά του καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ περιγράφει καὶ τὸν τρόπο τῆς δουλειᾶς του, δίνοντας συγχρόνως πολύτιμες συμβουλές, πῶς ν' ἀντιμετωπίση κανεὶς τὰ τεχνάσματα τῶν συναδέλφων του! Ἂς ἀκοῦσουμε, λοιπόν, τί λέγει ὁ Τζὸε Χόμπσον.

«Οἱ διαρρῆξεις γίνονται ὅλο καὶ πιὸ συχνές, ἀρχίζει ὁ κατάδικος. Γιὰ μᾶς τοὺς κλέφτες τὸ ἐπάγγελμά μας δὲν παρουσιάζει μεγάλους κινδύνους, γιατὶ οἱ ἰδιοκτῆτες μᾶς διευκολύνουν πραγματικὰ στὴ δουλειά μας μὲ τὴν ἀφηρημάδα τους. Πολλοὶ νομίζουν ὅτι δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν τίποτα, γιατὶ δὲ φυλάνε στὸ σπίτι τους κανένα ἀντικείμενο μεγάλης ἀξίας, ὅπως εἶναι οἱ πολύτιμες γοῦνες ἢ τὰ ἀκριβὰ κοσμήματα. Μὰ ἔχουν ὅτι ἐμεῖς κυνηγᾶμε πρωτα ἀπ' ὅλα τὰ πράγματα ποὺ πουλιοῦνται εὔκολα: ροῦχα, ραδιόφωνα, φωτογραφικὲς μηχανές, μαγειρικὰ σκεῦη, σύνεργα γιὰ τὰ σπόρ καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα, ποὺ πουλιοῦνται σὲ καλὲς τιμές.

Δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο γιὰ τοὺς κλέφτες νὰ ἐπισημάνουν τὰ σπίτια, ποὺ λείπουν οἱ ἰδιοκτῆτες τους. Μερικοὶ πιάνουν κουβέντα μὲ τοὺς γείτονες ἢ στὰ μαγαζιὰ τῆς γειτονιᾶς. Ἐγὼ προσωπικὰ εἶχα τὴ δική μου «εἰδικότητα»: Γύριζα ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα μὲ μιὰ μικρὴ βαλίτσα μὲ δείγματα καὶ ἔκανα τὸν ἀντιπρόσωπο μιᾶς ἑταιρείας ἀπορρυπαντικῶν ἢ ὁ,τι ἄλλο μοῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ νοῦ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρό. Φυσικά, δὲν πουλοῦσα τίποτα, μὰ ἔτσι ἔλεπα ποιὰ σπίτια ἦταν κατοικημένα καὶ ποιὰ ἐμειναν πρὸς τὸ παρὸν ἄδεια. "Ετσι, ὅταν ἤμουν σίγουρος ὅτι ἕνα ὡρισμένο σπίτι ἦταν, τοὐλάχιστον γιὰ λίγες μέρες ἀκατοίκητο, γύριζα σ' αὐτὸ τὴ νύχτα καὶ ἤσυχα - ἤσυχα ἔκανα μέσα στὸ σκοτάδι τὴ δουλίτσα μου! Γέμιζα τὸ πόρτ - μπαγκὰζ τοῦ αὐτοκινήτου μου μὲ ὅσα πράγματα χωροῦσαν μέσα κι' ἔφευγα ἀνενόχλητος.

Τὸ ἐπάγγελμά μας δὲν εἶναι, βέβαια, πάντα ρόδινο. Ὁ διαρρήκτης ἔχει καμμιὰ φορὰ καὶ δυσάρεστες συναντήσεις, ποὺ δὲν τὶς λογάριασε. Τὸ λιγώτερο εἶναι νὰ πέση πάνω σ' ἕνα σκύλο, ποὺ ἀρχίζει τὰ γαυγίσματα καὶ ἀναστατώνει ὅλη τὴ γειτονιά. Θυμᾶμαι μιὰ νύχτα — βρισκόμουν ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὸ κεφάλι καὶ τοὺς ὤμους χωμένους μέσα στὸ παράθυρο ἑνὸς ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ, ποὺ σκόπευα νὰ «ἐλευφρώσω» ἀπὸ μερικὰ μικροπράγματα — πῶς ἔπεσα ξαφνικὰ μέσα στὸ σκοτάδι δυὸ πελώρια γατίσια μάτια νὰ μὲ κυττάζουν φωσφορίζοντας. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς δὲ θὰ εἶχε τίποτα τὸ τρομακτικό, ἂν αὐτὰ τὰ δυὸ μάτια δὲ βρίσκονταν σ' ἀπόσταση 20 πόντων τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. "Ηταν δυνατὸ νὰ εἶχα δυὸ μονόφθαλμα γατιά, μπροστά μου; "Αναψα, λοιπόν, γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι μου. Καὶ τότε εἶδα μπροστά μου... ἕνα πάνθηρα! Εὐτυχῶς γιὰ μένα ἦταν δεμένος μὲ ἁλυσίδες! "Ετσι, ποτὲ στὴ ζωή μου δὲν ἔφυγα τόσο βιαστικὰ ἀπὸ ἕνα σπίτι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ «ἐπισκεφτῶ»!

"Αν καὶ πρατιμοῦμε νὰ δοκιμάσουμε τὴν τύχη μας σὲ ἄδεια σπίτια, ὑπάρχουν περιπτώσεις — σὲ σπίτια π.χ. μὲ πολύτιμα ἀντικείμενα — ποὺ ἀποφασίζουμε νὰ διακινδυνέψουμε τὸ τομάρι μας, ἀκόμη καὶ ἂν τὸ σπίτι κατοικῆται. Ἄλλες φορές, πάλι, καταλαβαίνουμε ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης δὲν ἔφυγε, ὅταν εἶναι ἀργὰ πιὰ καὶ βρισκόμαστε ἤδη μέσα στὸ σπίτι ἢ στὸ διαμέρισμα. Κι' ἐπειδὴ αὐτὸ συμβαίνει συχνά, κάθε ἰδιοκτήτης πρέπει νὰ ξέρη τί ἀκριβῶς πρέπει νὰ κανη, μόλις καταλάβη ὅτι στὸ σπίτι του βρίσκεται ἕνας κλέφτης ἢ μάλλον τι πρέπει νὰ κάνη, ὥσπου νὰ φύγη αὐτός.

"Αν εἶστε ἔξυπνοι, δὲ θὰ τὸν φοβερίσετε καὶ δὲ θὰ τὸν ἀπειλήσετε μὲ τὸ ὅπλο σας. Εἶναι σφαλερὴ ἡ ἀντίληψι ὅτι ὁ διαρρήκτης δὲ βαστάει ὅπλο ἀπάνω του. Ἐγώ, π.χ., γλύτωσα μιὰ φορά, χάρις στὸ πιστόλι μου, ὅταν ἕνας ἐξαλλος ἰδιοκτήτης, βάρους γύρω στὰ ἑκατὸ κιλά, ἤθελε νὰ μὲ σκοτώση μὲ τὸ μπαστοῦνι τοῦ γκόλφ του. Τὸ πιστόλι μου δὲν εἶναι, φυσικά, ποτὲ γεμάτο — γιατὶ ἄλλο εἶναι νὰ πᾶς στὴ φυλακὴ γιὰ μιὰ διάρρηξι κι' ἄλλο νὰ σὲ χώσουν στὸ φρέσκο γιὰ δολοφονία! Μὰ πιστέψετέ με, πολλοὶ συνάδελφοί μου δὲν ἔχουν τὴν ἴδια... λεπτότητα!

"Οταν ὑποπτεύεστε τὴν παρουσία ἑνὸς κλέφτη στὸ σπίτι σας, ὑπάρχει ἕνα δραστικὸ μέσο γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτὸν σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα: Κάνετε θόρυβο! Ἀρχίστε νὰ πηδᾶτε πάνω στὸ κρεβάτι σας ἢ νὰ χτυπᾶτε τὸν τοῖχο. Ὁ κλέφτης προσέχει καὶ τὸν ἐλάχιστο θόρυβο κι' ὅταν θὰ σᾶς ἀκούση, θὰ «πεύση νὰ φύγη.

Μὰ — θὰ σκεφτῆτε — ὁ κύριος σκοπὸς δὲν εἶναι νὰ ξέρετε τί πρέπει νὰ κάνετε γιὰ νὰ διώξετε τὸν κλέφτη ἀπὸ τὸ σπίτι σας, ἀλλὰ τί μπορεῖτε νὰ κάνετε γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσετε νὰ μπῆ σ' αὐτό! "Οταν ἕνας διαρρήκτης ἔβαλε στὸ νοῦ του νὰ μπῆ κάπου, θὰ τὸ ἐπιτύχη μὲ κάθε τρόπο. Ἔχει τὰ μέσα ν' ἀνοίγη τὴν πιὸ γερη κλειδαριά. "Αλλωστε, ἕνα τζάμι παραθύρου που τὸ ἔχει κολλήσει ἀπ' ἔξω μὲ χαρτί, κάνει ἐλάχιστο θόρυβο, ὅταν θὰ τὸ σπάση, γιὰ νὰ μπῆ στὸ σπίτι. "Εχετε ὠστόσο ὅλο τὸν καιρὸ γιὰ νὰ λάβετε ἐγκαίρως τὰ μέτρα σας καὶ νὰ κινδυνέψετε λιγώτερο.

Ἀρχίστε μὲ τὸν ὀπ' ἀριθμ. 1 κανόνα: Μὴν κλείνετε ἁπλῶς τὴν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ σας πίσω σας, ὅταν μπαίνετε ἢ ὅταν βγαίνετε. Ἀκόμη κι' ὁ πρῶτος ἐρασιτέχνης κλέφτης μπορεῖ ν' ἀνοίξη μιὰ ἁπλὴ κλειδαριά, χώνοντας μέσα σ' αὐτὴ ἕνα κομμάτι σελουλοΐντ. Οἱ καλύτερες κλειδαριὲς εἶναι ἐκεῖνες τύπου «Γιὰλ». Ἐξασφαλίσετε ὅλες τὶς ἐξώπορτές σας μὲ τέτοιες κλειδαριές, ἀντὶ μὲ τὶς συνηθισμένες καὶ κυρίως τὴν πίσω πόρτα τῆς ὑπηρεσίας, ἀπ' ὅπου γίνονται οἱ περισσότερες διαρρῆξεις. Στερεώσετε ἐπίσης τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ σας, ποὺ βρίσκονται κοντὰ στὸ ἔδαφος τοῦ κήπου ἢ τῆς αὐλῆς μὲ γερους τεμπεσέδες, ποὺ δὲν ὑποχωροῦν εὔκολα.

"Αν εἶναι ἀπαραίτητο ν' ἀφισετε κάπου τὸ κλειδὶ τοῦ σπιτιοῦ σας, δείξτε λιγάκι ἐξυπνάδα! Μὴν τὸ βαζέτε, ὅπως γίνεται συνήθως, κάτω ἀπὸ τὸ χαλάκι τῆς πόρτας ἢ στὸ γραμματοκιβώτιο ἢ σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς παραδοσιακοὺς κρυφῶνες, γλάστρες, κλπ. Εἶχα πάντα τὴ συνήθεια νὰ ψάχνω νὰ βρῶ τὸ κλειδί, πρὶν κουραστῶ ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα μὲ τὰ δικά μου μέσα! "Αν, λοιπόν, πρέπει νὰ κρύψετε τὸ κλειδὶ κάπου, πρὶν φύγετε, καμουφλάρετέ το τοὐλάχιστον σ' ἀποστασι τριῶν μετρων ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Κανένας κλέφτης δὲ θὰ κινδυνέψη νὰ χάση τὴν πολύτιμη ὥρα που ἔχει στη διάθεσί του γιὰ νὰ μπῆ στὸ σπίτι, ποὺ πρόκειται νὰ «ἐπισκεφτῆ», ψάχνοντας ὧρες ὁλόκληρες στὸν κῆπο γιὰ νὰ βρῆ τὸ κλειδί!

Μὴν ἀφίνετε ποτὲ τὸ ἄδειο σπίτι σας μὲ ὅλα τὰ φῶτα κλειστά. Σᾶς συνιστῶ ν' ἀφίνετε πάντα τὸ φῶς τοῦ μπάνιου ἀναμμένο. "Ενα φῶς σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ σπιτιοῦ δικαιολογεῖται πάντα, ὅσο ἀργὰ κι' ἂν εἶναι καὶ θὰ πείση, χωρὶς ἄλλο τὸν κλέφτη ὅτι τὸ σπίτι εἶναι κατοικημένο. Προμηθεύτητε, ὅμως, συγχρόνως ἕνα αὐτόματο διακόπτη, που σβύνει τὸ φῶς κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας, γιατὶ ἕνα δίωρο μὲ μιὰ ἀναμμένη λάμπα τὴν ἡμέρα ἀποτελεῖ κυριολεκτικὰ μιὰ πρόσκλησι γιὰ τὸ διαρρήκτη νὰ μπῆ ἀνενόχλητα στὸ ἄδειο σπίτι. "Ενας αὐτόματος διακόπτης, που μπορεῖτε, ἄλλωστε, νὰ τὸν προμηθευτῆτε μὲ λίμους φύλακες τοῦ σπιτιοῦ σας κατὰ τὴν ἀπουσία σας.

"Αν σκοπεύετε νὰ λείψετε γιὰ μερικὲς μέρες, εἰδοποιήσετε ὁπωσδήποτε ὅλους τοὺς προμηθευτές σας νὰ διακόψουν τὴ διανομή τους κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς καὶ παρακαλέσετε ἕνα γείτονα νὰ παίρνη τακτικὰ τὰ ἂν εἶστε ἐξαιρετικὰ προνοητικός, θὰ τὸν διος ἢ μὲ τὸν ἐπιπουρό του τὸν κῆπο σας, ἀναλαμβάνοντας, φυσικά, αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐξοδο. "Ενα γεμάτο γραμματοκιβώτιο στὴν εἴσοδο ἑνὸς ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ ἢ ἕνας ἀπεριποίητος κῆπος μαρτυρεῖ στὸν ὁποιονδήποτε διαρρῆκτη ὅτι δὲ θὰ τὸν ἐνοχλήση κανεὶς τὴ νύχτα κατὰ τήν... ἐπίσκεψί του.



— Κάνε γρήγορα, γιατὶ ὁ μπαμπᾶς σου θὰ τοῦ πάρη ὅλα τὰ λεφτὰ στὸ πόκερ καὶ δὲ θἄχη γιὰ νὰ σὲ πάη στὴν κοσμικὴ ἠταβέρνα!...



— Μπαμπᾶ!... Ξέχασες τὸ πορτοφόλι σου!...



— Βοὲ παιδιά! Κάντε λίγο ὑπομονή, ὥσπου νὰ πᾶτε σπίτι, τουλάχιστον!

ΤΑ ΤΡΕΛΛΑ τηλέφωνα

"Οταν ἕνα τηλέφωνο «τρελλαίνεται», μπορεῖ νὰ συμβῆ ὁ,τιδήποτε, ἀκόμα καὶ νὰ σᾶς καλῆ μία καμηλοπάρδαλις... ἢ ν' ἀποφασίση νὰ κουδουνίζη κάθε φορὰ ποὺ... κάνετε μπάνιο!

ΠΑΡΑΠΟΝΙΟΣΑΣΤΕ πῶς τὸ τηλέφωνό σας δὲ σᾶς ἐξυπηρετεῖ ἀρκετά; Πῶς βουΐζει, ἀκριβῶς τὴν ὥρα, ποὺ τὸ χρειάζεσθε ἐπειγόντως, πῶς μπλέκονται οἱ γραμμές, πῶς χτυπόει πάντα τὴ στιγμή, ποὺ εἴσαστε ἀπασχολημένος; Λέτε πῶς θὰ σᾶς τρελλάνη; Ἔ, λοιπόν, τὸ χειρότερο θὰ εἶναι νὰ τρελλαθῆ αὐτό!

Μὴ σᾶς φαίνεται παράξενο. Ὑπάρχουν «τρελλὰ» τηλέφωνα, ἡ τουλάχιστον τηλέφωνα, ποὺ κάνουν σὰν τρελλά, ὥσπου νὰ βρεθῆ ἡ ἐξήγησι τῆς ἀκατανόητης συμπεριφορᾶς τους... Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξι:

Κάποιος κτηματίας τοῦ Λαϊτσεστερσάϊρ, στὴν Ἀγγλία, παραπονέθηκε στὴν Τηλεφωνικὴ Ἑταιρεία πῶς τὸ τηλέφωνό του δὲ χτυποῦσε ποτὲ ὅταν τὸν καλοῦσαν. "Ενας μηχανικὸς ἀνέλαβε νὰ τὸ ἐπιβεβαιώση. Σχημάτισε τὸν ἀριθμὸ τοῦ κτηματία κι' ἀμέσως ἀπάντησε ἡ γυναῖκα του:

— Λέγετε!

— Χτύπησε τὸ τηλέφωνό σας; ρώτησε παραξενεμένος ὁ μηχανικός.

— "Οχι! δήλωσε ἡ γυναῖκα.

— Μά, τότε πῶς καταλάβατε, ὅτι σᾶς κάλεσα; ἀγανάκτησε ὁ μηχανικός, νομίζοντας πὼς τὸν κοροϊδεύε.

— Τὸ κατάλαβα, γιατὶ γαύγισε ὁ σκύλος, ἀπάντησε ἀσυγκίνητη ἐκείνη.

Δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κατηγορήση κανεὶς τὸ μηχανικό, ἂν τὴν ρώτησε γιὰ τρελλή, ὅπως καὶ ἔπαιρνε γιὰ τρελλή, ὅπως καὶ ἔπαιρνε γιὰ τρελλή, ὅπως καὶ ἔπαιρν

προύλη, ποὺ τόσο μ' ἀγαποῦσε!

Ὁ γιατρός, στενοχωρημένος, μουρμούρισε μερικὰ παρηγορητικὰ λόγια κι' ἔφυγε.

Εἶχε πολλὲς ἐπισκέψεις νὰ κάνη. Καί, τὸ βράδυ, γύρισε κουρασμένος στὸ σπίτι του. Τὴν ὥρα, ποὺ γδυνόταν, θυμήθηκε τὴν παραγγελία τοῦ ἀφορώστου. Κι' εὐσυνείδητος, ὅπως ἦταν, ντύθηκε ξανά, γιὰ νὰ πάη νὰ ἐκπληρώση τὸ θλιβερὸ φιλικὸ καθῆκον. "Οταν ἔφτασε πιὰ στὸ σπίτι τῆς Ρόζας, ἄκουσε μιὰ γυναικεία φωνὴ νὰ τραγουδάη εὐθυμα τραγούδια. Μιὰ ἀνδρικὴ χοντρὴ φωνὴ τῆς ἔκανε σεγκόντο.

— Δυστυχισμένε, φίλε Ντυράν, μουρμούρισε ὁ γιατρός, ἐσένα ἡ τελευταία σου σκέψι, πρὶν κλείσης τὰ μάτια σου, ἦταν ἡ Ρόζα. Κι' αὐτή, τὸ ἴδιο βράδυ, βρῆκε κιόλας τὸν ἀντικαταστάτη σου.

Συγχρόνως, σκέφθηκε πὼς θἄταν περιττὸ νὰ εἰδοποιήση τὴ Ρόζα. Μὰ ἡ συνείδησή του τὸν πρόσταξε νὰ ἐκπληρώση ὡς τὸ τέλος τὴν τελευταία θέλησι τοῦ φίλου του. Καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι. Τοῦ ἄνοιξε ἡ ἴδια ἡ Ρόζα:

— Μπά! μπά! Καλῶς τὸ γιατρό!... Πῶς ἦταν αὐτὸ καὶ μᾶς θυμήθηκες; τοῦ φώναξε, ψευδίζοντας, γιατὶ ἀπ' τὸ ξαναμμένο πρόσωπό της, φαινόταν πὼς ἦταν στὸ κέφι.

— Μὲ συγχωρῆτε, κυρία μου, ποὺ σᾶς ἀνησυχῶ τέτοια ὥρα, ἀπάντησε ὁ γιατρός. Μὰ εἶχα μιὰ σοβαρὴ ἐντολὴ νὰ ἐκτελέσω. Μόνο, ποὺ δὲν ξέρω ἂν ἡ στιγμὴ εἶναι κατάλληλη.

— Καλέ, τί λέτε, γιατρέ; Περάστε μέσα. Δὲ μᾶς ἀνησυχεῖτε καθόλου. Δικός μας ἄνθρωπος εἶσθε.

Καὶ τὸν πῆρε ἀπ' τὸ χέρι, σέρνοντάς τον σχεδόν, ὡς τὴν τραπεζαρία. Ὁ γιατρὸς πειράχτηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν οἰκειότητα, μὰ δὲ θέλησε νὰ κάνη φασαρία.

— Τὸ κάτω-κάτω, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, τόσο τὸ χειρότερο. Ἐγὼ θὰ πῶ ὅ,τι ἔχω νὰ πῶ κι' ἂς γίνη ὅ,τι θέλει. Ἄλλωστε, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ ξανοπατήσω ἐδῶ.

Μά, μόλις ἡ Ρόζα ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ τὸν ἔσπρωξε μαλακὰ πρὸς τὰ μέσα, ὁ γιατρὸς ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα...

Μπροστά του, κατάχλωμος, μὲ ὄψι ἐλεεινή, ἀλλὰ χαρούμενος, εὔθυμος, κεφᾶτος, στεκόταν ὁ φίλος του, ὁ ἀρρωστός του, ὁ ἑτοιμοθάνατος, ὁ Ζοζὲρ Ντυράν, μ' ἕνα ποτῆρι σαμπάνια στὸ χέρι, τραγουδῶντας ἕνα χαρούμενο σκοπό.

Χωρὶς νὰ ταραχτῆ, μόλις εἶδε τὸ γιατρό, τοῦ εἶπε:

— Εὖγε, φίλε πιστέ! "Ετσι σὲ θέλω! Καλῶς ὥρισες... Καθὼς βλέπεις, τὴ γλύτωσα κι' αὐτὴ τὴ φορά. Τοῦ τὴν ἔσκασα πάλι τοῦ Χάρου...

Καί, γεμίζοντας τὸ ποτῆρι σαμπάνια, τὸ ἔδωσε στὸ γιατρό, προσθέτοντας:

— Κι' ἤρθες, γιατρέ μου, πάνω στὴν ὥρα. Πάρε τὸ ποτῆρι κι' ἔλα νὰ τσουγκρίσουμε καὶ νὰ πιῆς στὴν ὑγειά μου... Νὰ πιῆς γιὰ τὴ νεκρανάστασί μου... Τραλαλά, τραλαλαλά!...

Μὰ ὁ γιατρὸς ἦταν ἔξω φρενῶν:

— Ἄκουσε, φίλε μου, εἶπε στὸ Ντυράν, μπορεῖς ν' ἀπατᾶς τὴ γυναίκα σου, δικαίωμά σου, ν' ἀπατᾶς τοὺς φίλους σου, χαλάλι σου κι' αὐτό, ν' ἀπατᾶς καὶ τὸ θάνατο, μὲ γειά σου μὲ χαρά σου, ἀλλὰ δὲ σοῦ ἐπιτρέπω ν' ἀπατᾶς καὶ τὴν ἐπιστήμη!...

— Δηλαδή; τραύλισε ὁ Ντυράν.

— Δηλαδή... δηλαδή, εἶχες ὑπογρέωσι... νὰ πεθάνης!

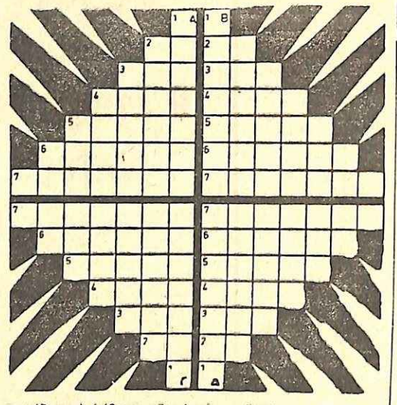
Κι' ἔφυγε, χτυπῶντας πίσω του τὴν πόρτα, ἔτσι ποὺ τραντάχτηκε ὅλο τὸ σπίτι.

ΣΑΡΛ ΠΕΤΙ

Γιὰ μικροὺς ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλὴ πυραμίδα

Ξεκινῶντας ἀπὸ τὰ τετραγωνίδια Α, Β, Γ καὶ Δ, μέσα στὰ ὁποῖα θὰ τοποθετήσετε τὸ ἴδιο πάντοτε φωνῆεν, συμπληρῶστε ἀκολούθως καὶ τὶς τέσσερις πυραμίδες μὲ λέξεις, τῶν ὁποίων σᾶς δίνομε πιὸ κάτω τὶς σημασίες.



Γιὰ κάθε λέξι θὰ χρησιμοποιῆτε ὅλα τὰ γράμματα τῆς προηγουμένης, ἀναγραμματισμένα ἢ ὄχι, σὺν ἕνα καινούργιο.

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

1) Φωνῆεν.
2) Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος (ἀρχ.).
3) Ἀρχικὰ ὀργανισμοῦ.
4) Χρονικὸ διάστημα.
5) Τελείωσε τὸ ἔργο, ποὺ τοῦ ἀνέθεσαν.
6) Φρόνιμα, λογικά.
7) Βάλτος.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

1) Φωνῆεν.
2) Ὑποθετικόν.
3) Ἀρχικὰ ἱδρύματος.
4) Προσωποποιοῦσε τὴ διχόνοια.
5) Μονάς, γιὰ τὰ ἐστιατόρια.
6) Ἄφορμὴ γιὰ καυγά.
7) Δίδεται σὲ μετόχους.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

1) Φωνῆεν.
2) Πρόθεσις, μπροστὰ σὲ φωνῆεν.
3) Ὀργάνωσις γιὰ νέους.
4) Μεγάλο ἀφηγηματικὸ ποίημα.
5) Ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία, στὴν ὁποία ἀπαντοῦμε μ' ἕναν ἀριθμὸ (θηλ.).
6) Ἀξιοσέβαστος.
7) Μεγάλο πλατύγυρο καπέλλο.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Φωνῆεν.
2) Ἀριθμητικόν.
3) Ἀντιθετικὸς σύνδεσμος.
4) Δικό μου.
5) Μεγάλη ὀργή, παραφορά.
6) Φροῦτο ὥριμο καὶ γεμάτο.
7) Ναός, ξένης θρησκείας.

Δ.

Σωστὸ — Λάθος

Ἀπὸ τὶς δυὸ λέξεις ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ, ποὺ συνοδεύουν καθεμιὰ ἀπὸ τὶς κατωτέρω φράσεις, διαγράψετε ἐκείνη, ποὺ δὲν ταιριάζει:

1) Ἡ Ὁλλανδία ἔχει κοινὰ σύνορα μὲ τὴ Γαλλία: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

2) Ὁ πλανήτης Ζεὺς ἔχει δώδεκα δορυφόρους; ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

3) Τὸ Λονδῖνο ἀπέχει ἀπὸ τὴ θάλασσα περισσότερο ἀπὸ 50 χιλιόμετρα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

4) Ὁ Λεονκεφάλλο συνέθεσε καὶ ὁπερέττες: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

5) Ὁ πλανήτης "Αρης δὲν ἔχει δορυφόρους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

6) Ὁ Βόσπορος χωρίζει τὸ Αἰγαῖο ἀπὸ τὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

7) Κάρμεν Σόλδα εἶναι τὸ ψευδώνυμο μὲ τὸ ὁποῖο ἦταν γνωστὴ μιὰ βασίλισσα συγγραφεύς: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

8) "Ενας νόμος ἀρχίζει νὰ ἰσχύη ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ψηφιστῆ στὴ Βουλή: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

9) Ὁ γορίλλας δὲν ἔχει οὐρά: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

10) Τὸ μεγαλύτερο, σὲ ἔκτασι, κράτος τοῦ κόσμου μετὰ τὴ Ρωσία εἶναι ἡ Κίνα: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

11) Ὁ Εἰρηνικὸς ὠκεανὸς εἶναι διπλάσιος σὲ ἔκτασι ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικό: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

12) Ὁ Μαθουσάλας ἔζησε πρὶν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ τοῦ Νῶε: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Φτερωτὲς συλλαβὲς

Παίρνοντας τρία συνεχόμενα γράμματα, ἀπὸ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων, πρέπει νὰ σχηματίσετε λέξεις τῶν 15 γραμμάτων μὲ τὶς ἀντίστοιχες σημασίες:

1) Βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς ἐπιχειρήσεως: ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ — ΠΑΣΤΑ — ΤΜΗΜΑ — ΚΑΤΑΡΑ — ΑΠΑΧΗΣ.

2) Ζῆ μακρυὰ ἀπὸ τὴν πραγματικότητα: ΦΑΝΕΡΟΣ — ΕΝΤΑΣΙΣ — ΠΕΡΙΟΠΗ — ΠΛΗΚΤΡΟΝ — ΕΝΤΟΣΘΙΑ.

3) Οἱ φιλοξενούμενοί του πολλαπλασιάζονται μὲ γρήγορο ρυθμό:

ΔΙΑΚΟΝΙΑ — ΑΝΤΙΚΛΕΙΔΙ — ΥΠΟΤΡΟΠΗ — ΟΦΕΙΛΗ — ΠΡΙΟΝΙ.

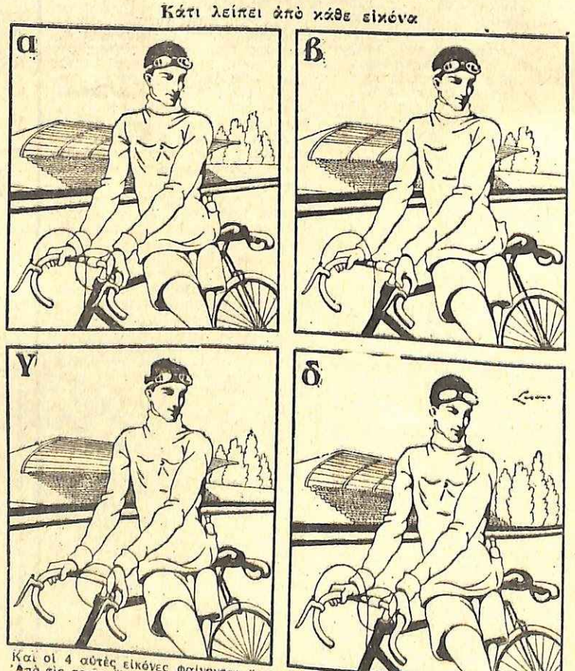
Πέσει ἦταν οἱ καλεσμένοι;

Σὲ μιὰ δεξίωσι, οἱ ἄντρες ἦσαν ἀκριβῶς διπλάσιοι ἀπὸ τὶς γυναῖκες.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησι ὀκτὼ ζευγαριῶν, οἱ ἄντρες ἦσαν τετραπλάσιοι ἀπὸ τὶς γυναῖκες, ποὺ ἀπέμειναν.

Πόσοι ἄντρες καὶ πόσες γυναῖκες πῆραν μέρος, εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, στὴ δεξίωσι αὐτή;

Κάτι λείπει ἀπὸ κάθε εἰκόνα



Καὶ οἱ 4 αὐτὲς εἰκόνες φαίνονται ὅμοιες. Κι' ὅμως μόνο ἡ πρώτη εἶναι πλήρης. Ἀπὸ τὶς τρεῖς ἄλλες λείπουν 7 μικρολεπτομέρειες ἀπὸ τὴν καθεμιά. Προσπαθῆστε νὰ βρῆτε καὶ τὶς 21 αὐτὲς ἐλλείψεις μέσα σὲ τέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας, γιὰ νὰ μπορῆτε νὰ ὑπερηφανεύεστε, γιὰ τὴν παρατηρητικότητά σας.

Οἱ λύσεις στὴ σελίδα 78

Τὸ μυστικὸ ΤΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ

Ἡ σημασία τῆς διαφημίσεως

Ὁ ΜΟΧΛΟΣ τῶν ἐπιχειρήσεων δὲν εἶναι στὶς ἡμέρες μας τὸ χρῆμα, ἀλλ' ἡ διαφήμισις. Σ' αὐτὴν δοκιμάζονται τὰ καλύτερα μυαλά. Καὶ ἡ νίκη ἀνήκει σὲ κείνους ποὺ ἔχουν τὶς πιὸ πρωτότυπες καὶ πιὸ τολμηρὲς ἰδέες.

Τὰ δυὸ σκέλη τῆς διαφημίσεως εἶναι νὰ τὸ ὑσφραίνεται κανεὶς τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ σὲ κάθε δεδομένη στιγμὴ καὶ τὸ νὰ ἐπωφελῆται ἀπὸ τὶς δυνατότητες ποὺ τοῦ προσφέρει κάθε φορὰ ἡ πραγματικότης.

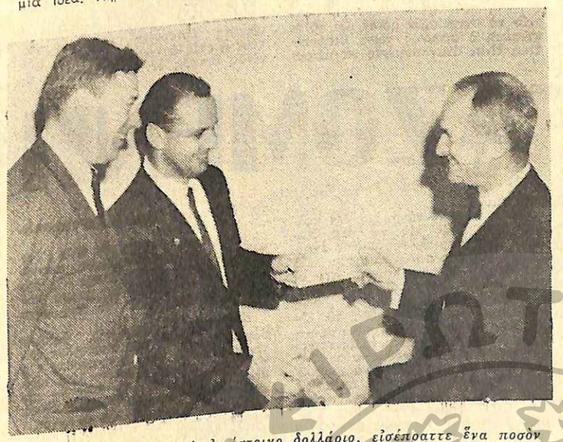
Πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ 1914, τὰ γαλλικὰ χάλκινα σολδία (δεκάρες) κυκλοφορούσαν ἐλεύθερα στὴν Ἀγγλία, ὅπου τὰ καταστήματα καὶ τὸ κοινὸν τὰ χρησιμοποιοῦσαν ἀντὶ γιὰ πέννες. Ὁ οἶκος σαπουνιῶν Πὴρς εἶχε τότε μιὰ ἔξυπνη ἐμπνευσι. Προμηθεύτηκε στὴ Γαλλία πάνινους ἀπὸ χάλκινα σολδία καὶ τάβωσε σ' ἕνα ἐργοστάσιο, ποὺ χάραξε πάνω σ' αὐτὰ τὸ ὄνομα «Πὴρς». Κατόπιν τὰ ἔριξε στὴν κυκλοφορία στὴν ἀγγλικὴ ἀγορά. Ἔκαμε ἔτσι μιὰ κολοσσιαία διαφήμισι, μὲ ἀσήμαντη δαπάνη (τὰ μόνα ἔξοδα ἦσαν τὰ χαρακτικά). Στὸ τέλος, ὅμως, ἐδημιούργησαν οἱ ἄλλοι παραγωγοὶ σαπουνιῶν, ποὺ ζήτησαν ἀπὸ τὴν κυβέρνησι νὰ θέση τέρμα σ' αὐτὴ τὴ διαφήμισι. Ἀλλ' ὥσπου νὰ ψηφισθῆ ὁ νόμος, ποὺ ἀπαγόρευε τὴν κυκλοφορία τῶν ξένων νομισμάτων στὴν Ἀγγλία, πέρασε πάνω ἀπὸ ἕνας χρόνος. Στὸ διάστημα αὐτό, τὰ σαπούνια «Πὴρς» διαφημίζονταν σχεδὸν δωρεάν.

Νά, μιὰ ἄλλη ἐξυπνη διαφήμισι: Ἦταν ἕνα βράδυ πρεμιέρας στὴν παρισινὴ Ὄπερα. Ἡ πρώτη σειρὰ καθισμάτων εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ δώδεκα σεβαροὺς κυρίους μὲ φράκο. Τὸ περίεργο, ὅμως, ἦταν ὅτι κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐννοοῦσε νὰ βγάλη τὸ κλὰκ του. Τὸ κοινὸν ἀρχισε νὰ διαμαρτύρεται. Μερικὰ λεπτά, προτοῦ ἀρχίση ἡ παράστασι, ἕνας ὑπάλληλος τοῦ θεάτρου πῆγε κοντὰ καὶ τοὺς εἶπε μὲ εὐγένεια ὅτι ἔπρεπε νὰ βγάλουν τὸ καπέλλο τους. Οἱ δώδεκα κύριοι τὸ ἔβγαλαν ἀμέσως μὲ μιὰ ταυτόχρονη κίνησι. Ἦταν ὅλοι φαλακροί καὶ πάνω στὸ γυαλιστερὸ κρανίο τοῦ καθενὸς διακρινόταν ἕνα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. Ὅλα αὐτὰ τὰ γράμματα μαζὶ σχημάτιζαν τ' ὄνομα ἑνὸς γνωστοῦ καλλυντικοῦ προϊόντος... Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἐφημερίδες ἀνέγραφαν αὐτὸ τὸ τέχνασμα, ποὺ ἔγινε τὸ θέμα ὅλων τῶν συζητήσεων στὸ Παρίσι. Θαυμασία διαφήμισις μὲ ἐλάχιστα ἔξοδα.

Πρωτότυπο σύστημα διαφημίσεως ἦταν ἐπίσης ἐκεῖνο ποὺ ἐφήρμοσε ἀλοτὲ ἡ ἐφημερὶς «Ντάιλυ Μίρρορ» τῆς Νέας Ὑόρκης. Στὴν πρώτη σελίδα της, κάτω ἀπὸ τὸν ἐντυπωσιακὸ τίτλο «Ἐλέγξετε τὰ χρήματα ποὺ ἔχετε στὸ πορτοφόλι σας!», ἐδημοσίευε μιὰ σειρὰ ἀριθμῶν, ποὺ ἦταν παρμένοι ἀπὸ τὰ κυκλοφοροῦντα δολλάρια. Ὅποιος παρουσίαζε τὸ ἀντίστοιχο δολλάριο, εἰσέπραττε ἕνα ποσὸν ποὺ κυμαινόταν ἀπὸ 25—1000 δολλάρια, ἀνάλογα μὲ σὴ σειρὰ προελεύσεως. Αὐτὸ γινόταν κάθε μέρα. Ἀπὸ τότε, δὲν ἦταν Ἀμερικανός, ἀπὸ τοὺς χρηματιστὲς τῆς Οὐὰλ Στρὴτ ὡς τοὺς τελευταίους χειρώνακτες, ποὺ νὰ μὴν ἐλέγχη κάθε μέρα τοὺς ἀριθμοὺς τῶν δολλαρίων ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του, κρατῶντας τὸ «Ντάιλυ Μίρρορ» στὸ χέρι. Ἡ κυκλοφορία τῆς ἐφημερίδος πενταπλασιάστηκε!

Κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, ἕνα κεντρικὸ κατάστημα τοῦ Λονδίνου ἔπαθε μεγάλες ζημίες ἀπὸ τοὺς βομβαρδισμούς. Ὁ ἰδιοκτήτης ἔκαμε στὶς ἐφημερίδες μιὰ διαφήμισι ποὺ ἔλεγε: «Τὸ κατάστημά μου εἶχε μιὰ μόνον πόρτα. Οἱ γερμανικὲς βόμβες τοῦ ἄνοιξαν ἄλλες τρεῖς. Μπορεῖτε νὰ μπῆτε ἀπὸ ὁποια θέλετε».

Νά μιὰ ἄλλη, ἰταλικὴ διαφήμισι:



"Οποιος παρουσίαζε τὸ ἀντίστοιχο δολλάριο, εἰσέπραττε ἕνα ποσὸν ποὺ κυμαινόταν ἀπὸ 25—1000 δολλάρια.

«Ἐπὶ τέλους ἐχρεωκόπησα, γιατὶ πουλοῦσα πάντα κάτω ἀπὸ τὸ κόστος».

Ἡ διαφήμισι εἶναι πρὸ παντὸς μιὰ ἔξυπνη ἰδέα. Ἐκείνος ποὺ τὴ ἔχει καταλάβει καλύτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον εἶναι ἕνας Ἀμερικανός, ὁ Στάνλεϋ "Αρνολντ. Προτοῦ ἀκόμη ἐξελιχθῆ στὸ διαφημιστικὸ σύμβουλο ὅλων τῶν μεγάλων ἑταιριῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, διηύθυνε τὶς ἐπιχειρήσεις τοῦ πατέρα του. Ἐπρόκειτο γιὰ δέκα πέντε καταστήματα εἰδῶν γαλακτομίας, ποὺ θρίαμβευσαν στὸ Κλήβελαντ τοῦ Ὄχάϊο. Τὸ Μάρτιο τοῦ 1954 ἔπεσε τόσο χιόνι σ' ὅλη τὴν περιοχή, ποὺ οἱ ἄνθρωποι εἶχαν κλειστῆ στὰ σπίτια τους. Κανένας δὲν ἔμπαινε στὰ καταστήματα "Αρνολντ. Τὰ ταμεῖα ἦταν ἄδεια. Ὁ Στάνλεϋ εἶχε τότε μιὰ ἰδέα. Πῆρε στὸ τηλέφωνο τὰ δέκα πέντε καταστήματά του κι' ἔδωσε ἐντολὴ νὰ κλείσουν ἀμέσως τὶς πόρτες.

— Ἀλλ' ὅλο τὸ πρασωπικό, πρόσθεσε, θὰ βγῆ ἔξω καὶ θὰ φτιάξη μπάλλες ἀπὸ χιόνι.

Τὸ βράδυ εἶχε 7900 μπάλλες χιονιοῦ. Τὶς ἔκλεισε μέσα σὲ σακκοῦλες ἀπὸ νάυλον, τὶς συνεσκεύασε μέσα σὲ μεγάλα κιβώτια κι' ἐστειλε αὐτὰ τὰ κιβώτια μὲ τὴ μεγάλη ἑταιρεία εἰδῶν διατροφῆς «Τζένεραλ Φούντς» καὶ ὡργάνωσαν μαζὶ μιὰ ἡμέρα χιονοπολέμου... γιὰ τὰ μέσα Ἰουλίου. Ἀλλ' ὁ "Αρνολντ εἶχε τὸ σχέδιό του. Κάθε πέντε λεπτά, κτυποῦσε μιὰ μεγάλη ἠλεκτρικὴ καμπάνα. Ὁ πελάτης ποὺ βρισκόταν αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπροστὰ στὸ ταμεῖο ἔπαιρνε μιὰ σακκοῦλα μὲ μιὰ μπάλλα ἀπὸ χιόνι κι' ἕνα δῶρο, τῆς «Τζένεραλ Φούντς». Κάθε κατάστημα τοῦ "Αρνολντ δίεθετε 500 μπάλλες ἀπὸ χιόνι καὶ ἰσάριθμα δῶρα. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔγινε ἡ περιγραφή. Οἱ πελάτες πολιορκοῦσαν "Αρνολντ καί, ἀπὸ τὰ τηλέφωνα ἐπιβάλη τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ ἐπέμβη στὸ τέλος, χρειάστηκε νὰ ἐπέμβη ἡ ἀστυνομία γιὰ νὰ ἐπιβάλη τὴν τάξι. Οἱ τυχεροὶ πελάτες, μόλις ἀπομακρύνονταν ἀπὸ τὰ καταστήματα, ἄρχιζαν νὰ παίζουν χιονοπόλεμο μεταξύ τους, χωρὶς, βέβαια, νὰ τολμοῦν νὰ βάλουν τὶς μπάλλες τοῦ χιονιοῦ ἀπὸ τὶς σακκοῦλες. Ἡ θερμοκρασία ὑπὸ σκιὰν ἦταν 38 βαθμούς! "Ολες οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν γιὰ τὴν «ἱστορικὴ» αὐτὴ ἡμέρα κι' ὁ "Αρνολντ ἔκαμε μιὰ καταπληκτικὴ διαφήμισι στὰ καταστήματά του, χωρὶς νὰ ξοδέψη οὔτε ἕνα δολλάριο.

Ὁ Στάνλεϋ "Αρνολντ ἐξελίχθη στὰ κατοπινὰ χρόνια σὲ αὐθεντία στὰ ζητήματα τῆς διαφημίσεως. Οἱ ἰδέες του εἶναι πρωτότυπες καὶ ἀπαιτοῦν πολλὲς φορὲς μεγάλα κεφάλαια, ἀλλ' ἀποδίδουν. Ὁ ἴδιος λέει:

— Τὸν καιρὸ ποὺ ἐργαζόμουν στὰ καταστήματα τοῦ πατέρα μου, πουλοῦσα ἐλδετικὸ τυρὶ κι' ἄλλα παρόμοια προϊόντα. Τὸ ἐκπληκτικό, λοιπόν, εἶναι ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ πουλήση εὐκολότερα τὴν ἰδέα μιᾶς διαφημιστικῆς ἐκστρατείας, ποὺ στοιχίζει ἕξη ἑκατομμύρια δολλάρια, παρὰ τρία κιλὰ ἐλδετικοῦ τυριοῦ, ποὺ δὲν στοιχίζουν οὔτε δεκαπέντε δολλάρια.

Ὁ "Αρνολντ ἐκλήθη κάποτε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ μιᾶς ἑταιρείας πιάνων, ποὺ τοῦ ἔξέθεσε τὸ δρᾶμα του. «Τὸ πολὺ σὲ ἕξη μῆνες θὰ πρέπει νὰ κλείσουν ὅλα τὰ καταστήματα τῆς ἑταιρείας, τοῦ εἶπε. Κανεὶς πιὰ δὲν ἀγοράζει πιάνα».

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ξοδέψει ὡς τότε τεράστια ποσὰ σὲ διαφημίσεις, ἀλλὰ πάντα χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Ἔχετε καμμιὰ καλὴ ἰδέα; ρώτησε τὸν "Αρνολντ στὸ τέλος.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ μεγάλος διαφημιστής. Ἀλλὰ θὰ δῶ. Μὲ τὸ νὰ διαφημίζετε τὰ πιάνα σας δὲν κάνετε τίποτα. Πρέπει νὰ ἐπινοήσωμε κάτι ποὺ νὰ κεντρίση τὴ ματαιοδοξία καὶ τὴ μεγαλομανία τῶν συμπατριωτῶν μας.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα, ὅλες οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν ἕνα διαφημιστικὸ κείμενο ποὺ εἶχε τὸν τίτλο: «Μὴν θέλετε νὰ σᾶς καταραστῆ μιὰ μέρα ἡ κόρη σας!» Τὸ κείμενο ἐξηγοῦσε, ὅτι μιὰ γυναίκα ποὺ δὲν ἤξερε πιάνο, δὲν εἶχε θέσι στοὺς ἀνώτερους κοινωνικοὺς κύκλους. Ἂν οἱ γονεῖς δὲν τὸ σκεφτόνταν ἐγκαίρως, ἡ κόρη τους μεγαλώνοντας θὰ γινόταν κοινωνικὸς ἀνάπηρη κι' ὅταν καταλάβαινε σὲ τί συνίσταται ἡ ἀναπηρία της θὰ καταριόταν ἐκείνους ποὺ τὴν ἔφεραν στὸν κόσμο.

Ἡ διαφήμισις αὐτή, ποὺ ἔβγαζε τὴν ἀναισθησία τῶν Ἀμερικανῶν, εἶχε ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Γιὰ πάλους μῆνες, οἱ γονεῖς εἶχαν κυριευτῆ ἀπὸ τὴ μανία ν' ἀγοράζουν πιάνο γιὰ τὰ κορίτσια τους. Τὸ τέχνασμα τοῦ "Αρνολντ εἶχε πιάσει.

Στὰ φῶτα τοῦ "Αρνολντ κατέβυγε ἐπίσης ὁ διευθυντὴς μιᾶς γκαλλερί, ποὺ εἶχε φέρει ἕνα μεγάλο ἀριθμὸ ἔργων μοντέρνας γαλλικῆς τέχνης.

— Πῶς θὰ μπορέσωμε νὰ τὰ πουλήσωμε; τοῦ εἶπε.

— Ὑπάρχει ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς πίνακες κάποιος ποὺ νὰ εἶναι λίγο τολμηρός; ρώτησε ὁ "Αρνολντ.

— Καὶ πολὺ μάλιστα, ἀπάντησε ὁ πωλητής.

Καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα πίνακα ποὺ εἶχε τὸν τίτλο «Πρωϊνὸ Σεπτεμβρίου».

— Θαυμάσια! εἶπε ὁ "Αρνολντ, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε μερικὲς στιγμές. Θὰ τὸν βάλετε αὔριο τὸ πρωῒ στὴν προθήκη σας.

— Τίποτε ἄλλο;

— Τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δική μου δυολειά.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ "Αρνολντ ἔστειλε καμμιὰ δεκαπενταριὰ νεαρούς, ποὺ στέκονταν ἀκίνητοι μπροστὰ στὴ βιτρίνα, μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια. Τηλεφώνησε ταυτόχρονα στὸν πρόεδρο μιᾶς ὀργανώσεως προστασίας τῆς ἠθικῆς, ἀπὸ τὶς τόσες ποὺ ὑπάρχουν στὴν Ἀμερική.

— Συμβαίνει κάτι τὸ τρομερό, τοῦ εἶπε.

Καὶ τοῦ ἐξέθεσε ὅτι ἕνα σωρὸ παιδιὰ εἶχαν συγκεντρωθῆ ἔξω ἀπὸ τὴ βιτρίνα ἑνὸς καταστήματος, ὅπου ἐξετίθετο ἕνα ἀνήθικο ἔργο.

Ὁ πρόεδρος τῆς ὀργανώσεως ἐκινητοποίησε ἀμέσως τὰ μέλη του, ποὺ ἔτρεξαν στὸ κατάστημα μὲ ἀπειλητικὲς διαθέσεις. Ἐπακολούθησε ἀληθινὴ συρραξὶς μὲ τοὺς νεαροὺς, ἐπενέβη ἡ ἀστυνομία καὶ γιὰ πολλὴν ὥρα τὸ κέντρον τῆς πόλεως ἀναστατώθηκε... Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα: Ἡ συλλογὴ τῶν γαλλικῶν ἔργων πουλήθηκε μέσα σὲ τρεῖς ἡμέρες. Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν κύτταζαν τί ἀγοράζαν. Τὸ μόνο ποὺ ἤθελαν ἦταν ν' ἀγοράσουν κάτι ἀπὸ τὸ κατάστημα «ὅπου εἶχε δημιουργηθῆ τὸ σκάνδαλο».

Οἱ πρωτότυπες ἰδέες καὶ τὰ ἔξυπνα τεχνάσματα δὲν λείπουν ποτὲ ἀπὸ τὸν "Αρνολντ.

Μιὰ ἀπὸ τὶς βασικὲς γραμμὲς του εἶναι ἐκείνο ποὺ ἀποκαλεῖ «σφυροκόπημα τοῦ μυαλοῦ». Ὁ πελάτης, ὅταν σκέφτεται σοβαρά, πρέπει νὰ σκέπτεται ταυτοχρόνως τὴν τάδε μάρκα, ὅταν θέλη ν' ἀγοράση ξυραφάκια, τὸ μυαλό του πρέπει νὰ πηγαίνη ἐπίσης σ' ὡρισμένη μάρκα κ.ο.κ.

— Ἡ παράστασις τοῦ εἴδους καὶ τῆς μάρκας πρέπει νὰ συγχωνευθοῦν μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ πελάτου, συμβουλεύει ὁ "Αρνολντ. "Οταν σκέφτεται τὸ ἕνα, ἡ ἰδέα τοῦ ἄλλου πρέπει ἀναπηδᾶη αὐτόματα ἀπὸ τὸ μυαλὸ του καὶ νὰ μὴν ἀφήνη θέσι γιὰ κομμιὰ ἄλλη.

«Ἂν θέλετε νὰ πουληθοῦν τὰ προϊόντα σας, συμβουλεύει ἀκόμη, πρέπει νὰ κάμετε τοὺς ὑποθετικοὺς πελάτες σας νὰ τὰ σκέφτωνται ἀδιάκοπα».

Καὶ τὰ χρήματα ποὺ θὰ ἀπαιτηθοῦν γι' αὐτὸ τὸ «σφυροκόπημα τοῦ μυαλοῦ»;

«Εἶναι τὰ μόνα ποὺ ἀποδίδουν ἀπαντάει ὁ "Αρνολντ. Μὴν τὰ λυπᾶσθε ποτέ. Θὰ ξαναγυρίσουν πολλαπλάσια στὰ χέρια σας».

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: **Ἐφευρέσεις ποὺ περιμένουν τοὺς ἐφευρέτες.**

Μιά σύζυγος κάνει καρριέρα χωρίς νά παραμελῆ τήν οἰκογένεια;

Η ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ο ΑΙΩΝΑΣ ΜΑΣ, πού χαρακτηρίζεται ἀπό τόσες ἐξελίξεις, ἰδιαίτερα στόν τομέα τῆς τεχνικῆς καί τῆς ἐπιστήμης, εἶδε νά γεννιέται καί νά καθιερώνεται καί ἡ γυναικεία πρόοδος, πού ἄλλαξε τή ζωή καί τίς συνήθειες σέ πολλές οἰκογένειες. Αὐτή ἡ πρόοδος, ὡδήγησε πολυάριθμες γυναίκες —συνηθισμένες ἀπό τήν παλιά παράδοσι νά κάνουν «τίς γυναίκες τοῦ σπιτιοῦ»— σέ περιβάλλοντα ἐργασίας, πού ἄλλοτε ἦταν προωρισμένα μόνο γιά τούς ἄντρες. Γεννήθηκε ἔτσι ἡ «γυναίκα πού ἐργάζεται», μιά πραγματικότητα, πού σήμερα ὅλοι δέχονται καί γνωρίζουν, παρ' ὅλο πού πρίν πενήντα χρόνια δέν ὑπῆρχε κάν. Πρίν ἀπό τόν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο, οἱ γυναῖκες, πού ἔπαιρναν τό θάρρος νά ἐργαστοῦν ἔξω ἀπό τό σπίτι, ἀκολουθοῦσαν ἐπαγγελματα ἐντελῶς «γυναικεῖα», ὅπως διδασκαλία, κέντημα, μαντάρισμα ἤ μοδιστρική. Συνήθως, ὅμως, οἱ κοπέλλες μεγάλαναν μ' ἕνα μοναδικό προορισμό, νά γίνουν, δηλαδή, σύζυγοι καί μητέρες. Οἱ σπουδές, πού ἀκολουθοῦσαν, ἀφοροῦσαν συνήθως τήν οἰκοκυρική. Μέ τά οἰκονομικά καί τά διαχειριστικά προβλήματα τοῦ σπιτιοῦ, ἀσχολεῖτο πάντα ὁ ἀρχηγός τῆς οἰκογενείας. Οἱ γυναῖκες, εἶχαν τό μοναδικό καθῆκον νά ξέρουν νά ὀργανώνουν τήν καθημερινή ζωή τῆς οἰκογενείας.

Ἀργότερα μέ τήν ἐπέκτασι τῆς βιομηχανοποιήσεως, πολλές καινούργιες ἀπαιτήσεις κάλεσαν τίς γυναῖκες νά ἀναλάβουν ἐργασίες ἔξω ἀπό τό σπίτι, νά ἀκολουθήσουν σπουδές στά πανεπιστήμια ἤ σέ εἰδικές σχολές. Αὐτό τό φαινόμενο, ὕστερα ἀπό τόν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, ἐξαπλώθηκε ἀπό τίς μεγάλες πόλεις μέχρι τά πιό μικρά χωριά καί ἡ διάδοσί του ἦταν τόσο γρήγορη, πού ἄφησε κατάπληκτους πολλούς πατέρες καί συζύγους. Ἡ διαίτερα ἐκεῖνοι, πού ἔχουν περάσει τά πενήντα χρόνια, εἶναι δεμένοι μέ νοοτροπίες καί συνήθειες, πού φαίνονται σήμερα ξεπερασμένες γι' αὐτό δέν κατορθώνουν νά πιστέψουν πῶς ἡ ἐποχή τῆς «γυναίκας τοῦ σπιτιοῦ» φτάνει στό τέλος της (ὁπως ὑποστηρίζουν τούλάχιστον οἱ κοινωνιολόγοι).

Μά δέν μπορεῖ νά ἀρνηθῆ κανείς, ὅτι μαζί μέ τά πλεονεκτήματα, πού προσφέρει ἡ ἐργασία τῆς γυναίκας, ὑπάρχουν καί μειονεκτήματα, πού μπορεῖ νά δημιουργήσουν μικρές οἰκογενειακές κρίσεις. Νά γιατί πολλοί σύζυγοι, προτιμοῦν νά ξαναγυρίζουν στά παλιά καί νά ἔχουν μιά σύζυγο, πού νά ἀσχολῆται μόνο μέ τό σπίτι καί τά παιδιά, χωρίς νά ἔχη φιλοδοξίες ἐπαγγελματικές. Ἔχουν δίκιο ὅμως ἤ ὄχι;

"Ας δοῦμε, ὅμως, πῶς ἔχουν τά πράγματα:

Στίς χῶρες τῆς βορείου Εὐρώπης, ὅπως καί τίς βορείου Ἀμερικῆς, ἔχει ἐπιβληθῆ ἕνα εἶδος μητριαρχίας, πού οἱ ἄντρες τό ἔχουν δεχτῆ χωρίς πολλές διαμαρτυρίες. Στήν Ἀγγλία π.χ. καταναλώνονται 16 χιλιάδες τόνοι σούπας τοῦ κουτιοῦ τό χρόνο (χωρίς νά ἀναφέρουμε τά ἄλλα ἕτοιμα φαγητά τοῦ κουτιοῦ καί τά κατεψυγμένα), γιατί οἱ περισσότερες γυναῖκες, ἀπησχολημένες στίς δουλειές ἔξω ἀπό τό σπίτι, δέν ἔχουν πιά καιρό νά μαγερέψουν. Οἱ Ἀγγλοσάξωνες φαίνονται νά παρηγοριοῦνται καταβροχθίζοντας γλυκά, ἴσως γιά νά μετριάζουν τίς πικρίες τῆς συζυγικῆς τους ζωῆς.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά καί γιά τίς Ἀγγλίδες γυναῖκες, ἡ ζωή δέν εἶναι εὔκολη. Μόνο μία στίς ἑκατό ἔχει ὑπηρέτρια καί μόνο πέντε τίς ἑκατό μποροῦν νά ὑπολογίσουν σέ μιά γυναῖκα μέ ὥρες. Μά ἀντί νά ἀσχολοῦνται μέ τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, πρωτιμοῦν νά ἐργάζωνται καί νά κερδίζουν χρήματα, γιά νά ἀγοράζουν ἠλεκτρικές συσκευές, πού ἁπλοποιοῦν τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, δηλαδή πλυντήρια, ἠλεκτρικές σκοῦπες, ἠλεκτρικά ψυγεῖα κλπ.

Καί οἱ σύζυγοι; Ἐπειδή ἀγαποῦν τήν ἡσυχία τους δέν φέρνουν ἀντιρρήσεις. Ἡ κατάστασι εἶναι σχεδόν παρόμοια στήν Ἀμερική. Γιά νά δώσουμε ἕνα μικρό παράδειγμα, θά ἀναφέρουμε τήν περίπτωσι ἑνός πλουσίου ἐμπόρου τῆς Μασαχουσέττης, πού ἀπαγόρευσε στή γυναίκα του νά ἐξακολουθήση τίς σπουδές της ἐπειδή παραμελοῦσε τό σπίτι. Τό δικαστήριο τοῦ ἔρριξε ἄδικο καί τοῦ ἐπέβαλε νά πληρώνη τά ἔξοδα τοῦ πανεπιστημίου.

Στήν Ἰταλία, ὅπως ἄλλωστε καί στή χώρα μας, τά πράγματα εἶναι ἀρκετά διαφορετικά. Παρ' ὅλο, πού στή διομηχανοποιημένη αὐτή χώρα, ἐργάζονται περισσότερες γυναῖκες ἀπό ἄντρες, ὑπάρχουν ἀκόμα πάρα πολλοί ἄντρες, πού προτιμοῦν τή «γυναίκα τοῦ σπιτιοῦ». Πρίν ἀπό τό γάμο τους, οἱ κοπέλλες εἶναι ἐλεύθερες νά ἐργάζωνται, μά ἀπό τή στιγμή, πού θά παντρευτοῦν, μποροῦν νά συνεχίσουν μόνον, ἄν τό ἐπιτρέπη ὁ σύζυγός τους, διαφορετικά εἶναι ἀναγκασμένες νά μένουν στό σπίτι.

Εἶναι περιττό νά πούμε, ὅτι πολλές ἀπ' αὐτές τίς γυναῖκες θεωροῦν τήν ἀντρική νοοτροπία ἐγωϊστική καί προκατακλυσμιαία. Μά πρέπει νά ἀναγνωρίσουμε, ὅτι οἱ σύζυγοι δέν ἔχουν πάντοτε ἄδικο.

Φυσικά, γιά νά λυθῆ ἕνα τέτοιο πρόβλημα —ὅπως καί ὅλα τά ἄλλα, πού ἀφοροῦν τή συζυγική ζωή— τό πιό σημαντικό εἶναι νά ἐξετασθῆ ἡ κατάστασι μέ εὐθυκρισία. "Αν μιά γυναίκα κατορθώνη νά συνδυάζη τίς ἀπαιτήσεις τῆς ἐργασίας της μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς οἰκογενείας, εἶναι παράλογο νά τῆς ἀπαγορεύη ὁ ἄντρας νά ἐργάζεται ἔξω ἀπό τό σπίτι.

"Αν, ὅμως, ὁ σύζυγος καί τά παιδιά, ἔχουν τήν ἀνάγκη ἀπό τήν παρουσία της καί δέν ὑπάρχουν σοβαρές οἰκονομικές δυσχέρειες, εἶναι ἄλλο τόσο παράλογο νά ἐπιμένη μιά μητέρα νά παραμελῆ τήν οἰκογένειά της μόνο καί μόνο γιά νά κάνη καρριέρα καί νά νοιώθη ἀνεξάρτητη.

Μά ποιές εἶναι οἱ κατηγορίες, πού ἀπευθύνουν οἱ ἄντρες στίς γυναῖκες πού ἐργάζονται;

Ἡ πρώτη εἶναι, ὅτι χάνουν πολλή ἀπό τή θηλυκότητά τους, ὅτι συνηθίζουν πολύ νά εἶναι αὐταρχικές, ἐνεργητικές, πάντα διαστικές.

Στούς ἄντρες ἀρέσουν οἱ γυναῖκες γλυκειές, εὐγενικές, ὑπομονετικές, ἥρεμες.

Ἡ δεύτερη κατηγορία εἶναι οἱ φιλικές σχέσεις, πού δημιουργοῦνται ἀναπόφευκτα ἀνάμεσα στίς γυναῖκες καί τούς ἄντρες στό περιβάλλον τῆς ἐργασίας. Γιατί οἱ σύζυγοι ζηλεύουν τίς ἀντρικές φιλίες τῆς γυναίκας, ἀκόμα κι' ὅταν εἶναι ἀθῶότατες.

Ἡ τρίτη κατηγορία, ἀφορᾶ μιά ἄλλη μορφή ζήλειας, τήν ἐπαγγελματική. Πολλές φορές οἱ ἄντρες, ἀντί νά χαίρωνται γιά τίς ἐπιτυχίες τῆς συζύγου τους, τήν θεωροῦν σάν μιά προσβολή, ἀν δέν κατορθώνουν νά πετυχαίνουν κι' αὐτοί παρόμοιες ἐπιτυχίες στήν ἐργασία τους ἤ στίς ἐπιχειρήσεις τους. Κανένας ἄντρας δέν εὐχαριστεῖται ὅταν ἡ γυναίκα του κερδίζη περισσότερα ἀπ' αὐτόν.

Ἡ τέταρτη κατηγορία εἶναι, ὅτι ὅταν οἱ γυναῖκες ἐργάζονται «παίρνουν ἀέρα τά μυαλά τους» καί ἀρχίζουν νά ἀσχολοῦνται ἀκόμα καί μέ πράγματα, πού δέν τίς ἀφοροῦν.

Ἡ πέμπτη κατηγορία βρίσκει σύμφωνους τούς περισσότερους ἄντρες: «Ἐμεῖς δέν κατηγοροῦμε τίς γυναῖκες, πού ἐργάζονται» λένε. «Θά θέλαμε, ὅμως, νά μήν θεωροῦν τήν ἐργασία τό πιό σημαντικό πρᾶγμα τῆς ζωῆς τους. Πρῶτα ὑπάρχουμε ἐμεῖς, τά παιδιά, τό σπίτι. Ἡ ἐργασία γιά τίς γυναῖκες πρέπει νά



μας μέθοδο. "Ἀλλωστε, μένοντας καθημερινά σ' ἐπαφή μέ κόσμο, ἀντί νά μουχλιάζουμε στούς τέσσερις τοίχους, μποροῦμε νά σταθοῦμε δίπλα στόν ἄντρα μας σέ ὁποιαδήποτε περίπτωσι. Ξέρουμε νά μιλᾶμε σχεδόν γιά ὅλα. Εἴμαστε σέ θέσι νά δίνουμε δεξιώσεις στό σπίτι μας, χωρίς νά τά χάνουμε ποτέ καί δημιουργοῦμε νέες ὠφέλιμες κοινωνικές σχέσεις». Αὐτές εἶναι οἱ δικαιώσεις πού συγκεντρώθηκαν ἀνάμεσα σέ ὑπαλλήλους τοῦ Λονδίνου σέ μιά πρόσφατη ἔρευνα.

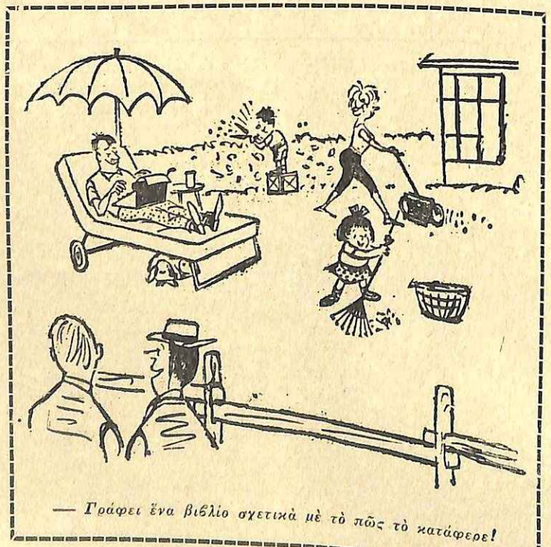
Μιά ἄλλη ἔρευνα, πού ἔγινε στό Βρετανικό Ἰνστιτοῦτο Διευθυντῶν Ἐπιχειρήσεων, κατέληξε στό συμπέρασμα, ὅτι πολλές γυναῖκες κατέχουν διευθύνουσες θέσεις μέ ἀπόδοσι καλύτερη ἀπό τούς ἄντρες. Τά προσόντα τους; Ἀντοχή στόν κόπο, μεγαλύτερη ἀποφασιστικότητα καί ὀρμητικότητα, πνεῦμα πρωτοβουλίας, ὀργανωτικές ἱκανότητες, αἴσθημα οἰκονομίας. Σέ σύγκρισι μέ τούς ἄντρες συναδέλφους τους, ἔχουν ἀκόμα καί ἄλλα θετικά προσόντα καί —αὐτό εἶναι ἕνα πλεονέκτημα γιά τούς συζύγους— δέν προσποιοῦνται ὅτι ἔχουν ὑπερωρίες, γιά νά μένουν ἀργά ἔξω ἀπό τό σπίτι.

«Μπροστά σ' ὅλα αὐτά τά πλεονεκτήματα —λένε οἱ μοντέρνες γυναῖκες— οἱ ἄντρες θά ἔπρεπε νά ἀπαρνιοῦνται μ' εὐχαρίστησι τίς γυναῖκες τοῦ παλιοῦ τύπου. Δέν πρέπει νά μᾶς κατηγοροῦν ὅτι εἴμαστε λιγώτερο «γυναῖκες», ἀφοῦ ἐνωτενόμαστε σχεδόν, ὅπως οἱ μητέρες μας καί οἱ γιαγιάδες μας καί στά εἴκοσι χρόνια μας ὀνειρευόμαστε ἀκόμα τόν πρίγκηπα τοῦ παραμυθιοῦ. Μόνο, πού ἀντί νά τόν ὀνειρευώμαστε πάνω σ' ἕνα λευκό ἄλογο, τόν προτιμᾶτε μέσα σ' ἕνα κομψό «αὐτοκίνητο».

"Ἕνα ἄλλο μεγάλο παράπονο τῆς μοντέρνας γυναίκας εἶναι ἡ ζήλεια πού ὁ σύζυγος καί τά παιδιά, ἔρχονται «ὕστερα». Ἐκεῖνες, ὅμως, δέν τό παραδέχονται αὐτό. Σκοτώνονται στήν κούρασι γιά νά κάνουν καρριέρα κι' ἔχουν ἀδιάκοπα τά νεῦρα τους τσακισμένα. Ἀφοσιώνονται τόσο στό γραφεῖο, πού τό θεωροῦν ὄχι μόνο «ἕνα δεύτερο σπίτι», ἀλλά σχεδόν τό «πραγματικό τους σπίτι». Ἐμεῖς δέν παντρευόμαστε, γιά νά βλέπουμε τή γυναίκα μας νά ἀφιερώνη ὅλη της τή ζωή σέ ἄλλους»!

"Οταν τά πράγματα εἶναι ἔτσι, οἱ σύζυγοι δέν ἔχουν, βέβαια, ἄδικο. Μά ἡ κατάστασι δέν εἶναι τόσο μαύρη.

"Ας ἀκούσουμε π.χ. τί σκέπτονται οἱ Ἀγγλίδες γυναῖκες, πού ἔχουν τή φήμη, ὅτι εἶναι ἥρεμες καί ἰσορροπημένες: «Γιατί νά ἐγκαταλείψουμε τήν ἐργασία καί τίς ἱκανοποιήσεις της;» "Ἀλλωστε, μέ τά κέρδη μας μποροῦμε νά ἀποκτήσουμε πολλά πράγματα χρήσιμα, ὄχι μόνο γιά μᾶς, ἀλλά καί γιά τούς συζύγους μας καί γιά τά παιδιά μας. Τό ὡράριο τοῦ γραφείου, ἡ πειθαρχία, ἡ προσήλωσι στή δουλειά, μᾶς διδάσκουν νά εἴμαστε τακτικές καί ἀκριβεῖς στή ζωή μας. Ξέρουμε νά ὀργανώσουμε τό σπίτι



— *Γράφει ἕνα βιβλίο σχετικά μέ τό πῶς τό κατάφερε!*

τοῦ συζύγου γιά τούς συναδέλφους τοῦ γραφείου. «Μά νομίζουν, λοιπόν, πῶς τίς εὐκαιρίες γιά νά τούς ἀπατήσουμε τίς βρίσκουμε μόνον στό γραφεῖο;» διαμαρτύρονται. «Ἄν μιά γυναίκα δέν ἔχη ἠθικές βάσεις μπορεῖ ν' ἀπατήση τό σύζυγό της ἀκόμα κι' ἄν ἐκεῖνος θά τήν κρατάη κλεισμένη στό σπίτι. Ἀντίθετα, ὅταν εἶναι μιά γυναίκα ἠθική καί σοβαρή, θά φερθῆ ἀπέναντι στόν ἐνοχλητικό συνάδελφο, ὅπως καί σέ ὁποιονδήποτε ἐνοχλητικό τοῦ δρόμου».

Πάνω σ' αὐτό, οἱ γυναῖκες ἔχουν δίκιο. Εἶναι ἀναμφισβήτητο, ὅτι ὅταν μιά κοπέλλα ἤ μιά παντρεμένη γυναίκα, εἶναι πραγματικά ἠθική, εἶναι ἕτοιμη νά ἐγκαταλείψη ἀκόμα καί τή θέσι της προκειμένου νά δεχτῆ τίς ὑποπτες προτάσεις τοῦ ἐνοχλητικοῦ προϊσταμένου. Μά τά πράγματα εἶναι δύσκολο νά φτάσουν σ' αὐτά τά ἄκρα, γιατί συνήθως ἡ γυναίκα, πού ἐργάζεται, μαθαίνη νά κρατάη τήν κατάλληλη στάσι, πού θά κόψη κάθε διάθεσι προσεγγίσεως ἀκόμα κι' ἀπό τόν πιό ἀδιόρθωτο ὑποψήφιο Καζανόβα.

Ἀλλά, βέβαια, γιά νά ἀποφεύγη τά δυσάρεστα ἐπακόλουθα, εἶναι προτιμώτερο νά μήν δημιουργῆ μεγάλη οἰκειότητα μέ τούς συναδέλφους της, νά μήν δέχεται διαδρομές, μέ τό αὐτοκίνητό τους, γιά νά γυρίση στό σπίτι, οὔτε νά συναντιέται μαζί τους ἔξω ἀπό τό γραφεῖο. Δέν ὑπάρχει πιό δυσάρεστο πρᾶγμα, ἀπό τό νά εἶναι ὑποχρεωμένη νά βλέπη καθημερινά καί νά περνάη πολλές πολλές ὧρες μέσα στό ἴδιο δωμάτιο μέ τόν ἄντρα, πού εἶχε ἕνα ἐπιπόλαιο φλέρτ. Δέν εἶναι, ὅμως, σωστό νά διατηρήση ἀντίκρυ στούς συναδέλφους της ἕνα ὕφος ψυχρό καί σχεδόν περιφρονητικό.

Μπορεῖ νά τούς μιλῆ στόν ἑνικό, νά ἔχη μαζί τους φιλικές σχέσεις (καί ὁ σύζυγος ἤ ὁ ἀραδωνιαστικός, δέν θά ἔπρεπε νά διαμαρτύρωνται γι' αὐτό), φτάνει νά κατορθώνη νά τούς κρατάη στήν ἀπαραίτητη ἀπόστασι καί πάντοτε μέσα στά ὅρια τῆς αὐστηρᾶς φιλικῆς οἰκειότητος. Πρέπει νά ἀποφεύγη τά ἀστεῖα, τά διφορούμενα ἀνέκδοτα, τίς «ἐξομολογήσεις».

Ἡ τρίτη «κατηγορία» τῶν ἀντρῶν, γιά τίς γυναῖκες εἶναι ἕνα θέμα μᾶλλον δύσκολο. Πολλές φορές, οἱ ἄντρες σκέπτονται πῶς οἱ γυναῖκες πρέπει νά περιορίσουν τίς φιλοδοξίες τους ἐπειδή ζηλεύουν. Ἡ «ἐπαγγελματική ζήλεια» εἶναι πολύ ἐπικίνδυνη. Μπορεῖ νά εἶναι ἀδικαιολόγητη, μά εἶναι εὔκολο νά τήν ἐννοήση κανείς. Ὁ ἄντρας, ἀπό τό πολλούς αἰῶνες συνήθισε νά εἶναι, ὁ ἀρχηγός τῆς οἰκογενείας καί γι' αὐτό τοῦ εἶναι τώρα πολύ δύσκολο νά γίνεται ἕνα ἄτομο μᾶλλον δεύτερο, ἕνα εἶδος «βασιλικοῦ συζύγου», μιᾶς γυναίκας μέ καρριέρα, μιᾶς γυναίκας πού ἔχει ἐπιτυχία καί πού κερδίζει πολλά.

Τά πράγματα γίνονται ἀκόμα πιό δύσκολα καί δυσάρεστα ὅταν ἡ γυναίκα γίνεται πιό ἐνδιαφέρουσα καί σημαντική ἀπό τόν ἄντρα. Γιατί, δυστυχῶς, δέν τυχαίνει νά παντρεύωνται ὅλες οἱ γυναῖκες, πού κάνουν καρριέρα καί ἔχουν ἐπιτυχίες, μέ ἄντρες ἐξ ἴσου ἱκανούς. Ἄλλοτε συμβαίνει, οἱ ἄντρες τους —παρ' ὅλο πού εἶναι προικισμένοι ἀπό θαυμάσια προσόντα— νά μήν εἶναι τυχεροί. Καί τότε, ὁ ἄντρας κινδυνεύει νά νοιώση «ἀποτυχημένος».

Δέν εἶναι δύσκολο νά φαντασθῆ κανείς τί συμβαίνει σ' αὐτές τίς περιπτώσεις. "Αν ἡ σύζυγος εἶναι πραγματικά ἔξυπνη —καί προικισμένη μέ εὐαισθησία— τό πρῶτο πρᾶγμα, πού θά κάνη, θά εἶναι νά μήν μιλῆ πολύ γιά τίς προόδους της στήν καρριέρα, γιά τίς αὐξήσεις τοῦ μισθοῦ της κλπ. Εἶναι προτιμότερο, μάλιστα, νά μήν μιλῆ καθόλου, νά μήν μεταμορφώνη τίς διακές της ἐπιτυχίες σέ βάρος τοῦ ἄντρα της. Ἄλλωστε, κανείς ἄλλος, περισσότερο ἀπό μιά γυναίκα ἐρωτευμένη, δέν εἶναι σέ θέσι νά χαρίση ἐμπιστοσύνη καί αὐτοπεποίθησι στόν ἄντρα.

Καί νά τώρα τί ἀπαντοῦν οἱ γυναῖκες στήν τέταρτη καί στήν πέμπτη ἀντρική κατηγορία:

«Δέν πρέπει νά δείχνουμε ἐνδιαφέρον γιά πράγματα, πού δέν μᾶς ἀφοροῦν; Δέν πρέπει νά εἰσχωροῦμε σέ τομεῖς, πού θεωροῦνται ἀποκλειστικά ἀντρικοί;» διαμαρτύρονται ἰδιαίτερα οἱ Ἀμερικανίδες. «Μά εἶναι εὔκολο νά τό λέη κανείς! Γιά νά εἶναι εὔκολο νά τό λέη κανείς! Γιά νά εἶναι εὔκολο νά τό πῆ ἡ ἐπειδή βρίσκει στήν ἐργασία της μιά ἱκανοποίησι —ὄχι μόνο οἰκονομική ἀλλά καί ἠθική— πού δέν τῆς εἶναι εὔκολο νά ἀπαρνηθῆ.

Γιατί, στό βάθος αὐτῆς τῆς συμπεριφορᾶς, ὑπάρχει συχνά μιά ἐλλειψι ἱκανοποιήσεως στόν τομέα τῆς αἰσθηματικῆς ζωῆς ἡ ἕνα σύμπλεγμα κατωτερότητος, πού τή σπρώχνει νά φανῆ «ἀνώτερη» καί νά ἀναζητήση μέ κάθε τρόπο θαυμασμό καί ἱκανοποίησις.

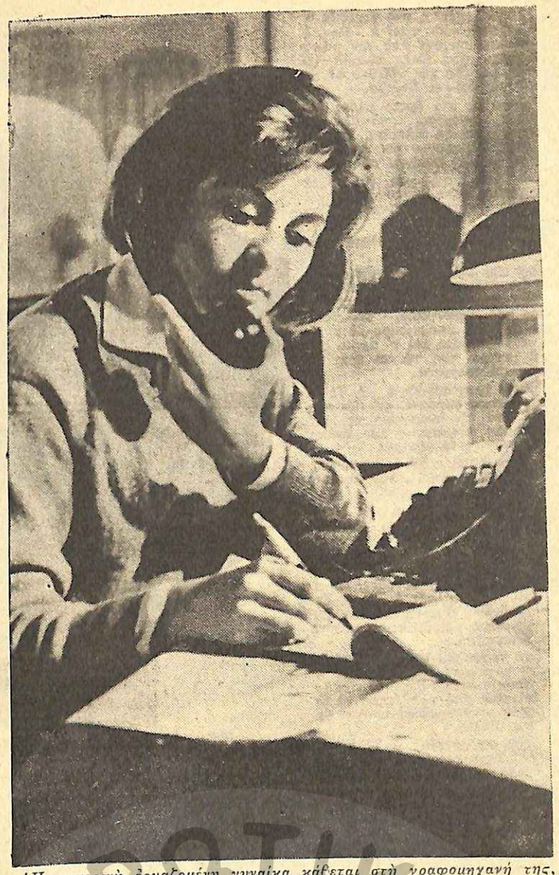
Μιά ἰσορροπημένη γυναίκα, τό εἴπαμε καί πάλι —εἴτε ἐργάζεται ἀπό ἀνάγκη, εἴτε ἐπειδή ἡ ἐργασία της τῆς ἀρέσει πολύ— καταφέρνει πάντα νά ἰσορροπήση, χωρίς δράματα, τίς ἀπαιτήσεις τῆς ἐργασίας μέ τίς ἀπαιτήσεις τῆς οἰκογενείας. Καί ὁ σύζυγος ἤ ὁ ἀραδωνιαστικός δέν ἔχουν τήν ἀγαπη καί τήν καταλαβαίνη πρέπει νά ἐκτιμᾶ τήν ἐπιθυμία της νά φανῆ χρήσιμη.

Μά, ὅταν ἡ «ἐγκατάλειψι τῆς ἐργασίας» γίνεται ἀπαραίτητη γιά τήν ἠρεμία τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, νομίζουμε πῶς μιά γυναίκα πρέπει νά ἐγκαταλείψη τίς ἀνώφελες φιλοδοξίες. Δέν ὑπάρχει ἐργασία, πού νά ἀξίζη γιά μιά γυναίκα, περισσότερο ἀπό τόν ἔρωτα τοῦ ἄντρα της καί τήν οἰκογενειακή της ἠρεμία. Προκειμένου νά τόν χάση, εἶναι προτιμότερο χίλιες φορές νά ἐγκαταλείψη τίς ἐπαγγελματικές ἐπιτυχίες. Εἶναι πολύ ἐπικίνδυνο γιά μιά γυναίκα νά θεωρήση τόν ἑαυτό της «ἀνώτερο» ἀπό τόν ἄντρα της. Δέν ἔχει ἄδικο ὁ Ἐμμανουήλ Κάντ, πού ἔγραψε ὅτι «Ὁ ἄντρας καί ἡ γυναίκα εἶναι πλάσματα συμπληρωματικά, πού δημιουργοῦν ἕνα τέλειο πλάσμα. Καί τό ἕνα χωρίς τό ἄλλο ἀποτελοῦν στοιχεῖα ἐλαττωματικά στόν διανοητικό, στόν αἰσθηματικό καί στόν ὑλικό τομέα».

Καμμιά ἐπικράτησι, λοιπόν καί καμμιά σκλαβιά. Σ' ἕνα ζευγάρι δέν πρέπει ποτέ νά κυριαρχῆ ἡ ἀσσαιωνική «θέλησι τοῦ ἄντρα» μά οὔτε καί νά δημιουργῆται μιά ἀνυπόφορη μητριαρχία, πού πολλές φορές προσβάλλει ἀκόμα καί τήν ἠθική.

Ἡ πνευματική «συγχώνευσι» μιᾶς γυναίκας καί ἑνός ἄντρα, πού ἀγαπιοῦνται, εἶναι τό ἀποτέλεσμα μιᾶς τέλειας ἁρμονίας, μιᾶς ἐξυπνης ἰσορροπίας. Ἕνα ἀποτέλεσμα, στό ὁποῖο μπορεῖ νά φτάση ἕνα ἀπρόγυνο ὅταν, τόσο ὁ ἄντρας, ὅσο καί ἡ γυναίκα, εἶναι πρόθυμοι ὄχι μόνο νά δέχωνται ἀλλά καί νά προσφέρουν, προσπαθώντας γι' ἀκοῦνε — ἀκόμα καί στή σημερινή ἐποχή, πού κυριαρχεῖ ὁ ὑλισμός— τή φωνή τοῦ αἰσθήματος.

Α. Τ.



Ἡ σημερινή ἐργαζομένη γυναίκα κάθεται στή γοαφομηχανή της, παίονοντας συγχρόνως στενογραφικῶς ἀπό τό ἀκουστικό ὅσα τηλεφωνήματα ποσορίζονται γιά τήν ἐπιχείρησι.

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΠΟ τὴ βεράντα, ποὺ συνήθιζε νὰ κάθεται κάθε πρωΐ ὁ Τόλης, ἔβλεπε ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν πυκνοφυτεμένη ἀπὸ ἐλιὲς πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ, καὶ ὅλο τὸν Εὐβοϊκὸ ὡς ἀντίκρυ τὰ Καμένα Βούρλα.

Ἦταν τὸ πιὸ ὡραῖο μέρος τῆς Αἰδηψοῦ, ἀνάμεσα στὰ αἰωνόβια πλατάνια καὶ τὴ θάλασσα. Τὸ σπίτι ἦταν καινούργιο καὶ φημιζόταν γιὰ τὴ μεγάλη βεράντα του.

— Ἔλα, παιδί μου, καὶ θὰ εὐχαριστηθῆς πολύ, —τοῦ εἶχε πῆ μιὰ γριούλα, μόλις κατέβηκε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο.

Ἐκείνος τῆς χαμογέλασε καὶ τὴν ἀκολούθησε.

Δὲν εἶχε ἄδικο ἡ κυρα-Λένη. Ἦταν ἕνα σπίτι μὲ δέκα δωμάτια καὶ πολλὲς ἀνέσεις. Τὸχε φτιάξει ὁ γυιὸς τῆς κυρα-Λένης, ποὺ ταξίδευε, δεύτερος καπετάνιος μὲ μεγάλο πετρελαιοφόρο καὶ τ' ἄφησε στὴ γριὰ μητέρα του, νὰ τὸ ἐκμεταλλεύεται τὸ καλοκαίρι.

Ὅταν ἐγκαταστάθηκε ὁ Τόλης στὸ καλύτερο δωμάτιο, κι' εἶδε πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κυρα-Λένη καὶ μιὰ χεροδύναμη ὑπηρέτρια δὲν ὑπῆρχε ἄλλος κανείς, τὴ ρώτησε:

— Δὲν ἔχεις, παιδιά, κυρα-Λένη;

Ἐκείνη ἀπέφυγε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, μόνο τοῦ εἶπε:

— Κάθησε, παιδί μου, νὰ ξεκουραστῆς, νὰ πιῆς καὶ τὸ καφεδάκι σου.

Πάντοτε, κι' ὕστερα ἀκόμη, ἡ κυρα-Λένη ἀπόφευγε νὰ τοῦ δώσῃ ἀπάντησι, ὅταν τὴ ρωτοῦσε, ἂν εἶχε παιδιά. Κατάλαβε ὁ Τόλης, ὅτι κάποιο δράμα εἶχε συμβῆ στὴ ζωὴ τῆς γριούλας καὶ ἀπέφευγε πιὰ νὰ τὴν ξαναρωτᾶῃ.

Ἕνα τραπεζάκι καὶ μιὰ καρέκλα ψάθινη χρησίμευε ἐκεῖ στὴ βεράντα γιὰ γραφεῖο στὸν Τόλη, ποὺ εἶχε ἔρθει ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ γράψῃ τὸ καινούργιο του βιβλίο.

Ἦταν συγγραφέας ὁ Τόλης· ἦταν καὶ δημοσιογράφος. Εἶχε πάει σὲ πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, μὰ στὴν Αἰδηψὸ δὲν εἶχεν ἐλθει ποτέ.

Τώρα τοῦ ἄρεσε πολὺ αὐτὸ τὸ μέρος καὶ μ' ἐνθουσιασμὸ ἔγραψε τὰ πρῶτα του χειρόγραφα.

Δὲν ἦταν παραπάνω ἀπὸ σαράντα χρόνων ὁ Τόλης.

Ἦταν ξερακιανός, μελαχροινὸς μὲ μιὰ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία. Εἶχε ἐπιδοθῆ ἀπὸ πολὺ νέος στὴ δημοσιογραφία, μὰ ἀπὸ μιὰ μέρα ποὺ ἄρχισε μιὰ ἐπιφυλλίδα γιὰ τὴν ἐφημερίδα, ἀνακάλυψε ὅτι κάποιο ἄλλο ταλέντο, φανερωνόταν μπροστά του. Ἔτσι ἐξέδωσε τὸ πρῶτο του βιβλίο, ἕνα μυθιστόρημα. Εἶχε τόση μεγάλη ἐπιτυχία, ποὺ ἐπιδόθηκε ἀπὸ τότε σ' αὐτὸ τὸ εἶδος, δημοσιεύοντας τὰ μυθιστορήματά του μ' ἕνα ξενικὸ ψευδώνυμο, γιατ' εἶχε καταλάβει πόσο ξενομανεῖς εἶναι οἱ Ἕλληνες.

Στὰ εἰκοσιπέντε του χρόνια εἶχε τὴν πρώτη του ἀπογοήτευσι.

Ἀγάπησε καὶ παντρεύτηκε μιὰ κοσμικὴ κοπέλλα. Τὰ πρῶτα δύο χρόνια μετὰ τὸ γάμο τους ζοῦσαν μάλλον συμβατικά, γιατὶ ἐκείνη παρακολουθοῦσε πιὸ πολὺ τὶς κοσμικὲς παρέες παρὰ τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ της. Ὁ Τόλης ὅμως, ποὺ ἦταν μαθημένος μὲ τὴν ἀποτραβηγμένη ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὸ γράψιμο, δὲν μποροῦσε νὰ συνοδεύῃ πάντα τὴ γυναίκα του. Ἀλλὰ καὶ δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ βγαίνῃ, ἴσως γιατὶ εὕρισκε ἀνακούφισι στὴ μοναξιά, κάποια ἠρεμία γιὰ νὰ συγκεντρώνεται στὸ γράψιμό του.

Ἀκόμη κι' ὅταν μιὰ μέρα, ἐκείνη τοῦ εἶπε:

— Τόλη, δὲν μποροῦμε νὰ συνεχίσωμε αὐτὴ τὴ ζωή. Πρέπει νὰ χωρίσουμε...

Ἐκείνος τὴν κύτταξε κατάπληκτος. Δὲν τὴ ρώτησε τὸ γιατί. Σκέφτηκε μόνο, πὼς κάποιου ἀπὸ τοὺς δυὸ θὰ ἦταν τὸ σφαίξιμο καὶ δὲν ἐμίλησε, δὲν ἀντιστάθηκε, δὲν ἐθύμωσε.

Μόνον ὅταν ἐκείνη ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ποὺ ἐκείνος ἔγραφε, ὁ Τόλης ἀκούμπησε τὸ πρόσωπό του ἀνάμεσα στὰ δυό του χέρια κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μὲ παράπονο.

— Πολὺ εὔκολο νὰ φταίω ἐγώ, — μουρμούρισε.

Τὸ βράδυ ὅταν πῆγε στὴν ἐφημερίδα του νὰ τὰ χειρόγραφά του, κάθηκε καὶ μίλησε στὸν ἀφισυντάκτη γιὰ τὴν ἀπόφασι τῆς γυναίκας του. Ἦταν δύο καλοί, παλαιοὶ φίλοι, ποὺ συχνὰ μιλοῦσαν γιὰ τὰ ἰδιαίτερά τους.

Ὁ φίλος του τὸν κύτταξε καλὰ στὰ μάτια καὶ τοῦ εἶπε:

— Τόλη, ἀφοῦ μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία νὰ μιλήσουμε, ἕνα ἔχω νὰ σοῦ πῶ: Καλλίτερα ποὺ ἦρθε ἔτσι τὸ πρᾶγμα...

— Γιατί;

— Γιατὶ ἡ γυναίκα σου ἔχει φίλο. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει. Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἀπὸ καιρό, γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ σὲ λυπήσω.

Ὁ Τόλης χαμήλωσε τὸ κεφάλι. Φεύγοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ ἀφισυντάκτη, ὁ Τόλης πῆγε κι' ἐπιασε δωμάτιο σὲ ξενοδοχεῖο, κι' ἔστειλε ἕνα γράμμα στὴ γυναίκα του:

«Ἀσπασία, θέλω νὰ σὲ διευκολύνω γιὰ τὸ διαζύγιο, γιὰ νὰ δγῆ εἰς βάρος μου. Ἐγκαταλείπω τὴ συζυγικὴ στέγη.

»Τόλης».

Μόνον ὅταν πῆραν τὸ διαζύγιο κι' ἡ Ἀσπασία ἔφυγε γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὸ φίλο της, ὁ Τόλης ξαναγύρισε στὸ σπίτι του, γιατὶ ἦταν δικό του.

Δὲν ξαναπαντρεύτηκε ἀπὸ τότε ὁ Τόλης. Εἶχε ριχτὴ στὸ γράψιμο καὶ στὰ κοντινὰ ταξίδια.

★

Ἕνα ἀπογευματάκι, ἐνῶ καθόταν στὴ βεράντα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺχε μετατρέψει σὲ γραφεῖο, στὴν Αἰδηψό, εἶδε τὴν κυρα-Λένη νὰ τὸν πλησιάζῃ.

— Νὰ φέρω τὸ καφεδάκι στὸν κύριο Τόλη;

— Ὤ, σ' εὐχαριστῶ, κυρα-Λένη. Θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς...

Ἡ κυρα-Λένη ὅμως γύρισε μὲ δυὸ φλυτζάνια στὸ δίσκο της.

— Ἔφερα καὶ τὸ δικό μου, —τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαμόγελο.

— Μπράβο, κυρα-Λένη, θὰ μοῦ κάνῃς παρείτσα... Κάθησε.

Ἡ κυρα-Λένη πῆρε τὸ φλυτζάνι της, ρούφηξε δύο γουλιὲς καὶ ρώτησε:

— Μοῦπανε πὼς γράφεις βιβλία, παιδί μου. Ὅτι εἶσαι δημοσιογράφος. Ἔτσι εἶναι;

— Ναί, κυρα-Λένη.

— Λοιπόν, ἕνα πρᾶγμα ἔχω νὰ σὲ παρακαλέσω. Ἂν μάθῃς, ἂν σοῦ ποῦν τὴν ἱστορία τῆς οἰκογενείας μου... νὰ μὴ τὴν γράψῃς, παιδί μου...

Ἐκεῖνος, ἄναψε ἕνα τσιγάρο, τὴν κύτταξε κατάπληκτος καὶ τῆς ἀπάντησε:

— Ἄ, ὄχι, κυρα-Λένη. Δὲν ξέρω τί ἱστορία ἔχεις, μὰ ἂν τὴ μάθω, Εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Ναί, παιδί μου, —μουρμούρισε ἡ γριά.

Σήκωσε τὸ δίσκο μὲ τὰ φλυτζάνια, κι' ἔφυγε ἐνῶ τὰ μάτια της εἶχαν δουκώσει ἀπὸ τὰ δάκρυα.

★

Τὴν ἱστορία τῆς κυρα-Λένης τὴν ἔμαθε ὁ Τόλης ἔπειτα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες, μιὰ μέρα ποὺ μπῆκε σὲ μιὰ ψαρόβαρκα νὰ παρακολουθήσῃ ἕνα ψάρεμα. Τοῦ τὴν εἶπε ὁ ψαρᾶς, ὅταν ἔμαθε πὼς κάθεται στὴς κυρα-Λένης τὸ σπίτι.

— Εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή μου. Μᾶς χωρίζουν εἴκοσι χρόνια γιατὶ ἐγὼ ἤμουν τὸ τελευταῖο παιδὶ τῆς μάνας μας.

Ὁ Τόλης ἄφησε τὸν ψαρᾶ νὰ διηγῆται ὅσα τὰ παραγάδια ἦταν ἁπλωμένα.

— Ὁ πατέρας μας ἦταν ψαρᾶς κι' αὐτός. Ἕνας φτωχός, φουκαρᾶς μὲ πέντε κορίτσια καὶ μόνον ἐμένα, ἀγόρι. Πρόλαβαν ὅμως πρὶν πεθάνουν νὰ φτιάσουν δυὸ δωμάτια ἐκεῖ ἀκριβῶς, ποὺ βρίσκεται σήμερα τὸ μεγάλο σπίτι, καὶ νὰ παντρέψουν τὴν Ἑλένη μας. Ὁ ἄντρας της ἦταν ἐργατικός, ψαρᾶς κι' αὐτός. Εἶχαν κάνει δυὸ παιδιὰ τὴ Σοφία καὶ τὸ Γιώργο, ἕξη χρόνων τὸ κορίτσι καὶ τριῶν χρόνων τ' ἀγόρι. Ὅταν ὁ πατέρας τους μιὰ μέρα δοκίμασε νὰ ψαρέψῃ μὲ δυναμίτη, ἀπὸ μιὰ ἀπρόσεξία πῆρε φωτιὰ ἡ μπαρούτη καὶ σκοτώθηκε. Μόνη της πιὰ ἡ Ἑλένη, ξενοδουλεύοντας μάζευε λεφτὰ καὶ σπούδασε τὰ δυὸ παιδιά της. Βοηθούσαμε κι' ἐμεῖς ὅλοι, μὰ εἴχαμε καὶ τὴ γκρίνια μας, σὰν οἰκογένεια ποὺ ἤμαστε.

»Τὴν κόρη της τὴ σπούδασε δασκάλα, μὰ τὸ γυιό της τὸν ἔστειλε στὴ σχολὴ καὶ σπούδασε ναυτικός.

»Σοῦ τὰ λέγω σύντομα, γιατὶ ἡ ζωή της ἦταν ὅλο περιπέτειες καὶ στέρησι. Ἐγὼ τὴ βοηθοῦσα μὲ καμμιὰ ὀκὰ ψάρι, εἶχα κι' ἐγὼ ἐλέπεις τὴ φαμελιά μου. Οἱ ἄλλες ἀδελφὲς παντρεύτηκα κι' ἔφυγαν ἀπὸ δῶ. Τὰ κατάφερε ὅμως ἡ Ἑλένη μας. Εἶδε τὴν κοροῦλα της νὰ διορίζεται δασκάλα σ' ἕνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας κι' ἔλαβε τὴν πρώτη ἐπιταγή. Θυμᾶμαι, ποὺ μᾶς κάλεσε καὶ μας ἔφτιασε λουκουμάδες, ἐκείνη τὴν ἡμέρα.

»Ὁ γυιός της ὁ Γιώργος εἶχε τελειώσει τὴ Ναυτικὴ Σχολὴ καὶ ὑπηρετοῦσε ὑπαξιωματικὸς στὸ Βασιλικὸ Ναυτικό. Ἄλλες χαρὲς κι' ἀπὸ κεῖ.

»Αὐτὲς εἶναι οἱ χαρές της. Οἱ χαρὲς ὅμως ἔχουν καὶ δάκρυα. Κι' ἔκλαψε πολὺ ἡ κυρα-Λένη μας. Ἡ κόρη της στὸ χωριὸ ποὺ ἦταν διορισμένη, ἀγάπησε ἕνα ἀρχοντόπουλο σπουδασμένο. Μὰ αὐτὸς ἦταν παλιάνθρωπος. Τὴν ξεγέλασε, πὼς θὰ τὴν πάρῃ, κι' ὅταν ἐκείνη ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μητέρα, ἔφυγε καὶ παντρεύτηκε μιὰν ἄλλη σ' ἄλλο χωριό. Ἡ καϋμένη ἡ δασκαλίτσα, πὼς νὰ παρουσιαστῆ στὸ χωριό, πὼς νὰ τὸ γράψῃ στὴ μάνα της; Ἀπελπισμένη ρίχτηκε μιὰ μέρα στὸ ποτάμι καὶ πνίγηκε.

»Φαντασθῆτε τὴν ἀπελπισία τῆς κυρα-Λένης. Εὐτυχὼς ποὺ ὁ γυιός της εἶχε πάρει ἄδεια καὶ βρισκόταν ἐδῶ, ἀλλοιῶς... δὲν ξέρω ἂν θὰ ἦταν σήμερα κι' αὐτὴ ζωντανή.

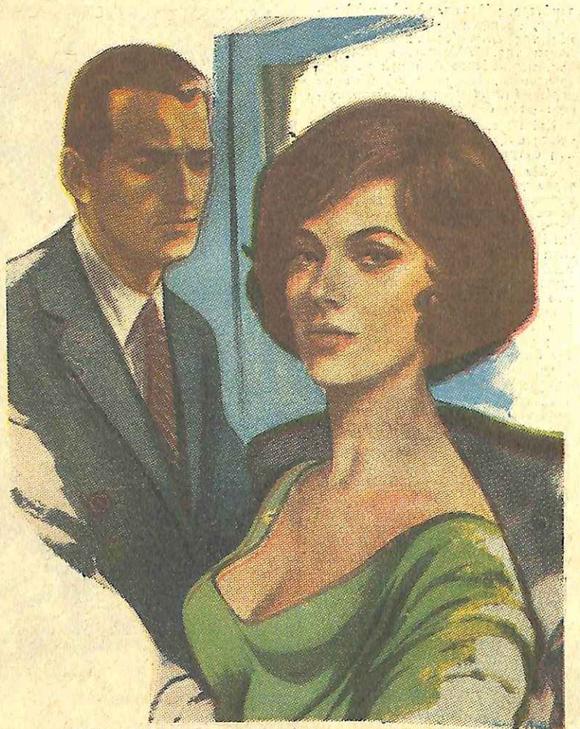
»Πάντως ὁ γυιός της πρόκειται νὰ παντρευτῆ ἀπὸ χρόνια ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ Ναυτικὸ καὶ σήμερα εἶναι καπετάνιος. Αὐτὸς τῆς ἔχτισε τὸ μεγάλο σπίτι, ποὺ νοικιάζει καὶ ζῆ ἀνετα ἡ ἀδελφή μου. Ἀλλὰ ὁ καϋμὸς της εἶναι καϋμός!

— Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸν καϋμό του! εἶπε, ὁ Τόλης στρίβοντας τὸ βλέμμα πρὸς τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα.

★

Ὁ Τόλης ἔμεινε ἕξη μῆνες στὴν Αἰδηψό. Ὅταν τελείωσε τὸ μυθιστόρημά του ἔφυγε. Δὲν πῆρε ὅμως οὔτε λέξι ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς κυρα-Λένης, γιατὶ τὸ εἶχε ὑποσχεθῆ. Εἶχε γράψει ὅμως τὴ δική του ἱστορία, τὴν εἶχε κάνει μυθιστόρημα κι' εἶχε χύσει μέσα σ' αὐτό, ὅλον τὸν πόνο του, γιὰ τὴν ἔρημη καὶ δυστυχισμένη ζωή του.

ΜΙΡΑΝΤΑ



— *Τόλη, δὲ μποροῦμε νὰ συνεχίσωμε αὐτὴ τὴ ζωή. Πρέπει νὰ χωρίσωμε.*

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΜΑΓΙΩ

ΜΙΑ ἀπέραντη χρυσαφένια ἀκρογιαλιά, οἱ ἀνοιχτὲς πολύχρωμες ὀμπρέλλες, ἡ γαλάζια καὶ ἤρεμη θάλασσα, οἱ ψαράδικες βάρκες, τὰ πεῦκα, ποὺ ἁπλώνουν τὰ κλαδιά τους σχεδὸν μέχρι τὸ νερό. Νά, τὸ ὄνειρο, ποὺ μᾶς λίκνιζε στὶς γκρίζες μέρες τοῦ χειμώνα. Καὶ τώρα, ἐπιτέλους, τὸ ὄνειρο ἔγινε πραγματικότητα. Μαζὶ μ' αὐτὴ τὴν ὁμορφη πραγματικότητα, ξαναγύρισαν γύρω-δυὸ μικρὰ ἐρωτηματικά, χίλια δυὸ προβλήματα, μὲ πρῶτο καὶ καλύτερο τὸ πρόβλημα τοῦ μαγιό, ποὺ τώρα τὸ καλοκαίρι γίνεται ὁ ἀδιαφιλονείκητος βασιλιὰς τῆς πλάζ.

Καὶ νά, ποὺ ὑπάρχουν ἀκόμα πολλές, μ' ὅλο, ποὺ τὸ καλοκαίρι ἔχει προχωρήσει ἀρκετά, ποὺ σταματοῦν μπροστὰ στὶς βιτρίνες καὶ ἀναρωτιοῦνται μὲ δισταγμό: «Τί μαγιὸ νὰ ἀγοράσω;».

Σ' αὐτὸ τὸ ἐρωτηματικό, ὑπάρχει μιὰ ἀπάντησι ἤ, μᾶλλον, πολλὲς ἀπαντήσεις, γιατὶ ἐφέτος τὰ μαγιὸ παρουσιάζονται σὲ τόσα διαφορετικὰ στύλ, ποὺ μποροῦν νὰ ἱκανοποιήσουν ὅλες τὶς ἀπαιτήσεις.

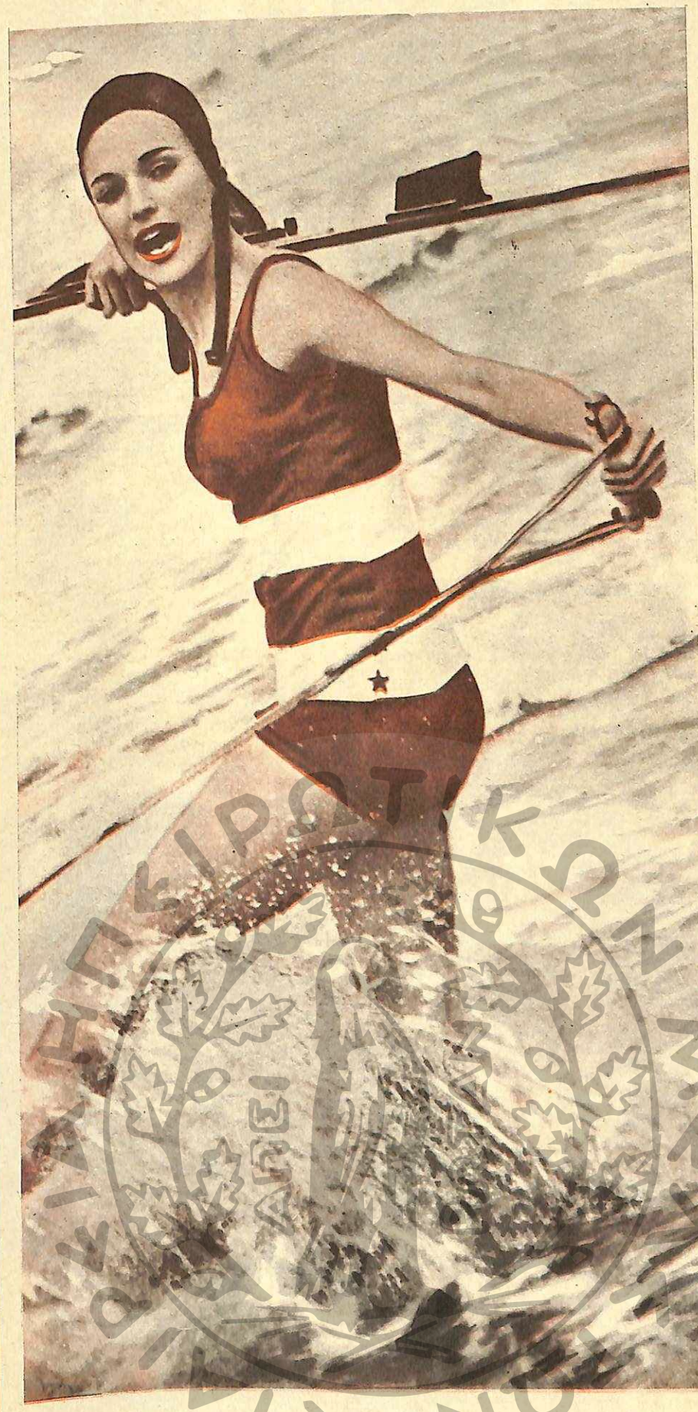
Ὑπάρχει, ὅμως, κι' ἕνας γενικὸς κανόνας, ποὺ ἐνδιαφέρει ὅλες: Δὲ συνηθίζονται πιὰ τὰ ὑπερβολικὰ ἐφαρμοστὰ μαγιό, ποὺ «κολλοῦν» κυριολεκτικὰ πάνω στὸ σῶμα καὶ εἶναι ἐνισχυμένα μὲ μπανέλλες καὶ διάφορα ἄλλα στηρίγματα. Τὰ μαγιὸ αὐτοῦ τοῦ τύπου εἶναι καταλληλα μόνο γιὰ τὶς «βάμπ» τῶν ἐξωφύλλων, ποὺ στέκονται ἀκίνητες στὶς σέξυ καὶ ἐπιτηδευμένες φωτογραφίες τους. Γιατὶ ἡ κοπέλλα, ποὺ δὲ φοράει ἕνα μαγιὸ ἐγὼ νὰ ποζάρῃ γιὰ φωτογραφίαι», ἀλλὰ γιὰ νὰ πάῃ πραγματικὰ στὴν πλάζ, ἔχει ἀνάγκη νὰ τρέξῃ, νὰ κινηθῇ, νὰ κολυμπήσῃ.

Μά, μέσα στὰ ὅρια αὐτοῦ τοῦ καινούργιου νόμου, οἱ ποικιλίες εἶναι πολλές. Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ κάπως παιδιάστικα καὶ ψεύτικα «ἀντίσσες» μαγιό, ἀπὸ ἐλαφρόστατο μάλλινο, ποὺ θυμίζει τὶς «φουφουλίτσες» παιδιῶν, μὲ σλίτ ἐλαφρὰ σουρωτό, μὲ ἐλαφρόστατο ντεκολτὲ καὶ κορσάζ, ποὺ σχηματίζει μπλουζὸν στὸ μέσον, περνᾶμε στὸ πιὸ κλασσικὸ μοντέλο τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, τέλειο γιὰ ὅσες ἀγαποῦν τὴ ζωὴ τῆς θάλασσας, μὲ τὴ γνήσια μορφὴ της — κολύμπι, βουτιές, βαρκάδες. Τὸ μοντέλο αὐτό, μὲ ντεκολτέ, ἀλλὰ ὄχι μεγάλο, καὶ πεσσότερο στὴν πλάτη, εἶναι ἀπὸ ἐλάσκα ἢ — συχνότερα — ἀπὸ μάλλινο πλεχτὸ καὶ σὲ χρώματα ἀποφασιστικά, μαῦρο, μπλὲ ζωηρό, κόκκινο.

Καὶ νά μιὰ ἄλλη «ἐπιστροφή», ποὺ ἔρχεται νὰ συμμαχήσῃ μὲ τὴ μεγάλη ἐπανάστασι ἐναντίον στὰ ἀφύσικα στηρίγματα. Στὴν ἐπεξεργασία τύπου «κορσὲ γιὰ παχειὲς κυρίες». Πρόκειται γιὰ τὸ μαγιὸ ἀπὸ καβαρδαλλί — ποὺ φορέθηκε πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο, πρὶν ἀνακαλυφθοῦν οἱ συνθετικὲς ἴνες, πολυτιμες καὶ θαυμάσιες, ἀλλὰ πάντα τεχνῆτες — ὅπως τὸ φοροῦσαν οἱ μητέρες μας γύρω στὸ 1930 στὶς πρῶτες κοσμικὲς πλάζ τοῦ Λίντο ἢ τοῦ Μπιαρρίτς.

Τὸ μαλλὶ — λένε οἱ ὑγιεινολόγοι — εἶναι ἰδεῶδες γιὰ ὅποιον βρίσκεται στὸ νερό. Στε-

Γιὰ κεῖνες ποὺ ἀγαποῦν τὶς βουτιές, τὸ «δυναμικὸ» κολύμπι καὶ τὸ θαλάσσιο σκί, τὸ ἰδανικὸ μαγιὸ ἔχει στύλ «Ὀλυμπιακό», μὲ μικρὸ ντεκολτέ, ἀπὸ μάλλινο ἢ φανέλλα.





Τὸ πρωτότυπο μαγιὸ «βραδυνὴ τουαλέττα 1930» ποὺ ἀφίνει τὴ ράχη καὶ τοὺς ὦμους γυμνούς. Μιὰ μπρετελίτσα δένεται γύρω στὸ λαιμό.

γνώνει γρηγορώτερα ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη ὕλη, δὲν κρατάει περισσότερη ζέστη — ἀντίθετα ἀπ' ὅ,τι πιστεύεται — καὶ εἶναι πιὸ ὑγιεινό.

Τὸ μαλλί — λένε οἱ εἰδικοὶ τῆς μόδας — εἶναι πιὸ κομψό, πιὸ «σὶκ» ἀπ' ὅ,τιδήποτε ἄλλο. Μαῦρο εἶναι σίγουρο γιὰ ὅλες τὶς ἀκρογιαλιές, ἄσπρο εἶναι κατάλληλο γιὰ ὅλες τὶς ἀκρογιαλιὲς τοῦ Νότου. Πρέπει, ὅμως, νὰ ἔχη ὕφανσι ἁπλή, ἐλαστική, μὲ λεπτὲς ρίγες.

Ἄλλο βασικὸ σημεῖο τοῦ μαγιὸ «νιοῦ-λούκ», εἶναι τὰ ντεκολτέ. Εἶναι τολμηρά, περίπλοκα καὶ πικάντικα, γιὰ νὰ ἰσορροποῦν τὴν πολὺ ἁπλὴ καὶ φυσικὴ γραμμὴ τοῦ ὑπόλοιπου μοντέλου.

Ξεχωρίζουν: Τὸ ντεκολτὲ τύπος «βραδυνὴ τουαλέττα 1930», ποὺ ἀφίνει τὴ ράχη καὶ τοὺς ὦμους γυμνούς (μιὰ μπρετελίτσα δένεται γύρω στὸ λαιμό), τὸ ντεκολτὲ-κολλιέ, πολὺ ψηλὸ στὸ λαιμό, σχεδὸν σὰ πουλόβερ καὶ πολὺ γυμνὸ πίσω. Τὸ ντεκολτὲ ἀλλ' ἀμερικαίν, μ' ἕνα κόψιμο ὀρθὴ γωνία στοὺς ὦμους καὶ ὅλα τὰ ὑπόλοιπα πολὺ σκεπασμένα.

Ἐκεῖνες, ποὺ δὲν ἀγαποῦν τὶς ἐκκεντρικότητες καὶ θέλουν νὰ μαυρίσουν κανονικά, καλὸ εἶναι νὰ προτιμήσουν τὸ ὁδάλ ντεκολτέ, βαθὺ μέχρι τὰ νεφρά. Μά, ὅσες θέλουν νὰ κάνουν ἐντύπωσι καὶ νὰ διασκεδάσουν, μποροῦν νὰ υἱοθετήσουν τὶς πιὸ ἐκπληκτικὲς καὶ ἐκκεντρικὲς ἰδέες: μιὰ τρύπα στὴ μέση τῆς πλάτης, ἕναν ἥλιο μὲ ἀκτίνες, ποὺ διασχίζουν τὸ ντεκολτὲ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις, ἕνα τρίγωνο μὲ τρία «φιλιστρίνια» ὁλόγυρα. Μιὰ κάθετη μπρετέλλα, ποὺ χωρίζει στὰ δυὸ τὴ ράχη, δυὸ «ποιραθυράκια» ἀνοιχτὰ στὰ πλευρὰ καὶ ὅλο τὸ ὑπόλοιπο αὐστηρὰ κλειστό, ἕνα ντεκολτὲ σταγόνα, ποὺ ἀφίνει κι' αὐτὸ ἕνα ἀνοιχτὸ «παράθυρο» στὴ μέση τῆς πλάτης.

Νεωτερισμοὶ καὶ στὰ ἐμπριμὲ μαγιό. Τὰ πιὸ μοντέρνα, δὲν ἔχουν τίποτα τὸ φανταχτερό. Ἐπιβάλλονται μὲ τὴ ζωηρότητά τους, χωρὶς ὅμως νὰ δυσαρεστοῦν τὸ βλέμμα. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κατορθώνουν νὰ συναγωνίζωνται τὰ μονόχρωμα. Τὰ λουλούδια τῶν φαντασιζῆ μαγιὸ εἶναι μεγάλα, ἁρμονικά, σὲ στὺλ καθαροῦ λίμπερτυ, μὲ χρώματα διακριτικά, ἄσπρο καὶ μαῦρο, μαρόν καὶ ὄχρα. Πολλὰ εἶναι καὶ τὰ ἐμπριμὲ μὲ λουλούδια πιὸ «ρευστὰ» καὶ πιὸ συγκεχυμένα, σχέδια, ποὺ φαίνονται βυθισμένα μέσα σὲ τεχνητὴ λίμνη (καὶ ἀνάμεσα στὰ κύματα ἀποκτοῦν ἀνταύγειες ἀκόμα πιὸ μαγευτικὲς καὶ δίνουν στὶς «λουόμενες ὁμορφιὲς» μιὰ ὄψι «πλασμάτων τοῦ βυθοῦ»).

Οἱ ρίγες καὶ τὰ γεωμετρικὰ σχήματα εἶναι πιὰ «κλασσικά», μὰ ἡ φετεινὴ μόδα τὰ ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸ τυποποιημένο, ἐπινοῶντας τὶς πιὸ ἀπρόοπτες ἐναλλαγές: Ρίγες μὲ διαβαθμίσεις στὸ μέγεθος καὶ στὸ χρῶμα, ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν πιὸ ἔντονη ἀπόχρωσι, γιὰ νὰ τελειώσουν στὴν πιὸ ἀπαλή. Ρίγες κάθετες πάνω σὲ φόντο μαῦρο, ὅπως τῶν περιφημων ἀγγλικῶν «κλάμπ». Ρίγες ζέβρα πλάγιες ἢ ἑλικοειδεῖς, ποὺ δείχνουν τὴ σιλουέττα πιὸ ψηλὴ καὶ λεπτή.

Ὅσες εἶναι πολὺ ψηλὲς καὶ πολὺ λεπτὲς καὶ δὲ φοβοῦνται νὰ «κόψουν» τὴ σιλουέττα τους μὲ δυὸ σχέδια, μποροῦν νὰ φορέσουν τὸ πιὸ μοντέρνο καὶ πρωτότυπο μαγιό, μὲ ρόμβους ἁρλεκίνου, ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, καὶ λουλούδια ἢ ρίγες ὁριζόντιες στὸ κορσάζ. Μιὰ λεπτὴ ζωνίτσα «ἑνώνει» τὰ δυὸ φανταζί.

Ἕνα ἄλλο μαγιό, τελευταία λέξι τῆς μόδας, εἶναι τὸ μαγιὸ-δίχτυ, δηλαδὴ μὲ φαρδειὲς διχτυωτὲς λουρίδες στὰ πλάγια. Πρόκειται, ὅμως, γιὰ ἕνα μαγιὸ πολὺ δύσκολο, γιατὶ ἀπαιτεῖ σιλουέττα τέλεια, πολὺ λεπτὴ καὶ ἁρμονική.

Καὶ τὸ μπικίνι; θὰ ἀναρωτηθοῦν πολλές. Ἔχει πραγματικὰ ἐξαφανισθῆ; Ἴσως ὄχι, μὰ οἱ πιὸ καλόγουστες τὸ προορίζουν μόνο γιὰ τὴν ἡλιοθεραπεία σὲ κάποιο ἐρημικὸ βραχάκι. Γιὰ τὴν πλάζ ἔχει ἐπιβληθῆ τὸ λιγώτερο γυμνὸ ντὲ-πιές, μὲ σλίπ, ποὺ φτάνει σχεδὸν μέχρι τὸν ὀμφαλὸ καὶ ἀρκετὰ φαρδὺ «σουτιέν», ποὺ ἐπιτρέπει πολὺ μεγαλύτερη ἄνεσι στὸ κολύμπι.

ΠΑΝΤΕΛΟΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Σᾶς φαίνεται μήπως λίγο παράξενο; Κι' ὅμως, ἡ φετεινὴ μόδα, ποὺ ἔχει τὴν τάσι νὰ χαρίζη στὴν γκαρνταρόμπα τῶν διακοπῶν μιὰ νότα ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ ἁπλὴ καὶ ἄνετη, τὸ ἐπιτρέπει κι' αὐτό.

Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ φορέσετε πανταλόνι καὶ τὸ βράδυ, ἂν σᾶς ἀρέση κι' ἂν σᾶς πηγαίνη καλά. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, χρειάζεται νὰ βάλετε μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη δόσι ἀντικειμενικότητας στὴν κρίσι σας, πρὶν νὰ κυτταχτῆτε στὸν καθρέφτη. Γιατί, ἂν τὸ παντελόνι, «ποὺ δὲν πηγαίνει καὶ τόσο καλὰ» σὲ μιὰ γυναικεία σιλουέττα, μπορεῖ νὰ συγχωρηθῆ τὸ πρωΐ, στὶς βραδυνὲς «ὧρες τῆς κομψότητος» γίνεται πραγματικὰ ἀνυπόφορο.

Πρῶτα, λοιπόν, ἀντικειμενικότητα καὶ καλὸ γοῦστο καὶ ὕστερα — ἂν σᾶς πηγαίνη πραγματικὰ καὶ ἂν νοιώθετε πιὸ ἄνετα μ' αὐτό, ὅσο βρίσκεσθε μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλι — φορέστε πανταλόνι καὶ τὸ βράδυ.

Φυσικά, ὅπως συμβαίνει καὶ μὲ τὰ φορέματα, τὸ βραδυνὸ ντύσιμο μὲ πανταλόνι εἶναι κάπως διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ πρωϊνό. Τὸ πανταλόνι, ποὺ θὰ φορεθῆ τὸ βράδυ, πρέπει νὰ εἶναι κομψό, κατὰ προτίμησι ἀπὸ ἐλαστικὸ ὕφασμα.

Μὰ τὸ κυριώτερο συμπλήρωμα τοῦ «βραδυνοῦ πανταλονιοῦ», εἶναι ἀναμφισβήτητα ἡ μπλούζα, ποὺ ἔχει, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τὸ χρέος νὰ δώση τὸν «ἀέρα» τῆς κομψότητος. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλαφρη, χαριτωμένη, μὲ σχέδια καὶ μοτίφ, ποὺ νὰ χαρίζουν στὴ γυναῖκα ὅλη ἐκείνη τὴ «θηλυκότητα», ποὺ προσπαθεῖ νὰ τῆς ἀφαιρέση τὸ πανταλόνι. Μιὰ πολὺ ὁμορφη καὶ σὶκ «εἰδικὴ» μπλούζα, γίνεται ἀπὸ μεταξωτὴ μουσελίνα. Τὸ ντεκολτὲ καὶ τὰ τρουὰ-κὰρ μανίκια γαρνίρονται ἀπὸ ἐλαφρὰ πέταλα τύπου μαργαρίτας.

ΜΠΟΥΡΝΟΥΖΙΑ ΚΑΜΠΙΝΕΣ — ΚΑΙ «ΚΑΣ ΜΑΓΙΩ» — ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ

Πρόκειται γιὰ δυὸ μεγάλες πρωτοτυπίες τῆς ἐφετεινῆς μόδας γιὰ τὴν πλάζ: ἡ πρώτη πολὺ πρακτική, ἡ δεύτερη πολὺ κοκέττικη.

Τὰ «μπουρνούζια-καμπίνες» εἶναι μεγάλες, φαρδειὲς κάπες (χωρὶς μανίκια) ἀπὸ ὕφασμα «ἐπόνζ», ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ φτάνουν μέχρι τὰ πόδια, κουμπώνοντας ἢ δένοντας μπροστὰ καὶ ἀφίνοντας ἀπὸ μέσα ἀρκετὰ ἄνετες τὶς κινήσεις. Μὲ χρώματα χαρούμενα, ἐμπριμὲ ριγὲ ἢ μονόχρωμα, μὲ φαρδιὰ ρελιάσματα σὲ ἀντίθετο χρῶμα, τὰ «μπουρνούζια-καμπίνες», σᾶς ἐπιτρέπουν ὄχι μόνο νὰ τυλιχτῆτε ζεστά, μόλις θὰ βγῆτε ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀλλὰ καὶ σᾶς βοηθοῦν (ἂν βρίσκεσθε σὲ μιὰ ἀπόμερη ἀκρογιαλιὰ) νὰ ἀλλάξετε εὐκολώτερα τὸ μαγιό σας. Πρόκειται γιὰ ἕνα «κομμάτι» τῆς γκαρνταρόμπας σας γιὰ τὴν ἀκρογιαλιά, ποὺ δὲν εἶναι δύσκολο νὰ τὸ φτιάξετε καὶ μόνη σας.

Τὰ κὰς-μαγιὸ-πεταλούδα, ἀποτελοῦν τὴν πιὸ κοκέττικη ἰδέα τῆς μόδας γιὰ τὴν πλάζ τοῦ 1964. Πρόκειται γιὰ πουκάμισα, μακρυὰ μέχρι τὴ μέση τοῦ μηροῦ, μὲ μανίκια ἢ χωρὶς μανίκια, μὲ ἀντρικὸ πέτο-γιακὰ ἢ μὲ ἄνοιγμα στὴ βάσι τοῦ λαιμοῦ, μὲ μεγάλα ἐμπριμὲ σχέδια.

Μέχρι ἐδῶ δὲ θὰ βλέπετε φυσικὰ πουθενὰ τὴν πρωτοτυπία. Ἡ πρωτοτυπία, ὅμως, βρίσκεται στὸ ὕφασμα αὐτῶν τῶν κὰς-μαγιό, ποὺ γίνονται ἀπὸ ἀνάλαφρο σιφόν. Τὸ πουκάμισο μένει ἀνοιχτὸ ἀπὸ τὴ μέση, μὲ μιὰ χαριτωμένη καὶ μελετημένη ἀφροντισιά, ἀφίνοντας ἔτσι τὶς δυὸ ἄκρες του νὰ ἀνεμίζουν στὸ θαλασσινὸ ἀεράκι, ὅπως τὰ πολύχρωμα φτερὰ μιᾶς φαντασιακῆς πεταλούδας. Ἕνα μαγιὸ ντὲ-πιές, ταχτερῆς πεταλούδας. Ἕνα μαγιὸ ἢ μὲ τὸ βάσικὸ ἐμπριμὲ τοῦ πουκάμισου, συμπληρώνει ἀπὸ ὕφασμα ἀσσορτὶ μὲ τὸ φόντο τὸ αὐτὸ τὸ σύνολο, δίνοντας μιὰ ξεχωριστὴ θηλυκότητα.

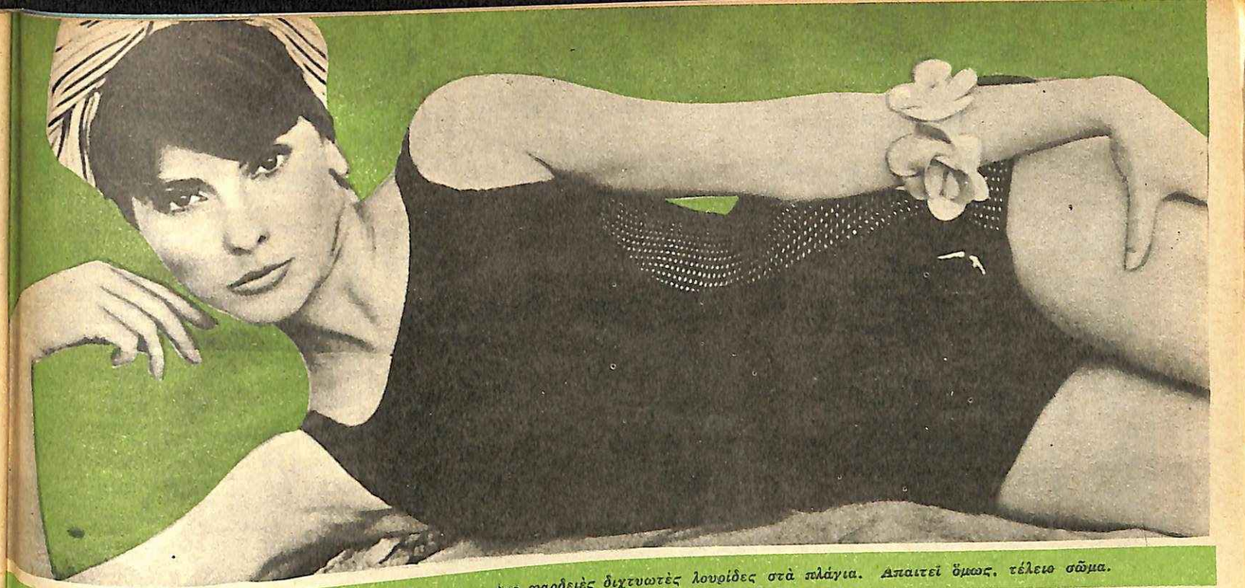
ΠΛΗΡΗΣ ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΑ — ΠΛΑΖ ΓΙΑ ΝΕΑΡΗ ΚΟΦΕΛΑΙΤΣΑ

Ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐχάριστα πράγματα, ποὺ μπορεῖ νὰ συμβοῦν σὲ μιὰ κοπέλλα 14 χρόνων, εἶναι νὰ μεγαλώση ἀπὸ τὴ μιὰ ἀναγκαστικὰ στὴν ἄλλη. Γιατὶ ἔτσι δὲ θὰ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ φορέση τὰ παιδιάστικα φορέματα ποὺ περασμένου χρόνου. Λίγο σκληρὸ βέβαια γιὰ τὸ πορτοφόλι τοῦ μπαμπᾶ καὶ γιὰ τοὺς προϋπολογισμοὺς τῆς μαμᾶς, τί μπορεῖ νὰ γίνη ὅμως; Ἀναγκάζονται στὸ τέλος νὰ παραδεχτοῦν, ὅτι χρειάζεσθε ἕνα πλῆρη ἀνεφοδιασμὸ στὴν γκαρνταρόμπα σας...

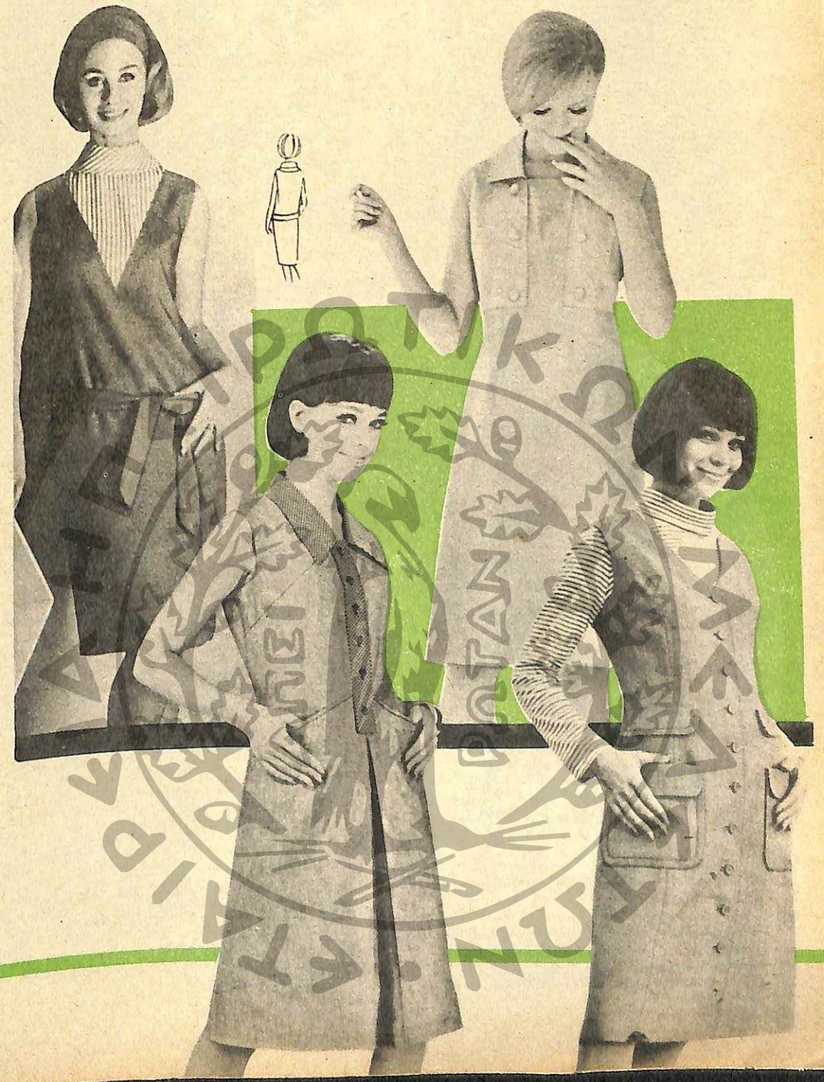
Ἂς ὑποθέσουμε, λοιπόν, ὅτι εἴσθε μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς τυχερὲς κοπέλλες, ποὺ κερδίζουν ξαφνικὰ κάμποσα ἑκατοστὰ σὲ ὕψος καὶ περίμετρο καὶ ὅτι δὲν εἴσθε ἀναγκασμένες νὰ «κληρονομήσετε» τὰ φορέματα, ποὺ μόλις ἐπαψε νὰ φορῆ ἡ μεγαλύτερη ἀδελφή σας.

Καὶ ἂς ὑποθέσουμε, ἀκόμα, ὅτι, ἀφοῦ σημειώσατε ἐπιτυχία στὶς σχολικὲς ἐξετάσεις σας καὶ «πηδήσατε κι' αὐτὸ τὸ χρόνο», μάζεσθε νὰ φύγετε γιὰ τὶς διακοπές σας, κονταρίστε νὰ φύγετε γιὰ τὶς διακοπές σας, κοντὰ στὴ θάλασσα.

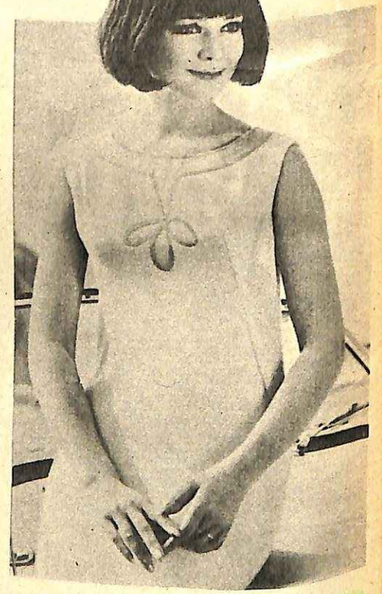
Θὰ σᾶς βοηθήσουμε, λοιπόν, νὰ κάνετε τὰ πρῶτα ψώνια σας σὰ νεαρὲς δεσποινίδες πιά, χωρὶς νὰ γεμίσετε τὴ βαλίτσα σας μὲ περιττὰ πράγματα καὶ χωρὶς νὰ παραλείψετε τὰ ἀπαραίτητα.

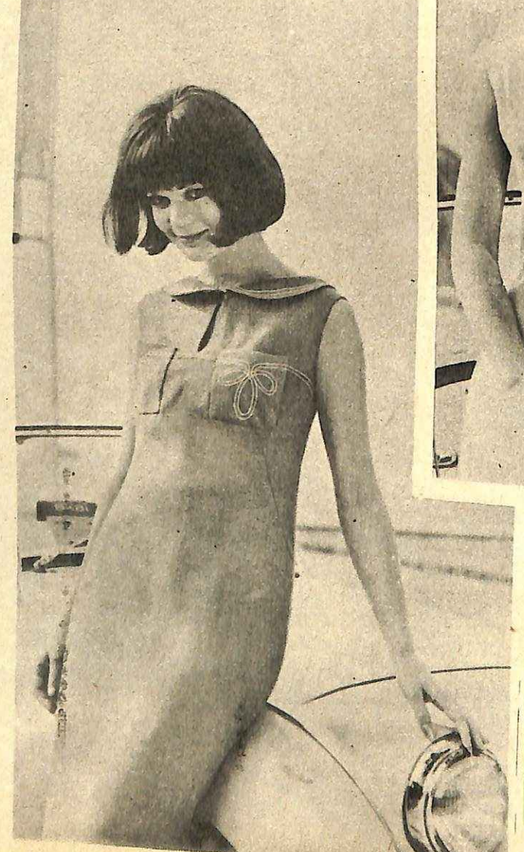


Τὸ ὑπερμοντέρνο καὶ ἐκκεντρικὸ μαγιὸ - δίχτυ, μὲ δυὸ φαρδειὲς διχτυωτὲς λουρίδες στὰ πλάγια. Ἀπαιτεῖ ὅμως, τέλειο σῶμα.



Φορέματα ἀπὸ γκαμπαρντίνα γιὰ τὴν ἐξοχή.





Μονόχρωμα φορέματα μὲ διπλὰ γαζιὰ σὲ ἄλλο χρῶμα ὡς γαρνιτούρα. Ἡ γαρνιτούρα αὐτὴ ταιριάζει ἰδιαίτερα γιὰ φορέματα μὲ κουὶ «φουρώ».



Όμορφα σύνολα γιὰ μέλλουσες μητέρες.



Όμορφα φορεματάκια γιὰ μικρὰ καὶ μεγαλύτερα κορίτσια ἀπὸ ὕφασμα καρώ, μὲ μισὴ ζώνη καὶ πιέττες στὴ φούστα. Τὸ κορσὰζ εἶναι γαμηλό.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, φυσικά, σᾶς χρειάζεται ἕνα μαγιό, κι' ἂν εἶναι δυνατὸν δύο: ἕνα ὁλόκληρο, μὲ βαθὺ ντεκολτὲ στὴ ράχη κι' ἕνα ντὲ-πιές, ὄχι πολὺ «γυμνό», μὲ ἁρκετὰ ψηλὸ σλὶπ καὶ ἁρκετὰ φαρδὺ σουτιέν. Μὴν ἐπιμένετε γιὰ μπικίνι, εἶναι ὑπερβολικὰ γυμνὸ καὶ δὲν εἶναι καθόλου πρακτικό. Φαντασθῆτε, ὅτι, ἐνῶ θὰ κολυμπᾶτε μὲ ζωηρὲς κινήσεις, ἐνῶ θὰ κάνετε βουτιές, κινδυνεύετε νά... τὸ χάσετε ξεφνικὰ μέσα στὴ θάλασσα (τί φοβερό). Σὰ συμπλήρωμα τοῦ μαγιό, σᾶς χρειάζεται μιὰ πλαστικὴ σκούφια. Διαλέξτε την, σὲ στὺλ 1930, μὲ φαρδὺ δέσιμο κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι, ποὺ κουμπώνει στὸ πλάϊ καὶ τονίζει τὴ δροσιὰ τοῦ προσώπου σας, μιὰ καζάκα ἀπὸ ὕφασμα «ἐπόνζ», γιὰ νὰ τὴ φοράτε ὅταν θὰ βγαίνετε ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ θὰ θέλετε νὰ κυκλοφορήσετε στὴν πλάζ. Μιὰ χαριτωμένη τουνὶκ ἀπὸ δροσερὸ βαμβακερὸ ὕφασμα, ρελιασμένη μὲ τρέσα καὶ γαρνιρισμένη μὲ φιογκάκια σπὰ πλαγινὰ ἀνοίγματα καὶ στοὺς ὤμους, γιὰ νὰ πηγαίνετε καὶ νὰ γυρίζετε ἀπὸ τὸ σπίτι στὴν πλάζ. Ἕνα καπέλλο γιὰ νὰ προφυλάγεσθε ἀπὸ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἥλιου (εἶναι πολὺ στὴ μόδα τὰ ναυτικὰ καπελλάκια), ἕνα πανταλόνι (ἂν εἶσθε λεπτές, προτιμῆστε τὸ λευκό), ἕνα μπλουζάκι Σαὶν-Τροπέ, μιὰ εὐκολοφόρετη φούστα, λίγο ἐβαζέ, ἕνα πουκαμισάκι κι' ἕνα φορεματάκι ἀπογειματινό, ἀπὸ βαμβακερὸ ἀτσαλάκωτο ὕφασμα, μὲ μικρὰ σχέδια ἐμπριμέ, τύπου χωριάτικου (μεγάλη καλοκαιρινὴ μόδα) ἐφαρμοστὸ στὴ μέση, μὲ μυτερὸ ντεκολτὲ ἐμπρὸς καὶ πίσω, ποὺ δένει μὲ φιογκάκια στοὺς ὤμους. Καί, τέλος, ἕνα ἀκόμα φόρεμα γιὰ μετὰ τὸ δεῖπνο καὶ πάλι μὲ ἐμπριμὲ σὲ χωμιὰ χορευτικὴ βραδυὰ στὴν ἐξοχή, μὲ τρεῖς σειρὲς βολὰν στὸ κάπω μέρος, ρελιασμένες σὲ σειρῆτι.

Θὰ προσθέσετε ἀκόμα δυὸ-τρία ζευγάρια παπούτσια (θὰ μιλήσουμε καὶ γι' αὐτὰ σὲ ἄλλο σημείωμά μας) καὶ μπορεῖτε νὰ κλείγετε γιὰ τὴ θάλασσα. Καλὴ διασκέδασι, λοιπόν, στὶς πρῶτες διακοπές, ποὺ πηγαίνετε σὰ νεαρὲς δεσποινίδες.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Γιὰ τὸ στῆθος

Οἱ γυναῖκες καὶ οἱ νέες κοπέλλες ποὺ ἔχουν ὡραῖο στῆθος, δὲν καταλαβαίνουν τὴν τύχη τους, παρὰ μόνο ὅταν τοὺς τὸ καταστρέψη ἕνα ἀπότομα ἀδυνάτισμα ἢ ὁ θηλασμός. Εἶναι σπάνιο, μιὰ γυναίκα μὲ ὡραῖο στῆθος νὰ κάνη τὰ ἀπαραίτητα, γιὰ νὰ τὸ διατηρήση. Κι' ὅμως, εἶναι τόσο εὔκολο, ὅσο εἶναι βάσκολο νὰ διορθωθῆ ἕνα στῆθος, ποὺ ἔπεσε πιά.

Πολλὲς γυναῖκες θὰ εἶχαν καλύτερο στῆθος, ἂν τὶς πρόσεχαν οἱ μητέρες τους, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀρχίζαν νὰ σχηματίζωνται. Ἕνα κοριτσάκι δεκαπέντε χρόνων, ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη καθόλου στῆθος, ἢ ποὺ ἔχει πάρα πολὺ μεγάλο, χρειάζεται τὴ συμβουλὴ τοῦ γιατροῦ, ποὺ θ' ἀποφασίση γιὰ τὴν κατάλληλη ὁρμονοθεραπεία. Πρὶν γίνη ἀκόμη εἰκοσι χρόνων, ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ περιποιῆται τὸ στῆθος της, κάνοντας κάθε μέρα μερικὲς ἀσκήσεις γιὰ τοὺς μῦς ποὺ τὸ συγκρατοῦν καὶ πλένοντάς το μὲ κρύο νερό, στὸ ὁποῖο θὰ προσθέση μιὰ χούφτα χοντρὸ ἁλάτι. Μετὰ ἀπὸ τὰ εἰκοσιπέντε, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ προηγούμενα, χρειάζεται καὶ ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ, μὲ καμφορούχο οἰνόπνευμα ἢ χυμὸ λεμονιοῦ. Ἕνα μίγμα ἀπὸ ροῦμι καὶ λεμόνι, εἶναι τὸ μεγάλο μυστικὸ τῶν κρεολῶν.

Ἐγκαύματα ἀπ' τὸν ἥλιο

Τώρα τὸ καλοκαῖρι, ὅσο κι' ἂν προσέχουμε, τυχαίνει συχνὰ νὰ μᾶς κάνη ὁ ἥλιος σὰν ἀστακούς. Τί πρέπει νὰ κάνουμε τότε; Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ν' ἀντιμετωπίσουμε τὴν κοκκινίλα, σὰν κανονικὸ ἔγκαυμα, μὲ τὴν ἀλοιφή, ποὺ χρησιμοποιοῦμε ὅταν καιγόμαστε. Λέμε ἀλοιφή, γιατὶ πρέπει νὰ βάζουμε πάντα μιὰ λιπαρὴ οὐσία πάνω στὰ ἐγκαύματα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὸν ἥλιο. Μόλις περάση ὁ δυνατὸς πόνος, ἁλείψτε τὸ προσβεβλημένο σημεῖο μὲ ἄφθονη λανολίνη καὶ κάνετε ἕνα ἐλαφρὸ μασάζ, γιὰ ν' ἀπορροφηθῆ τελείως ἀπὸ τὸ δέρμα. Ἂν δὲ θέλετε νὰ ξεφλουδίσετε, πρέπει νὰ βάζετε λανολίνη γιὰ ἀρκετὲς μέρες, κάθε τέσσερις - πέντε ὧρες.

Ἄλλο φάρμακο γι' αὐτὰ τὰ ἐγκαύματα, εἶναι ἕνα χτυπημένο ἀσπράδι αὐγοῦ. Τὸ ἀφίνετε δυὸ - τρεῖς ὧρες κι' ὕστερα τὸ ξεπλένετε.

Οἱ γιαγιάδες μας χρησιμοποιοῦσαν καὶ μιὰ συνταγή, ποὺ ἔκανε θαύματα στὴν ἐποχή της: Βάζετε 30 γραμμάρια πέταλα κρίνων σ' ἕνα βαζάκι, ρίχνετε ἀπὸ πάνω 200 γραμμάρια ἀμυγδαλόλαδο καὶ τ' ἀφίνετε δεκαπέντε μέρες στὸν ἥλιο.

Μετὰ τὴν ἡλιοθεραπεία

Μετὰ ἀπὸ τὴν ἡλιοθεραπεία, ἀκόμη κι' ἂν τὸ δέρμα σας δὲν ἔχη ἐρεθιστῆ φανερά, πρέπει νὰ ἀλείφεστε ὁλόκληρη μὲ ἀμυγδαλόλαδο καὶ ἢ μὲ λανολίνη, πρὶν μπῆτε στὴ μπανιέρα σας. Ἡ λιπαρὴ οὐσία θὰ ἐμποδίση τὸ νερὸ νὰ ἐρεθίση περισσότερο τὸ καμμένο δέρμα. Αὐτὴ ἡ προφύλαξη δὲ χρειάζεται, ἂν πρόκειται νὰ ξαναπέσετε στὴ θάλασσα, γιατὶ τὸ θαλασσινὸ νερὸ εἶναι σωστὸ φάρμακο γιὰ ὅλα.

Γιὰ τὰ δόντια

Τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν, ποὺ μαζεύονται ἀνάμεσα στὰ δόντια, δημιουργῶντας τὸ λεγόμενο πουρί, ἐρεθίζουν τὰ οὖλα καὶ τὰ κάνουν νὰ αἱμορροοῦν καὶ νὰ ὀποχωροῦν. Γι' αὐτό, ἂν θέλετε νὰ διατηρῆσετε ὑμορφο στόμα, πρέπει νὰ πηγαίνετε δυὸ φορὲς τὸ χρόνο στὸν ὀδοντογιατρό, γιὰ καθάρισμα. Γιὰ νὰ καταλάβετε καλύτερα πόσο βλαβερὸ εἶναι αὐτὸ τὸ πουρί, φανταστῆτε το σὰ μικροσκοπικὰ κομματάκια γυαλί, ἐνσωματωμένα μὲ τὰ οὖλα. Πῶς νὰ μὴν πονάνε, λοιπόν;

Οἱ φυτίδες τῆς νευρικῆς γυναίκας

Ἡ νευρικὴ γυναῖκα ἔχει σχεδὸν πάντα ξερὸ δέρμα. Κι' ὅσο περισσότερο τεντώνονται τὰ νεῦρα της, τόσο περισσότερο χαλαρώνει τὸ δέρμα της. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις, τὸ καλύτερο φάρμακο εἶναι ὁ ὕπνος. Ἂν μπορέσετε νὰ κοιμηθῆτε δέκα ὧρες συνέχεια, μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα, θὰ εἶστε ξεκούραστη ὅλες τὶς ἄλλες μέρες. Δυὸ φορὲς τὴ βδομάδα, πρέπει νὰ ψεκάζετε τὸ πρόσωπό σας μὲ ζεστὸ νερό. Μπορεῖτε νὰ χρησιμοποιήσετε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ τὴν εἰδικὴ συσκευὴ ἢ ἕνα σιφὸν γιὰ ἄρωμα. Ὅλα τὰ νεῦρα ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ δέρμα, θὰ χαλαρωθοῦν. Ἀντὶ γιὰ νερό, μπορεῖτε νὰ βάλετε στὸν ψεκαστῆρα τὸ ἑξῆς μίγμα:

Ἀνθόνερο	20	γραμ.
Βάμμα κιλλάγιας	20	»
Ξύδι σαλισυλέ	20	»

Μὴν ξεβάφεστε ποτέ, παρὰ μόνο μὲ πολὺ μαλακὲς κρέμες, κλὶντ—κρὴμ καὶ λάδια. Νὰ μιὰ καλὴ συνταγή:

Ἀμυγδαλόλαδο, ρετσινόλαδο, ἀγνὸ ἐλαιόλαδο: ἀνακατεμένα σὲ ἴσες ποσότητες.

Χρησιμοποιῆτε πότε - πότε, μάσκες ὁμορφιᾶς μὲ ἀσπράδι αὐτοῦ.



ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΡΟΜΠΕΡ ΦΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἄσπρο κοστούμι φτάνει μ' ἕνα σαραβαλιασμένο καμιόνι στὸ Ρίο Ἰανέιρο. Φαίνεται ἀνήσυχος, σὰν νὰ θέλη νὰ κρυφτῆ. Συμφωνεῖ δὲ μὲ τὸ σωφὲρ τοῦ φορτηγοῦ νὰ τὸν καλοπληρώση γιὰ νὰ τὸν πάη τὴν ἄλλη μέρα στὸ Σάντος. Τοῦ δίνει τὰ λεφτὰ προκαταβολικά, κι' ὁ σωφὲρ ἐπιμένει νὰ τοῦ δώση ἀπόδειξι. Δυὸ ἄντρες, ὁ Λουΐ κι' ὁ Τζώτζ, παραμονεύουν κοντὰ στὸ σταθμὸ τοῦ Ρίο, περιμένοντας τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἄσπρο κοστούμι, γιὰ νὰ τοῦ πάρουνε κάποιο πολύτιμο πακέτο. Ἐνῶ τὸν περιμένουν μὲ τὸ τραῖνο, τὸν βλέπουν νὰ κατεβαίνη ἀπ' τὸ καμιόνι. Τὸν παίρνουν ἀπὸ πίσω. Ἐκεῖνος τοὺς ἀντιλαμβάνεται καὶ ξετρελλαίνεται ἀπ' τὸν τρόμο του. Τηλεφωνεῖ τότε σ' ἕνα μεγάλο ξενοδοχεῖο νὰ κρατήσουν διαμέρισμα γιὰ τὸν ἀνύπαρκτο κ. Ντροῦρι, καὶ σημειώνει πρόχειρα αὐτὸ τὸ ὄνομα πίσω ἀπὸ τὴν ἀπόδειξι τοῦ σωφὲρ τοῦ καμιονιοῦ. Παίρνει ὕστερα ἕνα ταξί. Οἱ διῶκτες του συνεχίζουν τὸ κυνήγι.

2ον Ἕνα λεωφορεῖο καὶ πολλὰ αὐτοκίνητα, ἔκοψαν ταχύτητα, γιὰ νὰ σταματήσουν. Ὁ ὁδηγὸς τοῦ ταξὶ σήκωσε τὸ πόδι του ἀπ' τὸ γκάζι. Τότε, μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρο κοστοῦμι, τοῦ τὸ πάτησε βάναυσα, λυώνοντάς το πάνω στὸ πεντάλ.

Ὁ σωφὲρ γύρισε φρενητικὰ τὸ τιμόνι, τρομοκρατημένος καὶ κατάπληκτος, μὴ μπορῶντας νὰ σκεφτῆ τί ἔκανε, καὶ τ' αὐτοκίνητο πέρασε σὰν ἀστραπὴ μέσα σὲ μιὰ συναυλία ἀπὸ κλάξον καὶ στριγγλίσματα φρένων. Μετά, ἔστριψαν καὶ ρίχτηκαν πάλι πρὸς τὴν παραλία.

Ὁ ὁδηγὸς στριφογύριζε σὰν τρελλός, γιὰ νὰ τραβήξη τὸ πόδι του. Τὰ χέρια του ἦταν γαντζωμένα στὸ βολάν κι' ὁ φόβος τὸν ἔκανε νὰ βογγάη πνιγμένα. Ὁ θάνατος ὁρθώνονταν μπροστά τους. Τὰ πεζοδρόμια, τὰ δέντρα, οἱ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν, ὁρμοῦσαν πρὸς τὰ πάνω τους...

Ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα ἐλάττωσε λίγο τὴν ταχύτητα. Τὸ μαῦρό του χέρι ἁπλώθηκε καὶ γύρισε ἀπότομα τὸ τιμόνι. Τὸ ταξὶ χώθηκε στὴ λεωφόρο Ἀτλαντίκα, ἐνῶ τὰ λάστιχα του ἔτριζαν πάνω στὴν ἀσφαλτο. Κύλησε σὰν ἀφηνιασμένο ἀπ' τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ ὁρόμου στὴν ἄλλη, ἀνέβηκε στὸ κράσπεδο τοῦ πεζοδρομίου, ξανακατέβηκε καί; ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρα ξαναπατοῦσε τὸ πόδι τοῦ σωφὲρ πάνω στὸ γκάζι, ρίχτηκαν πάλι μπροστά, στὸν ἐρημο δρόμο. Ἡ παλιὰ μηχανὴ ἀγωνιοῦσε καὶ τὰ λάστιχα διαμαρτύρονταν ἐπικίνδυνα.

— Ὄχι ἀκόμα! μουρμούρισε ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρο κοστοῦμι, σὰ νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτό του. Ὄχι, ὄχι ἀκόμα!

Ἕνα κοκὸ χαμόγελο ἀποκάλυψε τὰ μεγάλα του δόντια. Τὸ χέρι του ἔσφιγγε πάντα τὸ τιμόνι. Τὰ νύχια του εἶχαν χωθῆ σκληρὰ στὸ χέρι τοῦ τρομοκρατημένου σωφέρ.

— Ἄλλοξα γνώμη, συνέχισε μ' ἕνα ἀπελπισμένο, ξετρελλαμένο μουρμούρισμα. Θὰ μ' ἀφίσης νὰ κατέβω, μόλις κόψουμε ταχύτητα. Ἀκοῦς; (Τὸ πόδι του ἀνάγκασε τὸ κουραζμένο μοτὲρ νὰ κάνη ἀλλη μιὰ προσπάθεια). Κι' ἐσὺ θὰ ξεκολουθήσης τὸ δρόμο σου, ἀντὶ νὰ περιμένης. Ἀκούς;

Τὴν ἴδια στιγμή, τράβηξε τὸ πόδι του. Ὁ ὁδηγὸς φρενάρησε καὶ τὸ σαραβαλιασμένο ταξὶ σταμάτησε δίπλα στὸ πεζοδρόμιο, μ' ἕνα δυνατὸ τράνταγμα. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι εἰσχώρησε

πάνω άπ' τὸ κεφάλι του, ἔδειχνε δύο καὶ μισή. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀνάσα κι' ἔριξε ἕνα βλέμμα γύρω του, γιὰ νὰ ἀνακαλύψη τὸ θυρωρό. Συνήθως, τὴ νύχτα ὑπῆρχαν δύο ὑπάλληλοι, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ἔλειπε ὁ ἕνας.

«Εὐτυχῶς, ποὺ τοὺς ξέφυγα!», σκέφτηκε. «Ἂν ἔβλεπαν πὼς ὑπάρχει μόνο ἕνας ὑπάλληλος, θὰ μοῦ ρίχνονταν χωρὶς νὰ τὸν λογαριάσουν καθόλου».

Ὁ ὑπάλληλος εἶχε σηκώσει τὸ κεφάλι καὶ τὸν παρατηροῦσε, κάπως παραξενεμένος.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι ἔβωσε σοβαρὴ ἔκφρασι στὸ πρόσωπό του, ἀλλὰ ἀμέσως θυμήθηκε πὼς τὰ ροῦχα του ἦταν τσαλακωμένα καὶ λερωμένα ἀπ' τὸ ταξίδι. Ἔστρωσε μὲ τὸ ἕνα του χέρι τὰ μαλλιά του καὶ μὲ τ' ἄλλο διώρθωσε τὸν κόμπο τῆς γραβάτας του.

— Τὸν κύριο Γουίλλιαμ Ντροῦ, ρι, σᾶς παρακαλῶ, εἶπε, παίρνοντας ἀπολογητικὸ ὕφος. Ξέρω πὼς εἶναι πολὺ ἀργά, ἀλλὰ πρόκειται γιὰ κάτι ἀπολύτως ἐπείγον. Εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ κύριος Ντροῦρι δὲ θὰ θυμώσῃ.

Ὁ ὑπάλληλος τὸν κύτταξε ἀναποφάσιστα. Εἶχε μάθει πιὰ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους μόνο ἀπ' τὸ ντύσιμό τους, ἂν καί, παλιότερα, τοῦ ἄρκοῦσε νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά, γιὰ νὰ καταλάβῃ τί ἦταν ὁ καθένας. Διαστ-χτικά, ἄφησε τὸ δάχτυλό του νὰ γλυστρήσῃ πάνω στὸν κατάλογο τῶν πελατῶν κι' ἀπότομα, ἕνα ἱκανοποιημένο χαμόγελο ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό του. Ἔνοιωθε βαθειὰ ἀνακούφισι, ποὺ δὲ θὰ ἀναγκαζόταν νὰ ἐνοχλήσῃ ἕναν πελάτη τέτοια ὥρα.

— Λυπᾶμαι πολύ, ἀλλὰ ὁ κύριος Ντροῦρι δὲν ἔφτασε ἀκόμα, κύριε. (Τὸ ὕφος του δὲν ἔδειχνε νὰ λυπᾶται καθόλου). Ἀλήθεια, τώρα τὸ θυμήθηκα: Τοῦ ἔχουμε κρατήσει ἕνα διαμέρισμα γιὰ αὔριο τὸ πρωΐ. Μόλις μᾶς τηλεφώνησαν.

— Εἴσαστε σίγουρος: Νόμιζα πὼς θὰ ἐρχόταν σήμερα.

— Ἀπολύτως σίγουρος, κύριε. (Τώρα, ποὺ δὲν ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ἐνοχλήσῃ ἕναν πελάτη στὶς δύσκολη τὸ πρωΐ, ὁ ὑπάλληλος ἔσταζε μέλι). Πῆρα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ τηλεφώνημα, μόλις πρὶν ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Ἴσως νὰ καθυστέρησε τὸ ἀεροπλάνο του...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι κατάφερε νὰ πάρῃ μιὰ ἔκφρασι ἀβεβαιότητας καὶ ἀπογοητεύσεως.

— Πολὺ δυσάρεστο! εἶπε σιγά, ἀλλὰ ἔτσι ὥστε νὰ ἀκουστῇ.

Ὕστερα, κύτταξε τὸν ὑπάλληλο, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τοῦ ζητήσῃ κάτι, ἀλλὰ δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν βάλῃ στὸν κόπο.

— Σκεφτόμουνα... μήπως θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ σᾶς ἀφίσω ἕνα πακέτο γι' αὐτόν; Ἔχει μεγάλη σημασία νὰ τὸ λάβῃ ὅσο τὸ δυνατὸν νωρίτερα... μόλις φτάσῃ...

Ὁ ὑπάλληλος βιάστηκε νὰ τὸν βεβαιώσῃ πὼς ἦταν πολὺ εὔκολο.

— Μά, φυσικά, κύριε, μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστησι!

Ἔρριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ στὸν ἄνθρωπο μὲ τ' ἄσπρο κοστοῦμι, σημειώνοντας τὰ τσαλακωμένα του ροῦχα καὶ τὰ ἀξύριστα μάγουλά του. Γιὰ μιὰ στιγμή, τοῦ πέρασε ἡ ὑποψία πὼς μπορεῖ νὰ ἔκανε κάτι ἀπαγορευμένο ἀπὸ τὸ πρωτόκολλο τοῦ ξενοδοχείου.

— Πρόκειται γιὰ ἀντικείμενο ἀξίας, κύριε; ρώτησε.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι χαμογέλασε.

— Ἔχει ἀξία μόνο γιὰ τὸν κύριο Ντροῦρι, ἀπάντησε. (Συλλογίστηκε τὸ περιεχόμενο τοῦ μικροῦ πακέττου καὶ τὸ χαμόγελό του πλάτυνε. Ὁ ὑπάλληλος νόμισε πὼς θὰ τοῦ ἐκμυστηρευόταν κάτι κι' ἔσκυψε μπροστά). Κάτι... ἕνα πρᾶγμα... τελοσπάντων κάτι ἐντελῶς προσωπικό, μπορεῖτε νὰ ποῦμε.

— Τότε, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ δυσκολία, κύριε, δήλωσε ὁ ὑπάλληλος, κατευχαριστημένος. Δεχόμαστε πάντα γράμματα γιὰ τοὺς πελάτες, ποὺ περιμένουμε. Θὰ τὸ βάλω, λοιπόν, στὸ γραμματοκιβώτιό του. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ γράψετε ἐπάνω τὸ ὄνομά του, ἂν θέλετε.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι δίστασε γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο. Κατόπιν ἔβγαλε τὸ πακέττο ἀπ' τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του, ἔγραψε βιαστικὰ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ὑπάλληλο, ποὺ τὸ ἔρριξε χαμογελῶντας σ' ἕνα μετάλλινο κουτί, μὲ τὸ γράμμα Ν.

— Μὴν ἀνησυχῆτε, εἶπε. Θὰ τοῦ τὸ δώσουν, μόλις παρουσιαστῇ.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πάρα πολύ, εἶπε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι, ρίχνοντας μιὰ τελευταία ματιὰ γύρω του. Ἀλήθεια... ἡ πίσω πόρτα εἶναι ἀνοιχτή, αὐτὴ τὴν ὥρα; Ἄφησα τὸ αὐτοκίνητό μου στὴ λεωφόρο Κοπακαμπάνα καί, γιὰ νὰ μὴν κάνω τὸ γῦρο τοῦ τετραγώνου...

— Ἀσφαλῶς, κύριε, τὸν διέκοψε ὁ ὑπάλληλος, γεμάτος κατανόησι. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ βγῆτε στὴν πισίνα, περνῶντας ἀπὸ τὸ μπάρ... Ἀλλά, φυσικά, θὰ ξέρετε τὸ δρόμο.

— Ναί, τὸν ξέρω. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι κατάφερε νὰ χαμογελάσῃ καὶ βγήκε πίσω ἀπ' τὸ ἀδειο μπάρ.

★

Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι γλυστροῦσε κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, γυρεύοντας τὶς πιὸ σκοτεινὲς γωνιές. Τέντωνε τ' αὐτί του, περιμένοντας ν' ἀκούσῃ πίσω του κάποιο βῆμα, καὶ τὰ μάτια του τρυποῦσαν τὴ νύχτα, γιὰ νὰ διακρίνουν κάποια ἀπειλητικὴ κινησι. Τίποτε!

Ἀναστέναξε βαθυά. Αὐτὸ ἦταν! Ἡ πονηριά του εἶχε πετύχει. Ἀπὸ ἀντίδρασι, τὰ δόντια του ἀρχισαν ξαφνικὰ νὰ χτυπάνε καὶ τάχυνε τὸ βῆμα του.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε προλάβει νὰ κάνῃ οὔτε πενῆντα μέτρα, ὅταν ἔνοιωσε τὴν κάνη ἑνὸς πιστολιοῦ νὰ χώνεται βάναυσα στὸ πλευρό του καὶ μιὰ βραχνή, κοφτὴ ἀνάσα, νὰ τοῦ καίῃ τὸ μάγουλο.

— Γειά σου 'Αρμάντο! εἶπε μιὰ γλυκειά, λαχανιασμένη φωνή. (Αὐτὴ ἡ γλύκα ἦταν, ποὺ τὸν τρόμαξε περισσότερο, θυμίζοντάς του τί κίνδυνο διέτρεχε). Μὴν κουνηθῇς. Φρόνιμα! Ξέρουμε πὼς εἶσαι σκληρός, ἀλλὰ κρατάω πιστόλι. Καὶ δὲ σ' ἀρέσουν τὰ πιστόλια, ἔτσι δὲν εἶναι, 'Αρμάντο; Ἔνα ἀπ' τὰ ἀμέτρητα λάθη σου κι' αὐτό...

Ἕνα ἀδύνατο χέρι γλύστρησε κάτω ἀπ' τὸ μπατζάκι τοῦ πανταλονιοῦ του καὶ ξεκρέμασε τὴ θήκη τοῦ μαχαιριοῦ, ποὺ ἦταν στερεωμένη στὴ γάμπα του. Γιὰ ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου, τοῦ ἦρθε νὰ γυρίσῃ ἀπότομα καὶ νὰ χτυπήσῃ, μ' ὅλη του τὴ δύναμι, ἀλλὰ τὸν συγκράτησε ἡ ὀδυνηρὴ πίεσι τοῦ πιστολιοῦ. Δὲ θὰ τὸν σκότωναν πρὶν βροῦν τὸ πακέτο, μά, ἂν ἀντιστεκόταν, μποροῦσε νὰ τοὺς ἀνάγκαζε νὰ πυροβολήσουν. Κι' ἦταν ἀλήθεια πὼς φοβόταν τὰ πιστόλια.

Σταγόνες ἱδρῶτα κυλοῦσαν στὰ μάτια του, τυφλώνοντάς τον. Εἶχε σηκώσει τὰ χέρια του στὸ ὕψος τῶν ὤμων, ἡ καρδιά του σφυροκοποῦσε καὶ τὰ δόντια του χτυποῦσαν ὅλο καὶ πιὸ δυνατά, παρὰ τὴν προσπάθειά του νὰ τὰ συγκρατήσῃ.

— Φοβᾶσαι, 'Αρμάντο; ('Η γλυκειὰ φωνὴ τὸν διαπέρασε σὰ λεπίδα. Ἔδειχνε ὅλη τὴν ἱκανοποίησι, ποὺ ἔνοιωθε ὁ Τζὼρτζ, ἔχοντάς τον, ἐπιτέλους, στὰ χέρια του). Στὸ νησί, ὅμως, δὲ φοβόσουνα, ἔ; Δὲ φοβόσουνα νὰ μᾶς κλέψῃς, ὅταν νόμιζες πὼς μποροῦσες νὰ τὴ γλυτώσῃς...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι προσπάθησε νὰ μιλήσῃ.

— Δέν...

— Τί δέν; Δὲ φανταζόσουνα πὼς θὰ σ' ἀφίναμε νὰ τὴ γλυτώσῃς, ἢ δὲ φανταζόσουνα πὼς θὰ σὲ ξαναβρίσκαμε; ('Η κάνη χώθηκε ἀκόμα πιὸ βαθυὰ στὸ πλευρό του). Προλάβαμε τὸ ταξί σου, τέσσερις δρόμους πιὸ κάτω. Ὁ σωφὲρ τσακίστηκε νὰ μᾶς πῇ ποῦ σὲ εἶχε ἀφίσει. Παραξενεύεσαι; Φαντάστηκες, πραγματικά, πὼς θὰ τὴ γλύτωνες ἔτσι; Θὰ μ' ἀποτυπήσεις πολύ, ἂν δὲν ἔβγαινες ἀπ' τὴν πίσω πόρτα, ἀκριβῶς ὅπως τὸ περίμενα!

Τὸ μαῦρο αὐτοκίνητο ξεπρόβαλε ἀπ' τὴ γωνιὰ κι' ἦρθε νὰ σταθῇ πλάϊ τους. Ὁ Τζὼρτζ γύρισε στὸν ἀδελφό του, ποὺ καθόταν στὸ τιμόνι, χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πίεσι τοῦ ὅπλου του.

— Νά ὁ φιλαράκος μας, εἶπε. Ἡ φωνή του πρόδινε πόση ἀνακούφισι ἐνοιωθε. Ὁ Λούϊ ἀρκέστηκε νὰ γρυλλίσῃ. Ἡ σκέψι πὼς εἶχαν κοντέψει νὰ χάσουν τὸ θήραμά τους καὶ τὸ πολύτιμο πακέτο, τοῦ τσάκιζε ἀκόμα τὰ νεῦρα.

— Ἄντε, οὔστ! Ἀνέβα! διέταξε ξερὰ ὁ Τζὼρτζ.

Ἡ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου ἄνοιξε. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι δὲ δίστασε καθόλου. Ὑπάκουσε στὴν ὀδυνηρὴ πίεσι τοῦ πιστολιοῦ. Τὸ μυαλό του δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ἕνα χάος. Εἶχε καταλάβει ξαφνικὰ πὼς θὰ πέθαινε. Αὐτὴ ἡ σκέψι τοῦ ἔφερε ναυτία καὶ νόμισε πὼς πνιγόταν. Πρώτα θὰ τὸν ἀνάγκαζαν νὰ μιλήσῃ κι' ὕστερα θὰ τὸν σκότωναν. Κι' ὄχι γρήγορα...

Τὸ στόμα του γέμισε χολὴ κι' ἄρχισε νὰ βογγάῃ πνιχτά, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ.

— Γκαβέα, εἶπε κοφτὰ ὁ Τζὼρτζ στὸ Λούϊ. Ἡ πλὰτς πίσω ἀπ' τὸ γήπεδο τοῦ γκόλφ. (Γύρισε στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ ἄσπρο κοστοῦμι). Τί πειρασμός, ἔ, 'Αρμάντο; Ἦταν πολὺ δυνατὸς γιὰ ἕνα κάθαρμα, σὰν κι' ἐσένα, ἔ;

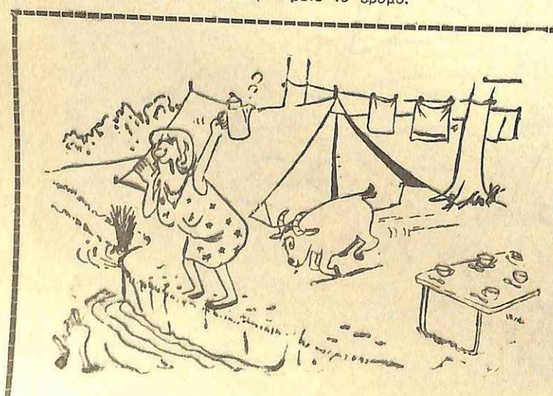
'Η φωνή του ἦταν πάντα γλυκειὰ καὶ ψυχρή, ἀλλὰ εἶχε ἀποκτήσει πιὰ μιὰ νότα θριάμβου. Τὰ χέρια του ψαχούλεψαν τὶς τσέπες τοῦ αἰχμαλώτου, στὴν ἀρχὴ χωρὶς βιασύνη, ὕστερα μὲ μιὰ ἐπιμονὴ ὅλο καὶ πιὸ πυρετική. Ὁ θριαμβευτικὸς τόνος ἔδωσε τὴ θέσι του σὲ μιὰ παγωμένη ἐρώτησι:

— Ποῦ τὸ ἔβαλες;

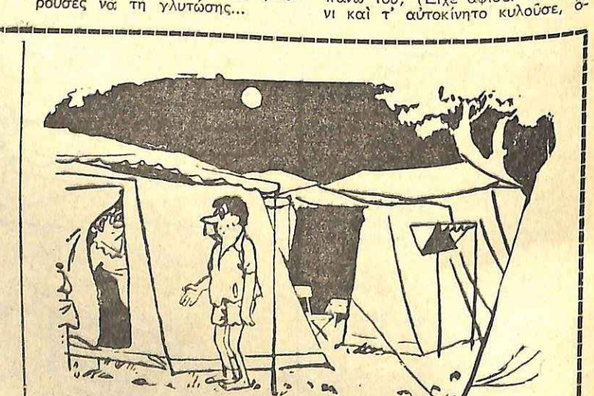
Ὁ Λούϊ τινάχτηκε καὶ γύρισε πίσω τὸ κεφάλι του. Ἔκανε σὰν ὑστερικὸς ἀπ' τὴν ταραχή του:

— Ποῦ τὸ ἔχει; Ποῦ τὸ ἔχει; Θέλεις νὰ πῆς πὼς δὲν τὸ ἔχει πάνω του; (Εἶχε ἀφίσει τὸ τιμόνι καὶ τ' αὐτοκίνητο κυλοῦσε, ὁπότε ἔσβησε ἡ μηχανή).

— Ἔχει μόλις κοιμηθῆ ὅταν μπῆκε κάποιος καὶ μοῦδωσε νὰ καταλάβω πὼς εἶχα κάνει λάθος στὴ σκηνή!...



—"Ἔξω ἀπὸ τὴ θάλασσα παιδιά!... "Ετοιμο τὸ κακάο σας!



που ἤθελε. Μὲ μιὰ μεγάλη προσπάθεια, κατάφερε νὰ συγκεντρώσῃ πάλι τὴν προσοχή του στὸ δρόμο). Τί θὰ πῆ «ποῦ τὸ ἔβαλε»; Ἐσὺ δὲν ἔλεγες πὼς δὲν πρόκειται νὰ τ' ἀφίσῃ ποτέ; Ἔλεγες πὼς...

— Ἐσὺ κύττα τ' αὐτοκίνητο, τὸν ἔκοψε ἄγρια ὁ ἀδελφός του. Κλείσε τὸ στόμα σου, δὲ σοῦ γύρεψε κανεὶς τίποτ' ἄλλο! (Γύρισε πάλι στὸν αἰχμάλωτό του). Ἐν τάξει, 'Αρμάντο, τώρα μίλα. Ποῦ εἶναι τὸ πακέτο; Τί τὸ ἔκανες; Σὲ ποιὸν τὸ ἔδωσες;

Ὁ Λούϊ ἀφριζε.

— Σοῦ τὸ εἶχα πῆ, Τζὼρτζ! Σοῦ τὸ εἶχα πῆ πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν βουτήξουμε ἀπ' τὸ σφέρκο, πρὶν κάνῃ βῆμα! Σ' ὅλο τὸ δρόμο, σοῦ ἔλεγα νὰ τὸν ἁρπάξουμε. Σὲ ποιὸν τὸ ἔδωσες;

Ὁ Λούϊ ἀφριζε.

— Σοῦ τὸ εἶχα πῆ, Τζὼρτζ! Σοῦ τὸ εἶχα πῆ πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν βουτήξουμε ἀπ' τὸ σφέρκο, πρὶν κάνῃ βῆμα! Σ' ὅλο τὸ δρόμο, σοῦ ἔλεγα νὰ τὸν ἁρπάξουμε. Ἀλλά, ἐσύ...

— Σὲ διατάζω νὰ τὸ βουλώσῃς! Λοιπόν, 'Αρμάντο, ποιὸς τὸ ἔχει;

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τ' ἄσπρο κοστοῦμι εἶχε πάρει ἕνα ἐντελῶς ἀποβλακωμένο ὕφος. Καθόταν ἀλύγιστος, μὲ τὰ δάχτυλά του συσπασμένα πάνω στὸ στήθος του, καὶ φαινόταν νὰ δυσκολεύεται ν' ἀνασάνῃ. Ἕνας πόνος ἀνέβαινε σιγὰ-σιγὰ μέσα του. Τοῦ φαινόταν πὼς τὰ ροῦχα του ξεκολλοῦσαν ἀπ' τὸ κορμί του, σὰ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν ἐπαφὴ τῆς ἱδρωμένης καὶ παγωμένη ἐπιδερμίδας του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Αὐτοί, ποὺ πεθαίνουν ἀπὸ βίαιο θάνατο, στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο, καταλήγουν στὸ νεκροτομεῖο τῆς ὁδοῦ Ἰνβαλίντος. 'Η μετοφορὰ γίνεται μὲ τὸ ἀσθενοφόρο, ἂν κάνη κανεὶς τὸν κόπο νὰ τὸ εἰδοποιήσῃ, ἢ μὲ τὸ ταξὶ κάποιου κατσουφιασμένου ὁδηγοῦ, ποὺ συλλογίζεται σ' ὅλη τὴ διαδρομὴ πὼς τὰ κρίσιματά του θὰ λερωθοῦν ἀπ' τὰ αἵματα, καὶ ποὺ τὸν ἀνησυχοῦν ἀκόμα περισσότερο οἱ ἀπειλὲς τοῦ ἀστυφύλακα, ὁ ὁποῖος κάθεται δίπλα του. Κάθε ξέσπασμα θυμοῦ καὶ κάθε μαχαιριά, στὰ ἀπόμερα μπὰρ ἢ στὶς σκοτεινὲς γωνιὲς τῆς προκυμαίας, προσθέτει συνήθως ἕνα φιλοξενούμενο στὸ νεκροτομεῖο, ποὺ ἀνοίγεται ἐπίσημα «'Ιατροδικαστικὸ 'Ινστιτοῦτο». Ἐκεῖ καταλήγουν οἱ ἀπελπισμένοι, ποὺ αὐτοκτονοῦν μὲ κάποιο φτηνὸ δηλητήριο, ἀνακατεμένο σ' ἕνα ποτήρι Κόκα-Κόλα. Ἐκεῖ κουβαλᾶνε τὸ κομματισμένο κορμὶ τοῦ περαστικοῦ, ποὺ τὸν ἔλυωσε πάνω σ' ἕναν τοῖχο κάποιο καμιόνι.

Μά, ἂν τὰ χαρτιὰ τοῦ θύματος εἶναι ἐν τάξει, δὲν κρατάνε γιὰ πολὺ τὸ πτῶμα. Ἀρκεῖ μιὰ ταυτότητα, μιὰ ἄδεια ὁδηγοῦ μιὰ ἐρωτατικὴ κάρτα, τσαλακωμένες καὶ λεκιασμένες ἀπὸ αἷματα, καὶ νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ ὁ νεκρὸς τὸ δρόμο του νὰ πάρῃ τὸ νεκροταφεῖου. Ὅσο γιὰ τὰ πτώματα, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα στοιχεῖο ταυτότητος, θὰ περάσουν ἀπὸ τελειωτὲς ὧρες καὶ μέρες ὁλόκληρες, πρὶν ἀποφασίσουν οἱ ἀρχὲς γιὰ τὴν τύχη τους, μέσα στὰ ἀτσαλένια, ἀνοξείδωτα συρτάρια τῆς εἰδικῆς αἴθουσας-ψυγείου, περιμένοντας.

Δὲν τὸ ξέρουν, βέβαια — κι' οὔτε τὸ νοιάζει — ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ περιμένουν, εἶναι ὁ ἀστυνόμος Ζοζὲ ντὰ Σίλβα.

★

Ὁ ἀστυνόμος Ζοζὲ ντὰ Σίλβα. σύνδεσμος τῆς βραζιλιάνικης ἀστυνομίας μὲ τὴν 'Ιντερπόλ, στσμάτησε τὴν κόκκινη Τζαγκουάρ του πίσω ἀπὸ ἕνα ἀσθενοφόρο, ποὺ τὸ ψυγεῖο του ἄχνιζε ἀκόμα, στὴ στενὴ αὐλὴ τοῦ 'Ιατροδικαστικοῦ 'Ινστιτούτου. Τεντώθηκε νωχελικὰ καὶ κατέβηκε.



ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΟΜΟΙΟΤΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΜΠΟΓΚΑΡΤ

Ἡ Λωρὴν Μπακὸλ καὶ ὁ σύζυγός της Τζέημσον Ρόμπαρντς γευμάτισαν πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα κοσμικὸ ρεστωράν τῆς Νέας Ὑόρκης. Τὸ γεγονὸς θεωρήθηκε ἐξαιρετικὰ γιατὶ οἱ δυὸ σύζυγοι ἀποφεύγουν τὶς κοσμικὲς ἐμφανίσεις καὶ προτιμοῦν μιὰ ἥσυχη ζωή. Ἐντύπωσι προκάλεσε ἡ φωτογραφία καὶ τοῦ ἄλλοτε συζύγου τῆς Λωρὴν, Χώμφρεϋ Μπόγκαρτ, ποὺ πέθανε ἀπὸ καρκίνο τὸ 1957. Ὁ Ρόμπαρντς, 42 χρόνων (δυὸ χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ Λωρὴν) ἔγινε διάσημος τελευταία στὴ Νέα Ὑόρκη, χάρις στὴν ἐξαιρετικὴ του ἑρμηνεία στὸ τελευταῖο ἔργο τοῦ Ἄρθουρ Μίλλερ «Μετὰ τὴν πτῶσι», ποὺ ἀναφέρεται στὸ τέλος τῆς Μονρόε καὶ ποὺ σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία σ' ἕνα θέατρο τοῦ Μπρόντγουαιη.

Ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἕνα σωρὸ ἀδειανὰ συρτάρια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ περισσότερα ἦταν κλεισμένα. Ὁ ὑπάλληλος ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὸ σῶμα ἑνὸς ἄνδρα, ποὺ φαινόταν νὰ εἶχε πεθάνει ἀπὸ καρδιακὴ προσβολή. Ἦταν ἕνας ἄντρας γύρω στὰ πενῆντα, μὲ ἀραιὰ μαλλιὰ καὶ μιὰ κοιλιὰ ποὺ ἔκανε τὸ σεντόνι νὰ φουσκώνῃ σὰ μπαλόνι. Ὁ ὑπάλληλος τὸν ἔσπρωξε μέσα στὸ συρτάρι, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μολύβι καὶ ἕνα μικρὸ σημειωματάριο. Ἔγραψε κάτι στὸ σημειωματάριο, ἔσκισε τὸ φύλλο καὶ τὸ κάρφωσε στὴν πόρτα τοῦ συρταριοῦ. Ἔπειτα, ἔβγαλε ἕνα μπουκάλι ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του καὶ ἄρχισε νὰ πίνῃ μὲ μεγάλες γουλιές.

Ὁ ἀστυνόμος Ζοζὲ ντὰ Σίλβα εἶχε ζαρωμένα τὰ μάτια του. Ἀνάμεσα στὶς ἀμέτρητες ὑποχρεώσεις, ποὺ τοῦ εἶχαν φορτώσει, ἡ πιὸ δυσάρεστη ἦταν νὰ ἐξετάζῃ τὰ ἄγνωστα πτώματα, στὸ 'Ινστιτοῦτο. Φυσικά, καταλάβαινε θαυμάσια πὼς ἦταν ἀπαραίτητο νὰ τὸ κάνῃ, γιατὶ πολλοὶ ξένοι κακοποιοί, καταζητούμενοι ἀπὸ τὴν 'Ιντερπόλ, εἶχαν βρεθῆ τελικὰ μέσα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀτσαλένια συρτάρια τοῦ νεκροτομείου. Ἂν ζάρωνε, λοιπόν, τὰ φρύδια του, δὲν ἦταν ἐξ αἰτίας τῆς δουλειᾶς, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῆς ὥρας. Εἶχε κλείσει ραντεβοὺ μὲ τὴ μὶς Γουίλσον, τὴ συνάδελφό του στὴν ἀμερικανικὴ πρεσβεία κι' ἂν ἔμενε πολὺ στὸ νεκροτομεῖο, θὰ πήγαινε καθυστερημένος.

Ἀνέβηκε μὲ βαρυὰ βήματα τὶς σκάλες τοῦ κτιρίου μὲ τὶς ἄσπρες κολῶνες κι' ἔσπρωξε τὴ μονόκομματη, μπρούντζινη πόρτα. Ἀηδιαστικὲς ἀναθυμιάσεις φορμόλης καὶ φαινόλης ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴ ὑπόγεια. Κατσουφιασμένος, ὁ ντὰ Σίλβα ἔριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του, πρὶν κατεβῇ τὰ πλατυά, μαρμάρινα σκαλοπάτια, ποὺ ὁδηγοῦσαν στὸ νεκροτομεῖο.

Ἡ μυρωδιὰ ἔγινε πιὸ δυνατή, καθὼς κανόντας τὸν νὰ μορφάσῃ, καθὼς ἔμπαινε στὴ μεγάλη αἴθουσα. Ὁ φύλακας τὸν πλησίασε, σέρνοντας τὰ πόδια του.

Ἦταν ἕνας καμπούρης, μὲ γυαλιστερὰ μάτια, ποὺ ἡ δουλειὰ τοῦ ἄρεσε πολύ. Ὁ θόρυβος τοῦ κόσμου τῶν ζωντανῶν, ποὺ πηγαινοέρχονταν στοὺς πολυσύχναστους δρόμους, πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τὸν ἔκανε νὰ χαμογελᾶῃ ἀπαίσια καὶ νὰ εὐχεται νὰ περάσουν ὅλοι ἀπ' τὰ συρτάρια του.

Ὁ ντὰ Σίλβα ἀναρωτήθηκε ἂν ὁ καμπούρης ἔβγαινε ἀπ' τὸ ὑπόγειο, ὅταν τέλειωνε ἡ βάρδια του, ἢ ἂν χωνόταν σὲ κάποιο ἄδειο συρτάρι, γιὰ νὰ κοιμηθῇ παρέα μὲ τοὺς μοναδικούς, προσωρινοὺς του φίλους.

Τὰ διαπεραστικὰ μάτια τοῦ φύλακα πρόσεξαν τὴν παράξενη ἔκφρασι τοῦ Ντὰ Σίλβα. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλληλλοκυτάχτηκαν μὲ κατανόησι.

«Εἴμαστε κι' οἱ δυό μας βυκόλακες», ἐμοιαζε νὰ λέη τὸ βλέμμα τοῦ καμπούρη. «Ἀλλά, ἐγὼ τούλάχιστον, τὸ παραδέχομαι».

Ἀκτὴ Γκαβέα, εἶπε ἀπότομα ὁ Ντὰ Σίλβα, σπάζοντας τὴ σιωπή.

— Εὐχαρίστως, κύριε ἀστυνόμε.

Ὁ καμπούρης ἔγειρε εἰρωνικὰ τὸ κεφάλι του κι' ἄρχισε νὰ διασχίζῃ πάλι τὴν αἴθουσα, μὲ τὶς παλιές του παντόφλες. Ἔφτασε στὴ σειρὰ τῶν ἀστραφτερῶν συρταριῶν, ποὺ ἔπιαναν ὅλο τὸ μῆκος τοῦ πλακοστρωμένου τοίχου, κι' ἄνοιξε τὸ τρίτο.

Ἕνα βαρὺ καὶ γυμνὸ μπράτσο γλύστρησε κάτω ἀπ' τὸ ματωμένο σεντόνι, μὲ μιὰ κίνησι ἀπαίσια ἀργή, καὶ ξεδιπλώθηκε σὰ βλαστάρι τροπικοῦ φυτοῦ. Ὁ καμπούρης γρύλλισε κάτι κι' ὀπισθοχώρησε ἕνα βῆμα.

Ὁ Ντὰ Σίλβα σήκωσε τοὺς ὤμους του κι' ἔπιασε τὸ παγωμένο μπράτσο. Ἡ κίτρινη ἄμμος εἶχε κολλήσει στὴν πλατειά, τραχειὰ παλάμη κι' ἔτριξε κάτω ἀπ' τὰ σπασμένα νύχια τοῦ νεκροῦ. Ὁ μὺς ἦταν χαλαρὸς καὶ πλαδαρός, πρᾶγμα, ποὺ παραμόρφωνε τὸ τατουάζ, ποὺ τὸν στόλιζε καὶ χαλοῦσε τὶς γραμμὲς καὶ τὰ γράμματα.

Ὁ Ντὰ Σίλβα τέντωσε τὸ δέρμα καὶ διάβασε «Μαμάε!». «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν μιὰ μητέρα», σκέφτηκε. Αὐτὴ ἐδῶ, ἦταν τυχερή, ποὺ δὲ θὰ ἔβλεπε πὼς εἶχε πεθάνει τὸ ἀγαπημένο της ἀγόρι.

Χαμηλότερα ἀπ' τὸν ἀγκῶνα, κάτω ἀπ' τὴ διαφανῆ, παγωμένη ὑγρασία, ποὺ σκέπαζε τὶς σάρκες τοῦ νεκροῦ σὰν ἱδρώτας, ξεχώριζαν πολλὲς μικρὲς οὐλές. Ἐμοιαζαν μὲ μικροσκοπικὰ στόματα, ἕτοιμα νὰ κλάψουν.

Ὁ Ντὰ Σίλβα τὶς ἐξέτασε σκεφτικά. Ἐγκαύματα, γιατρεμένα πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρό; "Οχι...Τσιμπήματα; "Οχι... Δαγκωματιές; "Οχι... 'Ηταν σὰ νὰ εἶχαν πιπιλίσει τὸ δέρμα, ὥσπου νὰ σκιστῇ, γιὰ νὰ τοῦ πιοῦν τὸ αἷμα. Ὁ Ντὰ Σίλβα ζάρωσε τὰ φρύδια του, ἄφησε τὸ μπράτσο νὰ πέσῃ καὶ τράβηξε τὸ σεντόνι, ποὺ σκέπαζε τὸ κορμί.

Τὸ στομάχι του συσπάστηκε. Εἶχε δῆ τὸ θάνατο σ' ὅλες του τὶς μορφές, ἀλλὰ αὐτὸ ἐδῶ τὸ θέαμα ξεπερνοῦσε τὴν πιὸ σπάνια ἀγριότητα. Εἶχαν πετσοκόψει τὸ στῆθος, ὄχι βαθυά, γιὰ νὰ μὴ σκοτώσουν τὸ θῦμα, ἀλλὰ ἀνοίγοντάς του ἀπ' τὴ μιὰ μέχρι τὴν ἄλλη ἄκρη μακρόστενα αὐλάκια, ποὺ στὰ χείλη τους εἶχε σχηματισθῆ πιὰ μιὰ κρούστα πηγμένο αἷμα. Μετά, εἶχαν χτυπήσει ἀλύπητα τὸ βασανισμένο κορμί, ὥσπου τοῦ τσακισαν τὰ πλευρά. Κι' ὅμως, παρὰ τὰ φανερὰ ἴχνη τῶν χτυπημάτων, τῶν πλήγων, τῶν μαρτυριῶν, στὸ βαρὺ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ δὲν εἶχε παγώσει ἡ ἔκφρασι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὑποφέρει. Ὁ Ντὰ Σίλβα κούνησε ἀπορημένα τὸ κεφάλι του καὶ συνέχισε τὴν ἐξέτασι.

Ὁ στομωμένος φοροῦσε μόνο ἕνα πανταλόνι, γεμᾶτο ἄμμο. Κάτω ἀπ' τὴ ζώνη, δὲν ὑπῆρχαν οὔτε πληγές, οὔτε ἐκχυμώσεις. Τὰ γυμνὰ πόδια, ποὺ ἄνοιγαν σχηματίζοντας γωνία, ἦταν ἀνέπαφα. Ὁ Ντὰ Σίλβα ἀνασήκωσε τὸ ἄλλο μπράτσο καὶ τὸ ἐξέτασε. Οἱ ἴδιες παράξενες οὐλές, θεραπευμένες ἀπὸ καιρό, σκ

Σκίτσο έκ τοῦ φυσικοῦ, τῆς μαθητρίας μας Δίδος Α. Καρατζιάν



ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΑΝ ΒΡΙΣΚΕΣΘΕ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙ Η ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

ἀρχίστε τώρα τὴν εὐχάριστη σπουδὴ τῆς Α.Β.Γ. γιὰ σκίτσο, σχέδιο, χρῶμα, ποὺ θὰ γίνῃ στὸ σπίτι σας, ὅπου καὶ ἂν μένετε, μὲ ἀποτελέσματα ἐκπληκτικὰ σὲ ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑ. Ἂν ἔχετε παιδιά, ἐγγράψτε τα τώρα, γιὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν αὐτὸ τὸ καλοκαίρι καὶ νὰ διακριθοῦν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἐρχόμενη χρονιὰ στὶς σχολικὲς τους ἐπιδόσεις. Ἐπωφεληθῆτε καὶ ἀπὸ τοὺς ΕΙΔΙΚΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ἐγγραφῆς, ποὺ ἰσχύουν ἀκόμη γιὰ λίγες ἡμέρες. Γιὰ πληροφορίες ἐπισκεφθῆτε μας ἢ ἂν ἐμποδίζεσθε, εἴτε ἂν μένετε σ' ἐπαρχία, στεῖλτε μας τὴ δημοσίευσι αὐτὴ γιὰ νὰ λάβετε δωρεὰν καὶ χωρὶς ὑποχρέωσί σας, τὸ ἀναλυτικό μας τεῦχος.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.C.
ΣΧΕΔΙΟΥ—ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10 — Τηλ. 628.904
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ. Τώρα, ποὺ θὰ βγάλετε τὰ χαλιά σας, εἶναι μιὰ θαυμάσια εὐκαιρία νὰ δοκιμάσετε τὴ ΝΕΑ παρκετίνη LAMBO SPECIAL WAX. Εἶναι μιὰ θαυμάσια παρκετίνη μὲ πολὺ ὡραῖο γυάλισμα καὶ εὐχάριστη μυρωδιὰ ΛΕΒΑΝΤΑΣ. Ζητῆστε σήμερα τὴ νέα LAMBO ΣΠΕΣΙΑΛ σὲ ἄσπρο κουτί. Εἶναι καλύτερη ἀπὸ τὶς ξένες. Καὶ μὴ ξεχνᾶτε... γιὰ τὰ μωσαϊκά... ΛΑΜΠΟΛΙΝ.

ΚΙΜΩΝ Μ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται: 28ης Ὀκτωβρίου 54 9—12 π.μ. — Τηλ. 810-807. Οἰκία Ἀγ. Ἀλεξάνδρου 10, Πολ. Φάληρον. — Τηλ. 99.746.

ΔΙΑΜΕΣΟΝ «ΜΕΝΤΙΟΥΜ»

Διπλ)χον. Ψυχολ)κῆς Ἑταιρείας. Σᾶς ἀπαντᾶ εἰς οἱονδήποτε θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει. Αἰσθηματικά, γάμου, θανάτους, ἐξαφανίσεις, προβλέψεις, ἀπώλειας ἀντικειμένων κλπ. Ὑποβολαί, ἀντιδράσεις ἐξ ἀποστάσεως διὰ ψυχοβολίας ἐν ὑπνώσει. Γράφοντας ἀπὸ ἐξωτερικόν, ἐσωτερικόν, στέλλετε γραμμάριον ἀπαντήσεως. Κα ΤΟΥΛΑ Μ., Πατησίων 14, 3ος ὄροφος, 3ον Γρ. Τηλέφ. 620-412. Ὧραι 9—1 καὶ 5—8 μ.μ., Ἀθῆναι.

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ
Α. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται Βηλαρᾶ 7 (Πλατεῖα Ἁγίου Κωνσταντίνου, Ὁμόνοια) 10 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5—8 μ.μ. Τηλ. 525.387.

ΚΙΡΣΟΙ—ΦΛΕΒΙΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΚΗ ΠΟΔΩΝ

Θεραπεύονται τάχιστα ριζικῶς ἄνευ ἐγχειρήσεως. Αἰσθητικὸς Φ. ΒΑΛΣΑΜΗ Σίνα 32, τηλ. 624-777, 11—2 καὶ 5—8. Ἐκτὸς Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου. Πρώτη ἐπίσκεψις δωρεάν.

τσο ἄρχισε νὰ κουνιέται ἀργά. Ξαφνικά, σὰ νὰ εἶχε θυμηθῆ κάτι, ὁ Ντὰ Σίλβα ἔχωσε ἕνα δάχτυλο στὸ μπροστινὸ τσεπάκι τοῦ πανταλονιοῦ κι' ἔνοιωσε πὼς κάτι ἔπιανε. Ἔχωσε ἄλλο ἕνα δάχτυλο κι' ἔβγαλε ἕνα μικρὸ κομματάκι χαρτί.

— Σπουδαῖο ψάξιμο κάνανε! παρατήρησε περιφρονητικά, σηκώνοντας στὸ φῶς τὸ εὕρημά του.

Διάβασε μὲ δυσκολία τὰ ὁρνιθοσκαλίσματα, ποὺ σκέπαζαν τὶς δυὸ πλευρὲς τοῦ τσαλακωμένου χαρτιοῦ, τὸ δίπλωσε προσεχτικὰ καὶ τὸ ἔκρυψε στὸ πορτοφόλι του.

— Λέει τ' ὄνομά του;

Ἡ ἔκφρασι τοῦ καμπούρη εἶχε ἀλλάξει ἐντελῶς. Τώρα παρατηροῦσε τὴ σκηνὴ μὲ φανερὴ ἀνησυχία. Ὁ Ντὰ Σίλβα τὸν κύτταξε ἀμίλητος μερικὲς στιγμές.

— Ὄχι, εἶπε τέλος. Μὴ στεναχωριέσαι. Θὰ μείνῃ ἐδῶ ἀκόμη μέρες ἀκόμη. Μπορεῖς νὰ τὸν ξαναδῇς στὴ συλλογή σου.

— Ἄ! ἔκανε εὐχαριστημένος ὁ καμπούρης.

Ὁ Ντὰ Σίλβα γύρισε πρὸς τὴν πόρτα. Πίσω ἀπ' τὴν πλάτη του, ἄκουσε τὸ φύλακα νὰ σιγομουρμουρίζῃ κάποιο σκοπό, σπρώχνοντας τὸ συρτάρι στὴ θέσι του.

★

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας βρισκόταν στὸ γραφεῖο του. Βλέποντας τὸν ἐπισκέπτη, σηκώθηκε χαμογελώντας.

— Καλημέρα, εἶπε ἀπλώνοντας τὸ χέρι. Λοιπόν; Ἀπ' τοὺς δικούς σας εἶναι;

— Δὲν εἶμαι βέβαιος, ἀπάντησε ὁ Ντὰ Σίλβα. ("Εσφιξε τὸ ἁπλωμένο χέρι κι' ἀφέθηκε νὰ πέσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα, ψάχνοντας στὴν τσέπη του γιὰ τσιγάρα. Ἀναψε ἕνα, κύτταξε γύρω του νὰ βρῇ τασάκι καὶ μετὰ ἄφησε τ' ἀναμμένο σπίρτο νὰ πέσῃ στὸ χαλί). Γιὰ τὴν ὥρα, μοῦ φαίνεται πὼς ἀνήκει στοὺς ἄντρες τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ. Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἦταν Βραζιλιάνος. Ἔχει ἕνα τατουάζ, ποὺ γράφει «μαμάε». Φυσικά, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ Πορτογάλος. Πάντως, στὸν κατάλογο τῶν καταζητουμένων τῆς Ἰντερπόλ, δὲν ὑπάρχει κανένας, ποὺ νὰ τοῦ μοιάζῃ καὶ τὰ ροῦχα του εἶναι ἐντελῶς βραζιλιάνικα. Παρ' ὅλα αὐτά... (Ἀλλοιθώρισε, κυττάζοντας τὴν ἄκρη τοῦ τσιγάρου του, σὰ νὰ τοῦ ζητοῦσε μιὰ ἀπάντησι). Θὰ ἤθελα νὰ κάνω μιὰ μικρὴ ἔρευνα...

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας παραδεχενεύτηκε. Αὐτὸ πιὰ ἦταν ἐντελῶς πρωτάκουστο!

— Μπορῶ νὰ μάθω τὸ λόγο; ρώτησε.

Ὁ Ντὰ Σίλβα ἐξακολούθησε νὰ κυττάζῃ τὴν ἄκρη τοῦ τσιγάρου του...

— Νά... πρῶτ' ἀπ' ὅλα, βρῆκα αὐτὸ τὸ κομματάκι τὸ χαρτὶ στὴν τσέπη του.

— Ἕνα κομματάκι χαρτὶ στὴν τσέπη του; Ποὺ δὲν τὸ βρῆκαν οἱ ἄντρες μου;

Ἀκριβῶς. Καὶ κάτι ἄλλο...

Ὁ διευθυντὴς ξεροδήξε.

— Γιὰ σταθῆτε. Σχετικὰ μ' αὐτὸ τὸ χαρτί, κύριε ἀστυνόμε, δὲ νομίζετε πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ παραδώσετε στὸ ἐγκληματολογικὸ τμῆμα;

— Ὅταν βεβαιωθῶ πὼς αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι δὲν ἀφορᾶ τὴν Ἰντερπόλ, θὰ τὸ ἀποχωριστῶ εὐχαρίστως, ἀπάντησε ἀτάραχος ὁ Ντὰ Σίλβα. (Ὁ διευθυντὴς φάνηκε πὼς ἤθελε νὰ διαμαρτυρηθῇ, ἀλλὰ ὁ ἄλλος συνέχισε σὰ νὰ μὴν εἶχε προσέξει τίποτα). Βλέπετε, δὲν καταφέρνω νὰ καταλάβω πῶς συμβαίνει νὰ ὑπάρχη τόσο λίγο αἷμα...

— Λίγο αἷμα; Γιὰ μᾶς ἦταν ἀρκετό.

Ὁ Ντὰ Σίλβα κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι τόσο, ἂν σκεφτῆτε μὲ τί τρόπο τὸν εἶχαν πετσοκόψει...

Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας κράτησε μιὰ σημείωσι.

— Ἡ αὐτοψία θὰ γίνῃ τὸ ἀπόγευμα, κι' ἴσως μᾶς ἀποκαλύψῃ κ ἀτι. Παρατηρήσατε τίποτ' ἄλλο;

— Προσέξατε τὰ μπράτσα του; Ἐκεῖνες τὶς παράξενες, μικρὲς οὐλές;

Ὁ διευθυντὴς κράτησε ἄλλη μιὰ σημείωσι.

— Θὰ τὶς ἐξετάσουμε. Μά, τί σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχουν μὲ τὸ ἔγκλημα;

Ὁ Ντὰ Σίλβα σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Δὲν ξέρω. Ἁπλῶς, εἶναι ἄλλο ἕνα στοιχεῖο, κάτωσ περίεργο. Μά, ἂν προσθέσουμε ὅλα τὰ περίεργα αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως...

— Ἂν τὰ προσθέσουμε, θὰ βγάλουμε μιὰ προαίσθησι ἀ λὰ Ντὰ Σίλβα... συμπλήσωσε χαμογελῶντας ὁ διευθυντής. Τίποτ' ἄλλο;

— Ναί. Θὰ ἤθελα μερικὲς φωτογραφίες τοῦ πτώματος. Καλές, ὅμως...

Ὁ διευθυντὴς ἔσκυψε μπροστά, γιὰ νὰ πατήσῃ ἕνα κουμπί.

— Ὅλες μας οἱ φωτογραφίες εἶναι καλές. Μόνο, ποὺ ὡρισμένα ἀπ' τὰ μοντέλα μας δὲν ἔχουν γοητευτικὲς πόζες... δήλωσε.

Μπῆκε ἕνας ἀστυφύλακας κι' ὁ διευθυντὴς τὸν ἔστειλε νὰ φέρῃ μερικὲς ἀπ' τὶς φωτογραφίες, ποὺ εἶχαν τραβήξει στὸ νεκροτομεῖο. Ὁ ἀστυφύλακας περίμενε ὑπομονετικά, ἐνῶ ὁ διευθυντὴς ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ γραφείου, γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ χέρι τοῦ Ντὰ Σίλβα.

— Αὐτὸ τὸ χαρτάκι, ποὺ ξεπρυπώσατε... εἶπε, μὲ γλυκειὰ φωνή. Ξέρω πὼς οἱ ἄντρες μου δὲν κατάφεραν νὰ τὸ βροῦν καὶ δὲν προσπαθῶ νὰ τοὺς δικαιολογήσω. Μά, δὲ θὰ κέρδιζε κανεὶς τίποτα, ἂν γίνῃ γνωστό... Δὲ μποροῦμε νὰ ξέρουμε ἂν ἐκεῖνος ὁ τύπος στὸ νεκροτομεῖο εἶναι δικός σας ἢ δικός μας, ἀλλὰ ἂς ἀποφασίσουμε ἀμέσως, ὥστε νὰ τὸν θάψουν. Ἔτσι; Κατολαβαίνετε, δὲ μποροῦμε νὰ τὸν κρατᾶμε αἰώνιως...

— Θὰ τὸν θάψουν γρήγορα, ὑποσχέθηκε χαμογελῶντας ὁ Ντὰ Σίλβα. Καὶ χωρὶς φανφάρες, φαντάζομαι!

Ἔσφιξε πάλι τὸ χέρι τοῦ διευθυντῆ κι' ἀκολούθησε τὸν ἀστυφύλακα σ' ἕνα ἄλλο γραφεῖο.

Λίγο ἀργότερα, μὲ τὶς φωτογραφίες στὴν τσέπη, ἔβγαινε βιαστικὰ ἀπ' τὸ κτίριο καὶ ἔμπαινε στ' αὐτοκίνητό του.

«Οἱ σχέσεις μου μὲ τὸ ἐγκληματολογικὸ τμῆμα, δὲν καλυτέρεψαν καὶ πολὺ σήμερα» σκέφτηκε, μὲ πίκρα. «Μά, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἔρευνα ἦταν αὐτή, ποὺ κάναμε;».

Χώθηκε ἀνάμεσα στ' αὐτοκίνητα, ποὺ πλημμυρίζουν τοὺς δρόμους τοῦ Ρίο ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας. Ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ του καὶ συλλογίστηκε πάλι τὸ ραντεβού, ποὺ εἶχε μὲ τὴ μὶς Γουίλσον, στὸ ἐστιατόριο τοῦ αεροδρομίου. Ἦταν περασμένο μεσημέρι. Εἶχε ἀργήσει πάλι!

«Τόσο τὸ χειρότερο!», σκέφτηκε. «Ἄλλωστε, ἡ Σέρρυ δὲ θὰ πίστευε στὰ μάτια της, ἂν πήγαινα στὴν ὥρα μου. Πρέπει νὰ διατηρήσω τὴν κακὴ φήμη τοῦ Νοτιο-Ἀμερικάνου, ἔτσι εἶναι!».

Ἕνα κοροϊδευτικὸ χαμόγελο χαράχτηκε στὰ χείλια του καὶ πάτησε γκάζι.

★

Ἡ μὶς Γουίλσον καθόταν σ' ἕνα ἀπ' τὰ ψηλὰ σκαμνάκια τοῦ μπάρ. Εἶχε σταυρώσει τὶς μακρειὲς, τέλειες γάμπες της καὶ κρατοῦσε μέσα στὶς δυὸ της χοῦφτες ἕνα ποτήρι, κυττάζοντας θλιβερὰ τὸ περιεχόμενό του, ποὺ ὑποτίθεται πὼς ἦταν μαρτίνι σέκ! Ἦταν μιὰ ψηλὴ κοκκινομάλλα, μὲ γαλαζοπράσινα μάτια, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ νικήσῃ μ' εὐκολία σ' ὁποιοδήποτε διαγωνισμὸ καλλονῆς καὶ πού, ὅταν περνοῦσε στὸ δρόμο, τὴν κύτταζαν ἀκόμα κι' οἱ τυφλοί.

Τὸ γαλατένιο δέρμα της δὲν εἶχε τὴν παραμικρὴ πανάδα κι' ὅταν μιλοῦσε, οἱ ἄντρες κύτταζαν τόσο τὰ χείλια της, ὥστε σπάνια ἄκουγαν τί ἔλεγε. Ἡ ἱκανότητά της νὰ ξυπνάη τὰ ἀρσενικὰ ἐνστικτα καὶ νὰ προκαλῆ τὶς πιὸ ἐξαλλες, ἐρωτικὲς ὀνειροφαντασίες, ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ μεγαλύτερα ἐπαγγελματικά της προσόντα.

Γιὰ τοὺς ἄλλους ὑπαλλήλους τῆς ἀμερικανικῆς πρεσβείας, ἦταν ἁπλῶς μιὰ συνάδελφος, ὅτι τσιμπᾶ ἀσφαλείας. Σ' αὐτὴν ἀποκάλυπταν — συνήθως μετὰ τὸ τρίτο κοκτάιηλ — πληροφορίες, ποὺ δὲ θὰ κατάφερνε νὰ μαζέψη ποτὲ ὁ πιὸ ἐπιδέξιος πράκτορας, αὐτὴ ἀναλάμβανε νὰ ξετρυπώνη τοὺς ὑποπτους ξένους, ποὺ ἔρχονταν νὰ ξοδέψουν στὸ Νότο λεφτὰ κλεμμένα ἀπὸ κάποια ἄλλη πολιτεία.

Μά, ἦταν ἐλάχιστοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἤξεραν τὶς σχέσεις της μὲ τὴν Ἰντερπόλ. Ὁ δεσμός της μὲ τὸ Ντὰ Σίλβα κρατοῦσε ἀπὸ ἀρκετὰ χρόνια καί, ὅπως ἰσχυρίζονταν κι' οἱ δυό τους, ἦταν καθαρὰ ἐπαγγελματικός, συναδελφικὸς καὶ φιλικός. Στὸ βάθος, ὅμως, κρυβόταν κάτι ἄλλο, ποὺ ἀπέφευγαν κι' οἱ δυό τους νὰ τὸ κουβεντιάσουν ἀνοιχτά. Πάντως, ὁ Ντὰ Σίλβα ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς λίγους, ποὺ ἤξεραν τὴν πραγματικὴ θέσι τῆς μὶς Γουίλσον.

Νοιώθοντας ἕνα βαρὺ χέρι νὰ ἀκουμπᾶ στὸν ὦμο της, ἡ μὶς Γουίλσον γύρισε ἀργὰ καί, βλέποντας τὸν Ντὰ Σίλβα, ἔδωσε στὸ πρόσωπό της μιὰ ἔκφρασι προσποιητῆς ἐκπλήξεως. Σήκωσε στὸ ταβάνι ἕνα ὑπερβολικὰ τραγικὸ βλέμμα, συμβουλεύτηκε τὸ ρολογάκι της μὲ ἀπόλυτη σοβαρότητα καί, τέλος, ἀναστέναξε τόσο ἀηδιασμένα, ὥστε ὁ μπάρμαν ξάρωσε ἀπορημένα τὰ φρύδια του. Εἶχε νομίσει πὼς βρέθηκε κάποια μύγα μέσα στὸ ποτήρι της...

Ὁ Ντὰ Σίλβα γέλασε.

— Ἔλα, τώρα, ἀφοῦ δὲν τέλειωσες ἀκόμα τὸ πρῶτο μαρτίνι σου, θὰ πῇ πὼς δὲν ἄργησα πολύ. Δηλαδή, δὲν ἄργησα καθόλου, σὲ σύγκρισι μὲ ἄλλες φορές...

Ἡ μὶς Γουίλσον κούνησε ἀπελπισμένα τὸ κεφάλι της.

— Καὶ δὲ μοῦ λέτε, κύριε ἀστυνόμε, τί σᾶς ἔκανε νὰ συμπεράνετε πὼς εἶναι τὸ πρῶτο μου μαρτίνι; ρώτησε, μὲ ὑπερβολικὴ εὐγένεια. Ποιὰ ἀδυσσος τῆς μαντικῆς ἰδιοφυΐας σας, σᾶς ὁδήγησε σ' αὐτὸ τὸ λαμπρὸ συμπέρασμα;

Μιὰ κοροϊδευτικὴ λάμψι πέρασε ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Ντὰ Σίλβα.

— Ἕνα μαρτίνι τόσο σκούρο; Εἶσαι πολὺ καλοανατεθραμένη, γιὰ νὰ τὸ δώσῃς πίσω, ἀλλά, κατὰ τὴ συνήθειά σου, θὰ παρακαλοῦσες ἤρεμα καὶ σταθερὰ τὸ γκαρσόνι νὰ μὴ ρίξη τόσο πολὺ βερμοὺτ στὸ δεύτερο. (Ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω του καὶ τραβήξε τὴ νέα γυναίκα ἀπ' τὸ μπράτσο). Βλέπεις, πόσο ἁπλὸ εἶναι, ὅταν κοβῇ λίγο τὸ μυαλό σου; Πᾶμε νὰ καθήσουμε σὲ κανένα τραπεζάκι, πρὶν τὰ πιάσουν ὅλα.

— Αὐτοὶ οἱ ντέτεκτιβ! πρόφερε, μὲ προσποιητὴ ἀπελπισία, ἡ μὶς Γουίλσον, ἀφἰνοντάς τον νὰ τὴν τραβήξη μαζὶ μὲ τὸ ποτήρι της. Ὅταν ἀνέλαβα ὑπηρεσία, ἔπρεπε νὰ μὲ προειδοποιήσουν πὼς θὰ ἤμουνα ἀναγκασμένη νὰ κάνω παρέα μὲ ντέτεκτιβ! Δὲν ἔχω πιὰ ἰδιωτικὴ ζωή! Δὲν ἔχω πιὰ μυστικά!

Διάλεξαν ἕνα τραπεζάκι δίπλα στὸ κιγκλίδωμα τῆς σκεπασμένης βεράντας, ποὺ κρεμόταν πάνω ἀπὸ τὸ ἀεροδρόμιο. Ἡ κοπέλλα βούλιαξε μὲ κουρασμένο ὕφος στὴν πολυθρόνα της.

Ὁ βρυχηθμὸς ἑνὸς ἀεροπλάνου, ποὺ ἑτοιμαζόταν ν' ἀπογειωθῇ, ἔκανε τὰ τζάμια τοῦ ἐστιατορίου νὰ τρίξουν. Τὸν ἀκολούθησε ἕνα κύμα ζεστοῦ ἀέρα, καθὼς τὸ σκάφος περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τὴ βεράντα. Συνηθισμένοι σ' αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια, οἱ πελάτες ἀρκέστηκαν ν' ἀρπάξουν τὶς πετσέτες καὶ τὶς ἐφημερίδες τους, γιὰ νὰ μὴν τὶς παρασύρη αὐτὸς ὁ μικρὸς ἀνεμοστρόβιλος.

Ἡ μὶς Γουίλσον τέλειωσε τὸ μαρτίνι της κι' ἄφησε τὸ ποτήρι πάνω στὸ τραπέζι.

— Τί παλιότοπος! διαμαρτυρήθηκε. Γιὰ ποιὸ λόγο θέλεις νὰ τρῶμε πάντα ἐδῶ;

— Εἶναι τὸ μόνο ἀξιοπρεπὲς ἐστιατόριο, ποὺ μπορεῖ νὰ φάῃ κανεὶς μὲ τὸ πουκάμισο, τῆς ἐξήγησε ὁ Ντὰ Σίλβα, βγάζοντας τὸ σακκάκι του καὶ κρεμώντας το στὴν πλάτη τοῦ καθίσματος.

Ὕστερα ξανακάθησε κι' ἔγειρε πίσω, εὐτυχισμένος, ποὺ εἶχε ξεφορτωθῆ ἕνα ροῦχο.

— Ἐγὼ προτιμῶ τοὺς καθὼς πρέπει κυρίους, ποὺ τρώνε μὲ τὸ σακκάκι, δήλωσε μὲ προσβεβλημένο ὕφος ἡ κοπέλλα. Εἶναι ζήτημα καλῆς ἀνατροφῆς, βλέπεις.

— Κι' ὅλλωστε, πρόσθεσε ὁ Ντὰ Σίλβα, ἀρπάζοντας μιὰ ἐλιά, αὐτό, ποὺ ἔχει σημασία σ' ἕνα ἐστιατόριο, εἶναι ἡ κουζίνα. Καὶ ἐδῶ, ἡ κουζίνα δὲν εἶναι πολὺ κακή.

Ἡ κοκκινομάλλα ἔκανε ἕναν περιφρονητικὸ μορφασμό.

— Σπουδαία σύστασις; ἡ κουζίνα δὲν εἶναι πολὺ κακή! Καὶ τί θὰ ἔλεγες γιὰ ἕνα ἐστιατόριο μὲ πρωτοφανῆ κουζίνα;

ΚΛΙΜΕΝΣ

Κεντρικὸν: Πειραιῶς 4 (Ὁμόνοια)
Παράρτημα: Μενάνδρου 36
Τηλ. 530.208 καὶ 535.975
ΑΘΗΝΑΙ (101)

ΣΠΟΥΔΑΙ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΡΑΔΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ
ΛΟΓΙΣΤΙΚΑ
ΑΓΓΛΙΚΑ
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ!

Γράψατε ἢ τηλεφωνήσατε ἢ ἐπισκεφθῆτε μας. Θὰ λάβετε δωρεὰν κανονισμὸν μὲ κάθε πληροφορίαν.

ΤΜΗΜΑΤΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΦΟΙΤΗΣΕΩΣ
ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΤΩΝ
ΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΤΗΛΕΟΡΑΣΕΩΣ
ΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΝΤΕΚΟΡΑΤΕΡ

Ἐκπαίδευσις ἐπὶ Εὐρωπαϊκοῦ ἐπιπέδου. Λειτουργοῦν τμήματα Πρωϊνά —'Απογευματινά — Βραδυνά. Πληροφορίαι—ἐγγραφαὶ εἰς τὰ γραφεῖα μας.



Οἱ ψαράδες παιδεύονται πολύ, γιὰ νὰ πιάσουν τοὺς καρχαρίες, ἀλλὰ ὁ δόκτωρ Γουάτσον τοὺς σκοτώνει μὲ μιά... ἔνεσι.

ΕΝΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΚΑΡΧΑΡΙΕΣ!

"Ὅταν μιὰ παραλία γεμίση «φενιάδες», καλοῦν τὸ δόκτορα Γουάτσον. Οἱ πελάτες του εἶναι προκαταβολικὰ καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν."

ΕΝΑ ἀσημόχρωμο ψάρι, τέσσερα ὁλόκληρα μέτρα μακρύ, γλυστροῦσε μεγαλόπρεπα ἀνάμεσα στὰ βράχια τοῦ βυθοῦ, κοντὰ στὴν πιὸ πολύχρωμη παραλία τοῦ Σύδνεϋ. Οἱ κινήσεις του ἦταν χαριτωμένες καὶ νωχελικές.

Μά, ἀρκοῦσε ἕνα τίναγμα τῆς μεγάλης του οὐρᾶς, γιὰ νὰ ἐκτοξευθῇ σὰν πύραυλος στὴν ἐπιφάνεια καὶ νὰ κομματιάσῃ κάποιον κολυμβητή, μὲ μιὰ μόνο δαγκωνιὰ ἀπὸ τὶς 30 σειρὲς τὰ κοφτερὰ του δόντια.

Γιατὶ αὐτὸ τὸ μεγάλο ψάρι ἦταν ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 1 δημόσιος κίνδυνος τῆς Αὐστραλίας, ὁ φοβερώτερος ἀνθρωποφάγος, ὁ καρχαρίας!

Μά, εἰδικὰ αὐτὸς ὁ φονιὰς δὲν ἐξανανέβηκε ποτὲ ζωντανὸς στὴν ἐπιφάνεια. Πέθανε πάντα ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, χωρὶς νὰ νοιώσῃ κἂν τὴν ὑποβερμίκια ἐνέσεως τῆς σύριγγας.

Πραγματικά, οἱ Αὐστραλοὶ χρησιμοποιοῦν τὴν ὑποβερμίκια ἔνεσι, σὰν τὸ πιὸ σύγχρονο ὅπλο, στὸ διαρκῆ τους πόλεμο μὲ τοὺς ἀνθρωποφάγους καρχαρίες.

Μιὰ ὁμάδα γενναίων — μερικοὶ λένε τρελλῶν — ἐπιστημόνων, ἔχουν ἀναλάβει προσωπικὰ αὐτὴ τὴ δύσκολη δουλειά. Ἀοχηγός τους εἶναι ὁ νέος γιατρὸς ἀπὸ τὸ Σύδνεϋ, ὁ Σὰιν Γουάτσον.

Ἀνακατεύει διάφορες οὐσίες κι' ὕστερα βυθίζει στὴ θάλασσα, μαζὶ μὲ ἄλλα μέλη τῆς «Αὐστραλιανῆς Ἑταιρείας Ἐρευνῶν γιὰ τοὺς Καρχαρίες», καὶ τὶς δοκιμάζει πάνω στὸ πιὸ ἐπικίνδυνο πειραματόζωο, ποὺ ἔγινε ποτέ: τὸν καρχαρία.

Τὰ πειράματά τους, ἀπὸ τὶς αὐστραλέζικες παραλίες ἀπὸ ἀρκετὰ τέτοια θηρία, μὲ σχετικὰ μικρὲς διαστάσεις, ποὺ καταφέρνουν νὰ περνάνε ἀπὸ τὰ προστατευτικὰ δίκτυα τῶν λουομένων. Ἀφοῦ κέρδισαν τὴ μάχη, οἱ τολμηροὶ γέοι ἀρχίσαν ν' ἀναρωτιῶνται πῶς θὰ ἀντιδροῦσαν στὶς ἐνέσεις τους οἱ μεγαλύτεροι, ταχύτεροι καὶ πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνοι καρχαρίες.

Στὴν ἀρχή, χρησιμοποίησαν φαρμακευτικὰ καὶ τὸ δυνατὸ νοτισαμερικάνικο δηλητήριο ἀκουράρε, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ἰνδιάνοι, γιὰ νὰ ἀλείφουν τὰ βέλη τους. Τὰ φοβερὰ θηρία, ὅμως, ἀντὶ νὰ πάθουν τίποτα, ἐξαγριώνονταν. Ὅταν τὰ τρυπήσαν τὰ δηλητηριασμένα βέλη τῶν ψαροντούφεκων.

Τότε, τὰ δοκιμάσουν ἕνα ἄλλο σύστημα. Τὸ καρχαρία μεγαλειτουργοῦσαν ἕνα ἀλλο ἐπαφὴ μὲ τὸν καρχαρία. Μ' αὐτὲς τὶς νάρκες ἔχουν καθαριστῇ ἤδη ἀπὸ τὰ τέρατα δυὸ βραχώδεις ἀκτὲς τοῦ Σύδνεϋ.

Ὅταν μιὰ παραλία γεμίση «φενιάδες», καλοῦν τὸ δόκτορα Γουάτσον. Οἱ πελάτες του εἶναι προκαταβολικὰ καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν."

Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως, ὁ κυνηγὸς ἔγινε τὸ θήραμα. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀφοσιωμένους ὑλοτρῖστρισε μαλακὰ ἀπὸ τὴ βάρκα στὸ νερό, βούτηξε καὶ κατέβηκε μέχρι τὸ σημεῖο ποὺ περίμενε τὸ τέρας, ὕστερα ἔφτασε σ' ἀπόστασι, ποὺ νὰ μπορῇ νὰ τὸ σημαδέψῃ μὲ σιγουριά. Ἤξερε καλὰ πὼς, ἂν ἀποτύχανε, ἂν ἔκανε τὸ παραμικρὸ λάθος, τὸ θηρίο θὰ τὸν ἔκοβε στὰ δυὸ μέσα σ' ἕνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου. Τὸ λάθος, ὅμως, τὸκανε ὁ καρχαρίας, ποὺ δὲν τοῦ ἐπετρέπη ἀμέσως κι' ἐξαι τοῦ ἔδωσε τὸν καιρὸ νὰ τοῦ ρίξη ἕνα βέλος, ἐφοδιασμένο στὴν ἄκρη μὲ μιὰ δηλητηριασμένη βελόνα, ποὺ χώνηκε στὴν κοιλιὰ του.

Ὁ καρχαρίας δὲν κατάλαβε κἂν τὸ τσίμπημα, ἀλλὰ τὸ δηλητήριο κυκλοφόρησε ἀμέσως στὸ αἷμα του κι' ἄρχισε νὰ χτυπιέται, σὰν τρελλός. Μέσα σὲ λίγα λεπτά, οἱ κινήσεις του ἔγιναν πιὸ σύγες, σὰ νὰχε μεθύσει, ὥσπου ἔπαψαν ἐντελῶς. Τὸ ἀνθρωποφάγο τέρας ἦταν νεκρό!

Ὁ δόκτωρ Γουάτσον χρησιμοποιεῖ διάφορα δηλητήρια, ποὺ ἀποδείχτηκαν ὅλα ἀποτελεσματικά. Ὡρισμένα, σκοτώνουν τὸν καρχαρία σὲ δέκα λεπτά.

Μ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο δηλητήριο, ὁ δόκτωρ Γουάτσον καὶ ἡ ὁμάδα του σκότωσαν 15 καρχαρίες μέσα σ' ἕνα πρωϊνό.

Γιατὶ τοὺς σκοτώνουν: "Ἕνας λόγος εἶναι πὼς ἀπειλοῦν συνεχῶς τοὺς κολυμβητές. Σπάνια περνάει τὸ καλοκαίρι στὴν Αὐστραλία, χωρὶς νὰ κατασπαράξουν αὐτὰ τὰ τέρατα τοὐλάχιστον ἕναν ἀνθρωπο. Κατὰ τὴ γνώμη τοῦ δόκτορα Γουάτσον, ἡ ὁμάδα ὁ σοβαρώτερος λόγος εἶναι πὼς δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ ἔρθῃ ἡ ἐποχή, ποὺ ὁ ἄνθρωπος θ' ἀναγκαστῇ νὰ καλλιεργήσῃ τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν τροφή του.

"Ἀλλά, πρὶν γίνῃ αὐτό, πρέπει νὰ ἐξοντώσουμε τοὺς καρχαρίες", ἐξηγεῖ ὁ δόκτωρ.

Ἡ ὑποθεσιμική ἐνέσι εἶναι, βέβαια, ἐπικίνδυνη καὶ δὲ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ, παρὰ μόνο ἀπὸ εἰδικούς, συνηθισμένους ν' ἀνακατεύωνται μὲ δηλητήρια. Τώρα, ὅμως, οἱ κυνηγοὶ καναδιῶν τῆς Αὐστραλ

ΤΡΑΓΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΙΜΩΡΙΑ



Ὁ ἄντρας δὲν ἔβγαλε οὔτε μιὰ φωνή, ὅταν τοῦ ἄνοιξα τὸ κεφάλι μὲ μιὰ τσεκουριά.

ΕΙΧΑ κάνει τότε μιὰ ἐκδρομὴ στὴν Ἱσπανία. Ἕνα βράδυ, λοιπόν, ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρῶν σκαρφαλώματα στὰ ὑψώματα τῶν Πυρηναίων, ἔβγαλα ἀπ' τὸ σακκίδιό μου τὸ κολατσιό μου, ἤπια ἕνα ποτῆρι κρασὶ καὶ ξεκουράστηκα λίγο, διαβάζοντας μιὰ ἐφημερίδα.

Τὸ γεγονὸς τῆς ἡμέρας ἦταν ἕνα ἔγκλημα, ποὺ εἶχε γίνει στὰ περίχωρα, στὸ Μὰς-ντὺ-Καρντέλ. Ἐπρόκειτο γιὰ φριχτὸ μακελειό! Ἕνας ἢ περισσότεροι κακοῦργοι — ποὺ ἡ ἀστυνομία ἀναζητοῦσε τὰ ἴχνη τους — εἶχαν σφάξει τὴ νύχτα μιὰ ὁλόκληρη οἰκογένεια ἢ-συχων ἀνθρώπων.

Νοιώθω μιὰ βαθειὰ ἀπέχθεια γιὰ τέτοιες λεπτομέρειες. Ἄφησα λοιπὸν τὴν ἐφημερίδα κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ συνεχίσω τὸ δρόμο μου, ὅταν μιὰ φωνὴ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω:

— Συγγνώμη, κύριε, μοῦλεγε. Θὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μοῦ δώσετε νὰ πιῶ λιγάκι;... Πεθαίνω τῆς δίψας!...

Στράφηκα κι' ἀντίκρυσα ἕνα νέο, ὡς 25 χρονῶν, μὲ κουρασμένα χαρακτηριστικά. Ἦταν ντυμένος ἁπλά, ἀλλὰ μὲ πολλὴ ἀξιοπρέπεια.

— Εὐχαρίστως! τοῦ εἶπα. Νά, πάρτε...

Ἤπιε ἀχόρταγα κι' ὕστερα μοῦ ἐξήγησε πὼς εἶχε χάσει τὸ δρόμο του. Τοῦ ἀπάντησα πὼς πήγαινα γιὰ τὸ Σαὶν-Τροπέζ, ὅπου λογάριαζα νὰ φτάσω τὴ νύχτα.

— Ἂν θέλετε, θάρθῶ κι' ἐγὼ μαζί σας, μοῦ πρότεινε. Μὰ ὄχι ὡς τὸ Σαὶν-Τροπέζ... Ἔχω λόγους, ποὺ δὲ μοῦ τὸ ἐπιτρέπουνε. Ξεκινήσαμε.

Ὁ ἄγνωστος περπατοῦσε ἄλλοτε μπροστὰ μου κι' ἄλλοτε πίσω μου ἢ κοντά μου. Ἡ ἀνάσα του ἦταν κομμένη καὶ βουβώδης. Τὸ περπάτημά του πρόδινε μιὰ ἀφύσικη ἔξαψη. Κρυφοκυττάζοντάς τον κάπου-κάπου, ἔβλεπα μιὰ ἀγρια σύσπαση στὰ χαρακτηριστικά του, ποὺ μ' ἀνησυχοῦσε...

Ξαφνικά, σὲ μιὰ στροφὴ τοῦ μονοπατιοῦ, ποὺ ἀκολουθούσαμε, σταμάτησε καὶ μοῦ εἶπε, βάζοντας τὸ χέρι του πάνω στὸν ὦμο μου:

— Προτιμότερο νὰ σᾶς πῶ μιὰ καὶ καλὴ ποιὸς εἶμαι! Ξέρω πὼς δὲ θὰ μὲ προδώσετε... Μὰ κι' ἂν θελήσετε νὰ τὸ κάνετε, αὐτό, δὲ μὲ νοιάζει καθόλου, γιατὶ αὔριο θὰ βρίσκωμαι πολὺ μακρυά... Λοιπόν, εἶμαι ὁ δράστης τῆς σφαγῆς τοῦ Μὰς-ντὺ-Καρντέλ!

Καί, χωρὶς νὰ μοῦ ἀφίση καιρὸ νὰ συνέλθω ἀπ' τὴν κατάπληξή μου, ἐξακολούθησε, δείχνοντάς μου μιὰ ἐφημερίδα — τὴν ἴδια μὲ κείνη, ποὺ εἶχα στὴν τσέπη μου:

— Ἐδῶ γράφει ἕνα σωρὸ λεπτομέρειες, πιὸ παράλογες τὴ μιὰ ἀπ' τὴν ἄλλη... Μὰ ἐγὼ ἔκανα τὸ ἔγκλημα μὲ πολὺ ἁπλούστερο τρόπο... Εἶχα κρυφτῆ σὲ μιὰ γωνιά, μέσα στὸ σπίτι. Ἀφοῦ ἄκουσα νὰ συρτώνουνε τὶς πόρτες καὶ λογάριασα πὼς θὰ κοιμόνταν ὅλοι, ἀνέβηκα στὰ δωμάτια, πατώντας στὰ νύχια...

»Ὁ ἄντρας δὲν ἔβγαλε οὔτε μιὰ φωνή, ὅταν τοῦ ἄνοιξα τὸ κεφάλι μὲ μιὰ τσεκουριά. Ἡ γυναίκα νιαούριζε κι' ἀναγκάστηκα νὰ τὴ χτυπήσω σὲ πολλὲς μεριές. Ὕστερα πῆγα στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν. Τὸ μεγαλύτερο εἶχε ξυπνήσει ἀπ' τὶς φωνὲς τῆς μητέρας του κι' εἶχε σηκωθῆ ὄρθιο στὸ κρεβάτι του. Τὸ κάρφωσα μονομιᾶς, ὅπως καὶ τὸ ἀδερφάκι του...

»Κάθως ἔκανα νὰ φύγω, εἶδα ἕνα κρεβατάκι, σὲ μιὰ γωνιά. Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, διέκρινα μιὰ μικρούλα 3—4 χρονῶν, ποὺ κοιμότανε βαθυά. Τὴ λυπήθηκα. Μὰ ἔπρεπε νὰ λείψη κι' αὐτή... Ὑστερα βγῆκα βιαστικά, πέταξα τὸ τσεκούρι μου στὴ στέρνα καὶ χώθηκα στὰ χωράφια.

»Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια! Διψοῦσα γιὰ ἐκδίκησι... Τώρα τελείωσε πιά. Εἶμαι εὐχαριστημένος. Πιστέψετε ὅμως πὼς δὲ σκότωσα γιὰ νὰ κλέψω, ὅπως ὑποθέτει ἡ ἀστυνομία! Δὲν ἄνοιξα τίποτα, δὲν ἄγγιξα τὸ παραμικρό.

Δὲ φοβήθηκα, μὰ ἔφριξα, ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν ἐξομολόγησι. Δὲν εἶχα ὅπλο ἀπάνω μου. Ἤμουν στὴν ἀπόλυτη διάθεσι τοῦ ἀπαίσιου φονιᾶ... Κι' ὅμως, ἡ φοβερὴ νευρικὴ ἀντίδρασί μου δὲν ἦταν ἀποτέλεσμα ἀπειλῆς τῆς ἀτομικῆς μου ἀσφαλείας. Ὄχι. Βρισκόμουν ἁπλούστατα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπήρεια μιᾶς ἀκαθόριστης ἐντυπώσεως, ποὺ παρέλυε τὶς δυνάμεις μου. Ἦταν ἕνα μῖγμα ἀπὸ ἀηδία, ἀποτροπιασμό, ἀπόγνωσι, ποὺ ἔκανε τὸ κρανίο μου νὰ μοιάζη σὰ μυρμηγκοφωλιά...

— Ὤ, δὲν ἀμφιβάλλω γιὰ τὴν τύχη, ποὺ μὲ περιμένει! συνέχισε ὁ ἄγνωστος. Θὰ μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι, τὸ ξέρω. Μὰ ὄχι πρὶν γίνη καὶ πάλι λόγος γιὰ μένα... Ἔχω ἀκόμα νὰ κανονίσω μιὰ «δουλειὰ» πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπριὺλ. Εἶν' ἐκεῖ ἕνα ἀντρόγυνο, ποὺ θὰ λογαριαστῆ μαζί μου... Θὰ γνωρίση αὐτὸ ἐδῶ τὸ παιχνιδάκι!

Καὶ μοῦ ἔδειξε ἕνα ἔξοχο πιστόλι ἀκριβείας, ποὺ μοῦ φάνηκε ὁλοκαίνουργο. Ἔκανα μηχανικὰ ἕνα βῆμα πίσω, ἀνατριχιάζοντας.

— Μὴ φοβᾶσαστε, μοῦ εἶπε ὁ ἄλλος, καγχάζοντας. Εἶναι γεμάτο, μὰ οἱ σφαῖρες του δὲν προορίζονται γιὰ σᾶς. Τὶς ἔχω φυλαγμένες γιὰ κεῖνο τὸ ἀντρόγυνο!

Τί νὰ συνέβη, τότε μέσα μου; Δὲ μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω...

Ἡ σκέψι πὼς βρισκόμουν μπροστὰ σ' ἕνα δολοφόνο ἢ, μᾶλλον, σ' ἕνα τέρας, ἔσφιξε τοὺς μῦς μου, ἔκανε νὰ ξεσπάσουν τὰ νεῦρα μου καὶ δυνάμωσε τὴ θέλησί μου.

Εἶναι στιγμές, ποὺ βουλιάζει ἡ λογική... ποὺ ἡ συνείδησι ἀναλαμβάνει αὐταρχικά, ἄγρια, τὸ ἔργο τῆς δικαιοσύνης.

— Μὰ αὐτὸ τὸ πιστόλι εἶναι ἀπ' τὰ καλύτερα, ποὺ ὑπάρχουν! φώναξα. Μπορῶ νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὸ μηχανισμό του;

— Γιατί ὄχι; Πάρτε το...

Πῆρα τὸ ὅπλο καί, ψυχρά, ἀδίσταχτα, ἀκούμπησα τὴν κάννη στὸ δεξιό του μελίγγι. Πίεσα τὴ σκανδάλη...

Σωριάστηκε χάμω, χωρὶς νὰ βγάλη τσιμουδιά... Ἄφησα τὸ πιστόλι δίπλα του κι' ἔφυγα...

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἐφημερίδες γράφανε:

«Ἕνας νέος, ποὺ ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπ' τὶς καλύτερες οἰκογένειες τοῦ Σαὶν-Τροπὲζ καὶ ποὺ παρουσίαζε δείγματα ψυχοπαθείας, κατώρθωσε πρὸ ἡμερῶν νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὴν ἄγρυπνη ἐπίβλεψι τῶν δικῶν του. Παρ' ὅλες ὅμως τὶς ἀναϊτήσεις τῆς ἀστυνομίας, μόλις χτὲς κατορθώθηκε νὰ βοεθῆ τὸ πτῶμα του, στὸ βουναλάκι τῶν Μαύρων. Εἶχε αὐτοκτονήσει, μὲ ἕνα πιστόλι, ποὺ ἔκλεψε ἀπ' τὸν πατέρα του».

Ζ. ΡΟΣΟΝ

✪✪

ΧΙΜΠΑΤΖΗΣ ΣΤΗ ΘΕΣΙ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗ

ΠΟΡΤ ΕΛΙΖΑΜΠΕΘ: «Οἱ κύριοι δικαστές!» ἀνήγγειλε ἐπίσημα ὁ θυρωρὸς καὶ οἱ δικηγόροι, οἱ μάρτυρες, οἱ κατηγορούμενοι καὶ τὸ κοινὸ σηκώθηκαν μὲ σεβασμό. Ἡ πόρτα τῆς αἰθούσης τῶν διασκέψεων ἄνοιξε ἀργὰ καὶ ἐνῶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι γούρλωναν τὰ μάτια ἀπὸ κατάπληξι, ἕνας μαλλιαρὸς χιμπατζῆς ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴν αἴθουσα. Κύτταξε γύρω του μὲ σοβαρὸ ὕφος καὶ ὕστερα, μὲ δυὸ πηδήματα, ἔφτασε στὴ θέσι τοῦ προέδρου καὶ κάθησε στὴν πολυθρόνα του, ὅσο μποροῦσε πιὸ ἄνετα. Ἐσκυψε πάνω στὰ χαρτιά, ποὺ ἦταν ἀραδιασμένα πάνω στὴν ἕδρα, τὰ ἀνακάτεψε λίγο καὶ προσποιήθηκε πὼς διαβάζει μὲ μεγάλη σοβαρότητα. Ξαφνικά, ἐνῶ ὁ κόσμος παρακολουθούσε μὲ κατάπληξι ἐκείνη τὴν ἀπίστευτη φαντικατάστασι τοῦ προέδρου, ὁ χιμπατζῆς βαρέθηκε νὰ «κάνη τὸ δικαστή», ἔσκισε τὰ χαρτιὰ σὲ πολὺ μικρὰ κομμάτια, πήδησε ἀμέσως στὸ ἀκροατήριο καὶ ἄρχισε νὰ κυνηγᾶη ἄγρια ὅλες τὶς γυναῖκες, ποὺ ὑπῆρχαν στὴν αἴθουσα. Ἀκολούθησε ἀπερίγραπτος πανικός, γιατὶ οἱ γυναῖκες ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν καὶ ὁ χιμπατζῆς, ποὺ γινόταν ὅλο καὶ περισσότερο πίθηκος καὶ λιγώτερο... «δικαστικός», ἔξαλλος ἀπὸ τὸ θόρυβο, ἔβγαλε τὰ νύχια του, ἔδειξε τὰ δόντια του καὶ ἄρχισε νὰ γρατζουνίζη, νὰ δαγκώνη, νὰ χτυπᾶη ἄγρια καὶ νὰ σχίζη τὰ φουστάνια τῶν γυναικῶν, ποὺ εἶχαν τὴν ἀτυχία νὰ βρεθοῦν μπροστά του. Τὸ κυνηγητὸ τοῦ ἀπρόσκλητου αὐτοῦ ἐπισκέπτη τοῦ δικαστηρίου, εἶχε πάρει διαστάσεις ὁμαδικοῦ πανικοῦ, ὅταν ἔφτασε κατατρομαγμένος ὁ φύλακας ἑνὸς τσίρκου, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ὁ χιμπατζῆς εἶχε δραπετεύσει πρὶν λίγη ὥρα. Τὸ τετράποδο, μόλις ἀναγνώρισε τὸ φίλο του, ἐγκατέλειψε τὸ κυνηγητὸ τῶν γυναικῶν καὶ πῆγε νὰ καθήση στὰ πόδια του μὲ τὴν πιὸ ἱκανοποιημένη ἔκφρασι τοῦ κόσμου.

Ἐπιτέλους, ὅταν ξαναγύρισε στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου ἡ τάξι καὶ ἡ ἠρεμία, ὅταν ἔβγαλαν ἔξω τὶς πολυάριθμες γυναῖκες, ποὺ ἦταν λιποθυμες, μωλωπισμένες, γρατζουνισμένες, μὲ ροῦχα καταξεσκισμένα, ἔκαναν τὴν πραγματική τους εἴσοδο οἱ δικαστές. Μὰ ἦταν ὅλοι κάπως ταραγμένοι, γιατὶ ὁ χιμπατζῆς, πρὶν πάρη τὴ «θέσι τοῦ προέδρου» εἶχε δημιουργήσει σωστὴ ἀναστάτωσι στὴν αἴθουσα τῶν διασκέψεων, κυνηγώντας τοὺς δικαστὲς καὶ τοὺς ἐνόρκους.





Ἡ ἐλὶς τοῦ παιδιοῦ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ὁ ἄρχοντας τῶν φιδιῶν τῆς θάλασσας

ΜΙΑ φορὰ κι' ἕνα καιρό, ζοῦσε σ' ἕνα βάσος, κοντὰ στὴ θάλασσα, ἕνα ἀντρόγυνο, μαζὶ μὲ τοὺς δώδεκα γυιούς καὶ τὶς τρεις κόρες του. Μιὰ μέρα, ἡ πιὸ μικρὴ ἀπὸ τὶς κόρες, ἡ Γιόλκα, πῆγε νὰ κάνη μπάνιο στὴ θάλασσα, ὅπως συνήθιζε.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, ἕνα μεγάλο νερόφιδο βγῆκε ἀπὸ τὰ κύματα καὶ τυλίχτηκε γρήγορα στὸ κορμί της. Ἡ Γιόλκα τρόμαξε κι' ἄρχισε νὰ φωνάζη, ζητῶντας ἀπελπισμένα βοήθεια. Μὰ δὲν τὴν ἄκουγε κανείς.

Τότε τὸ μεγάλο φίδι τῆς εἶπε μ' ἀνθρώπινη φωνή:

—"Ἂν μοῦ ὑποσχεθῆς ὅτι θὰ μὲ παντρευτῆς, δὲ θὰ σὲ πειράξω!

Τί νὰκανε ἡ δύστυχη Γιόλκα; Ὑποσχέθηκε στὸ μεγάλο φίδι ὅτι θὰ τὸπαιρνε γιὰ ἄντρα της κι' ἔτσι αὐτὸ χάθηκε ἀμέσως μέσα στὴ θάλασσα.

Ἡ Γιόλκα γύρισε γρήγορα στὸ σπίτι της καὶ διηγήθηκε στοὺς γονεῖς της τὴν ἀλλόκοτη περιπέτειά της. Οἱ δυὸ γέροι τρόμαξαν κι' ἔκρυψαν τὴν ὁμορφη κόρη τους σ' ἕνα ἀπόμερο καμαράκι τοῦ σπιτιοῦ τους. Ἔτσι, ὅταν ὕστερ' ἀπὸ τρεις ἡμέρες παρουσιάστηκαν καμμιὰ δεκαριὰ φίδια στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ ζήτησαν τὴ νύφη γιὰ τὸν ἀρχοντά τους, οἱ γονεῖς τῆς Γιόλκας ἁρπαξαν τὴν ἄσπρη κόττα τους, τὴν πῆγαν στὰ φίδια καὶ τοὺς εἶπαν:

—Ὁρίστε... αὐτὴ εἶναι ἡ κόρη μας!

Τὰ φίδια τοὺς πίστεψαν, πῆραν τὴν ἄσπρη ὀρνίθα κι' ἔφυγαν. Μὰ ὅταν ἔφτασαν στὸ βάσος, ἄκουσαν τὸν κοῦκο νὰ τοὺς φωνάζη εἰρωνικά:

«—Τί θὰ τὴν κάνετε τὴν ἄσπρη τὴν κοττούλα;
Στὸ σπίτι της ἔμεινε ἡ ὁμορφη νυφούλα!
Κούκου, σᾶς γέλασαν, κούκου!»

Τότε τὰ φίδια γύρισαν πίσω σαστισμένα καὶ ζήτησαν τὴν πραγματικὴ νύφη. Οἱ δύστυχοι γονεῖς τῆς Γιόλκας, ὅμως, δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τοὺς δώσουν τὴν κόρη τους. Ἔπισαν τὴν ἄσπρη γατοῦλα τους, τὴν παρουσίασαν στὰ φίδια καὶ τοὺς εἶπαν:

—Αὐτὴ εἶναι ἡ κορούλα μας. Πάρτε την!

Τὰ φίδια τοὺς πίστεψαν πάλι κι' ἔφυγαν μὲ τὴν ἄσπρη γάτα. Μὰ στὸ βάσος ὁ κοῦκος τοὺς φώναξε κοροϊδευτικά:

«—Τράβα μπρὸς ἄσπρη γατοῦλα,
ποὺ θὰ γίνῃς καὶ νυφοῦλα!...
Κούκου, σᾶς γέλασαν, κούκου!»

Τὰ φίδια, γύρισαν τότε θυμωμένα καὶ φώναξαν στοὺς γέρους:

—Φέρτε γρήγορα τὴν κόρη σας καὶ μὴν τολμῆσετε νὰ μᾶς ξεγελάσετε πάλι, γιατὶ θὰ σᾶς τιμωρήσῃ ὁ ἄρχοντάς μας!

Καὶ σέρνονταν σὰ λυσσασμένα μέσα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Σφυρίζαν ἀγριεμένα κι' ἔβγαζαν μὲ φοβέρα τὶς μακριὲς γλῶσσες τους. Οἱ δυὸ γέροι στέκονταν φοβισμένοι κοντὰ στὴν πόρτα καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν. "Ολα τὰ παιδιὰ τους ἔλειπαν μακρυὰ στὸ βάσος.

Ξαφνικά, ἡ Γιόλκα βγῆκε ἀπὸ τὸν κρυψώνα της, ἀποχαιρέτησε κλαίγοντας τοὺς γονεῖς της κι' ἔφυγε μὲ τὰ φίδια.

"Οταν ἔφτασαν κοντὰ στὴ θάλασσα, ἡ ὁμορφη κοπέλλα εἶδε σαστισμένη ν' ἀνοίγη ἡ θάλασσα καὶ νὰ φαίνεται στὸ βάθος της ἕνας φαρδὺς δρόμος, ποὺ χανόταν στὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ νεροῦ. Στὸ δρόμο αὐτὸ εἶδε νὰ στέκεται ἕνα ὁμορφο παλληκάρι, ποὺ τῆς φώναξε:

—Μὴ φοβᾶσαι, Γιόλκα! "Ελα κοντά μου! Θὰ γίνῃς γυναίκα μου καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι στὸ βασίλειό μου!

Ἡ Γιόλκα τότε ἀκολούθησε ἀφοβα τὰ φίδια καὶ σὲ λίγο ἔφτασε κοντὰ στὸν ὁμορφο νέο, ποὺ τὴν ὡδήγησε ἀπὸ πολλάτι του, στὸ βάθος τῆς θαλασσας. Κι' ἐκεῖ, σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, ποὺ οἱ τοίχοι της ἦταν ἀπὸ ἀστραφτερὸ κρύσταλλο καὶ ὁ θρόνος ἀπὸ σεντέφι, ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς Γιόλκας καὶ τοῦ Χοὺλ — Φοὺρ, τοῦ ἄρχοντα τῶν φιδιῶν τῆς θάλασσας, ποὺ, ὅταν ἤθελε, γινόταν πότε φίδι καὶ πότε ἄνθρωπος.

Ἡ νέα βασίλισσα συνήθισε γρήγορα στὴν καινούγια ζωή της, γιατὶ ὅλα τὰ φίδια τὴ σέβονταν καὶ ὁ ἄρχοντας τὴ λάτρευε.

Ἔτσι πέρασαν τὰ χρόνια. Ἡ Γιόλκα καὶ ὁ Χοὺλ — Φοὺρ εἶχαν τώρα τέσσερα παιδάκια: τὸν Ἔλοτο, τὸν Πλάτανο, τὸν Πεῦκο καὶ τὴ Λεύκα.

Ἡ Γιόλκα, τὰ βράδυα μάζευε γύρω της τὰ παιδιά της καὶ τοὺς ἔλεγε παραμύθια γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων πάνω στὴ γῆ. Μιὰ μέρα ἐκείνα τὴ ρώτησαν:

—Μανοῦλα, γιατὶ δὲν ἔχουμε κι' ἐμεῖς μιὰ γιαγιὰ κι' ἕνα παππού;

—Ὁ παππούς καὶ ἡ γιαγιά σας ζοῦνε πάνω στὴ γῆ, ἀπάντησε ἡ Γιόλκα· ἀναστενάζοντας.



Ἡ Γιόλκα τότε ἀκολούθησε ἀφοβα τὰ φίδια καὶ σὲ λίγο ἔφτασε κοντὰ στὸν ὁμορφο νέο, ποὺ τὴν ὡδήγησε στὸ παλάτι του....

"Επειτα σταμάτησε τὸ κέντημά της καὶ κύτταξε νοσταλγικὰ τὸ δρόμο τῆς θάλασσας, ποὺ ἔβγαζε στὴν ἀκρογιαλιά.

—Θέλουμε νὰ τοὺς γνωρίσουμε! φώναξαν τότε τὰ τέσσερα παιδιὰ της μ' ἕνα στόμα.

Τὸ βράδυ, ἡ Γιόλκα ζήτησε ἀπὸ τὸ Χοὺλ — Φοὺρ τὴν ἄδεια νὰ πάῃ μὲ τὰ παιδιά τους στὴ γῆ καὶ νὰ γνωρίσουν τοὺς γέρους γονεῖς της.

—Νά πᾶς, Γιόλκα, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Μὰ πρῶτα πρέπει νὰ τελειώσῃς τὸ κέντημά σου.

Ἡ Γιόλκα ἔτρεξε τότε στὴν κάμαρά της καὶ ἐργάστηκε ὅλη τὴ νύχτα μὲ τὸ ἐργόχειρο στὸ χέρι της, γιὰ νὰ τὸ τελειώσῃ. Μὰ ὅσο κι' ἂν κεντοῦσε, τὸ κέντημά της δὲν τελείωνε! Τότε ἡ ὁμορφη βασίλισσα κατάλαβε ὅτι ὁ Χοὺλ — Φοὺρ τὸ εἶχε μαγέψει. Πῆγε, λοιπόν, κρυφὰ σὲ μιὰ σοφὴ γριά, ποὺ καθόταν σὲ μιὰ βαθειὰ σπηλιά, κοντὰ στὸ παλάτι καὶ τῆς ζήτησε τὴ συμβουλή της.

—Κράτησε τὸ κέντημά σου πάνω ἀπὸ μιὰ φωτιά, τῆς εἶπε ἐκείνη, κι' ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

Ἡ Γιόλκα ἔκανε ὅ,τι τῆς εἶπε ἡ γριὰ καὶ μόλις ξαναπῆρε τὸ κέντημα στὸ χέρι της, τὸ τελείωσε σὲ λίγες ὧρες.

—Μπορῶ νὰ φύγω τώρα μὲ τὰ παιδιά; ρώτησε τὸ ἄλλο πρωὶ τὸν ἄντρα της, δείχνοντάς του τὸ ἑτοιμο ἐργόχειρό της.

—Νά φύγης, Γιόλκα, τῆς εἶπε ἐκεῖνος. Μὰ πρῶτα πρέπει νὰ λύωσης τὰ παπούτσια, ποὺ φορᾶς, γιὰ νὰ σοῦ πάρω καινούργια γιὰ τὸ ταξίδι σου!

Ἡ Γιόλκα σκέφτηκε ὅτι ὅσο περισσότερο θὰ πούτσια της, Γι' αὐτὸ ἔκανε μακρυνοὺς περιπάτους μέσα στὴ θάλασσα. Μὰ τὰ παπούτσια δὲν ἔχε κι' αὐτὰ σίγουρα μαγέψει.

Πῆγε, λοιπόν, ἄλλη μιὰ φορὰ στὴ σοφὴ γριὰ κι' ἐκείνη τῆ συμβούλεψε νὰ περάσῃ τὰ παπούτσια θαλασσινων γρήγορα...

Κι' ἔτσι ἔγινε. Μὰ ὁ Χοὺλ — Φοὺρ ζήτησε τώρα τοὺς γονεῖς της νὰ ἑτοιμάσῃ πρῶτα ἕνα γλυκό.

Μὰ πῶς νὰ ἔψηνε τὸ γλυκό της, ἀφοῦ ὅλα τὰ ταψιὰ εἶχαν γίνει μονομιᾶς ἀφαντος;

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ γριὰ τῆς εἶπε νὰ πάρη μιὰ σίτα, ν' ἁπλώση στὸν πάτο της μιὰ πηχτὴ ζύμη, νὰ τὴν ἀφίση νὰ στεγνώση κι' ἔπειτα νὰ ψήση ἐκεῖ μέσα τὸ γλυκό της.

"Οταν, λοιπόν, ἡ Γιόλκα παρουσίασε στὸν ἄρχοντα τὸ γλυκό, ἐκεῖνος τῆς εἶπε λυπημένος:

—"Ηθελα, Γιόλκα, νὰ σ' ἐμποδίσω νὰ γυρίσῃς στὴ γῆ, μὰ βλέπω ὅτι θέλεις νὰ φύγης μὲ κάθε τρόπο. Πήγαινε, λοιπόν, μὲ τὰ παιδιά μας νὰ δῇς τοὺς δικούς σου. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ δέκα μέρες τὸ ἐργότερο νάρθῃς πάλι μόνη μὲ τὰ παιδιά κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά, γιὰ νὰ γυρίσετε στὸ βασίλειό μου. Θὰ σταθῆς κοντὰ στὸ νερὸ καὶ θὰ φωνάξῃς: «Ἂν εἶσαι ζωντανός, ἀνιξέ! "Ασπρος ἀφρός. Κι' ἂν ἔχῃς πεθάνει, ἀλλοίμονο. Κόκκινος ἀφρός». "Αν ζῶ, ἡ θάλασσα θὰ γεμίση μὲ ἄσπρο ἀφρὸ καὶ τὰ κύματα θὰ παραμερίσουν γιὰ νὰ γυρίσετε κοντά μου. "Αν ὅμως ἔχω πεθάνει ὁ ἀφρὸς θὰ γίνῃ κόκκινος, σὰν τὸ αἷμα! Πρόσεξε καλά, ἀγαπημένη γυναίκα μου, μὴν πῆς σὲ κανένα ποιὸς εἶμαι καὶ ποῦ μένω. Γιατὶ τότε θὰ μᾶς βρῇ μεγάλη συμφορά...

"Οταν ἡ Γιόλκα ἔφτασε σὲ λίγο μὲ τὰ τέσσερα παιδάκια της στὸ παλιὸ πατρικό σπίτι της καὶ τὰ δειξε στοὺς δικούς της, ὅλοι ἐκλαιγαν ἀπὸ τὴ χαρά τους. Γιατὶ τὴν εἶχαν, ὅλ' αὐτὰ τὰ χρόνια, γιὰ πεθαμένη. Τὴ φιλοῦσαν, καμάρωναν τὰ παιδιὰ της καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν.

Τὰ ἀδέρφια κατόπιν σκέφτηκαν νὰ σκοτώσουν τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀπὸ τὸ μεγάλο φίδι. Γιατὶ δὲν ἤξεραν ὅτι ὁ Χοὺλ — Φοὺρ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, ὁπόταν ἤθελε...

Ρώτησαν, λοιπόν, τὴ Γιόλκα πῶς ἔλεγαν τὸν ἄντρα της καὶ ποῦ ἔμενε. Μὰ ἐκείνη δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ προδώσῃ τὸν καλό της σύντροφο, τῆς, μήπως θὰ μποροῦσαν νὰ μάθουν κάτι ἀπ' αὐτὰ τά. Μὰ τὰ παιδιὰ μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελαν νὰ φανερώσουν τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα τους.

Στὸ μεταξύ, εἶχαν περάσει ἐννέα μέρες ἀπὸ τότε ποὺ ἡ Γιόλκα εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ ἄρχοντα τῶν φιδιῶν τῆς θάλασσας. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα, λοιπόν, τὰ ἀδέρφια της πῆραν παράμερα τὴν κορούλα της, τὴ Λεύκα, καὶ τὴ φοβέρισαν ὅτι θὰ τὴ σκότωναν, ἂν δὲν τοὺς ἔλεγε τὸ μυστικὸ τοῦ πατέρα της. Καὶ ἡ Λεύκα φοβήθηκε καὶ τοὺς εἶπε αὐτὸ ποὺ ἤθελαν νὰ μάθουν. "Ετσι νουν γιὰ νὰ φωνάξουν τὸ μεγάλο φίδι. Τὸ βράδυ κοντὰ στὴ θάλασσα καὶ ὁ πιὸ μικρὸς ἀδερφὸς μήθηκε τὴ φωνὴ τῆς Γιόλκας καὶ φώναξε:

—"Αν εἶσαι ζωντανός, ἀνοιξέ! "Ασπρος ἀφρός! Κι' ἂν ἔχῃς πεθάνει, ἀλλοίμονο! Κόκκινος (ἀφρός!

Μόλις παρουσιάστηκε, λοιπόν, τὸ μεγάλο φίδι, τὸ σκότωσαν μὲ τὰ σπαθιά τους. "Επειτα γύρισαν στὸ σπίτι, χωρὶς νὰ ποῦν τίποτα σὲ κανένα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Γιόλκα ἀποχαιρέτησε τοὺς δικούς της, πῆρε τὰ παιδιά της καὶ πῆγε κοντὰ στὴ θάλασσα. Μὰ ὅταν φώναξε, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει, τὸν ἄντρα της, τὰ κύματα ἔγιναν κατακόκκινα καὶ ἀκούστηκε μιὰ λυπημένη φωνή:

—Ἀλλοίμονο, βασίλισσά μας! Τὰ ἀδέρφια σου σκότωσαν τὸν ἄρχοντά μας, γιατὶ ἡ Λεύκα τοὺς εἶπε τὸ μυστικό του!

Ἡ Γιόλκα τότε ἔκλαψε πικρὰ τὸ χαμὸ τοῦ καλοῦ της Χοὺλ — Φοὺρ. Τί νάκανε τώρα ὁλομόναχη στὴ γῆ; Θυμήθηκε ὅτι ὁ ἄντρας της εἶχε πῆ μιὰ φορὰ πὼς τὰ παιδιὰ τῶν φιδιῶν τῆς θάλασσας δὲ μποροῦσαν νὰ ζήσουν περισσότερο ἀπὸ δέκα μέρες πάνω στὴ γῆ! Θἄχανε, λοιπόν, ὄχι μόνο τὸν ἀγαπημένο της σύντροφο, μὰ καὶ τὰ τέσσερα παιδιά της, μόλις θἄπεφτε ἡ νύχτα! Τόσο μεγάλη ἦταν τότε ἡ λύπη της, ποὺ ἀποφάσισε νὰ μείνῃ μαζὶ μὲ τὰ παιδιά της, γιὰ πάντα ἐκεῖ κοντά, ὅπου ὁ Χοὺλ — Φοὺρ εἶχε βρῇ τὸ τέλος του. Γύρισε, λοιπόν, στὰ παιδιά της καὶ τοὺς εἶπε:

—Παιδιά μου, ἀφοῦ ὁ πατέρας σας πέθανε, ἐπειδὴ ἕνας ἀπὸ μᾶς τὸν πρόδωσε, πρέπει νὰ τιμωρηθοῦμε! Ἐσεῖς, "Ελατε, Πλάτανε καὶ Πεῦκε, θὰ γίνετε γερὰ δέντρα καὶ θὰ μείνετε ἐδῶ σὰ δυνατοὶ φρουροὶ τοῦ τάφου τοῦ πατέρα σας. Κι' ἐσύ, Λεύκο, ποὺ πρόδωσες ἀπὸ τὸ φόβο σου τὸν πατέρα σου, θὰ γίνῃς ἕνα δέντρο, ποὺ τὰ φύλλα του θὰ τρέμουν διαρκῶς καὶ στὸ πιὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι.

Κι' ἔτσι ἔγινε! "Οταν ἡ Γιόλκα εἶδε τὰ παιδιά της νὰ γίνωνται τέσσερα δέντρα, σήκωσε ψηλὰ τὰ χέρια της κι' ἔγινε κι' ἐκείνη ἕνα μεγάλο μαῦρο κυπαρίσσι...

Κι' ὅταν οἱ ἄνθρωποι περνοῦσαν καμμιὰ φορὰ δίπλα του κι' ἔνοιωθαν νὰ πέφτουν μερικὲς στραγόνες στὸ πρόσωπό τους καὶ στὰ χέρια τους, ἔλεγαν ξαφνιασμένοι:

—Μπᾶ! "Αρχισε νὰ βρέχη καὶ δὲν τὸ καταλάβαμε!

Μὰ δὲν ἔβρεχε. "Ηταν τὰ δάκρυα τῆς Γιόλκας, ποὺ ἐκλαιγε πάντα τὸ χαμὸ τοῦ καλοῦ της συντρόφου, τοῦ ἄρχοντα τῶν φιδιῶν τῆς θάλασσας.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Ο ΡΙΡΗΣ λέει τὴ γνώμη του

















Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ τῶν δίσκων



Ὁ πιστὸς τοῦ ρὸκ ἐν ρόλλ Βὶκ Δῶρενς.

ΒΙΚ ΛΩΡΕΝΣ

Ἕνας πιστὸς τοῦ ρὸκ...

Γιὰ νὰ πάρη κανεὶς συνέντευξι ἀπὸ ἕναν ἐκπρόσωπο τῆς «Νουβέλ βάγκ», πρέπει νὰ εἶναι προετοιμασμένος νὰ ἀντιμετωπίση τὶς πιὸ ἀπίθανες περιπτώσεις. Ἄλλοτε, τοὺς καλλιτέχνες τοὺς εὕρισκε κανεὶς μέσα σ' ἕνα ἀνάλογο ντεκόρ, στὴ σοφίτα τους, ἢ στὸ πολυτελὲς σαλόνι τους, καθισμένους μπροστὰ στὸ πιάνο, νὰ συνθέτουν τὰ ἀριστουργήματά τους. Σήμερα, ἂν δὲν τοὺς συναντήσης στὶς καφετερίες καὶ στὰ μπὰρ ποὺ ἀποτελοῦν τὰ ἄντρα τῶν ἀνθρώπων τῆς τέχνης, θὰ τοὺς βρῆς στὸ σπίτι τους ν' ἀσχολοῦνται μὲ τὶς πιὸ περίεργες ἐργασίες καὶ μὲ ὅ,τι δήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά τους...

Τὸν Βὶκ Λώρενς, λόγου χάρι, τὸν νεαρὸ ἐκπρόσωπο τῆς γαλλικῆς νεολαίας, στὸν τομέα τοῦ μοντέρνου τραγουδιοῦ, ποὺ ἀπασχολεῖ τὸ σημερινὸ μας σημεῖωμα, θὰ τὸν βρῆς στὴν κουζίνα νὰ ἀσχολῆται μὲ τὸ ἀγαπημένο του χάμπι, τὴ μαγειρική, στὸν κῆπο του νὰ περιποιῆται τ' ἀγαπημένα του λουλούδια (εἶναι ἕνας θαυμάσιος κηπουρός) ἢ νὰ κάνη μονάχυγο γιὰ νὰ διατηρήση τὴ φόρμα του...

Ὁ Βὶκ, ποὺ αὐτὸ τὸ μῆνα συμπληρώνει τὰ 20 χρόνια του, γεννήθηκε στὴν Τυνησία ἀπὸ γονεῖς Γάλλους, ποὺ δὲν εἶχαν καμμιὰ σχέσι μὲ τὴ μουσική. Τὸ πλήρες ὄνομά του εἶναι, Βίκτωρ Λωράν ντ' Ἄρπα. Ὅταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιο, προσελήφθη σὲ μιὰ Ἀσφαλιστικὴ Ἑταιρία, ἀλλὰ δὲν κάθησε παρὰ μερικοὺς μῆνες, γιὰ ν' ἀφιερωθῆ ἐπειτα στὸ ἀγαπημένο του τραγούδι. Οἱ γονεῖς του δὲν ἔφεραν ἀντίρρησι στὴν ἀπόφασί του, γιατὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Τόνυ ἦταν, ἤδη, ἕνας διακεκριμένος κιθαρίστας ποὺ κέρδιζε πολλὰ χρήματα. Τὸ ντεμπούτο τοῦ Βὶκ ἔγινε, ὅπως καὶ πολλῶν ἄλλων συναδέλφων του, σ' ἕναν διαγωνισμὸ ταλέντων. Ὁ Βὶκ διαθέτει ἕνα δικό του στὺλ τραγουδιοῦ, ποὺ ἀρεσε πολὺ στὸν νεαρόκοσμο τοῦ Παρισιοῦ καὶ ἀπέκτησε πολλὲς χιλιάδες μονίμους ἀγοραστὲς τῶν δίσκων του. Ἐξ ἄλλου, ἡ θαυμάσια ἐξωτερική του ἐμφάνισι, τοῦ ἄνοιξε τὸ δρόμο πρὸς τὴ σκηνὴ καὶ τὸν κινηματογράφο.

Ἂς δοῦμε τώρα μερικὲς ἀπὸ τὶς προτιμήσεις καὶ τὶς παραξενιὲς τοῦ Βὶκ... Σὰν ὅλους τοὺς νέους, λατρεύει τὰ σπὸρ αὐτοκίνητα καὶ τὸ δικό του, μία κατάσπορ Ἰσπανὸ Σουΐζα, ἦταν δὲ εὐτυχὴς «Ἄλφα Ρομέο». Θὰ ἦταν δὲ εὐτυχὴς, ἂν κάποτε καθόταν πλάϊ του ἡ Μπριζὶτ Μπαρντό, ποὺ τὴ θαυμάζει καὶ τὴν θεωρεῖ σὰν τὴν ἰδεώδη γυναῖκα. Θαυμάζει ἐπίσης τὴν Νατὰλι Γοὺντ καὶ τὴν Τζιάννα Μαρία Κανάλε. Τὴν καρριέρα του πολὺ εὐκολα θὰ τὴν ἐγκατέλειπε ἂν τὸ ἀπαιτοῦσε ὁ ἔρωτας... Οὐδέποτε, ὅμως, θὰ ἐγκατέλειπε τὸ τραγούδι γιὰ νὰ ἀσχοληθῆ μὲ κάποια ἄλλη μορφὴ τῆς τέχνης. Ἀπὸ τὰ τραγούδια του προτιμᾶ τὸ «Ζὲ νὲ παὶ πὰ τ' οὐμπλιὲ» (Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω) ποὺ τὸν ἔκανε γνωστό. Ὅταν ὁ Βὶκ ἔχη μερικὲς ἐλεύθερες ὧρες, βρίσκει μεγάλη ξεκούρασι διαβάζοντας στίχους συμπατριωτῶν του ποιητῶν καὶ ἰδίως Λαβεδιὼνει ὅτι δὲν τὸ κάνει ἀπὸ... ἀνομητισμό... Τὰ καλοκαίρια, ὁ Βὶκ Λώρενς τραγουδάει στὰ κέντρα τοῦ Σαὶν Τροπέ.

ΟΙ ΔΙΣΚΟΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΔΗ ΤΡΑΠΣ: Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Ἄλ Μπλαίην μας ἔχει χαρίσει πολλὰ μελωδικώτατα καὶ ρυθμικὰ κομμάτια. «Οἱ παγίδες», ὅπως λέγεται ἡ νέα δημιουργία του, μολονότι ἀναφέρουν ὅτι ἀνήκουν στὸν ρυθμὸ τοῦ «Χάλλυ Γκάλλυ», ἐπιμένουν ὅτι κλίνουν μᾶλλον πρὸς τὸ τουίστ. Μιὰ εὐκαιρία νὰ θαυμάσουμε ἕναν ἐκπληκτικὸ συνδυασμὸ κιθάρας καὶ ντράμς. Φλίπσαϊντ, τὸ «Σέρφινγκ μπάντ σέρφ».

«ΜΠΑΣΤΑ ΚΟΖΙ»: Λέγεται ὅτι τὰ τραγούδια τοῦ Σέρτζιο Ἐντρίγκο εἶναι αὐτοβιογραφικά. Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ ἱστορίες τους ἀποτελοῦν καὶ κάποιο ἐπεισόδιο ἀπὸ τὴ ζωὴ του... Ἂν αὐτὸ ἀληθεύῃ, τότε τὸ «Μπάστα κοζὶ» (Φτάνει πιὰ) πρέπει νὰ γράφτηκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀπαισιόδοξες στιγμές του. Εἶναι ἀργὸ καὶ μελωδικὸ καὶ ἔχει γιὰ φλίπσαϊντ τὴν «Ὁδὸ Μπρολέττο, 34».

ΛΕΤΚΙΣ: Ἴσως, φιλοδοξία τοῦ Ρόνυ Κράνκιν καὶ τῆς ὀρχήστρας του, νὰ εἶναι ἡ ἐπαναφορὰ στὶς πίστες τοῦ ρυθμοῦ τῆς... πόλκας. Πάντως τὸ «Λέτκις», ποὺ δὲν κατώρθωσα νὰ μάθω τί σημαίνει κι' ἂν σημαίνη κάτι, χορεύεται καὶ σὰν σλόου τσάρλεστον. Ἡ ὀρχήστρα εἰδικευμένη στὰ χορευτικὰ κομμάτια, προσφέρει ἕνα γοητευτικὸ σύνολο. Στὴν ἄλλη ὄψι: «Ἀμάντο μιο».

ΝΤΟΥΜ ΝΤΙ ΛΑ: Ἐπειδὴ κι' αὐτὸς ὁ τίτλος εἶναι λίγο... δυσνόητος, ἡ ἐτικέττα του μᾶς πληροφορεῖ ἀγγλικὰ ὅτι μποροῦμε νὰ τὸν μεταφράσουμε «Αὐτὸς ποὺ μὲ καταλαβαίνει». Τὸ χαριτωμένο αὐτὸ τραγουδάκι, γρήγορο καὶ χαρούμενο, μᾶς τὸ χαρίζει ἡ βροερὴ φωνὴ τῆς Βαρτάν, συνοδεία χορωδίας. Στὴν ἄλλη του ὄψι τὸ «Λὰ πλὺ μπέλ».

ΧΙ—ΠΙ, ΧΙ—ΠΙ, ΣΑΙΝΚ: "Ενα ἀπὸ τὰ ὠργισμένα μουσικὰ συγκροτήματα τῆς Ἀγγλίας, οἱ «Σουϊνγκινγκ μπλοῦ τζίνς», σ' ἕνα ἐπιτυχημένο Σάϊηκ ποὺ ἀρέσει πολὺ στὸν νεαρόκοσμο. Τὸ συγκρότημα ἀποτελοῦν τέσσερις ξεμαλλιασμένοι νεαροὶ ἀπὸ τὸ Λίβερπουλ.

ΛΑ ΚΑΜΠΙΝΑ: «Ἡ καμπίνα» εἶναι ἕνα πολὺ ἐπίκαιρο τραγούδι, ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὶς κατάμεστες πλᾶς ὅλου τοῦ κόσμου. Μᾶς τὸ χαρίζει σὰν καλοκαιρινὸ δῶρο ὁ γνωστός μας Τζιάννι Μεσσία μὲ τὴν ἐξῆς δήλωσι περί... τόπλες: «Σὰν τραγούδι, ἴσως νὰ ἄρεσε σὲ περισσότερους»...

ΣΟΥΓΚΑΡ: Τὴ «Ζάχαρη» βρῆκε σὰν πιὸ κατάλληλο τίτλο ὁ Ρόνυ Γοὺντς γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸ πόσο... γλυκούτσικο τουίστ του. Εἶναι, ὁμολογουμένως, ἀπὸ τὰ πιὸ ἀφοργα τοῦ εἴδους του ἕναν θαυμάσιο συνδυασμὸ σαξόφωνου μὲ κινηματογραφικὸ ὄργανο. Μὲ τέτοιες συνθέσεις, σίγουρα ὁ ρυθμὸς τοῦ ἐφευρέτη του Τσάμπυ Τσέκερ θὰ ζήση γιὰ πολὺ ἀκόμη...

ΟΥΟΛΤΖΙΝΓΚ ΟΝ ΤΟΠ ΟΦ ΔΗ ΟΥΟΡΛΝΤ: «Χορεύοντας στὴν κορυφὴ τοῦ κόσμου» (ὄχι φυσικὰ στὸ "Εβερεστ) μᾶς τραγουδάει ὁ γνωστός μας Τζὴμ Ρῆβς. Πρόκειται γιὰ μιὰ μελωδικὴ «οὐέστερν» μπαλάντα, πλαισιωμένη ἀπὸ χορωδία. Στὴν ἄλλη του πλευρὰ τὸ «Αἴ λὰβ γιοῦ μπηκὸξ».

ΕΒΕΡΥΜΠΟΝΤΥ ΛΑΒΣ ΣΑΜΠΟΝΤΥ: Καὶ πάλι ὁ Ντὴν Μάρτιν ποὺ, μὲ τὴν μὴ ἐπαγγελματικὴ φωνή του, ἀποκτᾶ ὅλο καὶ περισσότερους ὀπαδούς. Κάποιος κριτικὸς ἔγραψε γιὰ τὸ δίσκημα Ντήν: «Ὁ Μάρτιν τραγουδάει ὅπως τραγουδάει κανεὶς γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅταν βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὸ ντούς...». Τὸ «Καθένας ἀγαπάει καὶ κάποιον», εἶναι ἀργὸ καὶ μελωδικό, ὅπως ὅλα τὰ τραγούδια τοῦ Μάρτιν. Τὸν πλαισιώνει χορωδία.



Ὁ λαϊκὸς τραγουδιστὴς τῆς Ἀμερικῆς Τζὴμ Ρῆβς, κρατᾶ τὸν δισκο ποὺ τοῦ ἀπενεμήθη στὴ Νορβηγία γιὰ τὴ μεγάλη κυκλοφορία τῶν δίσκων του. Στὸ μεταξύ, ἡ ἐπιτυχία του «Ἄι λὰβ γιοῦ μπηκὸξ», σημειώνει ρεκὸρ κυκλοφορίας.

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

★ Τὰ κέρδη ποὺ δήλωσε στὴν Ἐφορία ἡ Ρίτα Παβόνε γιὰ τὸ 1963, ἦσαν εἴκοσι ἑκατομμύρια δραχμές, ἀπὸ πωλήσεις τεσσάρων ἑκατομμυρίων δίσκων της... Ἡ πρώτη πουκαμισοῦ περιμένει μὲ ἀνυπομονησία τὴν ἐνηλικίωσί της γιὰ νὰ διαχειρίζεται, μόνη της τὴν τεράστια περιουσία της... Στὸ μεταξύ, τὸ νέο τραγούδι της «Σκρίδι» (Γράψε) βρίσκεται στὰ χεῖλη ὅλης τῆς Ἰταλικῆς νεολαίας...

★ Τὰ μάθατε; Ὁ Ἀζναβουράκος μας ἢ ὁ ἀρουραῖος, ὅπως τοῦ ἔμεινε ἀπὸ τὴν ὁμώνυμη ταινία του, πλήγωθηκε καὶ πάλι ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ φτερωτοῦ θεοῦ... Μὴν ἀπορεῖτε. Ὁ ἔρωτας χρόνια δὲν κυττᾶ... Ὁ Σάρλ Λαμπό, ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴ του κάνουν ρομαντικοὺς περιπάτους στὶς ἀμμουδιὲς τοῦ Σαὶν Τροπὲ καὶ φαίνονται εὐτυχισμένοι. Οἱ κακὲς γλῶσσες —ἂν δὲν ὑπῆρχαν κι' αὐτὲς...— λένε πὼς ὁ μαῖτρ τοῦ τραπεζιτεύει ἀπὸ καιρὸ τὸ ἐρωτικὸ τοῦ περιπέτεια ποὺ ἔληξε στὴ Βενετία μὲ κάποια σωσία τῆς Κλαουντία Καρντινάλε...

★ Μία ἀκόμη μικρούλα ντιζὲς τοῦ ἰταλικοῦ τραγουδιοῦ, ἡ Ντονατέλλα Μορέττι, ἀποκτᾶ μέρα μὲ τὴ μέρα καὶ περισσότερη δημοτικότητα μὲ τὸ τραγούδι της «Ὁ νόμος τῆς ἀγάπης».

★ Τὸ πρῶτο Γαλλικὸ Φεστιβὰλ Τραγουδιοῦ Ρὸζ ντ' "Ορ (Χρυσὸ ρόδο) ποὺ ἔγινε μὲ μεγάλη ἐπισημότητα στὴν Ἀντίμπ, ἔληξε μὲ τὴ βράβευσι τοῦ γνωστοῦ τραγουδιστὴ Ζὰν-Ζὰκ Ντεμπουὶ καὶ τῶν νέων τραγουδιστριῶν "Ιζα Παρντὸ καὶ Φρίντα Μποκάρα. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ



Ἡ Μιράντα Μαρτίνο εἶναι πλέον μιὰ καθιερωμένη βεντέττα τοῦ ἰταλικοῦ τραγουδιοῦ καὶ αὐτὸ τὸ ὀφείλει περισσότερο σ' ἕνα τραγούδι : στὸ ἀξέχαστο «Μέλιο στασέρα» (Καλύτερα ἀπόψε), ποὺ τραγούδησε στὴν ταινία «Ρὸζ Πάνθηο».

Φεστιβὰλ πλέχτηκαν πολλὰ εἰδύλλια, ὅπως τῆς Πατρίτσια Κὰρλι μὲ τὸν Γκὺ Μπέρ...

★ Ἀποκαλύψεις: Τὰ τραγούδια τῶν Μπήτλς ποὺ ἀναστάτωσαν τὴν Οἰκουμένη καὶ τοὺς ἔκαναν βαθυπλουτους, ὀφείλονται στὸν πατέρα τοῦ Τζὸν Λένον-Μπήτλ, πρώην ναυτικὸ ποὺ σήμερα βρίσκεται σὲ ἀθλία κατάστασι καὶ κοιμᾶται στὰ παγκάκια τῶν πάρκων τοῦ Λίβερπουλ... Φυσικά, ὁ γιὸς του οὔτε θέλει ν' ἀκούσῃ γι' αὐτόν...

★ Ὁ Ἡλίας Μπούλμπασης διεκδικεῖται ἀκόμη. Λόγῳ τῆς ἀναμφισβήτητης ἀξίας του, πολλὰ ποδοσφαιρικὰ σωματεῖα ποὺ διαθέτουν χρήματα, προσφέρονται γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσουν.

Ὁ Μπούλμπασης εἶναι ἕνας ταλαντοῦχος κυνηγός. Ὁ ἐκλέκτορας τῆς ἐθνικῆς νέων κ. Κλ. Μαρόπουλος, εἶδε τὴν ἱκανότητά του σὲ ποδοσφαιρικὸ «παιγνίδια τῆς ἐλευθερουπόλεως» καὶ, τὸν διάλεξε, ἀνάμεσα σὲ 50 τουλάχιστον παίκτες ποὺ παρακολούθησε νὰ παίζουν.

Ὁ νεαρὸς κυνηγὸς (γεννήθηκε τὸ 1945) ἀγωνίζεται κυρίως στὴ θέσι τοῦ ἔξω ἀριστερά, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς θέσεις τῆς ἐπιθέσεως μπορεῖ νὰ παίξη μὲ ἐπιτυχία. Πρῶτο προσόν του εἶναι ἡ ταχύτητα. Εἶναι τόσο γρήγορος ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν καταδιώξη κανεὶς ἀντίπαλος τῆς ἡλικίας του καὶ νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ.

Εἶναι καλὸς ντριμπλὲρ ἐπίσης, ἐξ οὗ στὰ σοὺτ δὲν ὑστερεῖ καθόλου. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ποὺ τὰ ἑξτρέμ σπανίζουν, ἡ παρουσία τοῦ Ἡλία Μπούλμπασην εἶναι μοιραῖο νὰ προκαλῇ ἐνδιαφέρον.

Ἂν δὲν ἤτανε ποδοσφαιριστὴς θὰ γινόταν κολυμβητής, γιατὶ τοῦ ἀρέσει πολὺ ὁ ὑγρὸς στίβος. Πάνω ἀπ' ὅλα, ὅμως, ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ σπουδάσῃ. Σχετικὰ μοῦ ἔστειλε καλὴ ἐπιτυχία.



Ὁ Ἡλίας Μπούλμπασης.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

ΗΛ. ΜΠΟΥΛΜΠΑΣΗΣ

Ταχύπους ἑξτρέμ...

Οἱ μεταγραφὲς βρίσκονται αὐτὲς τὶς ἡμέρες στὸ ζενίθ τους. Τὰ σωματεῖα, μικρὰ καὶ μεγάλα, προσπαθοῦν νὰ καλύψουν τὰ κενὰ τους καὶ νὰ καταστήσουν τὶς ὁμάδες τους ἰσχυρές, καθὼς σὲ λίγες ἑβδομάδες φθάνει ἡ νέα περίοδος.

Οἱ φίλαθλοι παρακολουθοῦν μὲ τρομερὸ ἐνδιαφέρον τὶς κινήσεις τῶν ποδοσφαιριστῶν, ἀλλὰ φυσικὰ θεωροῦμενοι «μικροὶ» περνοῦν ἀδόφορα ἀπὸ τὸ ἕνα σωματεῖο στ' ἄλλο.

Ἐνῶ, ὅμως, μπορεῖ σήμερα νὰ μὴ φαίνεται ἡ ἀξία τους, αὔριο γίνονται, φίρμες. Τέτοιους παίκτες κυνηγοῦν πολλὰ σωματεῖα, γιατὶ ἐκτὸς τῶν ἄλλων τοὺς ἀποκτᾶν μὲ λίγα χρήματα.

Ὅσοι περιελήφθησαν στὴν ἐφεδρεία τῆς ἐθνικῆς ὁμάδας νέων ποὺ πῆγε στὴν Ὁλλανδία, θὰ γίνουν περιζήτητοι. Ἡδη 4—5 ἀπ' αὐτοὺς ἠμποροῦν νὰ τὸ δρόμο γιὰ ἰσχυρὰ σωματεῖα.

Ὁ Ἡλίας Μπούλμπασης διεκδικεῖται ἀκόμη. Λόγῳ τῆς ἀναμφισβήτητης ἀξίας του, πολλὰ ποδοσφαιρικὰ σωματεῖα ποὺ διαθέτουν χρήματα, προσφέρονται γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσουν.

Ὁ Μπούλμπασης εἶναι ἕνας ταλαντοῦχος κυνηγός. Ὁ ἐκλέκτορας τῆς ἐθνικῆς νέων κ. Κλ. Μαρόπουλος, εἶδε τὴν ἱκανότητά του σὲ ποδοσφαιρικὸ «παιγνίδια τῆς ἐλευθερουπόλεως» καὶ, τὸν διάλεξε, ἀνάμεσα σὲ 50 τουλάχιστον παίκτες ποὺ παρακολούθησε νὰ παίζουν.

Ὁ νεαρὸς κυνηγὸς (γεννήθηκε τὸ 1945) ἀγωνίζεται κυρίως στὴ θέσι τοῦ ἔξω ἀριστερά, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς θέσεις τῆς ἐπιθέσεως μπορεῖ νὰ παίξη μὲ ἐπιτυχία. Πρῶτο προσόν του εἶναι ἡ ταχύτητα. Εἶναι τόσο γρήγορος ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν καταδιώξη κανεὶς ἀντίπαλος τῆς ἡλικίας του καὶ νὰ τὸν ἐξουδετερώσῃ.

Εἶναι καλὸς ντριμπλὲρ ἐπίσης, ἐξ οὗ στὰ σοὺτ δὲν ὑστερεῖ καθόλου. Στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ποὺ τὰ ἑξτρέμ σπανίζουν, ἡ παρουσία τοῦ Ἡλία Μπούλμπασην εἶναι μοιραῖο νὰ προκαλῇ ἐνδιαφέρον.

Ἂν δὲν ἤτανε ποδοσφαιριστὴς θὰ γινόταν κολυμβητής, γιατὶ τοῦ ἀρέσει πολὺ ὁ ὑγρὸς στίβος. Πάνω ἀπ' ὅλα, ὅμως, ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ σπουδάσῃ. Σχετικὰ μοῦ ἔστειλε καλὴ ἐπιτυχία.

Ἀθλητικὰ παραθυράκια

ΤΟ «ΚΟΥΣ—ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Οἱ σύλλογοι τοῦ κέντρου ἀναζητοῦν τό... οἰκογενειακὸ δέντρο τοῦ Πάνου Καπερώνη, γιὰ νὰ δοῦν μήπως μποροῦν νὰ τοῦ πάρουν δέλτιο!...

—Ὁ Πάνος Καπερώνης εἶναι 17 χρόνων καὶ μένει κοντὰ στὴ Λωζάννη. Εἶναι ὁ καλύτερος κολυμβητὴς στὴν Ἑλβετία καὶ ἐπελέγη γιὰ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ τὴ χώρα στοὺς Ὀλυμπιακοὺς τοῦ Τόκιο.

—Ὁ Στεφανάκος ἔφυγε στὴν Ἰταλία, γιὰ λίγες μέρες, καὶ οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀνησυχοῦν μήπως... ξελογιαστῇ ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια κανενὸς ἰταλικοῦ σωματείου.

—Οἱ Δανοὶ πρωταθλητές, ποὺ ἀγωνίστηκαν μὲ τὴν Ἐθνικὴ μας ἔμειναν μιὰ βδομάδα στὸ Λουτράκι, γιὰ ἀνάπαυσι.

—Τόσο πολὺ τοὺς ἄρεσε νὰ κάνουν διακοπὲς στὴν κοσμικὴ πόλι τοῦ Λουτρακίου, που ματαίωσαν καὶ μιὰ ἡμερίδα στίδου μὲ τοὺς "Ελληνες, ποὺ ἦταν νὰ γίνῃ αὐτὴ τὴ βδομάδα.

—Ἀπὸ τὸ Λουτράκι ἔκαναν ἐκδρομὲς στὶς ἀρχαιότητες τῆς Καλαυρίας, Κορίνθου, Ἄργους, Μυκηνῶν καὶ Ναυπλίου.

—Οἱ Παναθηναϊκοί, ἔχουν μιὰ ἀκόμη ἀτενοχώρια αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Αἰτία: Ἡ ὁμάδα τοῦ βόλλεϋ ἠττήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία της ἀπὸ τὸν «Ὀλυμπιακὸ» καὶ μάλιστα μὲ 3—0!

—Οἱ Βουτσαρᾶς καὶ Παπαεμμανουὴλ ἀκολουθοῦν τὴ μόδα... Ἀνοιξαν καφὲ - μπὰρ μὲ τὰ σχετικὰ «φλίμπερς», γιὰ τοὺς νέους...

—Ἡ ὁμάδα τοῦ βόλλεϋ ἠττήθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία της ἀπὸ τὸν «Ὀλυμπιακὸ» καὶ μάλιστα μὲ 3—0!

—Ἡ ὁμοσπονδίας μπάσκετ καὶ βόλλεϋ, ἀνεξάρτητης ἀπὸ τὸν ΣΕΓΑΣ, εἶναι γεγονός. Τὴ θέλουν τὰ περισσότερα σωματεῖα.

—Λέγεται μάλιστα ὅτι καλλιεργεῖται καὶ κάποια κίνησι μικρῶν σωματείων γιὰ τὴν κατάληψι τῆς πρώτης διοικήσεως.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ "ΠΡΟ-ΠΟ„ ΤΗΣ 26-7-64

Συμβουλές, ποὺ θὰ ἀποδειγθοῦν... θησαυρός!

1	ΓΕΝΤΟΤΑ — ΦΕΡΕΣΤ ΒΙΕΝΝΑ	1 X
2	Σ. Κ. ΛΕΙΨΙΑΣ — ΒΟΪ ΒΟΝΤΙΝΑ	1 X 2
3	ΝΟΡΚΕΠΙΓΚ — ΕΜΠΟΡ ΡΟΣΤΟΚ	1
4	ΡΑΝΤΟΝΙΣΚΙ — ΓΚΒΑΡΝΤΙΑ	1
5	ΒΙΝΕΡ Σ.Κ. — ΖΟΜΠΙΕΡΣΚΙ	1 X 2
6	ΚΟΖΙΤΣΕ — ΦΟΡΒΕΡΤΣ	1 X
7	ΚΑΡΛ ΜΑΡΞ — ΣΠΑΡΤΑΚ (Βουλγ.)	1 X 2
8	ΟΝΤΡΑ ΟΠΟΛΕ — ΤΑΤΡΑΝ	1
9	ΔΥΝΑΜΟ — ΜΑΛΜΕ	1 X
10	ΣΛΟΒΝΑΦΤ — ΣΕΡΑΓΕΒΟ (α' ἡμ.)	X
11	ΣΛΟΒΝΑΦΤ — ΣΕΡΑΓΕΒΟ (τελ. ἀποτ.)	1
12	ΠΟΛΩΝΙΑ ΜΠΥΤΟΜ — ΝΤΕΚΕΦΟΡΣ (α' ἡμ.)	1
13	ΠΟΛΩΝΙΑ ΜΠΥΤΟΜ — ΝΤΕΚΕΦΟΡΣ (τελ. ἀπ.)	1

Ἀναπληρωματικοί:

1	ΒΙΝΝΕΡ Σ. Κ. — ΖΟΜΠΙΕΡΣΚΙ (α' ἡμ.)	1
2	ΚΟΖΙΤΣΕ — ΦΟΡΒΕΡΤΣ (τελ. ἀποτ.)	X

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ—ΣΧΟΛΙΑ

ΕΛΛΑΣ — ΔΑΝΙΑ 119—93

Ἡ ἐπικράτησι τῆς ἑλληνικῆς ὁμάδας στίδου, στὴν ἀναμέτρησί της μὲ τὴν ἀντίστοιχη δανικὴ, μὲ 119—93 βαθμούς, ἀναμενόταν καὶ δὲν ἐξέπληξε κανένα. Τὸ μόνο ἀγνωστο τουρνουά, ποὺ θὰ γίνῃ στὴν Ἀθήνα, μὲ συμμετοχὴ καὶ τὴ «Ρασὶγν» Βελγίου.



Οἱ τρεῖς καλύτεροι σήμερα δρομεῖς ἡμιαντογτ. ποὺ διεκοίθηκαν στοὺς ἑλληνοδανικοὺς ἀγῶνες στίδου. Ἀπὸ ἀριστερὰ: Χουσανθόπουλος, Μεσημέρτσης, Κικιλῆς.

ΗΤΤΑΙ ΤΗΣ ΑΕΚ

Ἡ «ΑΕΚ» Ἀθηνῶν, μετὰ τὶς δυὸ ἥττες της ἀπὸ τὴ «Ζαγκλέμπιε» Πολωνίας, στὸ τουρνουὰ τῆς Νέας Ὑόρκης, ὑπέκυψε καὶ στὴν αὐστριακὴ «Σ βέχατ» μὲ 2—1. Ἐπίσης ἡ «ΑΕΚ», ἠττήθηκε καὶ ἀπὸ τὴ μικτὴ Τορόντο μὲ 4—1, σὲ ἀγῶνα ἐκτὸς τοῦ τουρνουά.

ΤΟ ΜΠΑΣΚΕΤ ΙΣΡΑΗΛ

Ὁ ΣΕΓΑΣ ἔκανε πρότασι στὴν Ἐθνικὴ ὁμάδα μπάσκετ μπῶλ τοῦ Ἰσραὴλ, νὰ μετάσχῃ σὲ διεθνὲς τουρνουά, ποὺ θὰ γίνῃ στὴν Ἀθήνα, μὲ συμμετοχὴ καὶ τὶς «Ρασὶγν» Βελγίου.

ΣΤΗ ΡΩ

Ὁριστικὴ εἶναι ἡ μετάβασι τοῦ «Πανιωνίου» στὴ Ρωσία, γιὰ τρεῖς ἀγῶνες. Ἡ ἀναχώρησι τῆς ὁμάδας θὰ γίνῃ στὶς 31 τρέχοντος. Καταβάλλεται, ὅμως, προσπάθεια νὰ συνδυασθῇ τὸ ταξίδι τῆς Ρωσίας μὲ τὴ μετάβασι στὴ Σουηδία καὶ τὴν Τουλούζη, ὥστε νὰ περιοριστοῦν τὰ ἔξοδα.

Σὲ ἀνταπόδοσι τῆς ἐπισκέψεως τοῦ «Πανιωνίου» στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι, θὰ ἔρθη στὴν Ἑλλάδα τὸ 1965 ρωσικὴ ὁμάδα, ἐπίσης γιὰ τρεῖς ἀγῶνες.

ΤΟ ΚΥΠΕΛΛΟ ΕΚΘΕΣΕΩΝ

Ὁμάδα τῆς Θεσσαλονίκης θὰ πάρῃ μέρος κι' ἐφέτος στὸ κύπελλο πόλεων διεθνῶν ἐκθέσεων. Ἡ ὁμάδα αὐτὴ θὰ εἶναι ὁ «Ἄρης», ποὺ τοποθετήθηκε στὸν ὅμιλο μαζὶ μὲ τὴ «Ρόμα» Ἰταλίας, «Γκρατς» Αὐστρίας καὶ «Ζάγκρεμπ» Γιουγκοσλαβίας.

ΠΑΟ — ΓΚΛΕΝΤΟΡΙΑΝ

Ὁ «Παναθηναϊκὸς» κληρώθηκε ν' ἀγωνιστῇ μὲ τὴ «Γκλεντόριαν» στὸ Κύπελλο πρωταθλητριῶν Εὐρώπης. Οἱ δυὸ ἀγῶνες μὲ τὴ βορειοϊρλανδικὴ ὁμάδα θὰ γίνουν τὸ Σεπτέμβριο καὶ Ὀκτώβριο — ὁ πρῶτος στὸ Μπέλφαστ κι' ὁ δεύτερος στὴν Ἀθήνα.

Ἐξ ἄλλου γιὰ τὸ κύπελλο «κυπελλούχων» ὁμάδων Εὐρώπης, ἀντιπαλος τῆς ἑλληνικῆς ὁμάδας θὰ εἶναι ἡ «Δυναμὸ» τοῦ Ζάγκρεμπ.

ΤΟ ΜΠΑΣΚΕΤ ΙΣΡΑΗΛ

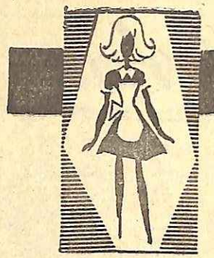
Ὁ ΣΕΓΑΣ ἔκανε πρότασι στὴν Ἐθνικὴ ὁμάδα μπάσκετ μπῶλ τοῦ Ἰσραὴλ, νὰ μετάσχῃ σὲ διεθνὲς τουρνουά, ποὺ θὰ γίνῃ στὴν Ἀθήνα, μὲ συμμετοχὴ καὶ τὶς «Ρασὶγν» Βελγίου.

ΗΤΤΑΙ ΤΗΣ ΑΕΚ

Ἡ «ΑΕΚ» Ἀθηνῶν, μετὰ τὶς δυὸ ἥττες της ἀπὸ τὴ «Ζαγκλέμπιε» Πολωνίας, στὸ τουρνουὰ τῆς Νέας Ὑόρκης, ὑπέκυψε καὶ στὴν αὐστριακὴ «Σ βέχατ» μὲ 2—1. Ἐπίσης ἡ «ΑΕΚ», ἠττήθηκε καὶ ἀπὸ τὴ μικτὴ Τορόντο μὲ 4—1, σὲ ἀγῶνα ἐκτὸς τοῦ τουρνουά.

ΕΙΔΙΚΕΥΣΙ...

Τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὴν καθιέρωσι τοῦ ἐπαγγελματισμοῦ στὸ ποδόσφαιρο, θὰ ἐπεκτείνεται καὶ σ' ἄλλα θέματα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀθλητισμοῦ. Αὐτὲς εἶναι οἱ πληροφορίες ποὺ διαρρέουν ἀπὸ τὶς συνεδριάσεις τῆς νομοπαρασκευαστικῆς ἐπιτροπῆς. Εἴμαστε περίεργοι νὰ δοῦμε τί θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴ αὐτή, διότι πολλὰ ψιθυρίζονται, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ μέλη της, ἐνῶ μποροῦν νὰ εἶναι ἄριστοι νομικοί, πιθανὸν νὰ μὴ ζοῦν τὴ σημερινὴ πραγματικότητα τοῦ ἀθλητισμοῦ. Δὲν ἀρκοῦν πάντα οἱ καλὲς προθέσεις καὶ ἡ ἀγάπη, χρειάζεται καὶ κάποια εἰδίκευσι...



Η καλή θεά του καιρού της γυναίκας

Το μαγείρεμα, ή μπουγάδα, ή καθαριότητα, ή τακτοποίησι τοῦ σπιτιοῦ, τά παιδιά... καὶ τὸ πλύσιμο τῶν πιάτων τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα! Τὸ νοικοκυριὸ τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἀρκετό, γιὰ νὰ γεμίση τὴ ζωὴ μιᾶς γυναίκας. Κάποιος εἶπε ὅτι ἡ ἐργασία μιᾶς γυναίκας τοῦ σπιτιοῦ μοιάζει μ' ἕνα σιδηρόδρομο, ποὺ τὸ ταξίδι του δὲν τελειώνει ποτέ.

Καὶ τί νὰ πῆ κανεὶς ὅταν στὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ ἔρχεται νὰ προστεθῆ καὶ ἡ ἐπαγγελματικὴ ἐργασία ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι; Τότε παρουσιάζονται προβλήματα σχεδὸν ἄλυτα, ὁπότε ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ κάνη πραγματικὰ θαύματα γιὰ νὰ κατορθώνη νὰ τελειώνη καὶ τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ κουραστικὴ μέρα, ποὺ ἀφιερώνει στὴν ἐπαγγελματική της ἀπασχόλησι.

Κι' ὅμως, εἶναι δικό της καθῆκον νὰ δημιουργήση μιὰ ἀτμόσφαιρα ἥρεμη κι' εὐχάριστη γιὰ τὸν ἄντρα της καὶ τὰ παιδιά της. Αὐτὴ εἶναι ποὺ πρέπει νὰ διατηρήση τὸ χαμόγελό της, νὰ ἑτοιμάση ἕνα καλὸ δεῖπνο καὶ νὰ κάνη τὸ σπίτι της ζεστό, φιλόξενο, σὰν ἕνα μικρὸ οἰκογενειακὸ παράδεισο.

Μιλᾶμε γιὰ σᾶς ἀγαπητὲς ἀναγνώστριες, ποὺ μόλις ἔχουν τελειώσει τὴν ἐξεταστικὴ ἐργασία γυρίζουν στὸ σπίτι, ξέροντας πὼς ἕνα ἄλλο καθῆκον τὶς περιμένει. Γι' αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικὸ νὰ προσπαθήσουν νὰ ὀργανώσουν τὶς ἡμέρες τους ἀκολουθῶντας ἕνα ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἀκριβὲς ὡράριο, γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν δυνάμεις καὶ ν' ἀποφύγουν τὴν πολλὴ κούρασι καὶ τὸν ἐκνευρισμό. Σκεφτήκαμε, λοιπόν, νὰ δώσουμε μερικὲς πρακτικὲς συμβουλές, ποὺ θὰ βοηθήσουν νὰ λύσουν τὰ σοβαρὰ προβλήματα καὶ ποὺ θὰ καθοδηγήσουν τὶς γυναῖκες ποὺ μένουν στὸ σπίτι νὰ μοιράζουν σωστὰ τὶς ὧρες τους γιὰ νὰ μὴ πνίγωνται μέσα στὶς δουλειές.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΑΜΕΤΡΗΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Μοιράστε λογικὰ τὸν καιρό σας

Κάθε πρωὶ κάνετε μὲ τὴ σειρὰ τὶς ἀκόλουθες ἐργασίες: Τουαλέττα, πρόγευμα, πλύσιμο τῶν πιάτων τοῦ προγεύματος, ψώνια, καθάρισμα τοῦ σπιτιοῦ, τακτοποίησι τῶν κρεβατιῶν, μαγείρεμα.

Ἀπόγευμα: Πλύνετε τὰ πιάτα τοῦ μεσημεριανοῦ φαγητοῦ κι' ὕστερα ἀσχοληθῆτε μὲ σιδέρωμα, μὲ πλύσιμο, μὲ μαντάρισμα (τὴ μιὰ μέρα τὸ ἕνα, τὴν ἄλλη τὸ ἄλλο).

Τὸ βράδυ: Πλύνετε τὰ πιάτα τοῦ δείπνου, τακτοποιῆστε τὸ τραπέζι, καθαρίστε τὰ παπούτσια, βουρτσίστε τὰ ροῦχα, ἑτοιμάστε ὅ,τι θὰ χρειαστῆ γιὰ τὰ παιδιὰ τὸ πρωὶ ποὺ θὰ φύγουν γιὰ τὸ σχολεῖο.

Τὶς ἡμέρες ποὺ βγαίνετε γιὰ ψώνια καὶ γιὰ γενικώτερες προμήθειες, περιορίστε στὸ ἐλάχιστο τὴν καθαριότητα τοῦ σπιτιοῦ.

Τὶς ἡμέρες τῆς μπουγάδας τὰ φαγητὰ πρέπει νάναι πρόχειρα καὶ ἁπλά.

Τὴν Κυριακὴ ἢ τὶς γιορτάσιμες ἡμέρες ποὺ τὰ παιδιὰ βρίσκονται στὸ σπίτι, ἀποφύγετε νὰ κάνετε καθαριότητες.

Κανονίζετε τὸ μενοῦ

Αὐτὸ θὰ τὸ κάνετε τὴν παραμονὴ ἢ καὶ τὸ ἴδιο πρωί, ἂν συνηθίζετε νὰ κάνετε τὰ ψώνια σας κάθε μέρα. Ὅμως, γιὰ νὰ κερδίζετε καιρό, εἶναι προτιμότερο νὰ ψωνίζετε κάθε τρεῖς — τέσσερις μέρες, ἀνάλογα μὲ τὴν ἱκανότητα τοῦ ψυγείου σας. (Αὐτὴ τὴ λύσι θὰ πρέπει νὰ τὴν υἱοθετοῦν ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται).

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ μενοῦ

Μελετᾶτε τὸ μενοῦ ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχή, τὴν ὥρα ποὺ διαθέτετε γιὰ νὰ μαγειρέψετε, τὶς διαιτες ποὺ εἶναι δυνατὸ ν' ἀκολουθοῦν τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας καὶ τὰ γούστα τῶν δικῶν σας.

Μικρὲς συμβουλὲς γιὰ τὰ ψώνια

Πρὶν βγῆτε γιὰ νὰ ψωνίσετε, σημειώστε ὅλα τὰ ὑλικά, ποὺ θὰ πρέπει νὰ προμηθευτῆτε γιὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ καὶ τὸ δεῖπνο (ἂν δὲν ψωνίζετε γιὰ περισσότερες ἡμέρες).

Ἕνα πολὺ καλὸ σύστημα εἶναι νἄχετε κρεμασμένο ἕνα σημειωματάριο στὸν τοῖχο τῆς κουζίνας σας καὶ νὰ σημειώνετε σ' αὐτὸ τὸ κάθε τί ποὺ θὰ ἔχη τελειώσει. Ἔτσι, δὲν κινδυνεύετε νὰ μείνετε ξαφνικὰ χωρὶς ζάχαρη, χωρὶς καφέ, χωρὶς ἁλάτι ἢ χωρὶς ἀπορρυπαντικό, γιὰ τὰ πιάτα.

Κανονίζετε τὰ ψώνια σας μὲ τὴ σειρά, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀπόστασι τοῦ σπιτιοῦ σας ἀπὸ τὰ καταστήματα, ποὺ πρέπει νὰ ἐπισκεφτῆτε. Θὰ ἀρχίζετε νὰ ψωνίζετε ἀπὸ τὸ μαγαζί, ποὺ βρίσκεται σὲ πιὸ μακρυνὴ ἀπόστασι καὶ θὰ ἐξακολουθῆτε τὰ ψώνια σας πλησιάζοντας πρὸς τὸ σπίτι, ἔτσι, ὥστε νὰ μὴν ἀναγκαστῆτε νὰ κάνετε δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τοὺς ἴδιους δρόμους καὶ νὰ μὴν εἴστε ὑποχρεωμένη νὰ μεταφέρετε τὴν τσάντα σας γεμάτη καὶ βαρειὰ ἀπὸ μακρυνὴ ἀπόστασι.

Τὴ ζάχαρη, τὶς πατάτες, τὴ ντομάτα (πάστα) τὰ κρεμμύδια, τὶς κονσέρβες, τὸ ἁλάτι, τὰ ὄσπρια, τὰ ζυμαρικά, τὸ βούτυρο κλπ., καλὸ εἶναι νὰ τὰ προμηθεύεστε μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, ἢ, τοὐλάχιστον, κάθε δεκαπέντε ἡμέρες.

Μὴν ἀπαγαίνετε νὰ ψωνίσετε στὶς ὧρες ποὺ τὰ μαγαζιὰ εἶναι γεμάτα κόσμο. Προτιμᾶτε νὰ βγαίνετε πρωί, μόλις ἔχουν φύγει τὰ παιδιὰ γιὰ τὸ σχολεῖο. Ἔτσι θὰ ἐξοικονομήσετε χρόνο καὶ θὰ κουραστῆτε λιγώτερο.

Τακτοποιῆστε τὰ ψώνια σας

Ὅταν θὰ γυρίσετε στὸ σπίτι τακτοποιῆστε ἀμέσως τὰ ψώνια σας ἀρχίζοντας ἀπὸ κεῖνα ποὺ δὲ θὰ σᾶς χρησιμέψουν γιὰ τὸ φαγητό, ποὺ πρόκειται νὰ ἑτοιμάσετε. Τοποθετῆστε ἀμέσως τὸ τυρὶ στὴν τυριέρα, τὰ φροῦτα στὴ φρουτιέρα, τὸ ψωμὶ στὴν ψωμιέρα, τὸ γάλα στὸ κατσαρολάκι, ποὺ θὰ τὸ βάλετε νὰ βράση καλά.

Ὑπολογίζετε τὴν ὥρα ποὺ χρειάζεται τὸ μαγείρεμα

Ἔχετε πάντοτε ὑπ' ὄψι σας ὅτι σᾶς χρειάζεται ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ χορταρικά. Ἀσχοληθῆτε λοιπὸν ἀμέσως μ' ἐκεῖνο τὸ φαγητὸ (ἂν πρόκειται νὰ ἑτοιμάσετε περισσότερο ἀπὸ ἕνα), ποὺ ἀπαιτεῖ περισσότερη προετοιμασία ἢ περισσότερη ὥρα γιὰ τὸ μαγείρεμά του.

Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὰ χορταρικά

Γιὰ νὰ καθαρίσετε χορταρικά, πατάτες, κρεμμύδια, ἁπλώστε μπροστά σας μιὰ παλιὰ ἐφημερίδα καὶ βάλετε δίπλα σας, ἀριστερά σας, μιὰ λεκανίτσα μὲ νερό. Τὰ ἀχρηστα μέρη τῶν λαχανικῶν ἢ οἱ φλοῦδες ἀπὸ τὶς πατάτες καὶ τὰ κρεμμύδια θὰ πέφτουν ἀπάνω στὴν ἐφημερίδα, ἐνῶ ἐσεῖς θὰ ρίχνετε μέσα στὸ νερὸ τὰ καθαρισμένα χορταρικά. Στὸ τέλος δὲ θἄχετε παρὰ νὰ μαζέψετε τὴν ἐφημερίδα καὶ νὰ τὴ ρίξετε μέσα στὸν κουβὰ τῶν σκουπιδιῶν. Εἶναι μιὰ μέθοδος ἁπλή, καθαρὴ καὶ γρήγορη.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Πρὶν ἀπ' ὅλα προσπαθῆστε νὰ βρῆτε ἕνα διαμέρισμα, ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ κοντὰ στὴ δουλειά σας. Θἄχετε μιὰ τριπλὴ οἰκονομία σὲ χρόνο, χρῆμα καὶ ὑγεία.

Μὴν ἐπιμένετε νὰ πλένετε μόνη σας τὰ ροῦχα. Εἶναι προτιμότερο νὰ τὰ ἐμπιστεύεστε σ' ἕνα πλυντήριο καὶ φροντίστε νὰ προμηθευτῆτε ὅλες ἐκεῖνες τὶς μοντέρνες ἠλεκτρικὲς συσκευές, ποὺ θὰ ἁπλοποιήσουν τὴ ζωή σας.

Κάνετε τὴν καθαριότητα τοῦ σπιτιοῦ τὸ πρωΐ, φροντίζοντας νὰ σηκώνεστε μιὰ ὥρα νωρίτερα καὶ ὄχι τὸ βράδυ, γιατὶ ὁ ὕπνος τὶς βραδυνὲς ὧρες εἶναι πιὸ ἀναπαυτικὸς ἀπὸ τὸν πρωϊνό.

Κάνετε τὰ ψώνια σας μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα, κατὰ προτίμησι τὸ Σάββατο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ψωμί, τὸ γάλα καὶ τὸ κρέας, ποὺ πρέπει, φυσικά, νὰ τὸ ἀγοράζετε κάθε μέρα.

Μαζὶ μὲ τὸ δεῖπνο, ἑτοιμάστε κάτι καὶ γιὰ τὸ πρόγευμα τῆς ἐπομένης.

Γυρίζοντας τὸ βράδυ ἀπὸ τὴ δουλειά σας, παραγγείλετε στὸν χορταπῶλη τὸ κρέας γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

Η ΜΗΤΕΡΑ

Ὀργανώστε τὴν ἡμέρα σας μὲ τρόπο, ποὺ νὰ μπορῆτε ν' ἀφιερώνετε στὰ παιδιά σας, ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερο χρόνο.

Τὰ μικρὰ

Τὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ εἶναι φυσικὸ ν' ἀπορροφήσουν πολὺ ἀπὸ τὸν καιρό σας μὲ τὸ θηλασμό, τὶς κρέτοιμάζετε, τὸ συχνὸ ἄλλαγμα, τὴν περιποίησι τῆς κούνιας τους, τὶς ἀνήσυχες ὧρες τους.

Ἀνάμεσα στὸν ἕνα θηλασμὸ καὶ στὸν ἄλλο πῶς χρησιμοποιεῖτε τὸ χρόνο σας;

Ἀνάμεσα στὸν πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο θηλασμό: κάνετε τὴν τουαλέττα σας, πλύνετε τὰ λερωμένα ρουχαλάκια τοῦ μικροῦ, ἑτοιμάστε τὰ μεγαλύτερα παιδιά, γιὰ νὰ πᾶνε στὸ σχολειο.

Ἀνάμεσα στὸ δεύτερο καὶ στὸν τρίτο θηλασμό: κάνετε τὰ ψώνια σας, τὴν καθαριότητα τοῦ σπιτιοῦ, τακτοποιῆστε τὰ κρεβάτια, προετοιμάστε ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὸ μαγείρεμα.

Ἀνάμεσα στὸν τρίτο καὶ στὸν τέταρτο θηλασμό: συμπληρῶστε τὸ μαγείρεμα, ὑποδεχτῆτε τὸν ἄντρα σας, ποὺ γυρίζει ἀπὸ τὴ γραφειο καὶ τὰ μεγαλύτερα παιδιά, ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὸ σχολειο, καθῆστε μαζί τους στὸ τραπέζι. Ὕστερα πλύνετε τὰ πιάτα. Μετὰ τὸν τέταρτο θηλασμὸ μπορεῖτε νὰ πᾶτε τὸ μικρὸ περίπατο ἢ νὰ βοηθήσετε τὰ μεγαλύτερα στὰ μαθήματά τους.

Ἀνάμεσα στὸν πέμπτο καὶ στὸν ἕκτο θηλασμό: φροντίστε γιὰ τὸ δεῖπνο, ὕστερα πλύνετε τὰ πιάτα, βάλτε στὸ κρεβάτι τὰ μεγαλύτερα παιδιὰ καὶ ρίξετε στὸ μπάνιο τὰ λερωμένα ρουχαλάκια τοῦ βρέφους.

Αὐτὴ ἡ κατάστασι κρατᾶ μόνο τρεῖς μῆνες. Ἀργότερα, τὰ διαστήματα τῶν θηλασμῶν τοῦ μικροῦ σας ν' ἀφιερώσετε περισσότερο καιρὸ στὸ σπίτι σας, στὸν ἑαυτό σας καὶ στοὺς δικούς σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΟΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Τετραπλὴ πυραμίδα

ΑΠΟ ΤΟ «Α»
1) Ε. 2) ΤΕ. 3) ΟΤΕ. 4) ΕΤΟΣ. 5) ΝΕΤΟΣ. 6) ΣΥΝΕΤΑ. 7) ΤΕΝΑΓΟΣ.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»
1) Ε. 2) ΕΙ. 3) ΕΙΡ. 4) ΕΡΙΣ. 5) ΜΕΡΙΣ. 6) ΕΡΙΣΜΑ. 7) ΜΕΡΙΣΜΑ.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»
1) Ε. 2) ΕΠ. 3) ΣΕΠ. 4) ΕΠΟΣ. 5) ΠΟΣΕΣ. 6) ΣΕΠΤΟΣ. 7) ΠΕΤΑΣΟΣ.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»
1) Ε. 2) ΕΝ. 3) ΜΕΝ. 4) ΕΜΟΝ. 5) ΜΕΝΟΣ. 6) ΜΕΣΤΟΝ. 7) ΤΕΜΕΝΟΣ.

Σωστὸ — Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ. 2) ΣΩΣΤΟ. 3) ΣΩΣΤΟ (75 χιλιόμετρα, περίπου). 4) ΣΩΣΤΟ (7). 5) ΛΑΘΟΣ (ἔχει δυὸ δορυφόρους). 6) ΛΑΘΟΣ (τὴ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ ἀπὸ τὴ Μαύρη θάλασσα). 7) ΣΩΣΤΟ (ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ρουμανίας, ποὺ πέθανε τὸ 1916). 8) ΛΑΘΟΣ (ἀφοῦ δημοσιευθῆ στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως) 9) ΣΩΣΤΟ. 10) ΛΑΘΟΣ (ὁ Καναδᾶς). 11) ΣΩΣΤΟ. 12) ΣΩΣΤΟ (ἦταν πατέρας τοῦ Λάμεχ, γιοὺς τοῦ ὁποίου ἦταν ὁ Νῶε).

Φτερωτὲς συλλαβὲς

1) ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑΡΧΗΣ.
2) ΦΑΝΤΑΣΙΟΠΛΗΚΤΟΣ.
3) ΚΟΝΙΚΛΟΤΡΟΦΕΙΟΝ.

Πόσοι ἦταν οἱ καλεσμένοι;

24 ἄντρες καὶ 12 γυναῖκες.

Κάτι λείπει ἀπὸ κάθε εἰκόνα

ΑΠΟ ΤΗ «Β»

1) Δυὸ δέντρα. 2) Τὸ πίσω φρένο. 3) Τὸ μπουκάλι. 4) Τὸ σύρμα τοῦ φρένου, ἐμπρός. 5) Τὰ μανικέτα. 6) Μερικὲς γραμμὲς ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο. 7) Τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ τιμονιοῦ δὲν εἶναι συμπληρωμένο.

ΑΠΟ ΤΗ «Γ»

1) Τὸ σύρμα τοῦ φρένου. 2) Ἡ πίσω περόνη τοῦ ποδηλάτου. 3) Ἕνα σίδερο ἀπὸ ἐμπρός. 4) Μιὰ γραμμὴ ἀπὸ τὸ λαιμό. 5) Γραμμὲς κάθετες ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο. 6) Ἡ μέση τοῦ τιμονιοῦ καὶ 7) Ἡ γραμμή, ποὺ σχηματίζει τὰ σκολοπάτια στὴν ἐξέδρα.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

1) Ἡ κάτω γραμμὴ τῆς ἐξέδρας (ἀριστερά). 2) Ἡ σκιὰ ἀπὸ τὰ γυαλιά. 3) Ἡ λαβὴ τοῦ φρένου, ἀριστερά. 4) Μέρος τῆς ἐξέδρας πίσω ἀπὸ τὸν ποδηλάτη. 5) Ὁ κρόχος στὸ κάτω μέρος τῶν δέντρων. 6) Τὸ σίδερο τῆς σέλλας καὶ 7) Τὸ λουρί, ποὺ συγκρατεῖ τὰ γυαλιὰ τοῦ ποδηλάτη.

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1015 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΠΑΜΕΙΑ — ΚΑΔΕΝΑ. 2) ΑΡΑΜΙΣ — ΠΥΡ — ΑΡΑΔΑ. 3) ΚΟΡΙΣ — ΠΟΛΙΑ — ΙΤΑΜΑ. 4) ΕΣΩ — ΑΣΑΝ — ΘΙΝΑ — ΝΑΣ. 5) ΡΙΝΙ — ΤΡΟΦΙΜΑ — ΜΑΡΩ. 6) ΑΣ — ΝΟ — ΑΜΥΝΑ — ΝΑ — ΑΠ. 7) ΜΕΓΕΘΗ — ΑΤΑΞΙΑ. 8) ΑΙΑΣ — ΛΑ — ΟΠ — ΑΓΑΣ. 9) ΑΛ — ΑΠΛΑ — ΕΚΑΣ — ΙΝ. 10) ΑΣΤΑ — ΙΑ — ΥΣ — ΝΟΝΑ. 11) ΑΝΑΣΑ — ΕΛΑΤΟΣ. 12) ΔΑ — ΙΩ — ΣΠΥΡΙ — ΟΥ — ΣΑ. 13) ΗΝΙΑ — ΔΙΑΜΕΣΑ — ΣΑΙΝ. 14) ΡΑΣ — ΝΕΟΝ — ΥΜΗΝ — ΝΑΙ. 15) ΑΝΑΣΑ — ΣΤΕΝΑ — ΑΠΑΛΑ. 16) ΑΛΑΝΙ — ΟΝΕ — ΑΜΕΣΟΣ. 17) ΑΝΙΣΟΝ — ΣΑΡΑΚΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΚΕΡΑΙΑ — ΑΒΔΗΡΑ. 2) ΑΡΟΣΙΣ — ΙΑΣ — ΑΝΑΝΑ. 3) ΠΑΡΩΝ — ΜΑΑΤΑ — ΙΣΑΛΑ. 4) ΜΙ — ΙΝΕΣ — ΑΝΙΑ — ΣΑΝ. 5) ΜΙΣΑ — ΟΓ — ΑΩ — ΝΑΝΙ. 6) ΕΣ — ΣΤ — ΕΛΠΙΣ — ΔΕ — ΙΣ. 7) ΠΑΡΑΘΑΛΑΣΣΙΟΣ. 8) ΑΠΟΝΟΜΗ — ΑΠΑΝΤΟΝ. 9) ΥΛ — ΦΥ — ΥΜ — ΕΝ. 10) ΚΡΙΘΙΝΑ — ΕΡΕΥΝΕΣ. 11) ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΙΣΜΑ. 12) ΔΑ — ΝΑ — ΑΠΑΣΑ — ΑΗ — ΑΡ. 13) ΕΡΙΑ — ΝΞ — ΤΟ — ΝΑΜΑ. 14) ΝΑΤ — ΜΑΙΑ — ΝΟΥΣ — ΠΕΚ. 15) ΑΔΑΝΑ — ΑΓΙΟΣ — ΑΝΑΣΑ. 16) ΑΜΑΡΑ — ΑΝΝ — ΣΙΑΛΟΣ. 17) ΑΣΩΠΟΣ — ΑΝΑΝΙΑΣ.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

Ὁ παθολόγος ἰατρὸς κ. Α. Δ. ἀπάντησε ταχυδρομικῶς στοὺς: Στοθόπουλον Περιστέρι, Καλαμάτα καὶ Δεπάστα Ἀσπασία, Πάφον.

ΚΥΠΡΙΕΣ

Δυὸ φίλες ἡ Νίτσα Ἀνδρέου, (17 χρόνων) καὶ ἡ Μάρω Ἀγαστασίου, (17 χρόνων), Σηκοινάνα Νο 4, Λεμεσός, Κύπρος θέλουν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ἡ Ἀδούρα Παπαδοπούλου, (17 χρόνων), Παμπούλας Νο 29, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ἡ Σόλβιτα Δημητρίου, Μόρφου, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

ΚΥΠΡΙΟΙ

Ὁ Ἀνδρέας Ζήνωνος, Ὀνησίλλου Νο 15, Δαρώλειος, Λευκωσία, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Διομήδης Νάδιος Ἀντωνίου, (16 χρόνων). Μαδούρας Νο 4, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἡλικίας 15—17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀνδρέας Δημητρίου, "Ἁγιοι Τομυθιάς, Λευκωσία, Κύπρος, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Κύπρο, καὶ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Πέτρος Γεωργίου καὶ ὁ "Ἀκης Γεωργιάδης, Παραλίμνι, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, ζητοῦν ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, χωρὶς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 14—20 χρόνων. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Φοίξος Γεωργίου, (17 χρονῶν), Πηγάσου Νο 17Α, Κάτω Βαρώσια, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Λάκης Ζόπα, Ἀθήαινον, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Τάσος Κωνσταντίνου, (24 χρόνων), Κερκύρας Νο 13, Χαλκούσα, Λεμεσός, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Νάδημητριάδης, (18 χρόνων). Ἡπείρου Νο 3, Ἀμμόχωστος, Κύπρος, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων.

ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἡ κ. ΕΜΜΤ, Ταχυδρομικὴ Θυρὶς Νο 99, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλλάδες, ποὺ εἶναι ἐγκατεστημένες ἐκεῖ, ποὺ εἶναι ἡλικίας 45 — 55 χρόνων μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ἡ Διάνα Παπαδοπούλου, Ἐλευθερίου Βενιζέλου 6, Καλλιθέα, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέους καὶ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας μέχρι 17 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Γεώργιος Λασκαράτος, (21 χρόνων), Μαραθῶνος Νο 25, Καμίνια, Πειραιεύς, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 15—20 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ ὅτι ἤθελε προσέχει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Ἰωάννης Γιανάτος, POSTE RESTANTE, Κεντρικὸν, Πειραιεύς, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Τάκης Μπαντέας Ἄνω Λεβαδείας Νο 40, Ἀνω Γλυφάδα, Ἀθῆναι, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μιὰ νέα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Ἀκις Σ. Μίχαηλος Δράμας Νο 176, Πειραιεύς, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, ἡλικίας 17—25 χρόνων, στὴν ἑλληνικὴ, ἀγγλικὴ, Ἰταλικὴ καὶ Ἰσπανικὴ γλῶσσα. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Ἀλέξανδρος Βούλγαρης, (23 χρόνων), Παλαιοχώριον, Λίμνη, Εὔβοια, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

Ὁ Νικόλαος Μπουδάκης, (17 χρόνων), Κάνδανος, Σελίνου, Χανιά, Κρήτη, Ἑλλάς, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες καὶ νέους ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

Ὁ E. ANASTASIOU, P. O. BOX 55., ATHENS, GREECE. ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ μορφωμένους νέους καὶ νέες ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό καὶ τὸ ἐξωτερικό, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.

Ὁ Γιάννης Νάσος, Πτολεμαίου Νο 86, Καβάλα, Ἑλλάς, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

Ὁ Τάκης Κ. Τσιούμας, (24 χρόνων), Ἅγιος Γεώργιος, Εὐρυτανία, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸ ἐξωτερικό, στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

Ὁ Δημήτριος Καραγιώργος, (19 χρόνων), Ὁμηρίδου Νο 127, Καλλιπόλις, Πειραιεύς, Ἑλλάς, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἀθήναν καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων.



ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία	Δρχ. 300
Ἑξάμηνος	» 150
Τρίμηνος	» 75

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἐτησία Λίρες Ἀγγλίας	7
» Δολλάρια	20
» Φρ. Βελγ.	1000
» Φρ. Γαλλ. νέα	100
» Φρ. Ἑλβετ.	90
» Μάρκα Γερμ.	90

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸ περιοδικὸ «ΘΗΣΑΥΡΟΣ», Δραγατσανίου 4, (

ΝΤ. ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἡλικίας 20—25 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ σκέψεων καὶ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας.

'Ο IOANNIS IOANNIDES, HANS SEYFER STRASSE 41 —45 HEIBRONN A)N., GERMANY, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ τὴν Δ. Γερμανία, ἡλικίας 25—28 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς γνωριμίας.

'Ο SOKRATIS SIGDIS, 5 K·O·LN EHRENLELD ILTIS STR. 128, GERMANY, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο J. DALAS, 738 WANNIG AVE. TORONTO ONTARIO CANADA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ μαθήτριες Γυμνασίων ἀπ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν Πάτρα, Πειραιᾶ καὶ Γύθειο, ἡλικίας 15—18 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Τὸ ἴδιο ζητοῦν καὶ οἱ JERRT BARTON καὶ SOTIRIOS ALEXIOU γιὰ τοὺς ὁποίους ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνση.

'Ο M. CONSTANTINOU, 15 CHURCH STREET CAMBERWEEL, LONDON S. E. 5., θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀμερική, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψη μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο PANATIOTIS KARANIKOLAS 117 KAMP—BECC ST. NEWTOWN SYDNEY AUSTRALIA, NSW., ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο K. DELIOS, B. P. 1770 (CAIRO), EGYPTE, οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητος, θέλει νὰ γνωρισθῇ μὲ μιὰ εὐπαρουσίαστη καὶ μορφωμένη κυρία ἢ δεσποινίδα ἡλικίας 20—30 χρόνων, μὲ σκοπὸ τὸ γάμο. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν (Βραδεῖον Τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ καὶ 5—8 μ.μ ἀδὸς Μετσόβου 25 Α' ὀροφ. (στάσις Μουσείου). Τηλέφωνον 810.975

ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Πατησίων καὶ Στουρνάρα 28 (παρὰ τὴν 'Ομόνοιαν) 9—2 καὶ 5—7½ μ.μ. Τηλέφωνον 523-708.

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—3. Τὰ ἀ. πογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει Χαριλάου Τρικούπη 113. — Τηλέφ 613.610. — Οἰκία 710.752.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΤΗΣ ΑΥΤΟΒΟΗΘΕΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελικοῦ, Ἱεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Δυσάρεστο πράγμα νὰ εἶναι κανεὶς ἄρρωστος. Ἀλλὰ πιὸ χειρότερο εἶναι ὅταν εἶναι κανεὶς ἄρρωστος νὰ μὴ μπορῇ νὰ περιποιηθῇ τὸν ἑαυτόν του καὶ νὰ ἐξαρτᾶται τελείως ἀπὸ τοὺς ἄλλους. "Αν πρόκειται νὰ κάμῃς χρῆσιν ἰατροῦ, εἶναι ἀνάγκη ἢ κάποιος νὰ σὲ πάρῃ στὸ γιατρό ἢ νὰ φέρουν τὸν γιατρό κοντά σου. Ἡ ἐξάρτησίς μας ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶναι πρᾶγμα ποὺ μᾶς πειράζει. Καὶ ὅμως πόσο χαιρόμαστε ὅταν στὴν ἀνικανότητά μας νὰ φροντίσουμε γιὰ τὸν ἑαυτόν μας, βρίσκεται κάποιος νὰ φροντίσῃ γιὰ μᾶς.

Ἦταν ἕνας παραλυτικός. Τὴ ζωή του τὴν περνοῦσε ἐπάνω στὸ κρεβάτι. Τρομερὸ θέαμα ζωῆς εἶναι αὐτό. Μιὰ τέτοια ζωὴ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας ἀργὸς θάνατος. Ἐνῶ περιμένει κανεὶς νὰ πεθάνῃ δὲν μπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ τὴ ζωή, ὅσο λίγη καὶ ἂν εἶναι αὐτή. Τὸν πιάνει ἀπελπισία. Ὅσο χειρότερη ἡ κατάστασις τοῦ ἀρρώστου, τόσο μεγαλύτερη καὶ ἡ ἀπελπισία.

Ὑπῆρχαν ὅμως μερικοὶ γνωστοί τοῦ παραλυτικοῦ ποὺ δὲν ἐνέδωσαν ἀπόλυτα στὴν ἀπόγνωσι. Ἄκουσαν ὅτι στὴν Καπεναούμ ποὺ ζούσαν ἦλθε ὁ Χριστός. Ἐκεῖ φαίνεται διέμενε διαρκούσης τῆς δημοσίας διακονίας Του στὴν Γαλιλαία. Στὴν ψυχικὴ κόπωσι ποὺ δοκίμαζαν μὲ τὸ νὰ βλέπουν τὸν παραλυτικὸν αὐτὸν ἀπελπισμένο, ἀπεφάσισαν μιὰ μέρα νὰ τὸν φέρουν στὸν Χριστό, μόλις ὁ τελευταῖος ἐφθασε μ' ἕνα πλοιάριο. Τὸν σήκωσαν μὲ τὸ κρεβάτι του καὶ τὸν πῆγαν.

Κατὰ τὰ φαινόμενα, ὁ παραλυτικὸς αὐτὸς δὲν περίμενε νὰ γίνῃ καλά. Δὲν τὸ πίστευε. Πῶς τὸ συμπεραίνουμε αὐτό; Ὁ Χριστὸς ἐτίμησε ὄχι τὴν πίστι τοῦ παραλυτικοῦ, ἀλλὰ τὴν πίστι ἐκείνων ποὺ ἔφεραν τὸν παραλυτικὸ κοντὰ στὸν Χριστό. Μιὰ ματιὰ ἔρριξε ὁ Χριστός, πρῶτα σ' ἐκείνους ποὺ ἔφεραν τὸν παραλυτικὸ καὶ ὕστερα στὸν παραλυτικὸ τὸν ἴδιο. «Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπε πρὸς τὸν παραλυτικόν: «Θάρρει τέκνον». Τοῦ ἐπροξένησε τοῦ Χριστοῦ θαυμασίαν ἐντύπωσιν, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔκαμαν οἱ τέσσερις αὐτοὶ καλοὶ Σαμαρεῖται. Ἐπίστευαν ἀπόλυτα ὅτι ὁ Χριστὸς μποροῦσε νὰ θεραπεύσῃ τὸν παραλυτικόν. Καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἐβίαστασε νὰ τιμήσῃ τὴν πίστι τους.

Ὅ,τι ἔκαμαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, δὲν τὸ ἔκαμαν γιὰ προσωπικὸ ἐπαινο. Ἡ ἐπιθυμία τους ἦταν μιά, νὰ ἰδοῦν τὸν παραλυτικὸν θεραπευμένον. Ὁ Χριστὸς διαβάζει τὴν καρδιὰ καὶ τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου. Μπόρεσε ἀμέσως νὰ δῇ τὰ ἐλατήρια τῆς φιλανθρώπου αὐτῆς πράξεως τῶν τεσσάρων. Γι' αὐτὸ δὲν στρέφεται στοὺς τέσσαρας γιὰ νὰ τοὺς ἐπαινέσῃ γι' αὐτὸ ποὺ κάνουν, ἀλλὰ ἀμέσως στρέφει τὴν προσοχὴ Του στὸν παραλυτικόν, τὸν ἐνθαρρύνει, τὸν συγχωρεῖ καὶ τὸν θεραπεύει.

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς σὺ ὡς ἁμαρτωλός, δὲν αἰσθάνθηκες ἴσως ποτὲ τὴν ἀιαγκην νὰ σηκωθῇς νὰ πᾶς στὸν Χριστὸ καὶ νὰ ζητήσῃς ἀπ' αὐτὸν τὴν θεραπείαν τῆς ψυχῆς σου, γι' αὐτὸ ἔρχομαι νὰ κτυπήσω τὴν πόρτα σου καὶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀπελπίζεσαι. Θάρρος. Θέλω σαν τοὺς τέσσαρας ἐκείνους καλοὺς Σαμαρεῖτας νὰ σὲ σηκώσω, ὅπως εἶσαι ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι τῆς παραλυσίας τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ σὲ φέρω στὸν Χριστὸ καὶ θὰ ἐκπλαγῇς πραγματικὰ μὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ συμβῇ στὴ ζωή σου. Θέλω νὰ δοκιμάσῃς καὶ σύ, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐδοκίμασα καὶ ἐγὼ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ σὲ βοηθήσω, διότι ἂν δὲν σὲ βοηθήσω, ἴσως νὰ μείνῃς σὲ ὅλη σου τὴ ζωὴ ἀβοήθητος. Ἂν καὶ σὺ δοκίμαζες τὴν χαρὰ τῆς θεραπείας, τὴν ἀγαλλίασι τῆς ψυχικῆς σωτηρίας ποὺ προσφέρει ὁ Χριστός, θὰ ἔκαμνες καὶ σὺ τὸ ἴδιο. Ρίγος πραγματικὰ μὲ κατέλαβε, ὅταν τὶς προάλλες ἔλαβα μιὰ ἐπιστολὴ μὲ τὸ ἑξῆς περιεχόμενον: «Σὲ κάποιο ἄρθρο σας μὲ τὸν τίτλον ΣΕ ΓΝΩΡΙΖΕΙ, γράφετε τὸ ἑξῆς: «Σὲ ξέρει ὁ Χριστός. Ἀλλὰ ἡ σπουδαιότερη ἐρώτησις εἶναι, ἐσὺ τὸν ξεύρεις;» Διαβάζοντας τὸ ἐρώτημά σας, ἐνοιώσα ὑποχρέωσίν μου νὰ σᾶς ἀπαντήσω: —'Εγὼ τὸν ξεύρω. — 'Αλλ' ἡ σπουδαιότερη ἐρώτησις εἶναι, Τί νὰ κάμω γι' αὐτόν;» Μιὰ καὶ δοκιμάση κανεὶς τὸν Χριστόν, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ Τὸν κάμῃ γνωστὸν καὶ στοὺς ἄλλους. "Ἰσως οἱ τέσσαρες αὐτοὶ καλοὶ Σαμαρεῖται ἐδοκίμασαν τὴν δύναμι τοῦ Χριστοῦ στὴ δική τους τὴν ζωή, ἴσως ὄχι γιὰ σωματικὴ θεραπεία, ἀλλὰ γιὰ ψυχικὴ θεραπεία καὶ εἶχαν φθάσει στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐὰν ὁ Χριστὸς μπορεῖ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ μπορῇ νὰ κάνῃ καὶ τὸ ὀλιγώτερο σπουδαῖο καὶ τὸ εὐκολώτερον, δηλαδὴ νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν σωματικὴν του παράλυσιν. Ἐκεῖνο ποὺ οἱ ἴδιοι ἐγεύθησαν ἤθελαν νὰ κάμουν καὶ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τὸν παραλυτικὸν νὰ τὸ γευθῇ. Γι' αὐτὸ ἔλαβαν τὴν πρωτοβουλίαν, καὶ ἴσως καὶ ἄθελά του, νὰ τὸν πάνε στὸ Χριστό. "Ἰσως καὶ σύ, ἀγαπητὴ ψυχή, ἀθελά σου νὰ ἄρχισες νὰ διαβάζῃς τὸ ἄρθρο αὐτό. Δὲν περίμενες ποτὲ νὰ βρεθῇ κάποιος νὰ σὲ φέρῃ στὸν Χριστό, κάποιος νὰ σοῦ πῇ ὅτι κοντὰ στὸν Χριστὸ μπορεῖς ν' ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὸ φορτίο τῆς ἁμαρτίας σου καὶ νὰ γίνῃς καινούργιος ἄνθρωπος. Σοῦ τὸ λέγω ὅμως ἐγώ. Πίστεψέ με. Τὸ δοκίμασα. 'Ομιλῶ ὄχι θεωρητικῶς, ἀλλὰ ἐκ πείρας.

'Απὸ τὰ 'Ιωάννινα ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ κάποια ἀναγνώστριά μου, ποὺ δείχνει ὅτι τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ ἐξακολουθοῦν νὰ λαμβάνουν χώραν στὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Γράφει ἡ κοπέλλα αὐτή: «Διάβασα τὸ βιβλιαράκι σας ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟΝ. Ἀπὸ πολὺν χρόνον ἐρευνοῦσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ γνωρίσω τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν καὶ σᾶς ποὺ μοῦ χαρίσατε τὸ βιβλιαράκι αὐτὸ ποὺ μὲ βοήθησε καὶ μὲ ἀξίωσε νὰ ἀπολαύσω καὶ ἐγὼ τὴ χαρὰ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Εἶμαι πρόθυμη νὰ θυσιάσω σῶμα καὶ ψυχὴ γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας». Μὴ νομίσῃς ὅτι καὶ στὴ δικιά σου τὴ ζωὴ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό. Τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμῶ νὰ κάνω εἶναι νὰ σὲ πάρω ὅπως εἶσαι ἀβοήθητος στὸ κρεβάτι τῆς ἀπεγνωσμένης καταστάσεώς σου, νὰ σὲ ἀντικρύσῃ ὁ Χριστὸς καὶ νὰ Τὸν ἀντικρύσῃς καὶ σὺ Αὐτόν. Ξεύρω ὅτι ὅταν θὰ γίνῃ τοῦτο θὰ λάβῃ χώραν κάποιο θαῦμα στὴ ζωή του. Ἡ προσευχή μου εἶναι αὐτὸ νὰ γίνῃ καὶ στὴ δικιά σου τὴ ζωή. Δὲν ὑπάρχει ἁμαρτωλὸς ποὺ ὁ Χριστὸς νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὸν σώσῃ.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

'Ο ἐπιθυμῶν νὰ λάβῃ ἕνα τεῦχος μὲ τὴ σειρὰ τῶν ἄρθρων «Τὸ κήρυγμα τῆς Κυριακῆς» ὁλοκλήρου τοῦ προηγουμένου μηνὸς ἢ δωρεὰν ὁλόκληρον τὴν Καινὴ Διαθήκη σὲ ἁπλῆ νεοελληνικὴ μετάφρασι, ἂς μᾶς γράψῃ στὴ διεύθυνσι: Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ» — Γραμματοθυρὶς 387 — 'Α θ ή ν α ς.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ε. ΣΙΜΑΤΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Δέχεται Μάγερ 10 (Πλατεῖα Βάθης) Τηλέφ. 532.563.

ΝΑΥΤΙΚΟΙ

'Ο PETROS MARIATOS, S)S ANASTASIS VENIZELOS S. A., OMIROU 11, ATHENS (135) GREECE, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, στὴν ἑλληνικὴ καὶ ἀγγλικὴ γλῶσσα, κατὰ προτίμησι στὴν τελευταία, μὲ σκοπὸ τὴν ἐκμάθησί της.

'Ο M. TSIMIDOPOULOS, (23 χρόνων), M)V ARGO ELLAS A. LUSI LTD..26)28 FENCHURCH ST. LONDON E. C. 3., ENGLAND, ζητεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἡλικίας 18—20 χρόνων, κατὰ προτίμησι ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ τὴν ἀνάπτυξι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅτι ἄλλο ἤθελε προκύψει.

'Ο A. NIKOLOPOULOS, S)T OLYMPIC CHALLENGER Co OLTMPIC MARITIME S. A., 17 AVENUE DE MONTE CARLO, MONTE CARLO, MONACO, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιᾶ, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία ἀπαραίτητη.

'Ο IPERIFANOS SPIRAKIS, S)T MASTER PETER ORION SHIPPING No 60. 29 BROADWAY No 60., NEW TORK 6. N. T., USA, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο, μὲ σκοπὸ τὴν σύναψι μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας. Τὸ ἴδιο ἐπιθυμεῖ καὶ ὁ JOHN IPERIFANOS, γιὰ τὸν ὁποῖον ἰσχύει ἡ ἰδία διεύθυνσι.

'Ο NIKOLAOS PANAYIOTOU, S)T EUGENIA NIARCHOS 41)43 PARK STREET LONDON, W. 1., ENGLAND, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, μὲ σκοπὸ ὅ,τι ἤθελε προκύψει.

'Ο A. STATHAS καὶ ὁ M. MAVROIDIS, S)S CHRYSSI S. M., WORLD SEAS SHIPPING, 17 BATTERY PLACE, NEW YORK 4., N. Y., USA, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήση μὲ Ἑλληνίδες ἡλικίας 18—20 χρόνων. Παρακαλεῖ ὅσες ἀπαντήσουν νὰ συνοδεύσουν τὸ γράμμα μὲ μιὰ φωτογραφία τους.

'Ο PANATIOTIS KANELLOS, S)T OLYMPIC STORN, OLYMPIC MARITIME S. A., 17 AVENUE MONTE CARLO, MONTE CARLO MONACO, θέλει ν' ἀλληλογραφήση μὲ νέες ἀπὸ τὴν 'Αθήνα καὶ τὸν Πειραιά, μὲ σκοπὸ τὴν δημιουργία μιᾶς καλῆς καὶ σταθερῆς φιλίας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἤθελε προκύψει. Φωτογραφία εὐπρόσδεκτη.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΗΣ

G. PANTSOS

(ἐξ Αἰγύπτου) ΜΥΣΤΗΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ. 'Ικανότης ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑ ΕΝ ΕΓΡΗΓΟΡΣΕΙ. Μαντεύει καὶ καθοδηγεῖ ἐπὶ αἰσθηματικῶν προβλημάτων (ἀμφιβολίας κλπ.) Καὶ βοηθεῖ διὰ ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ ΣΑΣ εἰς ἔτερα ἄτομα. Δέχεται 2—8 μ.μ. καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς καὶ 9—12 π.μ. μόνον Τρίτην — Πέμπτην — Σάββατον. ΤΗΛΕΜΑΧΟΥ 17, 'Αμφιθέα. Λεωφορεῖον Νέας Σμύρνης — Πανιωνίου, Στάσις τέρμα Πανιωνίου, Τηλ. 910-271. Δι' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ γράψατε: G. PANTSOS, Τ. Θ. 1109, 'Ομόνοια, 'Αθῆναι. 'Αποστείλατε διὰ ταχυδρομικὰ τέλη γραμματόσημον 5 δρχ., διὰ νὰ λάβετε εἰδικὸν ἐρωτηματολόγιον.

ΝΩΝΤΑΣ ΒΑΛΣΑΜΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

Μέλος τῆς Διεθνοῦς 'Εταιρείας διὰ τὴν θεραπείαν τῆς στειρώσεως. Σίνα 32, τηλ. 624—777. 11—2 καὶ ἐκτὸς Παρασκευῆς καὶ Σαββάτου.

Η ΑΤΥΧΙΑ ΤΗΣ «ΤΥΧΗΣ»

Ἦταν ὁμορφη, νέα, γεμάτη ὑγεία. Ἦταν παντρεμένη μὲ πέντε παιδιά. Ἦταν μιὰ μητέρα, ποὺ δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ. Τὴν ἔλεγαν Φορτούνα, ποὺ σημαίνει στὰ ἰταλικὰ «Τύχη». Ὕστερα, ἤρθε ὁ τραγικὸς θάνατος καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ φάνηκε σὰ μιὰ τραγικὴ εἰρωνεία.

«Τί θὰ κάνατε ἐσεῖς στὴ θέσι μου;»

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ 'Αντώνιο Τεντέσκι προσπαθεῖ σχεδὸν νὰ δικαιολογήσῃ, ὅτι δὲ βρῆκε τὴ δύναμι νὰ μείνῃ ἐκεῖ, μέσα στὸ φτωχικὸ δωμάτιο, ποὺ φαινόταν νὰ εἶχε μεταμορφωθῇ σὲ μιὰ νοσηρὴ καὶ ἀνατριχιαστικὴ σκηνὴ νεορεαλιστικοῦ φίλμ, γιὰ νὰ προσφέρῃ βοήθεια. Μὰ ὁ 'Αντώνιο Τεντέσκι δὲν ἔχει λόγο νὰ δικαιολογῆται. Ὁ καθένας μας θὰ ἐνεργοῦσε ὅπως αὐτός. Θὰ ἔτρεχε, δηλαδή, νὰ φωνάξῃ κόσμο, ν' ἀναζητήσῃ στὴν παρουσία κι' ἄλλων ἀνθρώπων, τὴ δύναμι νὰ διαπιστώσῃ ἂν ἐκεῖνη ἡ γυναίκα, ποὺ βρισκόταν δεμένη πάνω στὸ κρεβάτι, ἂν ἐκεῖνος ὁ ἄντρας, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς δεμένος καὶ ρυμένος στὸ πάτωμα, ἦταν ζωντανοί ἢ νεκροί. Κι' ἐκεῖνα τὰ παιδιά; Τὰ τρία (τὸ πιὸ μεγάλο ἦταν ὀχτὼ χρόνων) δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία πὼς ἦταν ζωντανά. Εἶχαν συγκεντρωθῇ γύρω ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ ἔκλαιγαν ὅσο μποροῦσαν πιὸ δυνατά, φωνάζοντας τὴ μητέρα τους. Μὰ τὰ ἄλλα δυό, τὰ πιὸ μικρά, ἀκίνητα πάνω σ' ἕνα μικρὸ στρῶμα, ἦταν ζωντανὰ ἢ πεθαμένα; Καὶ ὕστερα, τί εἶχε συμβῇ σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο;

Σὲ ντίνια καὶ ἀσπρόρρουχα ἦταν σπαρμένα στὸ πάτωμα. Τὰ συρτάρια καὶ τὰ ντουλάπια ἦταν ἀνοιχτὰ σὲ μεγάλα στόματα ἕτοιμα νὰ καταπιοῦν ἐκεῖνο τὸ μυστήριο, ποὺ εἶχε ταράξει τόσο πολὺ τὸν 'Αντώνιο Τεντέσκι. Ἀκόμη κι' ἔξω, στὴ μικρὴ αὐλή, ἦταν πεταμένα ροῦχα, καρέκλες, μαξιλάρια.

Μὰ πρέπει νὰ τὸ ποῦμε ἀμέσως, γιὰ νὰ μὴν πέσῃ κανεὶς στὸ λάθος νὰ θεωρήσῃ τὸν 'Αντώνιο Τεντέσκι, σὰν ἕνα πρωταγωνιστὴ αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Αὐτός, εἶναι μόνο ἕνας κύριος, ποὺ τὴ νύχτα τῆς 5ης 'Ιουνίου εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ περνάῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸ 'Ανουντσιάτα, μιὰ περιοχὴ τῆς Νεαπόλεως. Σαφνικά, ἄκουσε κλάματα καὶ παιδικὲς κραυγὲς ἀπελπισίας. Ταραγμένος, πλησίασε στὸ μικρὸ σπίτι μὲ τὸν ἀριθμὸ 45. Στὴν αὐλὴ βασίλευε μιὰ παράξενη ἀκαταστασία. Ὁ Τεντέσκι προχώρησε διστακτικὰ κι' ἐνῶ οἱ φωνὲς καὶ τὰ κλάματα τῶν παιδιῶν ἐξακολουθοῦσαν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ κτυπήσῃ μέσα στὸ καταραμένο δωμάτιο, ὅπου ἐκτὸς τῆς φοβερῆς σκηνῆς, ποὺ περιγράψαμε πιὸ πάνω κι' ἔτρεξε γιὰ νὰ φωνάξῃ τὸν κόσμο. Συνάντησε δυὸ νυχτοφύλακες καὶ μαζί τους ξαναγύρισε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος.

Ναί, ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἔγκλημα! Γιατί, ἐδῶ, ποὺ μὲ τὴ συντροφιὰ τῶν ἄλλων δυό, βρῆκε τὸ θάρρος νὰ κυτάξῃ τὰ πράγματα ἀπὸ κοντά, δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ ἔχῃ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ἡ γυναίκα, ἐκεῖνη ἡ συμπαθητικὴ Φορτούνα Φαλάγκα, ποὺ πολλὲς φορὲς τὴν εἶχε θαυμάσει γιὰ τὴν ὁμορφιά της, γιὰ τὴν εὐπρέπειά της, γιὰ τὴν ὑπομονή της, γιὰ τὸ θάρρος της, δὲν ἦταν πιὰ παρὰ ἕνα πτῶμα. Τὸ πτῶμα μιᾶς μητέρας εἰκοσιπέντε χρόνων, μὲ πέντε παιδιά!

Τὴν ἔλεγαν Φορτούνα. "Ἕνα δνομα, ποὺ στὰ ἰταλικὰ σημαίνει «τύχη». Ὅταν ἤρθε στὸν κόσμο, ἡ θεὰ τῆς ἔβδομης χωρὶς ἄλλο αὐτὸ τὸ δνόμα σὰν καλὸ οἰωνό, νομίζοντας πὼς θὰ τῆς ἔφερνε τύχη! Μὰ δυστυχῶς, δὲν ἔγινε ἔτσι. Στὰ εἰκοσιπέντε της χρόνια, μέχρι πέντε παιδιά, ἀπὸ ὀκτὼ χρόνων μέχρι πέντε μηνῶν, μιὰ μητέρα δὲν ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ. Καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ μητέρα ἀποκαλεστοῦσε Φορτούνα, τότε αὐτὸ τὸ δνομα γίνεται σὰν μιὰ εἰρωνεία, σὰν ἕνα χαστούκι τοῦ πεπρωμένου!

Καὶ τὸ φοβερὸ πεπρωμένο βρίσκεται ἀπὸ καιρὸ κοντὰ στὴ νεαρὴ γυναίκα, στὸ πρόσωπο τοῦ συζύγου της, τοῦ Τζιουζέππε Φαλάγκα.

Ὁ Τζιουζέππε ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐργαζόταν, μὰ χωρὶς κέφι καὶ παρ' ὅλα τὰ πέντε παιδιὰ του, ἐξακολουθοῦσε νὰ διασκεδάζῃ καὶ νὰ χωρίζῃ ὅλο καὶ πιὸ ἀργὰ στὸ σπίτι του. Τὴ μιὰ μέρα ἐπειδὴ κατάφερε νὰ παίξῃ χαρτιὰ μὲ ἕνα φίλο του, τὴν ἄλλη ἐπειδὴ εἶχε μιὰ περιτετειούλα σχεδὸν αἰσθηματική, τὴν τρίτη, ἐπειδὴ μπῆκε στὴν ταβέρνα νὰ πιῇ ἕνα ποτήρι πάρα πάνω.

Μικροπράγματα βέβαια. Πράγματα, ποὺ στὴ συζυγικὴ ζωὴ δυὸ κανονικῶν ἀνθρώπων θὰ περνοῦσαν, ἴσως, σχεδὸν ἀπαρατήρητα.

Μὰ τὸ ἀμείλικτο πετρωμένο, ὅταν θέλησε νὰ τιμωρήσῃ ἐκείνη τὴ γυναίκα, ποὺ τόλμησε νὰ τὸ προκαλέσῃ παίρνοντας τὸ ὄνομα «τύχη», εἶχε δώσει τὸ φοβερὸ του χτύπημα, ποὺ εἶχε μέσα στὸ μυαλό του μιὰ δόσι τρέλλας.

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΒΡΗΚΕ ΤΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΚΕΦΑΛΙ

«Εἶμαι ἕνας τρελλός! Εἶμαι ἕνας τρελλός!» Αὐτὰ ἦταν τὰ μοναδικὰ λόγια τοῦ Τζιουζέππε Φαλάγκα ὅταν, ὕστερα ἀπὸ δεκατέσσερις ὧρες ἀνακρίσεων ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῇ τὸ ἔγκλημά του καὶ τὴν ἀνατριχιαστικὴ σκηνοθεσία, ποὺ κατασκεύασε ὕστερα, χωρὶς νὰ διστάσῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ σ' αὐτὴν καὶ τὰ τρία μεγαλύτερα παιδιά του.

"Ὦ, δὲν πρέπει νὰ φαντασθῆτε ὅτι τὰ ἀθῶα ἐκεῖνα πλάσματα ἦταν σὲ κατάστασι νὰ διαπιστώσουν ἂν ἐκεῖνη ἡ γυναίκα, ποὺ βρισκόταν δεμένη πάνω στὸ κρεβάτι, ἂν ἐκεῖνος ὁ ἄντρας, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς δεμένος καὶ ρυμένος στὸ πάτωμα, ἦταν ζωντανοὶ ἢ νεκροί. Κι' ἐκεῖνα τὰ παιδιά; Τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτὰ ἦταν ὀχτὼ χρόνων. Ἦταν ἀρκετὰ μεγάλα γιὰ νὰ καταλάβουν τὴν ὀδύνη τῆς μητέρας τους, ποὺ τὴν ἔβλεπαν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ζητοῦν βοήθεια. Σκέφτηκε πὼς εἶχε φτάσει ἡ κατάλληλη στιγμὴ νὰ προσποιηθῇ πὼς ἦταν λιποθυμισμένη.

Μά, ἂς ξαναγυρίσουμε στὸν 'Αντώνιο Τεντέσκι καὶ στοὺς δυὸ γυφτόπαιδες, ποὺ μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο, ἀντικρύζοντας τώρα ἀπὸ κοντὰ ἐκεῖνη τὴ σκηνή.

Ἡ Φορτούνα ἦταν πλέον νεκρή, δεμένη χεροπόδαρα πάνω στὸ κρεβάτι καὶ στραγγαλισμένη.

"Ὅταν διαπίστωσαν πὼς ἡ καρδιὰ της δὲν χτυποῦσε πιά, ἔσκυψαν πάνω ἀπὸ τὸν ἄντρα, ποὺ ἦταν ἐξαπλωμένος στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ. Ἡ καρδιὰ τοῦ Τζιουζέππε Φαλάγκα χτυποῦσε ἀκόμη δυνατά.

Κι' αὐτός, ὅπως καὶ ἡ γυναίκα του, εἶχε δεμένα μὲ σχοινὶ τὰ πόδια του καὶ τὰ χέρια του. Στὸ μεταξύ, τὰ δυὸ μικρότερα παιδιὰ εἶχαν ξυπνήσει κι' ἐκεῖνα κι' εἶχαν ἀρχίσει νὰ κλαίνε ἀπὸ τὸ φτωχικὸ κρεβατάκι τους. Ἦταν λοιπὸν κι' αὐτὰ ζωντανά. Ὁ Τεντέσκι καὶ οἱ δυὸ γυφτοφύλακες, ἔλυσαν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Φαλάγκα, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ φαίνεται ἀναίσθητος κι' ὕστερα κάλεσαν ἕνα αὐτόκινητο γιὰ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ νοσοκομεῖο. Γιὰ ν

Ἡ διαμαντένια καρφίτσα

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Οἱ καλεσμένοι στὸ πάρτυ χαλοῦσαν τὸν κόσμο, μὲ τὶς φωνὲς καὶ τὰ γέλια τους. Ἡ Φέϋ Γουέστον γελοῦσε κι' αὐτή, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους—ἀλλὰ μόνο μὲ τὸ στόμα, ὄχι μὲ τὰ μάτια. Τὰ μάτια της, καρφωμένα στὴ Φιόνα Λέϊτ, τὴν πλούσια οἰκοδέσποινα, στάζανε φθόνο. Κι' ἡ καρδιά της ἦταν δυστυχισμένη.

Ζήλευε τὴ Φιόνα, τὴν παληά της φίλη, γιατὶ τὴν εἶχε εὐνοήσει τόσο ἡ Τύχη. Εἶχε πετύχει, στὴν καλλιτεχνική της καριέρα. Ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενε, τῆς εἶχαν προσφέρει ἕνα σπουδαῖο ρόλο σὲ κάποιο μουσικὸ ἔργο. Καὶ τώρα εἶχε γίνει «ἀστέρι» πρώτου μεγέθους.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς εἶχε φέρει τὴν πολυτέλεια, ἕνα θαυμάσιο διαμέρισμα, ἀχριβὲς τουαλέτες, διαμαντικὰ κι' ἕνα ὡραῖο σύζυγο — τὸν διάσημο ἠθοποιὸ Τόνυ Λέϊτ. Τίποτα δὲν τῆς ἔλειπε πιά. Τίποτα δὲν εἶχε νὰ ἐπιθυμήσῃ.

Ἐνῶ ἡ Φέϋ ἐξακολουθοῦσε νὰ παλεύῃ γιὰ ν' ἀνεβῇ. Κι' ὅμως δὲν ὑστεροῦσε σὲ ὁμορφιὰ ἀπ' τὴ Φιόνα, οὔτε εἶχε λιγώτερο ταλέντο.

«Τί ἔχει αὐτή, ποὺ μοῦ λείπει ἐμένα; ἀναρωτιόταν τώρα μὲ πικρία. Ὣς πότε πρέπει νὰ περιμένω; Πόσους μῆνες, πόσα χρόνια ἀκόμη θὰ ζῶ δύσκολα καὶ στερημένα;»

Σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι της, βγῆκε στὸ διάδρομο καὶ πέρασε στὴν κρεβατοκάμαρα τῆς Φιόνα. Τὴ χησιμοποιοῦσανε γιὰ τὴν πρόχειρη τουαλέτα τους ὅλες οἱ καλεσμένες της.

Μιὰ κοκκινομάλλα κοπέλλα καθότανε μπροστὰ στὸν καθρέφτη κι' ἔβαφε τὰ χείλη της.

— Σὲ δυὸ λεπτὰ τελειώνω.... εἶπε στὴ Φέϋ.

Ὅταν ἔμεινε ἐλεύθερος ὁ καθρέφτης, ἡ Φέϋ κυττάχτηκε στὸ κρύσταλλο. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀδύνατο, κουρασμένο — πρᾶγμα φυσικό, ἀφοῦ προσπαθοῦσε νὰ ζήσῃ μὲ τὸ τίποτα...

Ἔβαλε λίγο ἀπ' τὸ ἀχριβὸ ἄρωμα τῆς Φιόνα. Καθὼς ἄφινε τὸ μπουκαλάκι στὴ θέσι του, πρόσεξε ἕνα συρτάρι μισανοιχτό. Τὸ τράβηξε, τ' ἄνοιξε ἐντελῶς, ἀπὸ περιέργεια. Καὶ τὴ θάμπωσε τὸ ἀστραποβόλημα μιᾶς διαμαντένιας καρφίτσας!

Σὲ μιὰ στιγμή, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της.

Ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν τὴν ἔβλεπε κανείς. Ὕστερα πῆρε τὴν καρφίτσα, ἀνασήκωσε τὸ φουστάνι της καὶ τὴν κάρφωσε, μὲ δάχτυλα ποὺ τρέμανε, πάνω στὰ ἐσώρουχά της.

Σηκώθηκε ἔπειτα, διόρθωσε τὸ φόρεμά της καὶ ξαναγύρισε στὴ σάλλα. Ἡ καρδιά της χτυποῦσε σὰν σφυρί, μέσα στὸ στῆθος της.

Ὅταν ἡ Φιόνα τὴ φίλησε καὶ τὴν καληνύχτισε, αὐτὴ ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ της:

«Γιὰ φαντάσου ἂν ξεκαρφωνότανε τώρα ἡ καρφίτσα κι' ἔπεφτε μπροστὰ στὰ πόδια μου!...».

Μὰ δὲν ἔγινε τίποτα τέτοιο.

Τὴ νύχτα ἐκείνη, ἄργησε πολὺ νὰ κοιμηθῇ ἀπ' τὶς τύψεις ποὺ τὴ βασάνιζαν. Ὑπνοβατοῦσε πὼς τὴν ἔπιανε ἡ ἀστυνομία γιὰ τὴν κλοπὴ τῆς καρφίτσας. Καὶ ξύπνησε ἀπότομα, μ' ἕνα τίναγμα.

Ἡ κάμαρά της ἦταν γεμάτη ἥλιο. Κύτταξε τὸ ρολόϊ της: Εἶχε περάσει ἡ ὥρα. Κοντεύανε 10...

Ἕνα χτύπημα στὴν πόρτα της τὴν ἔκαμε νὰ παγώσῃ ἀπ' τὸ φόβο της. Μὰ ἦταν μονάχα ἡ σπιτονοικοκυρά της. Ἐρχόταν νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ πὼς τὴ ζητοῦσαν στὸ τηλέφωνο.

Κατέβηκε τρέχοντας τὴ σκάλα. Τὸ τηλέφωνο βρισκόταν στὸ χῶλλ. Ἡ Φέϋ σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

— Ποιός εἶναι; ρώτησε.

— Σπουδαῖα νέα, Φέϋ!... Ἦταν ὁ Λιοῦ Σίγκφελντ, ὁ μόνος θεατρικὸς πράκτορας ποὺ εἶχε πιστέψει στὴν ἀξία της.

— Ἐλᾶτε ἀμέσως! τῆς εἶπε. Σᾶς βρῆκα ἕνα ἐξαιρετικὸ ρόλο στὴν καινούργια «revue» τοῦ Χάρλεϋ.

— Σὲ λίγο θὰ εἶμαι ἐκεῖ! τοῦ ἀπάντησε, λαχανιασμένη.

Τῆς εἶχε χαμογελάσει ἐπιτέλους ἡ Τύχη... ξαφνικά, ὅπως καὶ στὴ Φιόνα!

Μὲ τὴ σκέψι τῆς φίλης της, ξαναγύρισε τὸ συναίσθημα ἐνοχῆς της καὶ πάγωσε τὴ χαρά της. Εἶχε κλέψει!... Ἂν τὸ καταλάβαινε ἡ Φιόνα...

Κάποιος χτύπησε τὴν ἐξώπορτα. Ἡ σπιτονοικοκυρὰ φώναξε, ἀπ' τὴν κουζίνα:

— Σᾶς παρακαλῶ, μὶς Γουέστον, μπορεῖτε νὰ δῆτε ποιός εἶναι;

Ἡ Φέϋ ἄνοιξε τὴν πόρτα. Ἦταν ἕνας διανομέας τοῦ τηλεγραφείου. Ἔφερνε ἕνα τηλεγράφημα, γι' αὐτήν.

Ἡ Φέϋ τὸ κύτταξε ἕνα λεπτό. Φοβότανε σχεδὸν νὰ τ' ἀνοίξῃ...

Ἐπιτέλους, τ' ἀποφάσισε κι' ἔσκισε τὸ φάκελλο.

Ὁ διανομέας δὲν εἶχε φύγει ἀκόμη. Βλέποντας νὰ γίνεται ἀκόμη χλωμότερο τὸ πρόσωπό της, τὴ ρώτησε:

— Καμμιὰ ἄσχημη εἴδησι, μίς;

— Ὄχι, ὄχι... ἀπάντησε βιαστικά, ἡ Φέϋ. Δὲν εἶναι τίποτα.

Ὅταν ὅμως βρέθηκε στὴν κάμαρά της, ξαναδιάβασε τὸ τηλεγράφημα:

«Φέρε το πίσω καὶ δὲ θὰ πῶ τίποτα. Φιόνα».

Τὰ μάτια της θόλωσαν. Τὰ γέλια της τρέμανε. Εἶχε μαντέψει λοιπὸν ἡ Φιόνα!...

Ἡ Φέϋ ἔπεσε στὸ κρεβάτι, ἔχωσε τὸ πρόσωπό της στὸ μαξιλάρι κι' ἔβαλε τὰ κλάματα...

★

Ἔπειτα ἀπὸ λίγο, χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς Φιόνα. Τῆς ἄνοιξε ἡ ἰδία.

— Φέϋ, χρυσή μου! Ἔλα μέσα! τῆς εἶπε χαρούμενα.

Οὔτε λέξι γιὰ τὸ κόσμημα...

Ἡ Φέϋ μετῆκε. Βιαζότανε νὰ τελειώσῃ...

— Ἦρθα τὸ τηλεγράφημά σου, μουρμούρισε. Καί...σοῦ τὸ φέρνω!

— Ἄ, καλά, εἶπε ἤρεμα ἡ Φιόνα. Βλέπεις, ἔχει αἰσθηματικὴ ἀξία γιὰ μένα, αὐτὸ τὸ κόσμημα. Εἶναι δῶρο τοῦ Τόνυ.

— Θὰ μὲ συχωρέσῃς, Φιόνα;... μουρμούρισε ἡ Φέϋ, μὲ τὰ μάτια βουρκωμένα. Δὲν ξέρω... δὲν ξέρω πῶς τὄκανα...

Ἡ ἄλλη χαμογέλασε μὲ κατανόησι.

— Μοῦ ἔχει συμβῇ καὶ μένα κάτι παρόμοιο, εἶπε. Μιὰ νύχτα, λίγο ἔλειψε νά... νὰ δανειστῶ ἕνα βραχιόλι, ἀπ' τὸ κομμωτήριο κάποιας στάρ.

Στὰ μάτια τῆς Φέϋ ξεχείλιζε τώρα ἡ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν παληά της φίλη.

Τῆς ἔδωσε πίσω τὴν καρφίτσα. Ὕστερα τῆς ἀνάγγειλε:

— Πιστεύω πὼς ἡ Τύχη μὲ θυμήθηκε ἐπιτέλους. Μὲ περιμένει τώρα ὁ Λιοῦ Σίγκφιλντ. Ἔχει κάτι πολὺ καλὸ γιὰ μένα!

Τώρα ποὺ εἶχε ξαλαφρώσει ἡ καρδιά της, πετοῦσε μὲ καινούργια φτερά. Εἶχε ξεχάσει κι' ὅλας ὅτι ἔγινε...

Μονάχα ὅταν εἶχε βγῆ πιὰ ἀπ' τὸ σπίτι, σκέφθηκε ὅτι εἶχε ἀμελήσει νὰ ρωτήσῃ κάτι τὴ Φιόνα: πῶς εἶχε ἀνακαλύψει ὅτι εἶχε πάρει αὐτὴ τὸ κόσμημα;...

Μπᾶ, θὰ τὴ ρωτοῦσε ἄλλη φορά. Τώρα ἔπρεπε νὰ τρέξῃ στὸ Σίγκφιλντ.

★

Τὸ τηλέφωνο χτύπησε, στὸ διαμέρισμα τῶν Λέϊτ. Ἦταν μιὰ χορεύτρια, κάποια Μόϊρα.

— Ἐσύ, Φιόνα, εἶπε. Ἄκουσον, χρυσή μου! Ἤρθα ἔνα περίεργο τηλεγράφημά σου, ποὺ λέει «Φέρε το πίσω καὶ δὲ θὰ πῶ τίποτα». Τί εἶν' αὐτὸ πάλι; Καμμιὰ φάρσα;

— Μὲ συγχωρεῖς πολύ, δικαιολογήθηκε ἡ Φιόνα. Γιὰ ἄλλου προοριζότανε τὸ τηλεγράφημα. Ἀνάθεσα στὴν καμαριέρα μου νὰ τὸ στείλῃ, κι' αὐτὴ πῆρε ἄλλο ὄνομα, ἀπ' τὸ ὁποῖ μου μὲ τὶς διευθύνσεις. Σοῦ ζητῶ συγγνώμη.

— Μπᾶ, δὲν πειράζει, ἀπάντησε ἡ χορεύτρια.

Ἡ Φιόνα ἄφισε στὴ θέσι του τὸ ἀκουστικό. Κά χαμογέλασε. Θὰ τῆς κάνανε κι' ἄλλα τέτοια τηλεφωνήματα κὰ θὰ μείνῃ κάθε φορὰ τὴν ἴδια δικαιολογία.

Ἦταν ἔμπνευσι τοῦ Τόνυ: νὰ στείλουνε τὸ ἴδιο τηλεγράφημα σ' ὅλες τὶς κοπέλλες ποὺ εἶχαν πάει στὸ πάρτυ.

— Εἶναι ὁ μόνος τρόπος νὰ πάρῃς πίσω τὴν καρφίτσα σου, χωρὶς ν' ἀνακατέψῃς τὴν ἀστυνομία, εἶχε πῆ στὴ γυναίκα του.

Κι' ἡ ἰδέα του εἶχε πετύχει!

Χ. ΧΑΡΡΙΣ



Σὲ μιὰ στιγμὴ πῆρε τὴν ἀπόφασί της. Ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς δὲν τὴν ἔβλεπε κανείς.



Τὰ ΑΣΤΡΑ γιὰ τὸ μέλλον σας

Οἱ προβλέψεις τοῦ Δρος ΚΑΜΑ γιὰ τὴν περίοδο 23 — 29 Ἰουλίου 1964

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου – 20 Ἀπριλίου	★ Σᾶς γίνονται νέες ἐνδιαφέρουσες προτάσεις, τὶς ὁποῖες πείνετε νὰ δεχθῆτε, χωρὶς νὰ σκεφθῆτε καθόλου καὶ νὰ τὶς μελετήσετε. ★ Εὐτυχῶς ἡ τύχη εἶναι μὲ τὸ μέρος σας καὶ σᾶς ἐξασφαλίζει εὐχάριστες ἀλλαγές.	★ Ἀποφύγετε τὶς συζητήσεις σὲ στιγμὲς ἐκνευρισμοῦ, θὰ προκαλέσουν μιὰ δεύτητα, ποὺ δὲ θὰ εἶναι καθόλου εὐχάριστη. Ἐξασφαλίσετε, ἔστω καὶ μὲ μικρὲς θυσίες, τὴ γαλήνη ἀπὸ τὴν ὁποία ἔχετε μεγάλη ἀνάγκη.	★ Τὸ νευρικὸ σύστημα παρουσιάζει μεγάλη βελτίωσι. ★ Μετακινήσεις καὶ ἰδίως ταξίδια μὲ πλοῖο, ποὺ θὰ γίνουν γιὰ ἐπαγγελματικοὺς σκοποὺς ἢ γιὰ ψυχαγωγία, θὰ ὠφελήσουν πολὺ τὴν ὑγεία σας. ★ Χρῶμα σας τὸ κόκκινο.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Ἀπριλίου – 21 Μαΐου	★ Θὰ περάσετε δύσκολες στιγμές. Μὲ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴ διαίσθησί σας μπορεῖτε νὰ ἀποφύγετε. ★ Ἀπρόβλεπτα ἔξοδα σᾶς βάζουν σὲ δύσκολη θέσι.	★ Σᾶς ἀρέσει νὰ συμμορφώνωνται οἱ ἄλλοι μὲ τὶς ἐπιθυμίες σας καὶ νὰ ἐκδηλώνουν τὸ θαυμασμό τους, γιὰ τὴν ὁμορφιά, τὴ χάρι καὶ τὴν ἐξυπνάδα σας. ★ Ἐξακριβῶστε τὶς διαθέσεις ἑτεροφύλου προσώπου, πρὶν τὸ ἐπιπλήξετε.	★ Παραδεχθῆτε ὅτι εἴχατε καιρὸ νὰ νοιώσετε μιὰ τέτοια εὐεξία. Ὅλες οἱ μικροενοχλήσεις ἐξαφανίζονται καὶ ξαναβρίσκετε ἔτσι τὴν αἰσιοδοξία σας. Τὸ ἄσπρο σᾶς κολακεύει καὶ σᾶς φέρνει τύχη. ★ Τυχερὴ ἡ Παρασκευή.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου – 22 Ἰουνίου	★ Ἡ Πανσέληνος δὲν εἶναι εὐνοϊκὴ γιὰ τὴν ἐργασία. Εὐτυχῶς ὅμως οἱ δυσχέρειες, ποὺ θὰ παρουσιαστοῦν θὰ εἶναι πρόσκαιρες. Συνεπῶς ὅλα θὰ διορθωθοῦν ἂν τ' ἀντιμετωπίσετε μὲ θάρρος καὶ αἰσιοδοξία. ★Αὔξησι πελατείας.	★ Ἡ —οίαδος μπορεῖ, χωρὶς καμμιὰ ὑπερβολή, νὰ χαρακτηρισθῇ ἀνώμαλη. Τὰ αἰσθήματά σας ἀπέναντι ἀγαπημένου προσώπου θὰ σημειώσουν ἀλλεπάλληλες μεταβολές, γιατὶ κατὰ βάθος δὲ γνωρίζετε κι' ἐσεῖς τί θέλετε νὰ ἐπιτύχετε.	★ Θ' ἀνακτήσετε εὔκολα κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τὶς χαμένες δυνάμεις. ★ Πρέπει ὅμως νὰ προσέξετε τὸ φαγητό σας καὶ ν' ἀποφύγετε τὰ τηγανητὰ καὶ τὰ μπαχαρικά. Ἀλλαγὴ ἀέρος θὰ σᾶς ὠφελοῦσε πολύ. ★ Τυχερὸ τὸ 8.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Μαΐου – 23 Ἰουλίου	★ Μὲ τὴν Πανσέληνο, σοβαρὲς δυσχέρειες παρουσιάζονται στὴν ἐργασία. Θὰ κατορθώσετε πάντως νὰ θριαμβεύσετε τελικά, ἂν τὶς ἀντιμετωπίσετε μὲ θάρρος. ★ Μὴν ἀναλάβετε νέες ὑποχρεώσεις, πρὶν ἐκπληρώσετε τὶς παλαιές.	★ Ἡ μοναξιὰ θὰ σᾶς φανῇ ἀνυπόφορη, γι' αὐτὸ φροντίστε νὰ μὴ δυσαρεστῆστε τοὺς φίλους σας καὶ ἀγαπημένο ἑτερόφυλο πρόσωπο, δημιουργῶντας μιὰ παγερὴ ἀτμόσφαιρα. ★ Κατάλληλη περίοδος γιὰ ἀρραβῶνες καὶ γάμο.	★ Πάψετε ν' ἀνακαλύπτετε κάθε τόσο ἀπάνω σας τὰ συμπτώματα διαφόρων ἀσθενειῶν. Συμβουλευτῆτε τὸ γιατρό σας καὶ διώξετε μιὰ γιὰ πάντα τὶς ἀνόητες ἀνησυχίες, ποὺ ἀδίκως σᾶς βασανίζουν. ★ Τὸ διαμάντι φέρνει τύχη.
ΛΕΩΝ 24 Ἰουλίου – 23 Αὐγούστου	★ Παρουσιάζονται νέα ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα ὅμως καλοὶ φίλοι θὰ σᾶς βοηθήσουν νὰ ὑπερπηδῆστε μ' εὐκολία. ★ Ἔχετε ὑπ' ὄψι πὼς ἡ ἀδιαλλαξία στὶς συναλλαγὲς θὰ σᾶς ζημιώσῃ. ★ Προσέξετε τὴν ἀλληλογραφία σας.	★ Ἡ Πανσέληνος σᾶς ὑπόσχεται μεγάλες χαρὲς καὶ ἱκανοποίησι πολλῶν ἐπιθυμιῶν. Θὰ σᾶς βοηθήσῃ ἐπίσης νὰ σημειώσετε νέες εὐκολες κατακτήσεις, γιατὶ αὐξάνεται κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς αἰσθητὰ ἡ γοητεία σας.	★ Ἀποφύγετε νὰ πέφτετε τὸ βράδυ στὸ κρεβάτι, ἀμέσως μετὰ τὸ δεῖπνο. Ὁ ὕπνος θὰ εἶναι πολὺ πιὸ ἤρεμος, ἂν μεσολαβῆσῃ ἕνας μικρὸς περίπατος. ★ Ἀποβάλετε τὶς ἀνησυχίες, ποὺ εἶναι ἄλλωστε τελείως ἀβάσιμες. ★ Τυχερὸ τὸ 1.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αὐγούστου – 23 Σεπτεμβρίου	★ Μὴν καταστρώνετε σχέδια, πὼς οἱ οἰκονομικές σας δυνατότητες δὲ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ πραγματοποιήσετε. Χάνετε ἔτσι πολύτιμο χρόνο καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιτύχετε θετικὰ κέρδη πρὸς ἄλλη κατεύθυνσι. ★Χρειάζεται διπλωματία.	★ Παρουσιάζεται ἕνα ἀκανθῶδες οἰκογενειακὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖο ἀπαιτεῖ ἄμεση καὶ λογικὴ λύσι. Ἀποφύγετε νὰ πάρετε ἀποφάσεις, ποὺ θὰ ἐξυπηρετοῦν ἀποκλειστικὰ τὰ δικά σας συμφέροντα. ★ Μὴ λέτε τὰ μυστικά σας.	★ Ἡ Πανσέληνος σᾶς ἐξασφαλίζει μιὰ αὔξησι τῆς ζωτικότητος. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ κάνετε σπατάλη δυνάμεων. ★ Προσέξετε πολὺ τὸ φαγητό σας καὶ ἀκολουθῆστε κατὰ γράμμα τὶς συμβουλὲς τοῦ γιατροῦ σας. ★ Τυχερὸ τὸ 7.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου – 23 Ὀκτωβρίου	★ Ἂν καὶ ἐξαιρετικὰ καλὲς ἰδέες σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ βελτιώσετε τὴ θέσι σας, στὸν ἐπαγγελματικὸ τομέα, τὰ οἰκονομικὰ δὲ φαίνονται καθόλου ἀνθηρά, γιατὶ ἐπηρεάζονται δυσμενῶς ἀπὸ τὴν Πανσέληνο. ★ Ἐνδιαφέρον γράμμα.	★ Μὴ διστάζετε νὰ λέτε αὐτὸ ποὺ σκέπτεστε, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀρέσῃ σὲ πρόσωπο, ποὺ ἀγαπᾶτε. Ἡ σιωπὴ σᾶς θὰ εἶναι πολὺ πιὸ ἐπιζήμια ἀπὸ τὴν ψυχρότης θὰ εἴχαν πολὺ πιὸ δύσκολες ἀποτελέσματα, ἀπὸ εἰλικρινεῖς καὶ ἄμεσες ἐξηγήσεις.	★ Ἂν περνᾶτε τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὴν ἐξοχή, φροντίστε νὰ γεμίσετε τοὺς πνεύμονές σας μὲ ὀξυγόνο καὶ ἀφιερῶστε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερες ὧρες στὸν ὕπνο, ἐναποθηκεύοντας δυνάμεις, ποὺ θὰ σᾶς χρειασθοῦν στὴν ἐπάνοδο.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Ὀκτωβρίου – 22 Νοεμβρίου	★ Εὐκαιρία νὰ εὑρύνετε τὸν κύκλο τῶν γνωριμιῶν. Παρουσιάζεται σημαντικὴ αὔξησι τῆς ἐργασίας, ποὺ σᾶς ἐπιτρέπει νὰ βελτιώσετε τὴν ἐπαγγελματικὴ σας θέσι καὶ τὰ οἰκονομικά σας. ★ Θ' ἀποκτήσετε ἕνα καλὸ σύμμαχο.	★ Ἡ Πανσέληνος σᾶς ἐξασφαλίζει μεγάλες χαρὲς στὸν αἰσθηματικὸ τομέα. Οἱ ἐρωτευμένοι, ποὺ περνοῦν μαζὶ τὴν περίοδο αὐτὴ στὴν ἐξοχή, θὰ δοκιμάσουν εὐχάριστες ἐκπλήξεις καὶ θὰ ζήσουν στιγμὲς ἀξέχαστες.	★ Προσέξετε πολὺ κατὰ τὸ βάδισμα. Ἕνας τραυματισμὸς μὲ σοβαρὲς συνέπειες ἀπειλεῖ τὰ ἄκρα καὶ ἰδιαίτερα τὰ πόδια σας. ★ Ἡ Πανσέληνος σᾶς ὠθεῖ σὲ μιὰ ἐπικίνδυνη γιὰ τὴν ὑγεία λαιμαργία. ★ Τυχερὸ τὸ 6.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου – 22 Δεκεμβρίου	★ Εὐκαιρία νὰ προσφέρετε πολύτιμη ἐκδούλευσι σὲ φίλο, ποὺ σᾶς ἐξυπηρέτησε στὸ παρελθόν. Μὴν τρῶ τὴν ἀρνηθῆτε. ★ Ἥρεμη περίοδος ἀπὸ ἐπαγγελματικῆς πλευρᾶς, κατὰ τὴν ὁποία μπορεῖτε νὰ ἐκμεταλλευτῆτε μιὰ ἰδέα σας.	★ Θὰ καταστρώσετε μαζὶ μὲ ἀγαπημένο πρόσωπο ἕνα ἐξαιρετικὰ εὐχάριστο πρόγραμμα θερινῶν διακοπῶν. ★ Ὁ ἀπότομος χαρακτήρας σας, ποὺ ἐπηρεάζεται δυσμενῶς ἀπὸ τὴν Πανσέληνο θὰ σᾶς κάνῃ νὰ χάσετε πολύτιμο φίλο.	★ Καὶ τὸ παραμικρότερο τραῦμα ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχή, γιατὶ ὑπάρχει σοβαρὸς κίνδυνος μολύνσεως. ★ Κίνδυνος παροξυσμοῦ, γιὰ ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ αἱμορροΐδες καὶ ἰδιαίτερα γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους. ★ Χρῶμα σας τὸ μπλέ.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου – 20 Ἰανουαρίου	★ Μὴν ἀπελπιστῆτε ἂν τὰ πράγματα δὲν ἐξελίχθοῦν ἀκριβῶς ὅπως τὰ περιμένετε. Μπορεῖ νὰ παρουσιασθοῦν δυσκολίες ἀνωμαλίες, θὰ εἶναι ὅμως παροδικὲς καὶ τελικὰ θὰ θριαμβεύσετε. ★ Βασιστῆτε στὶς ἱκανότητές σας.	★ Οἱ ἀνύπανδροι θὰ ἔχουν κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ μιὰ ἐνδιαφέρουσα συνάντησι, ποὺ θὰ τοὺς κάνῃ ν' ἀλλάξουν γνώμη γι' ἀγαπημένο πρόσωπο. ★ Ἑτερόφυλο πρόσωπο θὰ σᾶς δώσῃ μιὰ χειροπιαστὴ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης του.	★ Κανένας σοβαρὸς κίνδυνος δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν ὑγεία σας. Προσέξετε μόνο κατὰ τὶς μετακινήσεις. Μιὰ πτῶσι θὰ εἶχε δυσάρεστες καὶ ὀδυνηρὲς συνέπειες. ★ Ἰδιαίτερη προσοχὴ ἀπαιτοῦν οἱ νυχτερινὲς μετακινήσεις σας. ★Τυχερὸ τὸ 4.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ἰανουαρίου – 19 Φεβρουαρίου	★ Σᾶς γίνεται μιὰ πολὺ δελεαστικὴ πρόταση συνεργασίας. Μὴ διστάσετε νὰ τὴν ἀποδεχθῆτε. ★ Εὐνοια τῆς τύχης τόσο στὴν ἐργασία, ὅσο καὶ στὰ τυχερά παιγνίδια. Τὰ λαχεῖα, ποὺ θ' ἀγοράσετε ἔχουν πιθανότητες νὰ κερδίσουν.	★ Ἕνα μικρὸ δωράκι θὰ ὑποδηλώσῃ τὴ συμφιλίωσί σας μὲ ἑτερόφυλο πρόσωπο, μὲ τὸν ὁποῖο εἴχατε τὴν ἀσχαρνιὰ τὸν τελευταῖο καιρό. ★ Ἂν ἐνεργῆστε μὲ ἐπιπολαιότητα θὰ δυσαρεστήσετε καὶ θὰ πληγώστε ἀγαπημένο πρόσωπο.	★ Ὕστερα ἀπὸ μιὰ περίοδο ὑπερκοπώσεως, ὁ ὀργανισμός παρουσιάζει μειωμένη ἀντίστασι κατὰ τῶν κινδύνων, ποὺ τὸν ἀπειλοῦν. Ἀπαιτεῖται γι' αὐτὸ αὔξησι τῶν προφυλάξεων. ★ Ἀναμαλίες στὰ ἔντερα ἀπαιτοῦν θεραπεία.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου – 21 Μαρτίου	★ Εὐκαιρία νὰ σημειώσετε ἐπιτυχία, ποὺ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ παραμερίσετε ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο. ★ Θὰ πάρετε μὲ τὸ μέρος σας προϊστάμενο καὶ θὰ λυθῇ ἔτσι εὐμενῶς ζήτημα, ποὺ σᾶς ἀπασχολοῦσε. ★ Νέες προτάσεις.	★ Προσπαθῆστε μὲ κάθε τρόπο νὰ ξανακερδίσετε τὴν ἐμπιστοσύνη ἀγαπημένου προσώπου. Ἀποφύγετε, πρὸ παντός, νὰ βγαίνετε μὲ ἄτομα, ποὺ θέλουν νὰ σᾶς παρασύρουν σ' ἕνα ἐπικίνδυνο κατήφορο. ★ Εὐχάριστη συνάντησι.	★ Διαταραχὲς στὴν καρδιά, ποὺ ὀφείλονται μᾶλλον σὲ νευρικὴς φύσεως αἰτίες. Ἀποφύγετε τὴν ὑπερκόπωσι, τὴν ὑπερέντασι καὶ ἐξασφαλίστε στὸν ὀργανισμό σας ἀφθονο καὶ ἤρεμο ὕπνο. ★ Ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ καθαρὸ ἀέρα.


— Ἡ κατασκήνωσι καὶ ἡ ἐξοχὴ δὲν θὰ μᾶς κάνουν νὰ ξεχάσουμε τὶς καλὲς συνήθειες τοῦ σπιτιοῦ μας!...
ΓΑΛΛΙΑΣ